

VOYAGES EXTRAORDINAIRES
PAR
JULES VERNE

*L'Île
Mystérieuse*

JULES VERNE

Insula Misterioasă

Ilustratii originale de Jules-Descartes Férat (1874)

L'ILE MYSTERIEUSE

PAUL
HUES VERNE

154 Dessins

par J. YERAT

CUPRINS

PARTEA I - NAUFRAGIAȚII VĂZDUHULUI.....	9
CAPITOLUL I.....	9
Uraganul din 1865. Strigăte în văzduh. Un balon luat de o trombă. învelitoarea sfișiată Cît cuprinzi cu ochii, numai mare. Cinci călători. Ce se petrece în nacela balonului. Un țarm în zare. Deznodămîntul dramei.	9
CAPITOLUL II	15
Un episod din timpul Războiului de Secesiune. Inginerul Cyrus Smith. Gédéon Spilett. Negrul Nab. Pencroff marinarul. Tînărul Harbert. O propunere neașteptată. Întîlnire la ora zece seara. Plecare pe timp de furtună.....	15
CAPITOLUL III	22
Seara la orele cinci. Unul este dat lipsă. Deznădejdea lui Nab. Cercetările se îndreaptă spre nord. Insula. O noapte tristă și plină de griji. Cețurile dimineții. Nab înoată. Pămînt în zare. Trecerea canalului prin vad.	22
CAPITOLUL IV	28
Scoicile lithodome. Gura râului. <i>Hornurile</i> . Cercetările continuă. Pădurea de conifere. Provizia de combustibil. În așteptarea refluxului. De pe înălțimea coastei. Pluta cu lemne. Întoarcerea la țarm.	28
CAPITOLUL V	34
Amenajarea Căminului. Chestiunea focului e deosebit de importantă. Cutia de chibrituri. Cercetări pe plajă. întoarcerea reporterului și a lui Nab. Un singur chibrit ! Pîlpîie focul. Prima cină. Prima noapte pe uscat.....	34
CAPITOLUL VI.....	40
Inventarul avutului naufragiaților. Nimic. Batista arsă. O excursie în pădure. Flora copacilor verzi. Un jacamar o ia la fugă Urme de animale sălbatică. Curucușii. Cocoșii sălbatici. O metodă ciudată de a pescui cu undița.....	40
CAPITOLUL VII.....	46
Nab nu s-a întors. Frămîntările reporterului. Cina. O noapte furtunoasă. Vijelie îngrozitoare. Plecare în noapte. Lupta împotriva elementelor dezlănțuite. La opt mile de primul adăpost.	46
CAPITOLUL VIII	53
Cyrus Smith trăiește ? Povestirea lui Nab. Urmele de pași. O problemă ce nu-și găsește dezlegare. Primele cuvinte ale lui Cyrus Smith. Cercetarea urmelor. întoarcerea la Cămin. Pencroff este desperat.	53
CAPITOLUL IX	60
Împreună cu Cyrus Smith. Încercările lui Pencroff. Cum se aprinde focul frecînd două lemne. Insulă sau continent ? Planurile inginerului. În care parte a Oceanului Pacific ? În mijlocul pădurii. Pinul cu fructe. Vînătoarea de cabiai. Un fum ce prevestește bucurie.....	60
CAPITOLUL X	68
O invenție a inginerului. Ce îl preocupă pe Cyrus Smith. Plecarea spre munte. Pădurea. Regiune vulcanică. Fazanii. Berbecii sălbatici. Primul platou. Tabăra de noapte. Creștetul conului.....	68
CAPITOLUL XI	76
În vîrfurile conului. Interiorul craterului. De jur-împrejur e numai mare. Nu se vede nici un țarm. Cum arată litoralul văzut de sus. Apele și munții. Insula este locuită ? Golfurile, capurile, lunile etc. primesc numiri. Insula Lincoln.	76
CAPITOLUL XII.....	84
Potrivirea ceasurilor. Pencroff este mulțumit. Un fum suspect. Cursul Pinului Roșu.	

Flora insulei Lincoln. Fauna ei. Fazanii de munte. Vânătoarea de canguri. Marasul.	
Lacul Grant. întoarcerea la Cămin.	84
CAPITOLUL XIII.....	91
Ce poartă Top. Se fabrică arcuri și săgeți. Căramidăria. Cuptorul de oale. Diferite vase de bucătărie. Prima oală cu supă. Pelinul. Crucea Sudului. O importantă observație astronomică.....	91
CAPITOLUL XIV	99
Măsurarea falezii de granit. O aplicație a teoremei triunghiurilor asemenea. Latitudinea insulei. O excursie spre nordul insulei. Un banc de stridii. Planuri de viitor. Trecerea soarelui la meridian. Coordonatele insulei Lincoln.	99
CAPITOLUL XV.....	106
Se hotărăște iernatul. Problema metalelor. Explorarea insulei Salvării. Vânătoarea de foci. Prinderea unui mamifer spinos. Un kola. Ce se înțelege prin metoda catalană. Fabricarea fierului. Cum se obține oțelul.....	106
CAPITOLUL XVI	112
Se pune din nou problema locuinței. Fanteziile lui Pencroff. O explorare în nordul lacului. Marginea de miazănoapte a platoului. Șerpii. Extremitatea lacului. Top e neliniștit. Top înoată. O luptă sub apă. Vaca de mare.	112
CAPITOLUL XVII	119
Cercetarea lacului. Curentul indicator. Planurile lui Cyrus Smith. Grăsimea dugongului. La ce folosește pirita. Sulfatul de fier. Cum se fabrică glicerina. Săpunul. Salpetrul. Acidul sulfuric. Acidul azotic. Noua cascadă.	119
CAPITOLUL XVIII.....	126
Pencroff nu mai are nici un fel de îndoială. Vechiul punct de scurgere al lacului. O coborâre sub pământ. Drumul prin granit. Top dispare. Peștera centrală. Puțul inferior. Mister. Cu lovituri de tîrnăcop. Întoarcerea.....	126
CAPITOLUL XIX.....	132
Planul lui Cyrus Smith. Fațada Casei de Granit. Scara de frînghie. Visele lui Pencroff. Ierburile aromatice. O crescătorie naturală de iepuri. Derivarea cursului apelor pentru nevoile noii locuințe. Priveliștea din fața ferestrelor Casei de Granit.	132
CAPITOLUL XX.....	138
Anotimpul ploilor. Problema îmbrăcămintei. O vânătoare de foci. Fabricarea luminărilor. Se amenajează interiorul Casei de Granit. Cele două podețe. O vizită la bancul de stridii. Ce găsește Harbert în buzunarul său.	138
CAPITOLUL XXI.....	143
Cîteva grade sub zero. Explorarea părții mlăștinoase din sud-estul insulei. Vulpile. Vedere spre mare. Se vorbește de Viitorul Oceanului Pacific. Munca neîncetată a infuzorilor. Viitorul globului pămîntesc. Vânătoarea. Mlaștina rațelor sălbatice.	143
CAPITOLUL XXII	149
Capcanele. Vulpile. Porcii sălbatici. Vîntul își schimbă direcția. Viscoul. Coșurile. Geruri mari. Cristalizarea zahărului de arțar american. Puțul misterios. Se plănuiește altă explorare. O alicie.	149
PARTEA A II-A - PĂRĂSITUL	158
CAPITOLUL I.....	158
Unde e vorba de alicie. Construirea unei bărci. Vînătorile. în vîrfurile unui conifer uriaș. Nimic care să ateste prezența omului. Nab și Harbert pescuiesc. Apare o broască țestoasă. Broasca țestoasă dispăre. Explicațiile lui Cyrus Smith.....	158
CAPITOLUL II	165
Primele încercări cu barca. O epavă pe țărm. Remorca. Capul Epavei. Inventarul lăzii: scule, arme, instrumente, haine, cărți, vase. Ce-i lipsește lui Pencroff.....	165

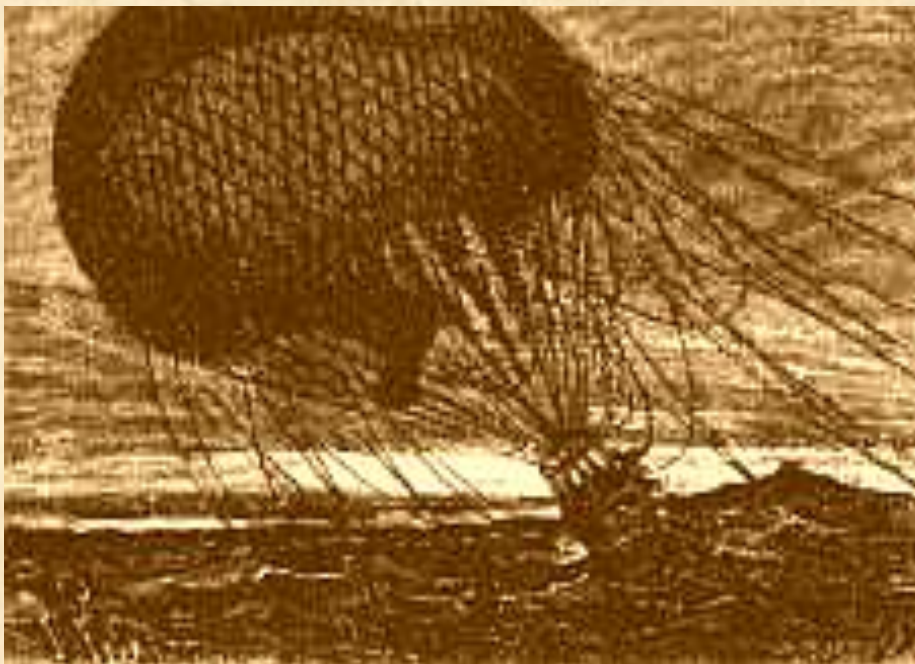
CAPITOLUL III	173
În expediție. Fluxul. Diferiți arbori și plante. Jacamarul. Înfățișarea pădurii. Eucaliptii uriași. De ce poartă numele de <i>copaci ai frigurilor</i> . Maimuțele. Căderea de apă. Tabăra de noapte.....	173
CAPITOLUL IV	180
În drum spre coastă. Cîteva grupuri de maimuțe. Un alt rîu. De ce nu se simte fluxul. O pădure pe litoral, Promontoriul Reptilei. Harbert îl invidiază pe Gédéon Spilett. Pocniturile bambușilor.	180
CAPITOLUL V	186
O propunere. Înfățișarea coastei. În căutarea urmelor presupusului naufragiu. O epavă în văzduh. Descoperirea unui mic port natural. La miezul nopții, pe malul rîului Mercy. O barcă în voia valurilor.	186
CAPITOLUL VI.....	194
Strigătele lui Pencroff. O noapte la Cămin. Săgeata lui Harbert. Planul lui Cyrus Smitb. O soluție neașteptată. Ce se petrecuse la Casa de Granit. Jup în slujba pionierilor.	194
CAPITOLUL VII.....	201
Planuri. Un pod peste rîul Mercy, Platoul GrandeVue devine insulă. Podul mobil. Recolta de grîu. Pîriul. Podețele. Curtea de păsări. Porumbarul. Cei doi măgari sălbatici. Căruța înhămată. Excursie la portul Balonului.	201
CAPITOLUL VIII	208
Rufăria. Încălțăminte din piele de focă. Fabricarea piroxilului. Diferite semănături. Pescuitul. Ouăle de broască țestoasă. Domnul Jup face progrese. Țarul. Vînătoarea de mufloni. Alte bogății vegetale și animale. Amintiri din patria îndepărtată.....	208
CAPITOLUL IX	214
Vreme rea. Ascensorul hidraulic. Fabricarea sticlei. Arborele de pîine. Nenumăratele vizite la stîna. Turma se mărește. O întrebare a reporterului. Coordonatele exacte ale insulei Lincoln. Propunerea lui Pencroff.	214
CAPITOLUL X	221
Construirea corăbiei. A doua recoltă de grîu. Vînătoarea de kula. O plantă nouă, mai mult frumoasă decît folositoare. O balenă în larg. Cangea. Îmbucătățirea balenei. întrebuintarea fanoanelor. Sfîrșitul lunii mai. Pencroff nu mai are nici o dorință.....	221
CAPITOLUL XI	229
Iarna. Bătucitul lîinii. Piua. Ideea fixă a lui Pencroff. Fanoanele. La ce poate folosi un albatros. Combustibilul viitorului. Top și Jup. Furtuni. Stricăciuni la curtea de păsări. O excursie la mlaștină. Cyrus Smith e singur. Explorarea puțului.	229
CAPITOLUL XII.....	236
Echipamentul corăbiei. O ofensivă a vulpilor. Jup e rănit. Jup e îngrijit și se vindecă. Corabia este isprăvită. Triumful lui Pencroff. Vasul <i>Bonadventure</i> . Călătorie de încercare în jurul insulei. Un document neașteptat.	236
CAPITOLUL XIII.....	245
Se hotărăște plecarea. Diferite presupuneri. Pregătiri. Cei trei călători. Prima noapte. A doua noapte. Insula Tabor. Cercetări pe plajă. Cercetări în pădure. Nici o urmă. Animale. Plante. O locuință. Pustietate.	245
CAPITOLUL XIV	252
Inventar. Noaptea în locuința părăsită. Cîteva litere. Noi cercetări. Animale și plante. Harbert trece printr-o mare primejdie. Pe bord. Plecarea. Vreme rea. O scăpărare de lumină. Pierduți în larg. Un foc ce se aprinde la timp.	252
CAPITOLUL XV.....	259
Întoarcerea. Discuția. Cyrus Smith și necunoscutul. Portul Balonului. Devotamentul	

inginerului. O încercare mișcătoare. Cîteva lacrimi.	259
CAPITOLUL XVI	265
O taină ce trebuie lămurită. Primele cuvinte ale necunoscutului. Doisprezece ani pe insulă. Mărturisiri. Disparația. încrederea lui Cyrus Smith. Moara. Prima piine. Un act de devotament, Mîini cinstite.	265
CAPITOLUL XVII	273
Mereu singur. O cerere a necunoscutului. Ferma de la stîină. Cu doisprezece ani în urmă ! Contramaistrul de pe <i>Britania</i> . Părăsit pe insula Tabor. Cyrus Smith îi strînge mîna. Taina documentului.	273
CAPITOLUL XVIII	280
Convorbiri. Cyrus Smith și Gédéon Spilett. O idee a inginerului. Telegraful electric. Firele. Pila electrică. Alfabetul. Vreme bună. Belșug În colonie. Fotografiile. Nălucirile zăpezii. Doi ani pe insula Lincoln.	280
CAPITOLUL XIX.....	287
Amintiri din patrie. Planuri de viitor. Se cercetează coastele insulei. Plecarea din 16 aprilie. Peninsula Serpentinei văzută din larg. Stîncile de bazalt de pe coasta apuseană. Vreme rea. Se lasă noaptea. Un nou incident.	287
CAPITOLUL XX.....	293
Noaptea pe mare. Golful Rechinului. Destăinuiri. Pregătiri de iarnă. Iarnă timpurie. Geruri mari. Lucrări în interiorul locuinței. Șase luni mai tîrziu. Un clișeu fotografic. Întîmplare neașteptată.....	293
PARTEA a III-a – TAINA INSULEI 301	
CAPITOLUL I.....	301
Salvare sau pieire ? Ayrton e chemat. Discuție importantă. Nu este <i>Duncan</i> -ul. Un vas suspect. Măsurile ce se iau. Vasul se apropie. O lovitură de tun. Corabia ancorează în dreptul insulei. Noaptea.	301
CAPITOLUL II	308
Discuții. Presimțiri. Propunerea lui Ayrton. Propunerea e acceptată. Ayrton și Pencroff pe ostrovul Gr'ant. Ocașii din Norfolk. Planurile lor, încercarea eroică a lui Ayrton. întoarcerea. Șase contra cincizeci.	308
CAPITOLUL III	315
Ceața se ridică. Ordinele inginerului. Trei posturi. Ayrton și Pencroff. Prima barcă. Alte două bărci. Pe ostrov. Șase ocași pe țarm. Bricul ridică ancora. Ghiulelele. Nu mai e nici o scăpare. Deznodămînt neașteptat.	315
CAPITOLUL IV	323
Pionierii pe țarm. Ayrton și Pencroff la lucrările de salvare. Convorbirea din timpul mesii. Părerile lui Pencroff. Vizitarea bricului. Magazia de pulbere intactă. Noi bogății. Ultimele rămășițe. Un cilindru spart.	323
CAPITOLUL V	330
Ce spune inginerul. Presupunerile mărețe ale lui Pencroff. Bateria de coastă. Cele patru proiectile. Ocașii rămași în viață. Ayrton șovăie. Mărinimia lui Cyrus Smith. Pencroff este greu de înduplecat.	330
CAPITOLUL VI.....	336
Planuri de expediție. Ayrton la stîină. O vizită la portul Balonului. Observațiile făcute de Pencroff pe bordul corăbiei Bonadventure. Telegramă la stîină. Ayrton nu răspunde. Plecarea. De ce nu funcționează firul. O detunătură.	336
CAPITOLUL VII.....	343
Reporterul și Pencroff la stîină. Transportarea lui Harbert. Deznădejdea marinarului. Reporterul și inginerul se consultă. Tratatul. Clipe de speranță. Cum să-l prevină pe Nab ? Un sol credincios și sigur. Răspunsul lui Nab.	343

CAPITOLUL VIII	348
Ocnașii în jurul stînei. Așezare vremelnică. Tratatamentul lui Harbert continuă. Primele mulțumiri ale lui Pencroff. Întoarcerea în trecut. Viitorul. Ce gîndește Cyrus Smith.	348
CAPITOLUL IX	351
Nu sînt știri de la Nab. Propunerea lui Pencroff și a reporterului nu e primită. Gédéon Spilett face cîteva incursiuni. O bucățică de stofă. O știre. Plecare grabnică. Sosirea pe platoul Grande-Vue.	351
CAPITOLUL X	357
Harbert e transportat la Casa de Granit. Nab povestește ce s-a întîmplat. Cyrus Smith se duce pe platou. Praf și pulbere. Neputincioși în fața bolii. Coaja de salcie. Friguri grele. Top latră din nou.	357
CAPITOLUL XI	362
Mister. Convalescența lui Harbert. Colțuri încă necunoscute ale insulei. Pregătiri de plecare. Prima zi. Noaptea. A doua zi. Perechea de casoari. Urme de pași în pădure. Pe promontoriul Reptilei.	362
CAPITOLUL XII	369
Explorarea peninsulei Serpentine. Popas la revărsarea rîului Cascadei. La șase sute de pași de stîna. Gédéon Spilett și Pencroff pleacă în recunoaștere. Întoarcerea lor. Înainte! O poartă deschisă. O fereastră luminată. La lumina lunii.	369
CAPITOLUL XIII	375
Ce povestește Ayrton. Planurile foștilor tovarăși. Ocnașii se instalează la stîna. Cel ce face dreptate pe insula Lincoln. Vasul <i>Bonadventure</i> . Cercetări în jurul muntelui Franklin. Povîrnișurile superioare. Bubuituri subterane. Un răspuns al lui Pencroff. În fundul craterului. Întoarcerea.	375
CAPITOLUL XIV	383
Au trecut trei ani. Problema unei noi corăbii. Ce s-a hotărît. Colonia e bogată. Șantierul. Frigul emisferei australe. Pencroff se resemnează. Albitul rufelor. Muntele Franklin.	383
CAPITOLUL XV	388
Trezirea vulcanului. Vreme frumoasă. Reluarea lucrărilor. Seara de 15 octombrie. O telegramă. O cerere. Răspunsul. Plecarea la stîna. însemnarea. Firul suplimentar. Coasta de bazalt. Fluxul. Refluxul. Peștera. O lumină orbitoare.	388
CAPITOLUL XVI	397
Căpitanul Nemo. Primele sale cuvinte. Povestea unui erou al luptei pentru independența Indiilor. Ura cotropitorilor. Tovarășii săi. Viața în sînul apelor. Singur. Ultimul adăpost al lui <i>Nautilus</i> în insula Lincoln. Geniul misterios al insulei.	397
CAPITOLUL XVII	404
Ultimele ceasuri ale căpitanului Nemo. Dorințele unui muribund. O amintire pentru prietenii săi de o zi. Sicriul căpitanului Nemo. Cîteva sfaturi. Momentul suprem. În fundul mărilor.	404
CAPITOLUL XVIII	410
Gînduri. Lucrările de construcție sînt reluate. 1 ianuarie 1869. Flăcări în creștetul vulcanului. Primele simptome ale erupției. Ayrton și Cyrus Smith la stîna. Explorarea criptei Dakkar. Ce-i spusese căpitanul Nemo inginerului ?.....	410
CAPITOLUL XIX	419
Cyrus Smith dă raportul. Pionierii grăbesc lucrările de construcție. O ultimă vizită la stîna. Lupta între foc și apă. Ce rămîne la suprafața insulei. Se hotărăște lansarea corăbiei. Noaptea de 8 spre 9 martie.	419
CAPITOLUL XX	427

O stîncă singuratică în Pacific. Ultimul refugiu al pionierilor insulei Lincoln.
Perspectiva morții. Ajutorul neașteptat. De ce și cum vine. Ultima binefacere. O insulă
pe *uscat*. Mormîntul căpitanului Nemo.....427

PARTEA I - NAUFRAGIAȚII VĂZDUHULUI

CAPITOLUL I

Uraganul din 1865. Strigăte în văzduh. Un balon luat de o trombă. învelitoarea sfîșiată Cît cuprinzi cu ochii, numai mare. Cinci călători. Ce se petrece în nacela balonului. Un țărîm în zare. Deznodămîntul dramei.

— Urcăm ?

— Nu ! Dimpotrivă ! Coborîm.

— Mai rău, domnule Cyrus, ne prăvălim !

— Pentru Dumnezeu ! Atunci ce așteptați ? Aruncați din lest¹ !

— Uite. Am golit și ultimul sac !

— Balonul se ridică ?

— Nu !

— Parcă aud un clipocit de valuri !

— Sîntem deasupra mării !

— Nu pot fi nici cinci sute de picioare² pînă la ca !

Atunci o voce puternică sfîșie văzduhul și răsunară cuvintele:

— Aruncați toate greutatețile !... Tot ! Și fie ce-o fi ! Aceste cuvinte răsunară în văzduh deasupra uriașei întinderi de apă a Pacificului în ziua de 23 martie 1865, către ora patru după-amiază.

¹ Lest — greutatea suplimentară cu care se încarcă baloanele nedirijabile. Cu ajutorul ei se potrivește înălțimea la care plutește balonul. (N.T.).

² Picioar — măsură de lungime egală cu 0,31 m. (N.T.)

Fără îndoială că nimeni n-a uitat îngrozitoarea vijelie dezlănțuită la mijlocul echinoxului din acel an, dinspre nord-est, și în timpul căreia barometrul a scăzut pînă la șapte sute zece milimetri. Uraganul a bîntuit fără întrerupere de la 18 pînă la 26 martie. A pricinuit pagube deosebit de mari în America, Europa și Asia, pe o zonă de o mie opt sute de mile, ce străbătea oblic ecuatorul, întinzîndu-se de la a treizecișicincea paralelă nordică pînă la a patruzecia paralelă sudică. Orașe dărîmate, păduri dezrădăcinate, țărături pustiite de munți de apă, care se năpusteau ca puhoaiile în timpul fluxului, sute de vapoare aruncate la mal — așa cum anunța agenția Veritas — regiuni întregi devastate de trombele care sfărîmau totul în calea lor, mii de oameni uciși pe uscat sau înghițiți de mare; acestea au fost semnele lăsate de îngrozitorul uragan. A depășit cu mult ravagiile uraganelor care au pustiit atît de îngrozitor Havana și Guadelupa, unul la 25 octombrie 1810, celălalt la 26 iulie 1825.

Ori, chiar în clipa în care atîtea catastrofe se produceau pe uscat și pe mări, o dramă, nu mai puțin impresionantă, se desfășura în văzduhul răscolit.

Într-adevăr, un balon, purtat ca o minge în vîrful unei trombe, străbătea spațiul cu o viteză de nouăzeci de mile pe oră³, prins în vârtejul coloanei de aer. El se învîrtea de parcă ar fi fost prins de un adevărat vârtej aerian.

Dedesubtul extremității de jos a balonului se legăna o nacelă. În ea se găseau cinci călători, care abia se deslușeau în mijlocul aburilor groși, amestecați cu apă pulverizată, ce se țirau la suprafața oceanului.

De unde venea acest aerostat care părea o adevărată jucărie căzută pradă groaznicei furtuni ? Din ce parte a lumii pornise el ? Firește că nu se înălțase

În toiul uraganului care bîntuia de cinci zile și ale cărui semne prevestitoare se văzuseră în ziua de optsprezece. Dacă socoteai că balonul nu putuse străbate mai puțin de două mii de mile în timp de douăzeci și patru de ore, s-ar fi putut crede că el venea de foarte departe.

Oricum, călătorii nu puteau să măsoare în nici un fel drumul străbătut, lipsindu-le orice punct de orientare. Și ciudat lucru, deși țîrîți în mijlocul furtunii, nu-i simțeau totuși violența. Înaintau în spațiu descriind o mișcare de rotație, fără ca vreunul din călători să simtă măcar că se învîrtesc în aer, sau că se deplasează în direcția orizontală, deoarece le era cu neputință să străbată cu privirea pîcla groasă care se aduna sub nacelă. De jur împrejur, numai ceață. Și atît de deși erau norii, încît nu era nimeni în stare să-și dea seama dacă e zi sau noapte. Cîtă vreme balonul plutise la mare înălțime, nici o rază de lumină, nici un zgomot din ținuturile locuite de oameni, nici chiar mugetul oceanului nu putuse desigur să străbată pînă la ei prin această imensitate întunecată. Numai coborîrea bruscă le dezvăluise primejdia care-i amenința, plutind deasupra valurilor.

³ Nouăzeci de mile pe oră = 46 m. pe secundă sau 166 km pe oră. (N.T.)

Totuși, ușurat de obiectele grele — muniții, arme, provizii — balonul se înălțase din nou spre păturile superioare ale atmosferei, atingând o înălțime de patru mii cinci sute de picioare. Dându-și seama că plutesc deasupra valurilor mării și socotind că era mai puțin periculos să. înfrunte primejdia înălțimilor decît să navigheze în apropierea mării, călătorii aruncaseră peste bord, fără cea mai mică șovăire,, chiar obiectele cele mai necesare și căutau să nu mai piardă nimic din gazul fluid, acest suflet al aparatului, care-i menținea deasupra abisului.

Călătorii petrecură noaptea în prada unei îngrijorări care cu siguranță că ar fi doborât pe alți oameni cu firi mai puțin rezistente. Apoi se făcu iar ziuă și o dată cu venirea ei se observă o tendință de slăbire a uraganului. încă din primele ceasuri ale zilei de 24 martie, s-au ivit unele semne ce prevesteau că vremea se va mai liniști. O dată cu zorile, norii au prins să capete forme mai deslușite, începînd să se ridice în înaltul cerului. În cîteva ore, tromba se lărgi și se rupse. Vîntul trecu de la uragan la vijelie, adică iuțeala cu care se mișcau păturile atmosferice scăzu la jumătate. Era încă ceea ce marinarii numesc „un vînt de trei pînze", totuși, ameliorarea tulburărilor intervenite în elementele naturii era foarte mare.

Către orele unsprezece, păturile inferioare ale atmosferei se limpeziseră simțitor. Atmosfera căpătase acea claritate umedă, care se vede și chiar se simte după trecerea marilor meteori. Uraganul nu părea să se fi îndepărtat spre vest. Mai curînd părea să se fi destrămat pe loc. Poate că, după ce s-a frînt tromba, el își găsisese descărcare în valuri de electricitate, așa cum se întîmplă cîteodată cu taifunurile din Oceanul Indian.

Dar cam pe la aceeași oră, s-ar fi putut constata din nou că balonul cobora încet, afundîndu-se neînterrupt în păturile inferioare ale atmosferei. Părea chiar că se dezumflă cu încetul, iar învelitoarea lui parcă se lungea întinzîndu-se, forma lui sferică schimbîndu-se într-o formă ovoidală.

Pe la amiază, aerostatul mai plana doar la înălțimea de două mii de picioare deasupra mării. Avînd o capacitate de cincizeci de mii de picioare cubice⁴, este evident că se putuse menține vreme îndelungată în aer, fie că atinsese înălțimi mari, fie că-și schimbase drumul după o direcție orizontală.

Călătorii aruncară acum ultimele obiecte care mai îngreuiau nacela: puținele alimente pe care le păstrasera, totul — pînă și micile obiecte pe care le aveau în buzunare. Apoi unul din ei se urcă pe cercul de care era prinsă plasa, căutînd să lege mai bine supapa de închidere a aerostatului.

Se vedea limpede că balonul nu se mai putea menține la înălțime mare din pricina lipsei de gaz l

Așadar, călătorii se simțeau pierduți !

⁴ Aproximativ 1700 m.c. (N.A.)

Într-adevăr, sub aerostat nu se zărea nici un continent și nici măcar o insulă, nici un punct de aterisaj nu se arăta, nicăieri o suprafață solidă pe care să se poată prinde ancora.

Vedeau doar imensitatea oceanului, ale cărui valuri continuau să se ciocnească cu aceeași violență ! Vedeau oceanul, ale cărui limite erau invizibile, chiar pentru ei, care îl dominau din înălțimi, și a cărui întindere se vedea acum pe o rază de patruzeci de mile Această întindere de ape, lovită fără milă, biciuită de uragan, li se înfățișa ca o cavalcadă de talazuri dezlănțuite, deasupra cărora o mînă nevăzută părea să fi aruncat o nesfîrșită rețea de creste înspumate ! Nici un țarm, nici un vapor în zare !

Trebuia deci, cu orice preț, să împiedice coborîrea aerostatului, pentru ca acesta să nu fie înghițit de valuri. Și bineînțeles că cei ce se aflau în nacelă se îndeletniceau cu această operație urgentă. Dar cu toate eforturile lor, balonul cobora mereu, deplasîndu-se totodată cu mare viteză în direcția vîntului, adică de la nord-est la sud-vest.

Nenorociții se aflau într-o situație îngrozitoare! Ei nu mai puteau stăpîni aerostatul și toate încercările lor erau zadarnice, iar învelitoarea balonului se dezumfla tot mai tare. Gazul se scurgea neîntrerupt și nu aveau cum să-l oprească. Balonul cobora tot mai repede și pe la ora unu, la amiază, nacela se afla doar la șase sute de picioare deasupra oceanului.

Și într-adevăr, scurgerea gazelor, care ieșeau printr-o spărtură a balonului, nu mai putea fi oprită.

Ușurînd nacela de toate obiectele pe care le purtase, pasagerii nu făcuseră decît să prelungească cu cîteva ore călătoria lor prin văzduh. Dar inevitabila catastrofă putea cel mult să fie amînată, și dacă nu se ivea vreun țarm înainte de căderea nopții, călătorii și balonul erau sortiți să piară în valuri.

Încercară și ultima operație ce le mai rămînea de făcut în asemenea clipe.

Cei ce se aflau în aerostat erau fără îndoială oameni plini de energie, care știau să privească moartea în față, fără să murmure. Ei erau hotărîți să lupte pînă în ultima clipă și să facă totul pentru a întîrzia prăbușirea. Nacela balonului nu era decît un fel de coș împletit din nuiele, care nu putea să plutească pe valuri, iar călătorii noștri nu aveau nici un mijloc s-o mențină la suprafața apei, dacă ar fi căzut.

La ora două, aerostatul nu mai era decît la patru sute de picioare deasupra valurilor.

Atunci răsună o voce bărbătească, vocea unui om cu inimă neînfrică, căruia îi răspundeau glasuri tot atît de hotărîte:

— S-a aruncat totul ?

— Nu ! Mai avem zece mii de franci în aur! În clipa următoare, un sac greu căzu în mare.

— Urcă balonul ?

— Puțin, dar în curînd va coborî din nou !

— Ce mai aruncăm ?

— Nimic!

— Ba da !... Nacela !

— Ne agățăm de plasă și dăm drumul nacelei.

Era într-adevăr singurul mijloc ce le mai rămăsese ca să ușureze aerostatul. Oamenii tăiară frînghiile care legau nacela de cercul de la baza balonului și aerostatul se înălță din nou cu două mii de picioare.

Cei cinci călători se urcară în plasă, deasupra cercului, și cercetară cu privirea abisul de sub ei.

Se știe că aerostatele au o mare sensibilitate statică. Este de ajuns să arunci obiectul cel mai ușor, pentru a pricinui deplasarea lor în direcție verticală, deoarece aparatele plutitoare funcționează asemenea unei balanțe de precizie matematică. Astfel stînd lucrurile, era firesc ca un balon ușurat de o povară destul de mare să se urce brusc pînă la o înălțime considerabilă, lucru care se petrecu și în cazul de față.

Totuși, după ce se menținuse cîteva minute în echilibru în zonele superioare ale atmosferei, aerostatul începu să coboare din nou. Gazul se scurgea prin spărtura pe care n-aveau cum s-o repare.

Călătorii făcuseră tot ce le stătuse în putință. Nici o putere omenească nu-i mai putea salva. Le mai rămăsese doar tăria de a-și aștepta în liniște sfîrșitul.

La ora patru, balonul coborîse din nou și se afla numai la cinci sute de picioare deasupra apei.

Pe neașteptate răsună un lătrat puternic. Era cîinele care-i întovărășea pe călători și care se cățăraseră și el în plasă alături de stăpînul său.

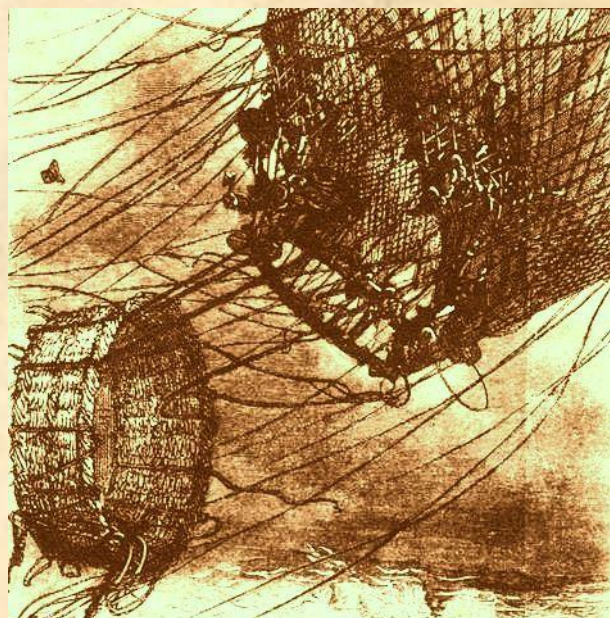
— Top a zărit ceva ! strigă unul dintre pasageri, Curînd se auzi o altă voce, care strigă:

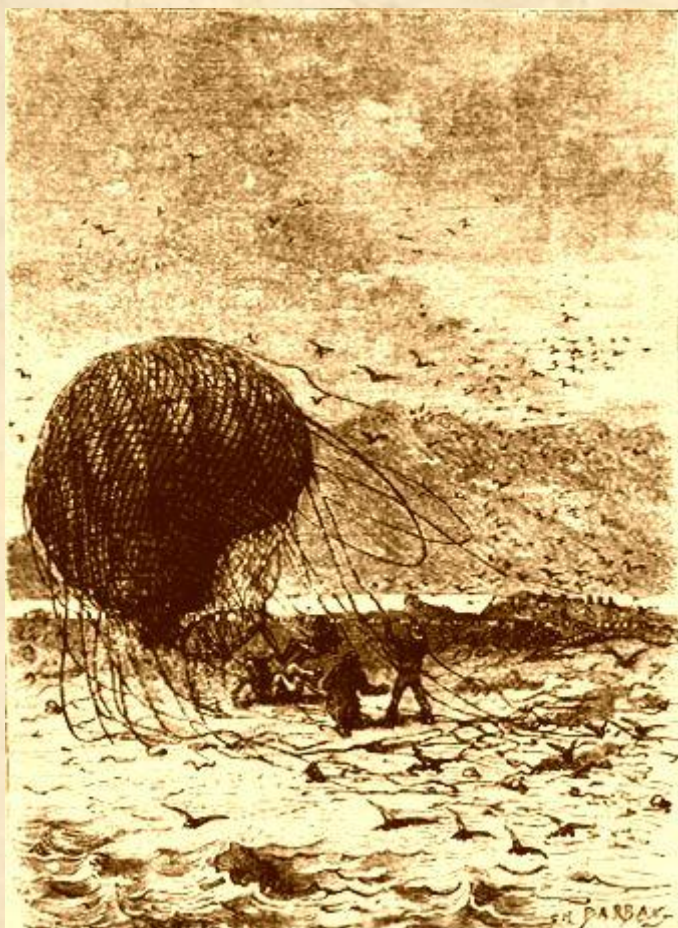
— Pămînt! Pămînt!

Balonul, tîrît de vînt fără încetare spre sud-vesf, străbătuse din zori o distanță destul de mare, desigur cîteva sute de mile, și chiar în acea direcție se ridica țărnul destul de înalt, pe care-l zăriseră călătorii.

Dar pămîntul acesta se afla la o depărtare de încă vreo treizeci de mile în direcția vîntului, cale de cel puțin o oră, presupunînd că balonul nu va fi tîrît de curenți în altă direcție. încă o oră ! Dar oare nu va pierde balonul cu mult înainte și gazul ce-i mai rămăsese ?

Iată întrebarea chinuitoare pe care și-o puneau. Călătorii deslușeau cît se poate de bine peticul de pămînt pe care trebuiau să ajungă cu orice preț. Dalei

nu știau ce reprezintă acel pământ, dacă este un continent sau o insulă, fiindcă nu prea știau înspre ce parte a lumii îi tirise uraganul 1 Totuși, trebuiau să ajungă pe țărmul acel'a oricum ar fi fost el, locuit sau nu, primitor sau neprimitor.

Pe la orele patru după-amiază, se vedea bine că balonul nu se mai putea menține în aer. Atingea din zbor suprafața apei, iar crestele valurilor uriașe muiaseră de câteva ori partea de jos a plasei, îngreunînd-o. Aerostatul nu se mai putea înălța decît lăsîndu-se pe o parte, ca o pasăre lovită într-o aripă.

După o jumătate de oră, ajunseră la o milă de țărm, dar în balonul turtit, dezumflat, cu suprafața brăzdată de cute groase,

mai rămăsese doar foarte puțin, gaz, în partea superioară. Călătorii, agățați în plasa, deveniseră o povară prea mare pentru el și în curînd, pe jumătate cufundați în apă, începură să fie biciuiți de valurile furioase ale oceanului. Pe neașteptate, învelitoarea aerostatului se transformă într-o pungă în care sufla vîntul, făcînd-o să plutească asemenea unei corăbii pe care o împingea vîntul din spate. Poate că astfel aveau să atingă în sfîrșit țărmul.

Ajunseră la cîtiva metri de țărm, cînd patru strigăte de groază izbucniră deodată. Deși nu mai părea în stare să se ridice, balonul, lovit de un val uriaș, făcu un salt neașteptat, ca și cum ar fi fost ușurat deodată de încă o parte din greutate. El se ridică din nou la o mie cinci sute de picioare, unde întîlni un curent de aer, care îl făcu să plutească aproape paralel cu coasta, în loc să-l mîne direct spre uscat. După alte câteva minute, balonul se apropie din nou de coastă și se prăbuși în sfîrșit pe nisipul țărmului, departe de mal, unde nu mai ajungeau valurile.

Ajutîndu-se unul pe altul, călătorii izbutiră să iasă din ochiurile plasei. Balonul, ușurat de greutatea lor, fu luat din nou de vînt și dispăru în larg, ca o pasăre rănită care, adunîndu-și ultimele puteri, mai încearcă să zboare odată.

Nacela adăpostise cinci călători și un cîine, totuși balonul aruncase -pe țărm numai patru persoane.

Probabil că cel care lipsea fusese luat de valul ce lovise plasa, ușurînd astfel balonul, căruia îi îngăduise să se mai ridice o dată în aer, pentru a se lăsa după cîteva clipe pe țarm.

De îndată ce. simțiră pămîntul sub picioare, cei patru naufragiați, care meritau pe deplin acest nume, gîndindu-se la cel care lipsea, începură să strige toți deodată:

— Poate că încearcă să înoate spre țarm ! Trebuie să-l scăpăm! Să-l salvăm!

CAPITOLUL II

Un episod din timpul Războiului de Secesiune. Inginerul Cyrus Smith. Gédéon Spilett. Negrul Nab. Pencroff marinarul. Tînărul Harbert. O propunere neașteptată. Întîlnire la ora zece seara. Plecare pe timp de furtună.

Călătorii zvîrliți de uragan pe țarm nu erau nici aeronauți de profesie, nici amatori de expediții aeriene. Erau niște prizonieri de război, care avuseseră îndrăzneala să fugă în împrejurări cu totul neobișnuite. De o sută de ori fuseseră pe punctul de a pieri ! De sute de ori ar fi putut să-i prăvălească în abis balonul lor sfîrtecat. Totuși le fusese hărăzită o soartă neobișnuită, și de aceea, în ziua de 20 martie, după ce fugiseră din Richmond, capitala Virginiei, se aflau la șapte mii de mile de acest oraș, citadela separatiștilor în timpul cruntului Război de Secesiune, asediat în acea vreme de trupele generalului Ulysse Grant. Călătoria aeriană a fugarilor noștri ținuse cinci zile.

Iată de altfel și împrejurările neobișnuite în care s-a produs evadarea prizonierilor, evadare care trebuia să se sfîrșească cu catastrofa ^descrișă mai sus.

În același an, prin luna februarie 1865, mai mulți ofițeri ai generalului Grant căzură în mîinile dușmanului, în cursul uneia din încercările neizbutite ale generalului de a cuceri orașul Richmond. Ei au fost închiși în oraș. Unul dintre prizonierii cei mai de vază aparținea statului major federal și se numea Cyrus Smith.

Originar din Massachussets, Cyrus Smith era inginer de profesie, un savant emerit, căruia guvernul Statelor Unite îi încredințase în timpul războiului direcțiunea căilor ferate, rolul strategic al acestora fiind deosebit de însemnat. Adevărat american de Nord, osos, slab și deșirat, inginerul părea să aibă vreo patruzeci și cinci de ani. începuse să încărunțească și își rădea barba, lăsîndu-și numai niște mustăți stufoase. Avea unul din acele capete minunate, cu profil de medalie, cu ochii scăpărători, o gură ce trăda preocupări serioase, în totul — înfățișarea unui adevărat savant. Cyrus Smith era unul dintre inginerii aceia care țineau să-și înceapă meseria mînuind ciocanul și cazmaua, întocmai generalilor care-și începeau cariera ca simpli soldați. De aceea, pe lîngă iscusință și inteligență, Cyrus Smith mai poseda și multă îndemînare. Mușchii

lui erau deosebit de puternici. Adevărat om de acțiune și gânditor totodată, făcea totul fără efort, influențat probabil și de marea sa vigoare trupească. Acest om era înzestrat cu o voință căreia nimic nu i se putea împotrivi. Foarte bine pregătit, dovedea mult simț practic, era foarte descurcăreț și avea temperament militar, ca să vorbim în limbajul militar francez. Stăpîn pe sine în orice împrejurare, el îndeplinea în totul cele trei condiții, care laolaltă determină energia omenească: agerime a minții și a trupului, impetuositatea dorințelor și putere de voință. Deviza lui ar fi putut să fie aceea a lui Wilhelm de Orania în secolul al XVII-lea: „N-am nevoie să nădăjduiesc pentru a întreprinde ceva, și nici de izbîndă ca să continui să perseverez”.

În același timp, Cyrus Smith era însăși întruchiparea curajului. Luase parte la toate luptele din timpul Războiului de Secesiune.

A început ca voluntar, sub conducerea lui Ulysse Grant și s-a luptat la Paducah, la Belmont, la Pittsburg-Landing, la asediul Corintului, la Port Gibson, la Rîul-Negru, la Chattanooga, la Wilderness pe Potomac, vitejește, ca un soldat demn de generalul său, care spunea: „Nu-mi număr niciodată morții”. Și, de sute de ori, Cyrus Smith ar fi trebuit să fie dintre cei pe care cumplitul Grant nu-i număra, dar în aceste lupte, în care nu se cruța niciodată, a fost ajutat de noroc, pînă în clipa cînd a fost rănit și luat prizonier în cursul bătăliei de la Richmond.

În aceeași zi, o dată cu Cyrus Smith, căzu în mâinile sudiștilor și un alt personaj însemnat. Este vorba de Gédéon Spilett, cunoscutul reporter al ziarului New-York Herald, care fusese trimis să urmărească peripețiile războiului, chiar în primele rînduri ale armatelor din Nord.

Gédéon Spilett făcea parte din familia acelor ciudați cronicari, ca Stenley și alții, pe care nu-i sperie nici o greutate cînd e vorba să obțină, în timpul cel mai scurt cu putință, o informație pentru ziarul lor. Ziarele Statelor Unite, 'cum ar fi New-York Herald, constituie adevărate forțe și delegații lor sînt reprezentanți pe care te poți bizui. Gédéon Spilett era în primele rînduri ale acestor delegați.

Om bine înzestrat, energic, prompt și gata oricînd să acționeze, Spilett străbătuse lumea întreagă. Soldat și artist, însuflețit cînd era vorba să dea un sfat și hotărît la fapte, el nu se dădea în lături de la nici o greutate, de la nici o oboseală și nici o primejdie, atunci cînd știa că poate să capete informații, în primul rînd pentru el, apoi pentru ziarul său. Era un adevărat erou al curiozității, al informațiilor, al ineditului, al necunoscutului, al imposibilului. Era unul dintre acei observatori neînfricați, care scriu sub ploaia de gloanțe, își redactează cronicile în bătaia obuzelor și pentru care orice pericol constituie o adevărată fericire.

Luase parte și el la toate luptele, mergînd în primele rînduri, cu revolverul într-o mînă și cu carnetul în cealaltă, iar creionul nu-i tremura cînd explodau obuzele lîngă el. Spilett nu avea obiceiul să ocupe neîncetat firele telegrafice cu telegrame, potrivit năravului celor care vorbesc chiar și atunci cînd n-au ce

spune, dar fiecare însemnare a sa era scurtă, limpede și precisă, menită să lămurească o problemă însemnată. Pe lângă toate aceste daruri, era înzestrat și cu mult simț al umorului. Astfel, voind să-și păstreze cu tot dinadinsul locul la ghișeul telegrafic, pentru a fi primul care să comunice ziarului său rezultatul bătăliei de la Rîul-Negru, Gédéon Spilett telegrafie, timp de două ore, primele capitole ale Bibliei. Ziarul plăti două mii de dolari, dar avu mîndria de a fi primul care să publice această informație.

Gédéon Spilett era înalt. Avea cel mult patruzeci de ani. Fața îi era încadrată de favoriți blond-roșcați și privirea vioaie ca a unui om deprins să observe îndată orice amănunt. Era vînjos și se călise, trăind în regiuni cu

clima cea mai diferită.

De zece ani, Gédéon Spilett era prim-reporter al ziarului New-York Herald, căruia îi trimitea toate cronicile și desenele lui, deoarece mînuia tot atît de bine creionul, ca și penelul. În momentul în care fusese prins, Spilett descria cîmpul de luptă, căutînd în același timp să-l și schițeze. Ultimele cuvinte scrise în carnetul lui spuneau: „Un sudist este gata să tragă asupra mea și...” Dar Gédéon Spilett, norocos ca de obicei, scăpă fără nici o zgîrietură.

Cyrus Smith și Gédéon Spilett, care se cunoșteau cel mult din auzite, fuseseră transportați în același timp la Richmond. Rana inginerului se vindecă repede și în timpul convalescenței îl cunosc pe reporter, între eroii noștri se legă o strînsă prietenie. În curînd, și unul și altul nu mai aveau decît un singur gînd: să fugă, să regăsească armata lui Grant și să lupte din nou în rîndurile ei pentru unitatea federală.

Cei doi americani veniți din Nord erau hotărîți să se folosească de orice prilej ca să fugă... Dar cu toate că puteau circula în voie prin oraș, orice încercare de evadare părea cu neputință, deoarece orașul Richmond era păzit cu strășnicie.

Între timp, izbuti să ajungă la Cyrus Smith servitorul său, care-i era devotat cu trup și suflet. Viteazul acesta era un negru născut pe moșia inginerului. Părinții lui fuseseră sclavi, dar Cyrus Smith, aboliționist⁵ convins, îl eliberase de multă vreme. Robul, devenit om liber, n-a vrut să-și părăsească stăpînul; îl

⁵ Aboliționist — partizan al desființării sclaviei. (N.T.)

iubea pînă la sacrificiu. Tînărul acesta de treizeci de ani, zdravăn, sprinten, îndemînat, inteligent, blînd și liniștit, întotdeauna zîmbitor, îndatoritor și bun, se numea Nabucodônosor, dar nu răspundea decît la numele prescurtat și familiar de Nab.

Aflînd că stăpînul său este prizonier, Nab veni fără să stea pe gînduri, tocmai din Massachussets. Sosit la Richmond, izbuti să pătrundă în orașul asediat mulțumită șireteniei și dibăciei sale, nu fără să-și fi pus de vreo douăzeci de ori viața în pericol. Nu se poate descrie bucuria lui Nab și a lui Cyrus Smith în clipa revederii.

Dar dacă Nab izbutise să pătrundă în oraș, nu însemna că tot atît de ușor puteau să plece, deoarece prizonierii federali erau supravegheați îndeaproape. Trebuia o întîmplare neobișnuită, pentru a încerca o evadare cu oarecare șorți de izbîndă și prilejul acesta nu numai că nu se ivea, dar era și greu să-l provoci.

Între timp, generalul Grant își continua energicele operații militare. Plătise scump victoria de la Pittsburg-Landing. Forțele lui, reunite cu cele ale lui Butler, nu izbutiseră să obțină nici un rezultat în lupta pentru orașul Richmond, așa că nimic nu-i îndreptătea pe prizonieri să creadă într-o eliberare grabnică. Reporterul, căruia plicticoasa captivitate nu-i dădea prilejul să scrie nici un articol interesant, își pierduse răbdarea. Ajunsese să fie stăpînit de un singur gînd: să iasă din Richmond cu orice preț. Făcuse chiar cîteva încercări, dar întîmpinase piedici de neînvins.

Totuși, asediul continua; dacă prizonierii doreau cu orice preț să scape pentru a se întîlni cu armata lui Grant, unii dintre asediați nu erau mai puțin grăbiți să fugă pentru a putea să reia legătura cu armata secesioniștilor. Printre aceștia din urmă se număra și un oarecare Jonathan Forster, sudist îndîrjit. Adevărul era că și secesioniștii erau blocați în oraș tocmai ca și prizonierii federali. Armatele nordice îi împresuraseră. Guvernatorul orașului Richmond nu mai putea să intre în legătură de multă vreme cu generalul Lee. Și trebuia să-i comunice cît mai grab- nic situația orașului, pentru ca armata chemată în ajutorul asediaților să vină cît mai curînd. Acestui Jonathan Forster îi veni atunci ideea să zboare cu balonul peste liniile dușmanului și să ajungă astfel la lagărul secesioniștilor.

Guvernatorul încuviință încercarea. Un aerostat special construit fu pus la dispoziția lui Jonathan Forster, care urma să plece cu alte cinci persoane. Călătorii luau cu ei arme, pentru cazul cînd ar fi fost nevoiți să se apere în clipa aterizării, și alimente, pentru cazul cînd ar fi siliți să facă o călătorie aeriană mai lungă.

Plecarea fusese hotărîtă pentru ziua de 18 martie. Folosind vîntul de nord-vest și călătorind în timpul nopții, aeronauții socoteau să ajungă în cîteva ore la cartierul generalului Lee.

Dar vîntul de nord-vest n-a fost o adiere oarecare și încă din ziua de 18 se putea observa că se va transforma în uragan. Curînd, vijelia se înteeți într-atît,

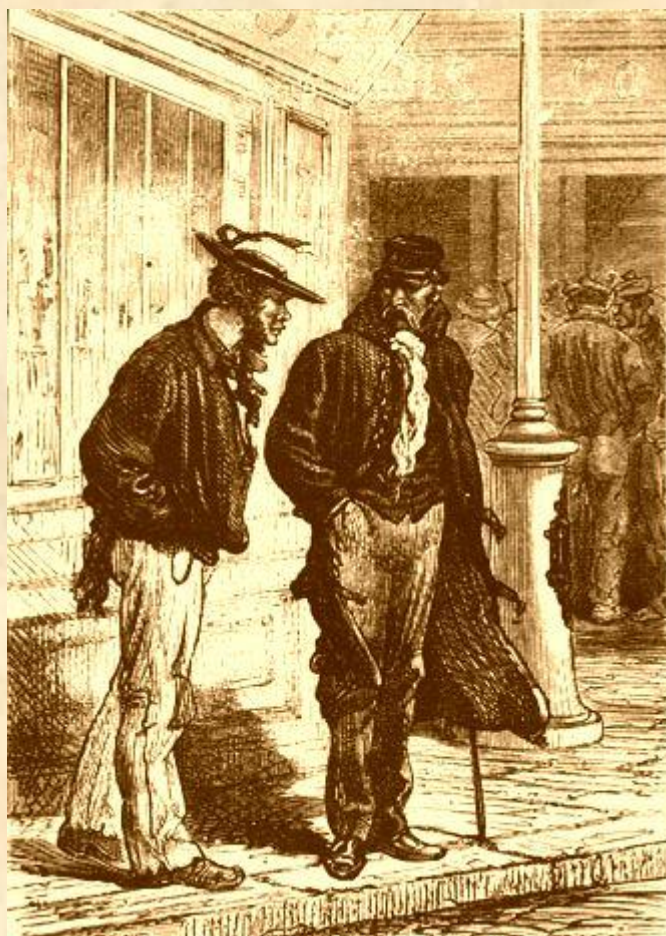
încît trebui să se amîne plecarea lui Forster, socotindu-se prea primejdioasă pornirea aerostatului și a călătorilor în mijlocul elementelor naturii dezlănțuite.

Balonul, care fusese umplut cu gaz chiar în piața principală a orașului, aștepta deci acolo prima clipă de liniște, spre a se avînta în văzduh, iar lumea din oraș devenea tot mai nerăbdătoare, văzînd că situația atmosferică rămîne neschimbată.

Zilele de 18 și 19 martie n-au adus nici o îmbunătățire a situației. Dimpotrivă, era chiar din ce în ce mai greu de ferit balonul pe terenul unde era ancorat, deoarece rafalele îl culcau deseori la pămînt.

Trecu și noaptea de 19 spre 20. Spre dimineață, uraganul deveni și mai puternic. De plecare nici nu se mai vorbea.

În ziua aceea, inginerul Smith fu oprit pe stradă de un necunoscut. Era un marinar pe care-l chema Pencroff. Omul părea să aibă vreo treizeci și cinci sau patruzeci de ani, era bine legat, ars de soare, cu privirea vioaie, clipea mereu din ochi și avea o înfățișare simpatcă. Acest Pencroff, american din Nord, cutreierase toate mările globului și trăise toate aventurile care pot ieși în calea unei ființe omenești. E de prisos să spunem că era întreprinzător de felul lui, gata oricînd să riște orice și că încetase de mult să se mai mire de ceva. Pencroff venise la Richmonci pe la începutul anului, într-o chestiune de afaceri, însoțit de un băiețandru de vreo cincisprezece ani, Harbert Brown, din New-Jersey, fiul fostului său căpitan, un orfan pe care-l iubea

ca pe propriul său copil. Fusese surprins și el de asediu în oraș și imobilizat acolo, spre marele lui necaz. Pencroff era stăpînit și el de același gînd: să fugă cu orice preț. Cunoștea faima inginerului Cyrus Smith din auzite. Știa că omul acesta hotărît era cuprins de nerăbdare și ardea de dorința de a scăpa. În acea zi se apropie deci de el fără șovăire, adresîndu-i-se direct:

— Domnule Smith, nu v-ați săturat de această ședere în Richmond ?

Inginerul se uită cu luare-aminte la omul care-i vorbise astfel, și care se grăbi să adauge în șoaptă:

— Domnule Smith, nu vreți să fugiți ?

—Cînd...? răspunse repede inginerul, căruia desigur că îi scăpase fără să vrea răspunsul, căci nici nu avusese măcar timp să se uite mai bine la necunoscutul care i se adresase.

Totuși, după ce-și aruncă privirea-i pătrunzătoare asupra feței deschise a marinarului, inginerul nu se mai îndoii de cinstea lui.

— Cine ești ? întrebă el scurt, Pencroff îl lămuri cine era.

— Bine, răspunse Cyrus Smith. Cu ce propui să fugim ?

— Păi, cu leneșul acela de balon care zace degeaba în piață. S-ar părea că pe noi ne așteaptă !...

Nu mai adăugă nimic, căci inginerul înțelese totul. Apucîndu-l pe Pencroff de braț, îl duse la el acasă.

Acolo, marinarul își expuse planul, care era de fapt foarte simplu. Se cerea doar să-ți pui viața în primejdie. E drept că uraganul atinsese culmea violenței, dar un inginer îndrăzneț, și priceput cum era Cyrus Smith știa desigur să conducă un aerostat. Dacă el, Pencroff, s-ar fi priceput, n-ar fi șovăit să plece, luîndu-l bineînțeles și pe Harbert cu el. Văzuse el destule în viața lui, ca să nu se mai sperie de un uragan !

Cyrus Smith asculta în tăcere cuvintele marinarului; doar ochii îi străluceau. Se ivise în sfîrșit prilejul și nu era el omul să-l scape. Planul nu era absurd, ci numai foarte primejdios. Deci, puteau să-l încerce. Deși balonul era păzit, nu era cu neputință să se apropie noaptea de el, să se furișeze în nacelă și să taie apoi legăturile care-l țineau pe loc ! Bine-înțeles că puteau să moară, dar pe de altă parte aveau și sorți de izbîndă. Și de n-ar fi fost vijelia asta... Dar de n-ar fi fost furtuna, balonul ar fi plecat demult și prilejul atît de căutat nu s-ar mai fi ivit.

— Nu sînt singur... încheie Cyrus Smith.

— Dar cîte persoane vrei să iei cu dumneata ? întrebă marinarul.

— Două: pe prietenul meu Spilett și pe servitorul meu Nab.

— Trei, prin urmare, răspunse Pencroff, cu Harbert și cu mine vom fi cinci. După cîte știu eu, balonul trebuia să transporte șase persoane.

— Atunci ne-am înțeles. Plecăm ! spuse Cyrus Smith.

Prin acest „Plecăm !”, el își lua un angajament și în numele reporterului; acesta nu era omul care să dea înapoi, dimpotrivă, încuviință fără nici o rezervă planul, de îndată ce-i fu împărtășit. Se miră doar că nu se gîndise și el la un lucru atît de simplu. Cît despre Nab, el îl urma pe inginer oriunde.

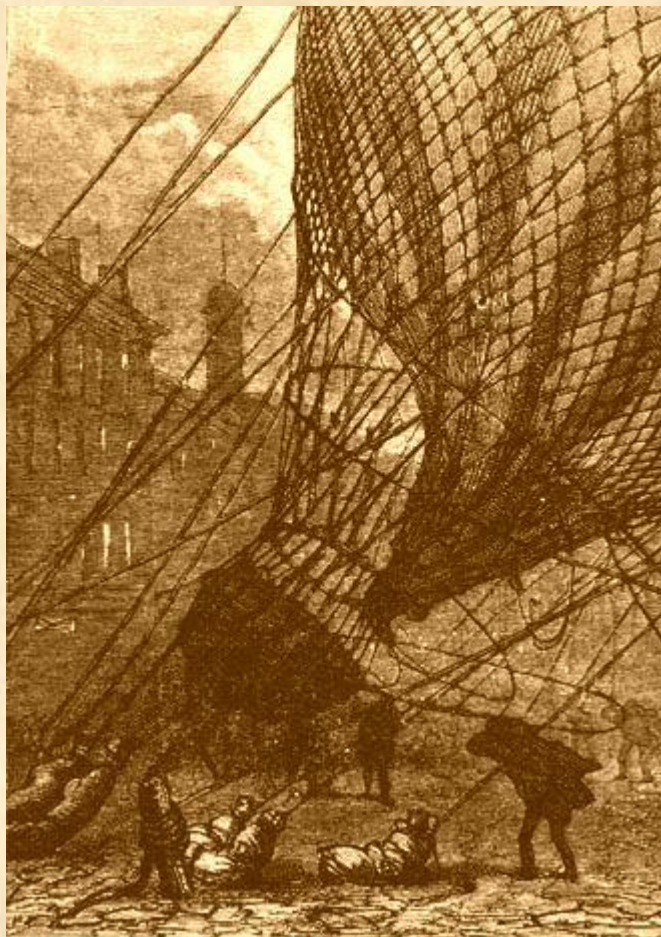
— Atunci, pe deseară, spuse Pencroff. O să ne învîrtim toți cinci pe acolo, așa, ca niște gură-cască !

— Pe deseară la ora zece, răspunse Cyrus Smith. Facă cerul ca vijelia să nu se potolească decît după plecarea noastră.

Pencroff strînse mîna inginerului și se întoarse acasă, unde îl lăsase pe tînărul Harbert Brown. Curajosul băiat cunoștea planul marinarului și aștepta cu oarecare îngrijorare *rezultatul* convorbirii cu inginerul. După cum se vede,

toți cinci erau oameni hotărâți să se avînte în vîltoarea văzduhului, în plin uragan.

Uraganul nu se potoli, astfel încît Jonathan Forster și tovarășii săi nici nu se gîndeau să-l înfrunte în nacela care se putea sfărîma ușor. Fu o zi îngrozitoare. Inginerul se temea de un singur lucru: ca nu cumva să se rupă în bucăți aerostatul, care era legat de pămînt și pe care vîntul îl culca mereu. El se învîrtea timp de cîteva ore în piața aproape pustie, supraveghînd aparatul. Pencroff făcu același lucru, cu mîinile în buzunare și căscînd prelung din cînd în cînd, ca unul care nu mai știe cum să-și omoare timpul. Și el se temea că se va rupe balonul, sau chiar că va fi smuls din legături și purtat de vînt.

Veni și seara. Noaptea se lăsa întunecoasă și pîcle groase ca niște nori se țirau la suprafața pămîntului... Cădea o ploaie amestecată cu zăpadă. Era frig și un fel de ceață apăsătoare plutea deasupra orașului. Părea că vijelia puternică impusese combatanților un fel de armistițiu și că tunul fusese redus la tăcere de tunetele groaznice ale uraganului. Străzile orașului erau pustii. Chiar și paza pieții unde se zbătea aerostatul devenise zadarnică pe o astfel de vreme. Într-adevăr, totul părea să ajute fuga prizonierilor; dar călătoria asta, în mijlocul vînturilor dezlănțuite !...

— Urît flux! își zise Pencroff, îndesîndu-și cu pumnul pălăria pe care vîntul încerca să i-o smulgă. Dar las' c-o să ne descurcăm noi!

La ora nouă și jumătate, Cyrus Smith și tovarășii săi pătrunseră prin diferite puncte în piața cufundată în întuneric, deoarece vîntul stinsese felinarele cu gaz. Uriașul aerostat, aproape cu totul culcat la pămînt, nici nu se mai zărea. Pe lîngă sacii de lest, legați de sforile plasei, nacela mai era fixată și de un cablu puternic, trecut printr-un inel îngropat în caldarîm; cealaltă jumătate a cablului era adusă peste bord.

Cei cinci prizonieri se întîlniră lîngă balon. Nu-l văzuse nimeni și era atît de întuneric, încît nici ei nu se puteau vedea unul pe altul.

Fără să scoată o vorbă, Cyrus Smith, Gédéon Spilett, Nab și Harbert luară loc în nacelă, în timp ce Pencroff dezlega, unul cîte unul, sacii de lest. Totul se isprăvi în cîteva clipe și marinarul se urcă lîngă tovarășii săi.

Aerostatul nu mai era reținut decît de a doua jumătate a cablului și mai rămînea doar ca Cyrus Smith să dea ordinul de plecare.

În clipa aceea, un cîine sări în nacelă. Era Top, cîinele inginerului, care, rupîndu-și lanțul, își urmase stăpînul, Cyrus Smith voi să gonească bietul animal, temîndu-se de o greutate suplimentară.

— Eh ! Unde merg atîția, treacă și el ! spuse Pencroff, aruncînd afară încă doi saci cu nisip.

Apoi, marinarul dădu drumul cablului și balonul se înălță pieziș și pieri în înălțimi, izbind cu nacela două hornuri, pe care le dărimă în iureșul plecării.

Uraganul se dezlănțui în acele clipe cu o violență înfricoșătoare. Inginerul nu se putu gîndi la o aterizare în timpul nopții, iar cînd se luminează de ziuă, pămîntul nu se mai vedea, din pricina ceței. Abia peste cinci zile zăriră într-o clipă de înseninare imensitatea mării care se întindea sub aerostatul împins de vînt cu o viteză nemaivăzută !

Știm că patru din cei cinci oameni plecați în ziua de 20 martie au fost zvîrliți în ziua de 24 martie pe un țărm pustiu, la mai mult de șase mii de mile depărtare de țara lor⁶.

Călătorul care lipsea, acela în ajutorul căruia se grăbeau în primul rînd să alerge cei patru supraviețuitori ai balonului, era tocmai conducătorul lor, inginerul Cyrus Smith.

CAPITOLUL III

Seara la orele cinci. Unul este dat lipsă. Deznădejdea lui Nab. Cercetările se îndreaptă spre nord. Insula. O noapte tristă și plină de griji. Cețurile dimineții. Nab înoată. Pămînt În zare. Trecerea canalului prin vad.

Inginerul fusese smuls de valuri dintre ochiurile destrămate ale plasei. O dată cu el dispăruse și cîinele. Credinciosul animal sărise din propriu imbold în ajutorul stăpînului său.

— Înainte ! strigă reporterul.

Și toți patru — Gédéon Spilett, Harbert, Pencroff și Nab — începură cercetarea, uitînd că erau sfîrșiți de oboseală.

Bietul Nab plîngea de furie și desperare la gîndul că pierduse tot ce-i era mai scump pe lume.

Nu trecuseră nici două minute din clipa în care . dispăruse Cyrus Smith pînă la aceea în care acostaseră tovarășii lui. Puteau deci nădăjdui că vor sosi la timp spre a-l salva.

— Să-l salvăm ! Să-l căutăm ! strigă Nab.

⁶ În ziua de 5 aprilie, orașul Richmond a căzut în mîinile lui Grant, revolta separatiștilor a fost înăbușită și Lee se retrăgea spre vest, în timp ce cauza unității statelor americane triumfa. (N. A.)

— Îl căutăm, Nab, răspunse Gédéon Spilett, și-l vom găsi !

— Îl vom regăsi oare în viață ?

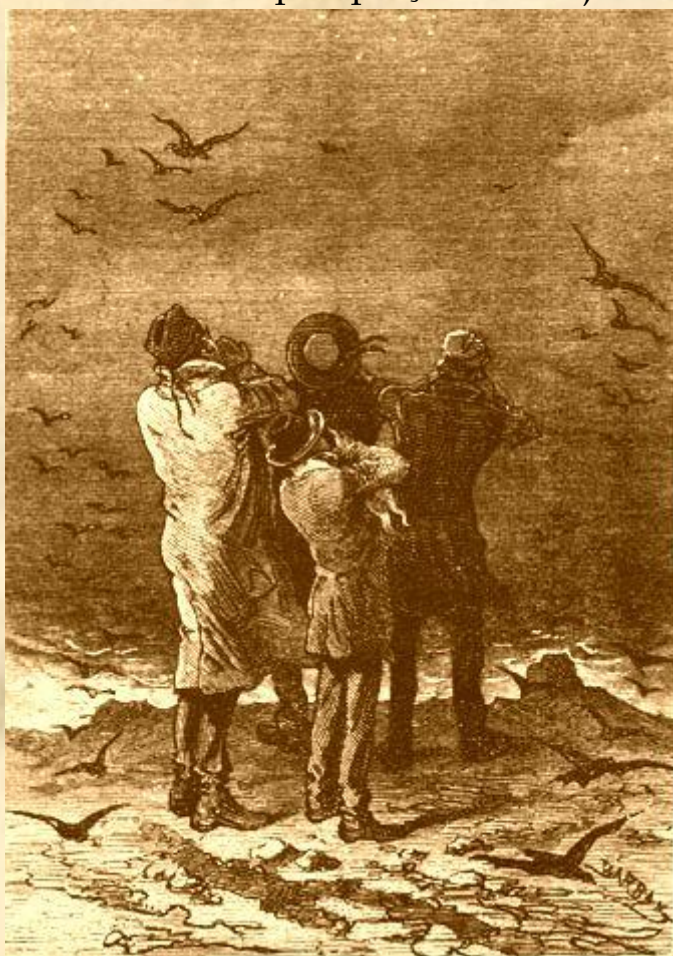
— Desigur, Nab !

— Știe să înoate ? întrebă Pencroff.

— Da ! răspunse Nab. De altfel îl are și pe Top. Auzind mugetul valurilor, marinarul dădu însă neîncrezător din cap.

Inginerul dispăruse în dreptul părții de nord a țărmului, la o jumătate de milă de locul unde acostaseră naufragiații. Dacă izbutise să ajungă cât mai aproape de acea parte a litoralului mării, locul respectiv ar fi trebuit să se afle la cel mult o jumătate de milă de locul unde se aflau naufragiații.

Se făcuse aproape șase. Ceața se lăsase din nou, ceea ce făcea noaptea

foarte întunecoasă, Naufragiații se îndreptară spre nord, mergând de-a lungul coastei răsăritene a pământului pe care se nimerise să fie azvârliți de furtună, ținut necunoscut pentru ei, a cărui poziție-geografică nici n-o puteau bănui. Călcau pe un teren nisipos, presărat cu pietriș, lipsit de orice fel de vegetație. Solul foarte inegal, accidentat, era pe alocuri ciuruit de gropi mici care îngreuiau mersul. Din aceste găuri fișneau la tot pasul niște păsări mari, care zburau greoi de colo pînă colo, dar pe care nu le vedeau deslușit din cauza întunericii. Alte păsări mai sprintene se ridicau în stoluri, trecînd ca niște nori. Judecînd după țipetele lor stridente, marinarului i se părea că sînt goelanzi și pescăruși, care se luau la întrecere cu vuietul mării.

Din cînd în cînd, naufragiații se opreau, scoteau strigăte puternice și ascultau dacă nu se aude vreo chemare dinspre apele oceanului. Socoteau pe drept cuvînt că dacă s-ar fi aflat în apropierea locului unde ar fi putut să cadă inginerul, ar fi ajuns la urechile lor cel puțin lătratul lui Top, presupunînd că Cyrus Smith n-ar fi fost în stare să dea nici un semn de viață. Dar nici un strigăt nu se auzea în afară de vuietul mării și clocotul talazurilor care se spargeau de țărm. Aicui grup își continua drumul, cercetînd cele mai mici cotituri ale litoralului.

După ce înaintaseră vreo douăzeci de minute, cei patru naufragiați dădură în calea lor de o fișie de valuri spumegînde, dincolo de care nu se mai zărea

pămîntul. Se aflau la extremitatea unei limbi ascuțite de pămînt, de care se izbeau cu furie valurile.

—Asta-i un promontoriu, spuse marinarul. Trebuie să ne întoarcem rnergînd pe partea dreaptă și astfel vom ajunge să simțim din nou pămînt sub picioare.

—Dar dacă inginerul este acolo ? răspunse Nab, arătînd oceanul, ale cărui talazuri uriașe și înspumate se zăreau prin întuneric.

—Atunci să-l strigăm !

Și toți deodată scoaseră un strigăt răsunător, dar nu primiră nici un răspuns. Așteptară o clipă mai liniștită și strigară din nou. Nici de astădată nu răspunse nimeni.

Naufragiații se întoarseră, urmînd latura opusă a promontoriului și pășind pe același teren nisipos și accidentat. Totuși, Pencroff observă că litoralul începe să se transforme aici într-un povîrniș stîncos și înclinat. El trase concluzia că partea aceasta a lercnului formează o pantă destul de lungă, ajungînd pînă la creasta înaltă a unui masiv ce se profila nedeslușit în umbră. Pe țărmul acesta păsările erau mai rare. Și marea era mai puțin zgomotoasă, mai puțin zbuciumată și se părea chiar că valurile se potolesc. Zgomotul talazurilor ce se spărgeau de mal de-abia se auzea. Probabil că partea aceasta a promontoriului forma un mic golf în semicerc, apărat de capul ce înainta în mare, oprind curenții din larg.

Continuînd să înainteze în aceeași direcție, naufragiații se îndreptau spre sud, depărtîndu-se tot mai mult de partea de țărm pe care s-ar fi putut să se afle Cyrus Smith. Cale de o milă și jumătate, litoralul nu avea nici un fel de cotitură care să le îngăduie să revină spre nord. Totuși era cu neputință ca vîrfurile promontoriului, pe care călătorii noștri îl înconjuraseră, să nu fie legat de pămînt. Cu toate că erau istoviți, naufragiații mergeau curajoși mai departe, trăgînd mereu nădejde să găsească o cotitură bruscă, care să-i readucă pe calea cea bună.

Mare fu dezamăgirea lor cînd, după ce străbătuseră cale de două mile, se pomeniră din nou în fața mării. Se aflau de data aceasta pe un cap destul de înalt, format din stînci alunecoase.

—Sîntem pe o mică insulă, spuse Pencroff, pe care am cutreierat-o de la un capăt la celălalt !

Observația marinarului era adevărată. Naufragiații noștri nu fuseseră zvîrliți pe un continent, ci pe o insulă mică, a cărei lungime nu trecea de două mile și care era desigur destul de îngustă.

Oare această insulă aridă, pietroasă, lipsită de vegetație, care părea să adăpostească doar cîteva păsări de mare face parte dintr-un arhipelag mai important ? Iată o întrebare la care nu găseau răspuns. Călătorii balonului zăriseră pămîntul de la înălțime și prin ceață, așa că nu-și dăduseră bine seama de întinderea lui. Dar lui Pencroff, ai cărui ochi de marinar erau obișnuiți cu

întunericul, i se părea că zărește spre vest o masă nedeslușită, care ar fi putut să fie o coastă înaltă.

Prin întunericul ce domnea, nu puteau însă să-și dea seama cărui sistem, simplu sau complex, îi aparținea insula pe care se aflau. Nu puteau să plece de pe ea, fiind înconjurată de apă, așa că se văzură nevoiți să amîne pe a doua zi căutarea inginerului care, din păcate, nu dăduse nici un semn de viață pînă la ora aceea.

—Nu dovedește nimic tăcerea lui Cyrus, spuse reporterul. S-ar putea să fie leșinat sau rănit, în imposibilitate de a răspunde în clipa de față. Dar nu trebuie să pierdem nădejdea !

Reporterul fu de părere să aprindă într-un punct oarecare al insulei un foc, care să servească drept punct de orientare inginerului. Zadarnic însă căutară naufragiații lemne sau ierburi uscate. Pe insulă găsiră numai nisip și pietre.

E ușor de înțeles durerea lui Nab și a tovarășilor săi, care erau atît de legați de curajosul Cyrus Smith, cînd își dădură seama că nu puteau întreprinde nimic pentru a-l salva. Trebuiau să aștepte ivirea zorilor. Poate că inginerul izbutise să se salveze singur și atunci își și găsisese un adăpost undeva, pe coastă, sau dispăruse pentru totdeauna !

Orele treceau anevoie, chinuitor de lungi. Se lăsase un frig pătrunzător. Naufragiații sufereau cumplit, dar fără să ia în seamă lucrul acesta, nici nu se gîndeau să se odihnească o clipă. Uitînd de ei, cu gîndul numai la conducătorul lor, nădăjduind mereu, oamenii umblau de colo pînă colo pe ostrovul pustiu, întorcîndu-se mereu spre capul de la nord, punctul cel mai apropiat de locul catastrofei. Trăgeau cu urechea, strigau, căutau să prindă vreo chemare desperată. Vocile lor răsunau desigur destul de departe, căci atmosfera se mai liniștise și o dată cu furtuna se potolise și vuietul mării.

Într-un rînd, li se păru chiar că aud un fel de ecou care răstrîngea strigătul lui Nab. Harbert îi atrase atenția lui Pencroff asupra acestui fenomen, adăugînd:

—Aceasta ar putea dovedi existența unui țărm destul de apropiat, așezat înspre apus.

Marinarul dădu din cap în semn de încuviințare. De altminteri ochii săi nu-l înșelau niciodată. Și de vreme ce el zărise, oricît de șters, profilîndu-se un țărm, era sigur că acel țărm există.

Dar ecoul îndepărtat fu singurul răspuns la chemările lui Nab, imensele întinderi ce cuprindeau tot. răsăritul insulei rămînînd cufundate în tăcere.

Totuși, cerul se însenina cu încetul și către miezul nopții se iviră primele stele. Dacă inginerul ar fi fost alături de tovarășii săi, ar fi observat de îndată că stelele nu semănau cu acele din emisfera boreală. Într-adevăr, Steaua Polară nu apărea pe acest nou orizont, constelațiile zenitului nu erau acelea care se vedeau în mod obișnuit în nordul noului continent, iar la Polul Austral strălucea Crucea Sudului.

Trecu și noaptea. Către orele cinci, în dimineața zilei de 25 martie, înălțimile se luminau ușor. Zarea mai era întunecată, iar o dată cu lumina zilei care abia mijea, o pîclă deasă se lăsă deasupra mării, astfel că nu se mai putea vedea decît cel mult la douăzeci de pași. Trîmbe de ceață deasă se desfășurau, tîrîndu-se greoi.

Vremea le rămînea potrivnică. Naufragiații nu puteau deosebi nimic în jurul lor. Nab și reporterul cercetau oceanul, în timp ce Harbert și marinarul răscoleau cu ochii partea de apus a insulei. Dar nicăieri nu se zărea vreo urmă de pămînt.

— Ce are-a face ? spuse Pencroff. Chiar dacă nu văd țarmul, îl simt... simt că se află acolo... sînt sigur, tot atît de sigur cum știu că nu mai sînt la Richmond !

Curînd ceața prinse să se destrame. Fusesse doar o pîclă trecătoare, care vestea timp frumos. Soarele începu să încălzească straturile superioare de aer și căldura lui pătrunse pînă deasupra insulei.

Și, într-adevăr, pe la șase și jumătate, trei sferturi de ceas după răsăritul soarelui, ceața începu să. fie din ce în ce mai străvezie. Se aduna tot mai sus,; pe măsură ce se risipea jos. Curînd se arată privirilor întreaga insulă, ce părea să fi coborît pe neașteptate dintr-un nor, apoi se contura în zare și marea, întinzîndu-se nesfîrșită spre răsărit și mărginită spre apus de o stîncă înaltă și abruptă.

Da ! Era pămînt în zare. Acolo își puteau găsi cel puțin deocamdată un adăpost. Insula era despărțită de coastă printr-un canal larg de o jumătate de milă, prin care vuia un curent.

Iată însă că, urmînd doar imboldul inimii, unul dintre naufragiați se avîntă de îndată în mijlocul curentului, fără să se sfătuiască cu tovarășii săi, fără să fi spus un cuvînt. Era Nab care se grăbea să atingă partea de nord a țarmului din față. Zadarnic strigă Pencroff după el, nimic nu putea să-l oprească. Marinarul se întoarse apoi spre reporter, care se pregătea să-l urmeze pe Nab, și-l întrebă:

— Vrei să străbați canalul ?

— Desigur, răspunse Gédéon Spilett.

— Ar fi bine să aștepți, crede-mă, spuse marinarul. Nab este în stare să-și salveze și singur stăpînul. Dacă ne-am avînta în canal, s-ar putea să. fim tîrîți în larg de curentul care pare deosebit de puternic. Dacă nu mă înșel, sînt curenții refluxului. Privește, marea a și început să se retragă de pe țarm. Să avem deci răbdare și cred că după ce scad apele vom găsi un vad...

— Ai dreptate, răspunse reporterul. Să ne răzlețim cît mai puțin cu puțință...

Între timp, Nab lupta din răsputeri împotriva curentului, căutînd să-l taie pieziș. La fiecare mișcare a brațelor apăreau deasupra valurilor umerii lui negri. El se depărta extrem de repede de țarmul de la care plecase și se apropia de coasta opusă. îi trebuise mai bine de o jumătate de oră ca să străbată jumătatea

de milă ce despărțea mica insulă de coastă și nu izbuti să iasă la țărm decît la cîteva mii de picioare de locul de unde plecase.

Nab ieși pe uscat la poalele unui bloc înalt de granit, se scutură cu putere și dispăru de îndată după un grup de stînci care înaintau în mare cam în dreptul extremității de miază-noapte a insulei.

Tovarășii lui Nab urmăriseră cu adîncă neliniște îndrăzneță lui încercare și după ce dispăru în dosul stîncilor, ei își întoarseră privirile spre pămîntul pe care se aflau și unde aveau de gînd să se adăpostească. Între timp mîncaseră din scoicile care se găseau din belșug pe nisip. Era cam sărăcăcios prînzul lor, dar tot era ceva.

Coasta ce se zărea în fața lor forma un golf larg, care se termina în partea de sud printr-un cap ascuțit cu o înfățișare sălbatică, pe care nu creștea nici un fel de vegetație. Acest cap se unea cu litoralul, urmînd o curbă capricioasă și sprijinindu-se pe stînci înalte de granit. Spre nord, dimpotrivă, golful se lărgea mult, mărginit de o coastă rotunjită, care se întindea de la nord-vest la sud-est, terminîndu-se printr-un cap alungit. Deschizătura golfului putea să măsoare vreo opt mile.

La o jumătate de milă de țărmul acesta era situată insula, care ocupa o fîșie îngustă din apele oceanului, semănînd cu o balenă uriașă. Partea cea mai largă a insulei nu avea mai mult de o jumătate de milă.

Țărmul care mărginea insula începea cu o întindere nisipoasă, presărată cu bolovani de stîncă negricioși, pe care refluxul tocmai îi descoperea încetul cu încetul. Pe planul al doilea se ridica un fel de barieră abruptă și dreaptă de granit, măsurînd cel puțin trei sute de picioare și care se întindea pe o lungime de trei mile. În dreapta, această cortină de piatră se isprăvea printr-o suprafață netedă, tăiată parcă de mîna omului. Dimpotrivă, în partea stîngă, deasupra promontoriului, un fel de mal rîpos, alcătuit din conglomerate de rocă și de pe urma prăbușirilor de teren, descreștea într-un fel de povîrriș alungit, care se contopea cu stîncile de la capul meridional al golfului.

Pe platoul superior al acestei coaste nu se zărea nici un copac. Părea să fie un podiș neted, asemănător aceluia care domină Cape-Town la capul Bunei Speranțe, dar de proporții reduse; cel puțin așa apărea văzut de pe insulă. Totuși, în partea dreaptă, îndărătul suprafeței netede a stîncii, se zărea și verdeață. Se vedea destul de bine o masă nu prea deslușită de copaci mari, care se întindea în depărtare cît puteai cuprinde cu ochii. Verdeța aceasta îndulcea priveliștea posomorîtă din pricina paravanului colțuros de granit.

În sfîrșit, în fund de tot, deasupra platoului, un pisc alb, așezat la nord-vest, la o distanță de cel puțin șapte mile, strălucea în bătaia soarelui. Era creștetul unui munte acoperit cu o căciulă de zăpadă.

Ar fi fost greu de spus dacă era țărmul unei insule sau ai unui continent, dar stîncile care fîșneau, schimonosindu-se parcă, în stînga, spuneau oricărui

geolog, fără șovăire, că sînt de origine vulcanică, atît de ciudat erau îngrămădite...

Gédéon Spilett, Pencroff și Harbert cercetau cu luare-aminte acest ținut, unde s-ar fi putut să fie siliți să trăiască ani îndelungați, poate chiar pînă la sfîrșitul zilelor, dacă nu se afla cumva în calea vapoarelor.

— Ei, Pencroff, ce spui ? întrebă Harbert.

— Ce să spun ?... răspunse marinarul... Văd și bune și rele, ca peste tot. Vom vedea noi. Dar uitate, începe refluxul. Peste trei ore, vom încerca să trecem dincolo și odată ajunși pe țărmul celălalt, vom căuta să ne descurcăm și să-l găsim și pe domnul Smith.

Pencroff nu se înșelase în socotelile lui. Peste trei ore, marea se retrăsese, descoperind mai peste tot nisipurile de pe fundul albiei canalului. Între insulă și coasta din față rămăsese doar o fișie îngustă de apă, prin care, desigur, aveau să poată trece cu ușurință.

Pe la ora zece, Gédéon Spilett și cei doi tovarăși ai săi își scoaseră hainele, pe care și le așezară pe cap, intrînd apoi în canalul a cărui adîncime nu depășea cinci picioare. Harbert, pentru care apa era prea adîncă, îl străbătu înotînd ca un pește. Ajunseră ușor pe malul opus. După ce se uscară la soare, cei trei naufragiați își îmbrăcară hainele pe care le feriseră de apă și se așezară la sfat.

CAPITOLUL IV

Scoicile lithodome. Gura râului. *Hornurile*. Cercetările continuă. Pădurea de conifere. Provizia de combustibil. În așteptarea refluxului. De pe înălțimea coastei. Pluta cu lemne. Întoarcerea la țărm.

Reporterul hotărî că cel mai potrivit lucru era ca marinarul să-l aștepte pe loc, unde urma să se întoarcă și el după ce-și va fi isprăvit cercetările. Apoi, fără să piardă o clipă, porni de-a lungul litoralului, în direcția în care o luase și Nab cu cîteva ore mai înainte. Curînd, reporterul dispăru după o cotitură a țărmului, grăbit să știe ce i se întîmplase inginerului.

Harbert ar fi vrut să-l întovărășească.

— Rămîi aici, băiete, se împotrivi marinarul. Trebuie să pregătim un adăpost și să vedem dacă putem face rost de o mîncare mai sățioasă decît scoicile astea. Prietenii noștri trebuie să mai prindă puteri la întoarcere. Fiecare cu munca lui

— Bine, Pencroff, sînt gata să-ți ajut, răspunse Harbert.

— Ei, așa îmi placi ! zise marinarul. O să ne descurcăm noi. Trebuie să lucrăm cu rost, băiete ! Sîntem obosiți, ne este frig, sîntem flămînzi. Prin urmare trebuie să găsim un adăpost, să facem foc și să ne procurăm de-ale mîncării.

Lemne sînt în pădure, ouă — cîte vrei prin cuiburile de pe aici, mai rămîne să căutăm un adăpost.

— Bine, răspunse Harbert, am să caut o peșteră printre stîncile astea, și pînă la urmă găsesc eu vreun cotlon în care să ne adăpostim. Chiar așa, răspunse Pencroff. Ia-o din loc, băiete !

Și iată-i mergînd împreună la poalele uriașei faleze, pe această plajă descoperită în întregime de reflux. Dar în loc s-o ia spre nord, coborîră spre sud. Pencroff observase la cîteva sute de pași mai la vale de locul unde acostaseră o despicătură îngustă în stîncă și după părerea lui aceasta trebuia să reprezinte revărsarea unui rîu sau pîrîu. Ori, acest lucru era important pentru ei pe de o parte, fiindcă voiau să se stabilească în vecinătatea unei ape dulci, iar pe de altă parte, fiindcă s-ar fi putut ca Cyrus Smith să fi fost împins de curent spre locurile acelea.

După cum am mai spus, faleza avea o înălțime de trei sute de picioare, dar blocul de stîncă care o forma era compact peste tot, astfel că baza lui scăldată de valuri nu prezenta nici cea mai mică crăpătură care să fi putut sluji drept adăpost vremelnice. Era un perete vertical, format dintr-un granit foarte tare, pe care nici marea nu izbutise să-l roadă. Aproape de culme, se rotea în zbor o lume întreagă de păsări acvaticе, palmipede mai ales, cu ciocul lung, îngust și ascuțit la vîrf, foarte zgomotoase și pîrînd prea puțin speriate de prezența oamenilor care, fără îndoială, le tulburau pentru prima oară singurătatea. Printre palmipedele acestea, Pencroff recunoscuse un fel de goelanzi și niște pescăruși mici și lacomi, care își făcuseră cuibul în scobiturile granitului. O singură împușcătură cu alicе în mijlocul furnicarului de păsări ar fi făcut minuni. Dar pentru a trage, ai nevoie de pușcă și din păcate nici Harbert, nici Pencroff nu aveau puști. De altminteri, păsările din jurul lor nu prea erau bune de mîncat. Chiar și ouăle lor aveau un gust foarte neplăcut.

Dar Harbert, care se îndepărtase puțin spre stînga, semnală în curînd niște stînci acoperite cu alge, pe care marea avea să le acopere din nou peste cîteva ore. Pe aceste stînci, printre ierburile de mare, lunecoase, ce le acopereau, mișunau niște scoici bivalve⁷; care nu erau de disprețuit pentru oameni flămînzi căci. Harbert îl strigă deci pe Pencroff, care sosi în grabă.

— Dar astea sînt scoici bune de mîncat ! strigă marinarul. Vor înlocui tocmai bine ouăle, de care ducem lipsă.

— Nu sînt simple scoici, răspunse tînărul Harbert, care examinase cu toată atenția scoicile prinse de stînci, astea sînt lilliodomi.

— Mă rog, de mîncat se mănîncă ? îl întrebă Pencroff.

— Desigur.

— Atunci, hai să mîncăm lithodomi.

⁷ Scoici bivalve — alcătuite din două capace. (N.R.)

Marinarul putea să aibă toată încrederea în părerea lui Harbert. Băiatul avea multe cunoștințe în domeniul științelor naturii și vădise întotdeauna o adevărată pasiune pentru acest studiu. Tatăl său îl încurajase, trimițându-și băiatul să urmeze cursurile celor mai buni profesori din Boston, care îndrăgiseră copilul acesta deștept și muncitor. Mai târziu, cunoștințele lui de naturalist aveau să se dovedească a fi în multe rânduri foarte folositoare. De altfel, el nu se înșela nici acum.

Lithodornii descoperiți erau un fel de scoici lungărețe, care formau niște ciorchini strâns lipiți de stîncă. Făceau parte din specia așa numitelor „moluște perforările”, care fac găuri în pietrele cele mai tari și ale căror cochilii sînt rotunjite la capete, lucru neobișnuit la celelalte scoici.

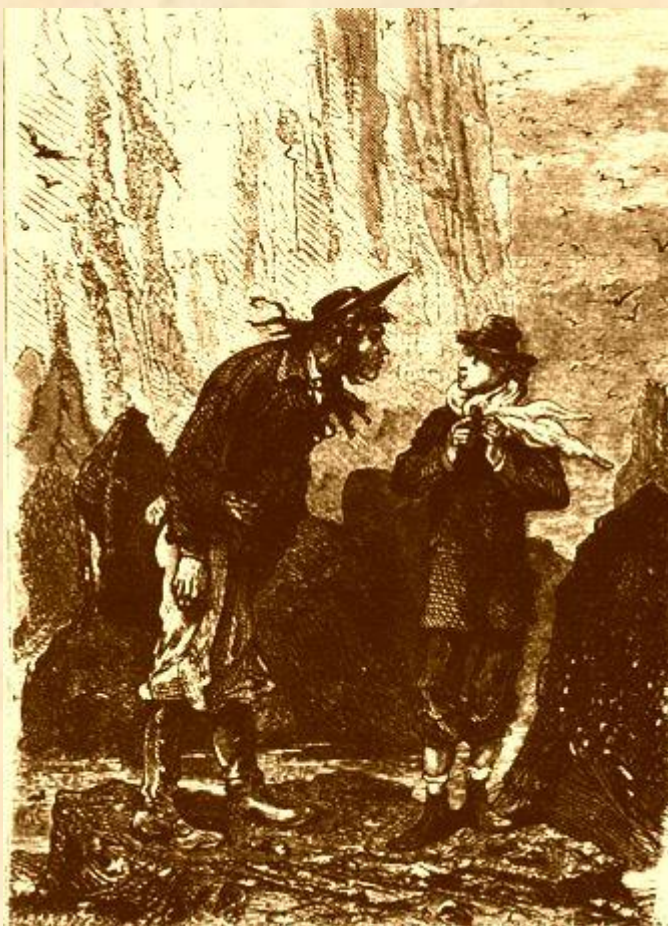
Pencroff și Harbert mîncară o cantitate destul de mare de lithodomi care tocmai atunci își deschideau valvele la lumina soarelui. Le mîncară, ca pe stridii. Scoicile erau pipărate la gust, așa că nu se puteau plînge că nu aveau la îndemîină sare și piper.

Deocamdată, își potoliră foamea, dar nu și setea, care spori din pricina scoicilor pipărate. Trebuiau să găsească negreșit apă dulce. După toate probabilitățile, nu putea să lipsească într-o regiune atît de accidentată.

După ce se îngrijiră să se aprovizioneze cu o cantitate mai mare de lithodomi, umplîndu-și buzunarele și batistele, Pencroff și Harbert se întoarseră spre interiorul insulei.

Două sute de pași mai încolo, ajunseră la falia prin care, după părerea lui Pencroff, trebuia să curgă un rîuleț. În acest loc, faleza părea spintecată de un cutremur violent. La poalele ei se formase o mică albie, al cărei fund cobora destul de abrupt. Aici, la vărsare, rîul măsura vreo sută de picioare lărgime, iar malurile aveau o înălțime de-abia de vreo douăzeci de picioare. Rîul dispărea apoi între pereții de granit, care se lăsau tot mai jos pe măsura ce se depărtau de revărsare, apoi, la vreo jumătate de milă în interior, rîul făcea o cotitură bruscă și dispărea într-un desîș.

— Aici apa, acolo lemnul! zise Pencroff. Ei, Harbert, ne mai lipsește doar locuința.

Apa râului era limpede. Marinarul își dădu seama că în clipa de față marea fiind în reflux, valurile nu ajungeau pînă acolo și deci apa trebuie să fie dulce, Odată stabilit acest lucru, care era deosebit de important, Harbert porni să caute peștera în care să se adăpostească. Dar totul era zadarnic. Faleza se înălța vertical, netedă, fără nici o spărtură.

Totuși, chiar la revărsarea râului, la adăpost de apele fluxului, cîteva surpături de rocă formaseră nu o grotă, ci o îngrămădire de stînci uriașe, de felul acelor care se întîlnesc numai în ținuturile granitice și se numesc *hornuri*.

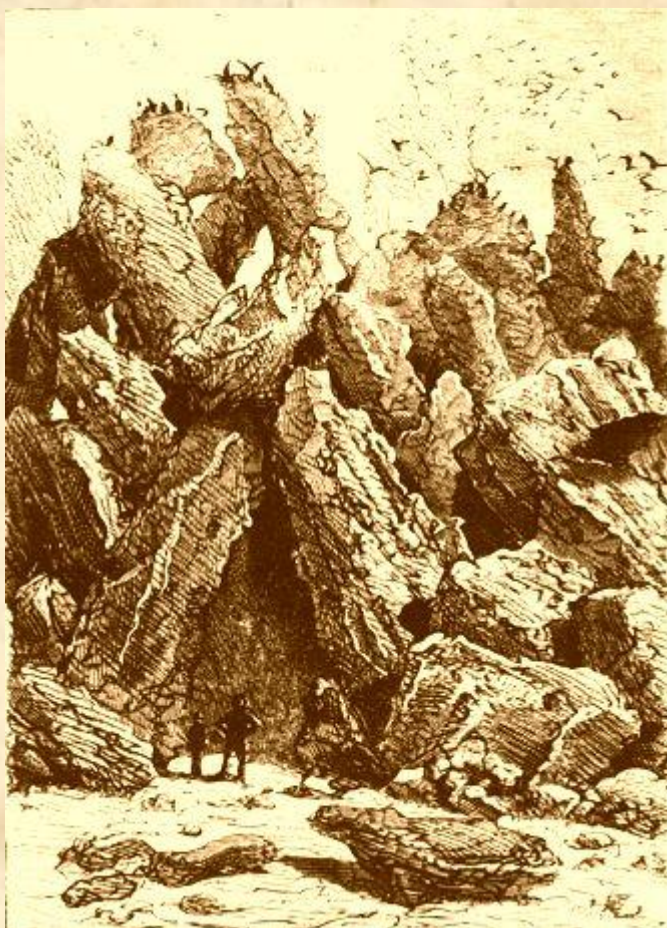
Pencroff și Harbert pătrunseră adînc între stînci, străbătînd un fel de galerii în care păseau pe nisip și unde lumina pătrundea prin golurile căscate printre roci, dintre care unele doar printr-o minune se mai țineau în echilibru. O dată cu lumina străbătea însă și vîntul, producînd un adevărat curent de coridor, care aducea cu el tot frigul aspru de afară. Marinarul își dădu însă repede seama că va fi destul să izoleze cîteva porțiuni din aceste coridoare, sa astupe cîteva deschizături cu un amestec de pietriș și nisip, pentru ca hornurile acestea să poată sluji drept locuință. Planul lor putea fi reprezentat geometric prin semnul tipografic & care insemna et cætera prescurtat. Izolînd bucla superioară, prin care pătrundeau vînturile de sud și vest, naufragiații puteau folosi desigur partea inferioară a hornurilor.

—Cred că am găsit ce ne trebuie, spuse Pencroff, și dacă mai dăm vreodată de domnul Smith, sînt sigur că el va ști să amenajeze labirintul acesta.

—Îl vom regăsi, Pencroff, strigă Harbert, dar vreau să găsească o locuință cît de cît confortabilă cînd se va întoarce din nou printre noi. Cred că vom izbuti să realizăm aceasta, dacă vom putea așeza o vatră în coridorul din stînga, lăsînd o deschizătură prin care să iasă fumul.

— Vom izbuti s-o facem, băiete, răspunse marinarul, și cred că aceste hornuri, sau mai bine zis „Căminul” acesta, ne va fi de mare folos. Dar să ne facem mai întîi o provizie de lemne, pe care le vom folosi și la astuparea deschizăturilor, prin care văd că fluieră vîntul ca la el acasă.

Harbert și Pencroff părăsiră hornurile și cotiră, luînd-o de-a lungul malului stîng, în susul râului, care curgea destul de repede, tîrînd după el bucăți de lemn uscat. Probabil că fluxul — care tocmai începuse —

împingea apa înapoi pe o distanță destul de mare. Marinarul se gîndi să folosească fluxul și refluxul, pentru a căra obiecte mai grele.

După un sfert de ceas, marinarul și băiatul ajunseră într-un loc de unde râul cotea brusc la stînga, urmîndu-și apoi cursul printr-o pădure cu copaci minunați. Copacii aceștia erau verzi, cu tot anotimpul înaintat. Ei făceau parte din familia coniferelor, care este răspîndită în toate regiunile globului pămîntesc, de la cele cu climă rece, pînă la cele tropicale.

Printre coniferele acestea, tînărul nostru naturalist descoperi cîteva specii de „deodari”, arbori foarte răspîndiți în zona Himalaiei și care împrăștiu o mireasmă foarte plăcută. Alături de copacii aceștia frumoși.

— Desigur, desigur, — spuse el, — inginerul nostru este în stare să se descurce și în împrejurări în care alt om ar pieri !...

Totuși, marinarul continuă să cerceteze țărmul cu și mai mare atenție. În fața ochilor lui se întindea plaja mărginită la dreapta gurii râului de niște stînci de care se spargeau valurile și care ieșeau din apă semănînd de departe cu niște balene. Îndărătul acestora, marca strălucea în Wataia soarelui. Spre sud, zarea era închisă de un promontoriu ascuțit, din pricina căruia Pene-roff nu putea să vadă dacă țărmul se prelungește în această direcție, sau dacă se îndreaptă spre sud-est sau sud-vest, ceea ce însemna că aci coasta lua forma unei peninsule foarte alungite. La extremitatea de nord a golfului, litoralul forma o linie curbă, care se prelungea pînă departe. Acolo, țărmul era jos, neted, fără faleză, mărginit de bancuri mari de nisip pe care refluxul le dezgolise,

Pencroff și Harbert își întoarseră apoi privirile către apus. La o distanță de șase sau șapte mile se ridica muntele cu vîrfurile înzăpezite. De la poalele lui și pînă la o depărtare de două mile de țărm, se vedeau mari întinderi împădurite, străbătute ici, colo de zonele verzi ale coniferelor. De la marginea pădurii și pînă la coastă se vedea un platou larg, înverzit, presărat cu copaci așezați la întîmplare. La stînga lui, se întrezărea din cînd în cînd prin luminișuri sclipirea rîulețului care șerpuia capricios și întortochiat, părădînd că revine la poalele muntelui de unde probabil că izvora. Rîul începea să curgă printre doi pereți înalți de granit, chiar din locul unde marinarul își lăsase pluta. Pe malul stîng, pereții de granit rămîneau netezi și abrupti, pe malul drept, dimpotrivă, ei pierdeau puțin cîte puțin din înălțime j masivul se schimba în stînci răzlețe, stîncile în bolovani, și bolovanii în pietriș, pe măsură ce înaintau pînă la extremitatea limbii de pămînt.

— Sîntem oare pe o insulă ? murmură marinarul.

— În tot cazul, pare să fie o insulă foarte mare răspunse băiatul.

— O insulă, oricît de mare ar fi ea, tot insulă rămîne, spuse Pencroff.

Dar întrebarea, atît de importantă pentru ei, nu se putea lămuri pe loc. Răspunsul trebuia amînat pe altă dată. Orice ar fi fost, insulă sau continent, pămîntul acestui ținut părea să fie roditor, oferea priveliști plăcute și produse variate.

—Trebuie să fim mulțumiți în orice caz, spuse Pencroff.

—Desigur, răspunse Harbert.

Multă vreme încă, marinarul cercetă cu privirea ținutul unde întâmplarea îi zvîrlise. Totuși îi era greu să ghicească la ce se mai putea aștepta, după o cercetare atît de sumară a ținutului.

Se întoarseră, urmînd creasta meridională a platoului de granit, mărginită de șiruri lungi de stînci neregulate, care luau formele cele mai ciudate. În găurile aflate în rocă sălășluiau sute de păsări. Harbert, sărind din stîncă în stîncă, stîrni un stol întreg de zburătoare.

—A! — exclamă el, ua dar ăștia nu sînt nici goelanzi, nici pescăruși.

—Dar ce fel de păsări sînt astea ? întrebă Pencroff. Ai spune că sînt porumbei !

—Chiar porumbei sînt. Porumbei sălbatici sau porumbei de stîncă, răspunse Harbert. îi cunosc după cele două dungi negre de pe aripi, după penele albe de sub coadă și după aripile albastre cenușii. Dat fiind că aceste păsări sînt bune de mîncat, cred că și ouăle lor trebuie să fie minunate.

—Și dacă s-ar găsi ouă în cuiburi... n-o să le dăm răgazul să iasă pui din ele, fiindcă le vom preschimba într-o omletă, continuă Pencroff vesel.

—Și în ce vrei să faci omletă ? întrebă Harbert. în pălărie ?

—Ei, — zise marinarul, chiar scamator nu sînt. Atunci ne vom mulțumi să le mîncăm răcoapte. Las' pe mine, le mănînc eu și tari ca piatra !

Pencroff și Harbert cercetară cu de-amănuntul toate găurile din stînci, și găsiră într-adevăr cîteva zeci de ouă, pe care le strînseră în batista marinarului. Și fiindcă se apropia vremea refluxului; ei o luară înapoi spre rîu.

La ora unu după-amiază ajunseră la cotitura rîului. Curentul începea să-și schimbe direcția. Trebuiau să folosească refluxul pentru a transporta pluta la gura rîului. Pencroff n-avea de gînd s-o lase în voia curentului, fără s-o conducă, dar nici nu avea de gînd să se urce pe ea. Un marinar știe însă să se descurce bine, așa că el împleti repede o frînghie lungă de cîțiva metri din liane uscate. Legară un capăt al cablului vegetal la partea dindărăt a plutei și în timp ce marinarul ținea în mîna celălalt capăt, Harbert menținea pluta în mijlocul curentului, împingînd-o cu o prăjină lungă.

Metoda se dovedi foarte bună. Uriașa încărcătură de lemne pe care marinarul o conducea cu ajutorul frînghiei urma direcția curentului apei, plutind fără să se împotmolească, deoarece malurile râului erau foarte abrupte. Astfel, încă înainte de ora două; ajunseră la gura râului, la cîțiva pași de Cămin.

CAPITOLUL V

Amenajarea Căminului. Chestiunea focului e deosebit de importantă. Cutia de chibrituri. Cercetări pe plajă. întoarcerea reporterului și a lui Nab. Un singur chibrit ! Pîlpîie focul. Prima cină. Prima noapte pe uscat.

După descărcarea plutei, primul lucru de care se îngriji Pencroff fu amenajarea hornurilor. El astupă coridoarele prin care sufla vîntul, făcîndu-le astfel bune de locuit. Galerile deschise vînturilor dinspre sud le astupă ermetic cu nisip, pietre și crengi împletite, izolînd astfel bucla superioară. Marinarul lăsă liber un singur cotlon îngust și întortochiat, care se deschidea într-o parte, ca să poată ieși fumul și să tragă focul din vatră.

Căminul era împărțit astfel în trei sau patru camere, dacă se puteau denumi astfel cele cîteva vizuini întunecate, cu care nu s-ar fi mulțumit nici măcar o fiară. Totuși, aceste vizuini ofereau un adăpost, iar cel puțin în camera principală, aceea din mijloc, se putea sta în picioare. Solul era acoperit cu nisip fin și, la urma urmei, oamenii noștri trebuiau să se mulțumească și cu atîta, în așteptarea unei locuințe mai bune.

În timp ce lucrau, Harbert și Pencroff stăteau de vorbă.

— Poate că tovarășii noștri au găsit undeva o locuință mai bună decît a noastră ? se frămînta Harbert.

— Tot ce se poate, răspuse marinarul. Totuși, mai bine să avem două locuințe, decît niciuna.

— Ah ! Ce bine ar fi, ce bine ar fi, repeta Harbert, să-l găsească pe domnul Smith !

— Da ! murmură Pencroff. Era un om în toată puterea cuvîntului !

— Era ?... întrebă Harbert. Ai pierdut oare nădejdea să-l mai vezi vreodată ?

— Nu, îngăimă marinarul. Locuința fu repede pregătită și Pencroff se arătă mulțumit.

— Acum, spuse el, prietenii noștri se pot întoarce. Vor găsi un adăpost bunicel.

Nu le mai rămînea decît să construiască vatra și să pregătească masa, lucruri de fapt ușoare. Așezară niște lespezi de piatră în dreptul deschizăturii lăsate în fundul primului coridor din stînga. Pentru menținerea unei temperaturi normale în interior, era suficientă cantitatea de căldură care rămînea în încăpere după ce ieșea fumul. Provizia de lemne fu dusă într-una

din încăperi, apoi marinarul așeză pe lespezile vetrei niște buturugi, printre care puse surcele.

În timp ce marinarul așeza lemnele, Harbert îl întrebă dacă are chibrituri.

— Desigur, răspunse Pencroff, și adăugă, — din fericire, căci fără chibrituri sau iască nu știu ce ne-am face !

— Am putea face foc cum fac sălbaticii, răspunse Harbert, — frecînd una de alta două bucăți de lemn uscat.

— Bine, băiete, încearcă. Ai să-ți rupi mîinile, cu atît ai să ,te alegi.

— Totuși, procedeul acesta simplu este foarte răspîndit în insulele din Oceanul Pacific.

— Nu spun ba, răspunse Pencroff, dar eu cred că sălbaticii se pricep la asta în mod deosebit, sau folosesc un lemn special. În ceea ce mă privește pe mine, de cîte ori n-am încercat să fac foc în felul acesta, dar n-am izbutit, așa că îți mărturisesc că prefer chibriturile! Dar unde îmi sînt chibriturile ?

Pencroff începu să caute în buzunarele vestei cutia de chibrituri care nu-i lipsea niciodată, căci era mare fumător. Dar n-o găsi. Scotoci și prin buzunarele pantalonilor și, spre marea lui mirare, n-o găsi nici acolo.

— Ei, drăcie, asta-i mai mult decît neplăcut! zise el, privind spre Harbert. Te pomenești c-o fi căzut din buzunar și am pierdut-o ! Dar tu, Harbert, n-ai nimic, nici brichetă, nici altceva cu care am putea să facem foc ?

— Nu, Pencroff !

Marinarul se scărpină după ceafă cu necaz și ieși urmat de Harbert.

Căutară cu multă grijă, pe nisip, între stînci, pe malul rîului, dar în zadar. Cutia cu chibrituri era de aramă, așa că ar fi fost imposibil să n-o observe.

— Pencroff, întrebă Harbert, nu cumva ai aruncat cutia afară din nacelă ?

— Am avut eu grijă să nu fac o astfel de prostie, răspunse marinarul. Dar nu e de mirare să pierzi un obiect atît de mic, cînd ai fost scuturat așa cum ne-au scuturat valurile pe noi. Chiar și pipa mi-am pierdut-o ! Unde o fi oare blestemata aceea de cutie ?

— Văd că marea se retrage, spuse Harbert. Hai să dăm fuga la locul unde am ieșit la mal.

Aveau puține speranțe să găsească cutia, pe care valurile fluxului o rostogoliseră desigur printre pietrele de pe mal. Totuși trebuiau să cerceteze și acolo. Harbert și Pencroff se grăbiră spre locul unde aterizaseră în ajun, la vreo două sute de pași de Cămin. Acolo, căutară cu multă atenție prin pietriș și printre stînci, dar n-o găsiră. Chiar dacă cutia ar fi căzut în locul acela, ea trebuie să fi fost luată de mult de valuri. Pe măsură ce marea se retrăgea, marinarul cercetă toate crăpăturile dintre stînci, dar tot n-o găsi. În împrejurarea în care se aflau, era o pierdere însemnată, chiar ireparabilă deocamdată.

Pencroff nu-și ascundea dezamăgirea. Își încruntase fruntea și nu scotea nici o vorbă. Harbert încerca să-l mîngîie, spunîndu-i că în orice caz apa mării ar fi udat chibriturile, care n-ar mai fi fost bune la nimic.

—Nicidecum, băiete, răspunse marinarul. Le țineam într-o cutioară de aramă bine închisă. Ei, dar acum ce ne facem ?

—Vom găsi noi, fără îndoială, mijlocul să facem foc, spuse Harbert. Poate că domnul Smith sau domnul Spilett și-au păstrat chibriturile.

—Se prea poate, răspunse Pencroff, dar pînă una alta n-avem foc și cînd se vor întoarce tovarășii noștri, vor găsi o masă foarte proastă.

—Dar este cu neputință ca ei să n-aibă nici iască, nici chibrituri ! se grăbi să adauge Harbert.

—Totuși, mă îndoiesc c-ar avea, răspunse marinarul, dînd din cap. în primul rînd, Nab și domnul Smith nu fumează, iar în ceea ce-l privește pe domnul Spilett, tare mi-e teamă că și-a păstrat mai curînd carnetul de note, decît chibriturile !

Harbert tăcu. Pierderea cutiei era desigur foarte neplăcută. Totuși, băiatul era încredințat că într-Un fel sau altul vor izbuti să facă foc. Pencroff, deși om cu mai multă experiență și care nu se lăsa doborît cu una cu două, era de data aceasta destul de pesimist. Pînă una alta, nu le rămînea nimic mai bun de făcut decît să aștepte întoarcerea lui Nab și a reporterului. Trebuiau să renunțe la gîndul de a le pregăti ouă răscoapte, iar perspectiva de a se hrăni cu; carne crudă nu li se părea de loc plăcută, nici pentru ei, nici pentru ceilalți.

Înainte de a se întoarce la Cămin, marinînd și Harbert adunară o nouă provizie de lithodomi, cu care urmau să se hrănească, dacă nu izbuteau să facă foc și se îndreptară apoi în tăcere spre locuință.

Pencroff mergea cu ochii în pămînt, căutîndu-și cutia pierdută. El se întoarce chiar pe malul stîng al rîului și-l străbătu de la revărsare pînă la locul unde fusese legată pluta. Se întoarce și pe platoul superior, pe care îl cutreiera în toate direcțiile, căută pînă și în ierburile înalte de la marginea pădurii, dar totul în zadar.

Era ora cinci după amiază, cînd se întoarce împreună cu Harbert la Cămin. Ar fi de prisos să vă spun că au cercetat coridoarele pînă în cele mai întunecoase unghere. În cele din urmă, au fost siliți să se lase păgubași.

Pe la ora șase, în clipa cînd soarele se ascundea după înălțimile dinspre apus, Harbert, care se plimba pe plajă, semnală întoarcerea lui Nab și a lui Gédéon Spilett.

Se întorceau singuri !... Inima tînărului se strînse de durere, dîndu-și seama că marinarul nu se înșelase. Inginerul Cyrus Smith nu fusese găsit!

Cum sosi, reporterul se așează pe o stîncă, fără să scoată o vorbă. Frînt de oboseală, mort de foame, nu mai avea putere să spună nici un cuvînt!

Cît despre Nab, ochii lui roșii de plîns oglindeau limpede că pierduse orice nădejde.

Reporterul le povesti toate cercetările pe care le făcuseră pentru a-l regăsi pe Cyrus Smith. Cutureierase împreună cu Nab toată coasta, pe o distanță de opt mile, ajungînd foarte departe de punctul unde căzuse pentru prima oară balonul și unde dispăruse inginerul împreună cu Top. Plaja era pustie. Nici o urmă de pași pe nisip. Nu se observa nici măcar o piatră de curînd răsturnată, nici o urmă pe nisip — nu călcase picior de om pe această porțiune a litoralului. Era limpede că partea aceea a coastei nu fusese străbătută de ființă omenească. Marea se întindea pustie ca și țărmul și după cât se părea, inginerul își găsisse moartea la cîteva sute de pași de uscat.

Nab sări în picioare și strigă cu o voce în care se vedea speranța ce mai dăinuia în el:

—Nu ! Nu ! N-a murit ! Nu ! Nu s-a întîmplat așa ceva ! Să moară inginerul ? Eu, sau oricare din noi am fi murit desigur ! Dar el, nu. Inginerul este omul pe care nimic nu-l doboară...

Apoi îl lăsară puterile și șopti:

—Nu mai pot ! Harbert alergă la el.

—Nab, îl vom regăsi ! Dar pînă una, alta, cred că ți-e foame ! Mănîncă, mănîncă puțin; te rog ! Și, vorbind mereu, îi întinse cîteva scoici. Slabă și neîndestulătoare hrană ! Nab nu mîncase de mult timp, totuși, copleșit cum era de durere, nu primi hrana.

Gédéon Spilett însă îmbucă lacom lithodomii, apoi se culcă pe nisip la poalele unei stînci. Era istovit, dar își păstrase calmul.

Harbert se apropie de el îl luă de mîna și-i spuse:

—Domnule Spilett, am găsit un adăpost unde te vei simți mai bine decît pe plajă. Uite, se înnoptează. Vino să te odihnești ! Mîine vom vedea ce-i de făcut...

Reporterul se ridică și se îndreptă spre Cămin, însoțit de Harbert.

În clipa aceea, Pencroff se apropie de reporter și, cu cea mai obișnuită voce, îl întrebă dacă nu are din întîmplare un chibrit.

Reporterul se opri, se scotoci prin buzunare, nu găsi nimic și spuse:

—Am avut, dar se vede că le-am aruncat... Marinarul îl chemă pe Nab, îi puse aceeași întrebare și primi același răspuns.

—Ei drăcie ! izbucni Pencroff, care nu se mai putea stăpîni.

Reporterul îl auzi și se întoarse spre el întrebîndu-l:

— N-ai nici un chibrit?

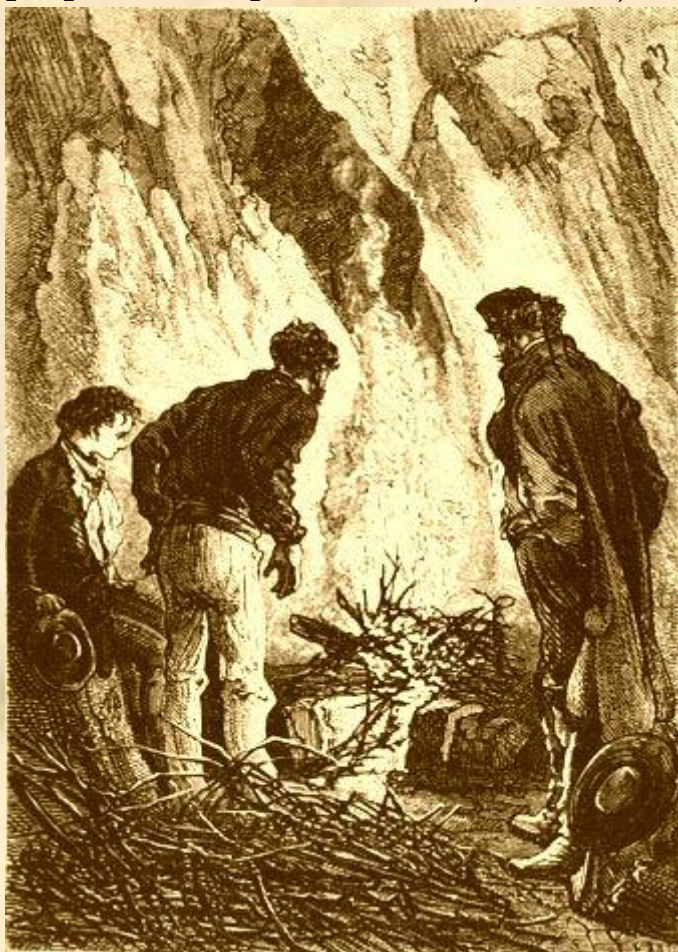
— Niciunul și deci n-avem cu ce face foc.

— Vezi, strigă Nab, dacă ar fi aici inginerul, ar ști el cum să se descurce !

Cei patru naufragiați stăteau pe loc, privind-se unul pe altul, nu fără îngrijorare. Harbert rupse cel dintâi tăcerea, întorcându-se spre reporter:

— Domnule Spilett, dumneavoastră sînteți fumător, aveți întotdeauna chibrituri la dumneavoastră, poate că n-ați căutat bine ! Mai căutați o dată ! Un singur chibrit ne-ar salva.

Reporterul se scotoci din nou prin buzunarele pantalonilor, ale vestei, ale hainei, pînă cînd, în cele din urmă, spre marea bucurie a lui Pencroff și spre propria lui surprindere, simți o bucățică de lemn rătăcită sub căptușeala vestei.

Apucă bucățica de lemn prin stofă, dar nu știa cum s-o scoată afară. După cît se părea era un chibrit, unul singur, așa că trebuiau să-l scoată cu băgare de seamă ca să nu i se sfărîme gămălia de fosfor.

— Lăsați-mă pe mine, îl rugă tînărul.

Cu multă îndemînare și fără să-l rupă, Harbert izbuti să scoată afară acel biet lemnișor, o adevărată comoară pentru oamenii aceștia năpăstuiți. Chibritul era neatins !

— Avem un chibrit! strigă Pencroff. Și asta face cît un vagon întreg !

Luă bețișorul și, urmat de tovarășii săi, se întoarse la Cămin.

Așchiuța asta de lemn, un chibrit dintre acelea pe care oamenii din țările locuite le risipesc cu atîta

nepăsare, trebuia folosită aici cu cea mai mare băgare de seamă. Mai întîi, marinarul se asigură că era uscată, iar după aceea spuse:

— Ne-ar trebui o bucățică de hîrtie.

— Iat-o ! răspunse Gédéon Spilett după cîteva clipe de șovăială și rupse o foaie din carnetul său.

Pencroff luă bucata de hîrtie și îngenunchie dinaintea vetrei. Așeză sub buturugi cîteva pumni de iarbă, frunze și mușchi uscat, în așa fel ca aerul să circule cu ușurință, întețind astfel focul cu vreascuri. Apoi, marinarul răsuci din hîrtie un cornet, așa cum obișnuiesc să facă fumătorii de pipă cînd e vînt, și îl

vîrî printre uscături. Luă pe urmă o piatră destul de aspră, o șterse cu grijă și, ținîndu-și răsuflarea, scapără de ea bățul de chibrit.

Dar prima oară nu avu nici un rezultat. De frică să nu sară fosforul, Pencroff nu apăsase destul de tare.

—Nu pot, nu vreau !... Și, sculîndu-se, îl rugă pe Harbert să-l înlocuiască.

Fără îndoială că în viața lui băiatul nu fusese atît de emoționat. Simțea că inima îi bate cu putere. De bună seamă, nici Prometeu, cînd se pregătea să răpească focul ceresc, nu fusese mai tulburat. Totuși, frecă repede chibritul de piatră, fără nici un fel de șovăială. Se auzi o mică sfîrșitură și se aprinse o flacără plăpîndă, albăstruie, producînd nițel fum înecăcios. Harbert întoarse încet bețișorul, ca să întetească flacăra, apoi îl strecură în cornetul de hîrtie. Hîrtia se aprinse imediat și o dată cu ea luară foc și vreascurile. Peste cîteva clipe, lemnul uscat trosnea și el, și o flacără veselă, pe care suflul puternic al marinarului o întetea, se ridică în mijlocul întunericului,

—În sfîrșit, strigă Pencroff ridicîndu-se, în viața mea n-am fost atît de emoționat.

E drept că focul juca foarte frumos pe vatra de lespezi. Fumul ieșea ușor prin deschizătura îngustă, coșul trăgea bine și curînd se răspîndi în jur o căldură plăcută.

Dar acum trebuiau să vegheze ca focul să nu se stingă și trebuia păstrat întotdeauna puțin jeratic sub spuză. Acest lucru cerea numai grijă și atenție, căci de lemne nu duceau lipsă, iar provizia putea fi oricînd înnoită.

Pencroff se gîndi mai întîi să folosească acest foc, pentru a pregăti o cină mai hrănitoare decît scoicile, Harbert aduse două duzini din ouăle adunate. Reporterul se rezemase într-un colț, de unde urmărea pregătirile fără să scoată o vorbă'. Trei întrebări îl frămîntau. Mai trăiește oare Cyrus ? Dacă mai trăiește, unde este ? Dacă a supraviețuit căderii din plasa balonului, cum se explică faptul că n-a găsit nici un mijloc să dea un semn de viață ? Cît despre Nab, el se învîrtea pe plajă. Părea un trup neînsuflețit.

Pencroff, care se pricepea să prepare ouăle în cincizeci și două de feluri, trebuia să se mulțumească, în momentul de față, să le vîre în cenușa caldă și să le lase să se răscoacă.

Operația se termină în cîteva minute și marinarul îl pofti pe reporter la masă. Era prima cină a naufragiaților pe acest tărîm necunoscut. Ouăle tari erau foarte gustoase și, deoarece oul conține, după cum se știe, toate substanțele trebuincioase hranei omului, ele s-au nimerit cît se poate de bine și bieții naufragiați și-au mai venit puțin în fire.

Ah, ce bine ar fi fost dacă n-ar fi lipsit unul dintre ei de la această masă ! Din nefericire, lipsea Cyrus Smith, cel mai îndemînatic, cel mai iscusit dintre ei, șeful lor, iar trupul lui rămăsese neînhumat! : Trecu astfel și ziua de 25 martie. Se întunecase de-a binelea. Afară se auzea șuierînd vîntul, iar talazurile se

izbeau de mal într-o cadență monotonă, în timp ce pietrele de pe țărm, luate și împinse de valuri, se rostogoleau, ciocnindu-se cu un zgomot asurzitor.

Reporterul se retrăsese în fundul unui coridor întunecat și doborât de oboseală adormi, după ce își însemnă în câteva cuvinte întâmplările acestei zile: apariția unui țărm nou, dispariția inginerului, explorarea coastei, incidentul cu chibriturile și alte amănunte.

Harbert adormi și el curînd. Marinarul moțai toată noaptea pironit lîngă vatră și punînd mereu lemne pe foc.

Unul singur dintre naufragiați nu se odihni în Cămin. Era nemîngîiatul, deznădăjduitul Nab care, în ciuda sfaturilor tovarășilor săi ce îl îndemneau să se culce, rătăci toată noaptea pe mal, strigîndu-l într-una pe Cyrus Smith.

CAPITOLUL VI

Inventarul avutului naufragiaților. Nimic. Batista arsă. O excursie în pădure. Flora copacilor verzi. Un jacamar o ia la fugă Urme de animale sălbatice. Curucușii. Cocoșii sălbatici. O metodă ciudată de a pescui cu undița.

Inventarierea obiectelor care constituiau întreg avutul acestor naufragiați ai aerului, azvîrliți pe un țărm care părea nelocuit, nu ne va lua prea mult timp.

De fapt, pe lîngă îmbrăcămintea pe care o purtau în momentul catastrofei, nu mai aveau nimic, în afară, de carnetul și ceasornicul pe care le păstrase Gédéon Spilett și acestea, probabil, întâmplător. Nu aveau însă nici o armă, nici o unealtă, nici măcar un briceag. Pasagerii nacelei aruncaseră totul, ca să ușureze aerostatul.

Eroii imaginari ai unui Daniel de Foe⁸, ai lui de Wyss⁹ sau alți naufragiați aruncați pe țărmuri îndepărtate, nu erau chiar atît de lipsiți de orice lucruri cum erau eroii noștri. Aceia fie că puteau să găsească o mulțime de obiecte trebuitoare pe vaporul cu care naufragiaseră — de pildă cereale, animale domestice, unelte, muniții — fie că le era dat să facă față primelor greutăți folosind vreo epavă pe care marea o aruncase pe țărmul lor. Ei nu se găseau dintru început cu totul dezarmați în fața naturii. În împrejurările de față, oamenii noștri nu aveau nici un instrument, nici o unealtă. Porneau de la nimic !

Cel puțin să fi fost Cyrus Smith cu ei ! Inginerul ar fi putut să folosească știința și spiritul său inventiv pentru a ușura aceste împrejurări și ar fi contribuit ca situația lor să nu mai fie atît de desperată ! Din nefericire, nu se mai așteptau să-l revadă pe Cyrus Smith, așa că naufragiații nu se mai puteau, bizui decît pe ei înșiși.

⁸ Autorul lui „Robinson Crusoe”. (N. T.)

⁹ Autorul lui „Robinson Elvețianul”. (N. T.)

Înainte de toate li se punea întrebarea: dacă este bine să se așeze pe acel țărm fără să mai cerceteze de ce continent ține el, dacă această coastă este locuită sau dacă ea aparține unei insule pustii ?

Era o întrebare importantă, care cerea un răspuns grabnic. Măsurile ce urmau să fie luate depindeau de acest răspuns. Totuși, urmînd sfatul lui Pencroff, naufragiații găsiră că e mai cuminte să aștepte cîteva zile înainte de a întreprinde vreo cercetare. Într-adevăr, ei trebuiau să-și pregătească merinde, căutînd să găsească o hrană mai substanțială decît ouăle și scoicile. Exploratorii noștri știau că-i așteaptă zile obositoare, cînd nu vor putea să se odihnească într-un loc adăpostit și trebuiau deci ca înainte de toate să-și refacă puterile.

Deocamdată, Căminul era un adăpost destul de bun, Aveau și foc și nu le era greu să păstreze puțin jeratic. Scoici și ouă se găseau deocamdată din belșug printre stînci și pe plajă. Și aveau să izbutească desigur să doboare și cîteva dintre porumbeii ce zburau cu sutele pe creasta platoului, chiar dacă vor folosi numai pietre și ciomege. Și poate că pomii din pădurea învecinată dădeau fructe bune de mîncat ?! În sfîrșit, aveau la îndemîină apă bună de băut. Se hotărîră deci să mai rămîină cîteva zile la Cămin, ca să se pregătească pentru o călătorie de explorare fie de-a lungul litoralului, fie în regiunile din interior.

Acest proiect îi plăcea în mod deosebit lui Nab. Ținînd cu încăpățîinare la ideile și presimțirile sale, el nu se grăbea nicidecum să părăsească această parte a coastei unde se întîmplase catastrofa. El nu credea și nici nu voia să-și închipuie că Cyrus Smith pierise. I se părea cu neputință să creadă că un astfel de om își găsise sfîrșitul în valurile oceanului la cîteva sute de pași de uscat. Cyrus Smith nu putea să piară într-un chip atît de absurd ! Și, atîta vreme cît valurile nu vor fi aruncat la țărm trupul inginerului, atîta vreme cît el, Nab, nu-i va fi văzut cu propriii săi ochi cadavrul, nu-l va fi pipăit, el nu-l va putea considera mort. Și ideea asta se înrădăcina mai adînc decît oricînd în cugetul lui, care nu voia să cedeze,

Marinarul însă nu mai spera de loc, socotind că inginerul pierise în valuri, dar cu Nab nu se putea discuta. Durerea îi era atît de mare, încît se părea că nu-i va putea supraviețui.

În dimineața de 26 martie, în zorii zilei, Nab pornise din nou de-a lungul coastei, spre nord, spre locul unde fără îndoială că îl înghițise marea pe bietul Smith.

Dejunul zilei fusese alcătuit doar din ouă de porumbei și scoici. Harbert găsise sare, adunată prin evaporare în scobiturile stîncilor, și această substanță minerală le prinse foarte bine.

După masă, Pencroff îl întrebă pe reporter dacă nu dorește să-l întovărășească în pădure, unde avea de gînd să încerce să vîneze împreună cu Harbert! După oarecare chibzuială găsiră însă că era totuși nevoie să rămîină cineva în Cămin, ca să întrețină focul. Apoi se putea întîmpla, deși era puțin

posibil, ca Nab să aibă nevoie de ajutor. În cele din urmă, reporterul rămase la Cămin.

— La vânătoare, Harbert! spuse marinarul. Găsim noi muniții pe drum, iar puști ne vom face în pădure.

Cînd să plece, Harbert spuse că de vreme ce le lipsea iasca, s-ar fi convenit s-o înlocuiască cu altă substanță.

— Bine zici, dar cu ce s-o înlocuim ? întrebă Pencroff.

— Cu niște pînză arsă. La nevoie ne va ține loc de iască.

Marinarul socoti că sfatul era foarte bun, cu toate că erau nevoiți să sacrifice o bucată dintr-o batistă. Totuși merita, astfel că batista mare și cu pătrate a lui Pencroff fu transformată, în parte, într-o cîrpă pe jumătate arsă. Această materie inflamabilă fu așezată spre păstrare în camera centrală, în fundul unei mici scobituri în stîncă, la adăpost de vînt și umezeală.

Se făcuse ora nouă. Vremea era mohorîită și vîntul sufla dinspre sud-est. Harbert și Pencroff o luară pe după hornurile în care-și făcuseră Căminul, aruncînd o ultimă privire spre fumul care se încolăcea peste vîrful unei stînci; porniră apoi în susul apei, pe malul stîng al rîului.

Ajuns în pădure, Pencroff smulse din primul copac două crengi zdravene, pe care le transformă în niște ciomege, iar Harbert le ascuți, frecîndu-le de o piatră. Ce n-ar fi dat el în clipa aceea să aibă un cuțit ! Cei doi vînători se afundară apoi în ierburile înalte, înaintînd de-a lungul malului. Albia rîului se îngusta după ce cotea spre sud-vest, adăpostită între malurile foarte apropiate, peste care crengile copacilor se aplecau, formînd o boltă deasupra apei. ca să nu se rătăcească, Pencroff hotărî să urmeze cursul apei, putînd astfel oricînd să se întoarcă la punctul de plecare. Dar malul era plin de piedici; ici un copac ale cărui ramuri flexibile se aplecau pînă la nivelul apei, colo niște liane sau niște tufişuri spinoase, pe care trebuia să le înlătore cu ciomegele. Adesea, Harbert, cu sprinteneala unei pisici, se strecura printre crengile rupte și se înfunda în cîte un tufiş. Dar Pencroff îl striga de îndată și îl ruga să nu se depărteze.

Marinarul observa între timp cu luare aminte poziția și natura ținutului. De partea aceasta, pe malul stîng, pămîntul neted ca-n palmă urca încet, pe nesimțite, cu cît înaintai spre interior. Pe alocuri era umed, și avea o înfățișare mlăștinoasă. Bănuiai că prin acele locuri se strecurau o mulțime de pîraie mici, care se vărsau în rîu prin cine știe ce falii subterane. Cîteodată, printre tufe, șerpuia un rîuleț ușor de trecut. Malul celălalt părea mai accidentat, lăsînd să se vadă limpede valea, în fundul căreia curgeau apele rîului. Dealul era acoperit cu copaci așezați în terase suprapuse, formînd o perdea ce astupa vederea. Pe malul drept, înaintarea ar fi fost mai anevoioasă, fiindcă pe acolo se aflau o serie de povîrnișuri repezi, pe care copacii încovoiați deasupra apei se țineau doar mulțumită rădăcinilor lor puternice.

E de prisos să adăugăm că, nici în pădure și nici pe malul străbătut, nu găsiră nici o urmă de om. Pencroff observă doar urmele unor patrupe

necunoscute, care trecuseră de curînd pe acolo. Marinarul era mai mult decît sigur, și Harbert era de aceeași părere, că unele dintre aceste urme fuseseră lăsate de niște fiare uriașe, cu care se puteau aștepta să se întâlnească. Nu vedeau însă nicăieri urme de topor pe trunchiurile copacilor, rămășițele vreunui foc stins, sau urme de pași, ceea ce însemna un mare noroc, căci în aceste ținuturi în plin Pacific, prezența omului ar fi fost mai degrabă de temut decît de dorit.

Harbert și Pencroff abia schimbau cîte o vorbă, pentru că drumul era foarte anevoios; înaintau atît de încet, încît nu făcuseră mai mult de o milă într-o oră, iar de vînat nu vînaseră încă nimic. Totuși, printre ramuri cîntau și zburau diferite păsări, care păreau foarte sperioase, ca și cînd oamenii le-ar fi inspirat o teamă justificată- într-un colț mlăștinos al pădurii, Harbert deosebi printre altele o pasăre cu cioc ascuțit și lunguiet, care semăna la trup cu un cufundar; se deosebea însă de acesta prin penele așșpre cu strălucire metalică.

—Trebuie să fie un jacamar, spuse Harbert, încercînd să se apropie de el.

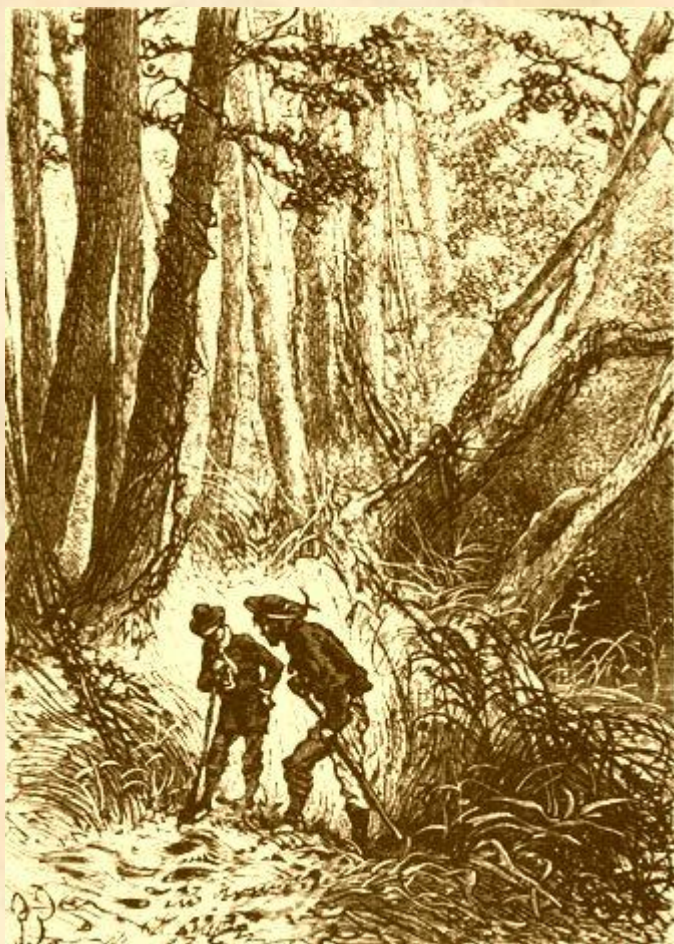
—Ar fi tocmai timpul să gustăm un jacamar ! răspunse marinarul, presupunînd că această pasăre ar avea chef să se lasă friptă.

În aceeași clipă, Harbert aruncă cu multă putere și îndemînare o piatră lovind pasărea chiar sub aripă. Se părea însă că lovitura nu fusese de ajuns de puternică, fiindcă jacamarul o luă la fugă și se făcu nevăzut într-o clipită.

—Neîndemînatic mai sînt ! strigă Harbert.

—Ba nu, băiete! răspunse marinarul. Ai țintit bine, altul n-ar fi reușit nici atîta. Hai, nu te necăji, îl prindem noi altă dată !

Cei doi tovarăși porniră mai departe să exploreze ținutul. Pe măsură ce înaintau vînătorii noștri, copacii ce se răreau deveneau din ce în ce mai frumoși, dar nici unul nu purta fructe bune de mîncat. În zadar căută Pencroff cîțiva dintre prețioșii palmieri care sînt atît de folositori în gospodăria omului și a căror prezență a fost semnalată pînă la a patruzecia paralelă din emisfera boreală și pînă la a treizeci și cincea paralelă australă. Pădurea pe care o străbăteau nu era alcătuită decît din conifere: deodari și alte conifere, printre

care niște brazi minunați, înalți de o sută cincizeci de picioare, asemănători celor care cresc pe coasta de nord-vest a Americii.

Deodată, un stol de păsări mici, cu penaj frumos și cu o coadă lungă și lucioasă se răspîndi printre crengile copacilor, împrăștiind peste tot penele lor fragile, ușoare, care acoperiră pămîntul cu un puf fin. Harbert adună cîteva din aceste pene și după ce le cercetă spuse:

— E pasărea „curucu”.

— Mai bine erau niscaiva bibilici sau cocoși de munte, zise Pencroff. Ori te pomeniești că și astea sînt bune de mîncat ?...

— Foarte bune. Carnea lor este chiar foarte gustoasă, răspunse Harbert. De altfel, dacă nu mă înșel, ne putem apropia cu ușurință de ele, așa că le vom ucide cu lovituri de ciomag.

Marinarul și tînărul se strecurară ușor printre ierburi, ajungînd la poalele unui copac, pe ale cărui crengi mai joase se așezaseră o mulțime de păsărele, pîndind insectele cu care se hrăneau. Li se vedeau gheruțele acoperite cu pene, strîngînd cu putere crenguțele pe care se sprijineau.

Vînătorii se avîntară în sus și, mînuind ciomegele ca pe niște coase, doborîră rînduri întregi de curucuși care nici nu se gîndeau să-și ia zborul și se lăsau răpuși prosteste. Vreo sută dintre ei zăceau la pămînt, cînd ceilalți se hotărîră în sfîrșit să fugă.

— Așa vînat mai zic și eu, spuse Pencroff. Tocmai potrivit pentru niște vînători ca noi. Poți să-l prinzi și cu mîna !

Marinarul înșiră păsările, ca pe prepelițe, pe un bețișor subțire și își urmară drumul mai departe. Băgară de seamă că, în cursul lui, rîul face o cotitură spre sud; acest înconjur nu era însă mare, căci rîul izvora probabil din munți și se alimenta din apa zăpezilor așternute pe coasta centrală.

După cum se știe, porniseră cu gîndul să adune cît mai mult vînat pentru oaspeții Căminului, dar deocamdată nu prea izbutiseră. De aceea, marinarul scotocea de zor mai departe, bodogănind supărat de cîte ori vreun animal, pe care nici nu avusese timpul să-l identifice, dispărea printre ierburile înalte. Ei, dacă l-ar fi avut pe Top ! Dar Top dispăruse o dată cu stăpînul său, pierise desigur împreună cu el !

Pe la orele trei după-amiază, apărură alte stoluri de păsări, zburînd printre crengile unor copaci, ale căror bobite aromatate le ciuguleau cu plăcere, mai ales ale ienuperilor. Deodată, pădurea răsună de adevărate sunete de trîmbiță. Această fanfară ciudată și zgomotoasă se datora unor păsări din neamul galinaceelor care poartă în Statele Unite numele de „tetra”. Curînd se iviră cîteva perechi, cu penajul diferit, roșcat și cafeniu, și cu coada de culoare mai închisă. Harbert deosebea cocoșii acestui neam după cele două bărbite de pene ascuțite, pe care le aveau la gît. Pencroff socoti că trebuie neapărat să pună mîna pe una din aceste orătănii, mari cît găinile și tot atît de gustoase ca și potîrnichile. Era însă un lucru greu de îndeplinit, căci nu te puteai apropia de

ele. După mai multe încercări neizbutite, care nu făcură decît să sperie păsările, marinarul hotărî:

— Dacă nu putem să le prindem din zbor, să încercăm să le prindem cu undița.

— Ca pe crapi ? strigă Harbert mirat.

— Întocmai, răspunse foarte serios marinarul.

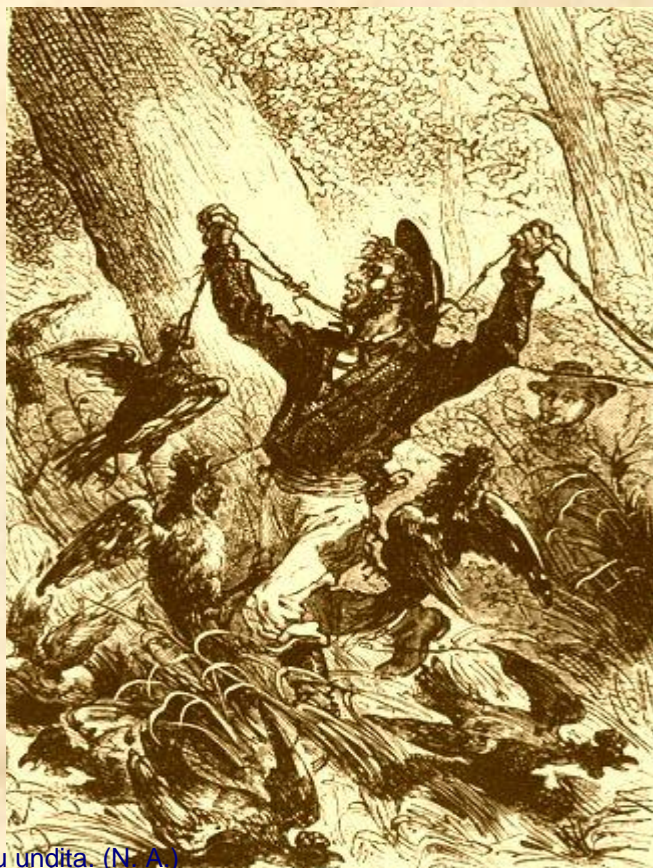
Pencroff descoperise printre ierburi vreo șase cuiburi de tetra, în care se aflau cîte două, trei ouă. Ocoli cu grijă aceste cuiburi, așteptînd păsările care trebuiau să se întoarcă negreșit. Printre cuiburile acestea avea el de gînd să-și așeze undițele, nu undițe cu capcană, ci undițe adevărate, cu momeală prinsă în cîrlig. Amîndoi se depărtară puțin de cuiburi și marinarul pregăti niște unelte ciudate, cu o grijă demnă de un elev al lui Isaac Walton¹⁰. Este ușor de înțeles că Harbert urmărea aceste pregătiri cu mult interes, îndoindu-se totuși de izbîndă. Înjgheba undițele din liane subțiri, prinse unele de altele și lungi de cincisprezece pînă la douăzeci de picioare, care purtau la capete un cîrlig făcut dintr-un ghimpe mare, încovoiat și foarte puternic, de salcîm pitic ce creștea prin locurile acelea. Drept momeală se folosi de niște viermi roșii, care se tîrau în jurul lor.

Pencroff se furișă cu dibăcie printre ierburi și așază capetele undițelor lîngă cuiburi, apoi se întoarse și se piti alături de Harbert după un copac gros, ținînd îi mîna celelalte capete ale undițelor. Așteptară, amînc'oi cu răbdare, deși tînărul nu prea avea încredere în această metodă neobișnuită.

Așa cum prevăzuse marinarul, după mai, bine de o jumătate de oră, cîteva perechi de păsări se întoarseră la cuib. Țopăiau fără grijă, scurmau pămîntul și habar n-aveau de vînătorii noștri, care avuseseră grijă să nu se așeze în bătaia vîntului.

Bineînțeles că acum Harbert privea cu viu interes, își ținea răsufarea, în timp ce Pencroff, care holbase ochii și căscase gura de parcă era gata să guste o bucată de tetra, abia sufla și el.

Orătăniile Țopăiau însă mai departe printre cîrlige, fără să le pese de ele. Pencroff începu atunci să miște ușor undițele, încît viermii de momeală să pară vii. Desigur că încordarea marinarului întrecea cu mult pe aceea de care e cuprins

¹⁰ Isaac Walton — vestit autor al unui tratat de pescuit cu undița. (N. A.)

pescarul, care stă cu undița în mână, fără să-și poată vedea prada ce înoată sub apă.

Curînd, orătaniile observară undițele mișcătoare și se repeziră la momeală cu ciocurile întinse. Trei tetra¹¹, peste măsură de lacomi, înghițiră deodată și viermele și undița, pe care Pencroff o smuci cu putere, după ce auzi cum bat din aripi semn că se prinseseră.

— Ura ! strigă Pencroff, repezindu-se și înșfăcînd vînatul într-o clipită.

Harbert nu mai putea de bucurie. Vedea pentru prima oară în viața lui cum se prind păsări cu ajutorul undiței. Marinarul însă, foarte modest, îi spuse că nu era la prima lui încercare și că de altfel nu el era inventatorul.

— În orice caz, adăugă Pencroff, în situația în care ne aflăm trebuie să ne așteptăm să vedem și alte ciudățenii. Legară picioarele păsărilor și Pencroff, bucuros că nu se întoarce cu mîinile goale, hotărî s-o pornească spre casă, căci începuse să se întunece.

Nu le era greu să se întoarcă, pentru că nu aveau altceva de făcut decît să coboare pînă la gura rîului, după cum, pentru a păirunde în pădure, nu făcuseră decît să urce de-a lungul malurilor lui.

Pe la orele șase, vînătorii noștri ajunseră de ajuns de obosiți la hornuri.

CAPITOLUL VII

Nab nu s-a întors. Frămîntările reporterului. Cina. O noapte furtunoasă. Vijelie îngrozitoare. Plecare în noapte. Lupta împotriva elementelor dezlănțuite. La opt mile de primul adăpost.

Gédéon Spilett stătea nemișcat pe plajă, cu brațele încrucișate, privind în larg. La orizont, marea aproape se confunda cu un nor negru, care se apropia cu repeziciune. Sufla de pe acum un vînt puternic și se făcea din ce în ce mai frig. Totul prevestea o furtună.

Harbert intră în Cămin, iar Pencroff se îndreptă către reporter care, dus pe gînduri, nici nu-l vedea.

— Mă tem că vom avea o noapte grea, domnule Spilett, spuse marinarul. Vine ploaie mare cu vînt, spre bucuria petrelilor.

Întorcîndu-se, reporterul îl zări pe Pencroff lîngă el și primele cuvinte fură:

— La ce distantă de coastă crezi că ne-au lovit valurile care l-au smuls pe inginer?

Marinarul, luat prin surprindere, se gîndi puțin, apoi răspunse:

— La vreo mie două sute de picioare.

— Deci, spuse reporterul, Cyrus Smith trebuie să fi dispărut cam la o mie două sute de picioare de țarm ?

— Cam așa ceva, răspunse Pencroff,

¹¹ Tetra — pasăre de mare căreia îi place furtuna. (N. A.)

—Și cîinele ?

— A dispărut în același loc.

— Admițînd că tovarășul nostru a pierit, mă miră totuși faptul că a murit și cîinele, adăugă reporterul, și că niciunul din cadavrele lor n-a fost aruncat de valuri la țarm !

— Nu e lucru de mirare, pe o mare atît de furioasă, răspunse marinarul. De altfel, s-ar putea să fi fost tîrîți de curent mai departe, spre un alt punct al coastei.

— Prin urmare dumneata ești de părere că tovarășul nostru a pierit în valuri ? întrebă încă o dată reporterul.

— Așa cred.

— Părerea mea, spuse Gédéon Spilett, deși respect experiența dumitale, este că dubla dispariție a lui Cyrus și a lui Top, morți sau vii, pare foarte ciudată și neverosimilă.

— Aș vrea să pot gîndi ca dumneavoastră, domnule Spilett, răspunse Pencroff; din nefericire părerea mea este bine stabilită !

Cu aceste cuvinte, marinarul se întoarse la Cămin. În vatră ardea un foc strașnic. Harbert tocmai aruncase peste el un braț de lemne uscate și flacăra lumina pe alocuri părțile întunecate ale cori dorului.

Pencroff se apucă de îndată să pregătească cina. Era de părere că o mîncare mai consistentă avea să le fie de mare folos tuturor. Jumuliseră doi tetra și în curînd păsările se rumeneau pe frigarea așezată în vatră deasupra unui foc puternic. Curucuşii urmau să fie consumați a doua zi.

La ora șapte seara, Nab nu se întorsese încă. Această întîrziere îl îngrijora îndeosebi pe Pencroff. Se temea să nu fi avut un accident prin ținuturile acestea necunoscute sau de desperare să nu fi făcut vreun gest nesocotit. Harbert însă trăgea cu totul alte concluzii. După părerea lui, Nab nu se întorsese încă, fiindcă se ivise ceva care-l îndemnase să-și prelungească cercetările. De asemeni, socotea că orice nou amănunt nu putea decît să-i ajute să-l găsească pe Cyrus Smith. Cu siguranță că Nab s-ar fi întors, dacă nu l-ar fi reținut vreo nouă speranță ! Se putea să fi găsit vreun indiciu, vreo urmă de pași sau un rest de epavă, care să-i fi arătat calea cea bună ? Poate că în clipa de față era pe calea cea bună ? Poate că se și afla lîngă stăpînul lui ?

Așa gîndea tînărul, împărtășind și tovarășilor săi aceste gînduri. Dar numai reporterul dădea din cap aprobîndu-l; Pencroff era mai curînd de părere că Nab se dusesese mult mai departe decît în ajun și deci nu'avusese timp să se întoarcă.

Totuși, Harbert era foarte agitat și vădi de mai multe ori dorința de a ieși în întîmpinarea lui Nab. Pencroff însă îi arată că ar face un drum de prisos, că pe întunericul și pe vremea aceea mizerabilă nu avea cum să găsească urmele lui Nab, așa că era mai bine să aștepte. Dacă nici pînă a doua zi Nab nu se înapoia, el, Pencroff, nu va șovăi să plece împreună cu Harbert în căutarea lui.

Gédéon Spilett era și el de părerea marinarului, care susținea că n-ar fi bine să se răzlețească toți care-ncotro și Harbert fu nevoit să renunțe la planul său; dar două boabe mari de lacrimi i se rostogoliră pe obraji.

Reporterul nu se putu opri să nu-l sărute pe inimosul copil.

Între timp, vremea se stricase de-a binelea. O vijelie venită dinspre sud-est mătura coasta cu mare violență. Marea, în plin reflux, vuia în lungul litoralului, la marginea primului brâu de stînci. Ploaia, pulverizată de uragan, se ridica în aer ca o ceață lichidă. Pîcle zdrențuite de vînt rățăceau de-a lungul coastei, iar pietrele se izbeau cu zgomot, de parcă s-ar fi răsturnat căruțe întregi cu pietriș. Nisipul, ridicat de vînt, se amesteca cu ploaia, iar aerul era îmbîcsit de praf și de apă. Între gura rîului și faleza de granit se ridicau vârtejuri uriașe, iar straturile de aer care scăpau din drumul uraganului, negăsind altă ieșire decît valea strîmtă pe fundul căreia curgea rîul, se repezeau într-acolo cu o furie de nestăpînit. Din pricina fumului pe care vîntul îl împingea înapoi în Cămin prin deschizătura îngustă, în coridoare nu se mai putea sta. De aceea, după ce fripsese păsările, Pencroff se grăbi să stingă focul, păstrînd numai jeraticul bine învelit în spuză.

La ora opt, Nab tot nu se întorsese, dar acum nîi era greu de crezut că fusese împiedicat de timpul îngrozitor și că se ascunsese probabil în vreun cotlôn printre stînci, ca să aștepte sfîrșitul vijeliei sau cel puțin lumina zilei. Nici nu mai putea fi vorba să se pornească în căutarea lui pe asemenea vreme.

Vînatul alcătui singura lor mîncare. Carnea era foarte bună la gust, așa că o mîncară cu plăcere. Pencroff și Harbert, cărora excursia lungă le ațîțase foamea, înfulecau cu poftă.

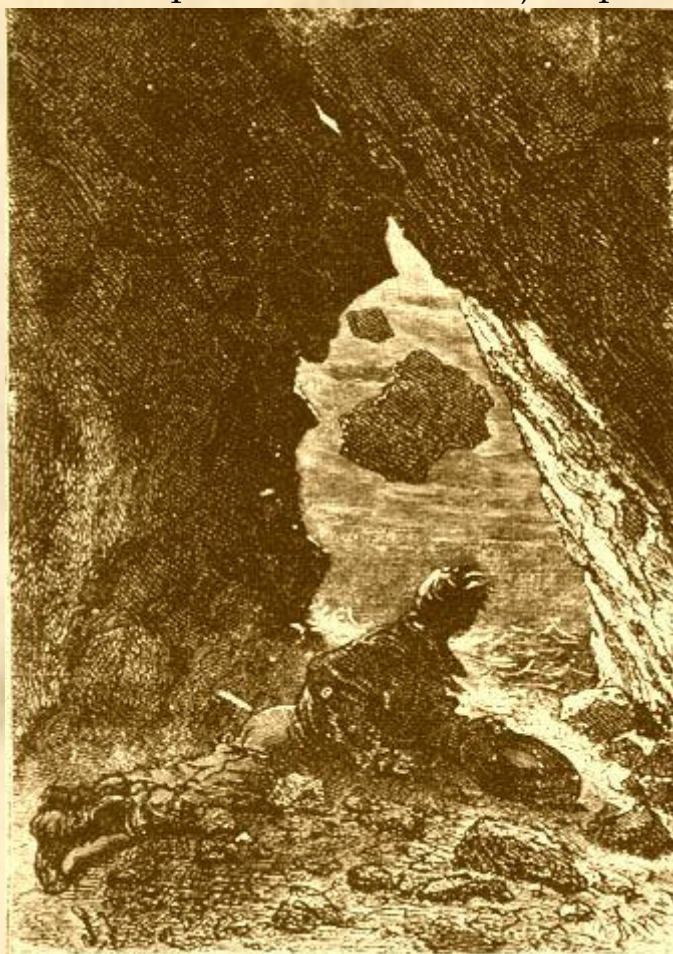
Apoi, fiecare se retrase în colțul unde se odihnise noaptea trecută și Harbert adormi numaidecît, ghemuit lîngă marinar care se întinsese de-a lungul vetrei.

Afară bîntuia furtuna care se întetise o dată cu căderea nopții. Părea că se dezlănțuise un uragan asemănător aceluia care-i tîrîse pe prizonieri de la Richmond pînă în aceste ținuturi ale Pacificului. Asemenea furtuni se stîrnesc adesea în timpul echinoxului și ele pot fi înfruntate numai cu foarte mare greutate, mai ales pe aceste întinderi deschise, care nu opuneau nici un fel de obstacol furiei lor. E ușor de înțeles că un țarm expus în partea de răsărit, ca acela pe care se aflau naufragiații, și care era așezat chiar în bătaia uraganului trebuia să fie lovit cu o forță de nedescris.

Din fericire, grămada de stînci care forma Căminul era solidă. Era alcătuită din niște blocuri uriașe de granit, însă unele dintre ele erau atît de slab sprijinite, încît baza lor părea că se cutremură. Pencroff simțea acest lucru și i se părea că sub palma lui, lipită de pereți, trece un fel de freamăt repede. În cele din urmă se liniști spunîndu-și, pe bună dreptate, că n-avea de ce să-i fie teamă și că adăpostul lor improvizat nu se va prăbuși. Dar, în același timp, auzea zgomotul pe care îl făceau, în căderea lor pe plajă, pietrele desprinse de pe

platou, smulse de rafalele de vînt. Unele se rostogoleau chiar pe deasupra căminului sau erau azvîrlite de furtună prin deschizătura coșului. De două ori, marinarul se sculă și se tîrî pînă la intrarea coridorului, căutînd să vadă ce se petrece afară. Se convingea însă că prăbușirile acestea neînsemnate nu prezentau nici un pericol și se grăbea să-și reia locul în fața căminului, unde jarul trosnea sub cenușă.

Cu toată furia uraganului, cu toată larma furtunii și cu tot tunetul elementelor dezlănțuite, Harbert dormea adînc. În cele din urmă, somnul îl cuprinse chiar și pe Pencroff, pe care viața lui de marinar îl obișnuise cu astfel de intemperii. Singur Gedcon Spilett veghea cuprins de neliniște. Își făcea muștrări pentru că nu-l însoțise pe Nab. După cum știm, reporterul mai

nădăjduia să-l găsească pe Cyrus Smith. Și el era tulburat de gândurile care-l frământau pe Harbert. Acum, gândurile îi fugeau la Nab. De ce nu s-a întors Nab ? Se frământa pe culcușul de nisip, neluînd prea mult în seamă lupta elementelor. Cîteodată, ochii lui obosiți se închideau o clipă, dar imediat îl străfulgera vreun gînd, care îl făcea să-i deschidă din nou.

Deși părea fără sfîrșit, noaptea trecea. Pe la ora două, Pencroff, care dormea buștean, se pomeni scuturat cu putere.

— Ce s-a întîmplat ? strigă el, trezindu-se și venindu-și în fire cu iuțeala caracteristică marinarilor.

Reporterul, aplecat asupra lui, îi spuse:

— Ascultă, Pencroff, ascultă !

Marinarul trase cu urechea, dar

nu desluși decît zgomotul vijeliei.

— E vîntul ! spuse el.

— Nu, răspunse Gédéon Spilett ascultînd din nou, — parcă am auzit...

— Ce ?

— Lătratul unui cîine !

— Un cîine ? strigă Pencroff, sărind în sus.

— Da... parcă latră...

— E cu neputință ! răspunse marinarul, — și de altfel cum l-ai auzit, că doar urletele furtunii...

— Stai... ascultă, spuse reporterul.

Pencroff ascultă cu încordare și parcă auzi și el, într-un moment de acalmie, un lătrat îndepărtat.

— Ce spui ?... întrebă reporterul strângându-i mâna.

— Da... da... aud și eu ! răspunse Pencroff.

— Asta e Top ! E Top !... strigă Harbert care tocmai se trezise, și toți trei se repeziră spre deschiderea de la intrarea în Cămin.

Ieșiră cu mare greutate, din cauza vântului care îi împingea înapoi. În cele din urmă, izbutiră să înainteze, ținându-se cu greu pe picioare și sprijinindu-se de stînci. Priveau în jurul lor. Nu puteau vorbi.

Era întuneric beznă. Marea, cerul și pămîntul se contopeau într-un întuneric de nepătruns. Parc-ar fi pierit și ultima urmă de lumină pierdută în văzduh.

Timp de cîteva clipe, reporterul și tovarășii săi rămaseră astfel nemișcați, copleșiți de vijelie, udați de ploaie și orbiți de nisip. Furtuna se potoli o clipă și lătratul răsună din nou. Ei își dădură seama că trebuie să vină de foarte departe.

Lătratul nu putea fi decît al lui Top ! Dar era el oare singur sau nu ? Probabil că era singur, căci dacă ar fi fost însoțit de Nab, acesta ar fi venit într-o fugă spre Cămin.

Marinarul strînse mîna reporterului — care nu-l putea auzi pe asemenea furtună — într-un fel, care însemna:

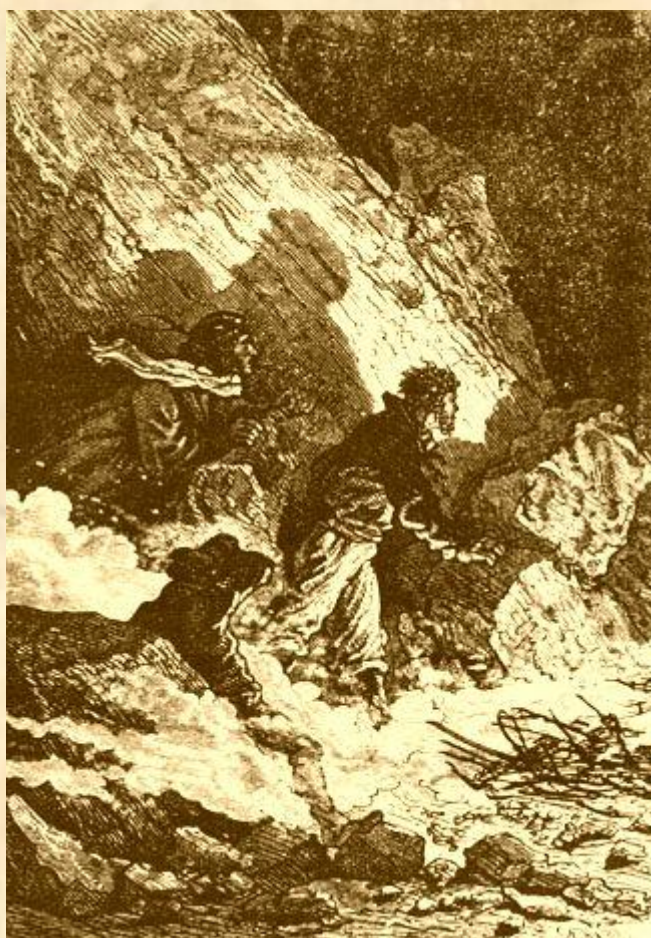
„Așteaptă !" Apoi intră din nou în coridor.

Peste o clipă, ieși purtînd niște vreascuri aprinse, pe care le ridică în sus ca să lumineze în întuneric, scoțînd în același timp cîteva fluierături ascuțite.

Răspunzînd parcă acestui semnal, se auziră niște lătrături mai apropiate, și curînd după aceea un cîine se repezi în coridor. Pencroff, Harbert și Gédéon Spilett se luară după el.

Aruncară în grabă un braț de lemn uscat peste cărbuni și o flacără vie lumină coridorul.

— E Top! strigă Harbert.

Era într-adevăr Top, un minunat câine anglo-normand. Top moștenise de la cele două rase care se încrucișaseră două calități de căpetenie ale câinelui de vânătoare: iuțeala și finețea mirosului.

În fața celor trei oameni se afla câinele inginerului, Cyrus Smith.

Dar era singur! Nici stăpînul său, nici Nab nu-l întovărășeau!

Atunci, cum se făcea că instinctul îl călăuzise pînă la Căminul pe care nu-l cunoștea? Lucrul părea cu totul de neînțeles, mai cu seamă pe o noapte atît de întunecată și pe o asemenea furtună ! Și, lucru și mai greu de înțeles, Top nu era nici obosit, nici slăbit, nici măcar mînjit cu mîl sau nisip !...

Harbert îl atrase lîngă el și îi luă capul între mîini. Câinele se lăsă mîngîiat, gudurîndu-se pe lîngă el.

— Dacă am găsit câinele, vom găsi și pe stăpînul lui! spuse reporterul.

— Să nădăjduim ! spuse Harbert. Să mergem! Top ne va călăuzi!

De data aceasta, Pencroff nu se mai împotrivi. Își dădea seama că apariția lui Top era în măsură să-i dezmință presupunerile.

— Să pornim! spuse el.

Pencroff acoperi cu grijă cărbunii din vatră, așezînd chiar cîteva lemne sub cenușă, ca să mai găsească foc la întoarcere. Apoi, condus de câinele care lătra încet, ca și cum l-ar fi îmbiat la drum, și urmat de reporter și de băiat, marinarul se avîntă în noapte, luînd cu el și resturile cinei.

Furtuna era în toi, atingînd poate culmea intensității. Luna, în primul pătrar, deci în conjuncție cu soarele, era cu desăvîrșire acoperită de nori, prin care nu se strecura nici cea mai slabă rază. Nu era chip să urmezi un drum în linie dreaptă. Singurul lucru ce le rămînea de făcut era să se lase călăuziți de simțul de orientare al lui Top. Reporterul și tînărul mergeau în urma câinelui, iar marinarul încheia coloana. Vuietul furtunii îi împiedica să vorbească între ei. Ploaia nu era prea deasă, fiindcă o pulveriza vîntul; uraganul era însă îngrozitor.

Totuși o împrejurare neașteptată veni în ajutorul marinarului și al tovarășilor săi. Vîntul sufla dinspre sud-vest și îi împingea din urmă. Nisipul, pe care vijelia îl spulbera cu putere și care n-ar fi fost de suportat, îi lovea în spate, astfel că, atîta timp cît nu întorceau capul, erau feriți și-și puteau vedea de drum. Fapt e că de multe ori mergeau chiar mai repede decît ar fi dorit, fiind siliți să-și grăbească pașii; spre a nu fi trîniți la pămînt. Cu toate acestea, înaintau cu forțe îndoite, mînați de o nădejde puternică. Și de astă dată, nu mai colindau țărnul căutînd la întîmplare. Nu se mai îndoiau că Nab și-a găsit stăpînul și că el este acela care le-a trimis credinciosul câine. Dar mai trăia oare inginerul sau Nab își chema tovarășii ca să dea împreună ultimele onoruri rămășițelor pămîntești ale nenorocitului Cyrus Smith ?

După ce depășiră corpul falezei de care se ținuseră departe, cu multă prudență, Harbert, reporterul și Pencroff se opriră ca să răsufle o clipă. O

ieșitură a stîncii îi adăpostea puțin de vînt și cei trei tovarăși se odihniră o clipă după drumul făcut în pas alergător și care durase mai bine de un sfert de oră.

Puteau în sfîrșit să se audă unul pe altul și să-și răspundă și cînd tînărul rosti, în timpul convorbirii, numele lui Cyrus Smith, Top latră de cîteva ori, ca și cînd ar fi vrut să spună că stăpînul său este salvat.

— A scăpat, nu-i așa ? întrebă Harbert. A scăpat, Top ?

Și cîinele latră, ca și cum ar fi vrut să-i răspundă.

Porniră din nou la drum. Poate că erau orele două și jumătate după miezul nopții. Marea începuse să crească, iar fluxul, care era împins și de vînt, amenința să devină foarte puternic. Talazurile tunau cu atîta violență, spărgîndu-se de șirul de stînci din larg, încît, după toate probabilitățile, ele acopereau mica insulă din fața coastei, care nu se mai vedea. Lipsită de acest dig natural, coasta era deci direct expusă asaltului dat de marea dezlănțuită.

Îndată ce marinarul și tovarășii săi se depărtară de faleză, vîntul îi biciui din nou cu furie. Aduși din spate, împinși din urmă de rafalele de vînt, înaintau grăbiți în urma lui Top, care părea foarte sigur de drumul lui. Mergeau spre nord. în dreapta lor, un șir neîntrerupt de talazuri se spărgeau cu un zgomot asurzitor, în stînga lor se întindea un ținut întunecos, a cărui înfățișare nu puteau s-o deosebească. Totuși, își dădeau seama că străbăteau un fel de cîmpie, căci uraganul îi lovea dintr-o singură parte, fără să-i mai arunce în vârtejurile care se produceau atunci cînd se lovea de stîncile falezei.

Pînă la ora patru dimineața străbătuseră, după socoteala lor, vreo cinci mile. între timp, norii se mai ridicaseră și nu se mai tîrau atît de aproape de pămînt. Vîntul aducea mai puțină umezeală, în schimb era mai rece. Cum erau îmbrăcați în haine subțiri, Pencroff, Harbert și Gédéon Spilett sufereau desigur groaznic. Nu spuneau însă nimic, fiind hotărîți să-l urmeze pe Top, inteligentul animal, pînă unde avea de gînd să-i ducă.

Pe la ora cinci începu să se lumineze de ziuă. în înaltul cerului, unde aburii oceanului se mai risipiseră, norii apăreau zimțați de o dungă alburie și curînd după aceea, sub o fișie de nori negri, o linie mai luminoasă desemnă limpede orizontul. Creasta valurilor prinse ușoare luciri roșiatice, spuma își recăpăta albeața. Tn același timp, spre stînga, creștăturile litoralului începură să se întrevadă încă nedeslușit, ca niște umbre cenușii, profilate pe o pînză neagră.

Pe la ora șase începu să se facă ziuă, iar în înălțimi norii goneau cu mare repeziciune. Marinarul și tovarășii săi se aflau acum la vreo șase mile depărtare de Cămin. Străbăteau o plajă foarte netedă, mărginită în larg de un lanț de stînci acoperite de apă pînă aproape de vîrf, căci marea era în toiul fluxului, În stînga se întindea un vast ținut nisipos, cu înfățișare destul de sălbatică, ce avea presărate ici, colo dune acoperite cu scaieți. Țărmlul prezenta contururi destul de regulate și era apărat de apele oceanului doar printr-un lanț de mici ridicături inegale de pămînt. Din loc în loc, se strîmbau cîțiva copaci aplecați

într-o rînă, cu toate ramurile, îndreptate spre apus. Foarte departe, spre sud-vest, se zărea marginea unei păduri.

Ajunși în acest loc, Top începu să dea semne vădite de neastîmpăr. Alerga înainte, se întorcea lîngă marinar, și părea să-l roage să meargă mai repede. Cîinele părăsi plaja și, mînat de minunatul său instinct, o luă spre dune, fără să șovăie o clipă.

Îl urmară cu toții. Ținutul părea cu desăvîrșire pustiu. Nu se zărea nici o vietate.

Șirul de dune, foarte larg, era format dintr-o serie de mici ridicături de pămînt, și chiar de coline, așezate destul de neregulat. Părea o mică Elveție de nisip, unde cu greu te puteai descurca, dacă nu erai înzestrat cu un deosebit simț de orientare.

Cinci minute după ce părăsiră plaja, reporterul și tovarășii săi ajunseră în fața unei văgăuni, așezată în spatele unei dune. Aci, Top se opri și începu să latre vesel. Spilett, Harbert și Pencroff pătrunseră în această grotă.

Îl găsiră pe Nab îngenunchiat lîngă un trup întins pe un pat de ierburi... Trupul era al inginerului Cyrus Smith.

CAPITOLUL VIII

Cyrus Smith trăiește ? Povestirea lui Nab. Urmele de pași. O problemă ce nu-și găsește dezlegare. Primele cuvinte ale lui Cyrus Smith. Cercetarea urmelor. Întoarcerea la Cămin. Pencroff este disperat.

Nab stătea nemișcat. Marinarul nu-i aruncă decît un singur cuvînt:

— Trăiește ?

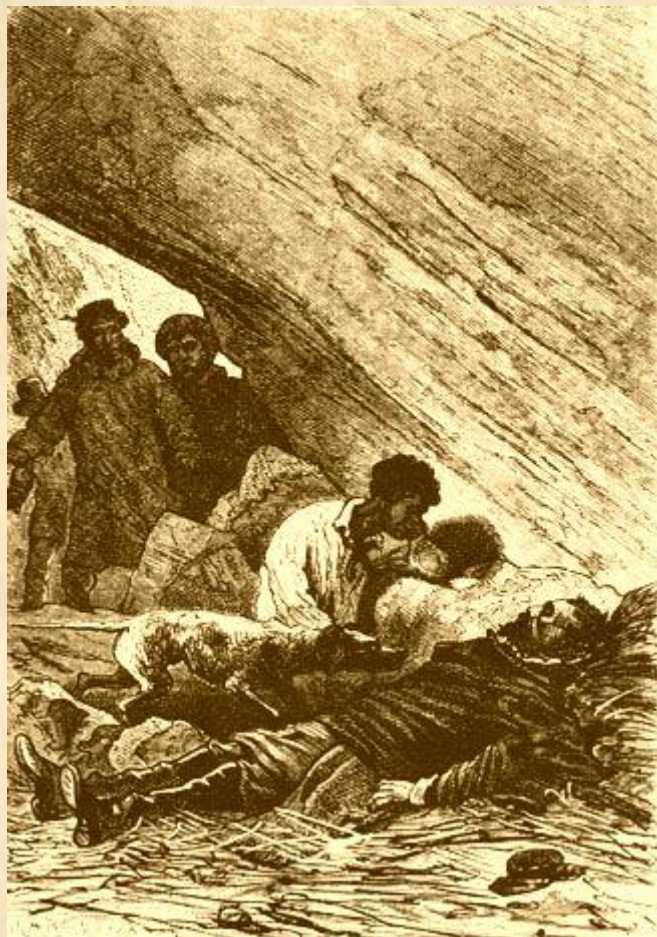
Nab tăcea. Gédéon Spilett și Pencroff îngălbeniră. Harbert își împreună mîinile și rămase nemișcat. Se vedea însă că bietul Nab, cufundat în durerea lui, nu-și observase tovarășii și nici nu auzise întrebarea marinarului.

Reporterul îngenunchie lîngă trupul nemișcat și își lipi urechea de pieptul inginerului, după ce îi descheie hainele. Trecu o clipă cît un veac, în timp ce căuta să surprindă o cît de slabă bătaie a inimii.

Nab se îndreptase puțin și privea în gol. Era cu totul desfigurat de deznădejde. Devenise de nerecunoscut, frînt cum era de oboseală și sfîrșit de durere. Bietul om își socotea stăpînul mort.

După o lungă și atentă cercetare, Gédéon Spilett se ridică.

— Trăiește ! spuse el. Pencroff îngenunchie la rîndul său lîngă Cyrus Smith; urechea lui surprinse și ea niște slabe bătăi de inimă, iar apoi simți suflul ușor. care se desprindea de pe buzele inginerului.

La îndemnul reporterului, Harbert se repezi să caute apă. La vreo sută de pași găsi un pîrîu limpede, care-și purta prin nisip apele umflate de ploile din ajun. Din păcate n-avea în ce să ducă apa. Nici o scoică nu se găsea pe aceste dune ! Tînărul se mulțumi să-și moaie batista în rîu și se întoarse în goană spre grotă.

Din fericire, batista udă îi fu de ajuns lui Gédéon Spilett care nu dorea decît să umezească buzele inginerului. Puținele picături de apă rece avură un efect aproape imediat. Cyrus Smith oftă adînc și păru chiar că vrea să spună ceva.

— Îl vom salva ! spuse reporterul.

Auzind aceste cuvinte, Nab își veni și el în fire și se grăbi să-l dezbrace pe Cyrus Smith, ca să vadă dacă nu cumva era rănit. Dar pe tot

trupul inginerului nu se vedea nici cea mai mică vînație sau zgîrietură. Lucrul era de mirare, fiindcă se putea bănuî că Cyrus Smith fusese rostogolit de valuri printre stînci. Nici măcar mîinile lui nu aveau nici o urmă de zgîrietură. De aceea, era destul de greu să-și explice lipsa oricărei urme pe trupul inginerului care desigur se luptase din greu, ca să străbată linia stîncilor răzlețe care apărau coasta.

Dar acestea aveau, fără îndoială, să fie lămurite mai tîrziu, cînd Cyrus Smith va fi în stare să vorbească și le va spune cum s-au petrecut lucrurile. Deocamdată, trebuiau să-l readucă la viață, fricționîndu-l cu energie. Făcură acest lucru, folosindu-se de bluza marinarului. Inginerul, încălzit de masaj, mișcă ușor brațele și începu să respire mai regulat. Era vădit că se stingea din cauza oboselii și a lipsei de hrană. Cu siguranță că, fără intervenția reporterului și a tovarășilor săi, Cyrus Smith ar fi fost pierdut.

— Credeai că a murit? îl întrebă marinarul pe Nab.

— Da! Credeam că-i mort! răspunse Nab, — și dacă Top nu v-ar fi găsit și nu v-ar fi adus aici, l-aș fi înmormîntat și aș fi rămas să mor alături de el !

Veniseră la timp, căci viața lui Cyrus Smith atîrna de un fir de păr.

Nab povesti cele petrecute. Părăsind Căminul în ajun, în zorii zilei, o luase spre nord, de-a lungul coastei, îndreptîndu-se spre acea parte a litoralului pe care o mai cercetaseră o dată în ajun.

Ajuns acolo, Nab începu să caute din nou pe țărm, printre stînci, pe nisip, cu toate că nu mai avea nici un fel de speranță, căci lîngă apă, fluxul și refluxul ștergea orice urmă. Cercetă însă mai ales acea parte a plajei pe care marea n-o acoperea niciodată. Nab nu mai spera să-l găsească pe Cyrus Smith în viață. Era în căutarea unui cadavru, pe care va trebui deci să-l înmormînteze și dorea să facă aceasta cu propriile lui mîini !

Nab căutase mult de tot, dar toate încercările lui se dovediseră zadarnice. Nici țipenie de om nu părea să fi călcat vreodată pe acest țărm pustiu. Scoicile, care zăceau cu miile pe plajă acolo unde marea nu mai putea să le ajungă, erau neatînse. Nici o cochilie strivită. Pe o întindere de două pînă la trei sute de yarzi¹² nici o urmă: nu trecuse nimeni pe aici, nici mai de mult, nici de curînd.

Nab se hotărî să mai cerceteze totuși cîteva mile de țărm. Curenții ar fi putut să împingă cadavrul ceva mai departe. Rar se întîmplă ca un cadavru, care plutește pe lîngă un țărm neted, să nu fie aruncat de valuri, mai curînd sau mai tîrziu, pe plajă. Nab știa acest lucru și dorea să-l mai vadă pe inginer pentru ultima dată.

— Am mai umblat așa de-a lungul coastei încă vreo două mile, cercetînd întreg șirul de stînci în timpul refluxului și toată plaja după venirea fluxului; pierdusem orice speranță, cînd aseară, pe la orele cinci, am zărit niște urme de pași pe nisip.

— Urme de pași ? strigă Pencroff.

— Da ! răspunse Nab.

— Și urmele astea porneau chiar de lîngă stînci ? întrebă reporterul.

— Nu, răspunse Nab, — începeau dincolo de linia apei, de unde nu mai ajunge fluxul. Celelalte le ștersese apa.

— Continuă, îl îndemnă Gédéon Spilett.

— Cînd am văzut aceste urme, era cît p-aci să înnebunesc. Erau foarte adînci și se îndreptau spre dune. Le-am urmărit în fuga mare cale de un sfert de milă, avînd totuși mare grijă să nu le șterg. Trecuseră vreo cinci minute și tocmai cînd începuse să se întunece, auzii lătrînd un cîine. Era Top, care m-a condus aici, lîngă stăpînul meu !

Nab sfîrși povestindu-le ce durere cumplită îl cuprinsese, găsind trupul neînsuflețit al inginerului. Căutase să surprindă la el o fărîmă de viață ! După ce-l găsise, ar fi vrut să-i redea viața ! Dar toate încercările lui fuseseră zadarnice ! Credea că nu-i mai rămîne altceva de făcut, decît să-și îndeplinească ultima datorie față de stăpînul său.

În acele clipe, Nab se gîndise la tovarășii lui. Fără îndoială că și ei ar fi dorit să-și mai vadă o dată nefericitul prieten ! Îl avea pe Top lîngă el. Oare n-ar putea să se folosească de înțelepciunea credinciosului animal ? Nab rosti de mai multe ori numele reporterului, acela dintre tovarășii inginerului, pe care Top îl

¹² Yard — măsură americană egală cu 0,9 m. (N.A.)

cunoștea mai bine. Apoi îi arată partea de sud a coastei și cîinele se repezi în direcția indicată.

Am văzut cum, călăuzit de un instinct neobișnuit, cîinele ajunsese pînă la ei, cu toate că nu fusese niciodată la Cămin.

Tovarășii lui Nab ascultaseră această poveste cu multă atenție.

Un lucru rămăsese totuși de neînțeles pentru ei. Nu se puteau dumiri cum, cu toate eforturile pe care le făcuse desigur pentru a se salva din valuri și a se strecura printre șirul de stînci, Cyrus Smith scăpase fără cea mai mică zgîrietură. Tot astfel, nu puteau înțelege cum a reușit inginerul să ajungă pînă la această grotă pierdută printre dune, așezată la vreo milă de țarm.

— Prin urmare, Nab, întrebă reporterul, nu l-ai transportat tu pe stăpînul tău pînă aici ?

— Nu ! răspunse Nab.

— Desigur că domnul Smith a venit singur ! spuse Pencroff.

— Într-adevăr, s-ar putea, — observă Gédéon Spilett, — dar nu e de crezut!

Singur inginerul ar fi putut să explice aceste ciudățenii. Trebuiau să aștepte însă pînă cînd va fi în stare să vorbească. Din fericire începea să-și vină în' fire. Masajul restabilise circulația sîngelui. Cyrus Smith mișcă din nou brațele, capul, apoi bolborosi cîteva cuvinte neînțelese.

Nab, aplecat asupra lui, îl striga pe nume, dar inginerul părea să nu audă, iar ochii îi rămîneau închiși. Prezența vieții o dovedeau mișcările. Simțurile însă nu se deșteptaseră încă.

Pencroff era necăjit că n-are foc și nici puțința de a-l aprinde, căci uitase să ia cu el bucățița de cîrpă arsă, pe care ar fi aprins-o lovind două pietre una de alta. Cît despre buzunarele inginerului, ele erau goale; doar ceasul îi mai rămăsese într-un buzunar al vestei. După părerea tuturor, Cyrus Smith trebuia transportat cît mai repede la Cămin.

Îngrijirile date îl făcură pe inginer să-și vină în fire mai repede decît se așteptau. Apa cu care îi umezeau buzele îl învioră încetul cu încetul. Lui Pencroff îi dădu în gînd să amestece în apă puțin suc din carnea de pasăre friptă pe care o aduseseră. Harbert se repezi pînă la țarm și aduse două scoici mari. Marinarul făcu din carnea strivită și amestecată cu apă un fel de zeamă pe care o introduse între buzele inginerului și li se păru că acesta o sorbi cu nesaț.

Deschise în cele din urmă ochii. Nab și reporterul se aplecară grăbiți spre el.

— Stăpîne ! Stăpîne ! strigă Nab.

Inginerul îl auzi. Recunoscu pe Nab și pe Spilett, apoi și pe ceilalți doi.

Din nou șopti cîteva cuvinte, aceleași, fără îndoială, pe care le șoptise și prima dată și care arătau gîndurile ce nu încetau să-l frămînte. De data asta îl înțeleseseră.

— Insulă sau continent ? murmură el.

— Ah ! — nu se putu stăpîni să exclame Pencroff — - puțin ne pasă, bine că trăiești dumneata, domnule Cyrus. De-i insulă sau continent, vedem noi asta mai tîrziu.

Inginerul făcu un semn ușor, apoi adormi.

Îi respectară somnul, iar reporterul începu imediat să facă pregătiri pentru ca inginerul să poată fi transportat în cele mai bune condiții. Ieșind din grotă, Nab, Harbert și Pencroff se îndreptară spre o dună înaltă, în vârful căreia crescuseră cîțiva copaci sfrijiți. Pe drum, marinarul nu înceta să repete:

— Insulă sau continent! Să te gîndești la asemenea lucruri cînd de-abia îți mai tragi sufletul. Strașnic om !

Ajunși în creștetul dunei, Pencroff și tovarășii săi smulseră cu mâinile ramurile cele mai groase ale unui pin maritim, care arăta ca un copăcel chircit și ros de vînturi. Din crengi acoperite cu ierburi și cetină făcură o targă pe care inginerul putea fi transportat.

Totul fu gata în vreo patruzeci de minute, astfel că la ora zece marinarul se întoarse împreună cu Nab și Harbert lîngă Cyrus Smith, pe care Gédéon Spilett nu-l părăsise nici o clipă.

Tocmai atunci, inginerul se trezea din somn sau mai bine zis din starea de letargie în care-l găsiseră. Obrajii lui, pînă atunci palizi ca de mort, începură să capete culoare. Ridicîndu-se puțin, el privi în jur, pîrînd că ar vrea să întrebe unde se află.

— Crezi că poți să mă ascuți fără să obosești, Cyrus ? întrebă reporterul.

— Da, răspunse inginerul.

— Sînt de părere, îl întrerupse marinarul, că domnul Smith va auzi mult mai bine după ce va gusta încă puțin din zeama aceasta de carne. E zeamă de tetra, domnule Cyrus. De data aceasta, Pencroff amestecă în zeamă și cîteva bucățele de carne.

Cyrus Smith mîncă puțin, iar restul fu împărțit între cei patru tovarăși ai săi, care mureau de foame și căroră masa aceasta nu li se păru prea mulțumitoare.

— Nu-i nimic, zise marinarul, proviziile ne așteaptă la Cămin; aflați, domnule Cyrus, că avem acolo în sud o casă cu Camere mai multe, cu paturi și vatră, iar în cămară avem cîteva duzini de păsări, căroră Harbert le spune „curucu”. Brancarda este și ea gata, și îndată ce vă veți simți mai în putere, vă transportăm la locuința noastră.

— Mulțumesc, prietene, răspunse inginerul, — peste un ceas sau două putem pleca... Și acum, vorbește, Spilett !

Reporterul îi povesti toate cele petrecute. El vorbi despre întîmplările pe care, desigur, Cyrus Smith mu le mai cunoștea, despre căderea balonului și aterizarea în acest ținut necunoscut care părea pustiu, insulă, continent sau ce era, despre descoperirea hornurilor, unde-și făcuseră Căminul, despre

cercetările făcute pentru a-l regăsi pe el, despre devotamentul lui Nab și inteligenta credinciosului Top și despre multe altele.

—Bine, — întrebă Cyms Smith cu vocea încă slabă, - dar nu m-ați ridicat voi de pe plajă ?

—Nu, răspunse reporterul.

—Și nu voi m-ați transportat în grota asta ?

—Nu.

—La ce depărtare se află ea de stîncile de pe mal.

— La vreo jumătate de milă, răspunse Pencroff, — și nu sîntem nici noi mai puțin uimiți ca dumneavoastră. Cum de-ați putut ajunge aici !

— Într-adevăr, răspunse inginerul care își venea în fire încetul cu încetul și pe care aceste amănunte îl interesau mult, — iată un lucru foarte ciudat!

—Dar, — reluă marinarul, — nu ne puteți spune ce vi s-a întîmplat după ce ați fost luat de valurile mării ?

Cyrus Smith căută să-și amintească. Avea puține de spus. Valurile îl smulseseră din plasa aerostatului și la început se cufundase mult sub apă. Revenise la suprafață și, în semi-întunericul din jur, simțise o ființă mișcîndu-se lîngă el. Era Top, care sărise în ajutorul lui. Ridicînd ochii, nu mai văzuse balonul care, ușurat de greutatea sa și a cîinelui, se ridicase repede ca o săgeată. Era singur în mijlocul valurilor înfuriate, la o distanță de aproape o jumătate de milă de țarm. încercă să lupte împotriva talazurilor, înotînd cu putere. Top îl susținea de haine; dar un curent îl prinse și-l tîrî spre nord. După ce luptă o jumătate de oră, el începu să se scufunde, trăgîndu-l și pe Top în adînc. Nu-și mai aducea aminte de nimic din clipa aceea, pînă în momentul în care se trezise în brațele prietenilor săi.

—Totuși, — stăruie Pencroff, — ați fost aruncat pe țarm și trebuie să fi avut puterea să umblați pînă aici, Nab a găsit urmele pașilor dumneavoastră !

—Da... se poate... murmură inginerul gînditor. Și spuneți că alte urme de oameni n-ați mai găsit pe țarm ?

—Nici cea mai mică urmă, răspunse reporterul. De altminteri, dacă din întîmplare s-ar fi găsit cineva să te salveze, nu văd de ce te-ar fi părăsit după ce te-a smuls din valuri ?

—Ai dreptate, dragă Spilett. Ia spune, Nab, — adăugă inginerul, întorcîndu-se spre servitorul său, — nu cumva n-ai adus tu ? Poate să fi uitat... Nu, nu se poate! Se mai văd cîteva din urmele acelea ? continuă Cyrus Smith.

—Da, răspunse Nab, — chiar aici lîngă intrare este una într-un loc ferit de vînt și de ploaie. Celelalte au fost șterse de furtună.

—Pencroff, — spuse Cyrus Smith, — vrei să iei ghetetele mele și să vezi dacă se potrivesc întocmai cu urmele găsite ?

Marinarul făcu ceea ce i se ceruse. Călăuzit de Nab, se îndreptă împreună cu Harbert spre locul unde se vedeau urmele pașilor. Intre timp, Cyrus Smith îi spunea reporterului:

—S-au petrecut aici lucruri foarte ciudate!

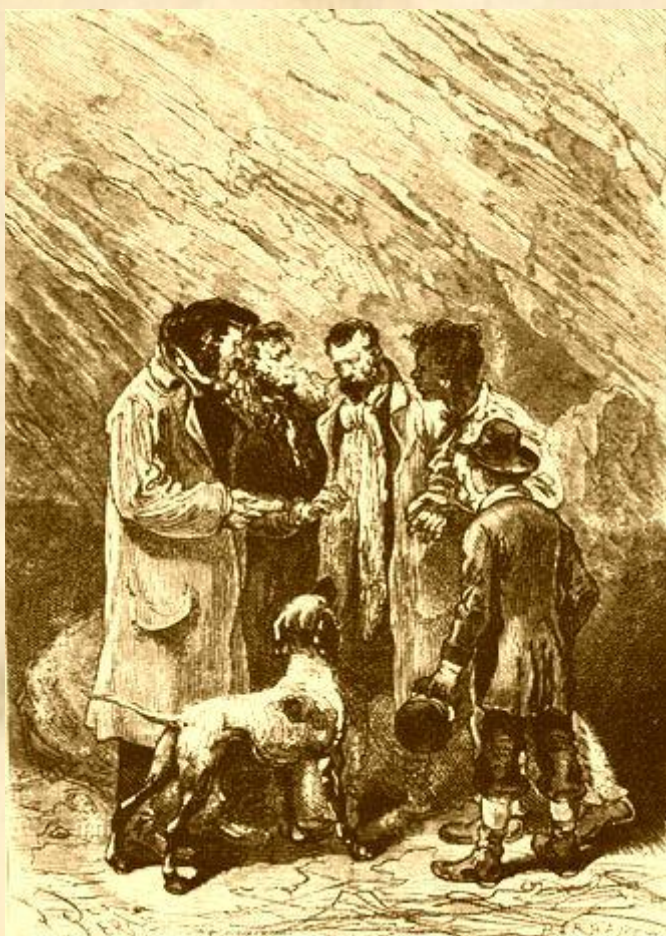
—Ciudate, într-adevăr! răspunse Gédéon Spilett.

—Să nu stăruim, deocamdată, să le dezlegăm, dragă Spilett, vom mai vorbi noi mai târziu despre asta.

Peste o clipă, marinarul, Nab și Harbert se întorceau.

Nu mai era nici o îndoială — ghetetele inginerului se potriveau întocmai cu urmele găsite. Deci, ele fuseseră lăsate, chiar de Cyrus Smith.

—Atunci, poate că eu am avut halucinații, pe care le puneam în socoteala lui Nab. Am umblat se vede fără să știu, ca un somnambul și probabil că Top, cu instinctul său, m-a adus aci după ce m-a smuls din valuri... Vino aici, Top ! Vino înapoi, cățelul meu !

Lătrînd de bucurie, minunatul animal alergă la stăpînul său, care nu-și precupeți mîngîierile.

Toți erau de părere că salvarea lui Cyrus Smith nu avea altă explicație, și astfel toată cîntea îi reveni lui Top.

Pe la amiază, Pencroff îl întrebă pe Cyrus Smith dacă el crede că va putea suporta să fie transportat. Drept răspuns, făcînd o sforțare care dovedea cea mai mare energie, inginerul se sculă în picioare. Totuși fu nevoit să se sprijine de marinar, căci altfel ar fi căzut.

—Bine, bine ! aprobă Pencroff. Să vie brancarda.

Aduseră targa, care fusese căptușită cu mușchi și iarbă și pe care îl întinseră pe Cyrus Smith. Pencroff stătea la un capăt, iar Nab la celălalt. Apoi se îndreptară cu toții spre țarm.

Deși aveau de străbătut doar o distanță de opt mile, erau siguri că drumul va dura vreo șase ore, deoarece trebuiau să umble încet și chiar să se oprească din cînd în cînd.

Vîntul mai sufla cu putere, însă din fericire nu mai ploua. Întins pe brancarda, inginerul se rezemase într-un cot și cerceta țarmul, mai ales partea dinspre interior. Nu vorbea, dar privea cu încordare și desigur că relieful acestui ținut, cu neregularitățile sale de teren, pădurile și produsele solului i se întipăriră adînc în minte. Dar după două ore de drum, oboseala îl doborî și îl fură somnul.

La ora cinci și jumătate, micul grup ajunsese în dreptul falezei de granit și câteva clipe mai târziu, în dreptul Căminului.

Se opriră cu toții și targa fu lăsată pe nisip. Cyrus Smith, care dormea adânc, nu se trezi.

Spre mirarea lui, Pencroff constată atunci că groaznica vijelie din ajun schimbase înfățișarea locului. Se produsese prăbușiri destul de mari. Pe plajă zăceau blocuri mari de stâncă, iar țărmul era acoperit cu un strat gros de ierburi și alge marine. Era vădit că valurile mării ajunseseră pînă la poalele uriașei faleze de granit, după ce năpădiseră mica insulă din fața coastei.

La intrarea în Cămin, pămîntul adânc brăzdat purta urmele unui puternic asalt, al valurilor.

Cu inima strînsă, Pencroff se repezi în coridor.

Ieși de îndată și rămase împietrit, privindu-și tovarășii...

Focul se stinsese. Cenușa înecată părea o grămăjoară de noroi.

Cîrpa arsă, care trebuia să țină loc de iască, dispăruse. Marea pătrunsese pînă în fundul coridoarelor, răvășind și distrugând tot interiorul Căminului!

CAPITOLUL IX

Împreună cu Cyrus Smith. Încercările lui Pencroff. Cum se aprinde focul frecînd două lemne. Insulă sau continent ? Planurile inginerului. În care parte a Oceanului Pacific ? În mijlocul pădurii. Pinul cu fructe. Vînătoarea de cabiai. Un fum ce prevestește bucurie.

Din cîteva cuvinte, Gédéon Spilett, Harbert și Nab aflară întreaga situație. Acest accident, care putea să aibă urmări deosebit de grave, cel puțin așa vedea Pencroff lucrurile, se răsfrîngea în chipuri diferite asupra tovarășilor marinarului.

Nab, fericit că l-a găsit pe inginer, nu asculta și nici nu părea dispus să ia în seamă cuvintele lui Pencroff.

Harbert împărtășe într-o oarecare măsură îngrijorările marinarului.

Cît despre reporter, el se mulțumi să-i spună:

—Ca să fiu sincer, Pencroff, lucrul acesta nu mă tulbură de loc !

—Bine, dar nu înțelegi că nu mai avem foc ?

—Ei și ?

—Și nu-i nici un mijloc de a aprinde altul.

—Nu e nimic !

—Dar, domnule Spilett...

—Dar nu-l avem pe Cyrus ? răspunse reporterul.

Inginerul nostru trăiește. Ei bine, el va găsi un mijloc să ne facă foc !

—Cu ce, mă rog ?

—Cu nimic.

Ce-ar fi putut răspunde Pencroff? Nu răspunse nimic, pentru că de fapt și el avea tot atîta încredere în Cyrus Smith ca și tovarășii săi. Inginerul prezenta pentru ei toți o adevărată culme a inteligenței și priceperii omenești. Era mai bine să te afli împreună cu Cyrus într-o insulă pustie, decît fără el într-unul dintre cele mai mari orașe industriale ale Americii. Cu el nu puteai duce lipsă de nimic. Cu el speranța nu te părăsea niciodată. Dacă li s-ar fi spus acestor oameni că întregul ținut va fi nimicit de o erupție vulcanică și că întreaga regiune în care se aflau se va scufunda în adîncurile Oceanului Pacific, ei s-ar fi mulțumit să răspundă cît se poate de liniștit:

—Cyrus este aici ! Vorbește cu Cyrus ! Deocamdată însă, inginerul căzuse din nou într-o stare de somnolență, pricinuită de oboseala călătoriei, și nu se putea recurge pentru moment la iscusința lui. Cina avea să fie foarte sărăcăcioasă. Carnea de tetra fusese consumată în întregime și nu aveau nici un mijloc să frigă vreun alt vînat. De altfel, curucusii, care reprezentau rezerva lor de hrană, dispăruseră. Naufragiații erau siliți să se descurce cum puteau.

Înainte de toate, Cyrus Smith fu transportat în coridorul central. Izbutiră să-i înjghebeze acolo un culcuș de plante marine, destul de uscate. Somnul adînc în care căzuse inginerul avea să-l refacă mai repede și mai bine decît hrana, oricît de îmbelșugată ar fi fost ea.

Se lăsase noaptea și, o dată cu venirea ei, vîntul își schimbă direcția, iar temperatura scăzu simțitor. Și cum valurile doborîseră pereții ridicați de Pencroff în unele părți ale coridoarelor, acestea erau din nou străbătute de curenți reci, așa că adăpostul lor nu mai constituia o locuință chiar atît de bună. Inginerul s-ar fi odihnit destul de prost, dacă tovarășii săi nu l-ar fi învelit cu multă grijă cu propriile lor haine.

Cina din seara aceea nu se compunea decît din veșnicii lithodomi, pe care Harbert și Nab îi adunaseră de pe plajă. Totuși, tînărul le servi pe lîngă aceste scoici și o cantitate de alge bune de mîncat, pe care le adunase de pe crestele stîncilor așezate mai la adăpost de valurile mării. Algele acestea aparțineau familiei fucaceelor și erau un fel de sargase care, uscate, produc o materie gelatinoasă destul de bogată în elemente nutritive. Reporterul și tovarășii săi mîncară mai întîi o cantitate foarte mare de lithodomi, apoi algele, care aveau un gust destul de plăcut. De altfel, locuitorii de pe coastele Asiei consumă în mod obișnuit mari cantități de asemenea alge.

—Cred că e timpul să cerem ajutorul domnului. Cyrus Smith, își dădu cu părerea marinarul.

Din nenorocire, între timp, frigul se înăsprise și nu aveau nici un mijloc de apărare împotriva lui.

Marinarul, supărat de-a binelea, încercă să aprindă un foc, întrebuițind toate mijloacele posibile. Nab îl ajuta din răspuțeri. El găsisese niște mușchi uscat și scapără chiar cîteva scînteii, ciocnind două pietre una de alta, dar mușchiul, care nu era destul de inflamabil, nu luă foc. De altminteri, scînteile obținute erau niște simple așchiuțe incandescente de silex. Ele nu aveau puterea acelor care se produc lovind bucățica de oțel în scăpărătoarea obișnuită. Operația deci nu le reuși.

Apoi, Pencroff, cu toate că nu avea nici o încredere în acest procedeu, încercă totuși, împreună cu Nab, să frece una de alta două bucăți de lemn uscat, așa cum fac sălbaticii. Fără îndoială: că, dacă energia cheltuită de ei s-ar fi transformat, după noile teorii, în căldură, aceasta ar fi ajuns pentru a face să fiarbă cazanul unui vapor cu aburi. Nici de data aceasta nu obținură nici un rezultat! Este adevărat că bucățile de lemn se încălziseră, dar atîta tot. E însă tot atît de adevărat că acei care le frecaseră se încălziseră mult mai mult.

După o oră de muncă, Pencroff, learcă de sudoare, aruncă lemnele cu ciudă.

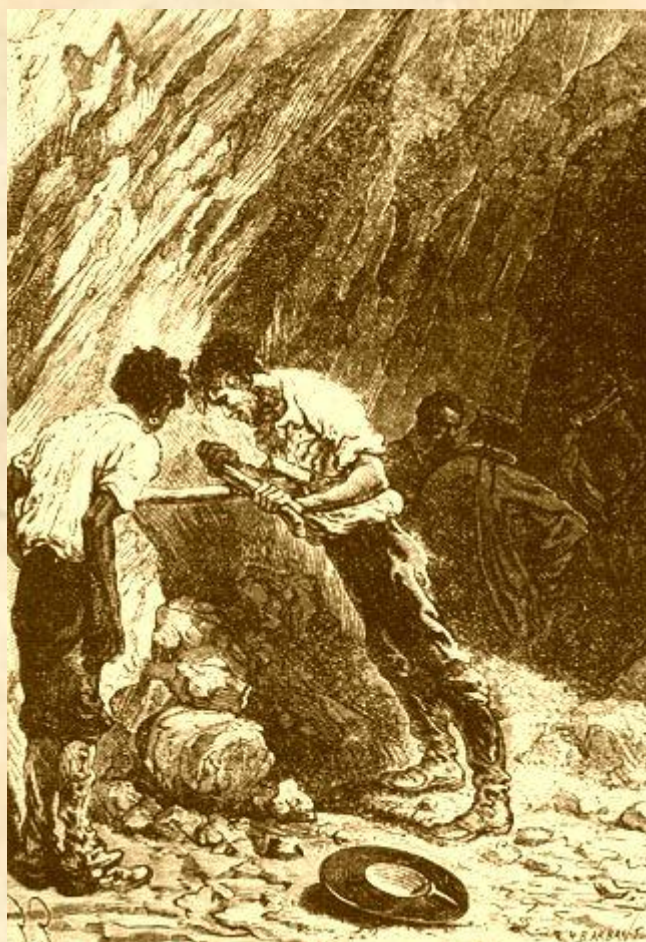
—Cînd mă veți face să cred că sălbaticii își aprind focul în felul acesta, va fi cald chiar iarna ! Mai curînd mi-ar lua foc brațele, frecîndu-le unul de altul !

Marinarul n-avea dreptate să respingă cu totul acest procedeu. Sălbaticii izbutesc să dea foc lemnului, frecîndu-l repede. Dar nu orice fel de lemn poate fi aprins astfel și apoi trebuie să cunoști „șmecheria”, cum se spune de obicei, ceea ce poate nu era cazul la Pencroff.

Supărarea lui Pencroff nu ținu mult. Harbert ridicase bucățile de lemn pe care marinarul le aruncase cît colo și continua să le frece din răspuțeri. Pencroff începu să rîdă văzînd cît se mai necăjea băiatul, care își închipuia că va izbuti să facă ceea ce nu reușise el.

—Freacă, băiete, nu te lăsa ! spuse el.

—Frec, răspunse Harbert rîzînd, — dar nu ca să fac foc. Vreau doar să mă încălzesc și eu în loc să tremur. Curînd, am să fiu tot atît de încălzit cum ești și tu!

Ceea ce se și întâmplă ! Oricum, în noaptea aceea nu mai puteau nădăjdui să-și aprindă focul. Gédéon Spilett le spuse pentru a douăzecea oară că pentru Cyrus Smith lucrul acesta n-ar fi constituit nici un' fel de problemă. Pînă una alta, reporterul se culcă pe nisip într-unul din coridoare. Harbert, Nab și Pencroff făcură la fel, iar Top dormea de mult la picioarele stăpînului său.

A doua zi, 28 martie, inginerul se trezi pe la orele opt și își găsi tovarășii strînși în jurul lui. Ca și în ajun, primele sale cuvinte fură;

—Insulă sau continent ?

După cum se vede, gîndul acesta îl obseda. i

—N-am putut afla acest lucru, domnule Smith, răspunse Pencroff.

—Cum ? N-ați aflat încă ?...

—Vom afla noi și aceasta, — adăugă Pencroff, — după ce ne veți călăuzi dumneavoastră prin regiunea asta.

—Cred că mă simt în stare să încerc, răspunse inginerul care se sculă în picioare fără prea multă greutate.

—Asta îmi place! strigă marinarul.

—Mă prăpădeam mai ales de foame, răspunse Cyrus Smith. Cu ceva hrană îmi voi veni ușor în fire. Aveți foc, nu-i așa ?

La această întrebare nu primi imediat răspuns. Peste cîteva clipe, Pencroff spuse:

—Din păcate nu avem foc, domnule Cyrus, sau mai bine-zis, nu .mai avem foc!

Marinarul istorisi cele întîmplate în ajun, înveselindu-l cu povestea singurului bețisor de chibrit, apoi încercarea neizbutită de a obține foc așa cum fac sălbaticii.

—O să vedem noi ce e de făcut, răspunse inginerul, — și dacă nu vom găsi o substanță asemănătoare cu iasca...

—Atunci ? întrebă marinarul.

—Ei, atunci vom face chibrituri !

—Cu substanțe chimice ?

—Cu substanțe chimice !

—Ei, vezi că nu-i chiar așa de greu ? strigă reporterul, bătîndu-l pe marinar pe umăr.

Lui Pencroff lucrurile nu i se păreau chiar atît de simple, totuși nu spuse nimic. Ieșiră cu toții pe țarm. Timpul era din nou frumos. Soarele strălucitor se ridica la orizont și aprindea scînteieri de aur pe granitul uriașei faleze.

După ce privi repede în jur, inginerul se așeză pe un bolovan de stîncă. Harbert îi întinse cîteva pumni de midii și de sargase, spunîndu-i:

—Asta e tot ce avem, domnule Cyrus.

—Mulțumesc, băiete, răspunse inginerul — pentru dimineața asta cel puțin, îmi ajunge.

Se ospăta cu mare poftă din masa săracăcioasă, apoi bău dintr-o scoică mare puțină apă rece de râu.

Tovarășii îl priveau în tăcere. În cele din urmă, după ce-și potolise oarecum foamea, Cyrus Smith își încrucișa brațele, spunînd:

—Așadar, prieteni, nu știți încă dacă soarta ne-a azvîrlit pe o insulă sau pe un continent ?

—Nu, domnule Cyrus, răspunse tînărul.

—Vom ști asta mîine, continuă inginerul. Pînă atunci, nu e nimic de făcut.

—Ba da, strigă Pencroff.

—Ce?

—Foc ! răspunse marinarul, care avea și el o idee fixă.

—Vom face și foc, Pencroff. Cînd m-ați transportat ieri, mi s-a părut că zăresc, spre apus, un munte care domină ținutul.

—Așa e, — întări Gédéon Spilett, — e un munte care pare a fi destul de înalt...

—Bine, spuse inginerul. Mîine, ne vom urca pînă în vîrfurile lui și de acolo vom vedea dacă acest ținut este o insulă sau un continent. Pînă atunci, repet, nu-i nimic de făcut.

—Ba da, trebuie să facem foc ! repetă încăpățînatul marinar.

—Lasă că facem noi și foc ! Ai puțină răbdare, Pencroff! îl potoli Gédéon Spilett.

Marinarul îi aruncă o privire ce părea să spună: „Dacă e vorba să ne bizuim pe tine, nu mai mîncăm noi friptură așa curînd”, dar tăcu.

Nici Cyrus Smith nu răspunse nimic. El părea foarte puțin preocupat de această chestiune a focului. Timp de cîteva clipe rămase pe gînduri, apoi luă cuvîntul, spunînd:

—Prieteni, situația noastră este poate dintre cele mai grele, dar, totodată, și din cele mai simple. Ori ne aflăm pe Un continent, și atunci, cu prețul unor eforturi mai mari sau mai mici, vom izbuti să ajungem într-o regiune locuită, ori ne aflăm pe o insulă. În acest caz, avem două alternative: dacă insula e locuită, vom căuta să facem rost de cele trebuitoare de la locuitorii ei; dacă este pustie, ne vom descurca singuri.

—Nimic mai simplu, răspunse Pencroff.

—Continent sau insulă, întrebă Gédéon Spilett, dar, spune, Cyrus, cam pe unde crezi că ne-a aruncat uraganul ?

—Nu pot să-ți spun exact, răspunse inginerul, dar, după toate presupunerile, ne aflăm într-un ținut din Oceanul Pacific, Cînd am părăsit orașul Richmond, vîntul sufla în direcția nord-est și chiar violența lui ne face să credem că nu și-a schimbat direcția. Dacă direcția lui s-a menținut de la nord-est la sud-vest, noi am străbătut desigur Carolina de Nord, Carolina de Sud, Georgia, Golful Mexicului, Mexicul însuși în partea sa cea mai îngustă, apoi o parte din Oceanul Pacific. Distanța străbătută de balon trebuie să fie de șase,

șapte mii de mile. Dacă vîntul și-a schimbat cît de cît direcția, se poate să ne fi împins fie pe arhipelagul Mendana, fie pe insulele Poniotu, sau dacă viteza lui a fost mai mare decît presupun eu, se poate să ne fi purtat chiar, pînă în Noua Zeelandă. În cazul din urmă, repatrierea noastră va fi lucru ușor. Vom putea oriunde să ne adresăm englezilor sau maorilor¹³. Dacă, dimpotrivă, acest țarm aparține vreunei insule pustii din arhipelagul insulelor Micronesiei, lucru de care ne vom da seama cînd vom ajunge în vîrfurile muntelui care străjuiește ținutul, atunci vom fi siliți să ne așezăm aci, ca și cînd nu ne-ar mai fi dat să plecăm niciodată !

— Niciodată ! strigă reporterul, Cyrus dragă, ai spus tu „niciodată” ?

— E mai bine să ne, pregătim pentru tot ce poate fi mai rău, răspunse inginerul, iar dacă situația noastră va fi bună, vom avea mai tîrziu o surpriză plăcută.

— Bine zis ! răspunse Pencroff. Și trebuie de asemenea să sperăm că această insulă, dacă într-adevăr este o insulă, nu se află așezată înafară de calea obișnuită a vapoarelor ! Altfel, prea am nimerit-o prost !

— Toate le vom ști după ce ne vom urca în vîrfurile muntelui.

— Dar, domnule Cyrus, întrebă Harbert, credeți că veți putea face mîine acest urcuș ?

— Cred că da, răspunse inginerul, cu condiția ca maestrul Pencroff și cu tine să vă dovediți vînători dibaci.

— Ei, domnule Cyrus, dacă aș fi eu atît de sigur că am unde să-l frig, la întoarcere, pe cît slnt de sigur că îl voi aduce...

— Adu vînatul, Pencroff, și vei vedea și minunea asta, răspunse inginerul.

Hotărîră ca inginerul și reporterul să-și petreacă ziua la Cămin, ca să cerceteze litoralul și platoul superior, iar Nab, Harbert și marinarul să se ducă în pădure, ca să reînnoiască provizia de lemne și să vîneze orice păsări sau animale, pe care le vor întîlni.

Plecară deci pe la ora zece dimineața, Harbert plin de încredere, Nab vesel și Pencroff mormăitul pentru el;

— Dacă la întoarcere găsesc foc acasă, înseamnă că trăsnetul însuși a coborît să mi-l aprindă !

O luară toți trei în sus, de-a lungul malului și, ajunși la cotitura râului, marinarul se opri, întrebîndu-i:

— Ce vom fi mai întîi vînători sau tăietori de lemne ?

— Vînători, răspunse Harbert. Văd că Top a și început să adulmece.

— Bine, hai să vînam, reluă marinarul, după aceea, ne întoarcem aici ca să ne facem, provizia de lemne.

După ce smulseră trei crengi dintr-un brad, Harbert, Nab și Pencroff îl urmară pe Top care sărea prin ierburile înalte.

¹³ Maori — indigenii din Noua Zeelandă. (N. R.)

De data aceasta, vînătorii, în loc s-o ia de-a lungul râului, se înfundară de-a dreptul în inima pădurii. Găsiră și aici aceiași copaci, cea mai mare parte din familia pinilor. Pe alocuri, acolo unde erau mai puțin deși, creșteau pîlcuri de pini, care atingeau înălțimi considerabile. Dezvoltarea lor dovedea că ținutul în care se aflau era așezat la o latitudine mai mare decît presupunea inginerul. Dădură de cîteva luminișuri, presărate cu cioturi de copaci roase de vreme și lemne uscate, care alcătuiau rezerve bogate de combustibil. După aceste luminișuri, crîngurile se îndeseau din nou, devenind aproape de nepătruns.

Era destul de greu să-ți faci drum printre aceste ziduri masive de copaci, unde nu se afla nici cea mai mică potecă, așa că marinarul își însemna din cînd în cînd drumul, rupînd ramuri' și împrăștiindu-le. Acestea aveau să fie lesne recunoscute la întoarcere. Se părea însă că greșise depărtîndu-se de cursul apei, pe care îl urmăse în prima lui plimbare cu Harbert, căci după o oră de mers nu văzuseră încă nici un fel de vînat. Top, care alerga pe sub crengile ce se lăsau pînă la pămînt, nu reușea să stîrnească decît niște păsări, de care nu se puteau apropia. Nu întîlniră nici un curucus și poate că aveau să fie nevoiți să revină în partea mlăștinoasă a pădurii, acolo unde izbutiseră să pescuiască tetrași cu atîta succes.

— Ei, Pencroff! spuse Nab cam ironic, dacă ăsta-i tot vînatul pe care îl aducem, nu va fi nevoie de un foc prea mare ca să-l frigem.

— Răbdare, Nab, răspunse marinarul, mă tem că nu vînatul ne va lipsi la întoarcere !

— N-ai încredere în domnul Smilh ?

— Ba da.

— Și nu crezi că va izbuti să ne facă foc ?

— Voi crede atunci cînd lemnele vor arde în vatră.

— Dacă inginerul a spus-o, sigur că vom avea foc !

— Asta rămîne de văzut !

Soarele nu ajunsese încă la amiază, așa că explorarea continuă cu folos, căci Harbert descoperi un copac, ale cărui fructe erau bune de mîncat. Era un soi de pin care produce un fel de migdale foarte apreciate în regiunile temperate ale Americii și ale Europei. Migdalele acestea erau coapte și Harbert le arătă tovarășilor săi; toți trei mîncară cu poftă.

— Ei, spuse Pencroff, avem alge în loc de pîine, scoici crude în loc de carne și migdale ca desert. ăsta-i prînzul unor oameni care nu au nici măcar un chibrit în buzunar .

— Nu e bine să te plîngi, răspunse Harbert

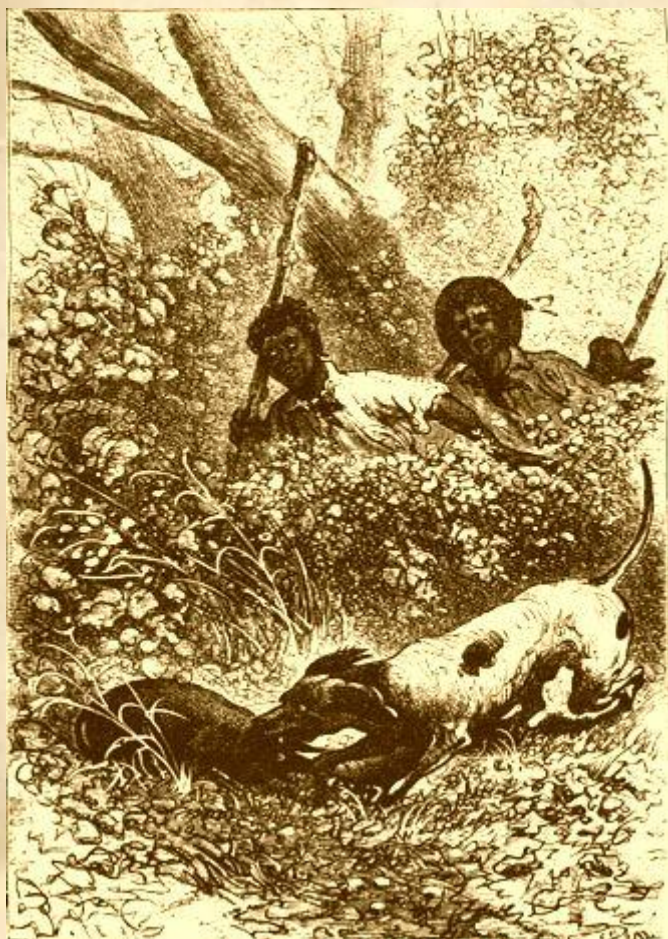
— Nu mă plîng, băiete, zise Pencroff. Sînt însă. de părere că prea e rară carnea în prînzurile noastre .

— Top a zărit ceva !... strigă Nab, repezindu-se într-un desiș în care cîinele dispăruse lătrînd.

Lătrăturile lui Top răsuna însoțite de un guițat ciudat.

Marinarul și Harbert se luară după Nab. Dacă din întîmplare Top dăduse de vînat, nu era momentul să se discute acum cum îl vor frige, ci doar cum să pună mîna pe el.

Vînătorii intrară în desiș și văzură pe Top luptîndu-se cu un animal pe care îl apucase de o ureche. Era un fel de porc, lung de vreo două picioare și

jumătate, cu spinarea de un cafeniu închis și cu burta de culoare mai deschisă. Avea părul rar și aspru, iar degetele celor patru picioare, încleștate în pămînt în clipa aceea, erau unite printr-o pieleță.

Harbert recunoscuse în el un *cablai*. Acesta aparține uneia din cele mai mari specii din familia rozătoarelor.

Dar animalul nu se zbătea și nu încerca să se apere. Rostogolea prosteste niște ochi bulbucați, înfundați în pernțe de grăsime. Poate că vedea oameni pentru prima oară.

În timp ce Nab se rezezi să-l omoare, strîngînd bine ciomagul în mîna, animalul scoase un grohăit, smulgîndu-se din colții lui Top, care rămase doar cu o bucățică de ureche între dinți, se rezezi la Harbert, pe care aproape că-l trînti la pămînt și dispăru în pădure.

— Ah, ticălosul ! strigă Pencroff.

O porniră toți trei în goana mare pe urmele lui Top și cînd să-l ajungă, animalul dispăru în apa unui iaz mare, ce se întindea la umbra unor pini seculari.

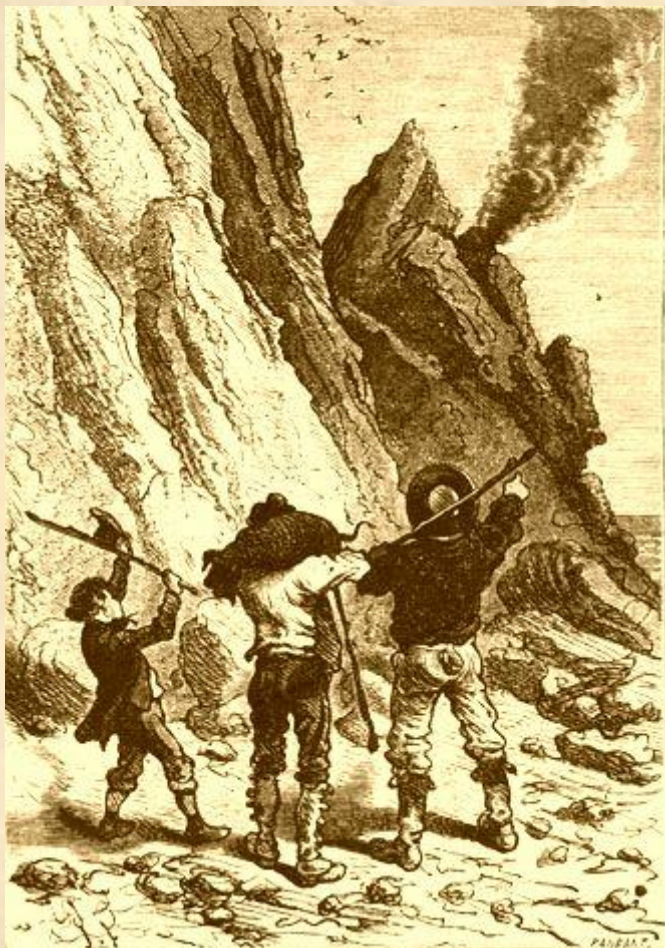
Nab, Harbert și Pencroff rămaseră pe loc nemișcați. Top se aruncase în apă, dar cabiaiul, ascuns în fundul bălții, nu era de găsit.

— Să așteptăm aici, spuse tînărul. Va fi nevoie să iasă la suprafață ca să respire.

— N-are să se înece ? întrebă Nab.

— Nu, răspunse Harbert, — are labe cu degetele unite printr-o pieleță. Asta ne arată că este în stare să trăiască și în apă și pe uscat. Hai să-l pîndim.

Top rămase în apă, iar Pencroff și cei doi tovarăși ai săi se duseră și se postară fiecare într-un loc pe mal, încît să oprească din toate părțile retragerea cabiaiului, pe care dînele îl căuta, înotînd într-una.

Harbert nu se înșelase. După câteva minute, animalul ieși la suprafața apei: Top îl ajunse dintr-o săritură și îl împiedică să se scufunde din nou. Peste alte câteva minute, cabiaiul era tîrît pînă la mal și răpus de Nab cu o lovitură de ciomag.

—Urra ! strigă Pencroff care întrebuița cu plăcere acest strigăt de triumf. Un singur cărbune aprins să avem și rozătorul va fi mîncat cu oase cu tot !

Pencroff săltă apoi prada pe umăr și, socotind după soare că'trebuia să fie ora două, dădu semnalul întoarcerii.

Instinctul lui Top le fu de mare folos vînătorilor care, mulțumită inteligentului animal, găsiră cu ușurință calea spre Cămin. Într-o jumătate de oră erau la cotitura rîului.

Aci, Pencroff înjgheabă repede o plută, așa cum făcuse și prima oară, deși lucrul i se părea zadarnic, deoarece nu aveau foc. Se întoarseră la Cămin, trăgînd pluta de-a lungul rîului.

Dar la cincizeci de pași de adăpostul lor, marinarul se opri, scoase din nou un ura foarte puternic și arătă cu mîna spre faleză, strigînd:

—Harbert ! Nab ! Priviți !

Deasupra stîncilor se ridica învălătucindu-se un nor de fum.

CAPITOLUL X

O invenție a inginerului. Ce îl preocupă pe Cyrus Smith. Plecarea spre munte. Pădurea. Regiune vulcanică. Fazanii. Berbecii sălbatici. Primul platou. Tabăra de noapte. Creștetul conului.

Peste câteva minute, cei trei vînători se aflau în fața unui foc care ardea vesel. Cyrus Smith și reporterul ședeau alături. Înarmurii, Pencroff privea, cînd la unul, cînd la celălalt, ținînd vînatul în brațe.

—Ei bine, dragul meu, acum ce spui ? strigă reporterul. Avem foc, un foc adevărat, la care vom frige foarte bine vînatul ăsta minunat, din care abia aștept să ne înfruptăm !

— Dar cine a aprins focul ? întrebă Pencroff.

— Soarele !

Gédéon Spilett spunea adevărat. Soarele le dăruise căldura de care se minuna atât de mult Pencroff. Marinarului nu-i venea să-și creadă ochilor și era atât de uimit, încât nici nu-i trecea prin minte să pună întrebări inginerului.

— Ați avut o lentilă, domnule Smith ? întrebă Harbert pe Cyrus Smith.

— Nu, copilul meu, răspunse acesta, dar mi-am făcut una.

Le arată apoi instrumentul care îi servise drept lentilă. Scosese pur și simplu geamurile de la ceasul lui și de la ceasul reporterului. După[^] ce le umpluse cu apă, le lipise marginile cu puțină humă, făcând astfel o adevărată lentilă, cu ajutorul căreia aprinsese un mănunchi de mușchi uscat, concentrând asupra lui razele soarelui.

Marinarul cercetă cu luare-aminte instrumentul, apoi se uită lung la inginer, fără să scoată o vorbă. Pentru el, Cyrus Smith devenise un om nemaipomenit, înzestrat cu puteri supraomenești. Venindu-și în cele din urmă în fire, strigă:

— Notați lucrul acesta, domnule Spilett, notați-l în carnetul dumneavoastră.

— Am notat, răspunse reporterul.

După aceea, ajutat de Nab, marinarul făcu o frigare și cabiaiul, bine curățat, așezat deasupra flăcării vii și scînteietoare, începu în curînd să se rumenească, întocmai ca un purcel de lapte.

Căminul redevenise mai plăcut, nu numai fiindcă flacăra din vatră încălzea coridoarele, ci și pentru că pereții despărțitori de pietriș amestecat cu nisip fuseseră refăcuți.

După cum se vedea, inginerul și tovarășul său nu-și pierduseră timpul. Cyrus Smith se întremase destul de bine și-și pusese la încercare puterile, cățărîndu-se pe platoul superior. De pe această înălțime, ochii săi, obișnuiți să aprecieze distanțele, cercetaseră multă vreme creștetul conului pe care dorea să se urce a doua zi. Muntele, așezat la vreo șase mile spre nord-vest, părea să se ridice la trei mii cinci sute de picioare deasupra nivelului mării. Prin urmare, privirea unui observator cățarat în vîrfurile lui putea să străbată o rază de cel puțin cincizeci de mile. Se putea prevedea deci că nu-i va fi greu lui Cyrus Smith să dezlege problema, căreia îi dădea pe bună dreptate o însemnătate deosebită, stabilind dacă se aflau pe „un continent sau o insulă”.

În seara aceea mîncară mai bine. Carnea de cablai se dovedi minunată, iar cina fu completată cu alge și migdale de pin. Inginerul nu prea vorbea, fiind preocupat de proiectele pentru ziua următoare.

O dată sau de două ori, Pencroff își spuse părerea asupra celor ce ar fi de făcut, dar inginerul, care era un om chibzuit, se mulțumi să dea din cap.

— Mîine, spuse el din nou, vom ști ce avem de făcut, și vom acționa în consecință !

După cină, așezară cîteva brațe de lemne peste tăciunii din vatră și oaspeții Căminului, împreună cu credinciosul Top, se culcară și adormiră adînc. Nici un incident nu veni să tulbure noaptea liniștită, iar a doua zi, la 29 martie, odihniți și bine dispuși, naufragiații se pregătiră să întreprindă excursia care avea să hotărască soarta lor.

Isprăviră pregătirile de plecare. Luară cu ei resturile vînatului, din care călătorii noștri se puteau hrăni încă douăzeci și patru de ore. Deoarece sticlele ceasurilor inginerului și reporterului fuseseră puse la loc, Pencroff arse din nou o bucată de cîrpă, care urma să le servească drept iască; cît despre cremene, erau siguri că vor găsi din belșug pe aceste terenuri vulcanice.

La ora șapte și jumătate dimineța, exploratorii noștri, înarmați cu ciomege, părăsiră Căminul. Urmînd sfatul lui Pencroff, ei hotărîră să apuce drumul prin pădure, pe care îl mai străbătuseră odată, urmînd să se întoarcă pe altă cale. De altfel, era drumul cel mai scurt spre munte. O luară deci pe malul stîng al rîului, părăsindu-l acolo unde făcea un cot spre sud-vest. Regăsiră poteca croită în ajun pe sub copacii cu frunziș bogat și la ora nouă, Cyrus Smith și tovarășii lui atinseseră marginea de apus a pădurii,

Solul, pînă aici puțin accidentat, mlăștinos la început, uscat și nisipos mai departe, se ridica în pantă ușoară, urcînd de la litoral spre interiorul ținutului. Văzură cîteva animale fugind cu repeziciune prin pădure. Top se lua sprinten după ele, dar stăpînul său îl chema imediat înapoi, căci nu pentru aceasta veniseră și aveaU timp să le urmărească mai tîrziu. Cyrus Smith nu era omul care să lase pentru alte lucruri ceea ce-și pusese în gînd. Și acela care ar fi afirmat că în aceste clipe inginerul era atent la ținutul pe care-l străbăteau și lua în seamă relieful solului sau produsele naturale pe care le oferea, ar fi rămas de minciună.

La orele zece, se opriră pentru cîteva minute. La ieșirea din pădure, sistemul muntos al ținutului li se înfățișa cît se poate de limpede. Muntele cel înalt era alcătuit din două conuri. Primul, trunchiat, avînd o înălțime de aproximativ două mii cinci sute de picioare, era susținut de niște lanțuri lăturalnice de munți, ce se ramificau ca o gheară uriașă înfiptă în pămînt. Intre aceste metereze naturale se adînceau niște văi înguste, împădurite. Pîlcurile de copaci ajungeau pînă la platforma conului trunchiat. Pe coasta nord-estică a muntelui, vegetația era mai săracă și se zăreau aci niște brazde destul de adînci, care erau probabil scurgeri de lavă.

Pe primul con se sprijinea un al doilea, ușor rotunjit la vîrf și puțin cam înclinat, semănînd cu o uriașă pălărie rotundă, lăsată pe o parte. Părea format dintr-un pămînt sterp, străpuns ici, colo de stînci roșiatice. Acesta era piscul pe care trebuiau să-l atingă și creasta lanțurilor lăturalnice de munți părea cea mai bună cale de urmat în această direcție.

—Sîntem pe teren vulcanic, spuse Cyrus Smith, care începuse urcușul, urmat de tovarășii săi. Suiau acum coasta unuia dintre munții care susțineau

conul trunchiat, urmînd un drum care şerpuia în povîrniş, uşurîndu-le astfel calea spre primul platou al muntelui.

Solul răscolit desigur de erupţii vulcanice era accidentat. Ici, colo, zăceau blocuri eratice¹⁴ numeroase sfărîmături de bazalt, piatră ponce şi obsidiana¹⁵. Cîţiva brazi înalţi, din familia celor care alcătuiau hăţişurile de nepătruns din fundul văilor înguste dintre aceşti munţi, formau aici grupuri răzleţe.

În timpul primei părţi a urcuşului, pe povîrnişurile de la poalele muntelui, Harbert descoperi urme care arătau că pe acolo trecuseră nu de mult nişte animale mari, poate chiar fiare sălbatice.

—S-ar putea ca fiarele astea să nu ne cedeze chiar atît de uşor moşia lor, spuse Pencroff.

—Atunci, răspunse reporterul, care vînase tigri în Indii şi lei în Africa, — vom avea grijă să ne descotorosim de ele. Pînă una alta, trebuie să fim însă foarte atenţi !

Încetul cu încetul, ajungeau în regiuni mai înalte. Drumul era lung, din pricina oculurilor pe care le făceau şi a piedicilor pe care le întîlneau, îngreunîndu-le astfel calea. Cîteodată, se pomeneau la marginea unor prăpăstii adînci şi atunci erau nevoiţi să le înconjoare, făcînd calea întoarsă, pentru a căuta o potecă pe unde să poată trece. Din această cauză pierdeau şi timp şi energie. La amiază, cînd micul grup de călători se opri să prînzească la poalele unui pîlc de brazi, lîngă un rîuleţ ce curgea în cascade, se aflau de-abia la jumătatea drumului ce ducea la primul platou, pe care se părea că nu aveau să-l atingă decît la căderea nopţii.

Din locul unde se aflau vedeau marea, larg întinsă în faţa lor; dar în dreapta, privirea le era oprită de promontoriul ascuţit din sud-est şi nu puteau să ştie dacă nu cumva coasta se unea printr-un cot brusc cu un ţinut mai depărtat. La stînga, spre nord, raza lor vizuală se mărea cu cîteva mile. Totuşi, şi în direcţia aceasta privirea li se izbea de coasta ciudat tăiată a unui munte, care părea să formeze sprijinul cel mai puternic al conului central. După cum se vede, întrebarea care-l frămînta pe Cyrus Smith încă nu putea fi dezlegată.

La ora unu, călătorii reluară urcuşul. Trebuiră să cotească pieziş spre sud-vest, înfundîndu-se în nişte tunsuri destul de dese. Aici întîlniră mai multe perechi de galinacee din familia fazanilor, care zburau pe sub crengile copacilor.

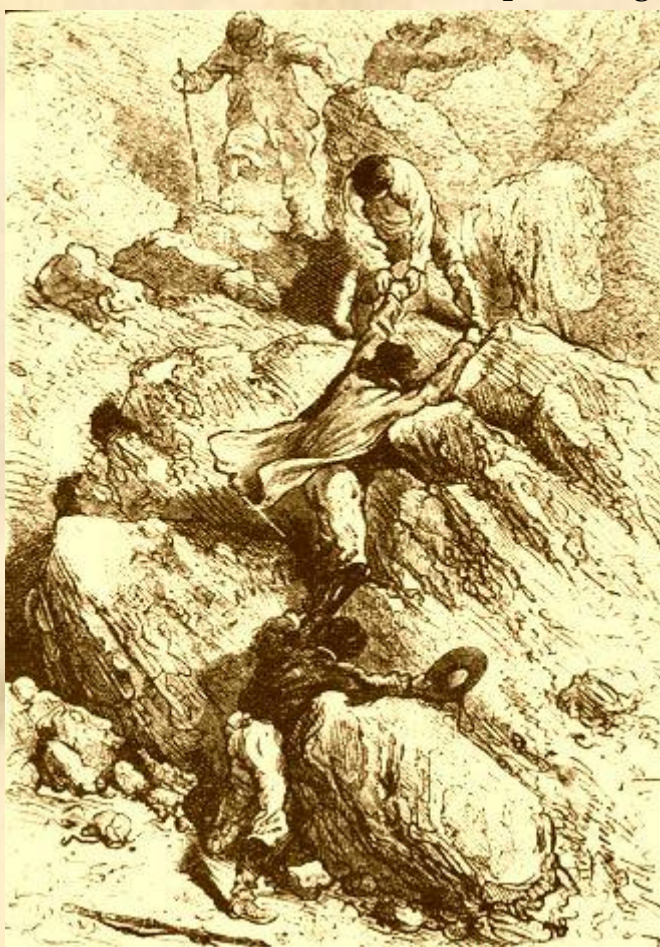
Erau „tragopani”, nişte păsări împodobite cu o guşă carnoasă şi cu două corniţe subţiri, cilindrice, aşezate deasupra ochilor. La păsările acestea, de mărimea cocoşului, femela era de culoare cafenie în întregime, iar bărbatuşul se împăuna cu un penaj roşu, strălucitor, stropit cu puncte albe. Cu o piatră

¹⁴ Blocuri eratice — sfărîmături de stîncă, ce par a fi fost transportate departe de formaţiile cărora aparţineau. (N. R.).

¹⁵ Obsidiana — substanţă minerală de origine vulcanică, care are înfăţişarea sticlei topite : e de culoare neagra sau de un verde foarte închis. (N. R.).

aruncată cu îndemînare Gédéon Spilett ucise un astfel de fazan, pe care Pencroff, înfometat de atîta cale, îl privi cu lăcomie.

Părăsind desișul, exploratorii noștri urcară un povîrniș foarte abrupt, sprijinindu-se unul de altul. Atinseră astfel un prag superior, presărat cu copaci rari, al cărui sol se vedea limpede că era de origine vulcanică. Trebuiau s-o ia acurn spre răsărit, urmînd un drum șerpuit, pentru a urca mai ușor pantele foarte repezi, și fiecare trebuia să aleagă cu grijă locul unde urma să-și pună piciorul. Nab și Harbert mergeau în fruntea coloanei. Pencroff în urmă; între ei pășeau Cyrus și reporterul. Fără îndoială că animalele care trăiau pe aceste înălțimi, și se vedeau urme destule, nu puteau fi decît capre negre sau ciute, acestea fiind mlădioase și cu pasul sigur. Zăriră chiar trecînd unele dintre ele.

La vederea lor, Pencroff strigă:

—Ia te uită, niște oi !

Se opriră cu toții la cincizeci de pași de vreo cinci, șase animale mari, cu coarne groase, turtite la vîrf și aduse spre spate, avînd blana deasă, cu fire lungi și mătăsoase, de culoare roșcată.

Nu erau oi obișnuite, ci aparțineau unei specii răspîndite de obicei în regiunile muntoase ale zonelor temperate. Harbert le numi „mufloni”.

—Sînt buni de friptură? întrebă marinarul.,

—Da, răspunse Harbert.

—Atunci tot oi sînt ! hotărî Pencroff.

Stînd nemișcați între blocurile de bazalt, muflonii priveau cu niște ochi mirați, care păreau că văd pentru

prima oară ființe omenești, apoi, sperindu-se, dispărură brusc, sărind peste stînci.

—La revedere ! le strigă Pencroff, cu un aer atît de caraghios, încît Gédéon Spilett, Harbert și Nab izbucniră în rîs.

Urcară apoi mai departe. Pe unele pante se observau adesea urme de lavă, așezate după un desen capricios. Pe drumul ce-l urmau călătorii noștri, se ridicau din cînd în cînd mici solfatare¹⁶, pe care erau siliți să le ocolească. În unele locuri, sulful se depusese sub formă de cristale, amestecat cu alte materii, care erup de obicei înaintea lavei. Dintre acestea, se vedeau ici, colo grămăjoare

¹⁶ Solfatare — vulcani ce aruncă gaze de sulf etc. (N.T.)

de roci cu structura neregulată și care fuseseră supuse la temperaturi înalte și straturi de cenușă albicioasă, făcută dintr-o spuză de mici cristale de cuarț.

În preajma primului platou, format de secțiunea conului inferior, urcușul deveni mai anevoios. Pe la orele patru, depășiseră zona copacilor. Ici, colo se mai ridicau câțiva pini desfrunziți, cu crengi răsucite, care aveau multă rezistență, de vreme ce trăiau la această înălțime, expuși vînturilor din larg. Spre norocul inginerului și al tovarășilor săi, timpul era frumos și atmosfera liniștită, căci un vînt puternic la trei mii de picioare înălțime le-ar fi stînjenit urcușul. Prin aerul străveziu cerul se vedea limpede la orizont. În jurul lor domnea o liniște deplină. Nu mai vedeau soarele, căci acesta se afla acum după conul superior care le acoperea pe jumătate vederea spre apus și a cărui umbră uriașă se întindea pînă la litoral, crescînd pe măsură ce soarele scăpata. La răsărit începură să se ridice niște neguri, nu chiar nori, ci mai mult o ceață ușoară, pe care razele soarelui o colorau în toate nuanțele spectrului.

Cinci sute de picioare îi mai despărteau pe exploratori de platoul unde doreau să ajungă, urmînd să poposească acolo peste noapte, dar aceste cinci sute de picioare ajunseră să fie mai bine de două mii, din pricina nenumăratelor oculuri pe care erau nevoiți să le facă. Pămîntul le fugea de sub picioare. În unele locuri, pantele erau atît de abrupte, încît alunecau pe straturile de lavă, ale căror încrețituri fuseseră roase de intemperii, și nu mai ofereau puncte bune de sprijin. Încetul cu încetul se însera și era aproape întuneric atunci cînd Cyrus Smith și tovarășii săi, foarte trudiți de urcușul care ținuse șapte ore, ajunseră pe platoul primului con.

Acum trebuiau să-și așeze tabăra. Pentru a mai prinde puteri, simțeau nevoia unei mese bune și a somnului. Al doilea con al muntelui se sprijinea pe o bază de stînci, în mijlocul căroră găsiră cu destulă ușurință un adăpost. Combustibil nu prea era. Totuși puteau face foc cu mușchi și cu vreascuri din tufișurile care acopereau platoul. În timp ce marinarul pregătea vatra din pietre anume așezate, Nab și Harbert adunau uscături pentru foc. Se întoarseră curînd cu o încărcătură destul de mare de ierburi uscate. Cu ajutorul unei pietre de cremene, a bucății de cîrpă arsă și a lui Nab, care sufla cu putere, se aprinse curînd un foc care pîlpîia vesel la adăpostul stîncilor.

Acest foc era menit doar să îndulcească temperatura cam scăzută a nopții și nu pentru a frige fazanul vînat, căci Nab dorea să-l păstreze pentru a doua zi. Cina fu compusă din resturile cabiaiului și din cîteva duzini de migdale de pin. La șase și jumătate terminaseră.

Lui Cyrus Smith îi veni în gînd să exploreze, la lumina slabă a înserării, larga bază circulară pe care se sprijinea conul superior al muntelui. Înainte de a se odihni, el voia să știe dacă acest con putea fi ocolit pe la bază, dacă coastele prea repezi i-ar fi împiedicat să ajungă pînă în vîrfurile lui. Lucrul acesta îl frămîntase mult, căci era foarte posibil ca, în partea spre care se înclina conul, adică spre nord, să nu poată fi urcat. Ori, dacă pe de o parte se putea întîmpla

ca ei să nu poată atinge piscul muntelui, iar pe de alta să nu poată ocoli nici baza conului, nu aveau cum să cerceteze partea dinspre apus a ținutului și scopul urmărit ar fi dat greș în oarecare măsură.

De aceea, fără să țină seamă de oboseală, inginerul începu să cerceteze marginea circulară a platoului, îndreptându-se spre nord, lăsându-i pe Pencroff și pe Nab să pregătească culcușurile, iar pe Gédéon Spilett să-și însemne întâmplările zilei. Îl întovărășea numai Harbert.

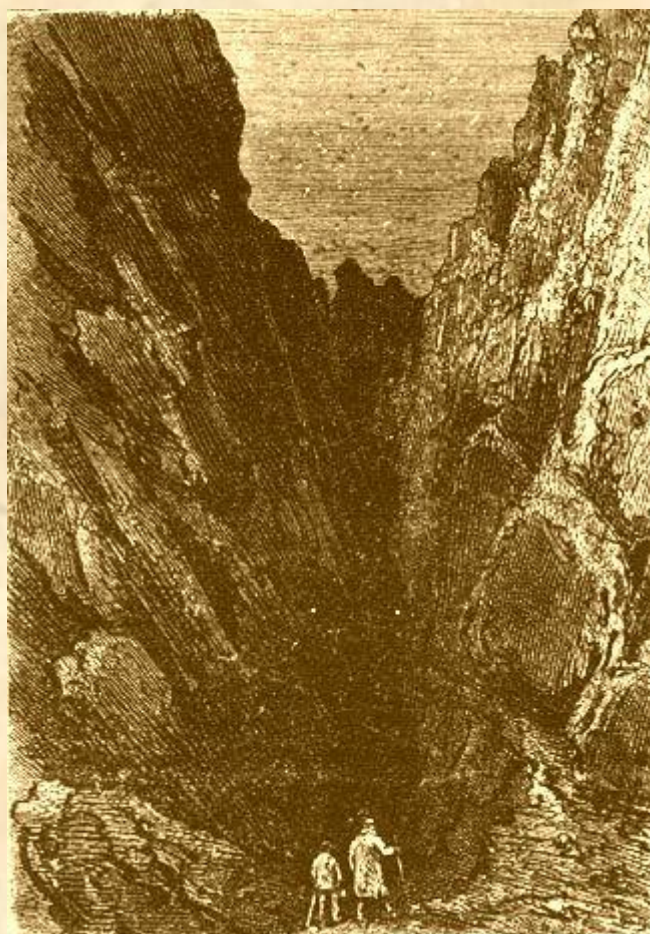
Noaptea era frumoasă și liniștită, iar întunericul nu se lăsase încă. Cyrus Smith și tânărul său însoțitor umblau unul lângă altul fără să-și vorbească. În unele locuri, platoul se deschidea larg în fața lor și puteau să înainteze cu ușurință. În alte locuri, el era acoperit de sfărâmurile prăbușirilor, nelăsând ca trecere decât o potecă îngustă, pe care doi inși nu puteau merge alături. Și iată că, după douăzeci de minute de mers, Cyrus Smith și Harbert fură nevoiți să se oprească. În acel loc, cele două conuri ale muntelui erau cu desăvârșire suprapuse, formînd o singură pantă neîntreruptă de vreo streășină și era cu neputință să ocolești aceste povârnișuri cu înclinare de aproape șaptezeci de grade.

Dar dacă inginerul și tânărul erau siliți să renunțe la ocolul platoului, aveau în schimb putința să reia urcușul direct al conului.

Într-adevăr, în fața lor se deschidea în sînul masivului o crăpătură adîncă. Era gura craterului superior, gîtlejul, ca să spunem așa, prin care se scurgeau masele eruptive lichide, în epoca în care vulcanul mai era în activitate. Lava întărită și crusta de zgură depusă în jur alcătuiau un fel de scară naturală, cu trepte largi, care avea să le ușureze urcușul spre vârful muntelui.

Dintr-o singură privire, Cyrus Smith își dădu seama cum stăteau lucrurile și, fără nici o șovăire, cu tot întunericul ce se lăsase, el pătrunse urmat de băiat în uriașa crăpătură.

Mai aveau de urcat ca la o mie de picioare. Dar rămînea de văzut dacă vor fi în stare să se cațere pe povârnișurile lăuntrice ale craterului. Inginerul era hotărît să-și urmeze drumul atîta vreme cît nu se va ivi în cale nici o piedică.

Din fericire, povârnișurile lungi și foarte întortochiate alcătuiau înăuntrul vulcanului un fel de spirală uriașă, care le ușura urcușul.

Cît despre vulcanul propriu zis, el era fără îndoială stins cu desăvîrșire. Nu se vedea fir de fum. Prin crăpăturile adînci nu se zărea nici o flacăra. Nici o bubuitură, nici un murmur, nici o tresărire nu tulbura liniștea acestui puț întunecat, care se adîncea poate pînă în măruntaiele pămîntului. Chiar aerul dinăuntrul craterului nu păstra nici o urmă de miros de sulf. Vulcanul nu era adormit, era stins de-a binelea.

Încercarea lui Cyrus Smith izbuti. Încetul cu încetul, cei doi călători, care urcau de-a lungul pereților interiori ai conului, vedeau mărimdu-se deschizătura craterului, ce se căsca deasupra capetelor lor. Raza porțiunii circulare de cer, în jurul căreia se rotunjeau marginile conului, creștea din ce în ce. Pe măsură ce înaintau, noi stele intrau în cîmpul vederii lor. Deasupra lor sclipeau minunatele constelații ale cerului austral. La zenit scînteia, în toată strălucirea ei, steaua Antares din constelația Scorpionului și în apropierea ei se vedea steaua β din constelația Centaurului, considerată ca cea mai apropiată de pămînt. Apoi, pe măsură ce craterul se lărgea, apărură: steaua Fomalhaut din constelația Peștilor, triumghiul austral și în cele din urmă sclipi, așezată aproape de Polul Austral al lumii, minunata Cruce a Sudului, opusul Stelei Polare din emisfera boreală.

Pe la orele opt, Cyrus Smith și Harbert puseră piciorul pe creasta superioară a muntelui, chiar în vîrfurile conului.

Întunericul era deplin, așa că nu se vedea nici pînă la două mile. Acest ținut necunoscut era înconjurat de ape sau era legat spre apus de vreun continent din Pacific ? Nu se putea desluși nimic. Tocmai în partea aceea, spre apus, un pîlc de nori, ce se ridicau deasupra orizontului, făceau întunericul și mai deplin, așa că ochiul nu putea să deosebească dacă cerul și marea se atingeau pe aceeași linie circulară

Tocmai atunci apăru însă într-un punct al orizontului o sclipire slabă, care cobora încet, pe măsură ce norii se ridicau spre zenit.

Era luna, în primul pătrar, pe cale să dispară. La lumina ei slabă, inginerul zări limpede linia orizontului, iar imaginea ei tremurătoare se oglinzi o clipă pe suprafața valurilor.

Cyrus Smith strînse mîna tînarului său tovarăș și rosti cu voce gravă:

— Ne aflăm pe o insulă !

În clipa aceea, lumina lunii se stinse, pierind în valuri.

CAPITOLUL XI

În vârful conului. Interiorul craterului. De jur-împrejur e numai mare. Nu se vede nici un țarm. Cum arată litoralul văzut de sus. Apele și munții. Insula este locuită ? Golfurile, capurile, lunile etc. primesc numiri. Insula Lincoln.

Peste o jumătate de oră, Cyrus și Harbert se întorceau la tovarășii lor, cărora inginerul se mulțumi să le spună că pământul pe care fuseseră aruncați era o insulă și că, a doua zi, vor vedea ce au de făcut. Apoi, fiecare își făcu culcușul și, în cavitatea unei stînci de bazalt, așezată la o înălțime de două mii cinci sute de picioare, naufragiații noștri petrecură o noapte liniștită într-un somn adînc.

A doua zi, la 30 martie, după o ușoară gustare de dimineată, compusă dintr-un fazan la frigare, inginerul dori să se urce din nou în creștetul vulcanului, ca să cerceteze cu atenție insula pe care se putea să fie silit să-și petreacă tot restul vieții împreună cu tovarășii lui — în caz că insula era așezată la mare depărtare de orice alt ținut sau nu se găsea în drumul vapoarelor care străbăteau Oceanul Pacific. De data asta, îl urmară și ceilalți tovarăși, care doreau și ei să cunoască insula, unde aveau să fie nevoiți să-și caute toate cele trebuitoare vieții.

Pe la ora șapte dimineata, părăsiră cu toții tabăra. Niciunul nu părea tulburat de situația în care se aflau. Aveau încredere în ei, dar trebuie să menționăm că la toți ceilalți această încredere se sprijinea pe alte motive decît la Cyrus Smith. Ingerul avea încredere, pentru că se simțea în stare să smulgă acestei naturi sălbatice tot ce era necesar pentru a asigura viața lui și a tovarășilor săi, iar aceștia din urmă nu se temeau de nimic, tocmai pentru că Cyrus Smith era printre ei și lucrul acesta îi liniștea. Pencroff, mai ales, după întîmplarea cu focul, n-ar fi deznădăjduit nici o clipă, chiar dacă ar fi fost aruncat împreună cu inginerul pe o stîncă pustie.

— Ei și ! spuse el. Am scăpat noi din Richmond fără să cerem învoirea autorităților. Nu văd de ce n-am izbuti să scăpăm într-o bună zi dintr-un loc unde nu ne reține nimeni.

Cyrus Smith urmă drumul străbătut în ajun, ocolind platoul ce forma baza conului al doilea, pînă la gura uriașului crater. Vremea era minunată. Soarele se ridica pe un cer limpede, încălzind cu razele lui toată coasta răsăriteană a muntelui.

În curînd, ajunseră la crater. Era așa cum și-l închipuise inginerul pe întuneric. Forma o pîlnie mare, care se lărgea pînă la o înălțime de o mie de picioare deasupra platoului. La baza deschizăturii, torente largi și masive de lavă pietrificată șerpuiau pe coastele muntelui, brăzdînd astfel calea cu materii eruptive pînă în văile adînci ce străbăteau partea nordică a insulei.

Interiorul craterului, a cărui înclinare nu depășea 35° sau cel mult 40°, nu prezenta nici greutăți, nici piedici, care să le stînjenească urcușul. Se vedeau

urme foarte vechi de lavă, care se revărsaseră probabil prin partea superioară a conului înainte ca spărtura laterală să le fi deschis o cale nouă.

Cît despre hornul care deschidea straturilor eruptive subterane calea spre crater, greu ar fi putut să-și dea seama de adîncimea lui, privind înăuntru, căci se pierdea în întunericul pămîntului. Nu mai rămînea însă îndoială că vulcanul era de multă vreme stins.

Înainte de orele opt, Cyrus Smith și tovarășii săi se aflau deasupra craterului, pe un fel de delușor conic, care se formase în partea de nord a gurii vulcanului.

— Marea ! Mare de jur-împrejur ! strigară ei. Fără voia lor le scăpă de pe buze cuvîntul care îi condamnă să locuiască pe această insulă.

Într-adevăr, de jur-împrejurul lor se întindea nesfîrșită marea ! Poate că, urcîndu-se din nou în creștetul muntelui, Cyrus Smith nutrise totuși o slabă nădejde că va descoperi vreun țărm, vreo insulă mai apropiată, pe care să n-o fi zărit în ajun din pricina întunericului. Dar pînă la limita orizontului, deci pe o rază de peste cincizeci de mile, nu se zărea nici un țărm. Nici o pînză în depărtare. Toată această imensitate era pustie, iar insula ocupa centrul unei circumferințe ce părea nemărginită.

Muți și nemișcați, inginerul și tovarășii săi cercetară cu privirea, timp de cîteva minute, întreg oceanul, pînă la marginile lui cele mai îndepărtate. Chiar și Pencroff, care avea privirea atît de ageră, nu văzu nimic. Cu siguranță că dacă ar fi existat, cît de departe, la orizont, vreun țărm, a cărui prezență să se fi manifestat doar printr-un abur ușor, marinarul l-ar fi zărit, căci natura îl înzestrase cu niște adevărate telescoape, așezate sub sprîncene.

Părăsind oceanul, privirile noilor locuitori ai insulei se întoarseră spre ținuturile care se desfășurau în întregime la picioarele lor. Prima întrebare fu pusă de Gédéon Spilett:

— Cît de mare poate fi insula asta ?

Pierdută cum era în imensitatea oceanului, nu părea prea întinsă.

Cyrus Smith se gîndi cîteva clipe, cercetă cu atenție perimetrul insulei, în raport cu înălțimea pe care se aflau, apoi spuse:

— Dragii mei, nu cred să mă înșel spunînd că perimetrul insulei are mai bine de vreo sută de mile.

— Și deci, suprafața ei?...

— E greu de apreciat, răspunse inginerul, — căci țărmul este foarte neregulat crestă.

Presupunînd că Cyrus Smith nu se înșelase în socotelile sale, insula trebuia să aibă aproximativ întinderea Maltei sau a insulei Zante din Mediterană, dar țărmul ei apărea mai neregulat și totuși mai puțin înzestrat cu promontorii, capuri și vîrfuri, golfuri și golfulețe. Forma ei, ciudată într-adevăr, surprindea privirea și cînd Gédéon Spilett, sfătuit de inginer, îi desenă conturul, călătorii

noștri constatară că forma ei se aseamănă cu aceea a unui animal fantastic, un fel de pteropod¹⁷ uriaș, adormit la suprafața oceanului.

Aceasta era configurația insulei, a cărei hartă reporterul o schiță pe loc cu destulă precizie.

Partea de est a litoralului, adică aceea pe care fuseseră zvîrliți naufragiații, se deschidea larg spre mare, formînd un golf întins, care se termina la sud-est printr-un cap ascuțit, pe care Pencroff nu-l zărise în cursul primei sale explorări din cauza unei ridicături a terenului. La nord-est, alte două capuri închideau golful, iar între ele se arcuia un golfuleț îngust, care se asemana cu botul căscat al unui rechin uriaș.

De la nord-est spre nord-vest, țărmul se rotunjea asemenea unui craniu turtit de felină, ridicîndu-se apoi și formînd un fel de cocoasă, ce dădea o formă neregulată acelei părți a ținutului. În centrul insulei se înălța vulcanul.

De aici, litoralul, care se întindea de la sud la nord, era destul de puțin accidentat. Doar pe vreo două treimi din perimetrul insulei se mai arcuia, scobind țărmul, un golf îngust. Mai departe, litoralul se termina printr-o limbă de pămînt lungă, care semăna cu coada unui aligator uriaș.

Această coadă forma o adevărată peninsulă, care înainta în larg pe o distanță de treizeci, de mile, apoi se rotunjea, limitînd o radă în larg, deschisă și cu malurile împădurite.

Partea cea mai îngustă a insulei, care corespundea spațiului ce se întindea între Cămin și golful pe care îl observaseră pe coasta apuseană, măsura doar zece mile; dar lungimea sa cea mai mare, începînd de la falca din nord-est pînă la extremitatea cozii din sud-vest, avea cel puțin treizeci de mile.

În ceea ce privește interiorul insulei, înfățișarea generală era cam aceasta: era împădurită în întregime în partea de miazăzi, de la munte pînă la țărm, în timp ce partea de miazănoapte era stearpă și nisipoasă, între vulcan și coasta răsăriteană, Cyrus

Smith și tovarășii săi avură surpriza să descopere un lac, înconjurat de copaci verzi, a cărui existență nici n-o bănuiseră pînă atunci. Văzut de la înălțime, lacul părea așezat la nivelul mării, dar gîndindu-se bine, inginerul explică tovarășilor săi că mica întindere de apă trebuia să se afle la vreo trei sute de picioare deasupra nivelului mării, căci platoul care îi servea drept bazin era de fapt prelungirea platoului de pe coastă.

— Atunci este un lac cu apă dulce ? întrebă Pencroff.

— Presupun că da, răspunse inginerul. Trebuie să fie alimentat de apele care se scurg din munte.

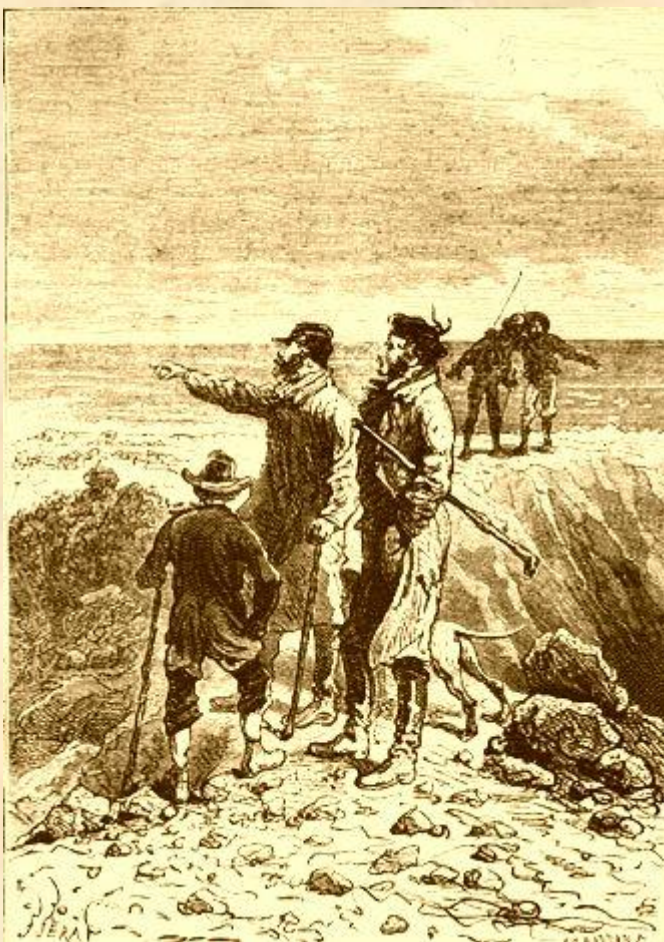
— Se și vede un rîuleț care se varsă în el, spuse Harbert, arătînd cu mîna un pîrîu îngust, al cărui izvor se ascundea, desigur, printre povîrnișurile răsăritene ale muntelui.

¹⁷ Pteropod — clasă de moluște, ale căror picioare sînt prevăzute cu niște prelungiri care le ajută să înoate. (N. R.)

— Așa e, răspunse Cyrus Smith, — și de vreme ce acest râuleț alimentează lacul, își face probabil drum spre mare și o revărsare prin care se scurge prisosul apelor. Vom cerceta noi lucrul acesta la întoarcere.

Acest pârîiaș, care avea un curs foarte șerpuit, împreună cu râul pe care îl cunoșteau, părea să alcătuiască întreg sistemul hidrografic al insulei; în orice caz, așa se înfățișa el exploratorilor noștri. Se putea totuși ca sub copacii deși ce acopereau două treimi din insulă, să se mai afle și alte pârîiașe care se scurgeau spre mare. Aceasta părea chiar neîndoielnic, avîndu-se în vedere fertilitatea acestei regiuni, împodobită cu cele mai minunate specimene ale florei din zonele temperate. În partea de nord a insulei nu se vedea nici o urmă de apă curgătoare. S-ar fi putut să se afle niște ape stătătoare doar în porțiunea mlăștinoasă din nord-est. În general, în acele locuri, ținutul apărea acoperit cu dune și întinderi nisipoase, a căror ariditate contrasta puternic cu vegetația bogată, care acoperea cea mai mare parte a insulei.

Vulcanul nu se înălța chiar în mijlocul insulei. El era așezat în regiunea de nord-vest și părea să străjuiască la limita dintre cele două zone. Spre sudvest, sud și sud-est, povîrnișurile inferioare erau acoperite cu păduri dese. Spre nord, dimpotrivă, se vedeau pante golașe, care se isprăveau în nisipurile litoralului. De altfel, toate șuvoaiile de lavă ce se revărsaseră în timpul erupțiilor își făcuseră drum spre direcția aceea, croind o adevărată cale de lavă, care se prelungea pînă la golful din nord-vest în formă de bot de rechin.

Cyrus Smith și tovarășii săi petrecură astfel o oră în creștetul muntelui. Insula se desfășura sub privirile lor ca o hartă lucrată în relief, în culori diferite. Pădurile erau verzi, nisipul galben, iar apele albastre. De sus puteau să aibă o vedere generală, rămînînd ascunse privirilor numai fundurile văilor înguste, ce se căscau la poalele vulcanului, și teritoriu! ascuns sub verdeța imenselor păduri.

Rămînea de dezlegat o problemă importantă, menită să aibă o deosebită influență asupra viitorului naufragiaților.

Era oare locuită insula ?

Reporterul era cel care pusese întrebarea aceasta, la care naufragiații socoteau că puteau să-i și dea un răspuns negativ. Din cercetarea amănunțită a diferitelor regiuni ale insulei, reieșea că. ea era pustie.

Nicăieri nu se zărea ceva făcut de mîna omului. Nici un grup de locuințe, nici o colibă singuratică, nici o așezare de pescari pe litoral. Nici o dîră de fum în aer care să trădeze prezența omului. Adevărat că pe observatori îi despărțea o distanță de vreo treizeci de mile de punctele extreme ale insulei, distanță la care chiar și ochiul lui Pencroff cu greu ar fi descoperit o locuință. Nu puteau nici măcar să-și dea seama ce ascundea perdeaua de verdeață care acoperea trei sferturi din insulă, dar să mai știe dacă se găsea acolo vreo așezare omenească. Dar, în general, știau că indigenii de pe aceste mici insule ieșite la iveală din apele Pacificului locuiesc mai mult pe litoral și țărmul părea cu desăvîrșire pustiu.

Pînă la o explorare mai amănunțită a insulei, naufragiații erau deci îndreptățiți să creadă că insula era nelocuită.

Dar nu se întîmpla oare să fie vizitată, din cînd în cînd, de indigenii insulelor vecine? Era greu de lămurit acest lucru. Pe o rază de cincizeci de mile nu se vedea urmă de uscat. Totuși, cincizeci de mile pot fi străbătute cu ușurință într-un prao malaez sau într-o pirogă mare polineziană. Totul depindea de locul unde- era așezată insula, dacă'era izolată undeva în largul Oceanului Pacific sau dacă se afla în apropierea vreunui arhipelag. Se întrebau dacă va izbuti mai tîrziu Cyrus Smith să determine, fără instrumente speciale, latitudinea și longitudinea insulei. Greu lucru. Pentru că se temeau însă de eventualele incursiuni ale băștinașilor vreunei insule învecinate, se vedeau siliți să ia măsuri împotriva lor.

Acum, insula era explorată, configurația ei bine determinată, iar relieful ei cunoscut. întinderea insulei fusese și ea calculată. Apele și munții, așezarea pădurilor și a șesurilor fuseseră consemnate pe planul desenat de reporter. Nu le mai rămînea decît să coboare povîmișul muntelui și să cerceteze cuprinsul insulei, pentru a-i cunoaște resursele minerale, vegetale și animale.

Dar, înainte de a da tovarășilor săi semnalul de plecare la vale, Cyrus Smith le vorbi cu vocea sa liniștită și gravă:

—Iată, dragii mei, colțișorul de pămînt pe care ne-a aruncat furtuna. S-ar putea să trăim aici multă vreme, și s-ar putea să ne vie vreun ajutor neașteptat, dacă din întîmplare va trece un vapor... Spun din întîmplare, căci .insula asta este lipsită de însemnătate; ea nu are nici măcar un loc prielnic în care să poată poposi un vas și mă tem că este așezată în afara drumurilor obișnuite ale vapoarelor, adică prea la sud față de calea celor ce se duc spre arhipelagurile Pacificului, și prea la nord pentru acelea care merg spre Australia, pe la Capul Horn. N-aș vrea să vă ascund adevărata situație...

—Și bine Faci, dragă Cyrus, se grăbi să-i răspundă reporterul. Ai de-a face cu bărbați În toată firea. Avem încredere în dumneata, și dumneata la rîndul dumitale poți avea încredere în noi, nu-i așa, dragii mei ?

—Voi fi foarte ascultător, domnule Cyrus, spuse Harbert, strîngînd mîna inginerului.

—Eu te voi urma întotdeauna și oriunde ! strigă Nab.

—În ceea ce mă privește pe mine, — spuse marinarul, — să nu-mi mai spuneți pe nume dacă mă voi da îndărăt de la vreo treabă și dacă vreți dumneavoastră, domnule Smith, vom face din această insulă o mică Americă ! Vom clădi orașe, vom construi căi ferate, vom instala linii de telegraf și într-o bună zi insula va fi cu totul transformată, bine amenajată, într-un cuvînt, va fi civilizată. Atîta doar că cer și eu un lucru.

— Ce anume ? întrebă reporterul.

— Să nu ne mai considerăm niște naufragiați. Ar fi mai potrivit să ne considerăm niște pionieri veniți aici ca să colonizăm ținutul.

Cyrus Smith zîmbi fără voia lui și propunerea marinarului fu adoptată. Inginerul mulțumi apoi tovarășilor săi pentru încrederea arătată, adăugînd că se bizuie întru totul pe energia lor.

— Ei, acuma să ne întoarcem la Cămin ! strigă Pencroff.

—O clipă, dragii mei, îl opri inginerul. Cred ca ar fi nimerit să dăm un nume acestei insule, precum și capurilor, promontoriilor și apelor pe care le vedem.

—Foarte bine, spuse reporterul. Aceasta va face să ne înțelegem mai ușor atunci cînd vom vorbi de insula noastră.

—Într-adevăr, — întregi marinarul, — e mare lucru să poți spune unde te duci și de unde vii. Cel puțin ți se pare că ești într-un loc cunoscut.

— „Căminul", de pildă, mi se pare o denumire potrivită, spuse Harbert.

—Întocmai ! răspunse Pencroff. Numele este ușor de reținut și mi-a venit de la sine. Vom păstra denumirea aceasta pentru primul nostru adăpost, nu-i așa, domnule Cyrus ?

—Da, Pencroff, de vreme ce așa l-ai numit.

—Bine! În privința celorlalte va fi ușor de tot, reluă marinarul, care era, în vervă. Să le dăm nume așa cum făcea Robinson, a cărui poveste mi-a citit-o Harbert de atîtea ori. Am putea să avem *golful Providenței* sau *capul Rechinului*, *capul Balenelor*, *capul Speranțelor deșarte*...

—Sau mai bine să le dăm numele domnului Smilh, al domnului Spilett sau al lui Nab, propuse Harbert.

—Numele meu ? strigă Nab, arătîndu-și dinții sclipitori.

—De ce nu ? răspunse Pencroff. Portul Nab sună foarte bine, de asemenea și capul Gédéon.

—Aș prefera să folosim nume de la noi din țară, îi întrerupse reporterul, în felul acesta, ne-am aminti mai des de patria noastră.

—Da, am putea întrebuița astfel de numiri pentru punctele mai însemnate, spuse Cyrus Smith. Propun să dăm de pildă golfului de răsărit numele de golful Uniunii; iar celui mare, care se deschide la sud, denumirea de golful Washington. Muntelui pe care ne aflăm în clipa de față să-i spunem muntele Franklin, iar lacul care se întinde sub ochii noștri să-l numim lacul Grant. Numele acestea ne vor aduce aminte de țara noastră și de cetățenii care-i fac cinste; iar în ceea ce privește râurile, golfurile, capurile și promontoriile pe care le vedem din vârful acestui munte, aș fi de părere să alegem denumiri care să ne amintească mai curînd configurația lor deosebită. Le vom ține mai ușor minte și va fi mult mai practic. Forma insulei este destul de ciudată, astfel că nu ne va fi prea greu să găsim numiri potrivite, în ceea ce privește apele pe care nu le cunoaștem, diferitele părți ale pădurii, pe care le vom explora mai târziu, golfurile pe care le vom mai descoperi, aceluia le vom da nume pe măsură ce le vom cunoaște. Ce părere aveți, dragii mei ?

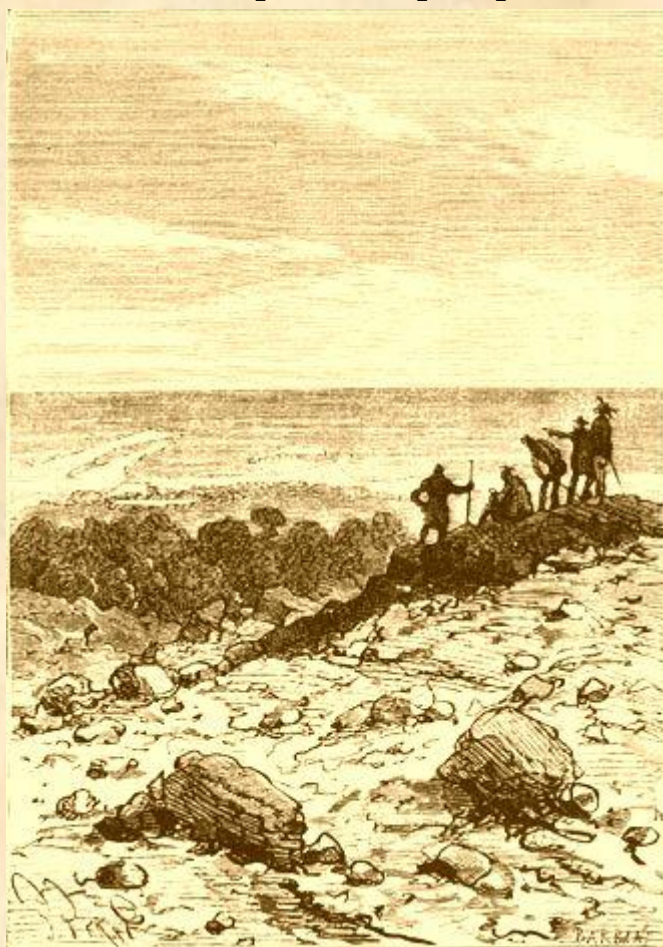
Propunerea inginerului fu primită de toți. Insula se desfășura sub ochii lor ca o hartă; nu aveau decît să găsească denumiri pentru toate ieșiturile sau adînciturile coastei și pentru diferitele înălțimi. Gédéon Spilett avea să le înscrie pe rînd și nomenclatura geografică a insulei avea să rămînă astfel consemnată definitiv.

În primul rînd înscriseră golful Uniunii, golful Washington, muntele Franklin și lacul Grant, numiri propuse de inginerul Smith pentru cele două golfuri și pentru muntele pe care se aflam

—Acum, spuse reporterul, peninsulei care se întinde la sud-vestul insulei propun să i se dea numele de peninsula Serpentinei, iar cozii îndoite' ce o termină și care seamănă într-adevăr cu o coadă de reptilă să-i spunem promontoriul Reptilei.

—Se adoptă, spuse inginerul.

—Să luăm acum cealaltă extremitate a insulei, spuse Harbert. Golfului care seamănă așa de mult cu un bot căscat să-i spunem golful Rechinului.

—Potrivit nume ! strigă Pencroff. Vom completa desenul numind cele două părți care mărginesc golful și care seamănă cu două maxilare capul Mandibulei.

—Bine, dar avem două capuri! observă reporterul.

—Nu-i nimic, — zise Pencroff, — vom avea capul Mandibulei de Nord și capul Mandibulei de Sud !

—S-a notat! răspunse Gédéon Spilett.

—Mai rămîne să dăm un nume extremității de sud-est a insulei, spuse Pencroff.

—Capul Ghearei ! strigă Nab, care voia să dea și el un nume unei părți din țărișoara lor.

Și găsisese într-adevăr o denumire foarte potrivită, căci capul ce ieșea în mare părea să reprezinte gheara puternică a animalului fantastic, cu care se asemena configurația ciudată a insulei.

Pencroff era încântat de felul cum se desfășurau lucrurile și imaginația lor, puțin aprinsă, mai inventă diferite denumiri. Astfel, râul care dădea coloniștilor apă bună de băut și lîngă care îi aruncase balonul, primi numele de Mercy¹⁸.

Mica insulă pe care fuseseră azvîrliți prima oară, fu numită insula Salvării.

Platoul care se afla în creștetul falezei de granit, deasupra Căminului, și de unde privirea cuprindea întreg golful cel mare, primi numele de platoul Grande-Vue.

În sfîrșit, întreg hățîșul de nepătruns al pădurilor ce acopereau peninsula Serpentinei primi denumirea de pădurile Far-West.

Cu aceasta, lista numelor date regiunilor vizibile și cunoscute ale insulei se isprăvi, urmînd să fie completată mai tîrziu, pe măsură ce aveau să dea de regiuni noi.

În ceea ce privea poziția insulei, inginerul o determinase cu aproximație, luîndu-se după înălțimea și poziția soarelui, potrivit căruia platoul Grande-Vue și golful Uniunii se aflau așezate la răsărit. Socoteau ca a doua zi, notînd ora exactă a răsăritului și a apusului soarelui și fixînd poziția lui la jumătatea timpului scurs în calea sa pe cer între răsărit și apus, să determine cu precizie unde se află nordul. Deoarece insula făcea parte din emisfera australă, soarele, în clipa cînd atingea la zenit punctul său culminant, trecea spre nord și nu spre sud, cum aparent își urmează calea în emisfera boreală. Pionierii se pregăteau să coboare muntele franklin, pentru a se întoarce la Cămin, cînd Pencroff strigă:

—Să știți că sîntem cu toții niște zăpăciți !

—De ce ? întrebă Gédéon Spilett, care își închisese carnetul și se pregătea să plece.

—Dar insula noastră? Se poate? Am uitat să-i dăm un nume !

Harbert tocmai avea de gînd să propună numele inginerului, și fără îndoială că tovarășii săi ar fi fost de acord, cînd Cyrus Smith rosti:

¹⁸ Mercy — în limba engleză înseamnă milă, îndurare. (N. T.)

Să-i dăm numele unui mare cetățean, dragii mei, numele aceluia care lupta acum pentru a apăra unitatea Republicii noastre! Să-i dăm numele lui Lincoln !

Trei urale întâmpinară propunerea inginerului.

În seara aceea, coloniștii noștri vorbiră, înainte de a adormi, despre patria lor îndepărtată, discutînd despre groaznicul război care o sfîșia. Ei nu se îndoiau că armatele Sudului vor fi biruite în curînd și că datorită lui Grant și lui Lincoln va învinge cauza Nordului, cauza dreptății.

Evenimentele acestea se petreceau în ziua de 30 martie 1865 și ei nu puteau să știe că, șaisprezece zile mai târziu, o crimă înfiorătoare avea să fie săvîrșită la Washington, unde în vinerea paștilor, Abraham Lincoln avea să cadă răpus de glonteale unui fanatic.

CAPITOLUL XII

Potrivirea ceasurilor. Pencroff este mulțumit. Un fum suspect. Cursul Pinului Roșu. Flora insulei Lincoln. Fauna ei. Fazanii de munte. Vînătoarea de canguri. Marasul. Lacul Grant. întoarcerea la Cămin.

Locuitorii insulei Lincoln aruncară o ultimă privire în jurul lor, ocoliră craterul, mergînd pe muchia lui îngustă și o jumătate de oră mai târziu se aflau din nou pe primul platou, unde își petrecuseră noaptea.

Pencroff socoti că era timpul să ia masa de dimineață și lucrul acesta îi făcu să se gîndească și la problema ceasurilor, pe care Cyrus Smith și reporterul le aveau la ei.

Se știe că ceasul lui Gédéon Spilett nu fusese udat de apa mării, deoarece reporterul fusese aruncat de-a dreptul pe nisip, departe de valuri. Ceasul acesta era un instrument de fabricație foarte bună, un adevărat cronometru de buzunar, pe care Gédéon Spilett nu uitase să-l întoarcă cu grijă în fiecare zi. Ceasul inginerului se opri, firește, pe cînd Cyrus Smith zăcea printre dune. El îl întoarse deci și, socotind după înălțimea soarelui că trebuie să fie orele nouă dimineața, își potrivește ceasul la această oră.

Gédéon Spilett era să facă aceeași lucru, cînd inginerul — opri, spunîndu-i:

Nu, draga Spilett, așteaptă ! Ai păstrat ora de la Richmond, nu-i așa ?

— Da, Cyrus.

— Prin urmare, ceasul dumitale este potrivit după meridianul orașului Richmond, meridian care este aproximativ și acela al orașului Washington ?

— Desigur.

— Ei bine, lasă-l așa. Mulțumește-te să-l întorci foarte regulat, dar nu te atinge de arătătoare. Lucrul acesta ne mai poate fi de folos.

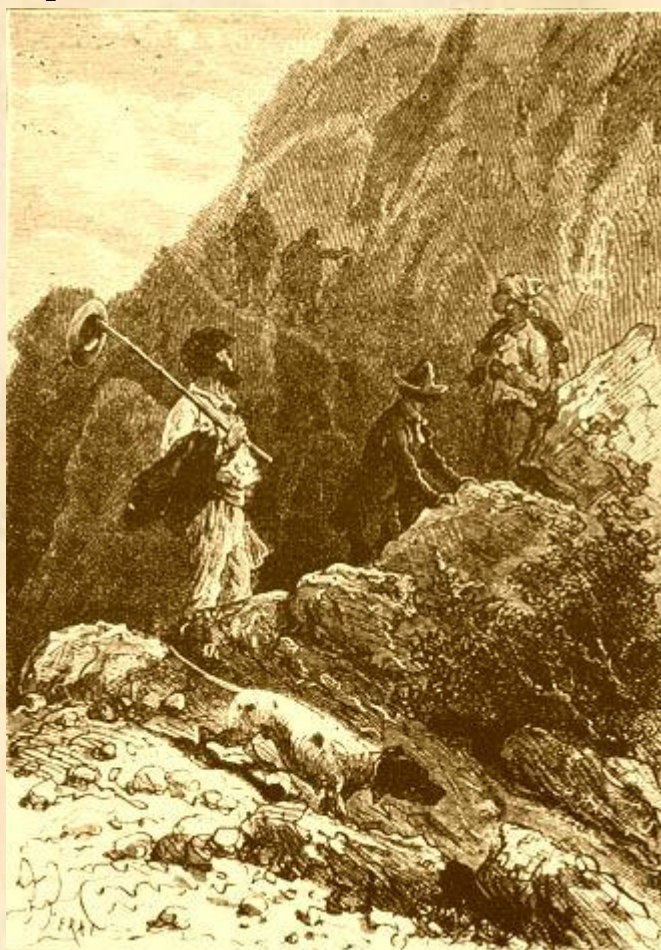
„La ce bun ?” se gîndi marinarul.

Mîncară cu atîta poftă, încît provizia de vînat și de migdale fu în întregime consumată. Dar Pencroff nu se arătă de loc îngrijorat. Aveau să facă alte provizii pe drum; Top, care primise o porție cam mică, va ști să descopere cîte . ceva printre tufișuri. Pe de altă parte, marinarul se gîndea, nici mai mult nici mai puțin, să ceară inginerului să le fabrice niște praf de pușcă și vreo. două puști de vînătoare, socotind că lucrul acesta nu era chiar atît de complicat.

Părăsind platoul, Cyrus Smith propuse tovarășilor săi să se întoarcă la Cămin pe alt drum ca să cerceteze lacul Grant, atît de minunat așezat. în mijlocul briului său de verdeață. Urmară deci muchia unui povîrniș, de unde părea să izvorască pîrîiașul ce alimenta lacul. Vorbind între ei, coloniștii începuseră să și întrebuițeze denumirile pe care le aleseseră și lucrul acesta le ușura mult convorbirea. Harbert și Pencroff, unul tînăr, iar celălalt cam copilăros, erau îneîntați, și pe drum, marinarul tot spunea:

— Ei, ce zici, Harbert? Așa e bine! Nu se poate să ne rătăcim, băiete, deoarece, fie că apucăm drumul spre lacul Grant, fie că pornim spre Mercy prin pădurea Far-West, tot ajungem pînă la urmă pe platoul Grande-Vue și prin urmare la golful Uniunii !

Hotărîseră că, fără să formeze un grup compact, cei cinci tovarăși nu trebuiau să se depărteze prea mult unul de celălalt. Fără îndoială că pădurile dese ale insulei adăposteau și unele fiare sălbatice, așa că era prudent să înainteze cu băgare de seamă. De cele mai multe ori, Pencroff, Harbert și Nab umblau în frunte, precedați de Top care scotocea

prin toate părțile. Reporterul și inginerul mergeau împreună; Gédéon Spilett, gata să noteze cel mai mic incident, iar inginerul mai tot timpul tăcut, îndepărtîndu-se de drum doar atunci cînd ridica ici, colo cîte un minereu sau o plantă, pe care le băga în buzunar, fără să spună nimic.

— Ce-o fi adunînd mereu ? se întrebă Pencroff. Mă tot uit și eu, dar nu văd nimic care ar merita să mă aplec !

Pe la orele zece, micul grup cobora ultimele povîrnișuri ale muntelui Franklin. Solul abia începuse să fie presărat cu tufișuri și cu copaci răzleți. Străbăteau un șes lung de o milă, care se termina la marginea pădurii. Pășeau pe un pămînt gălbui, ce părea calcinat și era presărat ici, colo cu blocuri de

bazalt, care pe alocuri dădeau un aspect accidentat cîmpiei. După părerea lui Bischof, i-au trebuit bazaltului acestuia vreo trei sute cincizeci de milioane de ani, ca să se răcească. Totuși, pe cîmpie nu se vedeau urme de lavă, care părea să se fi scurs mai mult pe povîrnișul nordic.

Cyrus Smith credea că vor atinge fără nici un fel de piedică pîrîul care, după părerea lui, trebuia să curgă pe sub copacii de la marginea șesului, cînd îl văzu pe Harbert întorcîndu-se în grabă, în timp ce Nab și marinarul se ascundeau după o stîncă.

— Ce s-a întîmplat, băiete dragă ? întrebă Gédéon Spilett.

— Am văzut un fum, răspunse Harbert. Se ridică dintre stînci, la o sută de pași mai încolo.

— Să fie totuși oameni pe aici ? strigă reporterul.

— Să nu ne arătăm înaintea de a ști cu cine avem de-a face, răspunse Cyrus Smith. Mă cam tem de indigenii pe care i-am putea întîlni pe această insulă și nu prea îi doresc. Unde este Top ?

— Top aleargă înainte.

— Și nu latră ?

— Nu.

— Ciudat. Să încercăm totuși să-l chemăm.

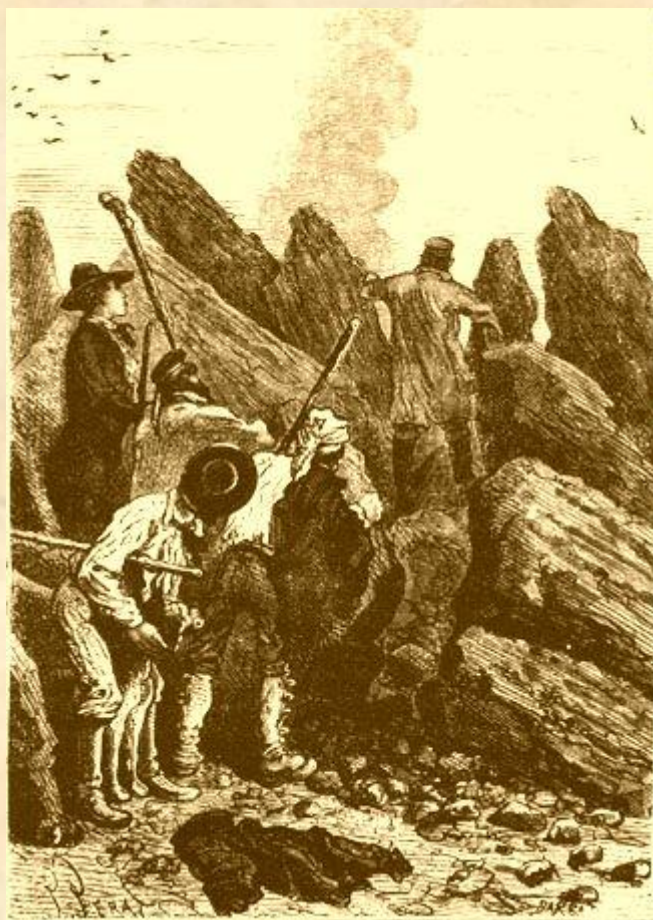
În cîteva clipe, inginerul, Gédéon Spilett și Harbert erau Ungă tovarășii lor, ascunzîndu-se ca și aceștia pe-după stîncile de bazalt.

Se vedea foarte deslușit un nor de fum care se ridica în aer. Fumul avea o culoare gălbuie, foarte caracteristică.

Top se întorsese, rechemat de un fluierat ușor al stăpînului său, care începu să se strecoare printre stînci, făcînd semn tovarășilor să-l aștepte.

Coloniștii noștri stăteau nemișcați, așteptînd cu oarecare neliniște rezultatul cercetărilor inginerului. Deodată, îl auziră pe Cyrus strigîndu-i. Ajunseră în cîteva clipe lîngă inginer și fură izbiți de mirosul neplăcut, care plutea în aer.

Ușor de recunoscut, acest miros lămurise repede pe inginer de proveniența norului de fum, de care fusese destul de îngrijorat mai întîi, și nu pe nedrept.

— După cum vedeți, spuse el, focul acesta, sau mai bine zis fumul acesta, l-a aprins chiar natura. Am dat peste un izvor de sulf, care ne va ajuta să scăpăm de laringită.

— Bravo ! strigă Pencroff. Ce păcat că n-am guturai !

Se apropiară toți de locul de unde se ridica fumul. Găsiră un bogat izvor sodic sulfuros, care curgea printre stînci și ale cărui ape, după ce absorbau și oxigen din aer, răspîndeau un miros puternic de acid sulfuric.

Cyrus Smith încercă apa cu mîna și constată că este catifelată ca leșia. Mai află că are un gust dulceag și o temperatură de 95° Fahrenheit (35° centigrade deasupra lui zero). întreat de Harbert, pe ce își bazează această afirmație, inginerul îi răspunse:

— E foarte simplu, dragul meu: cînd am băgat mîna în apă, n-am simțit nici frig, nici cald, deci apa trebuie să aibă temperatura trupului omenesc, care este de aproximativ 35°.

Izvorul sulfuros, nefiindu-le deocamdată folositor, se îndreptară spre marginea pădurii stufoase, care începea chiar la cîteva sute de pași.

După cum bănuiseră, pîrîul își rostogolea pe aici apele iuți și limpezi, curgînd între două maluri înalte, de pămînt roșu, culoare care trăda prezența oxidului de fier. Din pricina culorii malurilor, coloniștii dădură de îndată acestei ape numele de „Pîrîul Roșu”.

Era un pîrîu larg, adînc și limpede, format din apele scurse de pe munte — jumătate rîu, jumătate torent — curgînd ici liniștit pe nisip, colo vuind peste pietre sau prăvălindu-se în cascadă. își făcea drum spre lac pe o lungime de o milă și jumătate și pe o lățime de aproximativ treizeci-patruzeci de picioare.

Apele lui erau dulci, ceea ce le îngădui să tragă concluzia că și apele lacului ar fi la fel. Era o împrejurare fericită, în cazul cînd s-ar găsi pe malurile lui un adăpost mai bun decît Căminul.

Cît despre copacii care umbreau malul pîrîului cale de cîteva sute de picioare în jurul apei, cei mai mulți făceau parte din speciile ce se găsesc pretutindeni în zonele temperate din Australia sau Tasmania. Ele se deosebeau de coniferele care se înălțau în partea insulei explorată de ei, la cîteva mile de platoul Grande-Vue. în această epocă a anului, la începutul lui aprilie, care în emisfera australă corespunde lunii octombrie, adică începutului toamnei din emisfera boreală, frunzele nu căzuseră încă. Se aflau printre ei mai ales eucalipti și cazuarina, dintre care unii aveau să le dea în primăvara viitoare un fel de mană dulce, asemănătoare cu mana de Orient. în luminișuri creșteau pîlcuri de cedri australieni, care se ridicau din iarba numită în Noua Olandă „tussac”. Lipsea însă cocotierul, atît de răspîndit în arhipelagurile Pacificului, această insulă aflîndu-se desigur la o latitudine prea joasă.

— Ce păcat! spuse Harbert. E un copac atît de folositor și face nuci atît de frumoase !

în ceea ce privește păsările, ele mișunau printre ramurile rare ale eucaliptilor și cazuarinilor, care nu le stinghereau zborul. Cacatoeși negri, albi și cenușii, papagali și perușe cu pene multicolore, păsări cu pene verzi și creste roșii, papagali australieni albaștri zburau prin aer, cîrîind asurzitor. Zburătoarele acestea erau atît de viu colorate, încît coloniștilor noștri li se părea că le privesc printr-o prismă, care descompune culorile.

Deodată, din mijlocul unui tufiș, izbucni un concert ciudat de voci discordante. Coloniștilor li se părea că auzeau cîntec de păsări, răgete de patrupezi și ca un fel de șuierat ce putea fi lesne atribuit unui indigen. Nab și Harbert, uitînd de orice prudență, se repeziră spre tufiș. Din fericire, nu dădură peste nici o fiară periculoasă, nici peste vreun indigen primejdios. Descoperiră doar vreo șase din păsările numite „fazani de munte”, al căror strigăt seamănă cu un rîs batjocoritor. Cîteva lovături de ciomag puseră capăt, concertului, procurîndu-le totodată un vînat minunat pentru masa de seară.

Harbert le arată și niște porumbei frumoși, cu aripile bronzate, unii moțați, alții îmbrăcați în verde ca cei de soiul Miacquaria. N-au putut să-i atingă însă, și tot așa le scăpară și ciorile și coțofenele care zburau în stol. O împușcătură de alice ar fi făcut prăpăd printre aceste zburătoare, dar vînătorii noștri erau înarmați doar cu pietre și ciomege, arme primitive care se dovediră foarte puțin folositoare în această împrejurare.

Lucrul acesta se vădi mai mult încă, atunci cînd prin fața grupului trecu în fuga mare o turmă de patrupeze, care înaintau, țăpăind și sărind peste tufișuri. Adevărate mamifere zburătoare, ele făceau salturi atît de mari, încît păreau să se avînte de la un copac la altul, ca veverițele.

— Uite canguri ! strigă Harbert.

— De mîncat, se mănîncă ? întrebă Pencroff.

— Friptura înăbușită de cangur, răspunse reporterul, întrece cel mai gustos vînat !...

Nici nu-și terminase bine Gédéon Spilett fraza aceasta, care le ațîța din nou pofta de vînat, că marinarul, urmat de Nab și Harbert, se și repezi pe urmele cangurilor. În zadar îi chemă Cyrus Smitt. De altfel, și goana lor se dovedi zadarnică, căci cangurii erau sprinteni și săreau ca niște mingi. Se întoarseră după cinci minute, gîfîind și fără nici un rezultat, iar cangurii pieriră în desîșuri. Nici Top nu avusese mai mult noroc.

— Vedeți și dumneavoastră, domnule Cyrus, spuse Pencroff, că trebuie neapărat să ne fabricăm puști. Credeți că va fi cu putință ?

— Poate, răspunse inginerul, dar vom începe mai întîi prin a fabrica arcuri și săgeți și nu mă îndoiesc că în curînd veți deveni tot atît de îndemînatici ca și vînătorii australieni.

— Arcuri și săgeți ! spuse Pencroff disprețuitor. Astea sînt bune pentru copii !

—Nu face pe grozavul, prietene Pencroff, răspunse reporterul. Arcul și săgețile au fost de ajuns totuși să însângereze omenirea timp de sute de ani. Praful de pușcă este o invenție nouă, dar războiul, din nefericire, a existat încă din vremurile cele mai îndepărtate.

— Pe legea mea, aveți dreptate, domnule Spilett, spuse marinarul. Iertați-mă, dar m-am pripit cu vorba, ca totdeauna !

Între timp, Harbert, stăpînit de știința sa preferată, aduse din nou vorba de canguri, spunînd:

—De altfel, se pare că am avut de-a face cu speța cea mai greu de prins. Aceștia erau canguri uriași, cu blană groasă, cenușie, dar, dacă nu mă înșel, există și canguri negri și roșii, canguri de stîncă, și alții, care sînt mai ușor de prins. Există vreo douăsprezece specii...

—Harbert, îi curmă vorba, sfătos, marinarul, pentru mine nu există decît un singur soi de canguri și acela se cheamă *cangur la frigare* și tocmai specia asta ne va lipsi deseară !

Izbucniră cu toții în rîs la auzul noii clasificări a maestrului Pencroff. Bravul marinar nu-și ascundea părerea de rău de a nu avea decît friptură de fazan la masa de seară. Norocul însă avea să-i surîdă din nou.

Într-adevăr, Top, care simțea că propriul său interes e în joc, adulmeca și scotocea peste tot, mînat de instinctul lui, ce se îmbina cu o poftă de mîncare grozavă. După toate probabilitățile, Top ar fi mîncat pe loc orice i-ar fi ieșit în cale, vîînd astfel pe socoteala sa, dacă Nab nu l-ar fi-supravegheat tot timpul.

Pe la orele trei, cîinele dispăru printre ierburile înalte și, judecînd după mîrîiturile surde care se auziră în curînd, părea să se fi luat la harță cu vreun animal.

Nab se repezi după el și într-adevăr îl văzu pe Top sfîșiiînd cu lăcomie un patruped, care era pe cale să dispară în stomacul lui, de unde nu mai aveau cum să-l cerceteze. Din fericire, cîinele nimerise peste o mamă cu pui: dăduse o întreită lovitură, căci alte două rozătoare zăceau sugrumate pe jos.

Nab apăru 'triumfător, ținînd în fiecare mîină cîte un rozător, ceva mai mare ca un iepure. Blana lor era gălbuie, cu pete verzui și aveau doar un ciot de coadă. Erau niște rozătoare numite „maras", un fel de iepuri din specia aguti, puțin mai mari decît frații lor din regiunile tropicale, adevărați iepuri americani, cu urechi lungi și fălcile înarmate cu cîte cinci măsele puternice pe fiecare parte, ceea ce-i deosebea de specia aguti.

—Urta ! strigă Pencroff. Avem și friptură ! Acum cred că putem să ne întoarcem acasă !

Porniră din nou la drum. Pîrîul Roșu își rostogolea apele limpezi sub bolta diferiților copaci arbori de cauciuc uriași, banksia și cazuarina. Tulpinele unor liliacee minunate se ridicau pînă a o înălțime de douăzeci de picioare. Alte specii de copaci, necunoscuți tînarului naturalist, își plecau ramurile deasupra pîrîului, ale cărui ape se strecurau murmurînd pe sub bolțile de verdeață..

Dar încetul cu încetul, albia pîrîului se lărgea și Cyrus Smith își dădu seama că se apropiau de revărsarea lui. Într-adevăr, la ieșirea dintr-un desiş de copaci minunați, coloniștii se pomeniră în fața lacului.

Exploratorii atinseseră malul apusean al lacului Grant. Priveliștea era vrednică de admirație. Această întindere de apă, cu o circumferință de aproximativ șapte mile și o suprafață de două sute cincizeci de acri era înconjurată de un brîu de copaci minunați. Spre răsărit, printr-o perdeă de verdeață, pitoresc drapată pe alocuri, se întrezărea marea. Spre nord, lacul forma un arc rotunjit, care contrasta cu ascuțișul capătului opus. Nenumărate păsări acvatice vizitau malurile acestui Ontario în miniatură, și cele „o mie de ostroave” ale marelui lac american cu acest nume erau înlocuite aci de o stîncă, ce ieșea din apă la cîteva sute de picioare de malul sudic. Pe această stîncă se aciuiseră la un loc mai multe familii de pescăruși care, cocoțați pe cîte o piatră, pîndeau gravi, nemișcați, peștii care se zăreau pe acolo și apoi se repezeau în apă cu un strigăt ascuțit, pentru a ieși cu prada în cioc. Într-alte părți, pe maluri și pe mica insulă, se lăfăiau rațe sălbatice, pelicani, găinușe de baltă și alte păsări, printre care și vreo două minunate specimene de *menura splendida*, păsări lyră, cu coada grațios arcuită.

Apa lacului era limpede, plăcută la gust, de culoare închisă și, după cercurile concentrice care se încrucișau la suprafața ei, părea să adăpostească mult pește.

—E într-adevăr frumos lacul acesta ! spuse Gédéon Spilett. Plăcut ar fi să trăim pe malurile lui !

Chiar aci vom trăi ! îi răspunse Cyrus Smith. Dorind să ajungă la Cămin pe drumul cel mai scurt, coloniștii o porniră spre capul sudic al lacului. Mergeau de-a dreptul prin pădure. Își croiră cu destulă greutate drum printre ierburile înalte și desişurile prin care omul nu pășise niciodată pînă atunci, îndreptîndu-se spre litoral, astfel ca să iasă la nord de platoul Grande-Vue. Străbătură două mile în această direcție. În sfîrșit, după ultima perdeă de arbori, apăru platoul Grande-Vue, acoperit cu iarbă deasă, iar în depărtare, întinderea nesfîrșită a mării. Pentru a ajunge la Cămin, nu mai trebuiau decît să traverseze oblic platoul, mergînd cale de o milă, și să coboare apoi pînă la prima cotitură a rîului Mercy. Inginerul dorea însă să afle cum și pe unde se scurge prisosul de apă al lacului, astfel că își împinseră cercetările pe sub copaci, încă o milă și jumătate spre nord. Într-adevăr, după toate probabilitățile, trebuia să existe undeva o crăpătură a peretelui de granit pe unde să se reverse apa. Acest lac nu era, de fapt, decît un uriaș bazin, pe care apele pîrîului îl umpluseră încetul cu încetul și era de la sine înțeles că surplusul de apă trebuia să se scurgă în mare printr-o cascadă oarecare. Iar dacă presupunerile i se adevereau, inginerul socotea că va putea folosi energia căderii de apă, care se irosea deocamdată zadarnic. Mai umblară astfel cîtva timp, urcînd din nou panta platoului. Dar, deși mai străbătuseră încă o milă în aceeași direcție, inginerul tot nu izbutise să

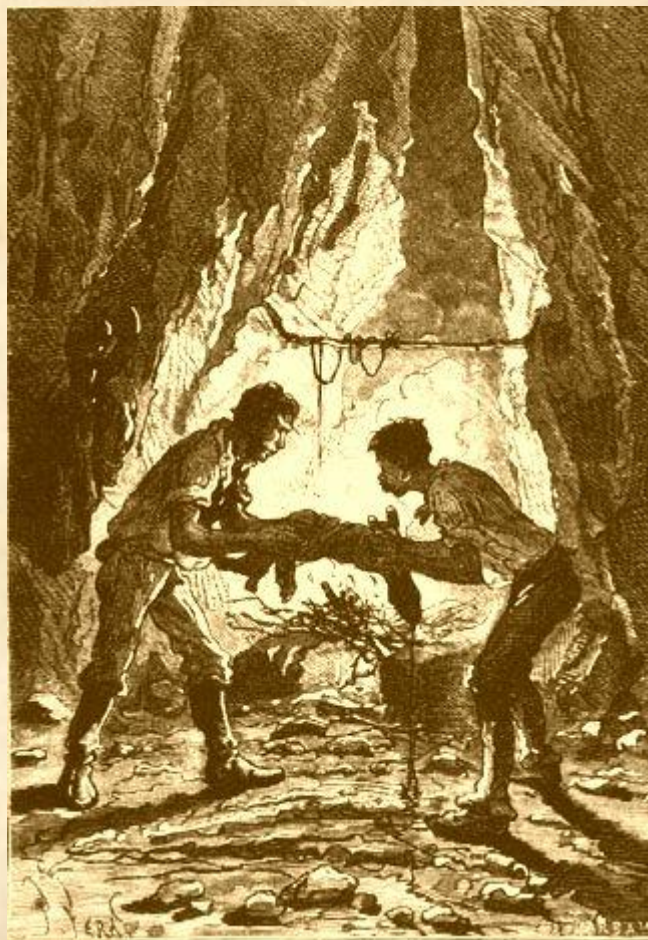
descopere locul de revărsare a lacului, care totuși trebuia să se afle undeva în apropiere.

Între timp, se făcuse ora patru și jumătate și trebuiau să se întoarcă acasă, ca să-și pregătească cina. De aceea, micul grup făcu cale întoarsă și, urmînd malul stîng al rîului Mercy, Cyrus Smith și tovarășii săi ajunseră curînd la Cămin.

Aici aprinseră focul și Nab cu Pencroff, ca doi bucătari pricepuți, pregătiră la repezeală niște fripturi minunate de maras.

După cină, înainte de culcare, Cyrus Smith scoase din buzunar cîteva dintre pietrele și minereurile pe care le adunase pe drum și rosti:

—Dragii mei, iată, fier, pirită, argilă, var și piatra aceasta care e cărbune. Iată ce ne dăruiește natura, iată cu ce contribuie ea la munca tuturor. De mîine, începe munca noastră.

CAPITOLUL XIII

Ce poartă Top. Se fabrică arcuri și săgeți. Căramidăria. Cuptorul de oale. Diferite vase de bucătărie. Prima oală cu supă. Pelinul. Crucea Sudului. O importantă observație astronomică.

—Ei, domnule Cyrus, cu ce începem ? îl întrebă a doua zi de dimineață Pencroff pe inginer.

—Cu începutul, răspunse Cyrus Smith.

Și adevărul era că pionierii noștri erau siliți să înceapă cu „începutul”. Ei nu aveau nici măcar sculele necesare pentru a-și fabrica unelte și nici nu puteau să piardă prea mult timp, deoarece trebuiau să facă negreșit față nevoilor existente. E drept că puteau profita de experiența trecutului și, dacă n-aveau nimic de inventat, trebuiau în schimb să-și fabrice tot ce le era necesar. Fierul și oțelul de care dispuneau se aflau încă în stare de minereu, vasele așteptau abia să fie fasonate din argilă, iar rufele și îmbrăcămintea erau încă în stadiul de materii textile brute.

Trebuie menționat de altminteri că acești coloniști erau „oameni” în cel mai adevărat înțeles al cuvîntului. Inginerul Smith nu putea să-și dorească niște

colaboratori mai inteligenți, mai devotați și mai zeloși. Vorbise cu fiecare dintre ei în parte și cunoștea însușirile fiecăruia.

Gédéon Spilett, reporter de mare talent, care acumulasese nenumărate cunoștințe ca să poată vorbi despre toate, avea să contribuie foarte mult cu mintea și cu fapta la colonizarea insulei, fără a da vreodată înapoi în fața greutăților. Din totdeauna vânător pasionat, avea să considere drept o meserie ceea ce socotise până atunci un sport plăcut.

Harbert, băiat destoinic, avea cunoștințe neobișnuit de vaste în domeniul științelor naturii și, mulțumită lor, avea să aducă un aport prețios cauzei comune.

Nab era devotamentul în persoană. Îndemînatic, inteligent, neobosit, robust și înzestrat cu o sănătate de fier, Nab se pricepea puțin la fierărie, și avea să fie fără îndoială foarte folositor coloniei.

În ceea ce-l privește pe Pencroff care, fiind marinar, străbătuse toate oceanele, acesta lucrase și ca tâmplar pe șantierul de construcție din Brooklyn, fusese ajutor de croitor pe vasele statului, iar în timpul concediilor se îndeletnicise și cu grădinăritul. Ca toți oamenii mării se pricepea la orice și știa să facă de toate.

Ar fi fost într-adevăr greu de găsit cinci oameni mai potriviți, ca să facă față împrejurărilor în care se găseau.

Cyrus Smith spusese că aveau să înceapă cu „începutul”. Ori, acest început, de care vorbea inginerul, cerea construirea unui aparat, cu ajutorul căruia să transforme substanțele pe care natura le punea la îndemînă. Este cunoscut rolul căldurii în aceste transformări. Combustibilul, lemn sau cărbune, se găsea din belșug și putea fi întrebuințat imediat. Trebuia deci clădit un cuptor, pentru a-l folosi.

— La ce ne va sluji cuptorul ? întrebă Pencroff.

— Ne va ajuta să fabricăm vasele de care avem nevoie, răspunse Cyrus Smith.

— Și din ce vom face cuptorul ?

— Din cărămizi.

— Dar de unde cărămizile?

— Le vom fabrica din argilă. Hai să mergem, dragii mei. Ca să nu ne mai obosim și cu căratul, vom așeza cărămidăria chiar la locul de unde scoatem argila. Nab se va îngriji de aprovizionare, iar focul pentru pregătirea bucatelor nu ne va lipsi.

— De asta sîntem siguri, răspunse reporterul, — în schimb, s-ar putea să ducem lipsă de alimente, pentru că nu avem arme de vînătoare.

— Ah, dacă am avea măcar un cuțit! strigă marinarul.

— Ce-ai face cu el ? întrebă Cyrus Smith.

— Ei bine, aș face repede un arc și săgeți și n-am mai duce lipsă de mîncare

!

— Da, da, un cuțit, o lamă ascuțită... șopti inginerul, dus pe gânduri.

Tot vorbind, privirile i se opriră asupra lui Top, care se plimba de colo pînă colo pe plajă.

Deodată, ochii lui Cyrus Smith străluciră.

— Top, aici! strigă el.

Cîinele se supuse chemării stăpînului său. Acesta apucă între mîini capul lui Top și, desfăcîndu-i zgarda de la gît, o rupse în două părți, spunînd:

— Iată două cuțite, Pencroff!

Marinarul îi răspunse cu un chiot puternic. Zgarda lui Top era făcută dintr-o lamă subțire de oțel călit. Era destul să fie ascuțită pe o piatră de gresie și cuțitul era gata. După două ore, utilajul coloniei se compunea din două lame tăioase, care fuseseră fixate, fără prea mare greutate, pe cîte un mîner solid.

Cucerirea acestei prime unelte fu socotită un adevărat triumf. Era într-adevăr o cucerire neprețuită, care venea în clipa potrivită.

Plecară. Cyrus Smith voia să se întoarcă pe țărmul apusean al lacului, acolo unde observase. În ajun pamîntul argilos, din care luase o mostră. O luară deci de-a lungul rîului Mercy, străbătură platoul GrandcVue și, după un drum de cinci mile, ajunseră într-un luminiș, așezat la vreo două sute de pași de lacul Grant.

Pe drum, Harbert descoperise un copac, din ramurile căruia indienii Americii de Sud își fac arcuri. Se numea „crejimba” și făcea parte din familia palmierilor care nu dau fructe bune de mîncat. Tăiară crengi lungi și drepte, le smulseră frunzele și le cioplră în așa fel, încît să fie mai groase la mijloc și mai subțiri la capete. Le mai rămînea să găsească o plantă, din care să fabrice coarda arcului. Găsiră o plantă care făcea parte din familia malvaceelor, un hibiscus heterophyllus, din care scoaseră fibre atît de puternice, încît se puteau asemui cu tendoanele de animale. Pencroff fabrică astfel niște arcuri destul de puternice, căroră nu le mai lipseau decît săgețile. De altfel, săgețile erau ușor de făcut din crengi drepte și tari, fără noduri. Doar vîrfurile fu mai greu de găsit. Era nevoie- de ceva care să poată înlocui fierul. Pencroff însă era de părere că pînă la urmă vor găsi și vîrfuri.

Coloniștii ajunseră pe meleagurile cercetate în ajun, unde solul le oferea argilă plastică specială, care se întrebuințează la fabricarea cărămizilor și olanelor, tocmai potrivită pentru scopurile lor. Mîna de lucru era și ea la îndemînă. Trebuiau să scoată grăsimea din argilă cu ajutorul nisipului, să-i dea forma cărămizilor și să le coacă la căldura unui foc de lemn.

De obicei, cărămizile sînt turnate în forme, dar inginerul se mulțumi să le fabrice cu mîna. Toată ziua aceea și în ziua următoare nu făcură altceva. Argila, pe care o stropeau cu apă, era frământată cu mîinile și picioarele și împărțită apoi în cărămizi prismatice de mărime egală. Un lucrător experimentat poate să fabrice, fără nici o mașină, pînă la zece mii de cărămizi în douăsprezece ore. Dar cei cinci cărămidari din insula Lincoln nu izbutiră să facă mai mult de trei mii

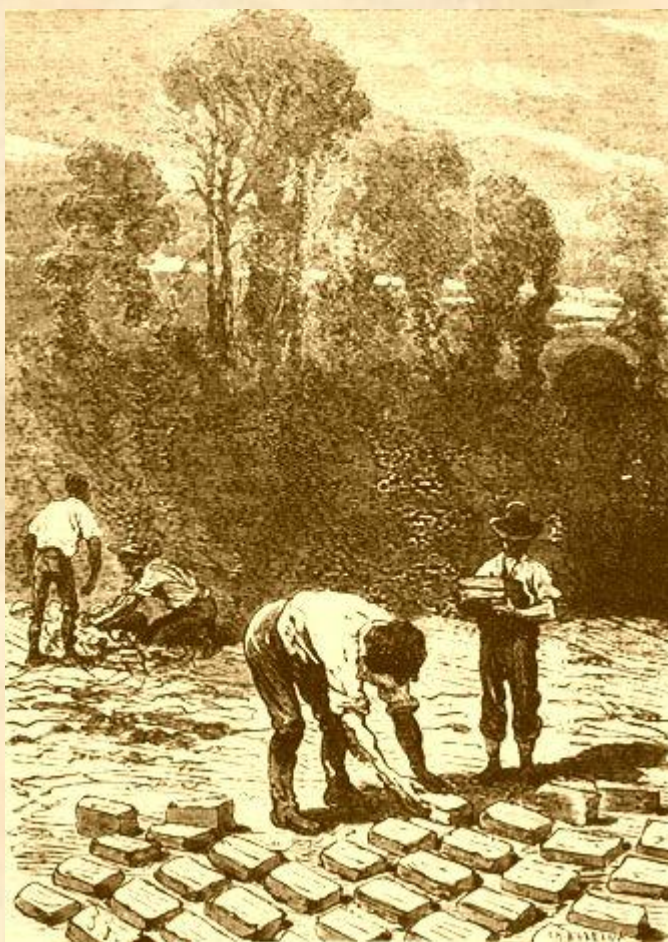
de bucăți în două zile. înșirară apoi cărămizile una lângă alta, așteptînd să se usuce bine, pentru a le așeza apoi în cuptor, lucru care se putea face doar peste trei-patru zile.

În ziua de 2 aprilie, Cyrus Smith fixă punctele cardinale ale insulei.

În ajun, el notase exact ora la care dispăruse soarele sub orizont, ținînd seama și de refracția razelor. Dimineața, însemnă cu aceeași exactitate ora răsăritului. Între apus și răsărit se scurseseră douăsprezece ore și douăzeci și patru de minute. Deci, în aceeași zi, la șase ore și douăsprezece minute după răsărit, soarele avea să treacă la meridian și punctul pe care-l va ocupa pe cer în acea clipă va reprezenta nordul insulei.

La acea oră, Cyrus reperă punctul cu ajutorul a doi copaci astfel așezați, încît umbra lor proiectată de soare forma un meridian invariabil, obținînd astfel un punct de plecare pentru operațiile ce vor urma.

În cele două zile care le mai rămăseseră pînă la coacerea cărămizilor, adunară combustibil. Tăiară o mulțime de crengi din jurul luminișului și strînseră toate uscăturile de sub copaci. Între timp, vînară puțin prin împrejurimi, ceea ce era cu atît mai ușor, cu cît Pencroft își fabricase în sfîrșit cîteva duzini de săgeți, înarmate cu vîrfuri bine ascuțite. Top le făcuse rost de aceste vîrfuri, prinzînd un porc spinos, vînat destul de prost, dar deosebit de valoros pentru ei, datorită spinilor cu care era acoperit. Ei legară acești ghimpi la extremitatea săgeților, care erau prevăzute și cu niște pene de

papagal la capătul celălalt, pentru a pluti mai bine și a nimeri drept la țintă. În scurtă vreme, reporterul și Harbert deveniră arcași dibaci, iar vînatul cu pîr sau pene începu să curgă la Cămin. Aveau carne de cabiai, porumbei, aguști, cocoși de munte și altele. Aproape tot vînatul răpus provenea din pădurea așezată pe malul stîng al rîului Mercy, regiune care primi numele de pădurea Jacamarului, în amintirea păsării urmărite în timpul primei explorări a ținutului, întreprinsă de Harbert și Pencroff.

Vînatul îl mîncău proaspăt. Păstrară doar șuncile cabiaiului, pe care le aromară cu diferite frunze parfumate și le afumară la un foc de lemne verzi. Oricît de hrănitoare era mîncarea pionierilor, se plictisiseră totuși de ea, căci

mîncău friptură și iar friptură. Ei ar fi fost fericiți să audă clocotind pe foc o supă cu un simplu rasol, dar era nevoie ca mai întîi să-și fabrice oala în care să-l fiarbă. Oala la rîndul ei trebuia să fie arsă într-un cuptor care de-abia acum urma să fie zidit.

În cursul scurtelor plimbări pe care le făceau în jurul cărămidăriei, vînătorii noștri dăduseră peste niște urme de animale mari, cu gheare puternice, 'lintr-o specie necunoscută. Cyrus Smith îi rugă pe tovarășii săi să fie prevăzători, deoarece s-ar fi putut să trăiască și fiare primejdioase în pădurea din jurul lor.

Și inginerul nu greșise. Peste cîteva zile, Gédéon Spilett și Harbert zăriră un animal care semăna cu un jaguar. Din fericire, fiara nu-i atacă, căci puțin înarmați cum erau, cu greu ar fi scăpat teferi. Pencroff și Gédéon Spilett hotărîră să curețe insula de asemenea fiare, de îndată ce vor avea arme serioase.

În tot timpul acesta, Căminului nu i se mai aduse nici o îmbunătățire, deoarece inginerul spera să găsească, sau să construiască, de va fi nevoie, o locuință mai potrivită. Locuitorii noștri, obosiți, se mulțumiră să schimbe mușchiul și frunzele uscate din culcușurile în care dormeau.

Tot în vremea aceea, începură să țină și socoteala exactă a zilelor petrecute pe insula Lincoln. Astfel, la 5 aprilie, care cădea într-o miercuri, se împlineau douăsprezece zile de cînd naufragații fuseseră azvîrliți de uragan pe țărmul acesta.

În zorii zilei de 6 aprilie, inginerul și tovarășii lui se aflau laolaltă în luminișul în care voiau să ardă cărămidizile. Bineînțeles că operația urma să aibă loc în aer liber, nu în cuptoare, mai bine zis chiar grămada de cărămizi ce trebuiau arse avea să constituie un cuptor uriaș, care avea să ardă și să se coacă singur.

Pregătiră combustibilul, așezînd pe pămîntul gol grămezi de vreascuri subțiri, uscate, pe care le înconjurară cu mai multe rînduri de cărămizi uscate, formînd astfel un cuptor mare, în care amenajaseră și cîteva coșuri de aerisire. Așezarea cărămidizilor dură toată ziua, așa că doar seara izbutiră să aprindă vreascurile.

Nimeni nu dormi în noaptea aceea. Toți supravegheau focul cu grijă, căutînd să mențină o căldură egală în cuptor.

Operația ținu patruzeci și opt de ore și reuși cît se poate de bine. Acum, masa fumegîndă trebuia să se răcească. Îndrumați de Cyrus Smith, Nab și Pencroff cărară pe o targa făcută din crengi împletite cîteva grămezi de pietre de var (carbonat de calciu), care se găseau din belșug la nordul lacului. Sub acțiunea căldurii, pietrele acestea se transformară într-un var gros, minunat, care fierbea îndelung la stingere, întocmai ca varul cel mai fin, provenit din calcinarea marmurei sau a cretei. Amestecat cu nisip, a cărui menire era să împiedice contractarea pastei cînd se întărește, varul acesta le furniza o tencuială de cea mai bună calitate.

Rezultatul tuturor acestor îndeletniciri se vădi în ziua de 9 aprilie, când inginerul constată că dispuneau de o însemnată cantitate de var gata pregătit și de câteva mii de cărămizi.

Fără să mai piardă o clipă, pionierii se apucară să construiască cuptorul, pentru coacerea diferitelor vase necesare gospodăriei lor. Lucrul mergea destul de ușor. Peste cinci zile, încins cu cărbunele de huilă din zăcămintul pe care-l descoperise inginerul la gura Pîrîului Roșu, în aer liber, cuptorul aruncă primii nori de fum, dintr-un coș de douăzeci de picioare. Luminișul se transformase în uzină, iar Pencroff era gata să creadă că din acest cuptor vor ieși toate produsele industriei moderne.

În așteptarea acestui eveniment, pionierii se mulțumiră să fabrice niște vase cam grosolane, e drept, dar cît se poate de potrivite pentru pregătirea mîncării. Materia primă o constituia același pămînt argilos, căruia Cyrus Smith îi adăugă puțin var și cuarț. Pasta obținută era de fapt veritabilul „pămînt de pipă” din care făcură oale, cești mulate pe pietre de formă adecvată, farfurii, urcioare și un fel de hîrdaie mari, în care voiau să păstreze apa. Forma lor era stîngace, cu multe defecte, dar după ce au fost arse în cuptor, bucătăria Căminului se îmbogăți cu vasele acestea, mai prețioase decît cele mai fine porțelanuri.

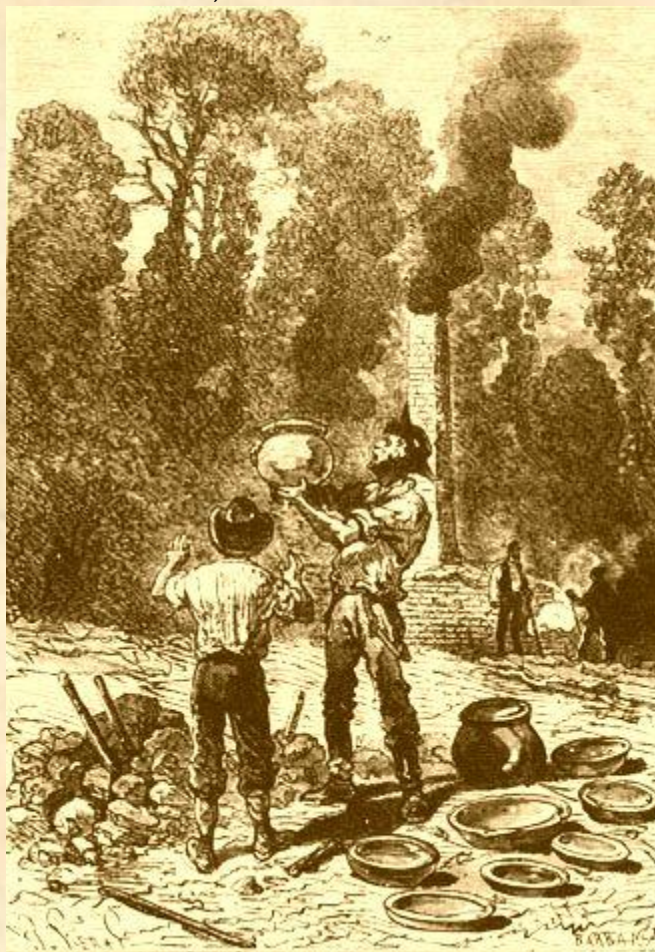
Mai trebuie menționat aici faptul că Pencroff, dornic să vadă dacă argila astfel pregătită își merită cu adevărat numele, mai fabrică și câteva pipe, destul de grosolane, pe care le găsi încîntătoare. Din păcate, tutunul îi lipsea cu desăvîrșire, lucru destul de greu pentru Pencroff, care totuși se mîngîia, spunîndu-și avîntat și plin de încredere:

— Las’ că vine și tutunul, cum au venit și toate celelalte.

Lucrările acestea ținură pînă în ziua de 15 aprilie. Se înțelege că tot acest timp fu întrebuințat cu folos. Olarii noștri improvizați nu făcură altceva decît oale.

Bineînțeles că, atunci cînd Cyrus Smith va găsi de cuviință să-i transforme în fierari, aveau să învețe și meseria aceasta.

În seara zilei de 15 aprilie, meșterii noștri se întorceau la Cămin, încărcăți cu vase de lut arse, iar cuptorul fu stins, în așteptarea altei destinații. O

întîmplare fericită însoți întoarcerea coloniștilor. Inginerul descoperi o substanță, care putea să înlocuiască iasca. Se știe că iasca, o substanță spongioasă și catifelată, provine dintr-un fel de ciupercă din familia poliporelor, care devine foarte inflamabilă, mai ales atunci cînd este saturată în prealabil cu praf de pușcă, sau îmbibată cu o soluție de azotat sau de clorat de potasiu. Pînă atunci, nu găsiseră nimic asemănător pe insulă, nici măcar alt soi de ciuperci care s-o înlocuiască. În ziua aceea, inginerul descoperi o plantă din familia pelinului, printre ale cărei specii mai însemnate se numără tarhonul, absintul și multe altele. Rupînd cîteva mănunchiuri, le întinse marinarului, spunîndu-i:

— Ține, Pencroff. Asta îți va face plăcere !

Pencroff cercetă cu atenție planta îmbrăcată cu perișori lungi și mătăsoși și cu frunze acoperite cu un puf moale.

— Ce-o mai fi și asta, domnule Cyrus ? întrebă Pencroff. Te pomenești c-o fi tutun ?

— Nu, răspunse Cyrus Smith, — este peliniță, mai bine zis peliniță chinezească pentru oamenii de știință, pentru noi însă va fi iască.

Într-adevăr, pelinul acesta, bine uscat, le dădu o substanță/ care se aprindea foarte ușor, mai ales după ce inginerul o îmbiba cu nitrat de potasiu, din care descoperise cîteva zăcămintे pe insulă. Nitratul de potasiu nu este altceva decît salpetru.

În seara aceea, adunați în camera din mijloc, coloniștii cinară mai bine. Nab pregătise supă și rasol de aguti, o șuncă de cabiai aromată, însoțită de niște tubercule fierte de „caladium macrorhizum”, un fel de plantă ierbacee din familia araceelor, care în zonele tropicale se dezvoltă în formă arborescentă, foarte bune și hrănitoare. Semănau cu făina de sagu, folosită în Anglia, și ea înlocuia într-o oarecare măsură pîinea, care le lipsea.

Înainte de culcare, Cyrus Smith ieși împreună cu tovarășii săi pe plajă, la aer curat. Era ora opt și se lăsa o noapte minunată. Luna, în descreștere, nu apăruse încă, dar orizontul luminos începuse să strălucească în culorile palide-argintii, care vesteau răsăritul ei. La Zenitul Austral scînteiau stelele circumpolare. Crucea Sudului, pe care cu cîteva zile mai înainte inginerul o admirase de pe vîrfurile muntelui Franklin, le întrecea pe toate în strălucire.

Cyrus Smith privi cîtva timp minunata constelație, care purta în creștet și la bază două stele de mărimea întîia, pe brațul din stînga o stea de mărimea a doua, iar pe cel din dreapta una de mărimea a treia.

După ce se gîndi puțin, el întrebă:

— Harbert, dacă nu mă înșel, sîntem în 15 aprilie?

— Da, domnule Cyrus, răspunse Harbert.

— Ei bine, în cazul acesta, mîine este una din cele patru zile ale anului, cînd soarele va trece în dreptul meridianului chiar la orele douăsprezece. Cu alte cuvinte, va fi una din zilele în care timpul relativ, indicat de ceasornice, se va

contopi cu timpul absolut, indicat de calculele astronomice. Dacă vremea Va fi frumoasă, sper să obțin longitudinea insulei cu o aproximație de câteva grade.

— Fără instrumente și fără sextant ? întrebă Gédéon Spilett.

— Chiar așa ! Și fiindcă noaptea este senină, — urmă inginerul, — voi încerca să aflu chiar în astăseară latitudinea la care ne aflăm, măsurînd înălțimea Crucii Sudului, adică a Polului Austral, deasupra orizontului. Vă dați seama, dragii mei, că nu ne putem mulțumi cu constatarea că ne aflăm pe o insulă. Înainte de a ne așeza mai temeinic, trebuie să ne dăm seama, pe cît se poate, ce distanță ne desparte de continentul american, de continentul australian sau de cele mai însemnate arhipelaguri ale Pacificului.

— Are dreptate ! spuse reporterul. S-ar putea să trebuiască să construim o corabie în locul unei case, dacă. Întîmplarea nu ne-a aruncat prea departe de un țărm locuit.

— Iată de ce, hotărî Cyrus Smith, voi încerca să aflu chiar în astă-seară latitudinea insulei Lincoln, iar mâine, la amiază, voi încerca să-i aflu longitudinea.

Dacă inginerul ar fi avut un sextant, instrument cu ajutorul căruia se măsoară cu precizie distanța unghiulară a obiectelor reflectate, operația ar fi fost ușoară. Măsurînd în seara aceea înălțimea polului, a doua zi de dimineață, cînd soarele trecea la meridian, ei ar fi obținut coordonatele insulei. Pentru că îi lipsea însă aparatul acesta, inginerul era silit să procedeze în alt fel.

Cyrus Smith se întoarse deci la Cămin. La lumina focului, ciopli două rigle plate, pe care le uni la un cap, în așa fel încît formau un fel de compas care se putea închide și deschide. În loc de șurub, inginerul folosi un ghimpe mare de salcâm, cules de pe lemnele de foc.

Cu acest instrument, Cyrus Smith se înapoie pe plajă. Ca să poată calcula cu exactitate înălțimea polului, inginerul trebuia să vadă cît mai limpede orizontul. De pe plajă, lucrul nu era cu puțință, căci orizontul era închis spre sud de capul Ghearei. Cel mai potrivit loc pentru observațiile necesare ar fi fost partea de sud a litoralului, unde le-ar fi fost greu să treacă, deoarece râul Mercy era umflat de flux.

Inginerul hotărî deci să-și facă observațiile pe platoul Grande-Vue, urmînd să tină seamă în calculele sale de înălțimea acestuia deasupra nivelului mării. A doua zi, printr-un procedeu geometric simplu, inginerul avea să calculeze și înălțimea platoului.

Prin urmare, coloniștii urcară spre platou, urmînd malul stîng al râului Mercy. Se opriră acolo unde marginea platoului forma un unghi, ale cărui laturi priveau spre nord-vest și sud-est, adică lîngă șirurile de stînci ciudat crestate, așezate la marginea râului.

Colțul acesta al platoului domina cu vreo cincizeci de picioare înălțimea de pe malul drept, care cobora printr-o dublă pantă spre capul Ghearei și spre coasta sudică a insulei. De aici, privirea îmbrățișa liberă orizontul pe raza unui

semicerc, care se întindea de la capul Ghearei pînă la promontoriul Reptilei. Spre sud, acest orizont, luminat de răsăritul lunii ce nu se arătase încă, se desprindea cu limpezime pe cerul întunecat, așa că putea să fie văzut cu oarecare precizie.

În clipa aceea, Crucea Sudului se prezenta observatorului într-o poziție răsturnată, astfel că steaua Alpha reprezenta baza ei, sau partea cea mai apropiată de Polul Austral.

Această constelație este așezată mai departe de Polul Antarctic, decît este Steaua Polară față de Polul Arctic. Steaua Alpha este cu 27° mai depărtată de pol, așa că Cyrus Smilh trebuia să țină seamă de această diferență în calculele sale. Pentru a-și simplifica operațiile, îngriji de asemenea s-o observe în clipa în care ea trecea la meridian, dincolo de Polul Austral.

Inginerul îndreptă unul din picioarele compasului spre orizontul mării, iar celălalt spre steaua Alpha, astfel că deschizătura dintre cele două laturi ale compasului îi dădu distanța unghiulară, care despărțea Alpha de orizont. Ca să fixeze acest unghi în mod definitiv, el înțepeni, cu ajutorul unor spini, cele două bețișoare ale aparatului său pe un al treilea bețișor, așezat de-a curmezișul, obținînd astfel un unghi fix.

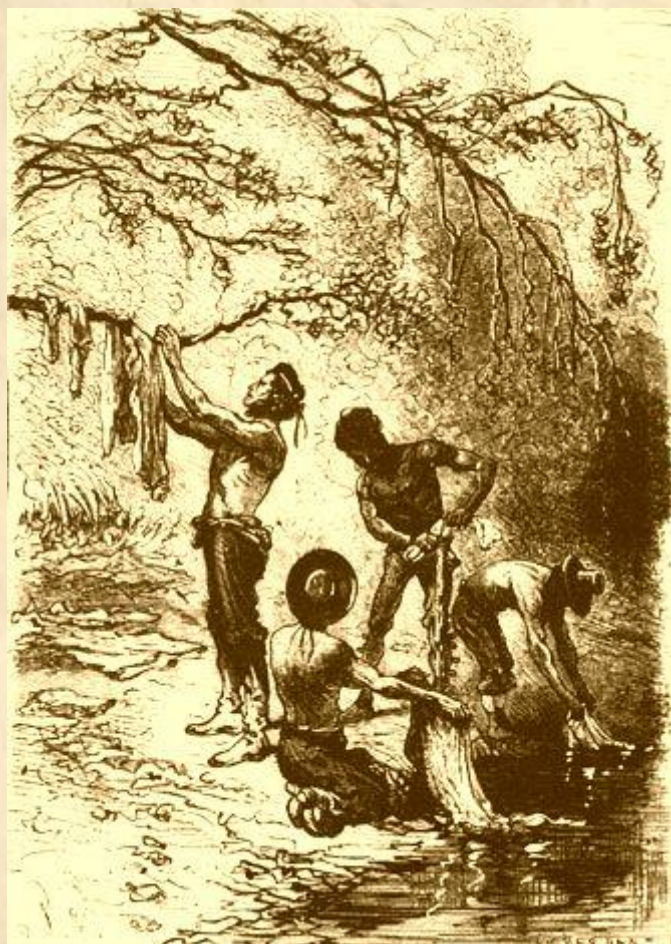
Nu-i mai rămînea acum decît să socotească unghiul obținut, reducînd totul la nivelul mării, lucru pentru care era absolut necesar să cunoască înălțimea platoului. Unghiul astfel obținut avea să reprezinte înălțimea stelei Alpha, prin urmare înălțimea polului deasupra orizontului, adică latitudinea insulei. Se știe că latitudinea unui punct oarecare al globului este întotdeauna egală cu înălțimea polului, deasupra orizontului acelui punct.

Efectuarea acestor calcule fu lăsată pentru a doua zi, iar la ora zece toată lumea dormea dusă.

CAPITOLUL XIV

Măsurarea falezei de granit. O aplicație a teoremei triunghiurilor asemenea. Latitudinea insulei. O excursie spre nordul insulei. Un banc de stridii. Planuri de viitor. Trecerea soarelui la meridian. Coordonatele insulei Lincoln.

A doua zi, la 16 aprilie, în duminica Paștelui, pionierii se sculară în zorii zilei și se apucară să-și spele rufe și să-și curețe hainele. Inginerul avea de gînd să fabrice săpun de îndată ce va izbuti să-și procure materiile prime necesare, adică sodă sau potasiu, grăsime sau untdelemn. Cît despre problema atît de importantă a reînnoirii hainelor, ea avea să fie rezolvată mai tîrziu. Deocamdată, hainele de pe ei mai puteau fi purtate încă vreo șase luni, căci erau trainice și țineau la tăvăleală. De altfel, și lucrul acesta depindea de așezarea insulei în raport cu ținuturile locuite. Dacă vremea era bună, întrebarea aceasta avea să-și primească răspunsul în aceeași zi.

Și iată că soarele se ridica pe cer, vestind o zi minunată, una din acele zile frumoase de toamnă, în care vara parcă își ia rămas bun.

Ei trebuiau să completeze datele culese în ajun, măsurînd înălțimea platoului Grande-Vue.

—Folosiți un instrument asemănător aceluia de ieri ? îl întrebă Harbert pe inginer.

—Nu, băiatul meu, răspunse acesta, — vom proceda într-alt mod, tot atît de sigur.

Harbert, mereu dornic să învețe lucruri noi, îl urmă pe inginer, care se depărta de poalele falezei, coborînd pînă la marginea apei. Între timp, Pencroff, Nab și reporterul își vedeau fiecare de treburile lor.

Cyrus Smith luase cu el un fel de prăjină lungă de douăsprezece

picioare, croită după propria lui înălțime, pe care o cunoștea foarte bine. Harbert ducea o fibră lungă și subțire, de care legase o piatră, și care avea să le servească drept fir cu plumb.

Ajungînd cam la cinci sute de picioare de faleza care se ridica perpendicular, Cyrus Smith se opri la douăzeci de picioare de marginea valurilor, înfigînd prăjina în nisip la o adîncime de două picioare. O propti cu grijă și cu ajutorul firului cu plumb izbuti s-o așeze perpendicular pe planul orizontului.

După aceea, inginerul se retrase pînă la distanța de la care, cînd se culca pe nisip, raza lui vizuală atingea atît extremitatea prăjinei, cît și creasta falezei. Punctul acesta îl însemnă cu multă grijă cu un țaruș.

Apoi, i se adresă lui Harbert, întrebîndu-l:

—Cunoști principiile elementare ale geometriei ?

—Nu prea bine, domnule Cyrus ! răspunse Harbert, nevrînd să riște prea mult.

—Îți aduci aminte care sînt proprietățile a două triunghiuri asemenea ?

—Da, răspunse Harbert. Laturile lor omoloage sînt proporționale.

—Ei bine, fiule, în clipa de față am construit două triunghiuri-dreptunghiuri asemenea: cel dintîii, mai mic, are drept laturi prăjina perpendiculară și distanța care desparte țarușul de piciorul prăjinei, iar ipotenuza o constituie raza mea vizuală; al doilea triunghi are drept laturi zidul

perpendicular al falezei, a cărei înălțime vrem s-o cunoaștem, și distanța care separă țărușul de baza zidului, iar ipotenuza este formată tot de raza mea vizuală, aflându-se prin urmare în prelungirea ipotenuzei primului triunghi.

— Acum am înțeles, domnule Cyrus ! strigă Harbert. Dacă distanța de la țăruș la prăjină este proporțională cu distanța de la țăruș la faleză, atunci și înălțimea prăjinei este proporțională cu înălțimea falezei.

— Așa este, Harbert, răspunse inginerul, — astfel că, după ce vom măsura primele două distanțe, cunoscând înălțimea prăjinei, vom afla înălțimea falezei printr-un simplu calcul de proporții, fără să mai fie nevoie s-o măsurăm.

Măsurară apoi cele două distanțe orizontale, folosindu-se de prăjina care se ridica la zece picioare deasupra solului.

Prima distanță, dintre țăruș și locul unde fusese înfiptă prăjina în nisip, măsura cincisprezece picioare.

A doua distanță, dintre țăruș și peretele falezei, era de cinci sute de picioare.

După ce isprăviră măsurătorile, cei doi pionieri se întoarseră la Cămin.

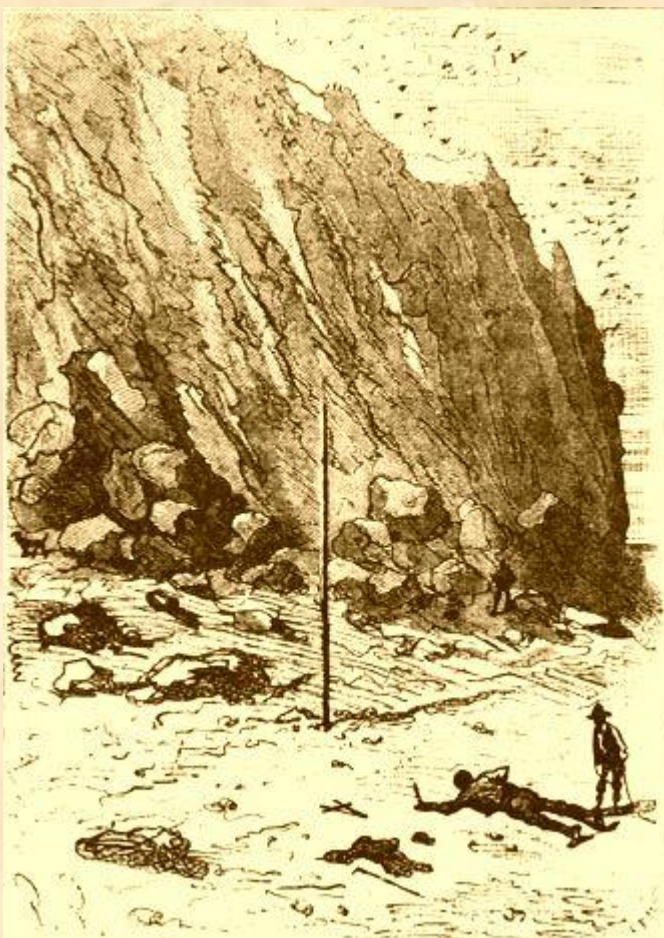
Ajuns acolo, inginerul scoase la iveală un fel de lespede de ardezie șistoasă, pe care o adusese dintr-una din plimbările lui. Era foarte ușor să-și zgârie socotelile pe suprafața ei, folosindu-se de o scoică ascuțită. El stabili deci următoarea proporție:

$$15 : 500 :: 10 : x \quad 500 \times 10 = 5.000$$

$$5000/15 = 333,3$$

Prin urmare, peretele falezei măsura 333,33 picioare¹⁹.

Cyrus Smith reluă apoi instrumentul pe care-l fabricase în ajun. Se știe că depărtarea la care fixase cele două rigle reprezenta distanța unghiulară a stelei Alpha, deasupra orizontului. Inginerul măsură cât se poate de exact acest unghi, folosindu-se de o circumferință pe care o împărțise în trei sute șaiszeci de părți egale. Unghiul astfel măsurat avea zece grade. Adăugînd la cifra obținută cele douăzeci și șapte de grade care despărteau steaua Alpha de Polul Antarctic și scăzînd din socoteală înălțimea platoului pe care își făcuse observațiile, inginerul obținu cifra de treizeci și șapte. Deci, Cyrus Smith trase concluzia că

¹⁹ Este vorba de piciorul englez, unitate de măsură egală cu treizeci de centimetri. (N. A.)

insula Lincoln se afla la treizeci și șapte de grade latitudine australă sau, ținând seamă de instrumentele rudimentare pe care le folosiseră, între paralela treizeci, și cinci și paralela patruzeci.

Mai rămânea să obțină longitudinea insulei, ca să aibă coordonatele ei complete. Longitudinea putea s-o afle în aceeași zi, la amiază, în clipa când soarele avea să treacă la meridian.

Fiind duminică, pionierii hotărîră să facă o plimbare, mai bine zis să exploreze ținutul așezat între coasta de nord a lacului și golful Rechinului, chiar pînă la extremitatea capului Mandibulei de Sud, dacă timpul rămînea frumos. Prîzul hotărîră să-l ia pe dune, urmînd să se întoarcă acasă seara.

La ora opt și jumătate, micul grup o porni de-a lungul canalului. Dincolo, pe insula Salvării, se plimbau cu un aer foarte grav numeroase păsări acvatice ce semănau cu pinguinii, ușor de recunoscut după strigătul lor neplăcut, care semăna cu răgetul măgarului. Pencroff, care privea toate lucrurile numai din punct de vedere comestibil, află, nu fără oarecare mulțumire, că deși cam negricioasă, carnea lor era bună de mîncat.

Pe nisipul insuliței se țirau și niște amfibii mari, probabil foci, care își căutaseră adăpost pe acolo. Animalele acestea nu aveau nici un fel de valoare alimentară, carnea lor uleioasă fiind de-a dreptul dezgustătoare; totuși, Cyrus Smith le cercetă cu luare aminte, fără să-și dezvăluie însă gîndul. Se mulțumi să spună tovarășilor săi că foarte curînd vor vizita ostrovul.

Țărml pe care înaintau pionierii era presărat cu nenumărate scoici, dintre care multe ar fi făcut bucuria colecționarilor. Descoperiră printre ele terebratuie, ghiocuri și altele. Dar mai plăcută fu descoperirea lui Nab, care semnală, la vreo patru mile de Cămin, un uriaș banc de stridii, pe care marea în reflux îl lăsa cu totul descoperit.

— Nab poate fi mulțumit, căci nu și-a pierdut timpul degeaba, strigă Pencroff la vederea bancului de stridii care se zărea în larg.

— Plăcută descoperire ! spuse reporterul. Și dacă este adevărat că fiecare stridie produce cincizeci, șaiszeci de mii de ouă pe an, avem aici o rezervă de nesecat.

— Tot ce se poate, dar nu cred să fie prea hrănitoare stridiile astea, murmură Harbert.

— Asta așa-i, răspunse Cyrus. Stridiile conțin foarte puține materii azotoase, așa că un om care nu s-ar hrăni și cu altceva, ar fi silit să mănînce cincisprezece pînă la șaisprezece duzini de stridii pe zi,

— Foarte bine ! Cred că în cazul de față putem înghiți cîte duzini de stridii dorim, fără să consumăm tot bancul, spuse Pencroff. Ce-ar fi să culegem cîteva pentru masa de prînz ?

Și fără să aștepte răspunsul pe care îl cunoșteau dinainte, marinarul și Nab adunară scoicile trebuitoare prînzului lor, vîrîndu-le într-o plasă din fire de

hibiscus, împletită de Nab. De altfel, în aceeași plasă pionierii își transportau și hrana. Își urmară apoi drumul în susul coastei, mergînd între dune și mare.

Din cînd în cînd, Cyrus Smith se uita la ceas, căutînd să se pregătească din timp pentru observația solară, pe care trebuia s-o facă la ora douăsprezece precis.

Toată această parte a insulei, pînă la capul care mărginea golful Uniunii, capul Mandibulei de Sud, era stearpă. Cît cuprindeau cu ochii, nu vedeau decît nisip presărat cu scoici, amestecate cu sfărîmături de lavă. Puține păsări de mare zburau deasupra acestui țărîm pustiu. Zăriră cîtiva goelanzi și albatroși și cîteva rațe sălbatice care, cu drept cuvînt, stîrniră pofta lui Pencroff. Marinarul încercă să le doboare cu săgeți; zadarnic însă, căci zburătoarele nu se lăsau la pămînt, și ar fi trebuit doborîte din zbor.

Lucrul acesta îl făcu pe marinar să repete:

— Vedeți, domnule Cyrus, atîta vreme cît nu vom avea una sau două puști de vînătoare, are să fie tare greu !

— Desigur, Pencroff, — îi răspunse reporterul, — dar asta depinde numai de dumneata ! Dă-nc fier pentru țevi, otel pentru culasă, silitră, cărbune și sulf pentru praful de pușcă, găsește-ne mercur și acid azotic pentru detonant, mai fă rost și de niște plumb pentru gloanțe și cu siguranță că Cyrus ne va fabrica niște puști minunate.

— Ah ! Sînt sigur că toate aceste substanțe se găsesc în insulă, răspunse inginerul, — dar o armă de foc este un instrument delicat și care necesită piese de mare precizie. În sfîrșit, vom vedea mai tîrziu ce e de făcut.

— Cînd te gîndești că a trebuit să aruncăm din nacelă toate armele, toate instrumentele, pînă și bricegele noastre, strigă Pencroff.

— Mă tem că dacă nu le aruncam, Pencroff, ne arunca pe noi balonul în fundul mării ! spuse Harbert.

— Asta așa este, îl aprobă marinarul. Apoi trecu la o altă idee:

— Mă gîndesc la mutra lui Jonallian Forster și a tovarășilor săi, a doua zi de dimineață, cînd au găsit piața goală și balonul nicăieri !

— Iată un lucru de care nu mă sinchisesc ! mormăi reporterul.

— Da, dar eu am fost cu ideea ! spuse Pencroff cu un aer mulțumit.

— Frumoasă idee, n-am ce zice, Pencroff ! răspunse Gédéon Spilett, rîzînd. Uite unde ne-a adus ideea asta măreață.

— Tot e mai bine decît în mîinile sudiștilor ! strigă marinarul. Mai ales de cînd s-a întors și domnul Cyrus printre noi !

— Nici mie nu-mi displac locurile astea, ca să spun drept ! răspunse reporterul. De altfel, ce ne lipsește ? Nimic

— Mda, mai nimic, afară de... toate ! răspunse Pencroff, hohotînd de rîs. Te pomenești că într-o bună zi găsim și mijlocul s-o ștergem de aici !

— Și poate chiar mai devreme decît vă închipuiți, — interveni inginerul, — dacă insula Lincoln nu-i așezată prea departe de vreun arhipelag sau continent,

lucru pe care-l vom afla pînă într-o oră. S-ar putea s-o părăsim curînd. Nu am nici o hartă a Pacificului, dar îmi amintesc foarte bine cum arată partea lui sudică. Latitudinea pe care am obținut-o ieri ne arăta că insula Lincoln se află undeva între Noua Zeelandă și Ciuli. Dar aceste două ținuturi sînt așezate la șase mii de mile depărtare unul de altul. Rămîne de văzut în ce parte a acestei mari întinderi de apă este așezată insula noastră. Sper că lucrul acesta îl vom afla, cu oarecare aproximație, de îndată ce vom cunoaște longitudinea insulei.

— Dar după cum se pare, arhipelagul Pomotu este cel mai apropiat de noi în ce privește latitudinea ? întrebă Harbert

— Da, dar distanța care ne desparte de el este de o mie două sute de mile .

— Dar pe acolo ce este ? întrebă Nab, care urmărea convorbirea cu foarte mult interes, arătînd cu mîna spre sud.

— Pe acolo nu-i nimic, răspunse Pencroff.

— Nimic, într-adevăr, întări inginerul.

— Spune, Cyrus, întrebă reporterul, ce-am putea face presupunînd că insula Lincoln se află doar la două-trei sute de mile de Noua Zeelandă sau de Chiti ?

— Atunci, răspunse inginerul, în loc să clădim o casă, vom construi un vapor, la cîrma căruia vom instala pe meșterul Pencroff.

— Mai e vorbă, domnule Cyrus ! strigă marinarul. Sînt gata să mă fac și căpitan... de îndată ce veți construi un vas în stare să înfrunte valurile !

— Vom face-o și pe asta, de va fi nevoie ! răspunse Cyrus Smith.

Dar, în timp ce oamenii noștri vorbeau plini de curaj, se apropiase ora la care trebuia făcută observația.

Cum va constata oare Cyrus Smith trecerea soarelui la meridianul insulei, fără nici un instrument ? Iată un lucru pe care Harbert nu putea să și-l închipuie.

Observatorii se aflau acum la vreo șase mile de Cămin, nu departe de dunele printre care fusese găsit inginerul, după misterioasa lui salvare. Fiind ora unsprezece, poposiră în acel loc, pregătindu-și prînzul. Harbert porni spre un pîrîu din apropiere, ca să care apă în urciorul adus de Nab.

Între timp, Cyrus Smith se pregăti pentru observațiile sale astronomice. El alese pe plajă un loc neted, pe care marea în retragere îl nivelase cu desăvîrșire. Această întindere de nisip foarte fin era netedă ca-n palmă, nici un grăunte nedepășindu-l pe celălalt. De altfel nu era neapărată nevoie de un plan perfect orizontal, precum nu se impunea nici ca bățul înfipt în nisip să fie fixat perpendicular. Dimpotrivă, inginerul îl înfipse, dîndu-i chiar o oarecare înclinare spre sud, adică spre partea opusă soarelui. Nu trebuie să uităm că locuitorii insulei Lincoln vedeau soarele descrîindu-și arcul deasupra orizontului de nord și nu de sud, deoarece insula era așezată în emisfera australă.

Harbert începu să înțeleagă ce avea de gând să facă inginerul, ca să constate trecerea soarelui la meridianul insulei, cu alte cuvinte, să știe când e miezul zilei în acel punct al globului. Voia să afle aceasta cu ajutorul umbrei, pe care o proiecta bățul pe nisip, și în lipsa altor instrumente avea să obțină cu aproximație rezultatul dorit.

Într-adevăr, în clipa în care această umbră va dispărea, va fi ora douăsprezece fix; va fi de ajuns să se urmărească extremitatea umbrei ca să se cunoască clipa în care; după ce a scăzut, ea va reîncepe să crească. Înclinînd bățul în partea opusă soarelui, inginerul făcea ca umbra ce cădea să fie mai lungă, putînd urmări astfel mai ușor fazele prin care va trece. Cu cît acul unui cadran este mai lung, cu atît poate fi urmărit mai ușor în deplasarea lui. Și umbra bastonului reprezenta astfel acul unui cadran.

Cînd socoti că a sosit momentul, Cyrus Smith ingenunchie pe nisip și începu să măsoare micșorarea umbrei cu ajutorul unor mici țărushi, pe care îi înfigea în nisip. Tovarășii săi urmăreau operația cu mult interes.

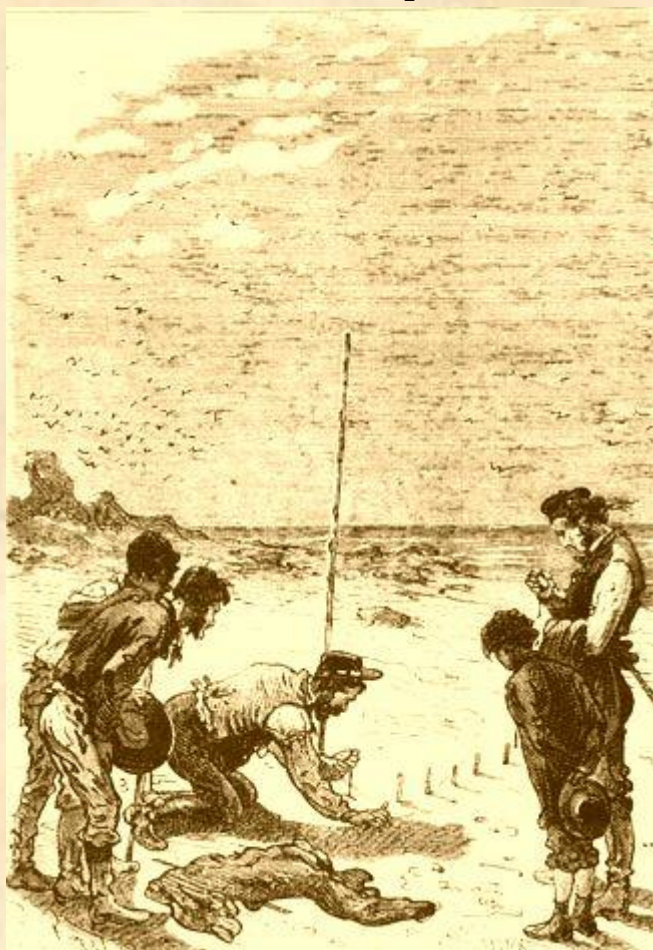
Reporterul ținea cronometrul său în mîină, gata să anunțe ora cînd umbra va fi dispărut. În afară de aceasta, deoarece se nimerise ca Cyrus Smith să facă aceste operațiuni în ziua de 16 aprilie, zi în care timpul mijlociu se confundă cu timpul adevărat, ora pe care avea s-o anunțe Gédéon Spilett va fi chiar ora Washingtonului — și aceasta avea să simplifice calculele.

Între timp, soarele înainta încet, umbra bățului scădea mereu și, în clipa în care lui Cyrus Smith i se păru ca ea crește din nou, el întrebă .

— Cît e ora ?

— Cinci și un minut, îi răspunse Gédéon Spilett. Nu-i mai rămînea decît să facă calculele, ceea ce nu-i fu prea greu. Exista deci o diferență de cinci ore între Washington și insula Lincoln. Inginerul știa că soarele, în mișcarea lui circulară, parcurge cincisprezece grade pe oră. Cincisprezece grade înmulțite cu cinci ore dau șaptezeci și cinci de grade.

Așadar, Washingtonul, aflîndu-se la $77^{\circ}3'11''$ longitudine, adică 77° măsurate după meridianul din Greenwich — în raport cu care americanii, ca și

englezii, măsoară longitudinea — insula Lincoln urma să aibă cu 75° mai mult, adică să se afle la 152° longitudine.

Cyrus Smith anunță rezultatul tovarășilor săi. Ținând seamă de greșelile care s-ar fi putut strecura la această observație, el se crezu îndreptățit să afirme, așa cum făcuse și pentru latitudine, că insula Lincoln se afla așezată între paralelele 35—37, și între meridianele 150—155, la vest de Greenwich. Aceasta, cu o îngăduință de 5°, atît pentru longitudine, cît și pentru latitudine, ceea ce putea să reprezinte la o eventuală eroare de observație o diferență de trei sute de mile longitudine sau latitudine, la distanțele calculate.

Dar ei nu trebuiau nicidecum să se lase influențați în hotărîrile lor de această eventuală eroare.

Înțelegeau acum limpede că insula Lincoln era așezată departe de orice țărm sau arhipelag și că nu puteau parcurge o asemenea distanță într-o barcă rudimentară.

După datele pe care încercaseră să le stabilească, insula era așezată la cel puțin o mie două sute de mile de Tahiti și de insulele arhipelagului Pomotu, la mai mult de o mie opt sute de mile de Noua Zeelandă și la mai bine de patru mii cinci sute de mile de coasta americană.

Dar, oricît își răscolea amintirile, Cyrus Smith nu-și putea aminti de existența vreunei insule cunoscute în această regiune a Pacificului.

CAPITOLUL XV

Se hotărăște iernatul. Problema metalelor. Explorarea insulei Salvării. Vînătoarea de foci. Prinderea unui mamifer spinos. Un kola. Ce se înțelege prin metoda catalană. Fabricarea fierului. Cum se obține oțelul.

A doua zi de dimineață, la 17 aprilie, primul cuvînt al marinarului fu adresat lui Gédéon Spilett:

— Ei, ce vom fi astăzi ? întrebă el.

— Ceea ce va găsi de cuviință Cyrus, îi răspunse reporterul.

Din cărămidari și olari, tovarășii inginerului aveau să se transforme în metalurgiști.

În ajun, după prînz, exploraseră insula pînă la extremitatea capului Mandibulei, la o depărtare de aproape șapte mile de Cămin. Acolo se termina lungul șir de dune și solul căpăta o aparență vulcanică. Nu mai erau faleze înalte, ca cele din apropierea platoului Grande-Vue, ci doar un fel de chenar neregulat, care încadra golful îngust, cuprins între cele două capuri, care se formaseră din substanțele minerale aruncate de vulcan. Întorcîndu-se acasă la căderea nopții, pionierii noștri nu se culcară înainte de a fi hotărît definitiv dacă rămîneau sau plecau de pe insula Lincoln.

Distanța de o mie două sute de mile, care despărțea insula de arhipelagul Pomotu, era foarte mare. O barcă n-ar fi izbutit s-o parcurgă, mai ales toamna, când vremea putea oricând să se strice. Aceasta era părerea lui Pencroîf. De altminteri e destul de greu să construiești o barcă, chiar când ai toate instrumentele necesare, dar în împrejurările de față, când pionierii noștri nu aveau nici un fel de scule și când ar fi trebuit să înceapă prin a fabrica ciocane, topoare, ferăstraie, rindele și alte unelte, lucru care ar fi cerut mult timp. Hotărîră deci să ierneze pe insula Lincoln și să-și caute o locuință mai potrivită, în care să-și petreacă lunile de iarnă.

Dar, înainte de toate, trebuiau să întrebuițeze minereu! de fier, din care inginerul găsisse cîteva zăcăminte în partea de nord-vest a insulei și să transforme acest minereu în fier sau în oțel.

Se știe că, în general, pămîntul nu conține metalele în stare curată. Cele mai multe dintre ele se găsesc combinate cu oxigen sau cu sulf. Și chiar cele două bucăți de minereu pe care le ridicase Cyrus Smith erau, una un magnetit, iar cealaltă o pirită, sau sulfura de fier. Cel dintîi, magnetitul, era un oxid de fier și trebuia deci redus cu ajutorul cărbunelui, adică eliminat oxigenul pentru a obține fier curat. Acest lucru se făcea fie supunînd minereul, amestecat cu cărbune, la o temperatură înaltă, fie prin așa-zisa metodă „catalană”, ușoară și rapidă, care transformă minereul în fier, printr-o singură operație sau, în sfîrșit, prin metoda furnalelor înalte, care transformă minereul mai întîi în fontă și-apoi fonta în fier, extrăgîndu-i procentul de cărbune cu care este combinată.

Cyrus S-mith avea nevoie de fier și nu de fontă; trebuia deci să caute să folosească metoda cea mai rapidă. De altfel, minereul pe care-l găsisse era el însuși foarte curat și foarte bogat în fier. Făcea parte din acea specie de minereu, care se găsește în mase de culoare cenușie închis, dă un praf negru, cristalizează în octaedre regulate și dă naștere magnetelor naturale. În Europa, și anume în Suedia și Norvegia, unde se găsesc zăcăminte bogate, el servește la fabricarea fierului de primă calitate. Nu departe de acest zăcămint se găseau și zăcămintele de cărbune, pe care pionierii începuseră să le folosească. Deci, materia prună se alia foarte prielnic așezată, înlesnind transformarea minereului.

— Așadar, domnule Cyrus, întrebă Pencroff, vom prelucra minereul de fier ?

— Da, dragul meu, răspunse inginerul, dar în acest scop vom începe prin a vîna pe insula cea mică vreo cîteva foci, ceea ce știu că nu-ți displace.

— Să vînam foci ? se miră marinarul, întorcîndu-se spre Gédéon Spilett. Nu știam că focile intră în fabricația fierului !

— Dacă spune Cyrus, așa este ! îl liniști reporterul.

Inginerul însă părăsise între timp Căminul, astfel că Pencroff se văzu silit să se pregătească de vînătoare, fără nici o altă explicație.

Puțin după aceea, Cyrus Smith, Harbert, Gédéon Spilett, Nab și Pencroff se aflau cu toții pe plajă, acolo unde canalul forma un fel de vad, de cîte ori marea se retrăgea. Vînătorii îl străbătură fără să se ude mai sus de genunchi.

Cyrus Smith punea pentru prima oară piciorul pe această insulă, tovarășii săi însă pentru a doua oară, căci aici îi azvîrlise balonul naufragiat.

Cîteva sute de pinguini îi întâmpinară la sosire, privindu-i cu ochi mirați. Pionierii, înarmați cum erau cu ciomege, ar fi putut să-i ucidă cu ușurință, totuși nu făcură nici o încercare, deoarece nu voiau să sperie focile, culcate pe nisip la o mică depărtare.

Înaintară deci cu băgare de seamă spre extremitatea nordică, călcînd pe un sol ciuruit de mici scobituri, care erau de fapt niște cuiburi de păsări acvatice. La capătul insulei se zăreau niște mogîldețe negre, care înotau la suprafața apei. Parcă ar fi fost mici stînci plutitoare.

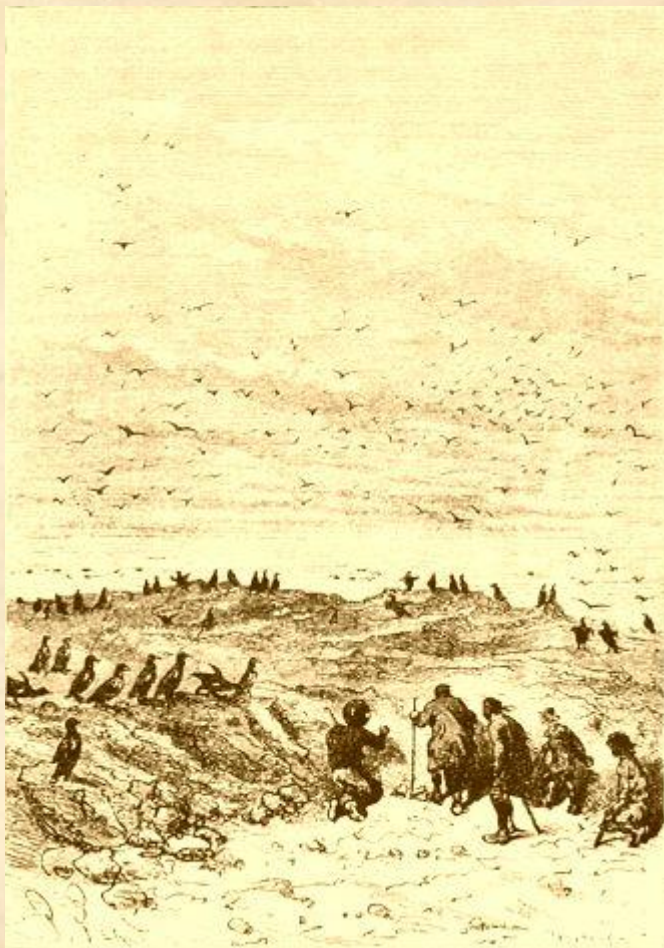
Erau focile pentru care veniseră. Ele trebuiau lăsate să iasă pe plajă, căci pîntecele lor îngust, blana lor deasă și scurtă și trupul lor alungit în chip de fus face ca focile, bune înotătoare,, să nu poată fi prinse în apă. Pe uscat însă, picioarele lor scurte, cu degetele unite printr-o membrană, abia le îngăduie să se tîrască încet și greoi.

Pencroff cunoștea năravurile acestor amfibii și își sfătui tovarășii să aștepte ca focile să se culce pe plajă, spre a se încălzi la soare, după care se vor cufunda într-un somn adînc. Atunci, vor face în. așa fel, încît să le taie drumul și să le lovească peste bot.

Vînătorii se ascuseră după stîncile litoralului, așteptînd în tăcere.

Trecu o oră, pînă cînd focile se hotărîră să iasă pe nisip. Sosiră în sfîrșit vreo șase. Pencroff și Harbert se depărtară, spre a ocoli capătul insulei, ca să le ia pe la spate și să letaie drumul. în timpul acesta, Cyrus Smith, Gédéon Spilett și Nab se furișau către viitorul teatru de luptă, tîrîndu-se de-a lungul stîncilor.

Deodată, Pencroff, înalt și voinic, ieși din ascunzătoare și scoase un chiot. Inginerul și cei doi tovarăși ai săi se repeziră între mare și foci. Două-trei dintre ele, lovite cu putere, căzură moarte pe nisip, pe cînd celelalte izbutiră să se arunce în mare, făcîndu-se nevăzute în larg.

— Focile cerute, domnule Cyrus ! spuse marinarul înaintînd spre inginer.

— Bine, Pencroff. Le vom transforma în foale, pentru fierărie.

— În foale ?! strigă Pencroff. Ce noroc a dat peste focile astea !

Într-adevăr, inginerul voia să facă din pielea lor niște dispozitive pentru suflat aerul necesar prelucrării minereului. Focile acestea erau de mărime mijlocie; în lungime nu depășeau șase picioare, iar capul lor semăna cu un cap de cîine.

Fiindcă nu avea nici un rost să care o greutate atît de mare, Nab și Pencroff hotărîră să le jupoaie pe loc, în timp ce Cyrus Smith și reporterul aveau să termine explorarea micii insule.

Marinarul și negrul se descurcară cu multă îndemînare, astfel că, trei ore mai tîrziu, Cyrus Smith dispunea de două piei de focă, pe care voia să le folosească așa cum erau, fără să le mai tăbăcească.

Pionierii așteptară refluxul,- apoi se întoarseră la Cămin, trecînd din nou canalul.

Prelucrarea pieilor nu fu un lucru ușor. Ele trebuiau să fie prinse pe niște rame de lemn, care să le tină întinse și apoi trebuiau cusute una de alta cu niște fibre, ca să poată fi umplute cu aer, fără să răsuflă prea mult. Pionierii se văzură nevoiți să reînceapă operația de cîteva ori. Cyrus Smith avea la dispoziție doar cele două lame de oțel făcute din zgarda lui Top, totuși se dovedi atît de îndemînat și tovarășii săi îl ajutară cu atîta pricepere, încît, peste trei zile, inventarul micii colonii se îmbogățise cu un dispozitiv de suflat aerul, menit să injecteze oxigen în mijlocul minereului, în timpul cît va fi supus căldurii. Fără aceasta, operația nu avea sorți de izbîndă.

În dimineața zilei de 20 aprilie, începu, așa cum o numește reporterul în însemnările sale, „perioada metalurgică”. Inginerul era hotărît, se știe, să lucreze chiar la locul unde se găseau zăcămintele de cărbune și de fier. După socotelile lui, acestea se aflau la poalele muntelui Franklin, la o depărtare de șase mile. Nu putea fi vorba să se întoarcă în fiecare seară la Cămin, așa că ei hotărîră să se adăpostească într-o colibă de crengi, ca să poată urmări zi și noapte importanta operație.

Plecară dis-de-dimineață. Nab și Pencroff duceau pe o targa dispozitivul de suflat aerul și o oarecare cantitate de provizie, pe care aveau s-o mai înmulțească pe drum.

Străbătură pădurea Jacamarului prin partea ei cea mai deasă. își croiră un drum, care mai tîrziu avea să devină calea directă, ce lega platoul Grande-Vue cu muntele Franklin. Copacii, aparținînd speciilor de care am mai pomenit, erau minunați. Harbert semnală prezența unei noi specii, așa numiții arbori „dragoni”, pe care Pencroff se grăbi să-i numească „praz îngîmfat”, căci, cu toată înălțimea lor, copacii aceștia făceau parte din familia liliaceelor, aidoma cepii și sparanghelului. Rădăcina lemnoasă a acestor copaci, fiartă, e foarte

bună de mâncat și supusă fermentației, ea dă o licoare destul de plăcută. Adunară o cantitate destul de mare din aceste rădăcini.

Drumul prin pădure fu lung. El ținu toată ziua, îngăduind coloniștilor noștri să observe fauna și flora locului. Top, în seama căruia era mai ales descoperirea faunei, alerga printre ierburi, stîrnind tot felul de vînat; fără a alege, Harbert și Gédéon Spilett ucîseră cu săgețile doi canguri și un animal care semăna cu un arici sau cu binecunoscutul furnicar.

—Și cînd va fi în oală, se grăbi să întrebe Pencroff, cu ce o să semene ?

—Cu o bucată de carne de vacă, răspunse Harbert.

—Altceva nici nu cerem, răspunse marinarul.

În timpul acestei excursii, pionierii întîlniră cîțiva porci mistreți care nu căutau să-i atace. Și se părea că nu vor mai da și peste alte fiare periculoase, cînd într-un desîș, reporterul zări la cîțiva pași de el, între crengile unui copac, un animal care i se păru că seamănă cu un urs și pe care începu să-l schițeze liniștit în carnet. Din fericire pentru Gédéon Spilett, animalul nu era un urs. Nu era decît un kula, cunoscut și sub numele de „leneșul”. Avea mărimea unui cîine, părul zburlit, de culoare murdară, și labelle înzestrate cu gheare puternice, care îl ajutau să se cațare pe copaci, pentru a se hrăni cu frunzele lor. După ce stabiliră identitatea acestui animal, pe care îl lăsară să-și vadă în pace de îndeletnicirile sale, reporterul se mulțumi să înscrie sub desenul său „leneș” în loc de „urs”, apoi porniră mai departe.

Pe la orele cinci după-amiază, Cyrus Smith dădu semnalul opririi. Se aflau în afara pădurii, la poalele puternicelor metereze de lavă, care sprijineau muntele Franklin spre răsărit. La cîteva sute de pași curgea Pîrîul Roșu, așa că pionierii aveau la îndemîină apă bună de băut.

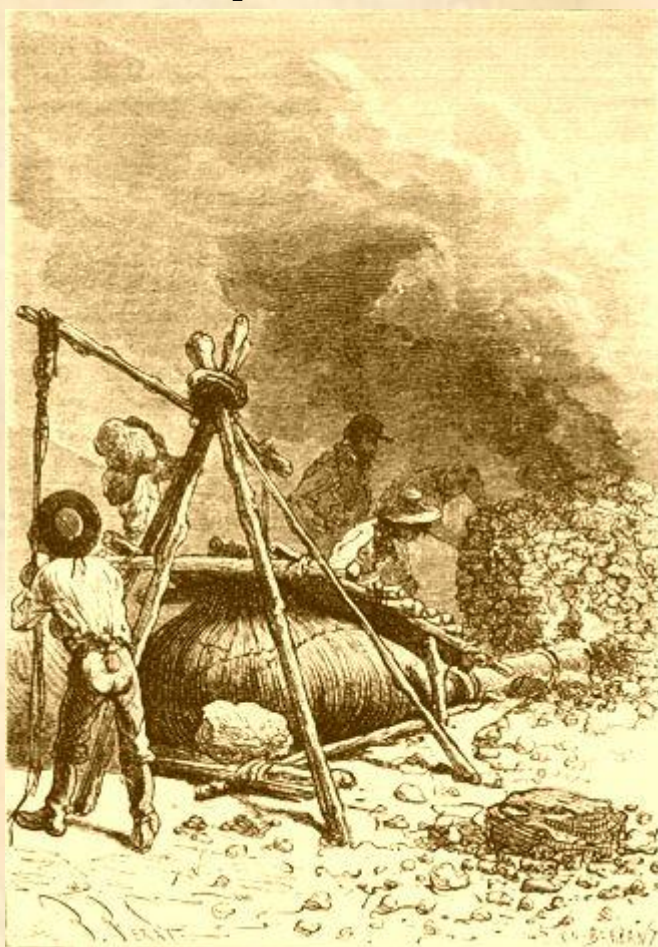
Tabăra fu curînd înjghebată. în mai puțin de o oră ridicară la marginea pădurii, între copaci, o colibă făcută din crengi, liane și pămînt. Cercetările geologice fură amîinate pentru a doua zi. Pregătiră cina, așezînd frigarea la flacăra unui foc vesel, în fața colibei. Pe la ora opt, dormeau duși, în timp ce unul dintre ei stătea de veghe, ca să întrețină focul și pentru a păzi tabăra de animalele sălbatice care puteau să-i dea tîrcoale.

A doua zi, la 21 aprilie, Cyrus Smith porni împreună cu Harbert în căutarea terenurilor, unde găsise mostre de minereu. El descoperi zăcămintul, la suprafața solului, aproape de izvorul pinului, la poalele uneia, dintre meterezele ce sprijineau muntele în partea de nord-est. Minereul,, foarte bogat în fier, și a cărui structură îngăduia să fie ușor supus topirii, se-prezenta, într-o formă cît se poate de potrivită pentru, modul de extracție pe care își propunea să-l folosească inginerul: metoda catalană, simplificată, așa cum se aplică în Corsica.

De fapt, metoda catalană propriu-zisă cere cuptoare și creuzete, în care minereul și cărbunele, așezate în pături alternative, sînt reduse și transformate în fier. Dar Cyrus Smith nu-și putea îngădui luxul unor astfel de construcții. El dorea să formeze din minereu și cărbune o masă cubică, în centrul căreia să sufle aer cu ajutorul dispozitivului său. Acesta era fără îndoială procedeul întrebuintat de primii metalurgiști ai. omenirii și, ceea ce izbutiseră aceștia să facă la vremea lor, puteau desigur și ei să reușească pe insula Lincoln.

Ca și minereul, cărbunele care se găsea nu prea departe, la suprafața pămîntului, fu adunat fără greutate. Minereul fu sfărîmat apoi în bucățele mici și curățat cu mîna de murdăriile de la suprafață. Îngrămădiră apoi cărbunele și minereul, așezîndu-l în pături suprapuse, așa cum procedează cărbunarii cu lemnul pe care vor să-l carbonizeze. Sub influența aerului suflat de foale și a căldurii, cărbunele avea să se transforme în acid carbonic, apoi în oxid de carbon, care la rîndul lui avea să se combine cu oxidul de fier, extrăgînd oxigenul și lăsînd să curgă fierul curat.

Acesta fu procedeul folosit de inginer. Așeză foalele din piele de focă, prevăzute cu un tub de pămînt refractar, fabricat în cuptorul de olărie, lîngă grămada de minereu. Mișcate primtr-un mecanism simplu, înjghebat cu ajutorul unui cadru de lemn și a unor funii de fibre, foalele zvîrliră în masa minereului o cantitate de aer, care-i ridica temperatura, ajutînd în același timp procesul chimic, de pe urma căruia pionierii obținură o cantitate de fier curat.

Grea operație ! Răbdarea și ingeniozitatea pionierilor fură puse la grea încercare. Totuși, operația izbuti și rezultatul fu un fel de bășică de fier spongios, pe care se văzură nevoiți s-o bată la roșu, adică s-o făurească, pentru a înlătura impuritățile învelișului lichefiat. Bineînțeles că acestor fierari improvizați lelipsea ciocanul; ei se aflau în situația în care se aflase și primul metalurgist și procedară întocmai cum procedase el: prima bășică de fier, fixată pe un băț, le sluji de ciocan, pentru a lovi a doua bășică, pe o nicovală de granit. Obținură astfel un metal rudimentar, dar care se putea întrebuinta.

În cele din urmă, după multe eforturi și oboseală, în ziua de 25 aprilie, pionierii făuriseră câțiva drugi de fier și-i prefăcuseră în scule: clești, cazmale, sape, pe care Pencroff și Nab le găseau minunate.

Dar metalul nu-l putea folosi prea mult în stare de fier curat: el trebuia prefăcut în oțel. Ori, oțelul rezultă din combinarea fierului cu cărbunele, obținându-se fie din fontă, din care se extrage o anumită cantitate de cărbune, fie din fier, căruia i se adaugă cărbunele care-i lipsește. Cyrus Smith avea să folosească acest din urmă procedeu, deoarece fierul pe care îl descoperise era curat.

Inginerul încălzi metalul împreună cu cărbune pisat într-un creuzet de pământ refractar și oțelul astfel obținut, maleabil și la cald și la rece, fu prelucrat cu ciocanul. Nab și Pencroff, bine îndrumați, făuriră niște topoare, care se căliră minunat prin încălzire la roșu și cufundare bruscă în apă rece.

Mai fabricară și alte unelte și anume: lame de rindea, topoare și toporașe, benzi de oțel pentru ferăstraie, foarfeci, cazmale, lopeți, ciocane, cuie — toate, fără îndoială destul de grosolane.

În sfârșit, în ziua de 5 mai, prima perioadă metalurgică se încheie și fierarii se întoarseră la Cămin, unde îi așteptau alte lucrări, în care aveau să se specializeze în curînd.

CAPITOLUL XVI

Se pune din nou problema locuinței. Fanteziile lui Pencroff. O explorare în nordul lacului. Marginea de miazănoapte a platoului. Șerpilor. Extremitatea lacului. Top e neliniștit. Top înoată. O luptă sub apă. Vaca de mare.

Era în ziua de 6 mai, care corespunde cu 6 noiembrie în emisfera boreală. Cerul se întunecase de câteva zile și cu toate că temperatura nu scăzuse încă prea simțitor, pionierii socoteau că trebuie să ia oarecari măsuri, pentru a-și asigura iernatul. Dacă pe insula Lincoln s-ar fi găsit un termometru, el ar fi arătat în medie 10—12° deasupra lui zero, fapt care nu trebuie să mire pe nimeni. Fiind așezată între paralelele 35 și 40, insula Lincoln trebuia să prezinte în emisfera de sud condițiile climaterice ale Siciliei sau ale Greciei din emisfera de nord. Dar, dat fiind că Grecia și Sicilia sufereau de pe urma unor geruri mari, însoțite de zăpadă și gheață, era de presupus că și insula Lincoln va fi supusă în toiu iernii unor scăderi de temperatură împotriva cărora trebuiau să fie pregătiți.

În tot cazul, chiar dacă frigul nu-i amenința încă, vremea ploilor se apropia și pe această insulă singuratică, așezată în plin Ocean Pacific și expusă tuturor

intemperiilor venite din larg, tulburările atmosferice trebuiau să fie dese și foarte violente.

Problema găsirii unei locuințe mai potrivite decât Căminul se punea imediat, cerînd b grabnică dezlegare.

Pencroff avea desigur o oarecare slăbiciune pentru adăpostul descoperit de el, totuși înțelese și el repede că trebuiau să caute altul mai bun. Odată, în împrejurări pe care le cunoaștem. Căminul fusese inundat de ape, și pionierii nu se mai puteau expune unui astfel de accident.

— De altfel, spuse Cyrus Smith, mai trebuie să luăm și alte măsuri de prevedere.

— De ce? Insula nu este locuită, spuse reporterul.

— Tot ce se poate ! răspunse inginerul, cu toate că nu am cercetat-o încă în întregime, dar chiar dacă nu se află nici o ființă omenească pe aici, mi-e teamă totuși să nu fie plină de animale sălbatice. Trebuie să ne punem la adăpost de orice atac și să nu mai fim siliți a veghea pe rînd noapte de noapte ca să nu lăsăm să se stingă focul. Și apoi, dragii mei, trebuie să ne gîndim la toate. Pirații malaezi trec adesea prin părțile acestea ale Pacificului.

— Cum se poate?! se miră Harbert. Ajung pînă la o asemenea distanță de uscat ?

— Da, copilul meu, răspunse inginerul. Pirații aceștia sînt marinari îndrăzneți, dar totodată sînt și niște tîlhari periculoși, împotriva cărora noi trebuie să luăm toate măsurile posibile.

— Foarte bine, răspunse Pencroff, ne vom apăra de toți dușmanii ce se pot ivi, fie ei cu două sau cu patru picioare. Dar, domnule Cyrus, n-ar fi bine să cercetăm toate colțurile insulei înainte de a întreprinde ceva ?

— Bine ar fi, întări Gédéon Spilett. Cine știe dacă nu vom găsi pe coasta opusă una din peșterile pe care îi zadar le-am căutat aici ?

— E adevărat, răspunse inginerul, totuși, voi uitați, dragii mei, că e bine să ne așezăm în vecinătatea unei ape și că din creștetul muntelui Franklin n-am zărit spre apus nici un rîu sau pîrîu. Pe partea aceasta, dimpotrivă, ne aflăm între rîul Mercy și lacul Grant, fapt care nu trebuie neglijat. Ba mai mult, coasta pe care ne aflăm nu este atît de bătută de vînturile care, în această emisferă, suflă de la nord la vest.

— Să clădim o casă pe malul lacului, propuse marinarul. Acum nu ducem lipsă nici de scule, nici de cărămizi. Dacă am izbutit să fim cărămidari, olari, turnători și fierari, o să izbutim noi să fim și zidari.

— Da, dragul, meu, dar înainte de a lua o hotărîre, trebuie să căutăm locul potrivit. Dacă natura near oferi locuință, ne-ar scuti de multă muncă, și-am avea totodată un adăpost mai sigur, care ne-ar apăra împotriva dușmanilor dinăuntru și dinafară insulei.

— Ai dreptate, Cyrus, răspunse reporterul, dar noi arii cercetat întreg masivul de granit de-a lungul coastei și n-am găsit nici cea mai mică gaură, nici măcar o crăpătură !

— Așa-i, întări Pencroff. Ah, ce bine-ar fi dacă am putea să săpăm un adăpost, la o oarecare înălțime, în peretele acesta, în așa fel, încât să nu ne ajungă nimeni ! Mă și văd într-o locuință cu cinci-șase camere, cu vedere spre mare...

— Cu ferestre și geamuri ! întregi Harbert, rîzînd.

— Și cu scară ! adăugă Nab.

— Ce găsiți de rîs ? strigă marinarul. Nu avem tîrnăcoape și cazmale? Și credeți că domnul Cyrus nu ne va fabrica pulbere ca să aruncăm stîncile în aer? Spuneți, domnule Cyrus, nu-i așa că ne veți fabrica și pulbere cînd va fi nevoie ?

Cyrus Smith îl ascultase pe avîntatul Pencroff, în timp ce acesta își defășura planurile fanteziste. Atacarea masivului de granit, chiar cu ajutorul unei mine, ar fi însemnat o muncă uriașă și era destul de supărător că natura nu făcuse măcar începutul. Inginerul propuse să se cerceteze din nou faleza, de la revărsarea rîului pînă la unghiul ei nordic.

Leșiră deci cu toții și-o examinară din nou, cu cea mai mare atenție, pe o întindere de nouă mile. Dar pe peretele neted și drept nu se vedea în nici un loc vreo cavitate. Cuiburile porumbeilor de stîncă, ce zburau deasupra falezei, erau doar niște scobituri foarte mici, săpate chiar sus, pe creasta neregulată a granitului.

Acest lucru îi cam nemulțumea, căci nu era chip să atace acest masiv nici cu tîrnăcopul, și nici cu ajutorul pulberii, pentru a obține o deschizătură. suficient de mare în stîncă. Întîmplarea făcuse ca Pencroff să descopere Căminul, singurul adăpost de pe toată partea aceea a litoralului, adăpost pe care se gîndeau să-l părăsească acu.

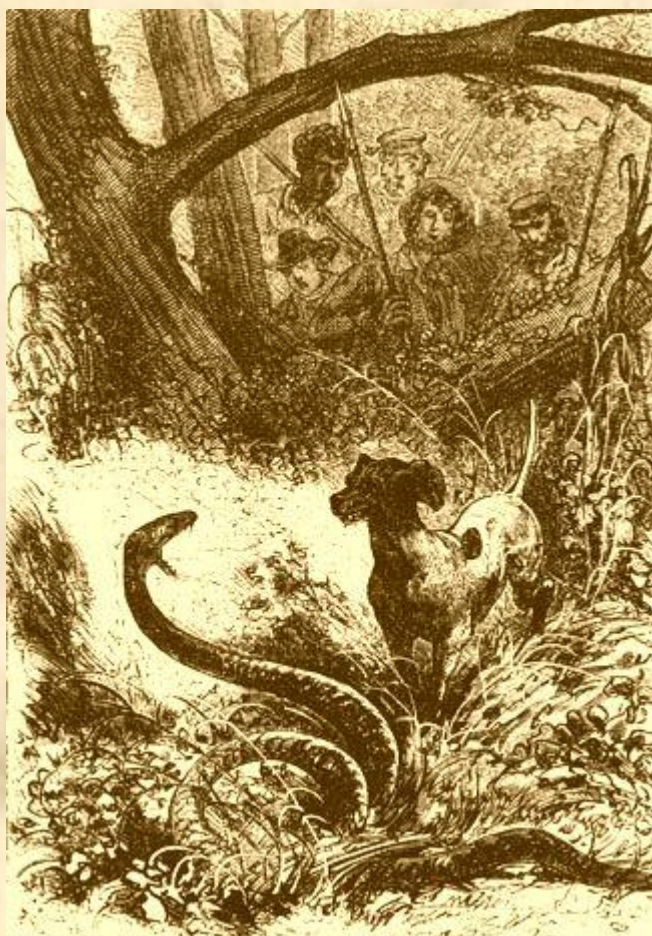
Isprăvind explorarea, ajunseră la cotul nordic al falezei; care se termina printr-un povîrniș lin, ce se pierdea pe plajă, formînd pînă la extrema limită din apus un fel de taluz, o îngrămădire deasă de pietre și nisip, avînd o înclinare de cel mult 45° și legate între ele prin plante, copăcei și ierburi. Ici, colo se mai ivea cîte un colț de granit, care străbătea vegetația. Pîlcuri de copaci creșteau, formînd terase pe povîrnișurile acoperite cu iarbă deasă. Dar numai la atît se reducea vegetația care încerca să răzbată în acest loc. De la poalele povîrnișului pînă la litoral se-ntindea un larg șes de nisip.

Cyrus Smith socoti, pe bună dreptate, că pe aici se scurgea, sub formă de cascadă, surplusul de apă al lacului. Era firesc ca surplusul apelor Pîrîului Roșu să se verse pe undeva; ori, inginerul nu găsisese încă locul, deși cercetase tot ținutul cuprins între gura rîului și platoul Grande-Vue.

De aceea, inginerul propuse tovarășilor săi să urce povîrnișul pe care îl observau și să se întoarcă la Cămin, străbătînd platoul și explorînd malurile de nord și de răsărit ale lacului.

Primă propunerea lui și, în câteva minute, Harbert și Nab ajunseră pe platou, Cyrus Smith, Gédéon Spilett și Pencroff urmându-i în pas mai puțin grăbit.

La vreo două sute de picioare în fața lor, se zărea printre frunze minunata oglindă a lacului, care strălucea în bătaia soarelui. Priveliștea era minunată în aceste locuri. Copacii îngălbeniți formau grupuri armonioase. Scoarța groasă a câtorva trunchiuri uriașe, doborâte de bătrânețe, închipuia brazde întunecate pe covorul de verdeață, ce se așternea pretutindeni. Printre crengi se zbenguiau stoluri de papagali, adevărate curcubeie mișcătoare, care săreau de pe o ramură

pe alta și-ți dădeau impresia că lumina se răsfrângea în toate culorile prin hățișul ciudat de crengi.

În loc să meargă de-a dreptul spre malul de nord al lacului, pionierii ocoliră marginea platoului, făcând un înconjur de o milă și jumătate, pentru a ajunge la revărsarea pârului, pe malul său stîng. Era o plimbare ușoară, deoarece copacii rari lăsau destul loc între ei. Se vedea că aici te afli la limita zonei fertile și vegetația începea să fie mai puțin viguroasă decît în zona cuprinsă între pâr și râul Mercy.

Cyrus Smith și tovarășii săi înaintau cu băgare de seamă prin ținutul acesta nou. Ei nu aveau alte arme decît arcuri cu săgeți și ciomege terminate cu un vîrf ascuțit de fier. E drept că nici nu se arată vreo fiară;

după cum se părea, ele trăiau mai mult în pădurile dese din sud. Totuși, pionierii avură și o surpriză neplăcută, văzîndu-l pe Top oprindu-se în fața unui șarpe uriaș, lung de patrusprezece pînă la cincisprezece picioare, pe care însă Nab îl răpuse cu o singură lovitură de ciomag. Cyrus Smith examina reptila și constată că nu era veninoasă; ea făcea parte din familia așa numitului *șarpe diamant*, cu care se hrănesc indigenii din unele regiuni. Totuși, s-ar fi putut să mai existe pe acolo și alte specii de șerpi, a căror mușcătură să fie mortală. De pildă, vipere cu coada despicată, care se ridică deodată cînd le calci, sau șerpi înaripați, care au de o parte și de alta a capului un fel de aripioare, ce le ajută să se avînte cu o mare repeziciune. Top, după prima clipă de surpriză, începu să gonească reptilele cu un zel, care ar fi putut să-i fie fatal, silindu-și stăpînul săl cheme mereu.

Ajunseră destul de repede la locul unde Pîrîul Roșu se vărsa în lac și recunoscură pe malul opus locul pe care îl cercetaseră la coborîrea de pe muntele Franklin. Cyrus Smith observă că debitul de apă al pîrîului era destul de mare și, prin urmare, nu s-ar fi putut ca natura să nu se fi îngrijit să creeze undeva un loc de scurgere pentru surplusul de apă al lacului. Punctul de revărsare trebuia neapărat găsit, căci el forma desigur o cădere de apă, a cărei energie le putea fi de folos.

Pionierii umblau fiecare după voia sa, fără să se depărteze totuși prea mult unul de altul. Apele lacului păreau bogate în pește. Pencroff își puse în gînd să meșterească diferite unelte de pescuit, ca să poată trage foloase din această bogăție.

O luară întîi de-a lungul capului ascuțit din partea de nord-est a lacului. Se putea presupune că într-acolo se află căderea de apă, deoarece în partea aceea malul lacului aproape atinge marginea platoului. Dar se înșelaseră și se văzură siliți să continue explorarea malului care, după o ușoară cotitură, cobora din nou de-a lungul litoralului.

Aici, malul era mai puțin împădurit, doar cîteva pîlcuri de copaci, risipite ici, colo, măreau pitorescul pri veliștei. Lacul Grant se desfășura în toată întinderea lui și nici o briza nu-i încrețea fața apelor.

Alergînd printre ierburi, Top gonea stoluri de păsări diferite, pe care Gédéon Spilett și Harbert le întîmpinară cu săgeți. Tînărul nimeri una din aceste păsări, care căzu în mijlocul ierburilor de mlaștină. Top se repezi și aduse o minunată pasăre de apă, de culoare cenușie, cu capul mare și ciocul scurt, cu degetele unite în formă de lopățele printr-o pieleță cu marginea festonată și cu aripile tivite cu o dungă albă. Era o *lișiță*, pasăre de mărimea unei potîrnichi mari, aparținînd grupului de macrodactylc, care fac trecerea între grupul palmipedelor și al picioroangelor. Era un vînat destul de neînsennat, căci carnea lui nu avea un gust prea bun. Pionierii hotărîră să i-o dea la cină, lui Top care nu era prea pretențios.

Mergînd de-a lungul malului răsăritean al lacului, călătorii noștri atinseră după scurtă vreme marginea care mai fusese cercetată. Inginerul era foarte mirat că nu găsise locul de scurgere al surplusului apelor lacului și nu ascundea acest lucru față de reporter și marinăr, cu care stătea de vorbă.

În aceeași clipă, Top, care fusese foarte calm pînă atunci, dădu semne de neliniște. Inteligentul animal alerga de colo-colo pe mal, se oprea, apoi se uita spre apă, ținînd o labă ridicată, ca și cînd ar fi adulmecat un vînat nevăzut; uneori lătra cu furie, alteori păstra cea mai adîncă tăcere.

Nici Cyrus Smith, nici tovarășii săi nu luară la început în seamă purtarea ciudată-a lui Top, dar lătratul cîinelui întețindu-se, atenția inginerului se trezi.

— Ce s-a întîmplat Top ? întrebă el.

Cîinele făcu mai multe sărituri spre stăpînul lui, dînd semne vădite de neliniște, apoi se repezi din nou spre mal și, pe neașteptate, sări în lac.

— Aici, Top ! strigă Cyrus Smith, care nu voia să-și lase cîinele să intre în apa aceasta necunoscută.

— Ce s-o fi petrecînd acolo dedesubt? se întrebă Pencroff, cercetînd fața apei.

— Top o fi simțit prezența vreunei amfibii, răspunse Harbert.

— Poate un aligator²⁰ ? spuse reporterul.

— Nu cred, răspunse Cyrus Smith. Aligatorii se întîlnesc numai în regiuni cu latitudine mai joasă.

Între timp, la chemarea stăpînului său, Top se întorsese la mal, continuînd să fie neliniștit; sărea mereu prin ierburile înalte și, călăuzit de instinct, părea că urmărește o ființă nevăzută, care ar fi înotat de-a lungul malului, sub apele lacului. Totuși, apele erau liniștite, suprafața lor nu avea nici cea mai mică încrețitură. Pionierii se opriră de cîteva ori, observînd-o cu luare aminte. Nu apărea nimic. Mister.

Inginerul era foarte intrigat.

— Să cercetăm și mai departe, spuse el.

Peste o jumătate de oră, pionierii atinseră unghiul de sud-est al lacului, regăsindu-se din nou pe platoul Grande-Vue. Aci, cercetarea malurilor lacului trebuia socotită terminată și, totuși, inginerul nu descoperise pe unde și nici cum se scurgea surplusul apelor.

— Totuși, punctul de revărsare trebuie să existe, repeta el, și de vreme ce nu se vede în afară, el se află desigur înăuntru masivului de granit de pe coastă !

— Dar, ce importanță are acest lucru, dragă Cyrus ? întrebă Gédéon Spilett.

— O importanță foarte mare, răspunse inginerul, — căci dacă scurgerea trece prin masiv, s-ar putea ca înăuntru lui să existe o cavitate, pe care am putea-o folosi ca locuință, după ce vom fi îndrumat în altă direcție cursul apelor.

— Domnule Cyrus, întrebă Harbert, nu s-ar putea oare ca apele să se scurgă chiar prin fundul lacului, ajungînd la mare printr-o conductă subterană ?

— Ba se poate foarte bine, răspunse inginerul, și, așa stînd lucrurile, vom fi nevoiți să ne clădim singuri casa. Ce să-i faci, natura n-a vrut să facă nimic pentru noi.

Pionierii se pregăteau să traverseze platoul, pentru a se întoarce la Cămin, căci erau orele cinci, cînd Top începu să dea din nou semne de neliniște. Lătra cu furie și, înainte ca stăpînul lui să-l fi putut reține, el se avîntă pentru a doua oară în lac.

Alergară cu toții spre mal. Top ajunsese între timp la o depărtare de douăzeci de picioare și, în vreme ce Cyrus Smith îl chema zadarnic, un cap uriaș apăru la suprafața apelor, nu prea adînci în acele locuri.

²⁰ Aligator — specie de crocodil, care trăiește în anele Americii și care atinge pînă la cinci metri lungime. (N. R.)

Harbert recunosc pe dată genul de amfibii din care făcea parte animalul acesta cu capul ȗguiat, cu ochii mari ȗi mustăȗi lungi, pleoȗtite.

— Un lamantin ! strigă el.

Dar nu era un lamantin, ci un alt specimen din ordinul cetaceelor, din grupa aȗa-ziselor „vaci de mare”, un dugong, pe care-l recunosc apoi după nărilor lui larg deschise, deasupra botului.

Uriaȗa dihanie se repezi la cîine, care încercă să scape de ea, înot în d spre mal. Stăpînul lui Top nu avea cum să-l scape ȗi, înainte ca Gédéon Spilett ȗi Harbert să fi avut timp să-ȗi încordeze arcurile, cîinele înhăȗat de dugong dispăru sub apă.

Nab voi să sară în ajutorul lui Top, cu ciomagul lui ghintuit, hotărît să atace uriaȗul animal chiar acolo unde se simȗea în elementul său.

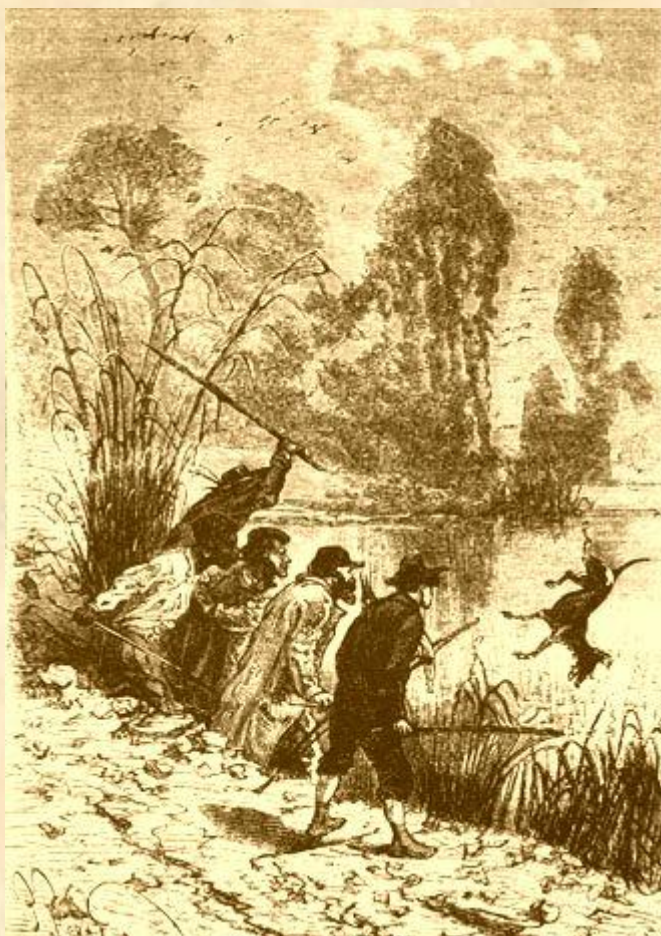
— Stai, Nab! îl opri inginerul.

Între timp, sub apă se încinse o luptă cu totul inexplicabilă, deoarece Top nu avea cum să reziste în asemenea condiȗii: părea să fie o luptă îndîrjită, judecînd după bulboanele care se vedeau pe faȗa apei ȗi, în mod fatal, trebuia să se isprăvească cu moartea cîinelui. Dar, deodată, într-un vîrtej de spume, Top fu proiectat în aer de o forȗă necunoscută, zbucni pînă la zece picioare deasupra suprafeȗei lacului, căzu din nou în mijlocul apelor răscolite din adîncuri, apoi înotă spre mal. Cîinele scăpase ca prin minune, fără răni prea grave.

Cyrus Smith ȗi tovarăȗii săi priveau faȗa lacului, fără să înȗeleagă nimic. S-ar fi zis că lupta nu încetase sub apă. Se părea că dugongul, după ce scăpase de cîine, lupta mai departe, fiind atacat de un animal puternic.

Lupta nu ținu însă mult. Apele se înroȗiră de sînge ȗi trupul dugongului, care se ridicase deasupra valurilor stacoȗii, fu aruncat în curînd la mal pe o mică plajă din partea de sud a lacului.

Pionierii alergară într-acolo. Dugongul murise. Era un animal uriaȗ, lung de cincisprezece pînă la șaisprezece picioare ȗi care părea să cîntărească mai bine de vreo mie de kilograme. La gît, dihania avea o rană, care părea că se datoreȗte unui tăiȗ ascuȗit.

Oare ce amfibie izbutise să ucidă uriașul dugong ? Nimeni n-ar fi putut să dea un răspuns mulțumitor și Cyrus Smith, preocupat, se întoarse la Cămin, însoțit de tovarășii lui.

CAPITOLUL XVII

Cercetarea lacului. Curentul indicator. Planurile lui Cyrus Smith. Grăsimea dugongului. La ce folosește pirită. Sulfatul de fier. Cum se fabrică glicerina. Săpunul. Salpetrul. Acidul sulfuric. Acidul azotic. Noua cascadă.

A doua zi de dimineață, la 7 mai, Cyrus Smith și Gédéon Spilett se urcară pe platoul Grande-Vue, lăsându-l pe Nab să pregătească masa. Harbert și Pencroff se ocupau cu reînnoirea proviziilor de lemne de foc.

Inginerul și reporterul ajunseră curînd la mica plajă din susul lacului, pe care fusese aruncat dugongul. Asupra acestei mase de carne se și abătuseră stoluri de păsări, pe care erau nevoiți să le alunge cu pietre, deoarece Cyrus Smith dorea să păstreze grăsimea animalului, care putea fi întrebuințată pentru nevoile coloniei. Cît despre carnea dugongului, trebuie să fi fost deosebit de gustoasă, deoarece în Malaezia ea era păstrată special pentru prinții indigeni. Dar aceasta îl privea îndeosebi pe Nab.

În acele clipe, Cyrus Smith se gîndea la cu totul altceva. El nu uitase întîmplarea din ajun și era foarte preocupat de aceasta. Ar fi dorit să dezlege taina luptei submarine și să știe ce fel de monstru marin izbutise să rănească atît de ciudat dugongul.

Inginerul se opri la marginea lacului, privea, cerceta, dar nimic nu se petrecea sub apele liniștite, care străluceau în bătaia primelor raze ale soarelui.

Lîngă plaja pe care zăcea trupul dugongului, apele nu erau prea adînci, dar ceva mai departe, fundul lacului se lăsa treptat și spre mijloc atingea probabil o adîncime foarte mare. Lacul părea să fie un larg bazin, pe care îl umpluseră apele Pinului Roșu.

— Ei, Cyrus, întreabă reporterul, mi se pare că apele nu au nimic suspect.

— Nu, dragă Spilett, răspunse inginerul, și nu știu cum să explic întîmplarea de ieri!

— Mărturisesc, reluă Gédéon Spilett, că rana pe care o are monstrul este stranie și nu mai puțin ciudat mi se pare felul în care a fost aruncat Top afară din apă cu atîta forță. S-ar fi zis, într-adevăr, că un braț puternic a zvîrlit cîinele, și că același braț, înarmat cu un pumnal, a răpus apoi dugongul.

— Da, răspunse inginerul gînditor, sînt lucruri pe care nu le pot înțelege. Dar, înțelegi dumneata mai bine decît mine, dragă Spilett, cum am fost salvat eu din valuri și transportat pe dune ? Nu-i așa că ți se pare ciudat ? Simt că aici se ascunde o taină, pe care o vom descoperi într-o bună zi. Să observăm deci,

dar fără să vorbim prea mult în fața tovarășilor noștri despre aceste fapte. Să ne păstrăm observațiile pentru noi și să ne vedem de treabă.

După cum știm, inginerul nu descoperise locul pe unde se scurgea surplusul apelor lacului, totuși, punctul de revărsare trebuia să existe pe undeva, căci nu văzuseră nicăieri urme de inundație. Spre mirarea lui, Cyrus Smith observă că în locul în care se aflau, exista un curent destul de pronunțat. El aruncă în apă câteva bucățele de lemn, care fură tirite spre sud. Inginerul urmă curentul, mergînd de-a lungul țărmului, și ajunse astfel la capătul meridional al lacului.

Acolo, se vedea un fel de depresiune a apelor, care păreau să fie înghițite printr-o crăpătură a fundului lacului.

Cyrus Smith ascultă, lipindu-și urechea de pămînt, și auzi foarte deslușit zgomotul unei căderi de apă subterană.

— Aici e revărsarea, spuse el, ridicîndu-se. Apele se scurg spre mare printr-un canal săpat în masivul de granit, străbătînd niște cavități pe care vom ști să le folosim. Ei, bine! Am să dau eu de ele!

Inginerul tăie o creangă lungă, o curăță de frunze, o vîrî în unghiul format de cele două maluri și descoperi acolo o gaură mare, care se deschidea numai la un picior de la fața lacului. Prin acest canal, pe care în zadar îl căutaseră pînă atunci, se scurgea surplusul apelor și curentul era atît de puternic, încît creanga, smulsă din mîna inginerului, dispăru purtată de apă.

— Nu mai încape nici un fel de îndoială, repetă Cyrus Smith, aici se află punctul de revărsare și eu voi izbuti să descopăr deschizătura.

— Cum ? întrebă Gédéon Spilett.

— Coborînd cu trei picioare nivelul apelor.

— Și cum vrei să cobori nivelul lor ?

— Deschizîndu-le o altă ieșire mai mare ca aceasta.

— Și în ce loc, Cyrus ?

— În partea în care malul lacului se apropie cel mai mult de țărmul mării.

— Dar malul acela este de granit! observă reporterul.

— Nu-i nimic, răspunse Cyrus Smith, voi face să sară în aer acest granit, și apele scurgîndu-se pe acolo vor dezveli deschizătura de aici... - formînd o cascadă în căderea lor pe plajă, adăugă reporterul.

— O cascadă pe care vom ști s-o folosim, răspunse Cyrus. Haide să mergem !

Porni apoi cu tovarășul său, care avea atîta încredere în el, încît nu se îndoia de reușita celor întreprinse. Și totuși, reporterul se întreba cum va izbuti Cyrus Smith să despice masivul de granit, fără un exploziv și cu instrumentele destul de rudimentare pe care le aveau. Oare încercarea aceasta nu avea să-i depășească puterile?

Cînd Cyrus Smith și reporterul ajunseră la Cămin, îi găsiră pe Harbert și Pencroff descărcîndu-și pluta plină de lemne.

—Tăietorii de lemne și-au isprăvit aproape toată treaba, domnule Cyrus, spuse marinarul, rîzînd, și cînd veți avea nevoie de zidari...

—De zidari nu, dar de chimiști... răspunse inginerul.

—Da, adăugă reporterul, căci vom face să sară insula în aer...

—Să sară insula în aer ? strigă Pencroff.

—Cel puțin în parte! replică Gédéon Spilett.

—Ascultați-mă, dragii mei, începu inginerul. Și le expuse rezultatul observațiilor sale. După părerea lui în masa de granit care forma platoul Grande-Vue trebuia să se afle o cavitate mai mare sau mai mică, și inginerul ținea să ajungă pînă la ea. De aceea trebuia eliberată mai întîi deschizătura prin care se prăvăleau apele, prin urmare trebuia coborît nivelul lor, croinduli-se o scurgere mai largă. De aici, nevoia de a fabrica o substanță explozibilă, cu ajutorul căreia să se poată croi în alt punct al malului o deschizătură mai largă: Cyrus Smith avea de gînd să încerce fabricarea unei asemenea substanțe cu ajutorul mineralelor pe care natura i le punea la îndemână.

Nu e nevoie să mai spunem cu cît entuziasm primiră cu toții, dar mai ales Pencroff, proiectul inginerului.

Întrebuințarea mijloacelor extreme, despicarea granitului, crearea unei cascade îl încîntau pe marinar ! Și de vreme ce era nevoie de chimiști putea fi chimist tot atît de bine, cum putea fi zidar sau cizmar. De altfel, va ști să devină orice, chiar profesor de dans, dacă va fi nevoie, îl încredința el pe Nab.

Nab și Pencroff trebuiră să se ocupe mai întîi de extragerea și conservarea grăsimii și cărnii dugongului. Porniră amîndoi la drum de îndată, fără să mai ceară vreo lămurire. Încrederea lor în inginer era deplină.

Peste cîteva minute, Cyrus Smith, Harbert și Gédéon Spilett, tîrînd după ei pluta, plecară în susul rîului, îndreptîndu-se spre zăcămintul de cărbune, unde se aflau din belșug pirite șistoase, care se desfac în foi subțiri și se găsesc de obicei în terenurile de tranziție mai noi. Nu de mult, inginerul adusese o mostră din acest minereu.

Cărară pirită la Cămin toată ziua și pînă seara adunaseră cîteva tone.

A doua zi, la 8 mai, inginerul își începu operațiile. Aceste pirite conțineau, în cea mai mare parte, cărbune, siliciu, aluminiu și foarte multă sulfura de fier. Cyrus Smith voia să izoleze sulfura de fier din pirită, s-o transforme cît mai repede în sulfat de fier, apoi din sulfat să extragă acidul sulfuric.

Acesta le era țelul. Acidul sulfuric este o substanță . mult întrebuințată, și însemnătatea industriei unei țării se poate aprecia după cantitatea de acid sulfuric consumată. Acest acid le putea fi mai tîrziu de mare folos la fabricarea lumînărilor, la tăbăcitul pieilor dar, deocamdată, inginerul îi hotărîse o altă întrebuințare.

Cyrus Smith alese, În spatele Căminului, un loc cît mai neted. Pe acest teren așeză o grămadă de crengi și de surcele, peste care puse bucățile de pirită,

sprijinite una de alta; acoperi apoi totul cu un strat subțire de pirită, sfărîmată în bucățele mărunte.

După aceea, aprinseră surcelele, și pirită luă foc la rîndul ei, amestecată fiind cu cărbune și sulf. Așezară apoi noi straturi de pirită pisată, pînă ce ridicară o grămadă mare, pe care o acoperiră cu pămînt și iarbă, lăsînd și cîteva deschizături de aerisire, așa cum procedează cărbunarii cînd fac cărbuni de lemn.

Așteptară după aceea zece, douăsprezece zile, procesul chimic urmînd să se facă singur. Sulfura de fier trebuia să se prefacă în sulfat de fier și aluminiul în sulfat de aluminiu: două substanțe ușor solubile, spre deosebire de siliciul, cărbunii și cenușa, care aveau să se aleagă.

În acest timp, Cyrus Smith puse la cale alte lucrări, care fură duse la îndeplinire cu și mai mult zel, cu îndîrjire chiar.

Nab și Pencroff adunaseră grăsimea dugongului în vase mari de pămînt. Inginerul voia să izoleze prin saponificare unul din elementele componente ale grăsimii, glicerina. Pentru a obține acest rezultat, era destul să supună grăsimea acțiunii sodei sau calciului. Se știe că oricare din substanțele acestea atacă grăsimea, dînd naștere săpunului și izolînd în același timp glicerina, de care inginerul avea mare nevoie. După cum am văzut mai sus, oamenii noștri nu duceau lipsă de var, dar sub acțiunea calciului nu puteau obține decît un săpun calcaros, insolubil și prin urmare 'de neîntrebuințat, pe cîtă vreme, cu ajutorul sodei, se putea obține un săpun solubil, care ar fi fost foarte potrivit pentru gospodăria lor. Inginerul, om practic, căuta să obțină sodă. Vă închipuiți că i-a fost greu ? Nu, căci pe țărm se găseau cantități mari de plante marine, diferite specii de alge și fucacee bogate în sodiu. Culeseră o mare cantitate de asemenea plante, pe care le puseră la uscat, așezîndu-le apoi în niște șanțuri descoperite. Arderea acestor plante fu întreținută timp de cîteva zile, în așa fel, încît căldura să se ridice la temperatura de topire a cenușii. Rezultatul arderii fu o masă compactă, cenușie, cunoscută de mult sub numele de sodă naturală.

Tratînd grăsimea animală cu această sodă, inginerul obținu un săpun solubil și o substanță neutră, glicerina.

Totuși, mai lipsea ceva. Cyrus Smith avea nevoie, în vederea preparațiilor lui viitoare, de o altă substanță, de azotatul de potasiu, care e mai cunoscut sub numele de nitrat de potasiu sau salpetru.

Cyrus Smith ar fi putut fabrica această substanță prin tratarea carbonatului de potasiu, care poate fi extras foarte ușor din cenușa plantelor, cu ajutorul acidului azotic. Dar tocmai acesta îi lipsea. De aceea, el își pusese în gînd să fabrice acid azotic. Și acesta părea un lucru care nu găsea dezlegare. Din fericire, de data aceasta, natura îi veni în ajutor, căci Harbert descoperi în nordul insulei, la poalele muntelui Franklin, un zăcămînt de salpetru, iar pionierilor nu le rămînea altceva de făcut, decît să purifice sărurile găsite.

Toate aceste operații ținură vreo opt zile, isprăvind.u-se înainte de prefacerea piritei în sulfat de fier. În zilele următoare, pionierii avură răgazul să fabrice din argilă plastică o cantitate de oale de pământ refractar și să zidească un cuptor de cărămizi special, care să slujească la distilarea sulfatului de fier, când acesta va fi obținut. Sfârșiră pregătirile la 18 mai, cam în același timp cu terminarea procesului chimic. Gédéon Spilett, Harbert, Nab și Pencroff, bine îndrumați de inginer, deveniseră lucrătorii cei mai indemânatici din lume. De altfel, nevoia este cel mai bun dascăl.

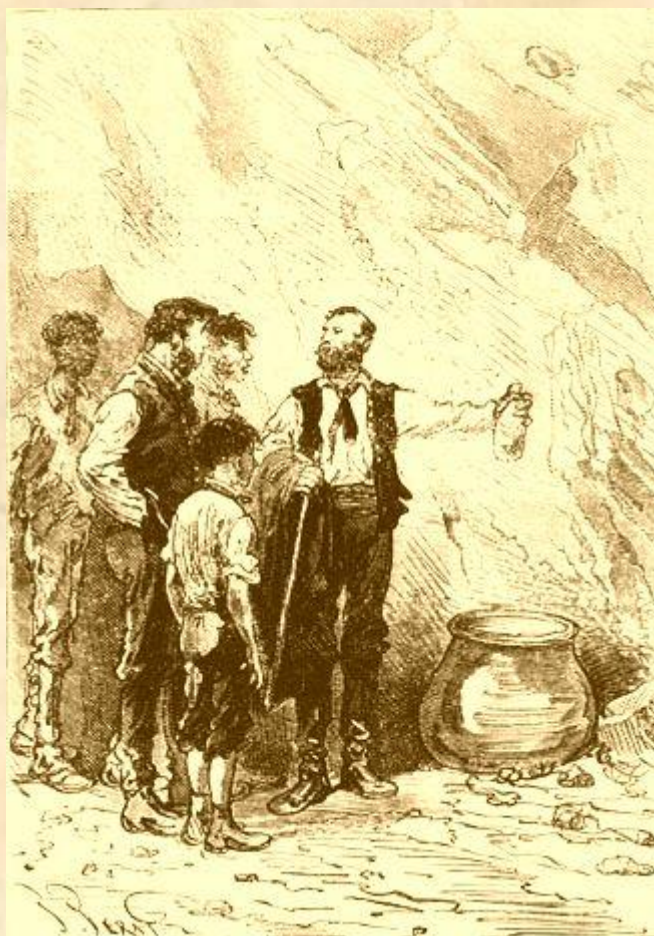
Rezultatul obținut de pe urma arderii întregii grămezi de pirită, alcătuit din cantități de sulfat de fier, sulfat de aluminiu, siliciu, resturi de cărbuni și cenușă, fu depus într-un bazin cu apă. Amestecară bine totul, lăsară să se așeze, apoi scurseră încet lichidul obținut, care conținea sulfat de fier și sulfat de aluminiu, celelalte materii rămânând pe fundul bazinului, ele nefiind solubile. În cele din urmă, obținură cristale de sulfat de fier prin evaporarea parțială a lichidului, iar restul amestecului, care nu se evaporase și care conținea sulfatul de aluminiu, fu aruncat.

Cyrus Smith avea acum la îndemână o cantitate destul de mare de sulfat de fier cristalizat, cu ajutorul căruia urma să fabrice acidul sulfuric.

În industrie, fabricarea acestui acid are nevoie de instalații costisitoare: uzine mari, instalații speciale, aparate de platină, camere de plumb, pe care acidul nu-l poate ataca și în care are loc procesul chimic. Inginerul nu avea astfel de instalații, dar știa că în Boemia, mai ales, acidul sulfuric se fabrică cu mijloace mult mai simple și mult mai folositoare, deoarece dau un acid mai concentrat.

Pentru a obține acid sulfuric, nu-i mai rămânea de făcut decât o singură operație: să calcineze în vase închise cristalele de sulfat de fier, distilând astfel acidul sulfuric, iar apoi, prin condensarea vaporilor, să obțină acidul curat.

Această operație se făcu cu ajutorul vaselor refractare, care, pline cu cristale de sulfat de fier, fură așezate în cuptor, unde acidul se distila. Operația se făcu în cele mai bune condițiuni și în ziua de 20 mai, douăsprezece zile după începerea ei, inginerul era în posesia acidului care avea să-i folosească mai târziu în nenumărate împrejurări.

Vă veți întreba de ce avea nevoie inginerul de această substanță ? Foarte simplu: ca să obțină acid azotic. De altfel, lucrul era ușor, deoarece salpetrul atacat cu acid sulfuric dă naștere, prin distilare, acidului azotic.

Dar, pînă la urmă, de ce le trebuia acid azotic ? Iată un lucru pe care nici tovarășii inginerului nu-l știau, deoarece el nu le spusese ce urmărea prin toate aceste operații.

În sfîrșit, inginerul își procură, printr-o ultimă reacție, substanța pentru care făcuse atîtea combinații.

El luă o cantitate de acid azotic, pe care o amestecă cu glicerina, în prealabil concentrată în bainmarie²¹ și, fără să fi avut măcar la îndemînă un amestec refrigerent, cu care să grăbească răcirea, obținu cîteva kilograme de lichid uleios și gălbui.

Cyrus Smith făcuse această ultimă experiență singur, departe de Cămin, temîndu-se să nu provoace o explozie, dar, cînd aduse tovarășilor săi vasul cu lichid, se mulțumi, doar să le spună:

—Iată nitroglicerina !

Izbutise într-adevăr să fabrice această substanță deosebit de periculoasă, a cărei putere de explozie este de zece ori mai mare decît aceea a prafului de pușca obișnuit și care pricinuisese pînă atunci o mulțime de accidente ! Totuși, de cînd se folosește sub formă de dinamită, adică amestecată cu o substanță solidă, poroasă, ca de pildă argila sau zahărul, periculosul lichid poate fi folosit cu mai multă siguranță. Dar dinamita nu era cunoscută încă pe vremea cînd coloniștii noștri se îndeletniceau cu aceste experiențe în insula Lincoln.

—Și cu lichidul acesta vom arunca în aer stîncile ? întrebă Pencroff cu un aer neîncrezător.

—Da, dragul meu, răspunse inginerul, — și efectul nitroglicerinei va fi cu atît mai mare, cu cît granitul este mai tare și cu cît va opune mai multă rezistență la explozie.

—Și cînd va avea loc explozia, domnule Cyrus ?

—Mîine, după ce vom termina de săpat gaura ce trebuie minată, răspunse inginerul.

A doua zi, la 21 mai, în zori, pionierii se îndreptară spre unghiul pe care îl forma țărmul de est al lacului Grant, la numai cinci sute de pași de coastă. În locul acesta, platoul era așezat sub nivelul apelor, care erau reținute doar de cadrul lor de granit. Era ușor de înțeles că, sfărîmînd acest cadru, apele, vor năvăli prin spărtură, formînd un rîu care, după ce va curge pe suprafața înclinată a platoului, se va revărsa pe plajă. În felul acesta, se va obține o coborîre a nivelului apelor lacului, fenomen care avea să elibereze actuala gură de scurgere, adică tocmai ceea ce urmărea inginerul.

Deci, trebuiau să înceapă prin sfărîmarea cadrului de granit al lacului. Sub conducerea inginerului, Pencroff, înarmat cu un tîrnăcop pe care îl mînuia cu

²¹ Bain-marie — un vas cu apa clocotită în care se pune un vas ce conține ceea ce vrei să fierbi. (N. R.)

putere și îndemînare, atacă partea exterioară a granitului. Gaura pe care trebuia s-o facă începea pe o creasta a malului și urma să se adîncească oblic, în așa fel, încît să atingă un nivel cu mult inferior lacului. În felul acesta, explozia va îngădui apelor să se scurgă în cantitate mare, coborînd simțitor nivelul lacului.

Lucrarea ținu mult, căci inginerul, dorind să obțină un rezultat extraordinar, hotărî să consacre operației cel puțin zece litri de nitroglicerină. Pencroff, ajutat de Nab, lucră atît de repede, încît termină de săpat pînă la ora patru după-amiază.

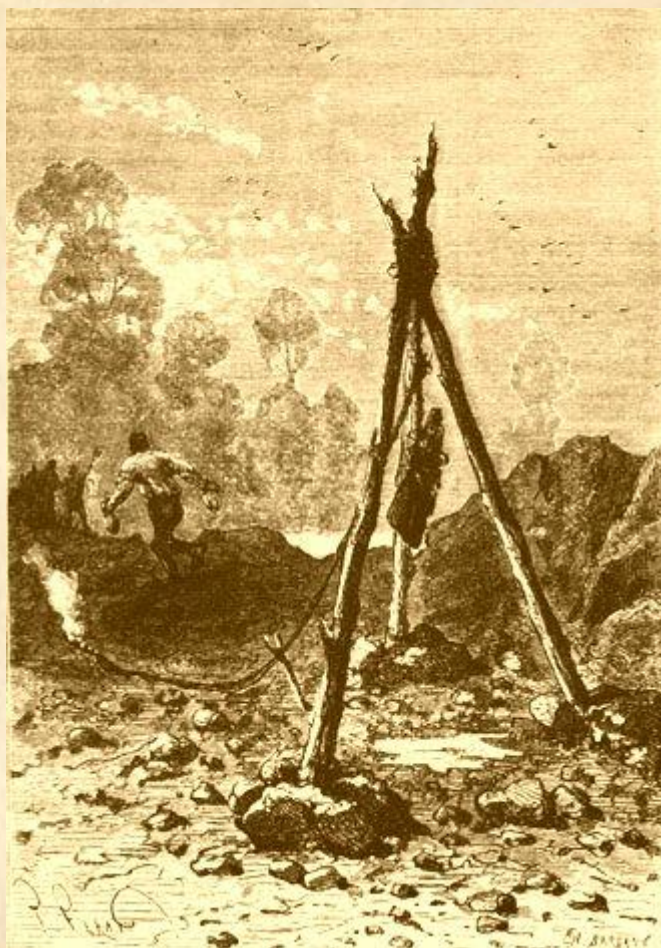
Rămînea de rezolvat problema aprinderii explozivului. De obicei, nitroglicerina ia foc cu ajutorul unui fulminant, care pregătește explozia. Se știe că explozia nitroglicerinei nu poate fi provocată decît printr-o lovitură; dacă i se dă foc, substanța arde fără să explodeze.

Știind că nitroglicerina are proprietatea să facă explozie cînd e lovită, Cyrus Smith hotărî să se folosească de această însușire, urmînd să facă alte încercări, doar în cazul cînd aceasta nu va izbuti.

Într-adevăr, o lovitură de ciocan dată cîtorva picături de nitroglicerină, risipite pe suprafața unei pietre tari, ajunge să provoace explozia, dar acela care dă lovitură cade singur victima încercării sale. Cyrus Smith se gîndi să atârne de un stîlp, așezat deasupra găurii, o bucată de fier, cîntărind mai multe kilograme, legată cu o fibră vegetală. O altă fibră muiată în sulf, fu legată cu unul din capete de mijlocul celei dintîi, celălalt capăt zăcînd pe pămînt la o distanță destul de mare de gaura minei. Dîndu-se foc fibrei acesteia din urmă, ea va arde în întregime, aprinzînd-o la rîndul ei pe cealaltă, care, rupîndu-se, va determina căderea bucății de fier peste nitroglicerină.

Dispozitivul fu instalat. Apoi, inginerul, după ce își îndepărtă tovarășii, umplu gaura cu nitroglicerină și stropi cîteva picături pe suprafața stîncii, sub bucata de fier pregătită. După aceea, Cyrus Smith dădu foc capătului fibrei muiate în sulf și, părăsind locul, se întoarse lîngă tovarășii săi, la Cămin.

Peste douăzeci și cinci de minute răsună o explozie asurzitoare. Insula se cutremură. Un mănunchi de bolovani țîșni în aer de parcă ar fi erupt dintr-un vulcan. Zguduitura produsă de suflul aerului fu atît de puternică, încît stîncile

Căminului oscilară, iar pionierii, deși se aflau la o depărtare de două mile, fură trântiți la pământ.

Oamenii se ridicară și urcară din nou pe platou, alergând spre locul unde malul lacului trebuia să fi fost despicaț de explozie...

Izbucniră în urale repetate !

Cadrul de granit fusese sfărâmat pe o distanță destul de mare ! Un râu nou, cu ape repezi, curgea spumegînd de-a curmezișul platoului și, ajuns la margine, se revărsa pe plajă, de la o înălțime de trei sute de picioare !

CAPITOLUL XVIII

Pencroff nu mai are nici un fel de îndoială. Vechiul punct de scurgere al lacului. O coborâre sub pământ. Drumul prin granit. Top dispare. Peștera centrală. Puțul inferior. Mister. Cu lovituri de tîrnăcop. Întoarcerea.

Planul lui Cyrus Smith izbutise, dar după cum îi era obiceiul, el nu-și manifestă satisfacția și rămase pe gînduri, cu buzele strînse și privirea fixă. Harbert era entuziasmat. Nab sărea în sus de bucurie. Pencroff își clătina mereu capul mare și murmură:

— Ei, inginerul nostru știe ce face !

Nitroglicerina. acționase într-adevăr cu putere. Spărtura făcută în malul lacului era atît de mare, încît volumul apelor care năvăleau pe aici era cel puțin de trei ori mai mare decît acela care. se scurgea mai înainte prin punctul de absorbție natural. Rezultatul fu că, scurt timp după explozie, nivelul apelor scăzu cu două picioare.

Pionierii se întoarseră la Cămin ca să-și ia tîrnăcoape, ciomege, frînghii din fibre, o scăpărătoare și iască. Apoi, împreună cu Top, se înapoiară pe platou.

Pe drum, marinarul nu se putu abține să-i spună inginerului:

— Domnule Cyrus, vă dați seama cred, că puteți face să sară în aer întreaga insulă cu minunata licoare pe care ați pregătit-o ?

— Fără nici o îndoială, și insula, și continentele, și întreg pămîntul, răspunse Cyrus Smith. Depinde doar de cantitate.

— Nu s-ar putea întrebuința nitroglicerina la încărcarea armelor de foc? întrebă marinarul.

— Nu, Pencroff, este o substanță prea puternică. Dar cred că vom izbuti să fabricăm praf de pușcă, avînd la îndemînă acid azotic, salpetru, sulf și cărbune. Din nefericire, însă, nu avem arme.

— O, domnule Cyrus, răspunse marinarul, — cu puțină voință !...

Hotărît lucru, Pencroff ștersese cuvîntul *imposibil* din vocabularul locuitorilor de pe insula Lincoln.

Ajunși pe platoul Grande-Vue, pionierii se îndreptară grăbiți spre vechiul punct de scurgere al apelor, a cărui gură trebuia să fie descoperită. Canalul

trebuia să fi devenit și el practicabil prin retragerea apelor, așa că nu le va fi greu să pătrundă înăuntru.

În câteva minute, pionierii atinseră malul inferior al lacului, și o singură privire fu de ajuns să le arate că explozia le îndreptățise așteptările.

Într-adevăr, în peretele de granit al lacului, dezgolit acum de ape, se vedea deschizătura căutată. O platformă îngustă, ce ieșise la iveală prin retragerea apelor, făcea cu putință să se ajungă la el. Gura de scurgere avea aproape douăzeci de picioare lățime, dar înălțimea ei nu trecea de două picioare. Era cît o gură de canal, pe marginea unui trotuar. Greu să intri printr-o astfel de deschizătură, dar Nab și Pencroff își luară tîrnăcoapele și, în mai puțin de o oră, o mărîră îndeajuns ca să se poată trece prin ea.

Inginerul se apropie, observînd pereții canalului, care în partea lui superioară aveau o înclinare de aproximativ 35°. Cu condiția ca panta să nu se mărească mai departe, drumul era deci accesibil, permițîndu-le să Coboare pînă la nivelul mării. Dacă interiorul masivului ascundea vreo cavitate mai mare, ceea ce era foarte posibil, pionierii vor găsi mijlocul de a întrebuița acea peșteră.

— Ei, domnule Cyrus, ce mai așteptăm ? întrebă marinarul nerăbdător. Nu vedeți că Top ne-a luat-o înainte ?

— Să pătrundem, răspunse inginerul. Dar ne trebuie lumină. Nab, du-te și taie cîteva crengi rășinoase.

Nab și Harbert se repeziră spre malurile lacului, umbrite de pini și alte conifere, și se întoarseră repede, aducînd niște crengi pe care le prefăcură în torțe, aprinzîndu-le cu amnarul. Apoi, pionierii, cu Cyrus Smith în frunte, intrară în canalul întunecos, care pînă nu de mult era năpădit de apele lacului.

Contrar celor ce s-ar fi putut bănui, diametrul canalului se lărgea din ce în ce mai mult, așa încît exploratorii izbutiră foarte curînd să coboare, fără să mai fie siliți să se aplece. Granitul, ros de ape din timpuri străvechi, era lunecos și trebuiau să bage de seamă cum pășeau ca să nu cadă. Pentru mai multă siguranță, pionierii se legaseră unul de celălalt cu o frînghie, așa cum fac excursioniștii în munți. Din fericire, cîteva colțuri ale peretelui de granit alcătuiau adevărate trepte, făcînd coborîrea mai puțin primejdioasă. Pe stînci,

mai atîrnau picături de apă, care răsfrîngeau lumina torțelor și dădeau impresia că pereții sînt acoperiți cu nenumărate stalactite. Inginerul le cercetă granitul negru, dar nu zări nici o zgîrietură, nici o falie. Masa stîncii era compactă și fără pori. Canalul exista probabil de cînd exista și insula și era de origine vulcanică, nefiind săpat de ape cum s-ar fi putut bănuî. Pe pereți se mai vedeau urme ale trecutului vulcanic, ce rezistaseră acțiunii apelor.

Pionierii coborau foarte încet. Ei se simțeau tulburați de faptul că se aventurau astfel în adîncimea unui masiv de granit, pe care nimeni nu-l mai cercetase pînă atunci. Oamenii noștri nu vorbeau, dar poate că tuturor le trecu prin gînd că s-ar putea ca vreo caracatiță sau alt cefalopod uriaș să se fi introdus în cavitatea interioară, care avea legătură cu marea. De aceea, trebuiau să înainteze cu multă băgare de seamă.

Afară de asta, Top mergea în fruntea micului grup și se puteau bizui pe inteligența lui, știind că va da sigur alarma, dacă va fi nevoie.

După ce coborîră vreo sută de picioare, urmînd un drum întortochiat, Cyrus Smith, care mergea în frunte, se opri și tovarășii săi îl ajunseră din urmă. Locul în care se opriseră era o scobitură, formînd o peșteră de mărime mijlocie. Picături de apă cădeau de pe boltă, dar ele nu proveneau dintr-o infiltrație care străbătea masivul. Erau pur și simplu ultimele urme lăsate de torentul care se rostogolise atîta vreme prin acest canal, iar din aerul puțin umed, nu se deosebea nici o emanație rău mirositoare.

— Ei bine, dragul meu Cyrus, rosti Gédéon Spilett, iată un loc retras, bine ascuns în aceste adîncimi, dar care la urma urmelor nu poate fi locuit.

— Dar de ce nu ? întrebă marinarul.

— Pentru că această grotă este prea mică și prea întunecoasă !

— N-am putea oare s-o mărim, să săpăm niște deschizături pe unde să pătrundă lumina zilei și aerul ? întrebă Pencroff, care nu se mai îndoia de nimic.

— Să cercetăm mai departe, zise Cyrus Smith. Poate că mai la vale natura ne-a economisit această muncă.

— Adevărat, abia am făcut o treime din drum, observă Harbert.

— Aproximativ o treime, răspunse Cyrus Smith. Nu uitați că noi am coborît o sută de picioare, de la gura tunelului, și se poate foarte bine ca la o sută de picioare mai jos...

Dar unde e Top ? întrebă Nab, întrerupîndu-l pe Cyrus.

Căutară în peșteră. Cîinele nu era acolo.

— Desigur și-a continuat drumul, zise Pencroff.

— Să-l ajungem, hotărî Cyrus Smith. Continuară coborîrea. Inginerul observa cu luare-aminte deviațiile suferite de canalul de scurgere al apei și cu toate ocolurile pe care le făcea, își dădea destul de ușor seama de direcția generală, care ducea spre mare.

Exploratorii mai coborîseră vreo cincizeci de picioare, cînd, atenția le fu atrasă de sunete îndepărtate, care veneau din adîncurile masivului. Se opriră

ascultînd. Sunetele, venind de-a lungul canalului, așa cîtm vine vocea printr-un tub acustic, le ajungeau clare la urechi.

— Latră Top ! strigă Harbert

— Da, răspunse Pencroff, viteazul nostru cîine latră și pare furios !

— Avem cu noi lăncile noastre cu vîrful de fier, spuse Cyrus Smith. Să fim cu ochii în patru și, înainte !

— Devine din ce în ce mai interesant drumul ăsta; murmură Gédéon Spilett la urechea marinarului, care făcu un semn afirmativ.

Cyrus Smith și tovarășii săi se grăbiră să alerge în ajutorul cîinelui. Lătratul lui Top se auzea din ce în ce mai tare. Se simțea în vocea lui sacadată o furie ciudată. Să se fi luptat oare cu vreun animal căruia îi stînjenisese odihna ? Fără a se mai gîndi la' pericolul care i-ar putea pîndi, exploratorii se simțeau cuprinși de o grozavă curiozitate. Ei nu mai coborau prin canal, ci lunecau, ca să zicem așa, de-a lungul peretelui și, în cîteva minute, îl găsiră pe Top la vreo șaizeci de picioare mai jos, unde canalul dădea într-o peșteră măreață, în care Top se învîrtea pe loc, lătrînd cu furie. Pencroff și Nab își ridicară torțele, care, aruncînd puternice fîșii de lumină, scoteau la iveală toate ieșiturile granitului. Cyrus Smith, Gédéon Spilett și Harbert, cu lăncile ridicate, așteptau pregătiți orice întîmplare neplăcută.

Urișa peșteră era goală. Exploratorii o străbătură în toate direcțiile, negăsind nimic, nici un animal. Și, cu toate acestea, Top continua să latre. Nici mîngîierile, nici amenințările nu-l putură liniști.

— Trebuie să fie pe undeva o ieșire, prin care se scurgeau apele lacului în mare, zise inginerul.

— Așa-i, răspunse Pencroff. Să băgăm de seamă să nu cădem în vreo gaură.

— Du-te, Top, du-te ! strigă Cyrus Smith.

Cîinele, ațîțat de cuvintele stăpînului său, alergă spre capătul opus al peșterii și acolo începu să latre mai tare.

Pionierii îl urmară și, la lumina torțelor zăriră gura unui adevărat puț, care se deschidea în masivul de granit. Pe acolo se scurgeau deci apele, care se rostogoleau altădată în adîncurile masivului; de data aceasta, nu mai era vorba de un canal oblic, ci de un puț perpendicular, în care nu puteau să se aventureze.

Aplecară torțele deasupra deschizăturii. Nu se vedea nimic. Cyrus Smith desprinse o creangă aprinsă și o zvîrli în adînc. Sfîrîind, rășina, care începu să ardă în cădere cu o flacără mai vie, lumină interiorul puțului, totuși pionierii nu zăriră nimic. în cele din urmă, flacăra se stinse cu un sfîrîit ușor, care dovedea că atinsese suprafața unei ape, desigur nivelul mării.

Calculînd durata căderii, inginerul trase concluzia că adîncimea puțului era de vreo nouăzeci de picioare.

Prin urmare, solul cavernei era așezat la nouăzeci de picioare deasupra nivelului mării.

— Iată locuința noastră, spuse Cyrus Smith.

— Dar parcă a mai fost locuită înainte de o ființă oarecare, răspunse Gédéon Spilett, care încă nu era lămurit.

— Ei, bine, ființa aceea, amfibie sau ce-o fi fost, a fugit prin deschizătura puțului, răspunse inginerul, și ne-a lăsat nouă locul.

— Nu știu ce o fi fost, adăugă marinarul, dar tare aș fi vrut să fiu eu în locul lui Top acum un sfert de oră. Sînt sigur că n-a lătrat el degeaba!

Cyrus Smith își privi cîinele șoptind:

— Da, cred că Top știe mai multe decît noi în multe privințe.

Totuși, dorința pionierilor noștri fusese în parte împlinită. Aveau la îndemînă o peșteră mare, atît de mare încît, la lumina torțelor pe care le aveau cu ei, nu puteau să-i vadă marginile. Dar, fără îndoială că nu va fi greu s-o împartă în camere de locuit, cu ajutorul unor pereți despărțitori de cărămidă. Și cu toate că nu va arăta chiar ca o casă, vor face însă din această spațioasă grotă un frumos apartament. Apele scurse nu se mai puteau întoarce. Locul le aparținea.

Rămîneau de rezolvat două probleme: mai întîi, luminarea cavernei, care era săpată într-un bloc masiv, închis de jur împrejur, și al doilea, posibilitatea de a o face mai accesibilă. În ceea ce privește lumina, nici nu putea fi vorba să vie pe sus, deoarece masivul de granit avea o grosime mare deasupra boltei. Dar pionierii se gîndeau că poate le va fi cu putință să străpungă peretele care se ridica în fața mării. În timpul coborîrii, ținînd seama de înclinarea canalului, Cyrus Smith apreciasse cu oarecare aproximație și lungimea acestuia și ajunsese la convingerea că în partea ce dădea spre mare, masivul de granit nu era .prea gros. Dacă lumina se va obține în felul acesta, în același fel își vor ușura și accesul, căci acolo unde vor putea deschide o fereastră, tot în acea parte și cu aceeași ușurință vor putea deschide și o ușă. Mai rămînea de făcut o scară în afară.

Cyrus Smith expuse aceste planuri tovarășilor săi.

— Atunci, domnule Cyrus, să ne apucăm de treabă, spuse Pencroff. Am un tîrnăcop și voi ști să trec prin acest perete. Unde trebuie să lovesc ?

— Aici, răspunse inginerul, arătînd marinarului în peretele dinspre țărm o adîncitură destul de mare, care făcea ca zidul să fie mai subțire în acel loc.

Pencroff atacă granitul și, mai bine de o jumătate de ceas, la lumina torțelor, sfărîmăturile zburară în jurul său. Piatra scapără sub tîrnăcop. Cînd marinarul obosi, Nab îi luă locul. Apoi, urmă Gédéon Spilett.

După două ceasuri de muncă încordată, cînd se părea că tîrnăcopul nu putea totuși să răzbească, la o ultimă lovitură puternică a lui Gédéon Spilett, peretele fu străpuns. În aceeași clipă, zbură și tîrnăcopul din mîinile lui Gédéon Spilett.

— Ura ! și iarăși ura ! strigă Pencroff.

Peretele străpuns nu avea decît trei picioare grosime. Cyrus Smith privi prin deschizătură: în fața lui se întindeau țărmul, mica insulă din față, iar mai departe imensitatea oceanului.

Prin această gaură destul de mare, căci stîncă se sfărîmase foarte mult, lumina, năvălind în șuvoaie și revărsîndu-se în minunata cavernă, producea un efect magic ! Dacă în partea stîngă, pe o lungime de o sută de picioare grotă nu măsura mai mult de treizeci de picioare în înălțime și lățime, pe partea dreaptă, dimpotrivă, era uriașă și bolta ei se rotunjea la o înălțime de peste optzeci de picioare, fiind susținută în întregime de numeroși stîlpi de granit, așezați într-o ordine sălbatică, ce te impresiona. Și toată această frumusețe nu era decît opera naturii ! Ea singură săpase acest feeric palat într-un masiv de granit.

Pionierii erau încremeniți de admirație. Acolo unde crezuseră că nu vor găsi decît o îngustă cavitate, ei găsiră un fel de palat miraculos !

Strigăte de uimire izbucniră din toate piepturile. Uralele răsunau și se pierdeau din ecou în ecou în fundul întunecoaselor cupole.

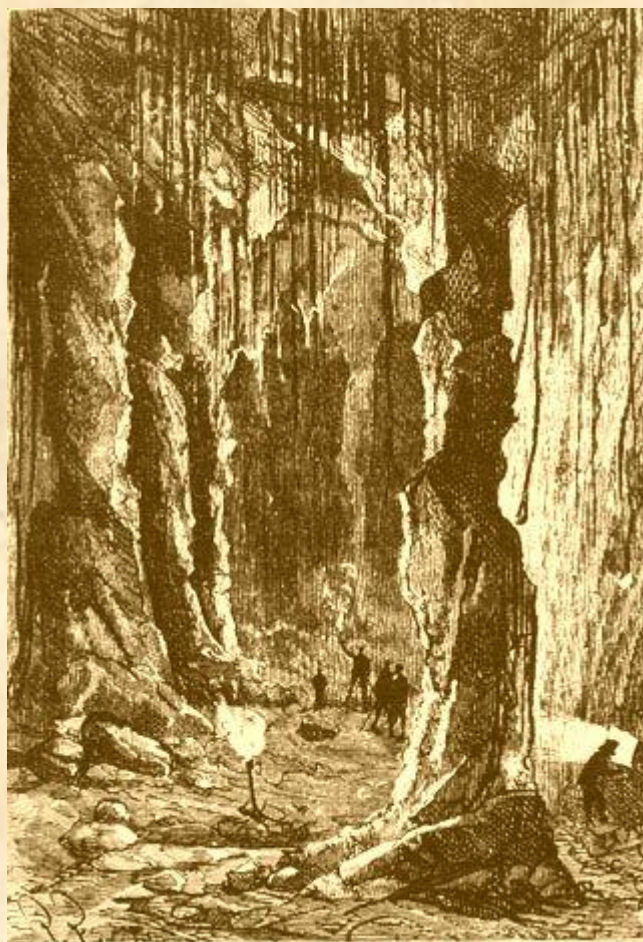
— Ah, prieteni strigă Cyrus Smith. După ce vom face să pătrundă mai multă lumină în interiorul acestui masiv, după ce ne vom împărți în partea stîngă camerele, magaziiile și cămărilor, va mai rămîne încă spațiu în această grotă minunată, în care vom face sală de studii și muzeu !

— Și ce nume îi vom da ? întrebă Harbert.

— Casa de Granit, răspunse Cyrus Smith, denumire pe care tovarășii săi o primiră cu noi urale.

În acea clipă, torțele erau pe terminate, și cum pentru reîntoarcere trebuiau să se urce pe vîrfurile platoului, trecînd din nou prin tunel, hotărîră să amîne pentru a doua zi lucrările de amenajare a noii locuințe.

Înainte de a pleca, Gyrus Smith se mai aplecă o dată deasupra întunecosului puț, care cobora perpendicular pînă la nivelul mării. El ascultă cu luareaminte. Nu se auzea nici un zgomot, nici măcar cel al apelor, pe care marea tulburată le agita uneori pînă la aceste adîncimi. Inginerul aruncă încă o torță aprinsă. Pereții puțului se luminară o clipă, dar nici de data aceasta nu văzu nimic suspect. Și chiar dacă s-ar fi aflat pe acolo vreun monstruos animal marin, surprins de retragerea neașteptată a apelor, fugise: desigur în larg, prin

conducta subterană care se prelungea sub plajă, vechea cale de scurgere a apelor lacului, înainte de a li se fi deschis o nouă revărsare.

Totuși, inginerul asculta nemișcat, cu urechea atentă, cu privirea cufundată în abis, cu răsuflarea oprită.

Marinarul se apropie atunci de el și atingându-i brațul îi spuse:

— Domnule Smith !

— Ce dorești, prietene ? răspunse inginerul, ca și când ar fi revenit dintr-o țară a visului.

— În curînd se vor stinge torțele.

— Să mergem ! spuse Cyrus Smith.

Micul grup părăsi caverna și începu să urce de-a lungul întunecosului canal. Top încheia grupul, mîrîind din timp în timp. Urcușul fu cam greu. La jumătatea înălțimii acestei lungi scări de granit, pionierii se opriră cîteva clipe în grota superioară, care forma un fel de palier. Apoi reîncepură urcușul.

În curînd se simți o adiere de aer proaspăt. Picăturile de apă, uscate prin evaporare, nu mai scînteiau pe pereți. Torțele fumegînd începeau să pîlpîie tot mai slab. Aceea pe care o purta Nab se stinse. Pentru a nu se aventura în mijlocul beznei adînci trebuiau să se grăbească.

În clipa în care se stingea și torța marinarului, Cyrus Smith și tovarășii săi ieșiră la lumina zilei. Era puțin înainte de ora patru.

CAPITOLUL XIX

Planul lui Cyrus Smith. Fațada Casei de Granit. Scara de frînghie. Visele lui Pencroff. Ierburile aromatice. O crescătorie naturală de iepuri. Derivarea cursului apelor pentru nevoile noii locuințe. Priveliștea din fața ferestrelor Casei de Granit.

A doua zi, la 22 mai, au fost începute lucrările pentru amenajarea locuinței celei noi. Adevărul e că pionierii erau grăbiți să părăsească vechiul lor Cămin, unde nu se simțeau prea în siguranță, și să se mute în această locuință încăpătoare și sănătoasă, cioplită în plină stîncă, ferită de apele mării și de ploi.

Prima grijă a lui Cyrus Smith fu să stabilească precis spre ce punct al coastei dădea fațada Casei de Granit. Pentru aceasta, se îndreptă spre plaja de la poalele uriașului perete, căutînd locul unde căzuse în ajun tîrnăcopul din mîinile lui Gédéon Spilett. De buna seamă, unealta căzuse perpendicular și nu-i rămînea decît s-o găsească, pentru a afla locul unde fusese străpuns granitul.

Nu-i fu greu să găsească tîrnăcopul și, uitîndu-se drept în sus, deasupra punctului unde se înfipsese unealta în nisip, la vreo optzeci de picioare deasupra țărmului, se vedea într-adevăr mica ferestruică, făcută cu atîta caznă cu o zi înainte. Cîțiva porumbei de stîncă intrau și ieșeau prin această îngustă deschizătură. Parcă pentru ei fusese descoperită Casa de Granit !

Inginerul își pusese în gând să despartă caverna, în dreapta, în mai multe camere, cu un coridor la intrare. Pentru a le lumina, întreprinzătorul inginer socotea să facă cinci ferestre și o ușă în peretele din față. Pencroff era de acord cu cele cinci ferestre, dar nu înțelegea pentru ce trebuie ușă, întrucât intrarea prin care pătrunseseră ei oferea o scară naturală, cu ajutorul căreia ar fi fost întotdeauna ușor să pătrunzi în Casa de Granit,

—Prietene, îi spuse Cyrus Srnith, dacă nouă ne este ușor să intrăm în locuință prin canal, atunci va fi ușor și pentru alții să facă același lucru. Eu socot, dimpotrivă, să închid această intrare în așa fel, încât să nu mai poată pătrunde nimeni pe acolo. Ba, mai mult chiar, dacă va fi nevoie o s-o astupăm astfel, încât să nu se mai cunoască. Cum ? Printr-un stăvilă de stînci, care să ridice nivelul apei deasupra deschizăturii.

—Și pe unde vom intra ? întrebă marinarul.

—Pe o scară exterioară, răspunse Cyrus Srnith. O scară de frînghie, care, odată retrasă, va face cu neputință intrarea vizitatorilor curioși în locuința noastră.

—Dar pentru ce atîtea măsuri de prevedere ? zise Pencroff. Piuă acum animalele nu ni s-au părut atît de dușmănoase. Cît despre indigeni, insula noastră nu pare locuită !

—Ești sigur, Pencroff ? întrebă inginerul, privindu-l,

—Bineînțeles că nu vom fi siguri de acest lucru, decît în momentul în care vom fi cercetat întreaga insulă, răspunse Pencroff.

—Iată adevărul ! spuse Cyrus Srnith. Noi nu cunoaștem insula decît în parte. Dar, în orice caz, chiar dacă nu avem dușmani în interior, ei pot veni dinafară, căci această regiune a Pacificului este destul de primejdioasă. E bine să fim pregătiți pentru orice eventualitate.

Cyrus Srnith avea perfectă dreptate și Pencroff se pregăti să-i asculte ordinele, fără a discuta mai mult.

Fațada Casei de Granit avea să deschidă spre lumină cinci ferestre și o ușă, toate dînd în „apartamentul” propriu-zis, apoi, o fereastră uriașă și cîteva ferestruici, prin care să intre cît mai multă lumină sub minunata boltă a sălii mari. Această fațadă, aflată la o înălțime de optzeci de picioare deasupra solului, era îndreptată spre est și soarele o mîngîia de cum răsărea. Ea se întindea pe partea falezei cuprinsă între ieșitură de la revărsarea rîului Mercy și grămada de stînci care formau Căminul. Poziția era prielnică, prin faptul că vînturile aspre dinspre nord-est nu o loveau direct, ea fiind apărută de ieșitura stîncii. De altfel, în așteptarea cercevelor pentru ferestre, inginerul avea de gând să astupe deschizăturile cu obloane groase, prin care să nu treacă nici ploaia, nici vîntul, și pe care la nevoie le-ar fi putut camufla perfect.

Deci, primul lucru ce trebuia făcut erau deschizăturile. Tîrnă-copul ar fi lucrat prea încet. Granitul este prea dur. Or, se știe că Cyrus Smith era omul mijloacelor rapide. El mai avea o cantitate de nitroglicerină, pe care o

întrebuința cu folos. Efectul substanței explozive fu atît de bine localizat, încît granitul se sfărîmă exact în locurile alese de inginer. Apoi, cu ajutorul tîrnăcopului, se dădu ferestrelor și ferestruicilor o formă ogivală și, cîteva zile după începerea lucrărilor, Casa de Granit era luminată din plin de razele soarelui, care pătrundeau pînă în colțurile cele mai tănuite.

Planul lui Cyrus Smith prevedea ca apartamentul să fie împărțit în cinci camere cu vederea la mare: la dreapta, va fi un vestibul, la ușa căruia se va opri scara, vor urma o bucătărie și o sufragerie uriașă, apoi un dormitor, tot atît de mare și, în sfîrșit, o „cameră de musafiri” cerută de Pencroff, lîngă sala cea mare.

Aceste camere sau mai bine zis acest șir de camere, care formau apartamentul Casei de Granit, nu aveau să ocupe toată lărgimea cavității. Ele urmau să dea într-un coridor, la capătul căruia va fi o magazie lungă și încăpătoare pentru unelte, alimente și alte rezerve. Toate produsele insulei, atît ale florei, cît și ale faunei, vor putea fi păstrate acolo în bune condiții, cu totul ferite de umezeală. Spațiul nu lipsea și fiecare obiect își va avea locul său. Afară de aceasta, pionierii mai aveau mica grotă, așezată deasupra cavernei, pe care o puteau folosi ca un fel de pod al locuinței.

Planul, odată făcut, nu mai aveau decît să-l pună în aplicare. Minerii se transformară din nou în cărămidari; apoi, cărămizile fură aduse și așezate la poalele Casei de Granit.

Pînă atunci, Cyrus Sniith și tovarășii săi nu pătrunseseră în cavernă decît prin vechiul canal dinspre lac. Dar acest drum silea să facă un ocol foarte mare, pentru că erau nevoiți să se cațere pe platoul GrandeYue, făcînd un înconjur de-a lungul malului rîului, apoi să coboare prin tunelul lung, socotind tot atîta timp pentru întoarcere, și aceasta însemna și oboseală, și vreme pierdută. Cyrus Smith hotărî să înceapă cît mai repede confecționarea unei scări trainice de frînghie, care, odată retrasă în interior, nu va mai îngădui nimănui să pătrundă în Casa de Granit.

Scara fu împletită cu multă atenție de mîinile îndemînatice ale lui Pencroff. Treptele scării fură cioplite din crengile ușoare și rezistente ale cedrului roșu, iar frîngliia ce lega pe ambele părți aceste crengi de cedru fu confecționată dintr-o trestie specială numită *curry*.

Mai împletiră și alte frînghii din fibre vegetale și cu ajutorul lor instalară un fel de macara simplă, în fața ușii. În felul acesta, ridicară cu ușurință cărămizile pînă la înălțimea Casei de Granit. Urcarea materialelor pînă la optzeci de picioare deasupra solului fiind astfel, ușurată, ei începură de îndată amenajarea propriu-zisă a interiorului locuinței. Nu duceau lipsă de var și cîteva mii de cărămizi așteptau să fie întrebuințate. Schelăria pereților despărțitori, foarte rudimentară, nu fu greu de făcut și, într-un timp record, după planul inginerului, apartamentul fu împărțit în camere și magazine.

Diferitele lucrări se desfășurau repede, sub directa îndrumare a inginerului, care nu stătea degeaba, ci mînuia el însuși ciocanul și mistria. Cyrus Smith cunoștea toate meseriile și dădea un exemplu bun harnicilor și pricepuților, săi tovarăși. Se muncea cu încredere și voie bună. Pencroff, rînd pe rînd dulgher, frînghier, zidar, cu veșnicele sale glume, care îi înveseleau pe toți, și cu încrederea sa absolută în inginer, pe oare îl socotea în stare să facă orice, vedea depășite toate greutățile vieții de pionier. Atît problema îmbrăcămintei, cît și a încălțăminte, problemă gravă, aceea a iluminatului în serile de iarnă, a valorificării părților fertile ale insulei, cît și a transformării florei sălbatice într-una dirijată de mîna omului, toate se păreau ușor de rezolvat de Cyrus Smith și era sigur că totul va fi făcut. El visa rîuri canalizate, care să înlesnească transportul bogățiilor solului, ex-: ploatări de mine și cariere, mașini deserving toate ramurile industriei și se gîn.dea chiar la o cale ferată, a cărei rețea să împînzească într-o bună zi întreaga insulă Lincoln.

Inginerul îl lăsa să vorbească și nu-i tăia avîntul cu care acestuia îi plăcea să înflorească lucrurile. El cunoștea puterea încrederii. Zîmbea cînd îl auzea vorbind și ascundea propriile sale griji, pe care i le oferea viitorul, într-adevăr, era îndreptățit să creadă că în ' această parte a Pacificului, care se afla în afara drumului parcurs de corăbii, ei nu vor fi salvați niciodată. Pionierii nu se puteau deci bizui decît pe ei înșiși. Insula Lincoln era așezată la o distanță atît de mare de alte țarmuri, încît ar fi fost cît se poate de primejdios pentru ei să se aventureze în larg pe un vas care, construit cu mijloacele pe care le aveau, nu putea fi decît șubred.

Dar Pencroff era de părere că ei depășiseră cu mult. pe Robinsonii de odinioară, care așteptau ca toate să capete dezlegare doar printr-o minune.

Și, într-adevăr, ei aveau foarte multe cunoștințe, și omul care știe reușește și acolo unde alții ar lîncezi și ar pieri inevitabil.

În cursul acestor lucrări se distinse Harbert. Era inteligent și muncitor; înțelegea repede, lucra bine și Cyrus Smith se simțea din ce în ce mai legat sufletește de acest copil. La rîndul său, Harbert îl iubea: și-l respecta pe inginer, iar Pencroff, care observase totul, se bucura.

Nab era tot Nab ! El era ceea ce fusese totdeauna: curajul, zelul și devotamentul în persoană. Și el, ca și Pencroff, avea o mare încredere în inginer.

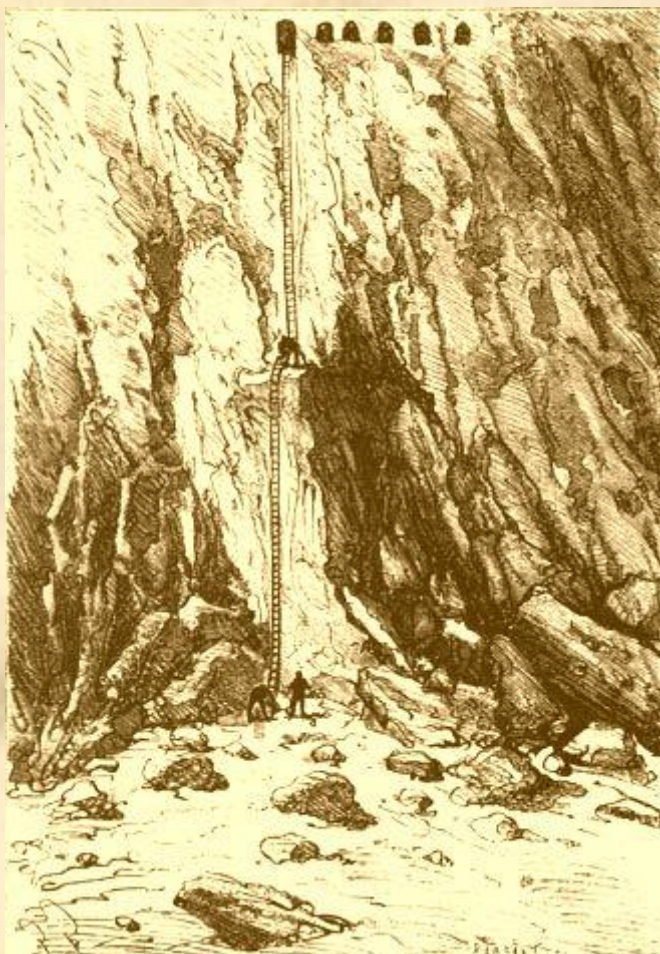
Cît despre Gédéon Spilett, nici el nu se da înapoi de la muncă; și nu era chiar cel mai neîndemînic, spre marea mirare a marinarului. Pencroff se minuna, că ziaristul nu era numai ager la minte, dar știa și să lucreze cînd era nevoie.

Scara fu instalată în ziua de 28 mai. Ea avea nu mai puțin de o sută de trepte și Cyrus Smith, folosind o ieșitură a falezei, așezată la mijlocul drumului, pe distanța de optzeci de picioare în înălțime, fixă prima parte a scării de această ieșitură, iar de aici încolo fixară partea a doua. în felul acesta, urcușul deveni mult mai ușor. De altfel, Cyrus Smith se gîndea ca mai tîrziu să instaleze

un ascensor hidraulic, ca să evite oboseala și pierderea de vreme a locuitorilor Casei de Granit.

Pionierii se obișnuiră repede cu scara: erau destul de sprinteni, iar Pencroff, ca un brav marinar, deprins să se cațere pe catarge, îi învăța cum s-o folosească. Dar ce era de făcut cu Top ? Bietul animal, cu cele patru labe ale sale, nu era apt pentru un astfel de exercițiu. Pencroff se dovedi însă un maestru atât de sîrguincios, încît și Top învăță să se urce pe scară, așa cum fac cîinii la circ. Nu se poate ști dacă marinarul era mîndru de elevul său. Însă de nenumărate ori Pencroff urcă scara, ducîndu-l în spinare, ceea ce-i prindea foarte bine lui Top.

În toiul acestor lucrări care meraseră atât de repede, se îngrijiră și de

problema hranei, căci se apropia iarna. În fiecare zi, reporterul și Harbert, în seama cărora rămăsese aprovizionarea coloniei, își petreceau cîteva ceasuri vîînd. Deocamdată, ei nu colindau decît pădurea Jacamarului, în stînga rîului, căci, din lipsă de barcă și de pod, rîul Mercy încă nu putuse fi trecut. Uriașele păduri, cărora li se dăduse numele de Far-West, rămăseseră neexplorate. Dar pădurea Jacamarului era destul de bogată în vînat; cangurii și porcii mistreți se găseau aici în mare număr, iar bilele ghintuite la un capăt, arcurile și săgețile vîntătorilor făceau minuni. Mai mult încă, Harbert descoperi spre sud-vest o crescătorie naturală de iepuri, un fel de luncă puțin umedă, unde creșteau sălcii și ierburi aromatice, care îmbălsămau aerul și care plac

rozătoarelor. Reporterul socoti că, de vreme ce aceste plante sînt o hrană pentru iepuri, ar fi de mirare ca ei să lipsească. Pînă una alta, Harbert făcu o mare provizie de plante medicinale și cînd Pencroff îl întrebă la ce servește această recoltă, tînărul îi răspunse:

— Ca să ne tratăm cu ele, cînd vom fi bolnavi.

— Dar de ce să fim bolnavi, dacă tot nu există doctori în insulă ? răspunse Pencroff serios.

Argumentul acesta rămase fără răspuns, dar tînărul continuă să adune ierburi, care erau bine venite la Casa de Granit, cu atît mai mult, cu cît descoperi și o plantă asemănătoare ceaiului.

În sfîrșit, într-o bună zi, după multă căutare, cei doi vînători descoperiră sălașul iepurilor. Pămîntul era sfredelit ca o strecurătoare.

— Vizuini ! strigă Harbert.

— Văd, răspunse reporterul.

— Să fie oare locuite ?

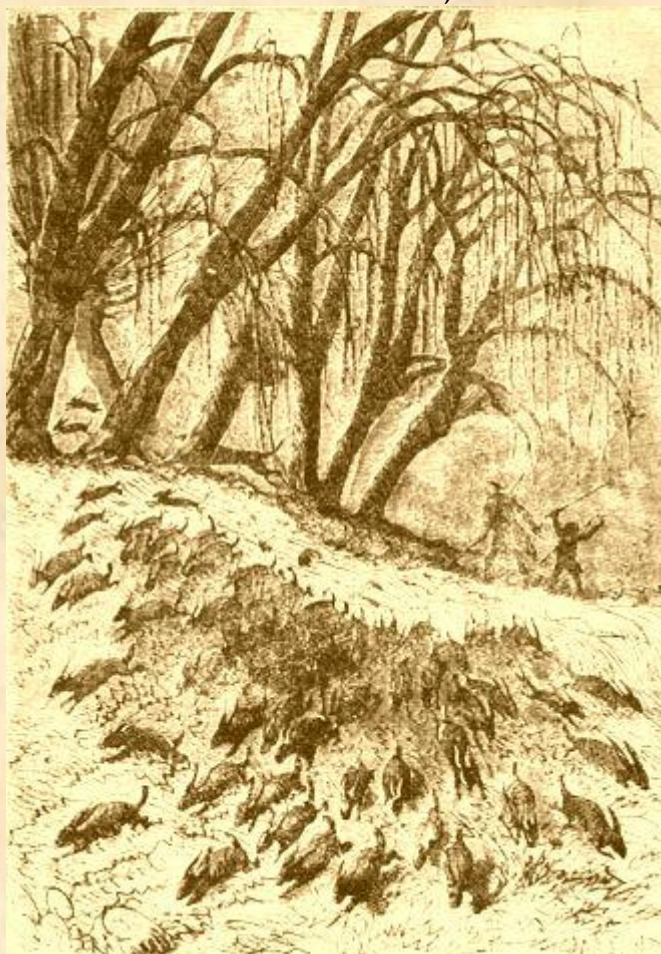
— Asta rămîne de văzut.

Răspunsul veni repede. într-o clipă, cîteva sute de mici animale, care semănau cu iepurii, începură să alerge în toate direcțiile atît de repede, încît Top nufu în stare să le ajungă. Cîinele și vînătorii alergară cît putură, dar micile rozătoare le scăpară. Reporterul era însă hotărît să nu se lase pînă ce nu va prinde cel puțin vreo șase iepuri. Deocamdată, ei erau destinați cămării de provizii, dar se gîndea să și domesticească alții mai tîrziu. Dacă ar fi avut cîteva lațuri întinse la intrarea vizuinilor, ce ușor i-ar fi prins ! Dar deocamdată nu aveau nici lațuri, nici cu ce să le facă. Se mulțumiră să scotocească fiecare vizuină cu un băț și să încerce să aștepte cu răbdare, doar, doar vor lovi vreun iepure.

În sfîrșit, după o oră de cotrobăială, izbutiră săpună mîna pe patru rozătoare. Erau niște iepuri, care semănau cu frații lor din Europa și care erau cunoscuți îndeobște sub numele de „ieपुरi americani”.

Rezultatul vînătorii fu adus la Casa de Granit și servit la cină. Locuitorii vizuinilor nu erau de disprețuit, fiind cît se poate de gustoși. Coloniștii noștri găsiră acum un izvor nesecat de aprovizionare.

În ziua de 31 mai, zidurile despărțitoare erau gata. Le rămăseseră doar să mobileze camerele, lucru pe care aveau să-l facă în lungile zile de iarnă. În camera care servea de bucătărie, ei amenajară o vatră. Coșul dădu mult de lucru coșarilor improvizați. Cyrus Smith găsi că lucrul cel mai simplu era să-l facă din teracotă. Fiindcă nu era cu putință să-l tragă pînă la platoul superior, făcură o gaură în granit deasupra ferestrei de la bucătărie și în această deschizătură imbucară coșul ca un simplu burlan. Se așteptau ei ca acest coș să fumege cînd va bate vîntul de la est, dar aceasta nu se întîmpla prea des, așa că n-aveau încotro și Nab bucătarul nu se sinchisea de acest lucru.

Cînd aranjarea camerelor fu gata, inginerul se apucă să astupe intrarea exterioară a fostului canal, care știm că dădea pe malul lacului. Ei rostogolirăbu- căți de stîncă în fața deschizăturii și le cimentară bine. Dorința inginerului de a îneca această intrare sub apele lacului nu putea fi încă îndeplinită; totuși se mulțumi să o ascundă cu ierburi, arbuști și bălării, pe care le plantară între crăpăturile stîncilor și care aveau să crească în primăvară.

Se folosi însă de canal, pentru a aduce la noua locuință un mic șuvoi de apă dulce și, astfel, Casa de Granit primea în fiecare zi o sută, pînă la o sutădouă- zeci de litri de apă limpede și curată de izvor, de care nu avea să ducă lipsă niciodată.

În sfîrșit, totul fu gata. Era și timpul, căci vremea începuse să se strice. În așteptarea geamurilor pe care aveau să le fabrice, inginerul făcu niște obloane groase, care închideau ferestrele fațadei. Gédéon Spilett împodobise foarte frumos ferestrele casei lor cu flori și plante.

Locuitorii acestei case sănătoase și sigure aveau de ce să fie mulțumiți. Ferestrele ofereau privirilor un orizont nesfârșit de larg, cuprins între capurile celor două Mandibule, la nord, și capul Ghearei,, la sud, iar în fața lor se întindea priveliștea minunată a golfului Uniunii. Da, pionierii aveau de ce să fie mulțumiți și Pencroff nu contenea lăudîndu-și *apartamentul de la etajul cinci*.

CAPITOLUL XX

Anotimpul ploilor. Problema îmbrăcăminții. O vînătoare de foci. Fabricarea luminărilor. Se amenajează interiorul Casei de Granit. Cele două podețe. O vizită la bancul de stridii. Ce găsește Harbert în buzunarul său.

O dată cu luna iunie începu și iarna. Această lună corespunde cu luna decembrie din emisfera boreală. Ploile și vijeliile nu mai conteneau. Acum, locuitorii Casei de Granit erau în măsură să prețuiască și mai mult foloasele unei locuințe în stare să-i apere de intemperii. Căminul ar fi constituit un

adăpost șubred împotriva iernii și afară de aceasta putea să fie inundat de fluxuri. Cyrus Smith luă chiar oarecari măsuri pentru a pune la adăpost fierăria și cuptoarele pe care și le instalaseră acolo.

În tot cursul lunii iunie ei făcură diferite lucrări, fără a neglija însă vânătoarea și pescuitul, așa încât rezervele cămării erau tot mai îmbelșugate. Pencroff își propusese să meșterească în timpul liber niște capcane, de pe urma cărora urmau să tragă mari foloase. Pentru iepuri făcuse câteva lațuri din fibre trainice și nu era zi în care să nu prindă cîtiva. Nab nu prididea să afume și să pună în saramură diferite cărnuri, care se păstrau astfel foarte bine.

Începură să discute foarte serios problema îmbrăcăminte. Pionierii nu aveau alte veșminte decît acelea pe care le purtau în clipa în care balonul îi azvîrlise pe insulă. Acestea erau haine destul de călduroase și trainice, pe care le întreținuseră cît se poate debine, ca și rufăria lor, de altfel, dar care vor trebui odată înlocuite, mai ales că pe o iarnă aspră nu puteau să le țină prea cald.

Deocamdată, imaginația lui Cyrus Smith nu putea schimba situația. El făcuse față nevoilor mai grabnice, clădise casa, se ocupase de aprovizionarea și păstrarea alimentelor, dar frigul avea să-l surprindă înainte ca problema îmbrăcăminte să fie rezolvată.

Trebuiau deci să se resemneze și să petreacă această primă iarnă cum vor putea. La primăvară aveau să înceapă o vânătoare de mufloni, a căror prezență fusese semnalată cu prilejul explorării muntelui Franklin; din lîna lor, inginerul va ști desigur să facă stofe călduroase și trainice... Cum ? Se va gîndi el...

— Atunci nu avem altceva de făcut decît să mai stăm pe lîngă vatră la Casa de Granit, spuse Pencroff. Dispunem de combustibil din belșug și nu avem nici un motiv să facem economie.

— De altfel, adăugă Gédéon Spilett, insula Lincoln nu se află la o latitudine prea înaltă, așa încît, după toate probabilitățile, iernile nu pot fi prea grele. Nu ne-ai spus, Cyrus, că paralela treizeci și cinci corespunde cu cea a Spaniei în emisfera cealaltă ?

— Desigur, răspunse inginerul, dar și în Spania sînt ierni foarte grele ! Și acolo ninge și îngheață. Tot la fel și insula Lincoln poate să treacă prin asemenea încercări. Totuși, fiind o insulă, sper că clima va fi mai blîndă.

— Și de ce, domnule Cyrus ? întrebă Harbert.

— Pentru că marea, copilul meu, poate fi considerată ca un imens rezervor în care se înmagazinează căldura verii. Iarna, ea restituie această căldură, ceea ce asigură regiunilor învecinate cu oceanul o temperatură mijlocie, mai puțin urcată vara, dar mai puțin scăzută iarna.

— Cum o fi, o să vedem noi, răspunse Pencroff. Deocamdată, un lucru este sigur, că zilele sînt scurte și nopțile lungi. Ce-ar fi dacă ne-am îngriji puțin și de problema iluminatului ?

— Nimic mai ușor, răspunse Cyrus Smith.

— De discutat ? întrebă marinarul.

— De rezolvat.

— Când ? Cum ?

— Mîine vom organiza o vînaătoare de foci.

— Vom avea lumînări de seu ?

— Ba nu, Pencroff, lumînări de spermantet. Acesta era proiectul inginerului, proiect ușor de înfăptuit, deoarece avea la îndemîină calciu și acid sulfuric, iar grăsimea va fi furnizată de amfibiile insulei.

Această convorbire avu loc în ziua de 4 iunie și, fiindcă era duminică, hotărîră cu toții să se odihnească. Toate lucrările fură amîinate.

A doua zi, la 5 iunie, pe o vreme destul de mohorîtă, se îndreptară spre insula cea mică. Trecură din nou canalul prin vad în timpul refluxului și hotărîră ca într-un viitor destul de apropiat să construiască o bărcuță, cu ajutorul căreia să navigheze și pe râul Mercy, cirul vor porni în primele zile cu vreme bună să exploreze sud-vestul insulei.

Focile erau numeroase și vînătorii, înarmați cu ciomegele lor ghintuite, răpuseră vreo șase dintre ele. Nab și Pencroff le jupuiră, apoi cărară la Casa de Granit numai grăsimea și pielea lor, urmînd ca din această piele să-și facă încălțăminte trainică, iar cele trei sute de livre de grăsime să le întrebuinteze numai la fabricarea lumînărilor.

Operația fu cît se poate de simplă și, cu toate că rezultatul ei nu se dovedi chiar desăvîrșit, ele putură totuși să fie folosite. întreaga muncă se termină în douăzeci și patru de ore. Feștilele fură făcute din fibre vegetale. Ele nu erau atît de bune ca cele muiate în acid boric, care se consumă în întregime cînd ard, dar așa cum erau, aceste lumînări fură bine venite în lungile se'ri de iarnă.

Luna următoare nu duseră lipsă de lucru în noul adăpost. Tîmplarii munciră de zor; ei aduseră îmbunătățiri uneltelor care erau încă foarte primitive și fabricară altele noi.

Făcură chiar și foarfeci, cu ajutorul căroră pionierii izbutiră, în sfîrșit, să-și taie părul și să-și potrivească barba, dacă de ras încă nu putea fi vorba. Harbert și Nab nu aveau grija bărbieritului, dar celorlalți le crescuseră niște bărbi atît de țepoase, încît foarfecii erau cît se poate de bineveniți.

Mai multă muncă a cerut, confecționarea unui ferăstrău de mîină, dar pînă la urmă tot au izbutit să obțină o unealtă, care, mînuită cu putere, le îngădui să taie lemne. Reușiră astfel să facă mese, scaune și dulapuri, cu care mobilară principalele camere, apoi

făcură și paturi cu saltele de iarbă uscată. Bucătăria, cu polițe pe care se înșirau vasele de pămînt ars, mașina de gătit din cărămizi și spălătorul, avea o înfățișare foarte frumoasă, iar Nab își îndeplinea funcțiunile de bucătar cu gravitatea unui chimist în laboratorul său.

Dar, în curînd, în locul tîmplarilor, intrară în acțiune dulgherii. Noua albie de revărsare, croită cu ajutorul explozivului, impunea construirea a două podețe: unul pe platoul Grande-Vue, al doilea chiar pe țarm. într-adevăr, apele

își făceau acum drum, tăind de-a curmezișul platoul și plaja, astfel că se găseau în calea coloniștilor când aceștia voiau să pornească spre nordul insulei. Ar fi putut ei să ia un alt drum, dar acesta i-ar fi silit să facă un ocol foarte mare, apucînd-o spre vest, pînă la izvoarele Pîrîului Roșu. Lucrul cel mai simplu era deci să construiască două podețe de trecere, de vreo douăzeci și cinci de picioare lungime, pe platou și pe plajă. Așezară doar cîteva trunchiuri de copaci cioplite cu securea și în cîteva zile podețele erau gata.

Nab și Pencroff le și folosiră, făcînd cîteva drumuri pînă la bancul de stridii descoperit lîngă dune, de unde aduseră într-un cărucior rudimentar, care înlocuise vechea brancardă, ce nu era chiar atît de ușor de mînuit, cîteva mii de stridii, pe care le aclimatizară foarte repede printre adînciturile stîncilor care alcătuiau adevărate parcuri naturale la revărsarea rîului Mercy. Aceste stridii erau de calitate foarte bună și pionierii le mîncară cu multă plăcere.

După cum se vede, insula Lincoln, deși explorată numai în mică parte, reușea să mulțumească aproape toate nevoile locuitorilor ei și, fără îndoială că, cercetînd-o pînă în colțurile ei cele mai depărtate, în întreaga regiune împădurită, care se întindea de la rîul Mercy pînă la promontoriul Reptilei, aveau să descopere și alte comori.

De un singur lucru duceau încă mare lipsă. Hrana azotată nu le lipsea, și nici produsele vegetale necesare pentru a cumpăta consumarea acesteia. De asemenea, din niște rădăcini supuse fermentației, ei își procuraseră o băutură puțin acidulată, asemănătoare cu berea și desigur mai plăcută decît apa. Fabricaseră chiar zahăr, fără trestie de zahăr și fără sfeclă, culegînd sucul care țîșnea din copacul zis „acer saccharinum”; din niște ierburi găsite în crescătoria de iepuri izbutiseră să fabrice un ceai foarte bun, în sfîrșit, aveau la îndemîină multă sare, singurul produs mineral de care nu se puteau lipsi în alimentație... totuși, de un singur lucru duceau încă mare lipsă: pîinea', pîinea le lipsea grozav.

Poate că mai tîrziu, pionierii noștri aveau să izbutească să înlocuiască acest aliment printr-unul de valoare egală, cum ar fi făina de „sagu” sau făina arborelui de pîine; s-ar fi putut ca acești prețioși arbori să se găsească în pădurile de la sud, dar încă nu dăduseră de ei.

O întîmplare însă le veni în ajutor. Cyrus Smith, cu toată inteligența sa, cu toată iscusința sa, n-ar fi fost niciodată în stare să le pună la îndemîină ceea ce a găsit Harbert într-o zi în căptușeala hainei sale, pe care încerca s-o cîrpească.

În ziua aceea ploua cu găleata. Pionierii stăteau cu toții în sala mare a Casei de Granit, cînd, deodată, tînarul strigă:

—Priviți, domnule Cyrus, un bob de grîu ! Și arată tovarășilor săi un bob, un singur bob, care căzuse din buzunarul său găurit în căptușeala vestei...

Cum de se găsea acest grăunte în căptușeala hainei lui Harbert? La Richmond, tînarul creștea cîțiva porumbei, pe care îi dăruise Pencroff, și îi hrănea cu grîu.

— Un bob de grâu ? ! se repezi la el inginerul.

— Da, domnule Cyrus, dar numai unul, unul singur !

— Ei, băiete! strigă Pencroff zîmbind. Mare lucru ! Ce vrei să facem cu un singur bob ?

— Vom face pîine, răspuse Cyrus Smith.

— Pîine, prăjituri ! zise marinarul. Asta-i bună !

Mă tem că n-o să ne îndopăm prea curînd cu pîinea ce-o poate da acest bob !

Harbert, care nu dădea decît foarte puțină importanță descoperirii sale, se pregătea să arunce bobul, dar Cyrus Smith îl luă, îl cercetă și recunoscu că este în stare bună, apoi privindu-l pe marinar drept în ochi, îl întrebă liniștit:

— Pencroff, știi cîte spice poate să producă un bob de grâu ?

— Cred că unul ! răspuse marinarul mirat de această întrebare.

— Zece, Pencroff. Și știi cîte boabe se găsesc într-un spic ?

— Pe legea mea, nu !

— În medie, optzeci, spuse Cyrus Smith. Deci, dacă semănăm bobul, vom avea la prima recoltă opt sute de grăunțe, care vor produce la a doua șase sute patruzeci de mii, la a treia cinci sute douăsprezece milioane, iar la a patra mai bine de patru sute de miliarde de boabe. Iată socoteala !

Tovarășii lui Cyrus Smith ascultau în tăcere. Cifrele acestea îi uluiau. Totuși, ele erau exacte.

— Da, dragii mei, continuă inginerul. Acestea sînt progresele geometrice ale naturii îmbelșugate. Și această înmulțire a bobului de grâu e neînsemnată față de înmulțirea macului sau a tutunului. Dacă aceste plante nu ar fi distruse din cînd în cînd, stăvilindu-se înmulțirea lor, ar acoperi tot globul pămîntesc.

Dar inginerul nu terminase cu întrebările.

— Și acuma, Pencroff, urmă el, știi cîte banițe înseamnă patru sute de miliarde de grăunțe?

— Nu, răspuse marinarul, dar ceea ce știu e că sînt un prost!

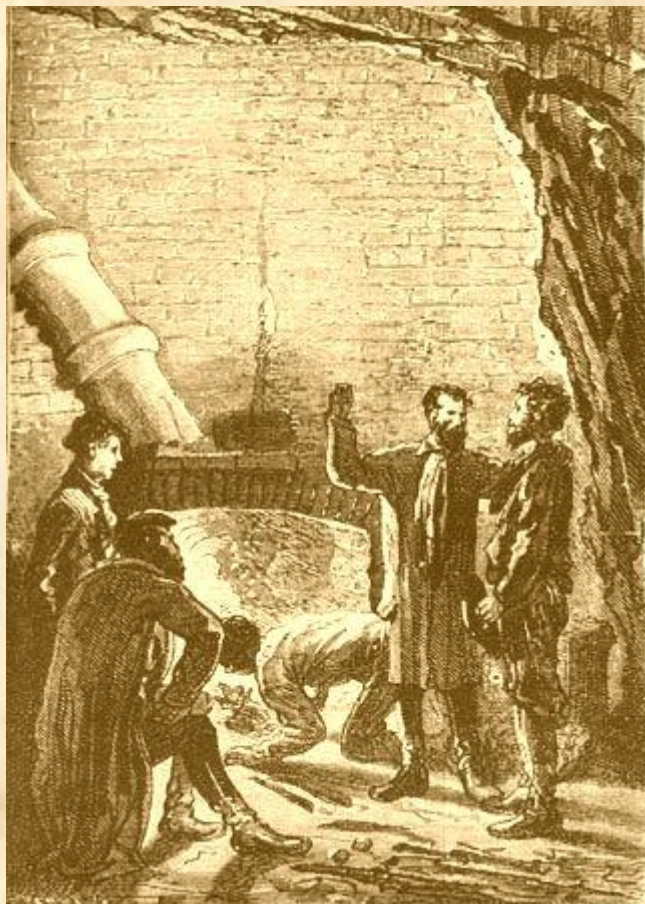
— Ei bine, află că mai mult de trei milioane de banițe.

— Trei milioane ! strigă Pencroff.

— Trei milioane.

— În patru ani ?

— În patru ani ! răspuse Cyrus Smith. Și chiar în doi ani; dacă lucrurile

merg bine, vom putea să obținem în această climă două recolte pe an.

Ca de obicei, când voia să-și arate bucuria, Pencroff izbucni și de data aceasta în urale puternice.

— Așa că tu, adăugă inginerul, adresându-se lui Harbert, ai făcut o descoperire foarte importantă pentru noi. În împrejurările în care ne aflăm, totul, dragii mei, totul poate să ne folosească. Vă rog să nu uitați acest lucru.

— Nu, domnule Cyrus, nu vom uita, răspunse Pencroff, și dacă voi găsi vreodată vreun grăunte de tutun, care se înmulțește atât de uluitor, vă asigur că n-am să-l arunc. Și acum ce avem de făcut ?

— Acum, să semănăm acest bob, se grăbi Harbert să spună.

— Da, adăugă Gédéon Spilett, hai să-l punem în pământ și încă dându-i toate onorurile, căci în el se află viitoarele noastre recolte.

— Numai să încolțească ! spuse marinarul.

— Va încolți, răspunse Cyrus Smith

Era în 20 iunie. Tocmai timpul potrivit ca să semene acest unic și prețios bob de grâu. La început, s-au gândit să-l pună într-un ghiveci, dar după o mai adâncă chibzuință, se hotărîră să-l încredințeze naturii, îngropându-l în pământ, ceea ce făcură chiar în aceeași zi, luînd toate măsurile pentru ca operația să izbutească.

Deoarece vremea, se mai înseninase, s-au urcat pe platou, unde au căutat un loc potrivit, care să fie ferit de vînt, dar încălzit de razele soarelui de amiază. S-au apucat să curețe și să plivească „ogorul”, alungînd sau strivind toate insectele sau larvele care ar fi putut primejdui dezvoltarea bobului de grâu. Apoi, cu multă grijă, au așternut un strat de pământ gras, amestecat cu var. Mai făcură și un mic gard și abia după toate acestea au sădit unicul bob de grâu în pământul reavăn.

Văzîndu-i, îți făcea impresia că pionierii noștri puneau piatra fundamentală a unei clădiri. Pencroff își aminti de ziua în care aprinsese cu atîta grijă ultimul lor chibrit. Dar de data aceasta, lucrul era mult mai important. Într-adevăr, oricînd întreprinzătorii noștri pionieri ar fi izbutii să-și facă rost de foc printr-un mijloc oarecare, dar nici o putere omenească nu ar fi putut înlocui acest bob de grâu, dacă, din nenorocire, el ar fi pierit!

CAPITOLUL XXI

Cîteva grade sub zero. Explorarea părții mlăștinoase din sud-estul insulei. Vulpile. Vedere spre mare. Se vorbește de Viitorul Oceanului Pacific. Munca neîncetată a infuzorilor. Viitorul globului pămîntesc. Vînătoarea. Mlaștina rațelor sălbatice.

Din clipa în care a fost semănat bobul de grâu, nu trecea nici o zi fără ca Pencroff să nu viziteze ceea ce numea el foarte serios „lanul de grâu”. Și vai de insectele care se abăteau pe acolo ! Nici o milă, pentru ele !

Pe la sfârșitul lui iunie, după niște ploii care nu se mai terminau, timpul se răci simțitor și în ziua de 29 un termometru Fahrenheit ar fi înregistrat desigur douăzeci de grade deasupra lui zero 6°,67 centig. sub zero).

A doua zi, la 30 iunie, dată care corespunde cu 31 decembrie din emisfera boreală, cădea într-o vineri, Nab făcu observația că anul se sfârșește cu o zi urâtă; dar Pencroff îi răspunse că cel următor va începe cu una frumoasă, ceea ce e mai bine.

În orice caz, anul începu cu un ger năprasnic. La gura râului Mercy se adunară sloiuri și curînd gheața se întinse pe toată suprafața lacului.

Provizia de combustibil trebui să fie reînnoită de cîteva ori. Pencroff, încă înainte de îngheț, cărase mult lemn în magazie, folosind curentul neobosit al râului, care le împingea pluta. La acest combustibil, dăruit din belșug de pădure, adăugară cîteva transporturi de cărbuni, aduși de la poalele muntelui Franklin. Cînd temperatura scăzu pînă la minus 13°, căldura puternică a cărbunelui fu binevenită. Clădiseră și a doua vatră, în sufragerie, unde își vedeau acum toți de lucru.

În timpul gerului, Cyrus Smith fu foarte mulțumit de ideea pe care o avusese, aducînd de la lacul Grant la Casa de Granit un mic șuvoi de apă, care se strecura pe sub ghețuri și, trecînd prin vechiul canal, ajungea la rezervorul pe care-l amenajasera înăuntru, lîngă magazie.

În epoca aceea, timpul fiind foarte uscat, pionierii se îmbrăcară cît mai călduros și hotărîră să sacrifice o zi explorînd partea insulei cuprinsă între sudul râului Mercy și capul Ghearei. Acolo se afla un ținut mlăștinos destul de întins, unde probabil că era din belșug vînat cu pene.

Pentru a ajunge în acest ținut, trebuiau să străbată opt pînă la nouă mile la dus și tot atîtea la întors. După calculele, lor le-ar fi trebuit o zi întreagă. Și cum era vorba de explorarea unei părți necunoscute a insulei, se hotărîră să meargă cu toții. Astfel, în zorii zilei de 5 iulie, Cyrus Smith, Gédéon Spilett, Harbert, Nab și Pencroff, înarmați cu ciomege, lațuri,

arcuri, săgeți și încărcăți cu provizii, părăsiră Casa de Granit, însoțiți de Top, care zburda tot timpul înaintea lor.

Luară calea cea mai scurtă, trecînd rîul Mercy pe gheață.

— Dar, observă pe bună dreptate reporterul, care călca cu băgare de seamă, gheața aceasta nu poate înlocui un pod serios !

Așadar, și construirea unui pod *serios* fu trecută pe lista lucrărilor viitoare.

Pentru prima oară, pionierii păseau pe malul drept al rîului Mercy, aventurîndu-se în mijlocul minunatelor conifere uriașe, acoperite de zăpadă.

Dar nu făcuseră nici o jumătate de milă, cînd dinfr-un desiș se ivi o familie de patrupede care își alesese acolo domiciliul și care fusese pusă pe fugă de lătratul lui Top.

— Ah, parcă ar fi vulpi ! strigă Harbert, cînd le văzu fugind.

Erau vulpi, dar niște vulpi foarte mari, care scoteau alt fel de lătrat, de care Top se sperie. Cîinele se opri din goană, astfel că animalele avură răgaz să se facă nevăzute.

Top avea și de ce să fie mirat. El nu cunoștea zoologia ! Dar după lătratul lor, Harbert recunoscuse aceste vulpi cenușii-roșcate, cu coada neagră și cu smoc alb în vîrf, amintindu-și că trăiesc în Chili, în insulele Malvine și în toate ținuturile americane, străbătute de paralelele 30-40. Lui Harbert îi păru rău că Top nu prinsese una din ele.

— Sînt bune de mîncat ? întrebă Pencroff care nu considera fauna insulei decît din acest punct de vedere.

— Nu, răspunse Harbert, dar zoologii n-au stabilit încă dacă pupila acestor vulpi este diurna sau nocturnă și dacă ar trebui să fie clasificate în familia cîinelui sau în alta.

Cyrus Smith zîmbi la auzul observațiilor făcute de băiat, observații care dovedeau multă seriozitate, în ceea ce-l privea pe marinar, de vreme ce aceste vulpi nu se puteau mîncă, ele nu prezentau o importanță prea mare. Totuși, își exprimă părerea că atunci cînd curtea Casei de Granit va fi populată de păsări, vor trebui să ia măsuri împotriva unor vizite nocturne ale acestor primejdioase animale de pradă, lucru cu care fiecare fu de acord.

La ora opt dimineața, după ce ocoliseră capul Epavei, pionierii ajunseră pe o plajă întinsă, la marginea mării. Cerul era senin, cum se întîmplă de multe ori pe ger, dar, încălziți de drum, Cyrus Smith și tovarășii săi nu simțeau prea mult frigul. De altfel, vîntul nu sufla, lucru care face mai suportabilă o temperatură scăzută. Soarele tocmai se înălța deasupra oceanului și discul său uriaș apărea la orizont ! Dar, din păcate, razele lui nu încălzeau. Marea era liniștită și albastră ca un golf mediteranean cînd cerul e senin. Capul Ghearei se încovoia ca un iatagan cu vîrf adus la vreo patru mile spre sud-est. În stînga, la capătul mlaștinei, se deslușea o mică ieșitură de pămînt, pe care razele soarelui tocmai aruncau o dungă de foc. Fără îndoială că, în partea aceasta larg deschisă a golfului Uniunii și care nu era ocrotită nici măcar de un banc de nisip,

vapoarele împinse de vânturile de est n-ar fi găsit adăpost. După liniștea mării, netulburată de nici un curent, după culoarea sa uniformă, nepătată de nici o nuanță gălbuie, în sfârșit, după lipsa oricărei stînci, își dăduseră seama că în aceste locuri oceanul era foarte adînc. În fund, spre apus, la vreo patru mile depărtare, se deslușeau contururile primilor copaci din pădurile Far-West. Ținutul semăna cu țărmul pustiu al vreunei insule din regiunile antarctice, năpădită de ghețuri. Pionierii se opriră pe țărm ca să ia masa. Aprinseră un foc de alge și de ierburi uscate și Nab le pregăti gustare alcătuită din carne rece și din ceaiul ce-l luaseră cu ei.

În timp ce mîncau, examinau priveliștea din fața lor, care le arăta că în această parte pămîntul insulei Lincoln era într-adevăr sterp, contrastînd cu regiunea dinspre apus. Aceasta îl făcu pe reporter să observe că dacă balonul i-ar fi lăsat din întîmplare la început pe această plajă, ei și-ar fi făcut desigur o părere cu totul greșită despre ținuturile unde se stabiliseră mai tîrziu.

—Cred chiar că n-am fi putut niciodată să atingem țărmul, răspunse inginerul, căci marea este adîncă și n-am fi întîlnit nici o stîncă de care să ne agățăm. În fața Casei de Granit, cel puțin, erau bancurile de nisip și o mică insulă care ne-au mărit posibilitățile de salvare. Aici, însă, ne-ar fi înghițit marea !

—Ceea ce este ciudat, observă Gédéon Spilett, e că insula noastră, deși destul de mică, are un sol atît de variat. Această diversitate este de obicei o însușire a continentelor mai întinse. Partea apuseană a insulei Lincoln, atît de bogată și fertilă, seamănă cu golful Mexicului, iar țărmul de nord parcă se întinde de-a lungul unei mări arctice.

—Ai dreptate, dragă Spilett, răspunse Cyrus Smith, aceeași observație am făcut-o și eu. Această insulă este misterioasă atît în ce privește forma, cît și în diferitele aspecte naturale. Pare a fi o parte a unui continent, și m-ar mira să nu fi fost așa odinioară !

—Ce? Un continent în mijlocul Pacificului?! strigă Pencroff.

—De ce nu ? răspunse Cyrus Smith. Nu mi se pare de loc de necrezut ca toate insulele de la suprafața acestui ocean să nu fie altceva decît creștetele unui continent, astăzi dispărut în fundul mării, dar care se ridică deasupra apelor în epoca preistorică.

—Ca altădată legendara Atlantida, murmură Harbert.

—Da, copilul meu... dacă vrem să credem că Atlantida a existat vreodată.

—Și insula Lincoln să fi făcut parte dintr-un astfel de continent ? întrebă Pencroff.

—Mai mult ca sigur, răspunse Cyrus Smith. De altfel, acest fapt ar explica și mulțimea felurilor de produse pe care le întîlnim la fiecare pas.

—Și încă ceva: numărul mare de tot felul de animale care populează insula, spuse Harbert.

— Da, copilul meu, răspunse inginerul, tu îmi dai un argument nou în sprijinul presupunerii mele. Este adevărat ! După câte am putut vedea pînă acum, pe această insulă trăiesc numeroase animale și, ce e mai ciudat, ele sînt de specii foarte diferite. Asta mă face să cred că insula Lincoln a făcut parte, odinioară, dintr-un mare continent care, încet, încet s-a scufundat în apele Pacificului.

— Așadar, într-o bună Zi, răspunse Pencroff, care nu părea prea convins, și ceea ce a rămas din acest vechi continent ar putea să .dispară, nemairămînînd între America și Asia decît oceanul ?

— Nu tocmai așa, răspunse Cyrus Smith, fiindcă se vor ridica noi continente, pe care miliarde de miliarde de animale microscopice le clădesc chiar în această clipă.

— Ce mai sînt și aceste animale ? întrebă Pencroff.

— Infuzorii mărgeanului, răspunse Cyrus Smith. Ei au ridicat printr-o muncă neîntreruptă insula Clermont-Tonnerre și toate insulele coralifere ale Oceanului Pacific. Patruzeci și șapte de milioane de infuzori cîntăresc cam cît un bob de grîu și totuși, cu sărurile marine pe care le absorb, cu elementele solide din apă pe care le asimilează, aceste ființe microscopice produc calcarul care, la rîndul său, dă naștere unor uriașe straturi submarine, a căror soliditate se aseamănă cu a granitului. Pe vremuri, în primele timpuri ale formării pămîntului, natura făcea aceste transformări cu ajutorul vulcanilor. Astăzi, însă, vulcanii care mai acționează în interiorul globului sînt mai rari și rmai puțin puternici. De aceea, natura folosește la transformarea globului pămîntesc animalele microscopice de care am pomenit. După părerea mea, vor trece veacuri după veacuri, și generațiile de infuzori se vor succeda mereu, iar la un moment dat, în locul Pacificului se va ridica un continent întins, pe care alte generații de oameni îl vor civiliza.

— Dar asta durează ! spuse Pencroff

— Natura nu se grăbește. Ea are timpul de partea ei ! răspunse inginerul.

— Dar pentru ce să apară alte continente ? întrebă Harbert. Doar actuala întindere a ținuturilor care pot fi populate ajung omenirii. Și natura nu face nimic de prisos.

Ai dreptate Natura nu face nimic de prisos, îi răspunse inginerul, dar iată cum îmi explic eu lucrurile: savanții admit că într-o bună zi viața animală și vegetală nu va mai fi cu puțință pe glob din cauza răcirii lui. Punctul asupra căruia nu sînt de aceeași părere este cauza răcirii. Unii cred că această răcire se va datora scăderii temperaturii soarelui, care strălucește de atîtea milioane de ani, iar alții susțin că va surveni numai o dată cu stingerea focului din interiorul globului nostru, a cărei influență are mai multă însemnătate decît i se acordă. Ipoteza din urmă mi se pare cea mai întemeiată. Vă închipuiți ce are să se întîmple atunci ? Zonele astăzi temperate vor fi atunci tot atît de puțin locuibile ca și regiunile polare. Oamenii și animalele se vor îndrepta spre latitudinile

supuse direct influenței solare. Europa, Asia, America de Nord și America de Sud vor fi rînd pe rînd părăsite. Flora și fauna vor emigra spre ecuator, înspre țările centrale ale Americii și Africii, care ar putea deveni continentele cele mai populate. Popoarele din ținuturi veșnic înghețate vor găsi condițiile climaterice din regiunile polare cam pe malurile Mediteranei. Oare regiunile ecuatoriale nu ar reprezenta la un moment dat un spațiu neîndestulător pentru a adăposti și a hrăni omenirea întreagă ? Și poate că natura, sare pr'evade totul, a hotărît de pe acuma să pună la ecuator bazele unui continent nou. Cum ? Tocmai cu ajutorul infuzorilor. De multe ori m-am gîndit la aceste lucruri, dragii mei, și cred cu tot dinadinsul că înfățișarea globului nostru va fi într-o bună zi schimbată în întregime, că, datorită apariției acestor continente noi, cele vechi vor fi acoperite de apele mărilor și, în cursul secolelor viitoare, noi Columbi vor descoperi insulele Chimboraco, Himalaia sau Mont-Blanc, rămășițe ale continentelor scufundate: America, Asia, Europa. Apoi, aceste noi continente vor deveni la rîndul lor de nelocuit, căldura continuînd să scadă, pînă cînd, într-o bună zi, globul va semăna cu un trup omenesc mort. Și viața va dispărea, poate nu definitiv, dar în orice caz, pentru o bucată de timp. Atunci, globul nostru se va odihni, refăcîndu-se pentru a învia într-o zi în condiții mai bune²². Dar toate acestea, dragii mei, sînt încă taine pentru noi și, vorbind de munca infuzorilor, m-am lăsat tîrît prea departe, încercînd să dezleg enigmele viitorului.

—Dragul meu Cyrus, răspunse Gédéon Spilett, teoriile acestea sînt adevărate previziuni științifice și fără îndoială că se vor împlini odată.

—Toate bune și frumoase, spuse Pencroff, care era numai urechi, dar spuneți-mi, insula Lincoln de ce origine este ? Oare și ea a fost ridicată de infuzori ?

—Nu, Pencroff, insula aceasta este de origine pur vulcanică, îi răspunse Cyrus Smith.

—Atunci și ea poate să dispară într-o bună zi ?

—Tot ce se poate.

—Nădăjduiesc că pînă atunci vom fi plecați de aci.

—Nu, liniștește-te, Pencroff, n-am chef să-mi petrec toată viața pe această insulă și cred că ne vom descurca pînă la urmă.

—Pînă una alta, răspunse Gédéon Spilett, să ne instalăm totuși ca pentru totdeauna. Lucrurile nu trebuiesc făcute pe jumătate.

Convorbirea se termină aici. Îndată după ce sfîrșiră cu masa, pionierii își continuara explorarea, ajungînd la marginea regiunii mlăștinoase. Insula se termina la sud-est cu o mlaștină de douăzeci de mile pătrate. Solul era alcătuit

²² Această teorie nu corespunde cu ultimele date ale științei moderne. După teoria cosmogonică a acad. sovietic O. S. Schmidt, planetele și pămîntul s-au format acum cîteva miliarde de ani prin reunirea unor particule reci și gaze, care se găseau atunci în preajma soarelui. Norul de particule era sub forma de disc turtit, din cauza rotației sale rapide în jurul soarelui. Pămîntul s-a încălzit ulterior, din cauza descompunerii radioactive a materialelor din particulele inițiale. Pămîntul își va continua miliarde și miliarde de ani drumul său în jurul soarelui, pînă ce acesta, după multe miliarde de ani, își va epuiza sursele energiei atomice, care sînt la originea căldurii și luminii sale. (N. R.)

dintr-un nămol argilo-silicios, amestecat cu resturi vegetale. Ici, colo se întindeau, ca un covor gros, diferite plante verzi. Din loc în loc, băltoacele înghețate străluceau sub razele soarelui. Aceste rezerve de apă nu se datorau nici ploilor, nici vreunei inundații: ele proveneau fără îndoială chiar din pământ. Mai mult ca sigur că, în timpul căldurilor, regiunea era bîntuită de friguri palustre.

Deasupra mlaștinei, acoperite de plante acvatice, zburau o mulțime de păsări, în rîndurile cărora vînătorii de baltă ar fi făcut adevărat prăpăd. Rațe sălbatice, becaține, liște trăiau pe acolo în cîrduri și, fiind prea puțin sperioase, nu era de loc greu să te apropii de ele.

Cu o singură încărcătură de alice, s-ar fi putut doborî zeci de asemenea zburătoare. Pionierii noștri trebuiră să se mulțumească să le vîneze cu săgețile. Prada era bineînțeles mai puțin însemnată, dar săgețile, care fîșneau liniștite din a-rc, cel puțin nu speriau păsările, care la o singură detunătură de armă s-ar fi împrăștiat în toate părțile. Vînătorii se mulțumiră de astă dată să doboare vreo zece-douăsprezece rațe, cu pîntecele alb cu o dungă cafenie, capul verde, aripile negre, dungate cu roșu și alb, și ciocul turtit. Aceste zburătoare, după cum stabili Harbert, făceau parte din specia cunoscută sub numele de „tadorné”. Top îi ajută cu multă dibăcie să vîneze aceste păsări, al căror nume avea să-l primească partea aceasta mlaștinoasă a insulei. Dispuneau aici de îmbelșugate rezerve de vînat, care urmau să fie cît mai bine folosite și de bună seamă că unele specii din aceste păsări puteau fi, dacă nu domesticate, cel puțin acclimatizate în apropierea lacului, pentru a le avea mai la îndemînă.

Pe la ora cinci, Cyrus Smith și tovarășii săi făcură cale întoarsă, străbătînd de astă dată bălțile Tadornelor și trecînd pe ghețurile rîului Mercy, iar la ora opt erau cu toții înapoi, la Casa de Granit.

CAPITOLUL XXII

Capcanele. Vulpile. Porcii sălbatici. Vîntul își schimbă direcția. Viscolul. Coșurile. Geruri mari. Cristalizarea zahărului de arțar american. Puțul misterios. Se plănuiește altă explorare. O alice.

Gerul ținu pînă la 15 august, fără să depășească acel maximum de grade Fahrenheit, observat pînă atunci. Cînd atmosfera era liniștită, pionierii suportau cu ușurință această temperatură scăzută, dar cînd sufla cîte un vînt rece, îmbrăcămintea lor ușoară nu-i apăra îndeajuns. Lui Pencroff îi părea rău că insula Lincoln nu este locuită de cîteva familii de urși, în locul vulpilor și al focilor, a căror blană nu era prea călduroasă.

— Urșii, spunea el, sînt de obicei bine îmbrăcați, și nu mi-ar displace să iau cu împrumut de la vreunul din ei blana groasă pe care o poartă.

—Dar, răspunse Nab rîzînd, poate că urșii nu ar consimți să-ți împrumute haina lor, că nu-i prea știu filantropi din fire.

—Aș ști eu să-i silesc, Nab, aș ști eu, răspundea Pencroff cu un ton de superioritate.

Dar asemenea carnasiere uriașe nu existau pe insulă sau cel puțin nu se arătaseră pînă acum..

Totuși, Harbert, Pencroff și reporterul așezară cîteva capcane pe platoul Grande-Vue și în jurul pădurii. După părerea marinarului, orice animal carnivor sau rozător, care ar cădea în capcană, era bine venit la Casa de Granit.

Aceste capcane erau de altfel foarte simple: niște șanțuri săpate în pămînt, deasupra o împletitură de crengi și de ierburi, care să ascundă deschizătura, în fund o momeală, al cărui miros să atragă animalele, și atîta tot. E drept că șanțurile n-au fost săpate la întîmplare, ci în acele locuri unde urme mai numeroase arătau că pe acolo treceau adeseori animalele. Ei le vizitau zilnic și, în trei rînduri, în primele zile, găsiră în ele cîteva vulpi din acelea cu care se mai întîlniseră pe malul drept al rîului Mercy.

—Dar ce să fie oare asta ? Nu există altceva decît vulpi prin locurile acestea ? strigă Pencroff, destul de plouat cînd, pentru a treia oară, scoase din șanț un astfel de animal. Niște animale care nu sînt bune la nimic !

—Ba da, spuse Gédéon Spilett. Sînt și ele bune la ceva.

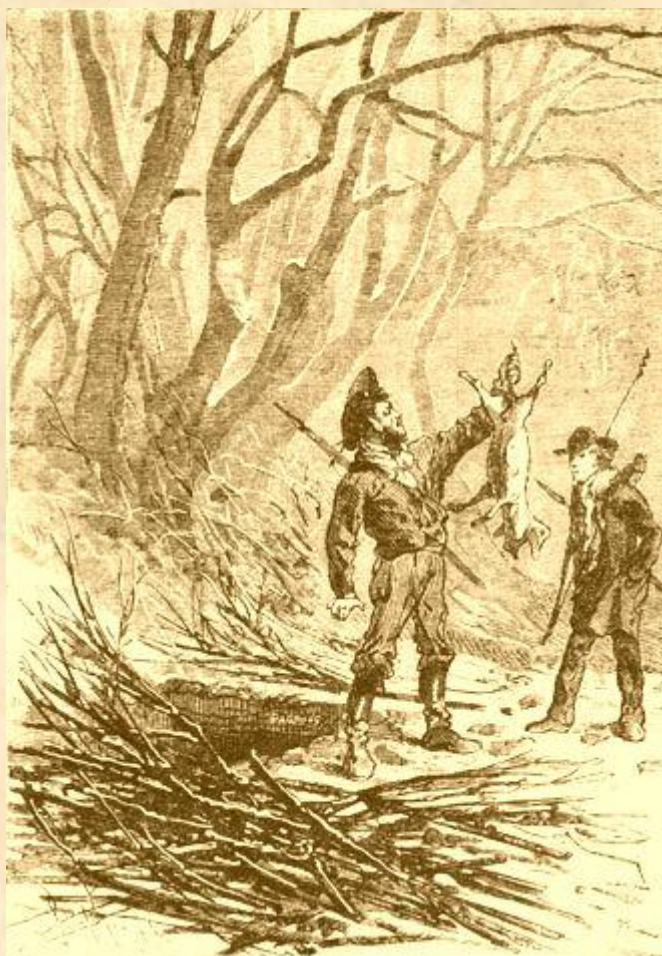
—Și la ce mă rog ?

—Ca momeală pentru altele!

Reporterul avea dreptate, și de atunci înainte așezară drept momeală în capcane cadavre de vulpi.

Marinarul meșterise și lațuri cu fibre din trestia „curry”, care le aduseră mai multe foloase decît capcanele. Aproape în fiecare zi se prindea în ele cîte un iepure. E drept că nu mîncau altceva decît iepure, dar Nab știa să-l gătească îp nenumărate feluri, încît comesenii nu aveau de ce să se plîngă.

Totuși, de vreo două ori, în a doua săptămînă a lunii august, capcanele le făcură rost și de alte animale mai folositoare decît vulpile și anume de cîțiva mistreți, din acei care fuseseră semnalati în partea de nord a iacului. De astă dată, Pencroff nu mai avu nevoie să întrebă dacă animalele acestea sînt bune de mîncat. Prea semănau cu porcul din America sau din Europa !

— Dar te previn că nu sînt porci, îi spuse Harbert ca să-l necăjească puțin.

— Băiete, răspunse marinarul, aplecîndu-se peste capcană și trăgînd de crîmpeiul ce-i slujea drept codiță unuia din aceste exemplare, lasă-mă să cred că sînt porci!

— Și de ce ?

— Pentru că-mi face plăcere !

— Așa de mult îți place carnea de porc, Pencroff ?

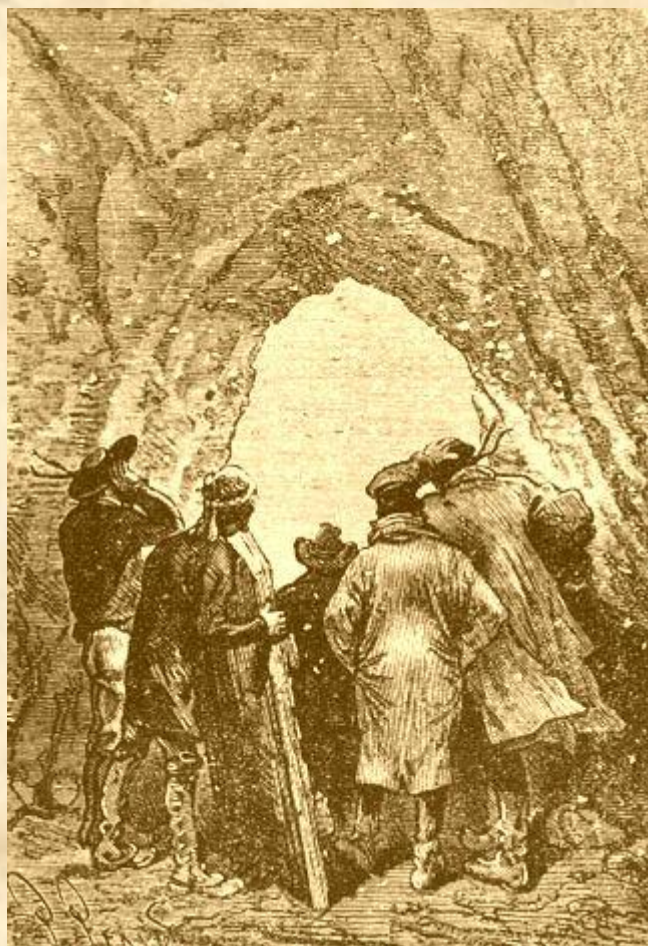
— Grozav de mult, răspunse marinarul, mai ales picioarele lui și dacă ar avea opt în loc de patru, mi-ar place de două ori pe atîta.

Aceste animale făceau parte din familia numită *pecari*. Ele trăiesc în turmă și după toată probabilitați le se aflau în număr mare prin părțile împădurite ale insulei. În orice caz, erau bune de mîncat din cap pînă în picioare, fapt care îl bucura nespus de mult pe Pencroff.

Pe la 15 august, starea atmosferică se modifică, înregistrînd o schimbare bruscă a direcției vîntului, de la nord la vest. Temperatura scăzu cu cîteva grade și aburii îngrămădiți în aer se prefăcură în zăpadă. Toată insula se acoperi cu un strat alb. Locuitorii săi o văzură sub o înfățișare nouă. Zăpada căzu vreo două zile, atingînd o grosime de două picioare.

Vîntul era din ce în ce mai rece și sufla cu furie, iar din înălțimea Casei de Granit, se auzea marea lovind stîncile. În unele locuri, la colțurile stîncilor, se stîrneau vârtejuri de aer și zăpada lua forma unor coloane mișcătoare, asemenea trombelor marine, care se învîrtesc ca o sfîrlează, pînă ce vapoarele le sparg cu lovituri de tun. Totuși, vijelia ce venea de la nord-est asalta insula dintr-o parte, iar Casa de Granit era astfel așezată, încît nu se afla direct în bătaia vîntului. Dar, în mijlocul acestei furtuni de zăpadă, tot atît de năprasnice ca în regiunile polare, nici Cyrus Smith, nici tovarășii săi nu cutezară să se aventureze afară și rămaseră închiși în casă cinci zile, de la 20 pînă la 25 august. În pădurile Jacamarului, care desigur că suferiseră multe pagube, se auzea urlîrul vijelia. Fără îndoială că mulți copaci fuseseră smulși din rădăcini, dar Pencroff se mîngîia la gîndul că va fi scutit să taie lemne.

— Vîntul s-a făcut tăietor de lemne. Să-l lăsăm să-și facă treaba ! glumea el într-una.

De altfel, nici n-avea cum să-l împiedice.

Locuitorii Casei de Granit aveau acum motive serioase să fie mulțumiți de acest adăpost sigur și solid ! Cyrus Smith avea și el meritele sale, dar trebuie să recunoaștem că natura săpase această peșteră și că el nu făcuse altceva decât s-o descopere. Acolo erau toți în siguranță și furia vijeliei nu putea să-i atingă. Dacă și-ar fi clădit, pe platoul Grande-Vue, o casă de cărămizi și lemn, ea n-ar fi rezistat acestui uragan. Cît despre fostul lor Cămin, numai după zgomotul talazurilor își dădeau seama că marea înfuriată trebuie să-l fi inundat în întregime. Aci, la Casa de Granit, în inima masivului, unde nu puteau pătrunde nici vîntul, nici valurile, nu se temeau de nimic. În timpul acestor cîteva zile de sechestrare, pionierii nu statură degeaba. Lemnul, tăiat în scînduri, nu lipsea din depozit și se apucară să-și completeze încetul cu încetul mobilierul cu mese și scaune durabile, fără a cruța materialul. Mobilele acestea cam greoaie nu prea meritau acest nume, dar ele erau mîndria lui Nab și a lui Pencroff, care nu le-ar fi dat pe mobilierul cel mai fin.

Apoi, tîmplarii începură să îndeplinească coșuri și se dovediră foarte pricepuți în această nouă meserie. Spre capătul de nord al lacului dăduseră de un bogat răchitiș.

Din nuiielele acestor sălcii de răchită purpurie, strînse din partea de nord a lacului, înainte de anotimpul ploilor, și aduse la Casa de Granit de Pencroff și Harbert, tîmplarii începură să îndeplinească coșuri. Primele încercări fură cam stîngace, dar, datorită istețimii și îndemînării lor, mai sfătuindu-se între ei și căutînd să-și amintească modelele pe care le cunoșteau, începură să îndeplinească, întrecîndu-se între ei, coșuri și coșulețe de diferite mărimi, care sporiră în curînd inventarul coloniei. Pentru cămara lor făcură coșuri speciale, în care Nab așează proviziile de rădăcinoase și migdale de pin.

În ultima săptămînă a lunii august, timpul se schimbă din nou. Temperatura scăzu puțin și vijelia se mai potoli. Pionierii se repeziră afară. O zăpadă de cel puțin două picioare acoperea plaja, dar suprafața ei era destul de înghețată, ca să se poată umbla ușor. Cyrus Smith și tovarășii săi se urcară pe platoul Grande-Vue.

Ce schimbare ! Pădurile pe care le văzuseră ultima dată verzi, îndeosebi cele din apropiere, în care creșteau mai mult conifere, erau acum albe. De altfel, totul era alb, din vîrful muntelui Franklin pînă la litoral —, pădurile, cîmpia, lacul, rîul, plajele. Apa rîului Mercy curgea sub o pojghiță de gheață, care la fiecare flux și reflux se spărgea cu mult zgomot. Nenumărate păsări, rațe de tot soiul și becaține zburau la suprafața lacului. Scobiturile stîncilor de la marginea platoului, printre care se rostogoleau în cascadă apele, erau pline de turturi, de parcă ar fi fost jgheaburi dăltuite cu multă fantezie de o mînă de maestru. În ce privește pagubele pricinuite de furtună în pădure, ele nu puteau fi evaluate decât după topirea zăpezilor.

Gédéon Spilett, Pencroff și Harbert folosiră prilejul ca să alerge într-un suflet la capcane. Din pricina stratului de zăpadă, găsirea capcanelor devenise o problemă destul de grea, mai ales că erau în primejdie să cadă ei înșiși în ele, ceea ce ar fi fost și umilitor, și neplăcut. Găsiră capcanele goale. Nici un animal nu căzuse înăuntru, deși în jurul lor erau multe urme, printre care unele puternice, de gheare. Harbert fu de îndată încredințat că în aceste păduri trăiesc animale din familia felinei, ceea ce se potrivea și cu părerea inginerului despre felul fiarelor de pe insula Lincoln. Fără îndoială că acestea stăteau: de obicei în marile păduri Far-West, dar foamea le silise pesemne să se aventureze pînă la platou. Poate că adulmecaseră prezența oamenilor care locuiau la Casa de Granit.

— La urma urmei, ce-s alea feline? întrebă Pencroff.

— Tigri, răspunse Harbert.

— Eu credeam că aceștia trăiesc numai în țările calde ! spuse Pencroff.

— Animale din familia tigrului se găsesc pe noul continent din Mexic pînă în pampasurile din Argentina. Și cum insula Lincoln este așezată aproape la aceeași latitudine cu provinciile din La Plata, n-ar fi de mirare să întîlnim cîtiva tigri.

— Dacă-i așa, atunci va trebui să ne ferim! răspunse Pencroff.

Totuși, pînă la urmă, sub influența temperaturii care se ridica, zăpada se topi și în curînd începură ploile. Așa că pojghița albă de gheață se șterse cu totul. În ciuda timpului neprielnic, pionierii își reînnoiră feluritele rezerve de alimente, animale sau vegetale. Pentru aceasta, au trebuit să facă și cîteva incursiuni în pădure. Pe lîngă provizii găsiră și un mare număr de copaci smulși sau rupti de vifor. Marinarul și Nab se duseră cu căruciorul chiar pînă la zăcămintul de cărbuni și cărară cîteva tone de combustibil. Cu acest prilej, văzură că și coșul cuptorului de olărie suferise stricăciuni din pricina vîntului, care-i smulsese o bună parte din vîrf.

O dată cu provizia de cărbuni, reînnoirii și provizia de lemne, profitînd de curentul rîului Mercy, care, datorită dezghețului, era ușor folosit. Se gîndeau că frigul se putea întoarce și de aceea aduseră mai multe transporturi.

Tot în zilele dezghețului vizitară și Căminul, avînd astfel prilejul să se bucure că n-au fost surprinși acolo de vijelie. Valurile mării înfuriate se prăvăliseră peste mica insulă și năvăliseră în coridoare, care erau pline de nisip, iar stîncile erau acoperite cu un strat gros de ierburi marine. În timp ce Nab, Harbert și Pencroff vînau sau reînnoiau provizia de combustibil, Cyrus Smith și Gédéon Spilett curățau Căminul, cu gîndul să regăsească fierăria și furnalele. Și într-adevăr le-au găsit aproape neatînse, deoarece fuseseră ferite de nisipul ce le acoperise.

Gerul reveni. Proviziile de combustibil își arătară din plin foloasele. În emisfera boreală luna februarie aducea mari scăderi de temperatură, ceea ce

coincide cu sfârșitul lunii august în emisfera australă, supusă aceluiași variații de climă.

Pe la 25 august, după un nou val de zăpadă urmat de ploaie, direcția vântului se schimbă, iar frigul deveni și mai strașnic. După aprecierile inginerului, coloana de mercur a unui termometru Fahrenheit ar fi semnalat nu mai puțin de -8° (-22° centigrade). Gerul grozav ținu câteva zile și se făcu și mai resimțit din pricina unui vânt înghețat. Pionierii fură nevoiți să se retragă din nou în Casa de Granit și siliți să închidă ermetic toate deschizăturile apartamentului, nelăsînd libere decît găurile de aerisire. Din această cauză, cît dură noul val de ger, consumul luminărilor fu destul de mare. Ca să facă puțină economie, pionierii se mulțumeau de multe ori cu lumina focului, din vatră. Combustibil aveau destul. De câteva ori, cîte unul dintre ei coborîse pe plajă, printre ghețurile pe care le căra de fiecare dată fluxul, dar îndrăznețul se urca repede înapoi la Casa de Granit, cu mâinile înghețate și rănite de frînghia scării, care, din pricina gerului, devenise bătoasă și cînd puneai mîna pe ea părea că frige.

Dar acest repaus forțat trebuia folosit într-un fel. Cyrus Smith puse la cale o operație care se putea face în casă.

Se știe că pionierii nu aveau la dispoziția lor alt. zahăr decît sucul pe care-l extrăgeau din scoarța arțarului, în care creștau tăieturi adînci. Ei adunau acest lichid în vase și îl întrebuițau așa cum era, mai ales că, fermentînd, sucul acesta dulce se prefăcea într-un lichid alb, siropos.

Cyrus Smith însă se gîndi că din această substanță s-ar putea face zahăr. Așa că, într-o bună zi, el le spuse tovarășilor săi că se vor îndeletnici cu rafinarea acestui lichid.

— Rafinărie ? îl întrebă Pencroff. Păi, pentru așa ceva trebuie multă căldură !

— Chiar foarte multă, răspunse inginerul, uitîndu-se spre vatră.

— Ei, în acest caz, acum este anotimpul potrivit ! spuse marinarul-zîmbind.

Dar vorbind despre rafinarea siropului de arțar, nu trebuie nicidecum să ne gîndim la fabrici cu mașini complicate și numeroși lucrători specialiști ! Pentru a obține cristalizarea acestui sirop, era de ajuns să fie purificat printr-o operație cît se poate de simplă. Lichidul, vărsat în vase mari de pămînt, fu supus, prin fierbere, evaporării. În curînd, se ridică la suprafața lui o spumă și de îndată obținură un sirop gros. Nab avu grijă să-l amestece mereu cu o lopățică de lemn, pentru a-i grăbi evaporarea și pentru ca să nu prindă gust de ars. După ce a fiert câteva ceasuri la un foc bun, care fu tot atît de binevenit lichidului zaharos, cît și celor care se îndeletniceau, cu prepararea lui, obținură un sirop gros.

Acest sirop fu turnat în niște vase de diferite forme, pe care le fabricaseră chiar în cuptorul bucătăriei. A doua zi, siropul răcit se transformase în cîpățăm

de zahăr și în tablete ce semănau cu zahărul cubic, doar că avea o culoare puțin roșcată. Era aproape străveziu și foarte bun la gust.

Frigul ținu pînă la jumătatea lunii septembrie, și locatarii, prizonieri ai Casei de Granit, începeau să se simtă destul de prost în captivitate. Nu-i vorbă, ei încercau să iasă cîte puțin în fiecare zi, dar nu puteau sta prea mult pe-afară. Lucrau însă mereu la amenajarea locuinței. Muncind, ei stăteau de vorbă și, în felul acesta, au avut prilejul să cunoască multe lucruri folositoare, mulțumită lui Cyrus Smith, care îi lămurea mai ales în ceea ce privește aplicarea practică a științei. Nu avea cărți de citit la îndemînă, dar în creierul lui se afla o întreagă bibliotecă, ce abia aștepta să-ți dea, în oricare din filele cărților ei ai fi căutat, răspuns la toate necazurile și nedumeririle. Și era o bibliotecă des cercetată. Astfel, timpul se scurgea mai ușor și pionierii nu păreau să-și facă griji în privința viitorului !

Dar era timpul ca, în sfîrșit, să iasă dintre zidurile între care stăteau închiși. Și ce n-ar fi dat ei să se schimbe odată vremea sau cel puțin să înceteze frigul acesta neplăcut ? Dacă cel puțin ar fi avut îmbrăcăminte groasă ca să înfrunte gerul ! Ce mai partide de vînătoare ar fi încercat atunci printre dune sau la mlaștinile cu rațe sălbatice ! Nu le-ar fi fost greu să se apropie de păsări și s-ar fi întors desigur cu vînat din belșug. însă Cyrus Smith ținea ca fiecare să-și păzească sănătatea, căci avea nevoie de toate brațele, și sfaturile sale fură urmate întocmai.

Printre cei mai nerăbdători, cei mai dornici de a scăpa din „închisoare", nu era atît Pencroff, cît Top, care nu se simțea nicidecum în largul lui la Casa de Granit. Alerga fără răgaz dintr-o încăpere într-alta, arătîndu-și astfel în felul său nemulțumirea de a fi ținut închis în casa.

Cyrus Smith observă că Top mîrîia ori de cîte ori se apropia de puțul întunecat, care era în legătură cu marea și a cărui deschizătură se afla în fundul camării. Cîinele se învîrtea în jurul acestei deschizături, acoperită cu un capac de lemn, și căuta să vîre o labă dedesubt, ca și cînd ar fi vrut să-l ridice. Lătratul său ciudat exprima totodată și supărare, și îngrijorare.

Inginerul observă în mai multe rînduri mișcările cîinelui, gîndindu-se cam ce-ar putea pricinui neliniștea inteligentului animal ? Știa că puțul dădea în mare. Să fi fost oare în legătură cu alte canale subterane sau cavități din rocă ? Să fi existat acolo vreun monstru marin, care venea din cînd în cînd să răsufle la gura puțului ? Inginerul nu știa ce să creadă și își făcea în gînd fel de fel de presupuneri ciudate. Obişnuit să adîncească realitățile științifice, el nu-și putea ierta că se lăsa furat de închipuiri fantastice sau supranaturale. Dar cum să explici altfel purtarea unui cîine inteligent ca Top, care se încăpățîna să adulmece mereu și să tragă cu urechea spre locul acela, dacă nu s-ar fi găsit totuși acolo ceva care să-l neliniștească ? Iată ce-l îngrijora și pe Cyrus Smith, mai mult decît voia să-și mărturisească.

În orice caz, inginerul nu-și încredința gândurile asupra acestui fapt, decât lui Gédéon Spilett, socotind ca o lipsă de tact să împărtășească celorlalți tovarăși toate grijile pe care și le făcea în privința unor lucruri, ce erau poate doar o toană a cîinelui.

În sfîrșit, frigul încetă. Urmară ploi, lapoviță, vînturi, dar toate acestea nu ținură mult. Gheața și zăpada se topiseră; se putea umbla din nou pe plajă, pe platou, pe malurile rîului. Întoarcerea primăverii îi bucura foarte mult pe locuitorii Casei de Granit. Nu mai dădeau pe acasă decît la masă și seara.

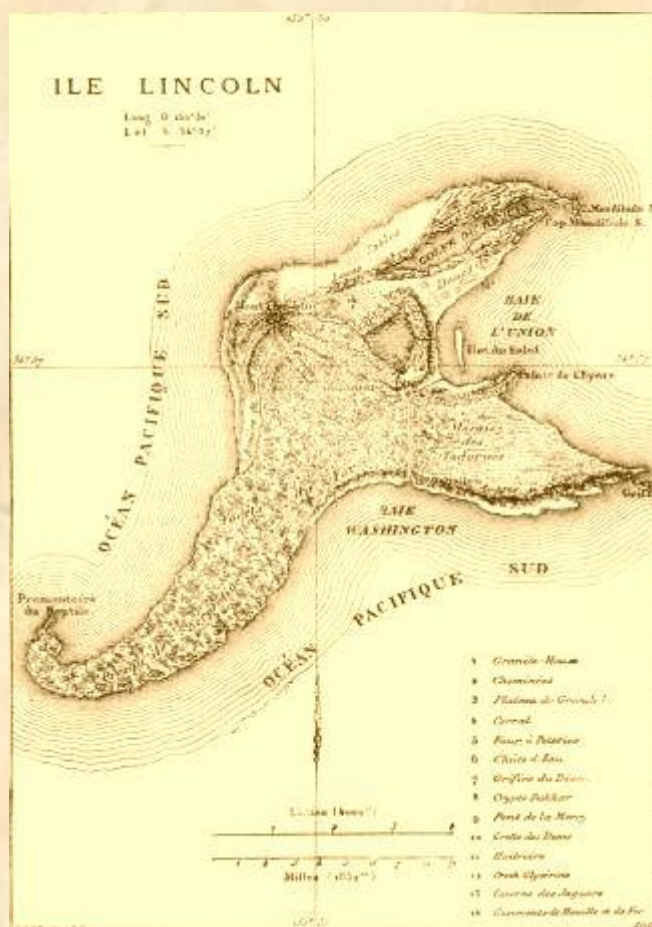
În a doua jumătate a lunii septembrie, vînară foarte mult, ceea ce îl făcu pe Pencroff să ceară din nou, cu multă stăruință, puștile pe care susținea că i le făgăduise Cyrus Smith. Acesta, știind că e cu neputință să fabrici puști fără un utilaj special, îl amîna mereu. De altfel, el făcu observația că Harbert și Gédéon Spilett deveniseră maeștri în mînuirea arcului și că puteau doborî cu săgețile lor tot soiul de vînat cu pîr sau cu pene, ce le pica la îndemînă: agutii, canguri, cabiai, porumbei de stîncă, dropii, rațe sălbatice, becaține. Puteau deci să mai amine fabricarea puștilor. Dar încăpățînatul marinar stăruia într-una, fiind încurajat și de Gédéon Spilett.

—Dacă pe insulă trăiesc, după cum se pare, spunea el, și animale sălbatice, e bine să ne gîndim la stîrpirea lor. S-ar putea întîmpla că de la o vreme, aceasta să fie grija noastră de căpetenie.

Dar nu problema armelor îl preocupa acum pe Cyrus Smith, ci aceea a îmbrăcăminte. Hainele

pionierilor rezistaseră toată iarna, dar nu mai puteau ține pînă la cea viitoare. Ei trebuiau să-și procure neapărat lînă sau blănuri. Deoarece muflonii se aflau pe insulă în mare număr, trebuiau să găsească un mijloc să-i crească în turme, pentru nevoile coloniei de la Casa de Granit. Printre lucrările care urmau să fie executate după anotimpul ploios, planul inginerului prevedea amenajarea unui țarc pentru animale domestice și a unei despărțituri pentru păsări; într-un cuvînt, dorea să pună într-un punct oarecare al insulei bazele unei mici ferme.

În vederea acestor viitoare lucrări, era absolut necesară explorarea întregii regiuni, încă necunoscute, a insulei Lincoln, adică a uriașelor păduri, care se întindeau pe țărmul drept al rîului Mercy, de la revărsarea lui pînă la

extremitatea cea mai îndepărtată a peninsulei Serpentine, precum și pe toată coasta apuseană. Dar pentru aceasta aveau nevoie de vreme bună și, înainte de o lună, nu puteau să întreprindă nimic.

Se aflau deci într-o așteptare înfrigurată, când avu loc o întâmplare care le mări și mai mult dorința de a cerceta întreaga insulă.

Era în 24 octombrie. în ziua aceea, Pencroff își vizitase capcanele, în care ținea mereu momeli potrivite, într-una din ele, el găsi trei viețuitoare, care aveau să fie bine venite la bucătărie. Era o femelă de pecari și doi pui.

Pencroff se întoarse la Casa de Granit, încântat de prada sa și, ca întotdeauna, făcând mare caz de vânătoarea lui.

— Astăzi, domnule Cyrus, strigă el bucuros, veți avea o masă bună. Și dumneavoastră, de altfel, domnule Spilett

— Foarte bine, răspunse reporterul, dar ce ai de gând să-mi dai de mâncare?

— Purcel de lapte.

— A! Purcel de lapte? Nu-i prea grozav! Mă așteptam, după felul în care m-ai invitat, să-mi oferi cel puțin friptură de potîrnichi !

— Cum ? ! strigă Pencroff mirat. Te pomenești că nu vă place purcelul de lapte?

— Ba da, răspunse Gédéon Spilett, fără să fie încântat, dar trebuie să ne înfruptăm din el cu măsură...

— Bine, domnule ziarist, răspunse marinarul, căruia nu-i plăcea să i se disprețuiască vînatul, văd că astăzi sînteți cam greu de mulțumit. Acum șapte luni, când am fost aruncați pe insulă, ați fi fost foarte fericit să vă ofer asemenea vînat!..,

— Ei, asta așa este, răspunse reporterul.

— În sfîrșit, zise Pencroff, sper că Nab se va întrece pe el însuși și ne va face o mâncare pe cinste. Ia te uită ! Acești purceluși n-au nici trei luni. Vor fi fragezi ca niște prepelițe. Hai, Nab vino Frigarea vreau s-o supraveghez chiar eu.

Și marinarul, urmat de Nab, se duse în bucătărie, ocupîndu-se cu rîvnă de preparatele sale culinare.

Îl lăsară să-și vadă de treabă. Nab și cu el pregătiră o masă minunată: cei doi purcei, o supă de cangur, șuncă afumată, migdale, licoare de rădăcină de dragonier, ceai — în sfîrșit tot ce aveau mai bun; dar dintre toate felurile, cel mai de seamă aveau să fie gustoșii purcei de lapte fripți.

La ora cinci se servi, în sufrageria Casei de Granit, cina. Supa de cangur aburea pe masă și invitații marinarului o găsiră minunată.

După supă, urmară purceii, pe care Pencroff ținu să-i împartă el însuși, servind fiecăruia dintre comeseni porții uriașe.

Purceii erau cu adevărat minunați și Pencroff mușca cu lăcomie din porția lui. Deodată scoase un țipăt și scăpă o înjurătură printre dinți.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Cyrus Smith îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat ? Nimic altceva decît că mi-am spart un dinte răspunse marinarul.

— Dar ce, se găsesc pietre în purceii dumitale ? întreabă Gédéon Spilett.

— Așa se vede treaba, răspunse Pencroff, scoțînd din gură obiectul care îi spărsese o măsea.

Nu era o pietricică. Era o alice.

Sfârșitul primei părți

PARTEA A II-A - PĂRĂSITUL

CAPITOLUL I

Unde e vorba de alice. Construirea unei bărci. Vînătorile. în vîrfului unui conifer uriaș. Nimic care să ateste prezența omului. Nab și Harbert pescuiesc. Apare o broască țestoasă. Broasca țestoasă dispăre. Explicațiile lui Cyrus Smith.

Trecuseră șapte luni de cînd pasagerii balonului fuseseră zvîrliți pe insula Lincoln. De atunci, cu toate cercetările lor, nu găsiseră nici o urmă de ființă omenească. Nici cel mai mic noraș de fum nu trădase prezența unui om pe suprafața insulei. Nici un lucru manual nu dovedea existența lui pe aceste meleaguri, nici în vremuri mai vechi, nici într-o epocă mai apropiată. Nu numai că insula părea nelocuită, dar totul te făcea să crezi că nici nu fusese vreodată locuită. Și acum, întregul edificiu de raționamente cădea în fața unui grăunte de metal, găsit în trupul unui inofensiv rozător

Într-adevăr, alicea pornise dintr-o armă de foc și cine altcineva decît o făptură omenească s-ar fi putut sluji de așa ceva.

Cînd Pencroff puse alicea pe masă, tovarășii săi îl priviră foarte mirați. Toate urmările acestei întâmplări extraordinare, deși părea neînsemnată, li se înfățișară înaintea ochilor. Dacă ar fi apărut dintr-o dată o ființă supranaturală, nu i-ar fi tulburat mai mult.

Cyrus -Smmith formulă mai întîi toate ipotezele, pe care această întîrînplare neașteptată le ridicase. Luă grăuntele de plumb, îl întoarse, îl pipăi. Apoi, uitîndu-se la marinar:

— Pencroff, întreabă el, ești sigur că purcelul rănit de această alice nu avea mai mult de trei luni ?

— Cel mult trei luni, domnule Cyrus, răspunse Pencroff hotărît. Cînd l-am găsit în groapă, mai sugea.

— Atunci, spuse inginerul, se pare că în decursul acestor trei luni a fost tras un foc de pușcă pe insula Lincoln.

— Și că o alicie, adăugă Gédéon Spilett, a lovit, nu însă mortal, acest mic animal.

— Fără îndoială, continuă Cyrus Smith, și iată ce concluzii trebuie să tragem din această întâmplare: sau insula era locuită înainte de sosirea noastră, sau a debarcat cineva în decursul acestor trei luni. Se pune întrebarea: oamenii aceștia să fi venit de bună voie sau siliți ? Și cum au venit ? Prin aterisaj sau naufragiu ? Această chestiune nu va putea fi lămurită decît mai tîrziu. Și nimic nu ne arată dacă ei sînt europeni sau malaezi, dacă sînt dușmani sau prieteni și nici nu știm dacă se mai află pe insulă sau dacă au părăsit-o. Dar toate astea sînt prea importante pentru noi, ca să mai putem rămîne mult timp în nesiguranță.

— Pe legea mea, nu! De o mie de ori nu ! strigă marinarul, sculîndu-se de la masă. Nu există alți oameni afară de noi pe insula Lincoln ! Insula nu este mare și dacă ar fi locuită, am fi întîlnit pînă acum pe vreunul din locuitorii ei!

— Într-adevăr, lucrul pare foarte ciudat, zise Harbert.

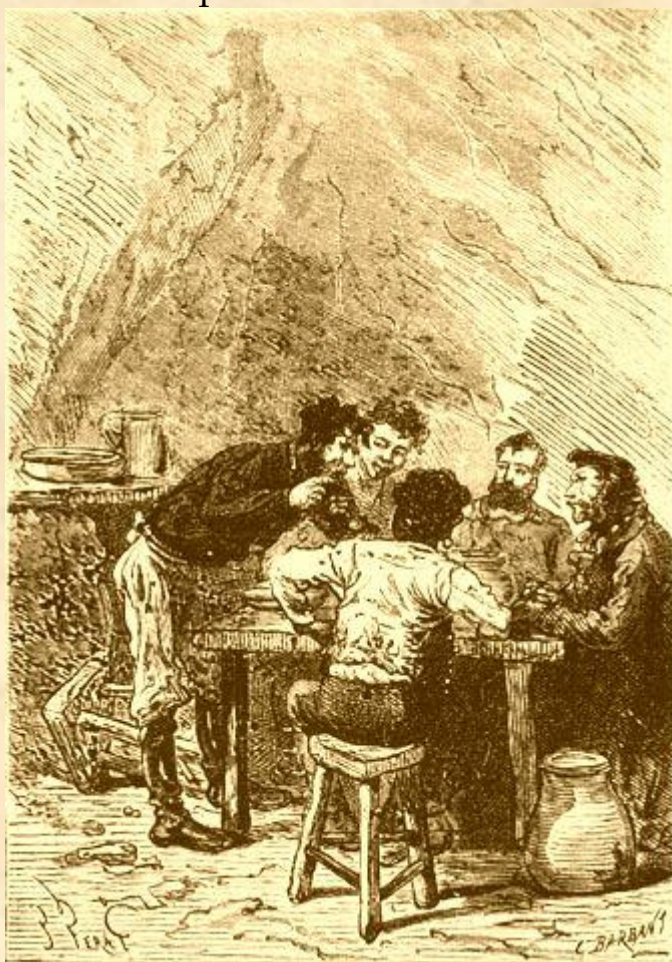
— Dar mai curios ar fi, observă reporterul, ca purcelul să se fi născut cu alicia în el.

— Afară numai dacă Pencroff n-a avut... spuse serios Nab.

— Ei, asta-i, Nab, răspunse Pencroff. Crezi că stau de șapte luni cu o alicie în gură, fără să-mi fi dat seama ! Dar unde crezi să o fi ascuns

? adăugă deschizînd gura mare și lăsînd să i se vadă treizeci și doi de dinți minunați, puternici și sănătoși. Uite-te bine, Nab, și dacă găsești un singur dinte găunos în gura mea, îți dau voie să-mi scoți șase măsele.

— Într-adevăr, ipoteza lui Nab nu poate fi primită, răspunse Cyrus Smith care, cu toate grijile sale, nu-și putu reține un zîmbet, văzînd cît de serios arăta Pencroff. Ceea ce este sigur, e că în ultimele trei luni s-a tras cu pușca pe insulă. Dar totul mă face să cred că ființele care au pus piciorul pe acest țarm sau sînt de puțin timp pe aici, sau au fost doar în trecere. Dacă insula ar fi fost locuită, în timp ce o exploram din creștetul muntelui Franklin, am fi văzut străinii sau ne-ar fi zărit ei pe noi. După toate probabilitățile, acum cîteva săptămîni, niște

naufrația au fost aruncați de vreo furtună pe coastă. Oricum ar fi, trebuie să lămurim acest lucru.

— Cred că trebuie să procedăm cu băgare de seamă, spuse Gédéon Spilett.

— Aceasta este și părerea mea, răspuse Cyrus Smith, căci din nefericire mi-e teamă să nu fi debarcat pe insulă pirați malaezi.

— Domnule Cyrus, întrebă marinarul, n-ar fi mai bine, înainte de a face cercetările noastre, să construim o barcă cu care să plutim pe râu sau să navigăm de-a lungul coastei? Nu trebuie să ne lăsăm surprinși, nepregătiți.

— Ideea dumitale este bună, Pencroff, răspuse inginerul, dar n-avem timp de pierdut. Ca să facem o barcă, ne trebuie cel puțin o lună.

— O barcă adevărată, într-adevăr, răspuse marinarul, dar noi nu avem nevoie de un vas care să țină piept mării; în cinci zile mă fac luntre și punte să construiesc o pirogă, care să poată pluti pe râul Mercy.

— În cinci zile, strigă Nab, să faci o barcă?

— Da, Nab, o barcă indiană.

— De lemn ? întrebă Nab nedumerit.

— De lemn, răspuse Pencroff, sau mai bine zis de scoarță de copac. Încă o dată, domnule Cyrus, vă afirm că luntrea poate fi făcută în cinci zile!

— Să mai așteptăm cinci zile ?... Bine ! Fie încă cinci zile ! răspuse inginerul.

— Dar pînă atunci, am face bine să ne păzim strașnic ! spuse Harbert.

— Da, da... Aceasta în primul rînd, dragii mei, răspuse Cyrus Smith, și v-aș ruga să nu faceți expediții de vînătoare decît în împrejurimile Casei de Granit.

Cu aceasta, cina se termină într-o atmosferă mai puțin veselă decît începuse.

Așadar, insula era sau fusese locuită și de alții, lucru de netăgăduit după întîmplarea cu alicea. Și pionierii noștri erau foarte îngrijorați de această descoperire.

Cyrus Smith și Gecleon Spilett, înainte de a merge la culcare, dezbătură îndelung aceste probleme. Ei își puseră întrebarea dacă această întîmplare n-avea oarecare legătură cu împrejurările nelămurite în care fusese salvat inginerul și alte fenomene ciudate pe care le observaseră în mai imul te rînduri. Cyrus Smith, după ce cumpăni totul, spuse în sfîrșit:

— Dragă Spilett, vrei să știi părerea mea ?

— Da, Cyrus.

— Ei bine, iat-o ! Oricît de conștiincios vom explora insula, nu vom găsi nimic!

A doua zi, Pencroff se și așternu pe lucru. Nu era vorba să facă o barcă propriu-zisă ci, numai o simplă ambarcație, cu fundul plat, cu care puteau naviga foarte bine pe râul Mercy, mai ales în apropierea izvoarelor sale, unde apa nu era prea adîncă. Bucăți de scoarță de copac, prinse una de alta, aveau să

alcătuiască vasul care, fiind foarte ușor, putea fi purtat pe umeri, în cazul când vor da de unele piedici naturale. Pencroff voia să unească bucățile de. scoarță prin cuie bine bătute, în așa fel, încît apa să nu pătrundă în vas.

Trebuia deci găsit copacul potrivit. Din fericire, ultimul uragan doborîse cîțiva brazi, a căror scoarță era foarte potrivită pentru acest lucru. Trunchiurile zăceau la pămînt și mai trebuiau doar curățite de coajă. Din pricina uneltelor prea primitive, jupuirea copacilor se făcu destul de greu. Totuși izbutiră și aceasta.

În timp ce marinarul și inginerul își vedeau de treaba lor, fără să piardă o clipă, Gedecn Spilett și Harbert nu stăteau nici ei degeaba, ocupîndu-se de aprovizionarea coloniei. Reporterul nu înceta să admire îndemînarea tînărului care învățase să mânuiască cu mare dibăcie arcul și săgețile. Harbert se dovedi un bun vînător, foarte îndrăzneț, și își păstra întotdeauna sîngele rece, care face ca omul să nu-și piardă cumpătul nici cînd e în primejdie. Ținînd seama și de sfatul lui Cyrus Simith, cei doi tovarăși de vînătoare nu se depărtau mai mult de două mile de Casa de Granit, căci și fără a pătrunde prea adînc în pădure puteau doborî destui agutii, cabiai, canguri, pecari. Și chiar dacă nu se prea prindea nimic în capcane de cînd gerul se muiase, crescătoria naturală de iepuri le pune la îndemînă prăsilă obișnuită, care singură ar fi putut îndestula întreaga insulă Lincoln.

Adesea, în timpul vînătoarei, Harbert discuta cu Gédéon Spilett despre întîmplarea cu alicea și într-o bună zi — era în ziua de 26 octombrie — îi spuse:

— Dar, domnule Spilett, admițînd că ar fi debarcat niște naufragiați pe insulă, nu vi se pare curios faptul că noi nu i-am zărit încă în, apropierea Casei de Granit ?

— Foarte curios, dacă mai sînt pe aici, răspunse reporterul, — dar foarte normal dacă au plecat.

— Așa că, după părerea dumneavoastră, oamenii aceștia au părăsit insula ? reluă Harbert.

— E mai mult decît probabil, dragul meu, căci dacă ar mai fi pe aici, nu se putea să nu-și trădeze prezența lor prin vreun incident oarecare.

— Dar dacă au putut să plece, observă tînărul, n-au fost naufragiați?

— Nu, Harbert, sau cel puțin au fost ceea ce am numi noi naufragiați provizorii. Este foarte posibil ca o furtună să-i fi aruncat pe insulă, fără să le fi avariat vasul, iar după furtună, ei să fi plecat.

— Adevărul este, spuse Harbert, că domnul Smith pare întotdeauna că mai mult se teme de prezența altor oameni pe insula noastră, decît că-i dorește.

— Într-adevăr, răspunse reporterul, pe aceste mări nu se plimbă decît pirații malaezi și aceștia sînt periculoși și trebuiesc ocoliți.

— Eu mă gîndesc, domnule Spilett, că s-ar putea ca într-o buna zi să găsim totuși urmele debarcării lor, continuă Harbert, și atunci poate vom fi lămuriți !

—Nu zic nu, copilul meu. O tabără părăsită, un foc stins ne pot da cheia misterului și ne-ar putea pune pe urma cea bună. Este ceea ce vom căuta noi în viitoarea noastră explorare.

Această convorbire între cei doi vânători avea loc în pădurea de pe malul râului Mercy, care se remarcă prin brazii ei de toată frumusețea. Între altele, se găseau acolo minunate exemplare de conifere, foarte înalte, unele avînd pînă la două sute de picioare, cunoscute în Noua Zeelandă sub numele de *kauri*.

—Mi-a venit o idee, domnule Spilett, spuse Harbert. Dacă aș fi în stare să mă cațăr pînă în creștetul unui asemenea copac, aș putea observa regiunea pe o rază destul de mare!

—Ideea este bună, răspunse reporterul, dar cum vei putea să te cațări pînă în vîrfurile unui astfel de uriaș ?

—Am să încerc, răspunse Harbert. Îndemînat și vioi, tînărul se avîntă pe primele ramuri, și apoi putu să se cațare foarte ușor, ajungînd astfel în cîteva minute în vîrfurile copacului, care se înălța deasupra imensei întinderi de verdeață, a pădurii.

De la această înălțime, privirea îmbrățișa toată partea sudică a insulei, de la capul Ghearei, pînă la promontoriul Reptilei. În partea de nord-vest, se idica muntele Franklin, care acoperea o bună parte din orizont.

Din observatorul său, Harbert putea să cuprindă cu vederea partea necunoscută încă a insulei, unde străinii, a căror prezență se bănuia, ar fi putut găsi adăpost.

Tînărul privi cu cea mai mare atenție. Pe mare, nimic. Nici un catarg la orizont sau în apele insulei. Totuși, un masiv de copaci mai ascundea o parte a litoralului, unde ar fi putut acosta un vas cu catargele rupte de furtună, rămînînd astfel ascuns privirilor lui Harbert.

În mijlocul pădurilor din Far-West, de asemenea, nimic. Pădurea forma o boltă de nepătruns, pe o întindere de multe mile. Nicăieri vreo rariște sau un luminiș. Nu se putea zări din înălțimi nici cursul râului și nici locul unde izvoră din coasta muntelui. Poate că mai curgeau și alte rîulețe spre est, dar nu se putea desluși nimic.

Dar chiar dacă Harbert nu zărea nici o tabără, nu se putea oare să vadă măcar vreo dîră de fum care să semnaleze prezența omului ? Cel mai mic nuraș s-ar fi putut desluși cît se poate de bine pe cerul limpede.

O clipă i se păru lui Harbert că zărește înălțîndu-se un fum ușor spre apus. Dar, observînd partea aceea cu multă luare-aminte, își dădu seama că s-a înșelat. Mai cercetă odată cu grijă — și avea ochi buni. Nu, hotărît, nu era nimic.

Harbert coborî din copac și cei doi vânători se întoarseră la Casa de Granit. Acolo, Cyrus Smith ascultă povestirea tînărului, dînd din cap și fără să scoată o vorbă. Se înțelege însă că nu-și putea spune părerea decît după ce vor explora în întregime insula.

După două zile, la 28 octombrie, avu loc o nouă întîmplare misterioasă.

Plimbându-se pe plajă, la două mile de Casa de Granit, Harbert și Nab avură norocul să pună mîna pe un minunat specimen din ordinul cheloneelor, o broască țestoasă, neobișnuit de mare, a cărei carapace avea Cele mai frumoase reflexe verzui.

Harbert zări broasca, ce voia să ajungă la mare, tîrîndu-se printre stînci.

— Vino încoace, Nab, vino repede ! strigă el. Nab sosi în goană.

— Frumos animal, exclamă el, dar cum să-l prindem ?

— Nimic mai ușor, Nab, răspunse Harbert. Să întoarcem broasca pe spate și atunci n-o să mai poată fugi.

Simțind primejdia, aceasta își trăsese capul și labele sub carapace, rămînînd nemișcată ca o stîncă.

Harbert și Nab vîrîră ciomegile lor sub carapacea animalului și izbutiră cu mare greutate să-l răstoarne pe spate. Broasca țestoasă era lungă de vreo trei picioare și cîntărea vreo patru sute de livre.

— Minunat ! strigă Nab. Ce-o să se mai bucure Pencroff!

Într-adevăr, prietenul Pencroff va avea de ce să fie încîntat, căci carnea acestor broaște, care se hrănesc cu mici animale marine, este foarte gustoasă. Animalul scosese tocmai capul — foarte mic, turtit, care se lățea spre spinare.

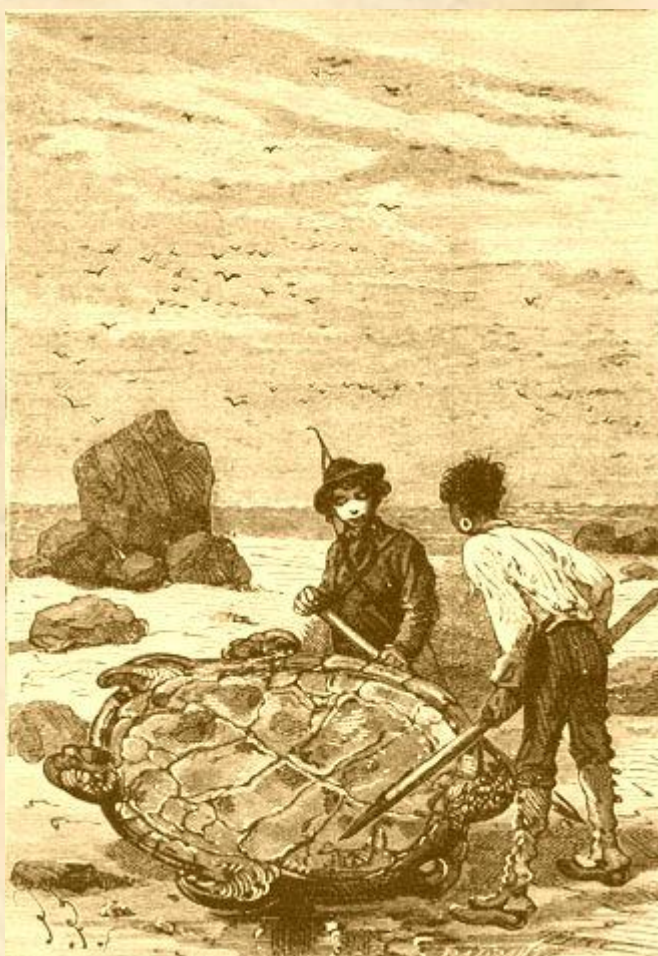
— Și acum ce facem cu vînatul nostru ? întrebă Nab. Nu putem să-l tîrîm pînă la Casa de Granit.

— Să-l lăsăm aci, fiindcă tot nu poate să se întoarcă, răspunse Harbert, și vom veni să-l luăm cu căruciorul.

— Foarte bine.

Totuși, ca măsură de prevedere, Harbert avu grijă să proptească animalul cu doi bolovani. Apoi, cei doi vînători se întoarseră la Casa de Granit, mergînd de-a lungul plajei, de pe care valurile se retrăgeau, fiind vremea refluxului. Harbert, dorind să-i facă o surpriză lui Pencroff, nu-i spuse nimic de captura lor; două ore mai tîrziu, se întorceau cu căruciorul la locul unde lăsaseră broasca țestoasă. Însă aceasta dispăruse !

Nab și Harbert se uitară unul la altul, apoi își rotiră privirea în jur. Totuși erau siguri că lăsaseră broasca în acel loc. Tînărul găsi chiar bolovanii cu care o proptise și prin urmare știa că nu se înșela.

—Asta-i bună ! exclamă Nab. Dar animalele astea nu se pot întoarce singure.

—Așa se pare răspunse Harbert, care nu mai înțelegea nimic și se uita la bolovanii răsturnați pe nisip.

—Cred că Pencroff are să fie nemulțumit!

Și domnul Smith va fi poate în mare încurcătură și nu va ști cum să explice această dispariție! gândi Harbert.

—Bine, spuse Nab, ce-ar fi să nu pomenim nimic de această întâmplare?

—Dimpotrivă, Nab, trebuie să spunem totul, răspunse Harbert.

Și amîndoi, luînd căruciorul pe care îl aduseseră degeaba, se întoarseră la Casa de Granit.

Ajunși în dreptul șantierului, unde inginerul lucra împreună cu marinarul, Harbert le istorisi cele întîm plate.

—Ah, ce neîndemînatici sînt! strigă marinarul. Cum ați putut să lăsați să fugă cel puțin cincizeci de ciorbe ?

—Dar, Pencroff, răspunse Nab, nu este vina noastră că a fugit broasca. Ți-am spus doar că noi am răsturnat-o cu burta în sus!

—Atunci n-ați răsturnat-o bine! răspunse rîzînd marinarul.

—Cum bine ? strigă Harbert și îi mai spuse că se îngrijiseră chiar s-o mai împovăreze cu niște bolovani.

—Atunci s-a întîmplat o minune ! zise Pencroff.

—Credeam, domnule Cyrus, spuse Harbert, că broaștele țestoase nu se pot întoarce cînd sînt răsturnate pe spate, mai ales cînd sînt foarte, mari.

—Așa și este, copilul meu, răspunse Cyrus Smith.

—Atunci ce s-o fi petrecut ?

—La ce distanță de mare ați lăsat broasca ? întrebă inginerul, care își lăsase lucrul, gîndindu-se la această întîmplare.

—La cel mult cincisprezece picioare, răspunse Harbert.

—Și era vremea refluxului ?

—Da, domnule Cyrus.

—Ei bine, răspunse inginerul, ceea ce broasca nu putea să facă pe uscat, se poate să fi făcut în apă. Ea s-o fi întors în momentul cînd a surprins-o fluxul și s-a înapoiat liniștită în mare.

—Ah, cît de neîndemînatici sîntem ! exclamă Nab. Tocmai ce vă spuneam și eu ! adăugă Pencroff. Cyrus Smith dăduse această explicație, ce putea fi fără îndoială primită ca atare, dar nimeni n-ar fi putut să afirme că era convins de acest lucru.

CAPITOLUL II

Primele încercări cu barca. O epavă pe țărm. Remorca. Capul Epavei. Inventarul lăzii: scule, arme, instrumente, haine, cărți, vase. Ce-i lipsește lui Pencroff.

În ziua de 29 octombrie, barca era gata. Pencroff se ținuse de cuvînt și făcuse în cinci zile un fel de pirogă, prinsă în nuiiele flexibile de răchită. Avea trei bănci, două vîsle și o cîrmă. Greutatea ei nu depășea două sute de livre. Operația lansării fu cît se poate de simplă. Piroga, foarte ușoară, fu dusă pe nisip pînă la țărmul din fața Casei de Granit, unde o ridică fluxul. Pencroff, vechi și încercat marinar, sări numaidecît înăuntru, manevră cîrma și constată că barca era foarte potrivită pentru nevoile lor.

— Urra ! strigă marinarul. Cu o pirogă ca asta se poate face înconjurul...

— ...lumii ? întrebă Gédéon Spilett.

— Nu, al insulei. Dacă îi legăm cîteva pietre drept lest, îi mai facem și un catarg și îi mai punem și o bucățică de pînză, pe care domnul Smith ni le va fabrica într-o zi, atunci putem să ne aventurăm pînă hăt, departe! Domnule Cyrus, și dumneavoastră, domnule Spilett, și voi, Harbert și Nab, nu vreți să încercați noul nostru vas ? Ce stați, trebuie să vedem dacă încăpem toți cinci.

Într-adevăr, această experiență trebuia făcută. Pencroff manevră astfel, încît aduse barca de-a lungul unui canal îngust, aflat între stînci, și hotărîră să încerce piroga chiar în acea zi, navigînd de-a, lungul țărmului pînă la primul cap, unde se terminau stîncile din sud.

Cînd să intre în pirogă, Nab strigă:

— Dar vaporul tău ia apă, Pencroff !

— Nu-i nimic, Nab, răspunse marinarul. Așa e pînă se umflă lemnul. Peste două zile, în pirogă nu va fi mai multă apă decît în burta unui bețiv. Îmbarcarea !

Se îmbarcară cu toții și Pencroff împinse barca în larg. Timpul era minunat, marea părea un lac liniștit și piroga, naviga cu aceeași siguranță cu care ar fi plutit pe unda potolită a râului Mercy.

Nab mînuia o vîslă și Harbert pe cealaltă, iar Pencroff ținea cîrma.

Străbătură mai întîi canalul și atinseră capul de sud al insulei celei mici. O ușoară briză Sufla dinspre sud. Nu se simțea hula nici în larg, nici pe apele canalului. Doar cîteva talazuri ușoare încrețeau în răstimpuri regulate unda mării, dar nu clătinau de loc barca, de altfel destul de grea. Se depărtară cam la o jumătate de milă de coastă, în așa fel, încît să observe de departe muntele Franklin.

Apoi, Pencroff, întorcînd luntrea, reveni la vărsarea râului în mare. Acum, piroga naviga de-a lungul țărmului, care se rotunjea pînă spre extremitatea de sud a insulei, ascunzînd vederii întinderile mlăștinoase, unde vîneau rațe sălbatice.

Acest punct al litoralului se afla cam la vreo trei mile de râul Mercy și aceasta era destul de departe, din cauza contururilor coastei, care trebuia ocolită. hotărîră deci să nu se îndepărteze de capul aflat în acea parte, mai mult decît aveau nevoie pentru a cerceta în grabă cu privirea întreaga coastă, pînă la capul Ghearei.

Barca naviga deci foarte aproape de țărm, căutînd să ocolească vîrfurile stîncilor, care răsăreau pretutindeni din mare în aceste locuri și pe care începeau să le ascundă apele fluxului. Masivul de granit șerpuia de la revărsarea râului pînă la capătul insulei, de astă dată clădit din roci aruncate la întîmplare, care dădeau ținutului un aspect sălbatic, cu totul diferit de falia care susținea platoul Grande-Vue. Parcă răsturnase cineva în acele locuri o căruță uriașă plină cu bolovani de stîncă. Clinul ascuțit și golaș, care, ieșind din pădure, se prelingea cu două mile, semăna cu un braț uriaș, ivit dintr-o mîneacă de verdeață.

Cele două vîsle băteau apa cu putere și barca înainta lunecînd ușor. Gédéon Spilett, cu creionul în mînă, desena coasta în linii mari. Nab, Pencroff și Harbert stăteau de vorbă, examinînd această parte a domeniului lor, necunoscută pînă acum; iar pe măsură ce piroga cobora spre sud, cele două capuri Mandibule păreau că se deplasează, prinzînd și mai strîns în clești golful Uniunii.

Cyrus nu vorbea; se mulțumea să observe cu atenție țărmul. În privirea lui se putea citi neîncredere față de aceât ținut, care i se părea ciudat.

După trei sferturi de oră de navigație, piroga ajunsese aproape la extremitatea capului sudic, pe care Pencroff se pregătea să-l ocolească, cînd, Harbert, scuîndu-se în picioare, arătă o pată neagră, spunînd:

— Stați ! Uitați-vă acolo, pe plajă Ce-o fi ?

Toate privirile se îndreptară spre acel punct.

— Într-adevăr, spuse reporterul, văd și eu ceva. Parcă ar fi o epavă pe jumătate îngropată în nisip.

— A! strigă Pencroff. Eu știu ce-a văzut Harbert !

— Ce-a văzut ? întrebă Nab.

— Niște butoiașe, niște butoiașe care ar putea fi pline !

— La țărm, Pencroff! strigă Cyrus Smith. Peste cîteva minute, piroga pătrunse într-un mic golf și călătorii ei săriră pe plajă.

Pencroff nu se înșelase. Aci zăceau două butoaipe pe jumătate îngropate în nisip, dar încă bine legate de o ladă, care, susținută de ele, plutise astfel pînă în clipa cînd se împotmolise pe țărm.

— Probabil că a fost un naufragiu în apropierea insulei, spuse Harbert.

— Așa se pare, răspunse Gédéon Spilett.

— Dar ce-o fi oare în ladă ? întrebă Pencroff cu o nerăbdare firească. Trebuie să aflăm ce este în ea ! E închisă și nu avem cu ce s-o spargem Să încercăm cu pietre...

Și marinarul, ridicînd un bolovan greu, era gata să-l și trîntească într-unul din pereții lăzii, cînd inginerul îl opri, spunîndu-i î

— Pencroff, ești în stare să-ți înfrînezi nerăbdarea încă un ceas'?

— Dar, domnule Cyrus, nu vă gîndiți? Poate că în această ladă vom găsi tot ce- ne lipsește.

— Asta o vom afla îndată¹, Pencroff, răspunse inginerul, dar ascultă-mă, nu sparge lada care poate să ne fie de folos. Este mai bine s-o transportăm la Casa de Granit, unde o vom deschide mai ușor, fără ca s-o spargem. E gata de călătorie și cum a ajuns pînă aici, va pluti și pînă la locuința noastră.

— Aveți dreptate, domnule Cyrus, răspunse marinarul, dar cîteodată e greu să te stăpînești !

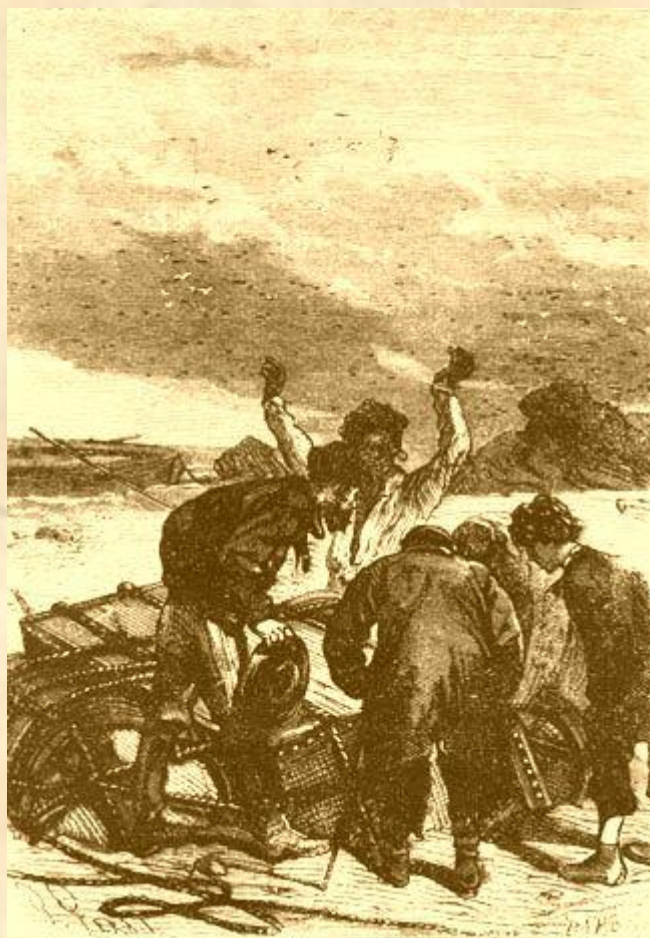
Inginerul avea dreptate. Într-adevăr, poate că piroga ar fi fost neîncăpătoare pentru obiectele pe care le conținea lada, desigur grea, deoarece fusese nevoie s-o țină deasupra apei cu ajutorul celor două butoiașe goale. Era mult mai nimerit s-o remorcheze pe apă pînă la Casa de Granit.

Ceea ce îi frămînta mai mult era întrebarea: de unde a venit această epavă ? Cum a ajuns pînă aici ? A venit singură sau însoțită de vreun naufragiat ? Și încă multe astfel de întrebări zvâcneau prin creierul lor înfierbîntat, fără să găsească răspunsul.

Harbert și Nab se urcară pe un colț de stîncă înaltă, dar nu zăriră în tot largul oceanului nici cea mai mică urmă de vas.

Totuși, fără îndoială, avusese loc un naufragiu. Poate că evenimentul avea vreo legătură cu găsirea alicei ? Poate că niște străini se aflau în altă parte a insulei ? În orice caz, după socoteala lor, călătorii de pe pluta improvizată nu puteau fi malaezi, deoarece epava părea să fie de proveniență americană sau europeană.

Se întoarseră cu toții lîngă lada care era din lemn de stejar, bine închisă și acoperită cu o piele groasă, bătută în cuie de aramă. Măsura cinci picioare lungime și vreo trei picioare lățime. Cele două butoiașe, închise ermetic, dar goale, erau legate de ladă cu niște frînghii groase, bine înnodate. Pencroff recunoscuse „nodurile marinărești”. Lada părea în stare bună, ceea ce era lesne de înțeles, deoarece fusese azvîrlită de valuri pe nisip, nu pe stînci. Se putea chiar

afirma, după examinarea ei, că nu stătuse mult în apă și că de la sosirea ei pe acest țărm nu trecuse decît puțin timp. După cît se părea, apa nu pătrunsese înăuntru, iar obiectele pe care le conținea erau probabil neatinse.

Era lesne de înțeles că această ladă fusese aruncată de pe un vapor amenințat de furtună, care se îndrepta spre insulă; călătorii avuseseră precauția să-i întocmească și o plută, nădăjduind s-o găsească cînd vor atinge țărmul.

— Să remorcăm lada pînă la Casa de Granit, spuse inginerul, și să-i facem inventarul; apoi, dacă descoperim pe insulă vreun supraviețuitor al naufragiului, îi vom înapoia conținutul lăzii... Dacă nu găsim pe nimeni...

— O vom păstra pentru noi strigă Pencroff. Dar ce-o fi înăuntru ?

Fluxul începuse să urce pînă la ladă. Una din frînghiile care o legau de butoiașe fu desfășurată și servi drept odgon, legînd epava de pirogă. Apoi Nab și Pencroff dădură la o parte nisipul cu vîslele, făcînd un șanț ca să ușureze deplasarea lăzii. În curînd, barca, remorcînd lada, ocoli limba de pămînt, căreia îi dăduseră numele de capul Epavei. Remorca era grea și butoiașele de-abia o susțineau la suprafața apei. În fiecare clipă, marinarului îi era teamă să nu se rupă frînghiile și lada să cadă la fund. Din fericire, teama lui fu neîntemeiată și peste o oră și jumătate — atît de mult le trebui pentru a străbate din nou cele trei mile — piroga ajunsese la țărmul din fața Casei de Granit.

Barca și epava fură trase pe nisip și, fiindcă marea tocmai se retrăgea, se aflară de îndată pe uscat. Nab aduse sculele necesare pentru a deschide lada, astfel ca să nu-i pricinuiască prea mari stricăciuni, și începură să-i inventarieze conținutul. Pencroff nu-și ascundea tulburarea.

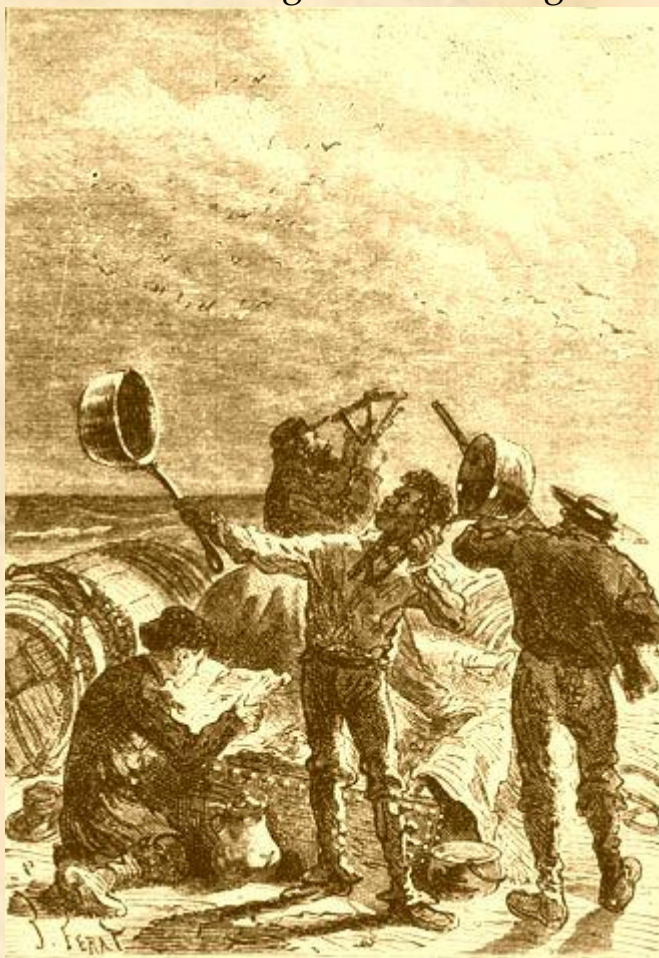
Mai întîi, marinarul desfăcu cele două butoaie care, fiind în stare foarte bună, fără îndoială că mai puteau fi întrebuințate. Apoi, ei forțară broaștele cu un clește și imediat ridicară capacul.

Lada avea în interior un al doilea înveliș, de zinc, care, după cum se părea, fusese prevăzut pentru a apăra de umezeală conținutul ei, în orice împrejurare.

— A ! strigă Nab, te pomenești că sînt conserve.

— Sper că nu, răspunse reporterul.

— Ah, dacă ar fi... exclamă marinarul cu jumătate de glas.

—Ce anume ? întrebă Nab care îl auzise.

—Nimic !

Crestară învelișul de zinc de-a latul, îndoindu-l spre marginile lăzii; încetul cu încetul, ei scoaseră din ladă obiectele cele mai felurite și le așezară pe nisip. La fiecare obiect, Pencroff izbucnea în noi urale, Harbert bătea din palme și Nab juca de bucurie. Ei găsiră cărți, care îl umplură de bucurie pe Harbert și ustensile de bucătărie, pe care Nab mai că le-ar fi sărutat.

De altfel, pionierii aveau toate motivele să fie din cale afară de mulțumiți, deoarece lada conținea unelte, arme, instrumente, îmbrăcăminte, cărți. Iată inventarul exact, așa cum l-a însemnat Gédéon Spilett în carnetul său:

Unelte:

3 bricege cu mai midte tăișuri;
2 topoare de lemnar;
2 topoare de dulgher;
2 rindele;
2 tesle;
1 ciocan de dulgher;
6 foarfece;
2 pile;
3 ciocane;
3 burghie;
2 sfredele mari;
10 săculeți cu șuruburi și cuie;
3 ferăstraie de diferite mărimi;
2 cutii cu ace.

Arme:

2 puști cu cremene;
2 puști cu capse;
2 carabine;
5 cuțite mari;
4 săbii;
2 butoiașe cu pulbere, conținând fiecare vreo 25 livre;
12 cutii cu fitiluri pentru explozive.

Instrumente:

1 sextant;
1 binoclu;

1 ochian;
1 cutie cu compasuri;
1 busolă de buzunar;
1 termometru Fahrenheit;
1 barometru aneroid;
1 trusă fotografică, avînd aparat fotografic, obiective, plăci, produse chimice etc.

Îmbrăcămintे:

2 duzini de cămăși dintr-o țesătură asemănătoare cu lina, lotuși de origine vegetală;
3 duzini de ciorapi din același material.

Ustensile:

1 oală mare de fiert;
6 tingiri de aramă cositorite;
3 farfurii întinse de fier;
10 tacîmuri din aluminiu;
2 ceainice;
1 mașină de gătit transportabilă;
6 cuțite de masă.

Cărți:

1 biblie conținînd Vechiul și Noul Testament;
1 atlas;
1 dicționar al diferitelor dialecte polineziene;
1 enciclopedie a științelor naturii, în șase volume;
3 topuri de hîrtie albă;
2 registre cu hîrtie albă.

—Trebuie să recunoaștem, spuse reporterul după ce isprăviră inventarierea, că proprietarul acestei lăzi a fost un om practic. Unelte, arme, instrumente, îmbrăcămintе, ustensile de bucătărie, cărți - nu lipsește nimic! Parcă se aștepta să naufragieze și s-a pregătit dinainte !

—Nu lipsește nimic, într-adevăr, șopti Cyrus Smith, dus pe gînduri.

—Și desigur că stăpînul vasului pe care se afla această ladă nu era un pirat malaez ! adăugă Harbert.

—Afară numai dacă acesta n-a fost făcut prizonier de pirați, spuse Pencroff.

—Nu cred, răspunse reporterul. E mult mai cu putință ca un vas aimerican sau european să fi fost tîrît pe aici, și călătorii, vrînd să salveze cel puțin strictul necesar, să fi pregătît lada în acest scop și s-o fi aruncat în mare.

—Asta este și părerea dumneavoastră, domnule Cyrus ? întrebă Harbert.

—Da, dragul meu, răspunse inginerul. S-ar putea ca lucrurile să se fi petrecut astfel. Se poate ca cineva, gîndindu-se la posibilitatea unui naufragiu sau chiar în timpul naufragiului, să-și fi adunat în lada aceasta diferite obiecte de primă necesitate, pentru a le regăsi mai tîrziu undeva de-a lungul coastei...

—Chiar și aparatul fotografic ! observă marinarul destul de neîncrezător.

—În ceea ce privește aparatul, răspunse Cyrus Smith, nu-i înțeleg prea bine utilitatea și ar fi fost mai bine pentru noi ca și pentru alți naufragiați, să fi găsit un asortiment mai complet de îmbrăcăminte sau mai multe muniții !

—Dar pe aceste instrumente, pe ustensile, sau pe cărți, nu există vreo marcă sau vreo adresă care să ne poată arăta proveniența lor ? întrebă Gédéon Spilett.

Lucrul trebuia cercetat. Fiecare obiect fu examinat cu atenție, mai ales cărțile, instrumentele și armele. Dar, contrar obiceiului, nici armele, nici instrumentele nu purtau urma vreunei mărci de fabricație; ele erau de altfel în perfectă stare și păreau neîntrebuințate, ca și uneltele și ustensilele de bucătărie. Totul era nou-nouț, ceea ce dovedea că lucrurile nu fuseseră luate la întâmplare și aruncate în ladă, ci, dimpotrivă, alegerea lor fusese bine chibzuită și fuseseră orînduite cu grijă. Aceasta o dovedea de altfel și învelișul de metal, care le ferise de umezeală și oare n-ar fi putut fi închis ermetic în grabă.

În ce privește enciclopedia științelor naturii și dicționarul diferitelor dialecte polineziene, ele erau englezești, dar nu purtau numele nici unui editor și nici data publicării lor. La fel și biblia, tipărită în englezește, o lucrare remarcabilă din punct de vedere tipografic și care părea să fi fost mult citită.

În ceea ce privește atlasul, acesta era o operă de valoare, care cuprindea hărțile întregii lumi și mai multe planisfere; nomenclatura era franceză, dar nici lucrarea aceasta nu purta nici un nume de editor sau data publicării.

Pe aceste obiecte nu găsiră nici un semn care să le arate proveniența și prin umiaire nimic după care să fi putut bănuî naționalitatea vasului care trecuse, se vede, de curînd prin acele locuri. Dar de oriunde venise lada, ea făcea din pionierii insulei Lincoln niște oameni bogați. Pînă atunci, prin transformarea produselor naturale, ei își fabricaseră totul cu propriile lor mijloace și, mulțumită înțelepciunii lor, se descurcaseră. Acum, mulțumită acestor produse industriale, totul avea să se simplifice.

Totuși, unul din ei nu era pe deplin mulțumit. Acela era Pencroff. Lada nu conținea un lucru la care el părea să țină foarte mult și pe măsură ce obiectele erau scoase, uralele sale își pierdeau din intensitate, iar cînd inventarul fu gata, îl auziră murmurînd:

—Toate bune și frumoase, dar o să vedeți că în cutia asta nu vom găsi nimic pentru mine !

Aceasta îl făcu pe Nab să întrebe:

—Prietene Pencroff, dar la ce te așteptai ?

—La o jumătate livră de tutun, răspunse Pencroff, cu un aer serios, și atunci aș fi fost pe deplin fericit !

Toți izbucniră în râs, auzind de ce era nemulțumit Pencroff.

Dar, după descoperirea lăzii, li se puna din nou, mai mult ca oricând, problema unei cercetări amănunțite a insulei. De aceea, se hotărîră să plece a doua zi, în zorii zilei de-a lungul râului Mercy, ca să ajungă pînă la coasta apuseană. Dacă niște naufragiați debarcaseră pe partea aceea a țărmului, era de presupus că ei nu aveau mijloace de trai și că trebuiau neîntârziat să le vină în ajutor.

Toată ziua fu consacrată transportării obiectelor la Casa de Granit, unde le așezară în ordine în sala mare.

Ziua aceea, 29 octombrie, era tocmai duminică și, înainte de culcare, Harbert îl rugă pe inginer să le citească ceva din Biblie.

—Cu plăcere, spuse Cyrus Smith.

El luă cartea sacră și tocmai voia s-o deschidă, când Pencroff, îl opri zicându-i:

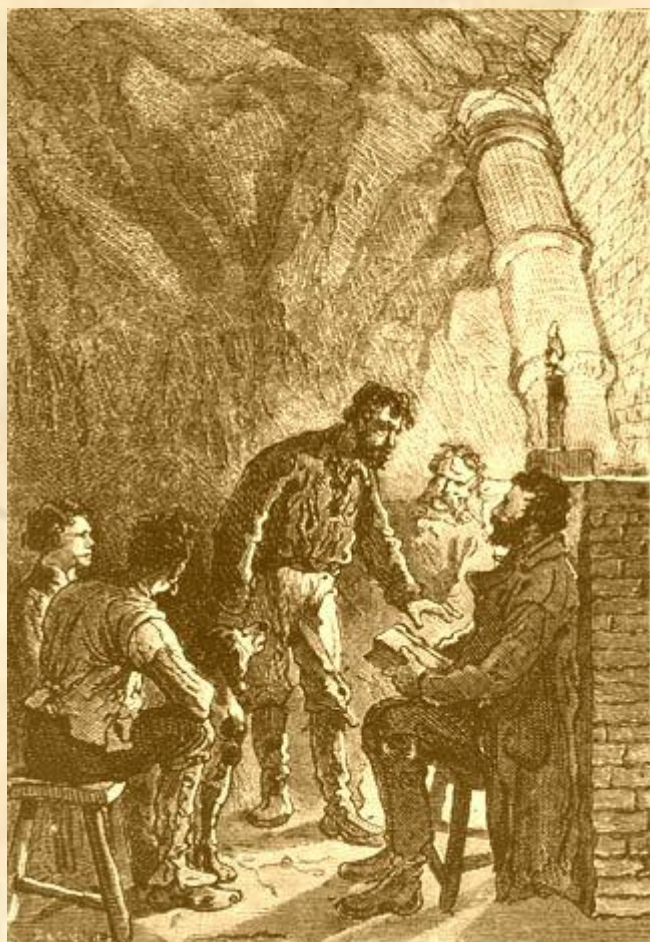
—Domnule Cyrus, sunt superstițios. Deschideți la întîmplare și citiți primul verset pe care vă cade privirea. Vom vedea dacă se aplică situației noastre.

Cyrus Smith zâmbi la remarca marinarului și, ascultând rugăminta acestuia, deschise Evanghelia precis la locul unde un semn separa paginile.

Deodată, privirea sa se opri pe o cruce roșie, care, făcută cu creionul, era plasată la versetul 8 din capitolul VII al Evangheliei după Matei.

El citi acest verset după cum urmează:

„Căci ori și cine cere, capătă; cine caută găsește; și celui ce bate i se deschide”.

CAPITOLUL III

În expediție. Fluxul. Diferiți arbori și plante. Jacamarul. Înfățișarea pădurii. Eucaliptii uriași. De ce poartă numele de *copaci ai frigurilor*. Maimuțele. Căderea de apă. Tabăra de noapte.

A doua zi, la 30 octombrie, totul era gata pentru călătoria plănuită, pe care o impuneau de urgență ultimele evenimente. Într-adevăr, lucrurile se schimbaseră și locuitorii insulei Lincoln simțeau că nu mai au nevoie de ajutor, ci că ei înșiși sînt în stare să-l dea altora.

Hotărîră deci să navigheze în susul râului Mercy, atîta vreme cît cursul apei le va îngădui. Astfel o mare parte a drumului o vor face fără prea multă oboseală și, în felul acesta, puteau să-și transporte proviziile și armele pînă departe, spre coasta de apus a insulei.

Într-adevăr, ei trebuiau să se gîndească atît la ceea ce vor lua cu ei, cît și la ceea ce vor aduce la Casa de Granit. Dacă, după cum presupuneau, un naufragiu avusese loc pe coastă, vor găsi epave și acestea însemnau mult pentru ei. Pentru aceasta, căruciorul ar fi fost fără îndoială mult mai nimerit decît mica pirogă; dar, fiind destul de primitiv, el era greu de tras, ceea ce nu prea le-ar fi venit la îndemînă. Cu această ocazie, Pencroff își exprimă părerea de rău că lada nu mai conținuse și tutunul său mult dorit și vreo doi cai puternici de New-Jersey, care ar fi adus mari servicii coloniei.

Proviziile, pe care Nab le și îmbarcase, se alcătuiau din conserve de carne și o cantitate de licoare de rădăcini fermentate, totul socotit pentru cel mult trei zile, atît cît dorea Cyrus Smith să dureze expediția. De altminteri, se gîndeau că la nevoie se mai puteau aproviziona și pe drum. Pentru gătitul mîncării, Nab nu uită mașina portativă.

Ca unelte, pionierii luară cu ei cele două topoare de pădurar, cu care la nevoie puteau să-și croiască drum prin pădurea deasă, iar ca instrumente, luară ochianul și busolă de buzunar.

Drept arme, aleseră cele două puști cu cremene, mai folositoare pe această insulă decît cele cu capse, deoarece ele erau mai ușor de întrebuințat, fiindcă cremenea se găsea cu ușurință, iar pentru celelalte ar fi trebuit să folosească fitil cu detonant, pe care l-ar fi terminat în scurtă vreme. Luară totuși o carabină și cîteva cartușe. Cît privește praful de pușcă, din care aveau acum vreo cincizeci de livre, fură nevoiți să ia cu ei o oarecare cantitate, dar inginerul se gîdea să fabrice o substanță explozivă, care să-i îngăduie -să-l cruțe cît mai mult cu putință. Pe lîngă armele de foc, mai luară cele cinci cuțite mari cu tocurile lor de piele. Astfel înarmați, pionierii se puteau aventura în uriașa pădure, cu nădejdea că vor duce la bun sfîrșit explorarea plănuită.

Nu trebuie să mai adăugăm că Pencroff, Harbert și Nab, purtătorii armelor, erau în culmea fericirii. Cyrus Smith îi sili însă să-și dea cuvîntul că nu vor trage nici un foc de prisos.

Piroga fu împinsă în mare la ora șase dimineața. Se imbarcară cu toții, neuitându-l nici pe Top, și por' niră spre punctul de revărsare al râului Mcrcy.

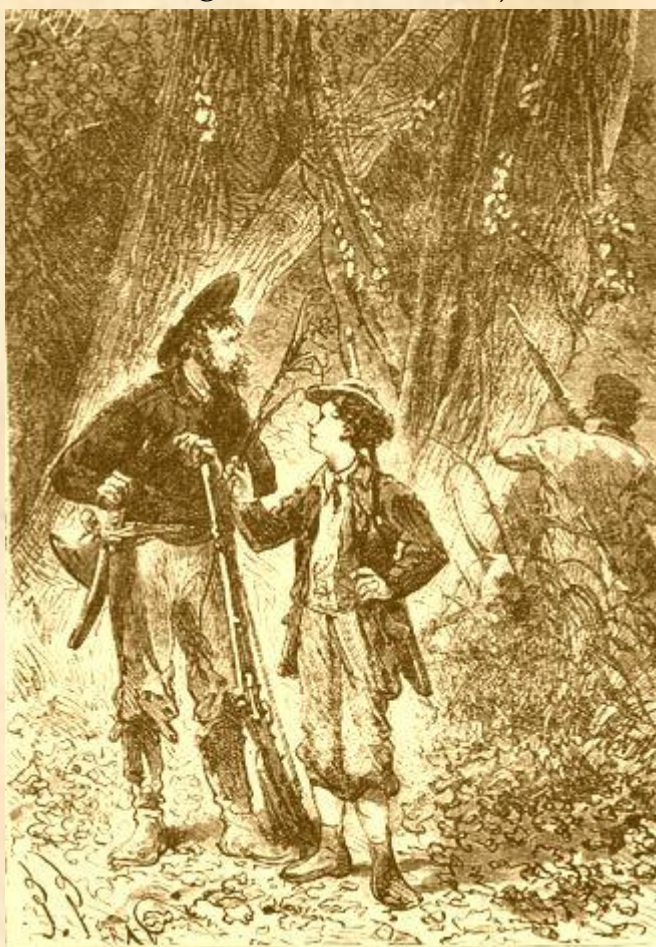
Fluxul abia începuse de vreo jumătate de oră și avea să mai țină câteva ceasuri, de care trebuiau să se folosească, căci mai târziu refluxul nu putea decât să le îngreueieze plutirea.

Fluxul era în plin și, profitînd de curent, piroga trecu repede printre malurile înalte, fără să fie nevoie de vîsle.

În câteva minute, exploratorii ajunseră la cotitura râului Mercy, chiar în dreptul locului unde, cu șapte luni în urmă, Pencroff dăduse drumul primelor plute încărcate cu lemne.

După ce apele râului se frîngeau aici într-un unghi destul de ascuțit, coteau rotunjindu-și albia spre sud-est, unde își urmau calea la umbra marilor conifere cu cetina totdeauna verde.

Înfățișarea malurilor era splendidă, iar Cyrus Smith și însoțitorii săi nu puteau decât să admire minunatele efecte pe care le obține atît de ușor natura, datorită apelor și copacilor. Pe măsură ce înaintau, dădeau de noi specii de arbori. Pe malul drept al apei se înălțau ulmi minunați, din acea specie mult căutată de constructori, deoarece poate rezista sub apă vreme îndelungată. Mai creșteau și alți arbori din aceeași familie, dintre care unii produceau un fel de migdale, ce dau un untdelemn foarte căutat. Ceva mai departe, Harbert descoperi alți copaci, ale căror ramuri flexibile, macerate în apă, sînt foarte bune pentru împletit funii. Mai întîlni și doi, trei abanoși, cu frumosul lor lemn negru brăzdat de vine ciudate.

Din cînd în cînd, în locurile unde se putea acosta, barca se oprea și Gédéon Spilett, Harbert și Pencroff, cu pușca în mînă și cu Top înaintea lor, cercetau malul. În afară de vînat, s-ar fi putut să găsească plante, ce nu trebuiau trecute cu vederea și tînărul naturalist avu chiar prilejul să descopere un fel de spanac sălbatic și numeroase specii de crucifere din familia verzei, pe care aveau fără îndoială să le poată „civiliza” prin transplantare și anume: năsturei, hrean, napi și în sfîrșit niște mici tulpine rămuroase, puțin păroase, înalte de un metru, care purtau boabe mici, cafenii.

—Știi ce plantă e asta ? întrebă Harbert pe marinar.

—Tutun ! strigă Pencroff care de bună seamă nu văzuse niciodată planta lui favorită, decît sub formă de tutun de pipă.

—Nu, Pencroff, răspunse Harbert, este muștar !

—Să fie și muștar ! — zise marinarul, — dar dacă din întîmplare găsești o tulpină de tutun, te rog să n-o disprețuiești.

—Vom întîlni și asta într-o bună zi ! îl asigură Gédéon Spilett.

—Bine-ar fi ! strigă Pencroff. Atunci nu știu ce ne va mai lipsi pe insula noastră !

Plantele scoase cu mare grijă, cu rădăcină cu tot, fură duse în piroga pe care Cyrus Smith n-o părăsea, fiind preocupat de gîndurile sale.

Reporterul, Harbert și Pencroff debarcară astfel de mai multe ori cînd pe malul drept al râului Mercy, cînd pe malul stîng. Primul era mai puțin abrupt, cel stîng însă mai împădurit. Inginerul, urmărind acul busolei de buzunar, putu să afle că de la prima cotitură, cursul rîului se deplasează simțitor de la sud la vest și că apoi continuă în linie dreaptă pe o distanță de trei mile. Dar, după toate probabilitățile, această direcție avea să se modifice mai departe, cînd rîul Mercy se îndrepta spre nord-vest, spre poalele muntelui Franklin, de unde-i izvora pesemne belșugul de ape.

În timpul uneia din aceste excursii, Gédéon Spilett izbuti să pună mîna pe două perechi de galinacee vii, un fel de păsări cu cioc lung și subțire, cu gîtul lung, cu aripile scurte și cu o coadă foarte mică. Hotărîră ca acestea să fie primii oaspeți ai viitoarelor lor curți de păsări.

Pînă atunci, nu întrebuițaseră puștile, și prima detunătură care răsună în această pădure fu pricinuită de apariția unei păsări frumoase, care semăna cu un pescăruș.

—Hei, dar pasărea asta este o veche cunoștință ! strigă Pencroff și prima împușcătură porni aproape fără voia lui.

—Pe cine ai recunoscut ? întrebă reporterul.

—Este pasărea care ne-a scăpat printre degete la prima noastră excursie și al cărei nume l-am dat pădurii din părțile acestea.

—Un jacamar ! strigă Harbert.

Într-adevăr, era un jacamar, o pasăre frumoasă, al cărei penaj aspru avea un luciu metalic. Cîteva alicie o doborîră, și Top o aduse la pirogă. Clinele mai cără la barcă și alte douăsprezece păsărele de mărimea unui porumbel, dar de culoare verde, cu aripile în parte roșii ca focul și cu moț tivit cu alb în creștet. Această frumoasă lovitură fusese dată de Harbert, care se arăta foarte mîndru de isprava sa. Păsărelele erau un vînat mult mai de soi decît jacamarul, dar cu greu l-ar fi putut convinge cineva pe Pencroff că nu el doborîse cel mai grozav vînal.

La ora zece dimineața, piroga ajunsese la cotul al doilea al rîului Mercy, la aproape cinci mile de punctul său de revărsare. Se opriră în acel loc pentru a lua

masa la adăpostul copacilor înalți și deși, și popasul se prelungi cam o jumătate de ceas.

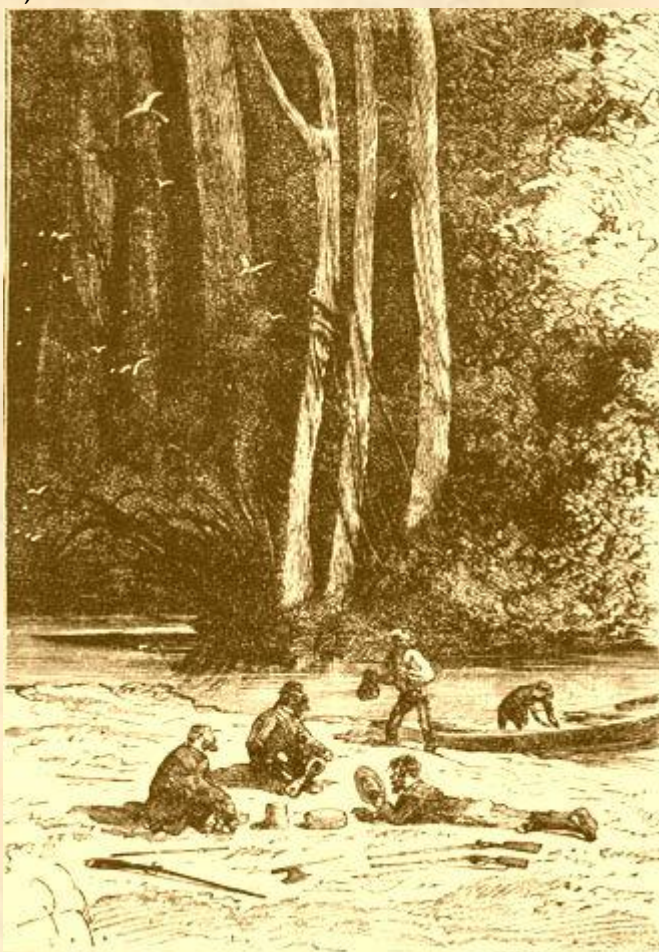
În locul acela, râul avea încă o lărgime de șazecișaptezeci de picioare și albia lui prezenta o adâncime de cinci-șase picioare. Inginerul observase existența mai multor afluenți, care nu erau decît niște pîrîiașe, pe care nu se putea naviga. În ceea ce privește pădurea, fie că se numea pădurea Jacamarului, sau pădurea Far-West, ea se întindea la nesfîrșit. Nicăieri, sub copacii înalți, sau sub pomișorii de pe malul râului, nu se zărea urmă de om. Exploratorii nu găsiră nici o urmă suspectă, era vădit că acești copaci nu fuseseră niciodată atinși de vreun topor și că nici cînd cuțitul vreunui pionier nu tăiasse lianele întinse de la un trunchi la celălalt prin hățîșul de mărăcini și ierburi înalte. Dacă niște naufragiați debarcaseră pe insulă, ei izbutiseră desigur să părăsească țărmul și supraviețuitorii presupusei catastrofe nu trebuiau căutați în aceste desișuri.

Inginerul era deci oarecum grăbit să ajungă la țărmul apusean al insulei Lincoln, care, după părerea lui, se afla la o depărtare de încă cel puțin cinci mile. Se urcară din nou în barcă și, cu toate că actuala direcție a râului părea a se îndrepta spre muntele Franklin și nu spre litoral, ei hotărîră totuși să se slujească de pirogă, atîta vreme cît apa va fi destul de adîncă. Își cruțau în felul acesta și timpul, și energia, deoarece altfel ar fi trebuit să-și croiască drum cu toporul prin desișul pădurii.

Dar, de la un timp, datorită poate depărtării prea mari de ocean, curentul deveni foarte slab. Era desigur vremea fluxului, așa că Harbert și Nab au fost nevoiți să treacă la vîsle, iar Pencroff la cîrmă, tîrmîndu-și drumul pe apă.

Pădurea părea să se rărească acum în regiunea Far-West. Copacii nu se mai înghesuiau unul într-altu și pe alocuri apăreau chiar stingheri. Dar tocmai fiindcă erau răzlețiți, se bucurau din plin de aerul curat care scălda în voie trunchiurile lor, astfel că întîlneai specimene minunate.

Ce frumoși reprezentanți ai florei de pe această latitudine li se înfățișau ! Un botanist ar fi putut să spună fără șovăire ce paralelă trecea prin insula Lincoln, doar privind această pădure.

— Aceștia sînt eucalipti ! strigă Harbert.

Erau într-adevăr ultimii uriași ai zonei subtropicale, înrudiți cu acele specii de eucalipti, ce cresc în Australia și Noua-Zeelandă, la aceeași latitudine cu insula Lincoln. Unii dintre ei aveau o înălțime de douăzeci de picioare; trunchiul lor avea la bază o circumferință de douăzeci de picioare și scoarța foarte groasă era brăzdată de o rețea de rășină parfumată. Nimic mai minunat și totodată nimic mai straniu decît acești copaci uriași din familia mirtaceelor, ale căror frunze erau așezate pieziș în bătaia, razelor soarelui, care ajungeau astfel pînă la pămînt.

Sub acești eucalipti, pămîntul era acoperit cu o iarbă fragedă, și din mijlocul mănunchiurilor de verdeață se înălțau stoluri de păsărele, care străluceau la soare ca niște giuvaeruri înaripate.

— Aștia zic și eu că sînt copaci ! strigă Nab. Or fi ei buni la ceva ?

— Aș, răspuse Pencroff. Plantele uriașe sînt ca și oamenii uriași: buni numai de arătat la bîlci !

— Cred că te înșeli, Pencroff, răspuse Gédéon Spilett. Lemnul de eucalipt a început să fie întrebuințat cu folos în tîmplăria de lux.

— Și în plus, completă Harbert, acești eucalipti fac parte dintr-o familie ale cărei specii, patruzeci și șase la număr, sînt toate folositoare.

Băiatul își urmă cu multă însuflețire lecția lui de botanică. Cyrus Smith îl asculta zîmbind, iar Pencroff își umfla cu mîndrie pieptul.

— Bine, Harbert, răspuse Pencroff, — dar nu-mi vine a crede că toate aceste specii folositoare sînt tot atît de uriașe ca exemplarele pe care le vedem aci.

— Asta-i adevărat. Nu toate varietățile ating înălțimea aceasta.

— Ei, vezi că am dreptate ? Uriașii nu sînt buni la nimic !

— Ba te înșeli, Pencroff, — spuse atunci inginerul, — acești eucalipti uriași sînt buni la ceva.

— Și la ce anume ?

— Ei asanează ținutul în care cresc. Știi cum li se zice în Australia și în Noua Zeelandă ?

— Nu, domnule Cyrus.

— Li se spune „copaci ai frigurilor”.

— Dar ce, dau friguri ?

— Nu, dimpotrivă, ei împiedică răspîndirea lor.

— Prea bine. îmi voi însemna asta, spuse reporterul.

— Înseamnă-ți, dragul meu Spilett, căci pe cît se pare, s-a dovedit că prezența eucaliptilor ajută la asanarea ținuturilor bîntuite de friguri. S-au făcut încercări de aclimatizare a acestui copac în unele ținuturi nesănătoase din sudul Europei și din nordul Africii și s-a constatat o îmbunătățire simțitoare a stării sanitare a locuitorilor. În regiunile cu păduri de eucalipti nu mai există friguri.

Lucrul este acuma sigur și trebuie să fim mulțumiți de prezența lor în insula Lincoln.

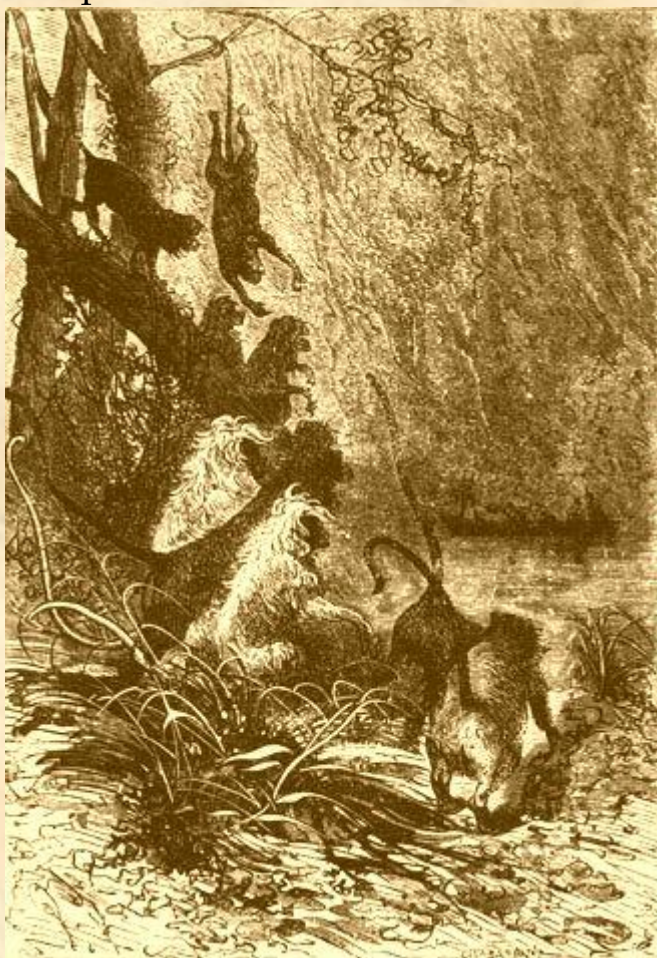
— Ah, ce insulă ! Ce insulă binecuvântată ! strigă Pencroff. V-am mai spus-o, nu-i lipsește nimic afară de...

— Lasă că vom găsi și asta, răspunse inginerul; să ne urmăm drumul pe apă pînă unde râul va mai putea duce piroga.

Explorarea continuă pe o distantă de încă două mile, într-un ținut acoperit cu eucalipti. Albia râului Mercy își făcuse loc printre ierburi înalte și ici, colo cîteva stînci ascuțite îngreunau navigația. Era din ce în ce mai greu de vîslit și Pencroff începu să se slujească de o prăjină cu care împingea piroga. Se simțea că fundul albiei era tot mai aproape și că clipa în care barca va fi nevoită să se oprească de-a binelea din lipsă de apă nu era departe. Soarele începuse să coboare la orizont, proiectînd pe pămînt umbrele uriașe ale copacilor. Cyrus Smith, văzînd că nu vor putea ajunge în aceeași zi pînă la coasta apuseană a insulei, hotărî să poposească în locul unde luntrea va fi silită să se oprească. După părerea lui, pînă la țarmul apusean mai aveau de străbătut o distantă de cinci sau șase mile, distanță prea mare pentru a fi străbătută în timpul nopții, în mijlocul acestor păduri necunoscute.

Împinseră deci barca, neosteniți, mai departe, prin pădurea care devenea tot mai deasă și care părea din ce în ce mai populată. Pencroff zări alergînd prin desișurile ei grupuri numeroase de maimuțe. Din cînd în cînd, două sau trei din aceste animale se opreau la o oarecare depărtare de barcă și se uitau la pionieri fără să manifeste nici un fel de spaimă, căci, zărind pentru prima dată oameni, nu învățaseră încă să le fie teamă de ei. Ar fi fost foarte ușor să răpună cîteva dintre ele, cu vreo două împușcături, dar Cyrus Smith fu împotriva acestui masacru nefolositor, care-l ispitea oarecum pe Pencroff. De altminteri, ar fi fost și imprudent, fiindcă aceste maimuțe voinice și grozav de sprintene puteau fi periculoase și era mai bine să nu le stîrnești, atacîndu-le fără motiv.

E drept că marinarul voia să omoare cîteva maimuțe, deoarece carnea acestor animale ierbivore este bună de mîncat, dar, fiindcă nu duceau lipsă de mîncare, socotiră că era de prisos să cheltuiască munițiile.

Pe la orele patru, navigația deveni foarte grea, cursul apei fiind stăvilit de plante acvatice și de stînci. Malurile erau din ce în ce mai înalte și albia râului era săpată între primele metereze de la poalele muntelui Franklin. Izvorul lui nu mai putea fi departe, căci se alimenta din apele care curgeau pe povîrnișul sudic al muntelui.

— În mai puțin de un sfert de oră, domnule Cyrus, spuse marinarul, vom fi siliți să ne oprim.

— Ne vom opri, Pencroff, și vom așeza tabăra de noapte.

— La ce depărtare sîntem oare de Casa de Granit ? întrebă Harbert.

— La vreo șapte mile, răspunse inginerul, — dacă ținem seama de cotiturile râului care ne-au împins puțin spre nord-vest.

— Și ne vom urma drumul ? întrebă reporterul.

— Da, atîta vreme cît va fi cu putință, răspunse Cyrus Smith. Mîine, în zorii zilei, vom lăsa aici barca și nădăjduiesc că două ore ne vor ajunge ca să atingem litoralul, avînd astfel înaintea noastră o zi întreagă pentru a-l cerceta.

— Înainte! rosti Pencroff.

Dar, în curînd, vasul se poticni de fundul pietros al râului, a cărui lățime nu depășea douăzeci de picioare. O boltă deasă de verdeață se rotunjea deasupra albiei, învăluind-o în semiobscuritate. Se auzea destul de deslușit zgomotul unei căderi de apă, care trăda, la cîteva sute de pași mai sus, prezența unui zăgaz natural.

Într-adevăr, după ultima cotitură a râului, printre copaci se ivi o cascadă. Barca se lovi de fundul albiei și peste cîteva minute era legată de un trunchi, lîngă malul drept.

Era ora cinci. Ultimele raze ale soarelui se strecurau printre frunze, luminînd pieziș cascada și făcînd să strălucească stropii de apă în toate culorile curcubeului. Mai departe, râul dispărea sub desîș, unde poate că se afla ascuns izvorul lui. Diferitele râulețe pe care le întîlnea în drumul său, făceau din el un adevărat râu; dar aici, lîngă izvor, el nu era decît un pîriu limpede, cristalin, cu o adîncime de numai cîteva degete.

Poposiră în acel loc încîntător. Pionierii aprinseră focul sub niște copaci bătrîni, între crengile cărora Cyrus Smith și tovarășii săi ar fi găsit, la nevoie, un adăpost pentru noapte.

Flămînzi cum erau, mîncară cu multă poftă și nu se mai gîndiră decît la somn. Dar, fiindcă auziseră cîteva răgete suspecte, hotărîră să țină focul aprins toată noaptea, ca măsură de apărare. Nab și Pencroff veghiară pe rînd, alimentînd mereu focul. Li se păru că zăresc diferite animale dînd tîrcoale taberii și poate că nu se înșelau, dar noaptea trecu fără nici un accident și a doua zi, la 31 octombrie, ora cinci dimineața, erau cu toții sculați și gata de plecare.

CAPITOLUL IV

În drum spre coastă. Cîteva grupuri de maimuțe. Un alt rîu. De ce nu se simte fluxul. O pădure pe litoral, Promontoriul Reptilei. Harbert îl invidiază pe Gédéon Spilett. Pocniturile bambușilor.

La ora șase dimineața, după ce mîncară, pionierii își reluară drumul, avînd de gînd să ajungă cît mai repede, pe drumul cel mai scurt, la țărmul apusean. Cît timp le va trebui ? Cyrus Smith spusese două ore, dar asta, firește, nu depindea, de el, ci de piedicile din drum. În aceste locuri, pădurea Far-West părea un desîș imens, unde creșteau înghesuiți copaci din speciile cele mai diferite. S-ar fi putut deci să fie nevoiți să înainteze croindu-și drum cu toporul printre ierburile, tufișurile și lianele încâlcite; fără îndoială trebuiau să înainteze și cu pușca în mînă, avînd în vedere urletele de fiare, care se auziseră în timpul nopții.

Inginerul determinase poziția taberei orientîndu-se după muntele Franklin, așa că, luînd-o în linie dreaptă spre sud-vest, știa că vor ajunge în mod sigur la țărmul apusean.

După ce se îngrijiră să pună în siguranță barca, porniră la drum, Nab și Pencroff luaseră hrană îndestulătoare pentru cel puțin două zile. Nici nu se puteau gîndi deocamdată să pornească la vînătoare și Cyrus Smith recomandă chiar tovarășilor săi să nu întrebuițeze armele, ca nu cumva detunăturile să trădeze prezența lor prin acele locuri.

Primele lovituri de topor deschiseră drumul prin mărăcinișuri puțin mai sus de cascadă și, cu busola în mînă, Cyrus Smith indică drumul pe care vor trebui să meargă.

Pionierii înaintau cu greu printr-o pădure asemănătoare cu cea care se afla în jurul lacului și a platoului Grande-Vue. Nu puteau merge decît încet, pe măsură ce-și deschideau calea prin desîș, dar inginerul se gîndea că această cale va face în viitor legătura cu drumul care ducea spre Pîrîul Roșu.

Încă de cînd porniseră, coborau ultimele metereze muntoase ale insulei, înaintînd pe un pămînt foarte uscat. Vegetația bogată din jur lăsa însă să se bănuie fie o întinsă rețea de ape subterane, fie existența vreunui rîu în apropiere, deși Cyrus Smith nu-și amintea să fi observat, cînd urcaseră pe crater, alte cursuri de apă în afară de rîul Mercy și Pîrîul Roșu.

În primele ore ale excursiei, întîlniră din nou grupuri de maimuțe, care păreau foarte mirate de prezența oamenilor, vietăți cu totul necunoscute pentru ele. Gédéon Spilett întreba, glumind, dacă aceste ființe, sprintene și voinice, nu-i lua pe ei drept niște frați degenerați. Și, într-adevăr, călătorii noștri, împiedicați la fiecare pas de ierburi, de liane, de trunchiuri de copaci, arătau destul de neputincioși pe lîngă aceste lighioane, care săreau din creangă în creangă și pe care nimic nu le împiedica în drum. Maimuțele erau numeroase, dar, din fericire, nu manifestau nici o dorință de a-i ataca.

Mai zăriră și vreo doi porci mistreți și alte animale, cărora Pencroff le-ar fi trimis cu plăcere câteva descărcături.

— Dar, le spuse el, astăzi nu vă facem nimic, nu v-a sosit încă ceasul. Săriți și zburdați în pace, dragii mei. Stăm noi de vorbă la întoarcere !

La ora nouă și jumătate, drumul care ducea direct spre sud-vest fu tăiat deodată de un râu, încă necunoscut, larg de treizeci pînă la patruzeci de picioare și al cărui curent repede se datora albiei sale înclinate, săpată în stîncă. Apele râului se rostogoleau spumegînd și, cu toate că era adînc și limpede, nu era navigabil.

— Iată că ni s-a tăiat calea ! strigă Nab.

— Nu, răspunse Harbert, acesta nu e decît un râu pe care-l vom trece înot.

— La ce bun ? întrebă Cyrus Smith. Sînt sigur că râul acesta curge spre mare. Să rămîuem pe malul stîng, să mergem de-a lungul lui și, fără îndoială, vom ajunge mai repede la țărmul insulei. Așadar, înainte.

— O clipă, spuse reporterul, ce nume vom da acestui râu, dragii mei ? Să nu lăsăm harta noastră necompletată.

— Adevărat ! spuse și Pencroff.

— Dă-i tu un nume, copilul meu, spuse inginerul, adresîndu-se lui Harbert.

— N-ar fi mai bine să așteptăm să-l cunoaștem în întregime ? întrebă acesta.

— Fie, răspunse Cyrus Smith. Atunci să ne reluăm drumul.

— Vă rog, numai o clipă ! spuse Pencroff.

— Ce este ? întrebă reporterul.

— Dacă nu e voie să vînăm, nu văd de ce n-am pescui, spuse marinarul.

— N-avem timp de pierdut, îi răspunse inginerul.

— O ! Numai cinci minute ! insistă Pencroff, nu vă cer decît cinci minute. E în interesul mesei noastre.

Și Pencroff se culcă pe mal și, vîrîndu-și brațele în apă, zvîrli afară zeci de raci care mișunau printre stînci.

— Iată ceva bun , strigă Nab, ajutîndu-i marinarului.

— Nu vă spuneam eu că afară de tutun găsești tot ce vrei pe insula asta ?! șopti Pencroff oftînd.

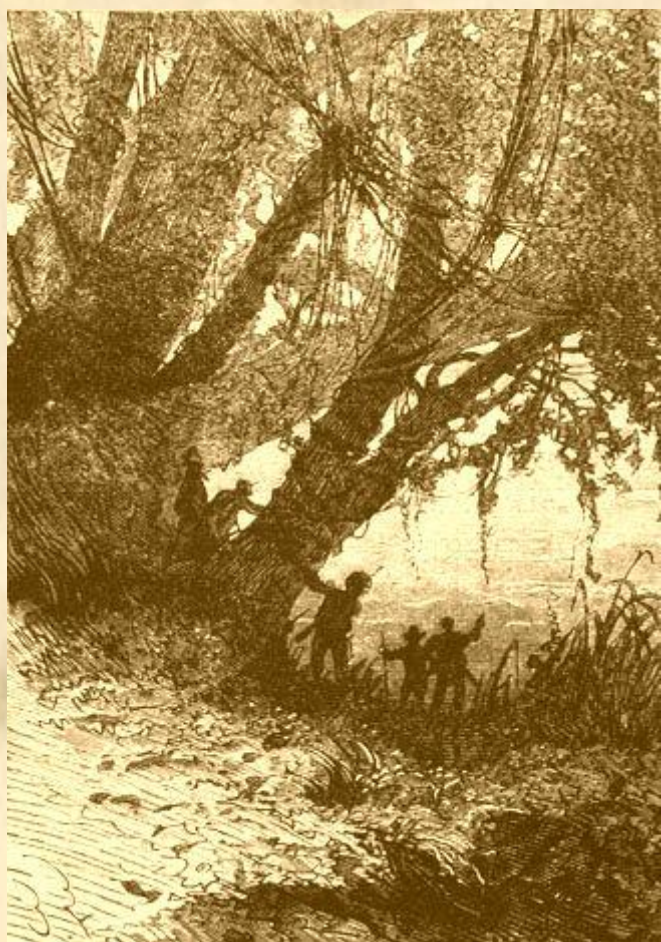
În mai puțin de cinci minute, „pescuiră” cu folos din belșugul de crustacee albastre, care mișunau în apele râului.

După ce umplură un sac cu raci, își reluară drumul.

De cînd urmau malul râului, pionierii umblau mai ușor și mai repede. Malurile nu purtau nici o urmă de așezare omenească, doar, din loc în loc, zăreau urmele lăsate de animale mari, care probabil că veneau aici să-și potolească setea, dar nici un alt semn. Fără îndoială că micul pecar nu fusese lovit de alică în această parte a pădurii.

Totuși, cercetînd curentul repede al apei care curgea spre mare, Cyrus Smith ajunse la concluzia că se aflau mult mai departe de țărmul apusean decît își închipuise. Fîi judeca astfel, deoarece la această oră, fluxul ar fi trebuit să împingă apele rîului, dacă punctul lui de revărsare n-ar fi fost prea departe. Ori, acest lucru nu se vedea și apa își urma cursul în liniște. Inginerul se mira foarte mult și își consulta des busola, căci se temea ca la vreun cot al rîului să nu se trezească din nou în mijlocul pădurilor Far-West.

După ce străbătura o bună bucată de drum, pionierii observară că rîul se lărgea, iar apele curgeau mai puțin năvalnice. Copacii de pe malul drept erau tot atît de deși ca și cei de pe malul stîng și era cu neputință să zărești ceva dincolo de ei. Totuși, se părea că locurile străbătute de ei erau pustii, fiindcă

Top nu lătra. Ori, inteligentul animal ar fi semnalat cu siguranță prezența oricărui străin aflat prin vecinătate.

La ora zece și jumătate, spre marea mirare a lui Cyrus Smith, Harbert, care o luase înainte, se opri deodată, strigînd:

—Marea !

Și peste cîteva minute, pionierii vedeau desfășurîndu-se în fața lor malul apusean al insulei.

Dar ce contrast între acest țărm și coasta oceanului pe care îi aruncase soarta, aceea de la poalele Casei de Granit !

Nici o ridicătură de granit, nici o stîncă în larg, nici măcar o plajă nisipoasă. Pădurea se întindea pînă la țărm și copacii de pe marginea ei, bătuți de valuri, se plecau peste ape. Nu era un litoral așa cum îl creează de

obicei natura, fie întinzînd un uriaș covor de nisip, fie grupînd ici, colo cîteva stînci, ci o minunată înșiruire, alcătuită din cei mai frumoși copaci din lume, la marginea țărmului. Malul se ridica deasupra apelor mării și pe acest pămînt bogat, susținut de o bază de granit, minunații arbori păreau tot atît de trainici înrădăcinați, ca și în interiorul insulei.

Pionierii se aflau în scobitura unui mic golf neînsemnat, în care n-ar fi avut loc nici două sau trei bărci de pescari. El slujea drept canal de scurgere a rîului pe care-l urmăriseră și care, în loc să alunece domol spre mare, cădea de la o înălțime de peste patruzeci de picioare. Așa se explica faptul că acest curs nu era influențat de flux și reflux. Într-adevăr, valurile oceanului în flux, chiar

atunci cînd ating cea mai mare înălțime, nu ar fi putut să ajungă vreodată pînă la nivelul rîului, a cărui albie -era așezată mult deasupra nivelului mării. Acestor ape le-ar fi trebuit milioane de ani ca să poată roade stîncă de granit, croindu-și astfel altă revărsare. De comun acord, ei hotărîră să dea acestui rîu numele de „Rîul Cascadei”.

Dacă spre nord marginea pădurii se întindea pe o distanță de încă două mile, rîindu-se, și în zare se conturau niște dealuri frumoase, dimpotrivă, partea litoralului cuprinsă între Rîul Cascadei și promontoriul Reptilei nu cuprindea decît păduri alcătuite din copaci minunați, unii drepți, alții plecați, cu rădăcinile mîngîiate de valurile mării. Ori, tocmai în partea aceea' adică spre peninsula Serpentină, trebuia continuată cercetarea, deoarece pe porțiunea aceea a litoralului era mult mai ușor de găsit un adăpost. Cealaltă parte, fiind aridă și sălbatică, n-ar fi oferit această posibilitate vreunui naufragiat.

Vremea era frumoasă, senină, și de pe creasta falezei, pe car? Nab și Pencroff întinseră masa, se vedea pînă hăt, departe. Orizontul era pustiu și nici un catarg nu se zărea în larg. Pe tot litoralul, cît puteai cuprinde cu ochiul, nici un vas, nici o epavă. Cu toate acestea, inginerul își spunea că nu va fi sigur de lucrul acesta decît după ce aveau să exploreze întreaga coastă, pînă la capătul peninsulei Serpentine.

Prînzul se isprăvi repede și, la ora unsprezece și jumătate, Cyrus Smith dădu semnalul de plecare, dar, în loc s-o ia pe creasta uneia dintre faleze sau pe plajă, coloniștii o porniră pe sub copacii de la marginea țărmlui.

Distanța care despărțea punctul de revărsare al noului rîu de promontoriul Reptilei era de vreo douăsprezece mile. Pe o plajă netedă, pionierii ar fi putut parcurge această distanță în patru ore, fără grabă; dar, din pricina copacilor ce trebuiau ocoliți, a tufișurilor și a lianelor prin care trebuiau să-și croiască drum, făcură încă o dată pe atîta.

De altminteri, nimic de pe acest litoral nu trăda vreun naufragiu recent. E drept însă, după cum spunea Gedeon Spilett, că marea ar fi putut să tîrască totul în larg și că nu trebuiau să tragă concluzia că nici un vas nu fusese zvîrlit pe acest țărml. Faptul că nu dăduseră încă peste nici o urmă, nu era destul de convingător, pentru a le îngădui să-și facă o părere despre naufragiu.

Reporterul judecase bine și întîmplarea cu alicea dovedea în mod sigur că, în ultimele trei luni, se trăsese cu pușca pe insulă.

Se făcuse ora cinci și extremitatea peninsulei Serpentine se găsea la o depărtare de încă două mile de locul unde se aflau pionierii. Hotărît lucru, după ce vor fi ajuns la promontoriul Reptilei, Cyrus Smith și tovarășii săi nu vor mai avea timp să se întoarcă înainte de apusul soarelui la tabăra lor de lîngă izvorul rîu lui Mercy. Ei vor fi nevoiți să petreacă noaptea pe promontoriu. Din fericire, aveau destule alimente cu ei, căci în acele locuri nu era nici urmă de vînat, afară doar de păsări, cum ar fi: jacamari, curucuși, tragopani, papagali,

fazani, porumbei și altele. Nu era copac fără cuib, nu era cuib fără freamăt de aripi !

Pe la orele șapte seara, pionierii, frânți de oboseală, ajunseră pe promontoriul Reptilei, un fel de spirală ciudat răsucită, ce înainta în mare. Pădurea se isprăvi aici și litoralul, în partea lui de sud, căpătase din nou înfățișarea obișnuită a unui țărm cu stînci și plajă. S-ar fi putut ca vreun vas naufragiat să fi încercat să se adăpostească în această parte a insulei, dar se întuneca și pionierii fură nevoit să amîne cercetările pe a doua zi.

Pencroff și Harbert căutară îndată un loc bun de tabără. Cei din urmă copaci ai pădurii Far-West se pierdeau în punctul acesta și, printre ei, băiatul recunoscuse mănunchiuri dese de bambuși.

— Foarte bine ! spuse el. Iată o descoperire importantă !

— Importantă ? răspunse Pencroff.

— Fără îndoială ! urmă Harbert. Nici n-ar trebui să-ți mai spun, Pencroff, că scoarța bambusului, tăiată în fîșii subțiri, se întrebuițează la împletitul coșurilor; clin aceeași scoarță, macerată și prefăcută în pastă, se fabrică hîrtie; din tulpina acestui copac se pot face, după grosimea ei, bastoane, pipe și conducte pentru apă. Bambușii mari sînt un minunat material de construcție, ușor și solid pe care insectele nu-l atacă niciodată. Nu mai spun că, tăind cu ferăstrăul trunchiurile între noduri, se obțin vase trainice și comode, pe care chinezii le întrebuițează foarte mult. N-ar trebui să-ți mai spun, pentru că toate acestea nu te mulțumesc pe tine ! Dar...

— Dar?...

— Dar, află totuși, dacă nu știi, că în India se mănîncă acești bambuși ca sparanghelul.

— Sparanghel de treizeci de picioare! se miră marinarul. Și e bun ?

— Foarte bun, răspunse Harbert. Dar nu se mănîncă tulpinile de treizeci de picioare, ci numai mugurii tineri de bambus.

— Minunat, băiete, minunat ! răspunse Pencroff.

— Și trebuie să adaug că măduva bambușilor tineri, făcută marinată în oțet, este ceva foarte hrănitor.

— Din ce în ce mai bine, Harbert.

— Și, în sfîrșit, trebuie să afli că între nodurile acestor copaci mustește un lichid dulce, din care se poate face o băutură foarte plăcută la gust.

— Asta e tot ? întrebă marinarul.

— Asta e tot

— Ei, da' spune-mi, din întîmplare, bambusul nu e bun de fumat ?

— Nu, de fumat nu-i bun, sărmanul meu Pencroff.

Harbert și marinarul găsiră repede un loc bun pentru așezarea taberei. Stîncile țărmului, violent bătute de vînturile care veneau dinspre mare, aveau nenumărate scorburi, unde pionierii își puteau petrece noaptea, la adăpostul

tuturor intemperiilor. Dar, în clipa în care se pregăteau să pătrundă într-una din aceste scorburî, fură opriți de niște răgete înspăimîntătoare.

—Înapoi ! strigă Pencroff. Puștile noastre sînt încărcate doar cu alicie, și fiarele care rag pe aici atît de puternic se tem de ele ca de un grăunte de sare!

Și marinarul, înșfăcîndu-l pe Harbert de un braț îl tîrî la adăpostul stîncilor, chiar în clipa în care un animal de o rară frumusețe se ivea la intrarea văgăunii.

Era un jaguar de o mărime cel puțin egală cu aceea a fraților săi din Asia, măsurînd peste cinci picioare de la cap la coadă. Blana sa roșcată avea pe spate mai multe rînduri regulate de pete negre, iar pîntecul îi era în întregime alb.

Fiara făcu câțiva pași înainte și, zburbindu-și blana, își roti ochii în jur, cu privirea aprinsă. Din atitudinea ei se vedea că nu era prima dată cînd întîlnea miros de om.

În aceeași clipă, reporterul se ivi de după o stîncă și Harbert, crezînd că acesta n-a văzut jaguarul, e cît p-aci să-i iasă înainte. Dar Gédéon Spilett îi făcu un semn cu mîna, apropiindu-se de animal. Nu era primul jaguar cu care se întîlnea și, înaintînd pînă la o depărtare de zece pași de fiară, rămase nemișcat cu carabina la ochi, fără ca vreun mușchi să-i tresară.

Pentru o clipă, jaguarul se ghemui, pregătindu-se de atac, apoi se repezi spre vînător. Dar, în clipa în care sări, un glonte îl lovi drept între ochi, lăsîndu-l mort pe loc.

Harbert și Pencroff se repeziră spre jaguar. Nab și Cyrus Smith sosiră și ei în fuga mare, rămînînd pironiți în fața animalului întins la pămînt; minunata lui blană avea să împodobească sala cea mare a Casei de Granit.

—Ah, domnule Spilett, cîtă admirație am pentru dumneavoastră ! Și totodată vă invidiez, strigă Harbert, entuziasmat.

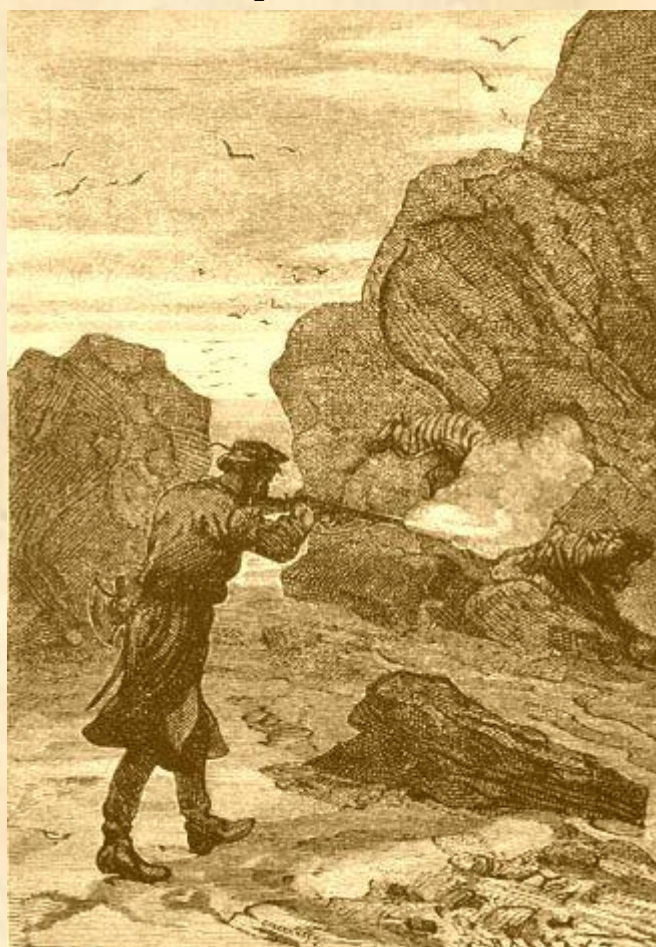
—Ei, dragul meu, răspunse reporterul, în locul meu ai fi făcut la fel.

—Eu n-am atîta sînge rece !

—N-ai decît să-ți închipui, Harbert, că jaguarul este un iepure și atunci vei trage cît se poate de liniștit.

—Asta-i bună ! spuse Pencroff. Doar n-o fi tot atît de puțin primejdios !

—Și acum, de vreme ce jaguarul și-a părăsit vizuina, nu vād de ce n-am ocupa-o noi ! adăugă Gédéon Spilett.

— Dar dacă vin alții ? întrebă Pencroff.

— Va fi destul să aprindem un foc mare la gura văgăunii, spuse reporterul, și nu vor îndrăzni să-i treacă pragul.

— La casa jaguarilor, atunci răspunse marinarul, trăgînd după el cadavrul animalului.

Pionierii se îndreptară spre vizuina părăsită și, în timp ce Nab jupuia jaguarul, tovarășii săi îngrămădiră în prag o cantitate mare de lemn uscat, adunat din pădure.

Cyrus Smith, care zărise și el bambușii, tăie cîteva crengi, pe care le aruncă peste mormanul de vreascuri de la intrarea văgăunii.

Apoi se așezară cu toții în grotă, unde găsiră o sumedenie de resturi de oase. Pentru orice eventualitate, armele fură încărcate. Pionierii cinară și, înainte de culcare, ca să nu fie stingheriți de musafiri nepoftiți, dădură foc vreascurilor de la gura văgăunii.

Pe neașteptate, izbucni un adevărat foc de artificii. Erau bambușii care explodau sub acțiunea căldurii ! Dacă n-ar fi fost decît acest zgomot și tot ar fi fost de ajuns să îndepărteze fiarele cele mai îndrăznețe.

Mijlocul acesta de a provoca detunături nu fusese născocit de inginer, încă Marco Polo susținea că, de veacuri, tătarii îndepărtau în felul acesta de așezările lor fiarele primejdioase din Asia Centrală.

CAPITOLUL V

O propunere. Înfrățirea coastei. În căutarea urmelor presupusului naufragiu. O epavă în văzduh. Descoperirea unui mic port natural. La miezul nopții, pe malul rîului Mercy. O barcă în voia valurilor.

Cyrus Smith și tovarășii săi dormiră somn greu și liniștit în văgăuna pe care jaguarul le-o dăruise atît de frumos.

În zorii zilei, se duseră cu toții la capătul promontoriului și privirile lor cercetară cu atenție orizontul. Pentru ultima dată, inginerul constată că nici un catarg, nici o urmă de vas nu se iveau la suprafața mării. Nici privind cu ochianul nu descoperi nimic ce-ar fi putut da de bănuit.

De asemenea, nici pe litoral nu se zărea nimic, cel puțin privind linia dreaptă, care se întindea pe vreo trei mile spre sud pe coasta promontoriului, căci dincolo de ea începea o ieșitură a țărmlui care ascundea vederii cealaltă parte. Nici de la capătul sudic al peninsulei nu se mai putea zări capul Ghearei, ascuns după stîncile înalte.

Rămînea acum de explorat țărmlul meridional al insulei, și stăteau în cumpănă, neștiind dacă s-o facă în acea zi. Pînă atunci, nu se gîndiseră la această prelungire a călătoriei, mai ales că nu se așteptaseră să nu găsească nici o urmă de naufragiu pe coasta apuseană. De aceea, își lăsaseră și piroga legată

de malul Rîului Cascadei. Acum, însă, cînd constatară că pe țărmul de apus nu vor găsi nici un semn de naufragiu, pionierii își dădură seama că trebuiau să caute pe coasta de sud a insulei ceea ce nu găsiseră pe cea de vest.

Gédéon Spilett fu acela care ceru să se prelungească cercetările, pînă cînd chestiunea presupusului naufragiu va fi complet lămurită.. De aceea, întrebă la ce depărtare se află capul Ghearei de extremitatea peninsulei.

— Cam la treizeci de mile, răspunse inginerul, — dacă ținem seama de cotiturile coastei.

— Treizeci de mile! spuse Gédéon Spilett. Asta înseamnă o zi bună de mers. Eu îmi închipui însă că ne putem întoarce la Casa de Granit și de-a lungul țărmului de sud.

— Dar, — observă Harbert, — de la capul Ghearei la Casa de Granit trebuie să mai socotim cel puțin zece mile.

— Hai să spunem patruzeci de mile, răspunse reporterul, — și hai să le și facem. E adevărat, drumul e obositor, dar cel puțin vom cunoaște insula și nu vom mai fi nevoiți să pornim într-o altă explorare.

— Foarte bine, să mergem, spuse Pencroff. Dar ce facem cu piroga ?

— Dacă barca a rămas singură o zi întreagă la izvorul rîului, răspunse Gédéon Spilett, — poate să mai stea încă două zile. Pînă acuma nu ne putem plînge de hoți pe insulă.

— Totuși, — observă marinarul, — cînd mă gîndesc la pățania cu broasca, parcă nu mai am atîta încredere.

— Broasca ! Broasca țestoasă ! răspunse reporterul. Nu știi că a răsturnat-o marea ?

— Cine știe ? șopti inginerul.

— Dar... începu Nab.

Nab avea ceva de spus, dar deschisese gura fără să zică nimic.

— Ce vrei să spui, Nab ? întrebă inginerul.

— Dacă ne întoarcem de-a lungul țărmului pînă la capul Ghearei, răspunse Nab, — după ce vom ocoli capul vom întîlni în cale...

— ...Rîul Mercy, așa-i, răspunse Harbert, — și nu vom avea nici pod, nici barcă pentru a-l trece!

— Nu-i nimic, domnule Cyrus, răspunse Pencroff, — cu cîteva trunchiuri de copac nu ne va fi greu să trecem rîul !

— Cum o fi... spuse Gédéon Spilett. însă ne va prinde bine să construim un pod, dacă vrem să avem drumul direct către Far-West.

— Un pod ? strigă Pencroff. Dar ce, domnul Smith nu e de felul lui inginer ? Cînd vom avea nevoie de un pod, ne va face unul. Cît privește trecerea pe celălalt mal al rîului, în astă-seară, mă privește pe mine. Mai avem mîncare pentru o zi, și de altminteri, poate că nu vom mai duce lipsă de vînat. Deci, înainte !

Propunerea reporterului, susținută cu însuflețire de marinar, avu încuviințarea tuturor, căci fiecare ținea să termine cu îndoielile. Afară de aceasta, întoarcerea pe la capul Ghearei completa de minune explorarea. Dar nu aveau o clipă de pierdut, căci o etapă de patruzeci de mile se străbate cu greu și nu puteau ajunge la Casa de Granit înainte de căderea nopții.

La ora șase dimineța, micul grup porni. Puștile fură încărcate în vederea întâlnirilor neplăcute, și Top, care alerga înainte, primi poruncă să cerceteze marginea pădurii.

De la extremitatea promontoriului, cu care se sfârșea peninsula, coasta se rotunjea pe o distanță de cinci mile, distanță pe care o parcurseră repede, fără să găsească nici cel mai neînsemnat semn de debarcare, nici o epavă, nici un foc stins, nici o urmă de pași omenești.

Pionierii ajunseră în golful Washington, de unde îmbrățișară cu privirea întreaga întindere a litoralului sudic. La o depărtare de douăzeci și cinci de mile, coasta se termina cu capul Ghearei, care de-abia se zărea în ceața dimineții și pe care un fenomen de miraj îl arăta așezat mai sus, ca și cum ar fi fost suspendat între pământ și apă. Între locul unde se aflau pionierii și fundul uriașului golf, țărmul cuprindea mai întâi o plajă întinsă și dreaptă, mărginită în fund de un lanț de arbori, apoi coasta, foarte neregulată, înainta în mare cu ieșituri ascuțite, și mai departe, câteva stînci negricioase, risipite într-o neorânduială pitorească, se terminau cu capul Ghearei!

Astfel se înfățișa această parte a insulei, pe care o vedeau pentru întâia oară, și exploratorii se opriră o clipă, cercetînd-o Cu privirea.

— Un vapor eșuat aici, spuse Pencroff, ar fi pierdut. Uitați-vă, bancuri de nisip pînă în larg, și mai departe stînci și iar stînci ! Primejdioase locuri !

— Dar cel puțin ar mai rămîne ceva din vapor? întrebă reporterul.

— Ar rămîne cîteva bucăți de lemn pe stînci și nimic alături, îi răspunse marinarul.

— De ce ?

— Pentru că aceste nisipuri, mai primejdioase decît stîncile, înghit tot ce aruncă marea în aceste locuri. Și un vapor întreg, de cîteva sute de tone, poate să dispară în întregime în cîteva zile.

— Atunci, Pencroff, întrebă inginerul, n-ar fi de loc de mirare să nu mai fi rămas urmă din vasul care ar fi putut eșua pe aceste nisipuri ?

— Desigur, domnule Smith, datorită furtunii și condițiilor atmosferice. Totuși, este îndoielnic, chiar dacă s-a întîmplat așa, să nu mai fi rămas nici măcar catarge sfărîmate sau bucăți răzlețe aruncate departe pe țărm, acolo de unde nu le pot lua valurile.

— Atunci să cercetăm mai departe, hotărî Cyrus Srnith.

La ora unu după-amiază, după ce străbătuseră douăzeci de mile, pionierii ajunseră la capătul golfului Washington.

Poposiră ca să prînzească.

Din acel loc, începea o coastă neregulată, plină de creștături ciudate, în fața căreia se întindea un șir lung de stînci, ce luaseră locul bancurilor de nisip. Acum, marea le acoperea aproape în întregime, dar peste cîtva timp, apele aveau să se retragă și stîncile aveau să se înalțe din apă. Valurile se spărgeau de aceste stînci, alunecînd apoi în lungi dîre înspumate. Pînă la capul Ghearei, plaja se îngusta mereu, gîtuită între stînci și marginea pădurii.

Drumul era din ce în ce mai anevoios, deoarece întâlneau nenumărate stînci prăvălite pe țărm. Peretele de granit devenea tot mai înalt și nu se mai vedea acum decît coroana verde a copacilor de pe creastă, unde nu se simțea nici o adiere de vînt.

După o jumătate de oră de odihnă, pionierii își reluară drumul și privirea lor cercetă cu atenție fiecare colțișor al plajei și șirul de stînci. Pencroff și Nab se aventurau chiar printre ele, de cîte ori privirea le era atrasă de ceva neobișnuit. Nu găsiră nici urmă de epava și își dădeau seama mereu că se lăsaseră înșelați de cîte o stîncă de formă curioasă. Constatară totuși că pe această plajă, se aflau în mare cantitate scoici bune de mîncat dar, pînă ce nu-și vor fi îmbunătățit mijloacele de transport și nu vor fi făcut o punte de legătură între cele două maluri ale rîului Mercy, nu se puteau folosi de ele.

Pînă atunci, cu toate cercetările, nu găsiseră nici o urmă a presupusului naufragiu. Și oricum, un obiect mai mare, corpul unui vas, de pildă, n-ar fi putut să treacă neobservat. Rămășițele sale ar fi fost aruncate de valuri pe țărm, ca și lada pe care o găsiseră la douăzeci de mile de acolo. Dar nu se zărea nimic.

Pe la ora trei, Cyrus Srrith și tovarășii săi ajunseră la un mic golf, aproape închis, în care nu se vărsa nici o apă. El forma un adevărat mic port natural, care nu putea fi zărit din larg. Era legat de mare printr-un canal îngust, în locul rămas liber între stînci.

În fundul acestui golf, marginea stîncoasă se sfărîmase, datorită vreunei puternice erupții vulcanice, formînd o trecătoare în pantă, care ducea pînă la platoul superior. De aici și pînă la capul Ghearei, nu puteau fi mai mult de zece mile, iar pînă la platoul Grande-Vue erau cam patru mile în linie dreaptă.

Gédéon Spilett propuse tovarășilor săi să facă un mic popas sus pe creastă. Nimeni nu avu nimic împotrivă, căci mersul îndelungat le deschisese pofta de mîncare și, cu toate că mai era pînă la cină, fiecare se înfruptă bucuros din vînatul ce-l duceau cu ei, în așteptarea ospățului de seară la Casa de Granit.

Cîteva minute mai târziu, pionierii ședeau la poalele unui pîlc de minunați pini maritimi, mîncînd proviziile aduse de Nab,

Deși locul unde se aflau era așezat la cincizeci sau șaiszeci de picioare deasupra nivelului mării, lăsînd loc larg privirilor, dincolo de ultimele stînci ale capului și pînă în golful Uniunii, nu puteau zări nici insula, nici platoul Grande-Vue, deoarece relieful solului și perdeaua de copaci închideau în întregime priveliștea spre nord.

Nu mai trebuie adăugat că nici pe această parte a litoralului, nici pe mare nu zăriră nici o urmă de epavă sau de vapor, cu toate că inginerul cercetă amănunțit cu ochianul întreaga întindere, pînă unde cu greu mai deosebeai cerul de- ape.

De asemenea, întreaga regiune a litoralului, care mai rămăsese neexplorată, fu cercetată tot cu ochianul, cu cea mai mare atenție, fără a se descoperi ceva.

— Acum, spuse Gédéon Spilett, trebuie să ne resemnăm și să ne gîndim că nimeni nu va veni să ne ceară socoteală că am luat în stăpînire această insulă !

— Bine, dar alicea ? întrebă Harbert. Totuși, ea nu este un produs al închipuirii noastre !

— Mii de draci! Sigur că nu, strigă Pencroff cu gîndul la măseaua spartă.

— Atunci, ce concluzie trageți ? întrebă reporterul.

— Trag concluzia, răspunse inginerul, că în ultimele trei luni un vas s-a oprit aici de voie sau de nevoie...

— Cum, Cyrus, dumneata ai admite că el a putut fi înghițit de nisipuri fără să lase vreo urmă ? strigă reporterul.

— Nu, dragă Spilett, dar caută să-ți dai seama că dacă e sigur că o ființă omenească a pus piciorul pe această insulă, e tot atît de sigur că acum a părăsit-o.

— Atunci, dacă nu mă înșel, domnule Cyrus, preciza Harbert, vaporul a plecat?

— Firește.

— Și am pierdut astfel pentru totdeauna prilejul de a ne repatria ! strigă Nab.

— Tare mi-e teamă că pentru totdeauna.

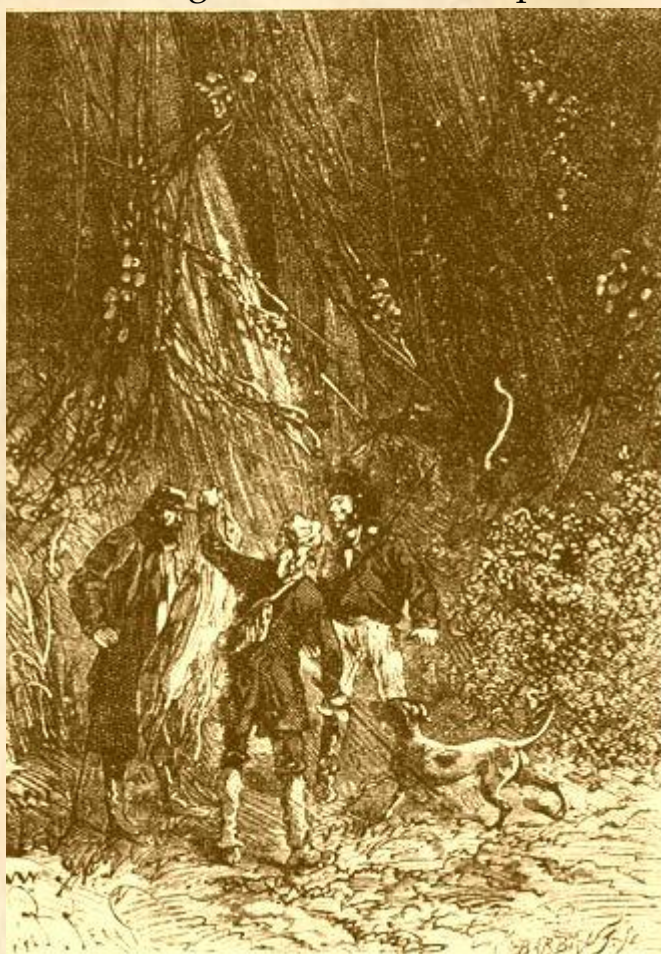
— Ei bine ! Deoarece am pierdut prilejul, haideți să mergem acasă, spuse Pencroff, căruia i se și făcuse dor de Casa de Granit.

Dar nici nu se ridicase bine, cînd auziră lătratul lui Top, care ieși din pădure, ținînd în bot. o bucată de pînză plină de noroi.

Nab smulse peticul din gura cîinelui. Era o bucată de pînză groasă.

Top lătra mereu și prin săriturile sale părea că-și cheamă stăpînul în pădure.

— O fi ceva pe acolo care ar putea să explice alicea mea ! strigă Pencroff.

— Un naufragiat ! răspunse Harbert.

— Rănit poate ! spuse Nab.

— Sau mort ! răspunse reporterul.

Și toți se repeziră în urma câinelui, printre brazii uriași, care se ridicau la marginea pădurii. Pentru orice eventualitate, Cyrus Smith și tovarășii săi își pregătiră armele.

Înaintară destul de adânc în pădure; dar, spre marea lor dezamăgire, nu văzură nici o urmă de pași. Lianele și tufișurile dese erau neatinse și fură chiar nevoiți să le taie cu toporul, așa cum făcuseră atunci când părăsiseră piroga, în inima pădurii. Era deci greu de presupus că cineva ar fi putut trece prin acele locuri. Și totuși Top alerga ca o ființă cu voință proprie, care urmărește un gând bine definit, nu ca un câine care caută la întâmplare.

După un drum de șapte sau opt minute, Top se opri. Pionierii, ajunși într-un luminiș mărginit de copaci înalți, își rotiră privirea în jur, dar nu văzură nimic nici printre tufișuri, nici printre trunchiurile copacilor.

— Ce e, Top ? întrebă Cyrus Smith.

Top lătra tot mai tare, sărind în jurul unui pin uriaș.

Deodată, Pencroff strigă:

— Ah ! Bun ! Foarte bine !

— Ce e ? întrebă Gédéon Spilett.

— Noi căutăm o epavă pe mare sau pe pământ !

— Ei și ?

— Ei bine, ea se găsește în văzduh !

Și marinarul arată un fel de zdreanță mare, albicioasă, agățată în vârful pinului și din care Top adusese o bucată căzută pe jos.

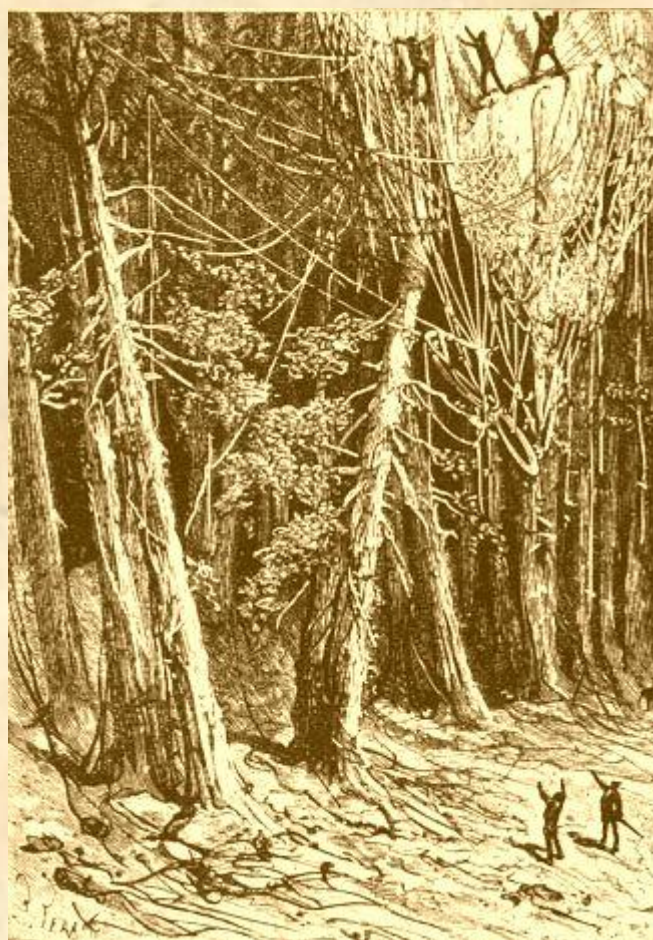
— Dar asta nu e o epavă ! strigă Gédéon Spilett.

— Ba să avem iertare ! răspunse Pencroff.

— Cum ? Este ?...

— E tot ce-a mai rămas din nava noastră aeriană, din balonul nostru, care a eșuat acolo, în vârful copacului.

Pencroff nu se înșela și scoase niște urale puternice, adăugînd:

— Iată o pînză minunată ! Avem acum din ce ne face rufărie pentru ani de zile. Ce de batiste și cămăși vom avea ! Ei, domnule Spilett, ce spuneți de o insulă în care cămășile cresc în copaci ?

Era într-adevăr o întîmplare fericită pentru pionierii insulei, să regăsească rămășițele aerostatului, care căzuse acolo după ce se înălțase ultima oară, zadarnic, în văzduh. Rămînea de hotărît dacă să păstreze învelișul sub această Formă, pentru cazul în care ar fi încercat o nouă călătorie aeriană, sau să întrebuițeze cu folos cele cîteva sute de coți de pînză de bumbac, de cea mai bună calitate, după ce vor fi îndepărtat lacul, cu care era acoperită. Bucuria lui Pencroff fu împărtășită de toți.

Dar învelișul agățat de copac trebuia luat și pus într-un loc sigur. Lucrul acesta n-a fost ușor ! Nab, Ilarbert și marinarul, urcați în vîrful copacului, făcură minuni de acrobație, ca să elibereze din încheștarea crengilor aerostatul uriaș, acum dezumflat.

Operația ținu peste două ore și avu drept rezultat scoaterea învelișului cu supapă, a resorturilor și a garniturilor sale de aramă, ba chiar și a plasei, care reprezenta o mare cantitate de sfoară. De asemenea,, a fost salvat cercul' de siguranță de la baza balonului și ancora. învelișul, afară de locul în care se spărsese, era. în stare bună și numai appendicele inferior fusese rupt.

O comoară le picase din cer !

— Nădăjduiesc, domnule Cyrus, spuse marinarul, că dacă ne vom hotărî vreodată să părăsim insula, nu vom mai călători cu balonul. Vapoarele astea ale văzduhului nu te duc chiar unde vrei. După părerea mea, mai bine ne-am apuca să facem o navă mare de vreo douăzeci de tone. Din această țesătură, voi face pînzele trebuitoare corăbiei. Iar din rest ne vom îmbrăca !

— Vom vedea, Pencroff, vom vedea, răspunse Cyrus Smith.

— Deocamdată, să punem totul în siguranță, răspunse Nab.

Într-adevăr, nu putea fi deocamdată vorba să transporte la Casa de Granit acea uriașă cantitate de pînză și sfoară, care era foarte grea, și pînă cînd vor fi construit un vehicul bun pentru căratul lor, era totuși mai bine să adăpostească această bogăție de furia uraganelor. Pionierii, opintindu-se cu toții, izbutiră să tragă epava pînă la țărm, unde găsiră o grotă destul de mare, astfel orientată, încît nu pătrundea în ea nici vîntul, nici ploaia, și nici marea.

— Aveam nevoie de un dulap, ca să punem la adăpost balonul, spuse Pencroff, și iată an găsit unul, dar cum nu se încuie cu cheia, e mai bine să-i astupăm intrarea. Nu spun asta pentru hoții cu două picioare, ci pentru cei în patru labe.

La ora șase seara, totul fu terminat și după ce dădură micului port numele, foarte nimerit de altfel, de „portul Balonului", se întoarseră la capul Ghearei. Pencroff și inginerul discutau despre diferitele proiecte, care trebuiau executate în timpul cel mai scurt. Printre lucrările ce nu sufereau întîrziere, se impunea construirea unui pod peste rîul Mercy, ca să stabilească o'legătură ușoară cu

sudul insulei; apoi vor veni cu căruciorul să ia aerostatul, căci barca nu le-ar fi îngăduit să-l transporte; mai târziu, aveau să facă o barcă mai mare, cu care să poată întreprinde călătorii în jurul insulei, apoi...

Între timp, se întunecase. Când pionierii ajunseră la capul Epavei, la locul unde descoperiseră prețioasa ladă, se înserase de-a binelea. Dar nici acolo, ca și în celelalte locuri cercetate pînă atunci, nici o urmă nu arăta că ar fi naufragiat vreun vas și nu puteau de cît să tragă aceleași concluzii la care ajunsese Cyrus Srrith.

De acolo pînă la Casa de Granit mai rămîneau .de făcut patru mile, pe care le străbătura repede. Era aproape de miezul nopții, cînd pionierii ajunseră la primul'cot al rîului Mercy.

Aici, albia avea o lărgime de optzeci de picioare și e,ra greu de trecut, dar Pencroff, ca marinar încercat, se obligase să învingă greutatea.

Fără îndoială, că pionierii erau frînți de oboseală. Călătoria fusese lungă și muncă depusă pentru adăpostirea rămășițelor balonului îi sleise de-a. binelea de. puteri. Erau grăbiți să se întoarcă la Casa de Granit, să mănînce și să se culce. Dacă podul ar. fi existat, ei ar fi fost acasă într-un sfert de oră.

Noaptea era foarte întunecoasă. Pencroff se pregătea să se țină de cuvînt, construind o plută cu care să treacă rîul Mercy. împreună cu Nab, înarmați cu topoare, aleseră doi copaci de lîngă tărîm, din care hotărîră să facă o plută. Cu ultimele lor puteri, atacară baza copacilor.

Cyrus Smith și Gédéon Spilett ședeau pe mal, așteptînd momentul să le vină în ajutor, iar Harbert se plimba primprejur, fără să se depărteze însă prea mult.

Deodată, băiatul, care hoinărea în susul apei, se întoarse repede, arătînd ceva cu degetul;

—Plutește ceva acolo, în voia valurilor ! strigă el. Pencroff își întrerupse lucrul și zări un obiect, care apărea nedeslușit în umbră.

—O barcă ! spuse el.

Se apropiara cu toții și, spre marea lor mirare, zăriră într-adevăr o barcă dusă de curent.

—Hei, ăia din barcă ! strigă el dintr-un vechi obicei marinăresc, fără să-și dea seama că era mai bine să facă cît mai puțin zgomot.

Nici un răspuns. Barca continua să lunece și nu mai era decît la cîțiva pași, cînd marinarul strigă:

—Dar e piroga noastră ! S-a rupt odgonul și a fost tîrîtă de curent! Ne-a sosit la țanc !

—Piroga noastră ?, șopti inginerul.

Pencroff avea dreptate. Era într-adevăr barca lor, al cărei odgon fără îndoială se rupsesse și care se întorcea singură de la izvoarele rîului Mercy. Acum trebuiau s-o prindă, înainte ca ea să fie tîrîtă de curentul rîului, dincolo

de revărsarea lui. Cu ajutorul unei prăjini, Nab și Pencroff izbutiră, cu multă îndemînare, să tragă barca la mal.

Inginerul se urcă cel dintîi în pirogă și, apucînd odgonul, se încredința, pipăindu-l, că se rupsese datorită frecării de stîncă.

— Iată, îi spuse reporterul încet, iată ce se poate numi o împrejurare...

— Ciudată, adăugă Cyrus Smith.

Ciudată sau nu, era o împrejurare fericită! Harbert, reporterul, Nab și Pencroff se îmbarcară. Ei nu se îndoiau o clipă de faptul că odgonul se rupsese; dar cel mai curios lucru era că barca ajunsese

În dreptul lor la un moment atît de potrivit. Soiul acesta de întîmplări ține mai mult de domeniul basmelor.

Cu cîteva lovituri puternice de vîsle, pionierii ajunseră la punctul de revărsare a rîului Mercy. Aici, barca fu trasă pe plajă pînă la Cămin, apoi se îndreptară cu toții către scara Casei- de Granit.

Dar, în acea clipă, Top latră cu furie, și Nab, care căuta prima treaptă, scoase un țipăt...

Scara dispăruse !

CAPITOLUL VI

Strigătele lui Pencroff. O noapte la Cămin. Săgeata lui Harbert. Planul lui Cyrus Smith. O soluție neașteptată. Ce se petrecuse la Casa de Granit. Jup în slujba pionierilor.

Cyrus Smith se oprise fără să rostească nici un cuvînt. Tovarășii săi pipăiau în întuneric atît pereții de granit ca să vadă dacă nu cumva scara fusese deplasată de vînt, cît și solul, pentru cazul cînd s-ar fi desprins, căzînd pe jos... Dar scara nu era de găsit nicăieri și, din pricina întunericului de nepătruns, nu se putea vedea nici dacă ea fusese aruncată, poate de vreo răbufnire a vîntului, pe ieșitura de la jumătatea zidului de granit.

— Dacă e o glumă, strigă Pencroff, e una proastă ! Să sosești acasă la tine și să nu mai găsești scara care duce la camera ta, nu e un lucru plăcut pentru niște oameni obosiți !

Nab scotea strigăte de uimire.

— Și nici măcar n-a suflat vîntul ! observă Harbert. Încep să cred că se petrec lucruri ciudate pe insula Lincoln, spuse Pencroff.

— Ciudate ? interveni Gédéon Spilett. Nicidecum, Pencroff. Nimic nu este mai firesc. Cineva a venit în lipsa noastră, a pus stăpînire pe casă și a tras scara !

— Cineva ! strigă marinarul. Și cine oare ?

— Cine ? Vînătorul cu alicea, răspunse reporterul. De ce n-am încerca să explicăm astfel întîrîmplarea aceasta neplăcută ?

— Ei bine ! Dacă e cineva acolo, răspunse Pencroff înjurînd, căci începuse să-și piardă răbdarea, am să-l strig și va fi nevoit să-mi răspundă.

Și, cu o voce tunătoare, marinarul scoase un „hei, care-i acolo?” prelung, pe care ecoul puternic îl repetă.

Pionierii traseră cu urechea și li se păru că din înălțimea Casei de Granit se aude un fel de rîs răutăcios. Dar nici un glas nu-i răspunse lui Pencroff și toate strigătele puternice și repetate ale marinarului se dovediră zadarnice.

Oamenii cei mai nepăsători din lume ar fi avut de ce să se mire, și nici pionierii noștri nu puteau rămîne indiferenți. În situația în care se aflau, orice întîmplare avea însemnătatea ei și, fără îndoială că, de șapte luni de cînd locuiau pe această insulă, nu fuseseră niciodată într-o situație atît de încurcată.

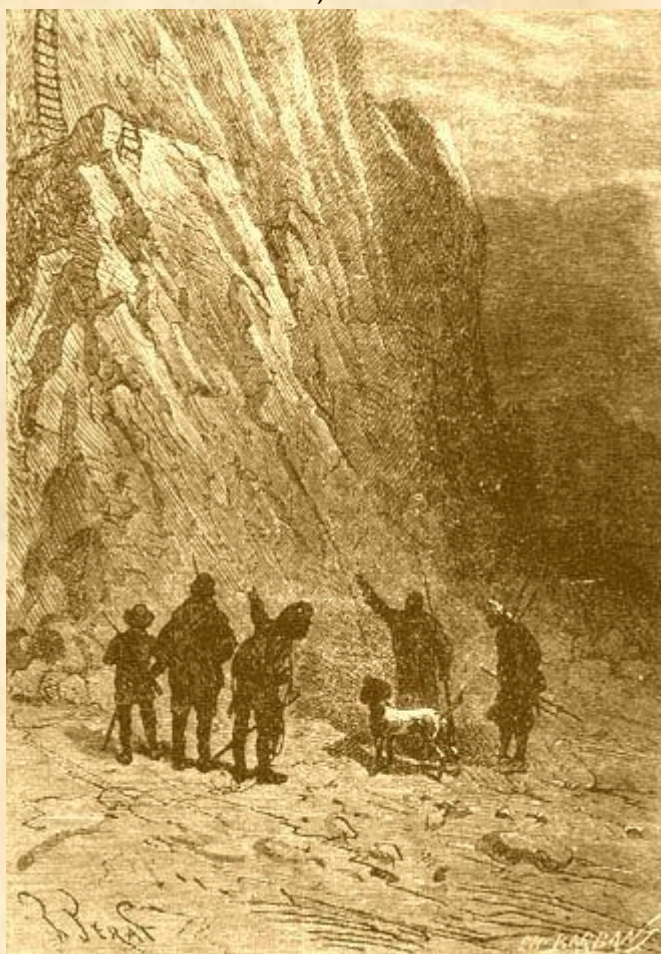
Așa cum stăteau acum lucrurile, uitaseră de oboseală și, stăpîniți de ciudățenia întîmplării, se grămădiseră la poalele stîncii de granit, neștiind ce să mai facă: își puneau întrebări la care nu aflau răspuns și se pierdeau în nenumărate presupuneri, care de care mai de necrezut. Nab se văicărea, foarte necăjit că nu putea să se întoarcă la bucătăria sa, cu atît mai mult cu cît proviziile luate la plecare se terminaseră și nu avea cum să facă rost deocamdată de altele.

— Dragii mei, spuse atunci Cyrus Smith, nu avem altceva de făcut decît să așteptăm să se facă ziuă și atunci să procedăm după împrejurări. Pînă una alta, să mergem la Cămin. Acolo vom fi la adăpost și, dacă nu avem ce mânca, cel puțin vom dormi.

— Dar cine o fi nerușinatul care ne-a făcut una ca asta ? întrebă încă o dată Pencroff nedumerit.

Oricine ar fi fost *nerușinatul*, nu le rămînea altceva de făcut, după cum spusese inginerul, decît să se ducă la Cămin și să aștepte acolo pînă în zorii zilei. Totuși, îi porunciră lui Top să rămîna sub ferestrele Casei de Granit și cînd Top primea un ordin, îl executa fără să crîcnească. Curajosul cîine rămase deci la poalele Casei de Granit, în timp ce stăpînul său și tovarășii lui își căutau adăpost între stînci.

Am minți dacă am spune că pionierii, cu toată oboseala lor, dormiră bine pe nisipul Căminului. Nu numai că erau îngrijorați de noul incident, datorită întîmplării sau pricinuit poate de mîna omului, dar la Cămin erau și foarte

prost instalați. Însă oricare ar fi fost pricina, locuința lor se afla deocamdată ocupată și ei nu se puteau întoarce acasă.

În afară de aceasta, Casa de Granit era mai mult decît o locuință. Ea era și magazia lor. Acolo se afla tot materialul coloniei, arme, instrumente, unelte, muniții, alimente și altele. Dacă totul era jefuit, bieții oameni se vedeau nevoiți s-o ia de la început, să amenajeze din nou un adăpost, să-și facă iar arme și unelte. Ori lucrul acesta era destul de grav. În culmea neliniștei, ieșeau mereu, cînd unul, cînd altul, să vadă ce face Top. Numai Cyrus Smith aștepta cu răbdarea lui obișnuită, cu toate că mintea lui se întărește cînd vedea că se află în fața unui fapt cu totul de neînțeles și era indignat la gîndul că în jurul său, sau poate deasupra sa, se petrece un lucru nelămurit. Gédéon Spilett împărtășea întru totul părerile sale și amîndoi se sfătuiră de cîteva ori în șoaptă, examinînd împrejurările acestea de neînțeles, în care nu-i mai ajuta nici experiența, nici spiritul lor de observație. Fără îndoială, exista un mister pe această insulă. Dar cum să dezlege această taină ? Harbert nu știa ce să mai creadă și ar fi vrut să afle cegîndește Cyrus Smith.

Cel mai supărat dintre toți era Pencroff, care tuna și fulgera:

— Este o glumă proastă, spunea el, ni s-a făcut o farsă! Mie nu-mi plac farsele și vai de cel care a făcut-o, cînd mi-o cădea în mîini !

Cum se crăpă de ziuă, pionierii, bine înarmați, se duseră pe țarm, pînă la șirul de stînci care ieșeau din apă. Casa de Granit, așezată drept în bătaia soarelui, avea să fie luminată în curînd de primele raze. Într-adevăr, înainte de ora cinci, ferestrele casei, cu obloanele închise, se zăriră prin perdeaua de frunziș.

Privind ferestrele, totul li se părea normal. Dar, cînd văzură că ușa, pe care o închiseseră înainte de plecare, era acum larg deschisă, scoaseră cu toții un strigăt puternic.

Nu mai rămînea nici o îndoială că cineva pătrunsese în Casa de Granit.

Scara superioară, întinsă de obicei de la ieșitura zidului de granit pînă la ușă, era la locul ei, dar scara inferioară fusese scoasă și ridicată pînă în prag. Era vădit că musafirii nepoftiți au ținut să se pună la adăpost de orice surpriză. Nu era însă cu, puțință să se stabilească cine erau și cîți erau, deoarece nimeni nu se arată privirii.

Pencroff strigă din nou.

Nici un răspuns.

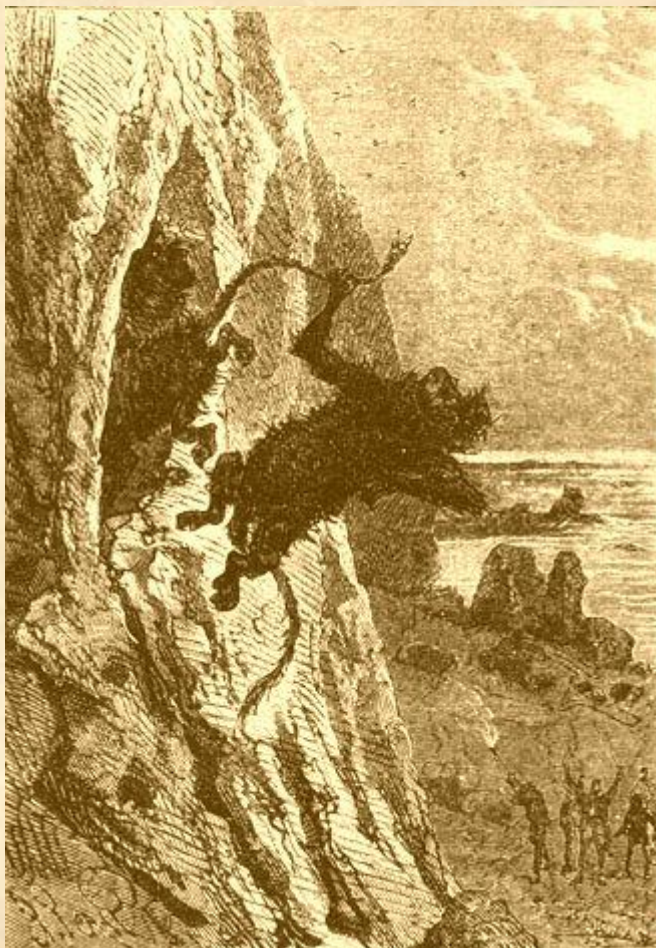
— Golanii! strigă marinarul. Dorm și nu le pasă, ca și cînd ar fi la ei acasă ! Hei! Pirați, bandiți, tîlhari !

În clipa aceea, se luminează complet, și fațada Casei de Granit fu inundată de razele soarelui. Dar, atît înăuntru, cît și afară, totul era liniștit.

Pionierii se întrebau dacă în Casa de Granit se afla sau nu cineva, cu toate că poziția scării arăta lămurit că ocupanții, oricare ar fi fost ei, nu putuseră fugi. Dar cum să ajungă pînă la ei ?

Lui Harbert îi dădu atunci în gând să lege o frînghie de o săgeată și să arunce această săgeată în așa fel, încît să se înfigă în prima treaptă a scării, care atîrna în pragul ușii. Ar putea apoi să tragă de sfoară în așa fel, încît să readucă scara la pămînt și să restabilească legătura cu Casa de Granit.

Altceva nu puteau să facă și, cu puțină îndemînare, lucrul trebuia să izbutească. Din fericire, arcul și săgețile fuseseră depuse într-un coridor al Căminului, unde se aflau de asemenea cîțiva zeci de coți de frînghie împletită din foi de hibiscus. Pencroff desfășură frînghia și fixă un capăt al ei de o săgeată bine ascuțită. Apoi, Harbert puse săgeata în arc și ochi cu mare grijă extremitatea de jos a scării.

Cyrus Smith, Gédéon Spilett, Pencroff și Nab se retrăseseră în așa fel, încît să observe tot ce se petrecea în Casa de Granit. Reporterul ținea sub observație ușa, cu carabina gata de tragere.

Arcul se încorda și săgeata şuieră, tîrînd după sine frînghia. Ținta fiind bine ochită, săgeata se înfipse în locul dorit.

Harbert izbutise, dar cînd frînghia începu să tragă scara, un braț trecu repede prin crăpătura ușii, o apucă și o trase înăuntru.

—Mizerabile! strigă marinarul. Mi se pare că nu mai ai mult de așteptat pînă să te lovească un glonte.

—Dar cine-o fi ? întrebă Nab.

—Cine ? N-ai văzut ?

—Nu.

—Păi, e o maimuță ! Locuința noastră a fost ocupată de maimuțe, care s-au urcat pe scară în lipsa noastră !

În aceeași clipă, parcă pentru a întări cele spwse de marinar, vreo trei-patru maimuțe deschiseră obloanele și se arătară la ferestre, salutînd cu mii de strîmbături pe adevărații proprietari.

—Știam că e doar o farsă ! strigă Pencroff. Dar farsorul ăsta va plăti pentru toți ceilalți !

Marinarul întinse pușca, ochi repede una din maimuțe și trase. Celelalte dispărură, afară de una care, lovită mortal, căzu pe plajă.

Nu mai rămînea îndoială că animalul doborît făcea parte din specia antropomorfelor, denumite astfel din pricina asemănării lor cu omul. Harbert, cu vastele-i cunoștințe în domeniul zoologiei, declară că această maimuță mare era un urangutan.

— Ce animal minunat ! strigă Nab.

— Minunat, dacă vrei tu, răspunse Pencroff, dar încă nu văd cum ne vom întoarce acasă.

— Harbert e un bun țintaș, spuse reporterul, și arcul lui este aici. Să mai încerce.

— Bine, dar maimuțele sînt. șirete! strigă Pencroff. Ele n-o să mai stea la fereastră, așa că n-o să le putem ucide. Ah, cînd mă gîndesc la pagubele pe care pot să le facă în camere și în magazie...

— Răbdare ! răspunse Cyrus Smith. Lighioanele astea nu ne pot ține multă vreme în încurcătură !

— N-am să mă liniștesc decît atunci cînd' am să le văd afară, răspunse marinarul. Și apoi, cine știe cîți caraghioși din ăștia sînt acolo sus ?

Ar fi fost greu să i se răspundă lui Pencroff și tot atît de greu să se reînceapă tentativa cu săgeata, căci extremitatea inferioară a scării fusese trasă înăuntru și, cînd încercară din nou să smucească frînghia, ea se rupse, iar scara rămase sus.

Mai trecură două ore, în timpul cărora maimuțele avură grijă să nu se arate; dar ele erau tot acolo, și de cîte ori își furișau un bot sau o labă prin ușă, erau întîmpinate cu salve de pușcă.

— Să ne ascundem, spuse atunci inginerul. Poate că maimuțele ne vor crede plecați și vor ieși din nou. Spilett și Harbert. să stea la. pîndă după stînci și să. tragă cum va apare vreuna.

Sfaturile inginerului fură urmate; reporterul și tînărul, cei mai buni. ochitori ai coloniei, se așezară la. pîndă. între timp, Nab, Pencroff și Cyrus Smith se urcară pe platou îndreptîndu-se spre pădure ca să vîneze puțin, căci sosise ora mesei, și proviziile lor se sfîrșiseră.

Vînătorii se întoarseră peste o jumătate de ceas cu cîțiva porumbei, pe care înfipseră cum putură. Între timp, nu se arătase nici o maimuță.

Cît timp Gédéon Spilett și Harbert mîncară, Top stătu de strajă sub ferestre. După masă, țintașii noștri se întoarseră la postul lor.

După alte două ore, situația era aceeași. Maimuțele nu dădeau nici un semn de viață, parcă dispăruseră de acolo, speriate, probabil, de moartea uneia dintre ele și de focurile de pușcă. Stăteau ascunse în fundul camerelor Casei de Granit sau chiar în magazie. Și cînd se gîndiră pionierii la bogățiile care se aflau în magazie, ajunseră, cu toată stăruința inginerului de a-și păstra răbdarea, să-și iasă de-a binelea din fire. Nu-i vorbă, aveau și de ce.

— Începe să fie destul de neplăcută povestea asta, spuse în cele din urmă reporterul. Și poate să mai țină mult.

—Totuși, trebuie să-i gonim pe tîlharii ăștia strigă Pencroff. Oricît de numeroși ar fi, le venim noi de hac, dar pentru asta ar trebui o luptă corp la corp ! Nu-i nici un mijloc să ajungem pînă acolo ?

—Ba da, răspunse atunci inginerul, străfulgerat de un gînd.

—Ei, dacă există, e desigur și cel mai nimerit, spuse Pencroff, căci tot nu știm ce să facem. Spuneți-l!

—Să încercăm să pătrundem în Casa de Granit prin fostul canal de scurgere al lacului, răspunse inginerul.

—Ei! Mii de draci! strigă marinarul. Cum de nu m-am gîndit la una ca asta ?

Era într-adevăr singurul mijloc de a intra în Casa de Granit, pentru a goni maimuțele de acolo. E drept că intrarea canalului fusese închisă cu un zid de stînci cimentate, pe care acum se vedeau nevoiți să-l sacrifice, dar pe care îl puteau reface. Din fericire, inginerul nu-și pusese încă în aplicare planul său, care prevedea camuflarea acestei intrări prin inundarea porțiunii de teren respective. Altfel, lucrurile n-ar fi mers chiar atît de ușor.

Trecuse de amiază, cînd pionierii, înarmați cu tîrnăcoape și hîrlețe, părăsiră Căminul și trecură pe sub ferestrele Casei de Granit. După ce îi porunciră lui Top să rămînă la postul său, se îndreptară spre platoul Grande-Vue.

Dar nu făcuseră nici cincizeci de pași, cînd auziră lătratul furios al cîinelui. Suna ca o chemare disperată.

Se opriră numaidecît.

—Repede înapoi! spuse Pencroff. O luară cu toții la fugă spre casă.

Ajunși la cotitură, ei constatară că situația se schimbase.

Într-adevăr, maimuțele, speriate deodată de o pricină necunoscută, căutau să fugă. Vreo două, trei alergau și săreau de la o fereastră la alta, cu sprinteneala unui acrobat. Ele nici nu căutau măcar să pună scara la loc și să coboare pe unde se urcaseră. Groaza pe care o resimțeau le făcuse să uite de ea. Cinci sau șase dintre ele erau acum în bătaia puștilor și pionierii, ochind u-le cu ușurință, traseră. Unele, rănite sau moarte, căzură în interiorul camerelor, scoțînd țipete îngrozitoare. Celelalte se prăvăliră în afară și peste cîteva minute totul te făcea să presupui că nu mai rămăsese nici una vie în Casa de Granit.

Pencroff izbucni din nou în urale.

—Lasă uralele, spuse Gédéon Spilett.

—De ce ? Le-am omorît pe toate !

—Foarte bine, dar cu asta tot n-am izbutit să ajungem în casă.

—Să mergem la canal ! spuse Pencroff.

—Bineînțeles, răspunse inginerul. Deși ar fi fost mai bine...

În aceeași clipă, ca un răspuns la observația lui Cyrus Smith, zăriră scara alunecînd pe pragul ușii, apoi desfășurîndu-se și căzînd pînă jos.

—Ei ! Ciudat lucru ! strigă marinarul, uitîndu-se la Cyrus Smith.

—Cam prea ciudat! murmură inginerul, repezindu-se cel dintîi spre scară.

— Băgați de seamă, domnule Cyrus ! strigă Pencroff. Poate că mai sînt cîteva pe acolo...

— Vom vedea, răspunse inginerul, fără să se oprească.

Toți tovarășii îl urmară și peste un minut se aflau în pragul ușii.

Căutară peste tot. Nu era nimeni în camere și nici în magazie. Spre bucuria lor, constatară că magazia nu fusese răscolită de maimuțe.

— Dar cu scara cum se explică ? strigă marinarul. Cine ne-o fi aruncat-o ?

În clipa aceea, se auzi însă un țipăt și o maimuță uriașă, care se ascunsese, dădu buzna în sală, urmărită de Nab.

— A ! Hoața ! strigă Pencroff. Și cu toporul în mîină, era cît pe aci să crape capul animalului, cînd Cyrus Smith îl opri, spunîndu-i:

— Cruț-o, te rog, Pencroff !

— Să cruț această dihanie ?

— Da ! Ea ne-a aruncat scara !

Inginerul spusese aceasta cu o voce atît de ciudată, încît era greu de știut dacă vorbește serios sau nu.

Totuși, ei se aruncară asupra maimuței, care după scurt timp fu trîntită la pămînt și legată cobză.

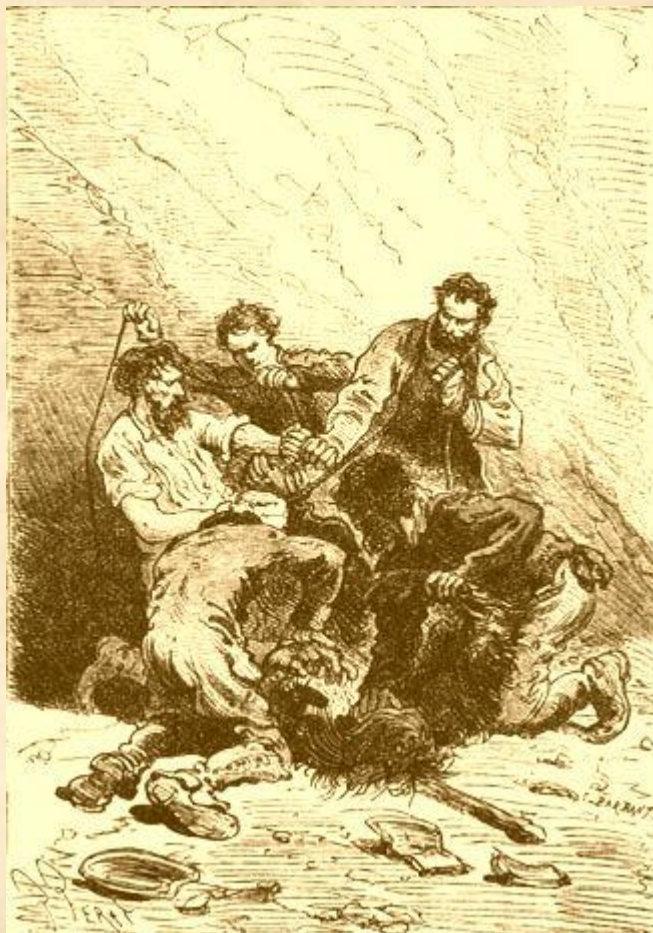
— Uf, grea luptă ! strigă Pencroff. Și acuma ce facem cu acest maimuțoi ?

— Un ajutor în gospodărie, răspunse Harbert.

Și vorbind astfel, tînărul nu glumea, căci el știa cîte servicii poate să îndeplinească o astfel de maimuță, care de obicei e foarte deșteaptă.

Pionierii se apropiară de ea și-o observară cu atenție. Era un urangutan. Maimuțele din această familie sînt de o inteligență aproape omenească. Folosite la treburile casei ele servesc la masă, mătură odăile, curăță hainele și ghetetele, se servesc de cuțit, de furculiță și lingură și le place chiar vinul.

Maimuțoiul, legat fedeleș în sala mare a Casei de Granit, era un exemplar mare și frumos, înalt de vreo șase picioare, cu pieptul lat și trupul bine proporțional. Ochii lui, ceva mai mici decît ai unui om, străluceau de inteligență; dinții săi albi luceau sub mustață și avea o barbă scurtă și crețată.

—Frumos băiat spuse Pencroff. Dacă i-am cunoaște barem limba pe care o vorbește, am putea să ne înțelegem cu el

—Atunci, spuse Nab, e lucru serios ? îl vom lua la noi ?

—Da, Nab, răspunse zîmbind inginerul.

—Nădăjduiesc că ne va fi de ajutor, adăugă Harbert. Pare tînăr, așa că va fi ușor de domesticit.

—Și ne vom purta bine cu el, nu-i așa ? spuse Pencroff, căruia îi trecuse supărarea. Apoi, apropiindu-se de urangutan, îl întrebă: Ei, băiete, ce mai faci ?

Urangutanul răspunse printr-un mîrîit, dar nu părea să fie în toane prea rele.

—Vrei să faci parte din colonie ? întrebă marinarul'.

Maimuța mîrîi din nou.

—Și te mulțumești numai cu mîncare ? Urmă un al treilea mîrîit afirmativ.

—Conversația cu el e cam monotună, observă Gédéon Spilett.

—Da, e adevărat! Dar mai tîrziu va vorbi prin gesturi, răspunse Pencroff.

Astfel, colonia se îmbogăți cu un nou membru, care avea să-i aducă nenumărate servicii. În amintirea altei maimuțe pe care o cunoscuse, marinarul ceru să i se dea numele de Jupiter și s-o strige mai scurt: Jup !

Astfel fu instalată și maimuța Jup în Casa de Granit.

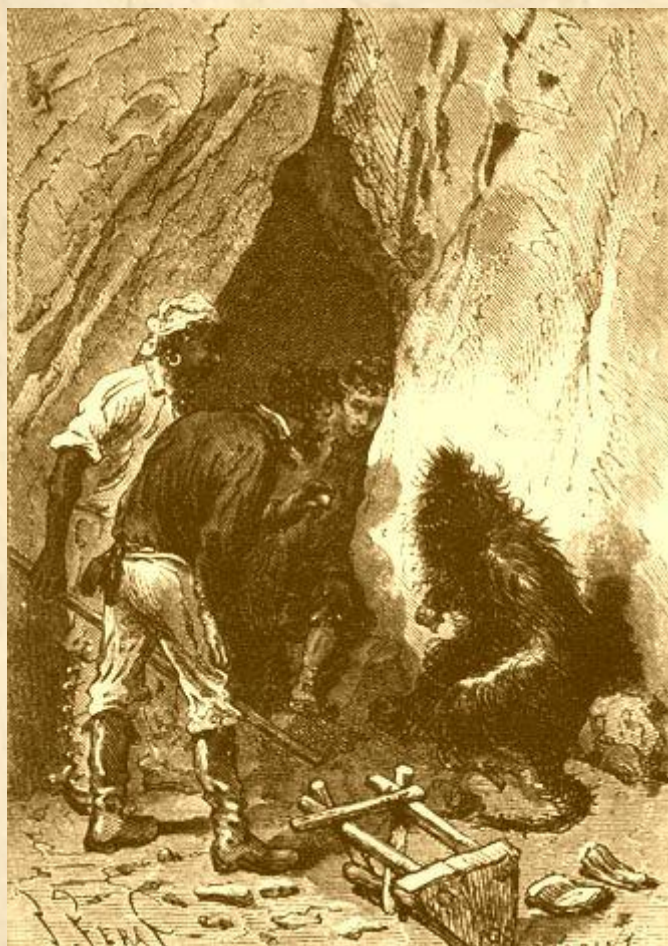
CAPITOLUL VII

Planuri. Un pod peste râul Mercy, Platoul GrandeVue devine insulă. Podul mobil. Recolta de grîu. Pîrîul. Podețele. Curtea de păsări. Porumbarul. Cei doi măgari sălbatici. Căruța înhămată. Excursie la portul Balonului.

Pionierii insulei Lincoln își recuceriseră deci locuința, fără să fie nevoiți să treacă prin fostul cana! și fiind astfel scutiți de o muncă grea de zidărie.

Ultimele ore ale acestei zile le hărăziră înmormîntării maimuțelor; apoi, pionierii puseră totul în ordine prin camere, unde, cu toate că nepoftiții musafiri răsturnaseră mobilele, din fericire, însă, nu spărseseră mai nimic. Nab aprinse din nou focul la bucătărie și rezervele din cămară fură folosite la pregătirea unui prînz, din care se înfruptară pe săturate.

Jup nu fu uitat nici el și mîncă cu poftă cîteva migdale și o parte din rădăcinile pe care le puseseră înainte în mare cantitate. Pencroff îi dezlegase numai brațele, socotind nimerit să-i lase totuși picioarele legate, pînă cînd se va mai obișnui cu oamenii. Înainte de culcare, stînd în jurul mesei, Cyrus Smith și tovarășii săi discutară cîteva planuri, ce trebuiau neîntîrziat puse în aplicare. Printre acestea, cele mai însemnate și mai grabnice erau: construirea unui pod peste râul Mercy, care să lege direct partea de sud a insulei cu Casa de Granit, și întocmirea unui țarc destinat muflonilor sau altor animale cu lînă, pe care aveau să le prindă. Amîndouă aceste planuri rezolvau problema îmbrăcăminte, care

devenise cea mai importantă. Într-adevăr, podul le înlesnea să transporte învelișul balonului, din care voiau să-și facă rufe, iar ȋarcul de animale trebuia să le dea lînă pentru îmbrăcăminte de iarnă.

În ceea ce privește crescătoria, Cyrus Smith avea de gînd s-o așeze la izvorul Pîriului Roșu, pentru ca animalele să găsească cu ușurință pășuni bogate și mereu proaspete. Drumul dintre platoul Grande-Vue și izvoare era în parte bătătorit, așa că transporturile vor fi ușurate și dacă vor avea un căruț mai bun și dacă vor izbuti să prindă vreun animal de tracțiune.

Dar dacă nu era nici un neajuns ca această crescătorie să fie așezată departe de Casa de Granit, nu se putea spune același lucru despre

curtea de păsări, asupra căreia Nab atrăsese atenția tovarășilor săi. Într-adevăr, păsările trebuiau să fie la îndemîna bucătarului și nici un loc nu părea mai potrivit decît partea aceea a malurilor lacului, din jurul vechiului canal. Păsările acvatice se vor simți acolo tot atît de bine ca și celelalte, iar cu perechea de galinacee, prinsă la ultima lor excursie, vor face cea dintîi încercare a lor de domesticire.

A doua zi, la 3 noiembrie, începură noile lucrări în vederea construirii podului. Toate brațele fură folosite în această lucrare. Coloniștii, ajunși de astădată dulgheri, cărară pe plajă ferăstraiele, topoarele, foarfecile, ciocanele.

Acolo, Pencroff făcu următoarea observație:

—Și dacă în lipsa noastră i s-ar năzări domnului Jup să tragă scara, pe care ne-a aruncat-o ieri atît de politicoș ?

—S-o legăm bine la capătul de jos, răspunse Cyrus Smith. Ceea ce și făcură, proptind-o cu doi ȋaruși înfipti adînc în nisip. Apoi, pionierii, urcînd malul stîng al rîului Mercy, ajunseră repede la cotul rîului.

Se opriră să cerceteze dacă nu era locul cel mai potrivit pentru un pod.

Într-adevăr, de aci pînă la portul Balonului, descoperit abia în ajun pe coasta sudică, depărtarea era de numai trei mile și jumătate, iar de la port nu era greu de făcut un drum, care să ușureze legătura dintre Casa de Granit și sudul insulei.

Atunci, Cyrus Smith împărtăși tovarășilor săi un plan ușor de îndeplinit și foarte avantajos, la care se gândea de cîțva timp. Era vorba de izolarea completă a platoului Grande-Vue, punîndu-l la adăpost de orice atac posibil. În felul acesta, Casa de Granit, Căminul, curtea de păsări și toată partea superioară a platoului, destinată culturilor, erau ferite de stricăciunile pe care le puteau pricinui animalele.

Nimic mai ușor decît îndeplinirea acestui plan și iată cum socotea inginerul să procedeze: El constatare că platoul era apărat din trei părți de diferite cursuri de apă, fie artificiale, fie naturale.

La nord-est se afla lacul Grant.

La nord curgea râul pe care îl descoperiseră de curînd, care își săpase albia de pe platou pînă pe plajă, întrerupt în cursul său doar de cascadă și ar fi fost de ajuns să-i lărgească albia, ca să pună stavilă incursiunii animalelor.

Partea de est era mărginită de mare, începînd de la punctul de revărsare a noului râu, pînă la revărsarea râului Mercy.

La sud curgea râul Mercy, de la punctul său de revărsare pînă la cotul unde trebuia făcut podul.

Rămînea deci deschisă numai partea de vest a platoului, cuprinsă între cotul râului și unghiul sudic al lacului, pe o distanță mai scurtă de o milă. Pentru a izola platoul și în partea aceasta, nu aveau decît să sape un șanț larg și adînc, care să fie umplut cu apele lacului, formînd astfel și o a doua cascadă, care avea să se verse în râul Mercy. E drept că această lucrare ar fi coborît nițel nivelul lacului, dar Cyrus Smilli observase că debitul de apă al Pîrîului Roșu era destul de mare, pentru a compensa această pierdere.

— În felul acesta, adăugă inginerul, platoul Grande-Vue va fi o adevărată insulă, înconjurată de apă și legată de restul domeniului prin podul pe care îl vom face peste râul Mercy, prin cele două punți pe care le-am așezat lîngă cascadă și prin alte cîteva podețe pe care le vom construi mai tîrziu: unul peste șanțul de care vă spuneam și al doilea peste Mercy. Iar dacă aceste poduri și podețe le vom construi în așa fel, încît să poată fi ridicate la nevoie, platoul GrandeVue va fi la adăpost de orice surpriză.

Toată lumea fu de aceeași părere și Pencroff, ridicînd toporul, strigă:

— Să ne ocupăm de pod !

Aceasta era lucrarea cea mai grabnică. Ei aleseră copacii, îi tăiară, îi curățară de crengi și făcură grinzi, scînduri și scîndurele. La capătul sprijinit de țărmul drept al râului, podul avea să fie fix, iar la capătul opus, mobil, în așa fel, încît să se poată ridica cu ajutorul unui scripete, așa cum văzuseră ei la unele poduri.

Cu toate că munceau cu pricepere, această lucrare însemnată le răpi destul de mult timp, fiindcă râul era larg de optzeci de picioare. Ca să susțină partea fixă a podului, pionierii fură nevoiți să înfigă câțiva pari în albia râului și să-și facă și un fel de mai pentru bătut capetele parilor, ce aveau să formeze două arcade, dând astfel podului posibilitatea să suporte greutatea mai mari.

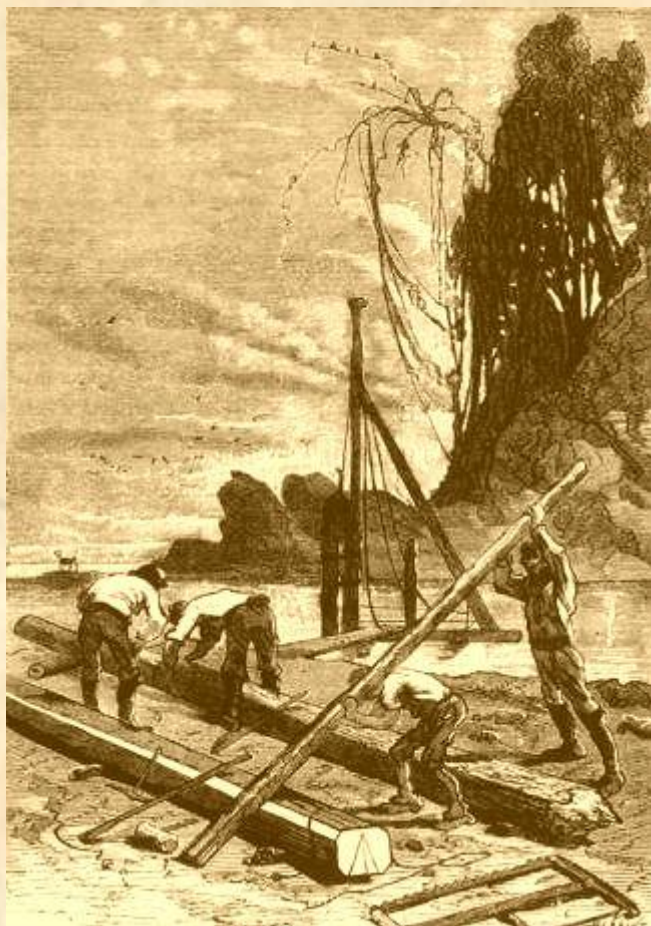
Din fericire, nu lipseau sculele pentru prelucrarea lemnului, nici fierăria pentru consolidare, nici iscusința unui om care se pricepea de minune la astfel de lucrări și, în sfârșit, nici zelul tovarășilor săi, care în cele șapte luni trăite pe insulă căpătaseră multă îndemânare.

Construirea podului peste râul Mercy ținu trei săptămîni. La prînz mîncau chiar pe șantier și vremea fiind minunată, nu se întorceau la Casa de Granit decît pentru cină.

În tot acest timp, Jup se obișnuia cu stăpînii săi, dar tot îi mai cercetă din cînd în cînd cu o privire mirată. Din prudență, Pencroff nu-i dădea încă libertatea deplină, așteptând pentru aceasta, pe bună dreptate, ca hotarele platoului să fie mai greu de trecut, în urma lucrărilor pe care le executau. Top și Jup se înțelegeau foarte bine și se jucau împreună, dar maimuța făcea totul cu seriozitate.

În ziua de 20 noiembrie, lucrarea fu gata. Partea mobilă a podului, echilibrată cu greutatea, era ușor de manevrat și solid construită. Între legăturile în care era prinsă și ultima traversă pe care se sprijinea la închidere, rămînea un loc destul de larg, de vreo douăzeci de picioare, dincolo de care nu se puteau avînta animalele.

Socotiră atunci că venise momentul să aducă învelișul aerostatului, pe care pionierii doreau să-l vadă cît mai curînd la ei acasă. Pentru transportul acestuia, era nevoie de un cărucior, și mai trebuiau să taie și un drum prin desișurile Far-West-ului. Ori munca aceasta cerea timp. Nab și Pencroff făcură mai întîi „o recunoaștere” pînă la portul Balonului și, constatînd că „stocul de pînză” stătea bine acolo, în grota în care-l lăsaseră, hotărîră să continue fără întrerupere lucrările de amenajare a platoului Grande-Vue.

—Acum, spuse Pencroff, putem să ne întocmim curtea de păsări în cele mai bune condiții, pentru că nu mai trebuie să ne temem nici de vizita vulpilor, nici de atacul altor animale răufăcătoare.

—Afară de aceasta, adăugă Nab, vom putea desțeleni platoul, ca să transplantăm diferite plante.

—Și să pregătim al doilea lan de grâu ! strigă marinarul triumfător.

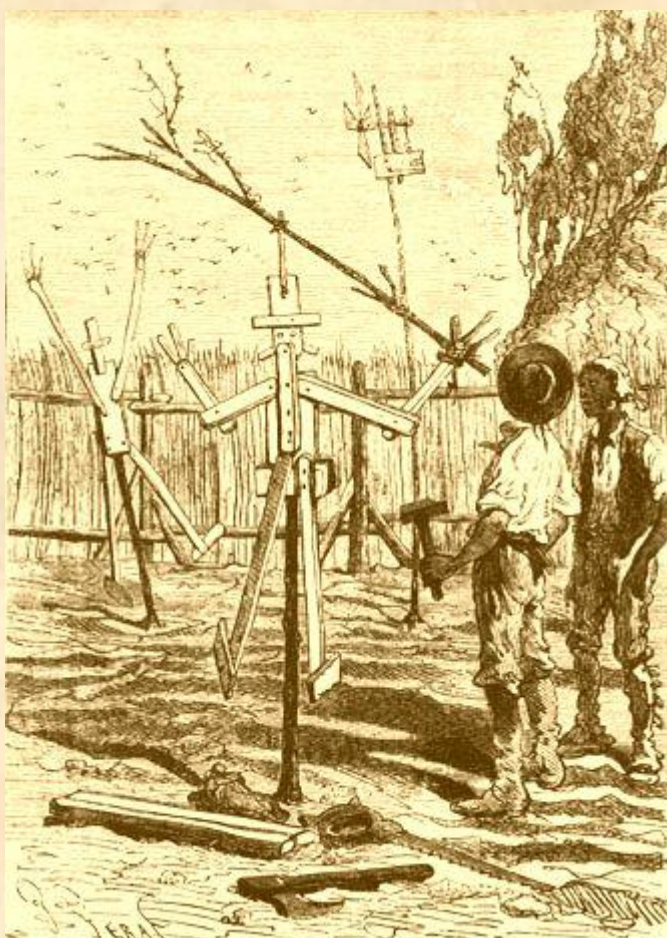
Într-adevăr, primul lan de grâu, însămânțat cu un singur bob, le dăduse, mulțumită îngrijirii lui Pencroff, o recoltă bogată. El produsese cele zece spice prevăzute de inginer, fiecare spic avînd optzeci de boabe. Colonia avea astfel opt sute de boabe de grîn, ceea ce le făgăduia o recoltă din ce în ce mai bună.

Aceste opt sute de boabe, afară de cincizeci, pe care le puseseră la o parte pentru caz de nevoie, aveau să fie semănate pe alt cîmp, cu tot atîta grijă și atenție ca și cel dintîi bob.

Pregătirea terenul, împrejmuiindu-l cu un gard solid, făcut din pari înalți și ascuțiți, pentru ca animalele să nu poată sări peste el. Pencroff, plin de imaginație, făcu moriști care scîrțiau și sperietori pentru păsări. Cele șapte sute cincizeci de boabe fură așezate în mici brazde regulate, urmînd ca natura să facă restul.

La 21 noiembrie, Cyrus Smith începu să traseze șanțul, care avea să închidă platoul spre vest, de la unghiul sudic al lacului Grant, pînă la cotul rîului Mercy. Se apucară îndată de lucru, dar, după un strat de pămînt, dădură din nou de granit. Fură nevoiți să prepare din nou nitroglicerină, care le înlesni și de astădată munca și, în mai puțin de cincisprezece zile, săpară un șanț adînc de douăsprezece picioare și larg de șase, în platoul stîncos. În același fel, făcură o spărtură și în malul de granit al lacului și apele umplură noua albie, formînd astfel un pîrîu căruia i se dădu numele de Pîrîul Glicerinei" și care deveni un afluent al rîului Mercy.

În prima jumătate a lunii decembrie, lucrările de izolare fură isprăvite, așa că platoul Grande-Vue forma acum un fel de poligon neregulat, cu perimetru de aproximativ patru mile, înconjurat de un brîu de apă, care îl ferea împotriva oricărui atac.

În timpul lunii decembrie, căldurile au fost foarte mari. Totuși, pionierii nu se opriră din lucru, ocupându-se cu mare grabă de organizarea curții de păsări.

De la închiderea în întregime a platoului, domnul Jup fusese pus în libertate. El nu-și părăsea prietenii și nu manifesta nici o dorință de evadare. Era un animal blând, foarte puternic și grozav de sprinten. Ca el nu urca nimeni scara Casei de Granit. Era folosit și la unele munci: aducea lemne și căra pietre, scoase din albia noului curs de apă.

Curtea de păsări ocupă un teren de două sute de yarzi pătrați. Ea fu împrejmuită cu gard și pionierii clădiră câteva adăposturi pentru păsări: un fel de colibe din crengi, prevăzute cu despărțituri, care erau în așteptarea oaspeților.

Primii ei locuitori fură o pereche de „tinamu²³”, care dădură repede foarte mulți pui. Ca să le țină de urât, mai aduseră vreo șase rațe din soiul care trăia pe malurile lacului și ale căror aripi strălucitoare, nu mai puțin frumoase decât acelea ale fazanilor aurii, se deschideau în evantai. Peste câteva zile, Harbert prinse o pereche de galinacee din soiul „alector”, cu coada în formă de trenă și care se domesticiră repede. Pelicanii, pescărușii, găinile sălbatice veniră singure să îngroașe rîndurile. După primele neînțelegeri, acest mic popor de păsări care cîrîiau, țipau, cotcodăceau și uguiau sfîrși prin a trăi în armonie și se înmulți îndeajuns pentru a asigura pe viitor hrana coloniei.

Cyrus Smith, ca să-și desăvîrșească opera, făcu un porumbar într-un colț al curții de păsări. Acolo fură așezate câteva perechi de porumbei din aceia care zburau pe înălțimile falezei. Aceștia se obișnuiră repede să se întoarcă în fiecare seară la noua lor locuință, spre deosebire de alte soiuri de porumbei, care trăiesc și se înmulțesc numai în libertate. În sfîrșit, sosi vremea să fie întrebuințat învelișul aerostatului la confecționarea rufelor. Gîndul de a folosi aerostatul pentru o eventuală plecare, aventurîndu-se deasupra unui ocean nemărginit, dispăruse cu desăvîrșire din preocupările pionierilor. Om practic, Cyrus Smith nici nu se mai gîndea la aceasta.

Trebuiau deci să aducă învelișul la Casa de Granit și pionierii cântară să facă din căruciorul lor greoi un vehicul mai ușor și mai lesne de mînuit. Dar chiar dacă aveau vehiculul, le lipseau mijloacele de tracțiune. Se punea întrebarea dacă nu cumva trăia pe insulă vreun rumegător, care să fi putut înlocui cu folos calul, măgarul, boul sau vaca ?

— Într-adevăr, spunea Pencroff, un animal de ham ne-ar fi de mare ajutor, pînă cînd domnul Cyrus Smith are să ne construiască un cărucior cu aburi sau chiar o locomotivă. Sînt sigur că vorn avea într-o zi o cale ferată de la Casa de Granit pînă la portul Balonului, cu o linie de ramificație pînă la muntele Franklin.

Dar pînă la înfăptuirea acestor mărețe planuri, Pencroff s-ar fi mulțumit și cu un simplu patruped bun de ham.

²³ Tinamu — galinacee care trăiesc în America. (N. T.)

Nu trecu mult timp și dorința lui se împlini.

Într-o bună zi, la 23 decembrie, pionierii auziră deodată țipetele lui Nab, îmbinându-se cu lătratul lui Top. Fiind ocupați în interiorul Căminului, se repeziră în grabă afară, temându-se să nu se fi întâmplat vreun accident.

Dar ce le văzură ochii ? în fața lor stăteau două animale mari, puternice, care se aventuraseră pe platoul ale cărui podețe rămăseseră deschise. Erau mascul și femelă și semănau cu doi cai sau mai degrabă cu doi măgari; aveau formele delicate, părul de culoare cafenie, picioarele și coada albă, iar capul, gâtul și trunchiul erau dungate cu negru. Animalele înaintau liniștit, fără să pară speriate, uitându-se cu o privire vioaie la acești oameni, în care nu își recunoșteau încă stăpînii.

—Sînt onaggași ! strigă Harbert. Niște patrupede cam între zebra și cuagga.

—Și de ce nu măgari ? întrebă Nab.

—Pentru că nu au urechi lungi și linia lor este mai grațioasă !

—Măgari sau cai, răspunse Pencroff, sînt, cum ar spune domnul Cyrus, niște *motoare* și prin urmare trebuiesc capturați.

Marinarul, fără să sperie animalele, se furișă printre ierburi pînă la podețul de peste Pîriul Glicerinei, îl închise și onaggașii fură prinși.

Acum se punea problema domesticirii lor. Hotărîră să-i lase cîteva zile liberi pe platou, unde iarba era bogată, și apoi începură să construiască un grajd, în care onaggașii să găsească un -culcuș bun și adăpost peste noapte.

Astfel, minunata pereche fu lăsată în deplină libertate și pionierii, ca să nu-i sperie, nici nu se apropiau de ei. Totuși, fiind obișnuiți cu spațiile largi și cu pădurile adinei, ei simțiră de mai multe ori îndemnul să părăsească platoul. Atunci puteau fi văzuți dînd tîrcoale de-a lungul brîului de ape, care era pentru ei un hotar ce nu putea fi trecut, și scoțînd răgete puternice. Apoi o luau în galop printre ierburi și câinii se linișteau, stăteau ceasuri întregi cu ochii țintă la pădurile spre care drumul le era închis pentru totdeauna.

Între timp, pionierii făcuseră hamuri din fibre vegetale și la cîtev-a zile după prinderea onaggașilor, căruța era gata de înhămat. În același timp, tăiaseră un drum drept prin pădurea Far-West, de la cotul rîului Mercy pînă la portul Balonului. Căruța putea deci porni la drum și pe la sfîrșitul lunii decembrie, se făcu prima încercare cu onaggașii.

Pencroff ajunsesă să îmblînzească aceste animale, încît veneau să-i mănînce din palmă. Atît de mult se învățaseră onaggașii cu marinarul, încît îl lăsau să se apropie oricît, dar odată înhămați, se ridicară în două picioare și Pencroff izbuti cu mare greutate să-i potolească. Totuși, pînă la urmă, se obișnuiră cu hamul.

În ziua aceea, întreaga colonie se urcă în căruță, afară de Pencroff, care mergea înaintea animalelor, și o porniră spre portul Balonului. Este ușor de închipuit cît au fost hurducați, pe acest drum neumblat, dar căruciorul ajunse

fără nici un accident la țintă și în aceeași zi încărcară învelișul și diferitele accesorii ale balonului.

La orele opt seara, trecură înapoi podul de peste râul Mercy și se opriră pe plajă. Onaggașii fură deshămați și duși la, grajd, iar Pencroff, înainte de-a adormi, scoase un oftat de mulțumire, de răsunară bolțile Casei de Granit.

CAPITOLUL VIII

Rufăria. Încălțăminte din piele de focă. Fabricarea piroxilului. Diferite semănături. Pescuitul. Ouăle de broască țestoasă. Domnul Jup face progrese. Țarul. Vânătoarea de mufloni. Alte bogății vegetale și animale. Amintiri din patria îndepărtată.

Prima săptămână a lunii ianuarie a fost consacrată confectionării rufăriei. Degetele care mînuiau acele de cusut găsite în ladă nu erau prea gingașe, dar puternice, iar cusăturile s-au dovedit a fi trainice.

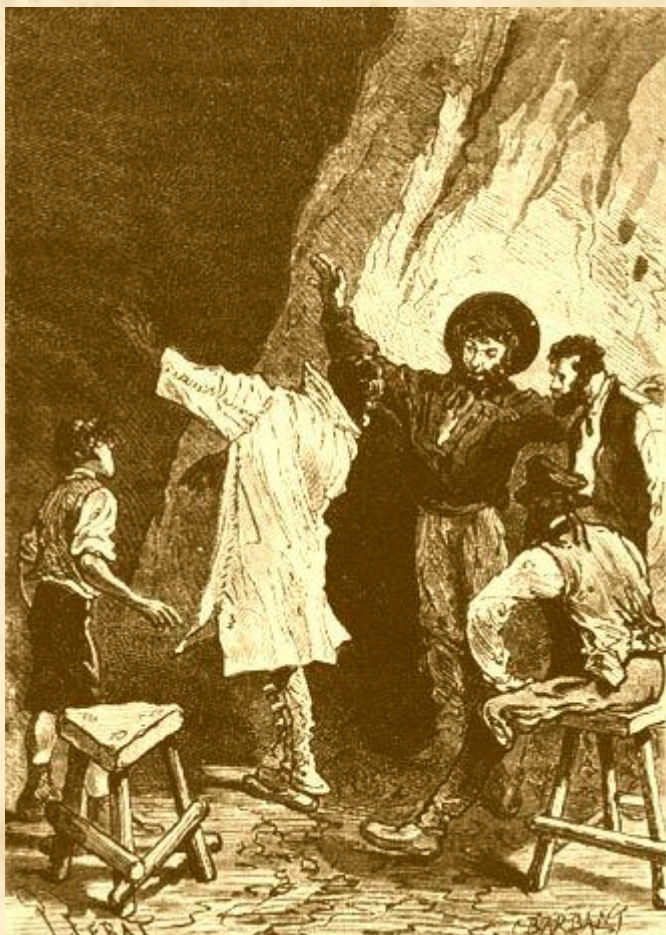
Nu duseră lipsă nici de ață, mulțumită ideii lui Cyrus Smith, care se gîndi să întrebuințeze pe aceea care slujise la cusutul benzilor ce alcătuiau învelișul aerostatului. Gédéon Spilett și Harbert descusură aceste fișii lungi cu o răbdare neîntrecută. Pencroff însă se văzu nevoit să renunțe la o asemenea lucrare care-l enerva peste măsură. În schimb, el se arată neîntrecut, cînd veni rîndul cusutului. Toată lumea știe că marinarii se pricep în mod deosebit la croitorie.

Pînza fu curățată de grăsimi cu sodă și potasă, obținută prin arderea unor anumite plante, iar bumbacul curățat de lac își recapătă elasticitatea naturală; apoi fu supus acțiunii decolorante a aerului, așa că pînă la urmă își recapătă și culoarea albă.

În felul acesta, pionierii își confectionară cîteva duzini de cămăși și de obiele. Ce plăcere pentru pionieri să îmbrace în sfîrșit rufe albe și să se culce pe cearșafuri albe, care făceau paturile lor nespuse de arătoase!

În același timp, își făcură încălțăminte din piele de focă, pentru a înlocui ghetetele și cizmele pe care le aveau de acasă.

La începutul anului 1866, au fost niște călduri foarte mari. Cu toate

acestea, vânătoarea în pădure nu suferi nici un fel de întrerupere. Vînat de tot soiul se găsea din belșug, iar împușcăturile lui Gédéon Spilett și ale lui Harbert, amîndoi buni țintași, nu dădeau niciodată greș.

Cyrus Smith le spunea mereu să facă economie de muniții și căută să ia măsuri ca să înlocuiască praful de pușcă și alicele găsite în ladă, pe care voia să le păstreze pentru viitor. Neștiind ce s-ar putea întîmpla, dacă ar fi nevoiți să părăsească domeniul unde se instalaseră, trebuiau să fie pregătiți pentru orice eventualitate și să-și economisească munițiile, înlocuindu-le cu alte substanțe mai ușor de găsit.

Pentru a înlocui plumbul, pe care Cyrus Smith nu-l găsisese în insulă, el întrebuița alică de fier, ușor de fabricat. Acestea fiind mai ușoare decît cele de plumb, el se văzu nevoit să le facă ceva mai mari, ceea ce avu ca rezultat micșorarea numărului necesar la fiecare încărcătură; dar îndemînarea vîntătorilor înlătura acest neajuns. În ceea ce privește praful de pușcă, Cyrus Smith ar fi putut să-l fabrice, căci avea la dispoziție salpetru, sulf și cărbune, dar această pregătire, pentru a da o pulbere de bună calitate, cerea o atenție deosebită și aparate speciale. Așa că, în cele din urmă, Cyrus Smith se mulțumi să fabrice piroxil, adică fulmicotón, la prepararea căruia putea folosi celuloză. Celuloza alcătuiește țesuturile de bază ale plantelor și poate fi găsită în stare aproape pură, nu numai în fibrele de bumbac, dar și în fibrele textile ale inului și cînepei, în hîrtii, zdrențe, măduvă de soc. Din întîmplare, creșteau destui arbori de soc în apropiere de revărsarea Pinului Roșu. Coloniștii folosiseră pînă atunci și fructul de soc, pentru a prepara un fel de cafea.

În afară de măduva de soc, deci de celuloză, mai aveau nevoie pentru fabricarea piroxilului doar de acid azotic concentrat, pe care-l preparau cu ușurință, avînd la dispoziție acid sulfuric, care în contact cu salpetrul, găsit în stare naturală, dă acid azotic.

Pentru fabricarea piroxilului este destul să lași celuloza să stea un sfert de ceas într-o baie de acid azotic concentrat, apoi s-o clătești bine de tot și s-o pui la uscat. După cum se vede nimic mai ușor. În felul acesta, vîntătorii obținură repede o substanță perfect preparată și care, întrebuițată cu măsură, dădu rezultate minunate.

În același timp, pionierii desteleniră trei acri de pe platoul Grande-Vue, iar restul fu lăsat ca pășune onaggașilor. Totodată, făcură cîteva excursii în pădurile Jacamarului și ale Far-Westului, de unde aduseră o recoltă importantă și variată de spanac, hrean și napi, soiuri sălbatice, pe care doreau să le cultive, pentru a compensa astfel regimul prea bogat în carne, pe care fuseseră nevoiți să-l adopte pînă atunci. Cu ajutorul căruței, ei transportară de asemenea mari cantități de lemne și cărbuni la Casa de Granit. Cu timpul, datorită deselor transporturi, drumul se bătători, devenind curînd, tot atît de practicabil ca și o șosea...

Crescătorii de iepuri continua să dea o prăsilă mare de iepuri și, fiind situată destul de departe de locuință, urechiații 'nu puteau pătrunde pe platoul superior, unde ar fi pricinuit stricăciuni noilor culturi de plante. Parcul de stridii, așezat la adăpostul stîncilor care mărgineau plaja, le furniza scoici minunate. Pe de altă parte, pescuitul, fie în apele lacului, fie în cele ale râului Mercy, nu întîrzie să dea și el rezultate foarte bune. Pencroff instalase niște undițe cu cîrlig de fier, de care se prindeau foarte des păstrăvi minunați și alți pești grozav de gustoși. Acum, maestrul Nab, însărcinat cu treburile bucătăriei, avea posibilitatea să le pregătească bucate variate. Numai pîinea le mai lipsea încă și trebuie să mărturisim că-i duceau dorul.

În această perioadă, avură prilejul să prindă și broaște țestoase marine, prin împrejurimile capului Mandibulei. Pe plaja de lîngă țărm, ascunse sub mici ridicături de formă sferică, se găseau ouă de broaște țestoase, perfect rotunde, cu coaja albă și foarte tare, deosebindu-se de acelea ale păsărilor prin faptul că albușurile nu se închegau la căldură. Fiecare broască țestoasă depune pînă la 250 de ouă anual, astfel că era belșug de asemenea ouă — clocitul rămînînd în grija soarelui.

—Un adevărat lan de ouă, observă Gédéon Spilett, ne rămîne doar să le culegem.

Nu se mulțumiră numai cu ouăle, ci vînară și cîteva zeci de broaște țestoase, din carnea cărora Nab le pregăti o supă minunată, aromată cu diferite ierburi și care fu mult lăudată.

Trebuie să amintim aici încă o împrejurare fericită, care le îngădui să facă provizii pentru iarnă. Niște cîrduri de somni se avîntară pe râul Mercy, urcînd cîteva mîle în susul apei. Era epoca în care femela pleacă în căutarea locurilor unde să-și depună icrele, înotînd cu mult zgomot în apele dulci. Peste o mie de pești, lungi de două picioare și jumătate, năvăliră astfel în apele râului și coloniștilor le-a fost de ajuns să facă numai cîteva baraje, ca să rețină mulți din ei. Prinzînd cîteva sute de exemplare,, pionierii le puseră la sărat și apoi în cămară, ca să fie consumate în timpul iernii, cînd apele înghețate nu îngăduiau pescuitul.

În acele zile, istețul Jup fu ridicat la rangul de camerist. Îl îmbrăcaseră cu o jachetă, un pantalon scurt de pînză albă, și un șorț, ale cărui buzunare îl făcură

nespus de fericit; maimuțoiul își ținea mai tot timpul labelle în ele și nu îngăduia nimănui să-i scotocească prin buzunare. Nab îl dresase foarte bine și îți făcea impresia că urangutanul îl înțelegea când îi vorbea. Jup și Nab aveau unul pentru altul o simpatie reciprocă. Când nimeni nu avea nevoie de serviciile lui, fie la căratul lemnului, fie la cățărutul pe pomi, Jup stătea la bucătărie, căutînd să imite toate gesturile lui Nab. Dascălul își instruia cu multă răbdare elevul, care la rîndul său își însușea cu multă inteligență lecțiile profesorului.

Cît de mare fu mulțumirea pionierilor, cînd într-o zi, Jup apărură cu un servet sub braț și le servi masa.

Îndemînat și atent, el își îndeplinea perfect serviciul, schirbînd farfuriile, aducînd mîncarea, turnînd băutura, totul cu o seriozitate care îi înveselea grozav pe prietenii săi și care îl entuziasma pe Pencroff.

— Jup, adu supă!

— Jup, puțină friptură !

— Jup, o farfurie !

— Jup, dragă Jup ! Cuminte, Jup !

Și Jup, fără să-și piardă cumpătul, îi mulțumea pe toți, avea grijă de toate și dădu chiar din cap cînd Pencroff îi spuse:

— - Hotărît, Jup, ești un bun prieten.

E de prisos să se mai spună că urangutanul se obișnuise atît de mult cu locuitorii Casei de Granit, încît își însoțea adesea stăpîinii în pădure, fără să arate cea mai mică dorință de a fugi. Să-l fi văzut umblînd cu un baston pe care i-l făcuse Pencroff și pe care îl purta pe umăr, ca o pușcă ! Cînd era nevoie să fie cules un fruct din vîrfurile unui copac, se cățara sus într-o clipită. Cînd roata căruciorului se împotmolea, Jup, cu o singură smucitură puternică, o ridica readucînd căruciorul pe drumul drept.

— Zdravăn băiat! striga adesea Pencroff. Dacă ar fi tot atît de rău pe cît se pricepe la toate, nu știu cum am scoate-o la capăt cu el.

Pe la sfîrșitul lunii ianuarie, pionierii începură niște lucrări mari, în partea centrală a insulei. Ei hotărîseră să facă un țărc pentru animale la poalele muntelui Franklin, lingă izvoarele Pîrîului Roșu. Aci doreau să crească rumegătoarele - a căror prezență ar fi fost neplăcută la Casa de Granit - și mai ales cîtiva mufloni, care să le dea lînă pentru îmbrăcămîntea de iarnă.

În fiecare dimineață, membrii coloniei, uneori cu toții, dar de cele mai multe ori numai Cyrus Smith, Harbert și Pencroff se duceau pînă la izvoarele pîrîului. Drumul lung, de cinci mile, era străbătut repede cu căruța trasă de cei doi onaggași. O adevărată plimbare, sub bolta de verdeață a copacilor, pe noua șosea care primi numele de *Șoseaua Stînei*.

Pe pîrînișul sudic al muntelui, aleseră o luncă presărată cu cîtiva copaci și situată la poalele unei metereze stîlcoase. Era de fapt o pajiște pe care creșteau pîlcuri de arbori, așezată la adăpostul uneia din stîncile masive, cu care se mărginea. Un mic pîrîiaș, ce izvora chiar din pantele înverzite, o străbătea

pieziș, pierzându-se apoi în apele Pîrîului Roșu. Iarba era proaspătă și copacii rari lăsau aerul să circule în voie pe această culme. Era de ajuns să înconjuri acea pajiște cu un gard circular, destul de înalt, pe care animalele cele mai sprintene să nu-l poată sări, și stîna era gata. Acest țarc avea să cuprindă, pe lîngă cele două sute de vite cornute, mufloni sau capre, și puii, care urmau să se nască mai tîrziu.

Inginerul trasă perimetrul țarcului, iar apoi tăiară copacii necesari pentru îngrădirea locului. Dar, deoarece tot doborîseră destui copaci la deschiderea noii șosele, cărară cu căruciorul trunchiurile acestora și cioplră din ele pari trainici, pe care îi înfipseră bine în pămînt.

În partea din fața gardului, se lăsă loc pentru o intrare largă, închisă cu o poartă cu două canaturi, făcute din scînduri groase și întărite prin cîteva bare exterioare.

Construirea țarcului dură trei săptămîni încheiate, căci Cyrus Smith mai făcu și niște staule mari, în care sa se adăpostească rumegătoarele. Ei construiră toate acestea cu multă grijă și din materiale tari, deoarece muflonii sînt puternici și uneori chiar primejdioși. Parii bine ascuțiți și cu vîrfurile trecute prin para focului mai fuseseră întăriți și cu traverse prinse în nituri de fier și din loc în loc cu crampoane de fier, pentru a face gardul și mai trainic.

După ce terminară de făcut stîna, hotărîră să mai dea o raită pe la poalele muntelui Franklin, prin pășunile unde obișnuiau să vină rumegătoarele. Această operație-avu loc în ziua de 17 februarie,; o minunată zi.de vară, și nimeni nu. lipsi la. apel, Cei doi onaggași, bine dresați, pe care călăreau Gédéon Spilelt și .Harbert, se dovediră de mare folos în această împrejurare.

Muflonii și caprele trebuiau încercuiți și prinși. Cyrus Smith, Pencroff, Nab și Jup se postară în diferite puncte ale pădurii, iar'cei doi călăreți și Top galopau pe o rază de o jumătate milă, în jurul stîinii. Strîngînd mereu cercul în jurul animalelor, izbutiră să prindă cîteva exemplare, mai ales că muflonii erau numeroși în acea parte a insulei. Erau mari cît căprioarele, cu coarne mai groase decît ale berbecilor, cu o blană cenușie, presărată cu fire lungi.

Obositoare zi de vînătoare. Ce du-te-vino ! Cîta alergătură, cîte țipete ! Dintr-o sută de mufloni urmăriți, scăpaseră mai mult de două treimi; dar, pînă la urmă, tot căzură în cursă vreo treizeci de rumegătoare și vreo zece capre sălbatice, care se repeziseră în stîna, fiind împinse încetul cu încetul către poarta deschisă, ce părea să le ofere o scăpare.

Pe scurt, lucrurile merseseră destul de bine și pionierii nu aveau de ce să se plîngă. Cea mai mare parte dintre mufloni erau femele, și acestea le dădeau siguranța că turma se va mări și că într-un viitor destul de apropiat nu vor mai duce lipsă de lînă și piei.

În seara aceea, vînătorii se întoarseră frînți de oboseală la Casa de Granit. Totuși, a doua zi se duseră din nou să viziteze stîna. Prizonierii lor încercaseră într-adevăr să răstoarne gardul, dar, neizbutind, se liniștiseră.

În tot timpul lunii februarie, nu se mai întâmplă nimic important. Muncile zilnice se desfășurau în cea mai perfectă ordine și, în timp ce îmbunătățeau drumurile care duceau la stînă și la portul Balonului, pionierii începură construirea celui de-al treilea drum, care ducea de la platou pînă pe coasta apuseană. Din toată insula Lincoln, rămîneau încă necunoscute marile păduri, care acopereau peninsula Serpentină. Acolo se ascundeau fiarele, pe care Gédéon Spilett socotea să le stîrpească cu desăvîrșire.

Înainte de începerea anotimpului friguros, pionierii dădură cea mai mare atenție culturii plantelor sălbatice, care fuseseră transplantate din pădure pe platoul Grande-Vue. Harbert nu se întorcea niciodată dintr-o excursie, fără să aducă vreo cîteva plante folositoare. Într-o zi, adusese o plantă, a cărei sămînță presată dădea un untdelemn excelent; altă dată, adusese un fel de măcriș, cu calități antiscorbutice, care nu era de disprețuit; izbuti să găsească chiar și niște tubercule prețioase, care semănau cu cartofii. Acum, grădina de zarzavat era bine îngrijită, bine stropită, bine apărată împotriva lăcomiei păsărilor și împărțită în mici tarlale, în care creșteau: salată, măcriș, napi, hrean și alte zarzavaturi. Pămîntul de pe acest platou, fiind foarte roditor, pionierii puteau să se aștepte la cele mai bogate recolte.

Nu le lipseau nici băuturile variate, în afară doar de vin, așa că oamenii noștri nu aveau de ce se plînge. Pe lîngă ceai, făceau lichior din rădăcini de dragonier și, folosind mugurii unuia din soiurile de pini de pe insulă, Cyr'us Smith fabrică un fel de bere.

Pe la sfîrșitul verii, curtea de păsări se îmbogăți cu o pereche de dropii și cu niște cocoși minunați, cu creasta și gușile negre, care se plimbau țăntoși pe malurile lacului.

După cum se vede, mulțumită muncii acestor oameni curajoși și inteligenți, totul mergea strună. În serile calde de vară, după ce isprăveau cu treburile, pionierii se așezau la marginea platoului Grande-Vue, sub un fel de cerdac acoperit cu plante agățătoare, pe care îl înjghebase Nab. Stăteau de vorbă, făceau tot felul de planuri și buna dispoziție a marinarului nu înceta să înveselească grupul, în care domnea cea mai bună înțelegere.

Se vorbea și de patrie. Ce-o mai fi cu Războiul de Secesiune ? Un ziar ar fi fost bine venit în insula Lincoln. De 11 luni rupseseră orice legătură cu restul lumii și, curînd, la 24 martie, se împlinea un an, de cînd vîntul îi aruncase pe această insulă necunoscută. Pe atunci, erau niște bieți naufragiați, care nu știau cum să scape cu viață din ghearele elementelor dezlănțuite ! Iar acum, mulțumită înțelepciunii și hărniciei lor, deveniseră niște adevărați coloniști, înzestrați cu arme, unelte, instrumente, oameni care fuseseră în stare să transforme, spre folosul lor, animalele, plantele și minereurile insulei.

Da ! Pionierii vorbeau adesea de toate acestea și făceau nenumărate planuri de viitor.

Cyrus Smith mai mult asculta decît vorbea. Câteodată, o glumă a lui Pencroff sau o reflecție a lui Harbert îl făceau să zîmbească; dar, mereu și pretutindeni, el se gîdea la acele întâmplări inexplicabile, trăite pe insulă, la taina ciudată, căreia nu-i găsise încă dezlegare.

CAPITOLUL IX

Vreme rea. Ascensorul hidraulic. Fabricarea sticlei. Arborele de pîne. Nenumăratele vizite la stîină. Turma se mărește. O întrebare a reporterului. Coordonatele exacte ale insulei Lincoln. Propunerea lui Pencroff.

În prima săptămîină a lunii martie, timpul se schimbă. Căldura devenea din ce în ce mai mare. Atmosfera era încărcată cu electricitate și se apropia o furtună.

Într-adevăr, în ziua de 2 martie, se auzi un tunet puternic. Vîntul suflă dinspre răsărit și grindina lovi direct în fațada Casei de Granit, pîrîind ca o salvă de mitralieră. Pionierii închiseră bine ușa și obloanele, ca apa să nu pătrundă în camerele lor.

Zărind grindina, de mărimea oului de porumbel, Pencroff n-avu decît un gînd: lanul său de grîu era în mare primejdie.

Marinarul se repezi îndată la cîmp, unde căpșoarele verzi ale spicelor începuseră să se arate și, înfruntând vijelia, își acoperi recolta cu o pînză

groasă. Vremea rea ținu o săptămîină, în care timp tunetul nu încetă să bubuie în înalturile cerului, nici măcar în răstimpurile cînd furtuna se mai potolea. Trăsnetul căzu de mai multe ori pe plajă și doborî mulți copaci, printre care un pin uriaș, ce creștea pe malul lacului, la marginea pădurii. În mai multe rînduri, nisipul atins de fluidul electric se topi, prefăcîndu-se în sticlă. Privind nisipul, inginerul se gîndi că nu va fi chiar atît de greu să împodobească într-o bună zi ferestrele casei lor cu geamuri groase și trainice, care să-i apere de vînt, ploaie și grindină.

Nemaiavînd lucrări urgente afară, pionierii se folosiră de vremea urîță, ca să îmbunătățească interiorul Casei de Granit. Inginerul instala un strung, cu

ajutorul căruia fabricară cîteva obiecte de toaletă și de bucătărie și mai ales nasturi, de care duceau mare lipsă. întocmiră un rastel pentru puștile care erau întreținute cu cea mai mare grijă, și mai făcură etajere și dulapuri. în tot timpul cît ținu vremea rea, scîrțîitul uneltelor și uruitul strungului răspundeau tunetelor de afară.

Jup nu fu uitat nici el; urangutanul avea camera lui lîngă magazie, un fel de cabină cu un culcuș bun, de care era foarte mulțumit.

—Jup ăsta nu face nazuri, repeta adesea Pencroff; nu cere nimic și nu se supără niciodată.

—Ce vrei, e ucenicul meu, răspundea Nab.

—Ba e mai bun ca tine, riposta marinarul rîzînd, fiindcă, tu, Nab, vorbești, pe cînd el tace!

Se înțelege că Jup știa tot ce avea de făcut. El peria hainele, învîrtea frigarea, mătura camerele, servea la masă, așeza lemnele și - lucru care îl încînta pe Pencroff - nu se culca niciodată înainte de a-l înveli bine pe marinar.

Sănătatea membrilor coloniei, oameni și animale, era din ce în ce mai bună. Viața în aer liber, într-un ținut sănătos, cu o climă temperată, le pria de minune și se părea că aveau să fie feriți de boli și pe viitor.

Total mergea cît se poate de bine. Harbert crescuse cu, două degete într-un an, Șe dezvoltase foarte mult și făgăduia să devină un,om desăvîrșit, atît din punct de'vedere fizic, cît și din punct de vedere moral. De altminteri, folosea orice clipă de răgaz, pentru a se instrui; citea cărțile pe care le găsisese în ladă și, în afară de învățămintele practice pe care i le punea la îndemîină însăși situația în care se afla, găsisese în inginer un excelent profesor de științe, și în reporter, un profesor de limbi străine — doi dascăli care-i întregeau de minune cunoștințele.

Inginerul dorea să transmită tînarului tot ce știa, să-l instruiască prin exemplu și prin vorbă, și Harbert știa să se folosească din plin de lecțiile dascălului său.

„Dacă mor eu, gîndea Cyrus Smith, el mă va înlocui !”

Furtuna se potoli în ziua de 9 martie, dar cerul rămase acoperit toată luna. Atmosfera, puternic tulburată de descărcările electrice, nu-și mai recapătă limpezimea; ceața nu se mai risipea și ploile se ținură lanț, afară de trei-patru zile frumoase, pe care le folosiră pentru noi excursii.

Cam pe vremea aceea, femela de onaggas născu un pui, tot o femelă, care fu binevenit. Și turma de mufloni de la stîină se înmulți, spre marea bucurie a lui Nab și a lui Harbert, care își aveau fiecare favoritul lor printre noii născuți.

Se făcu de asemeni o încercare de domesticire a pecarilor, care reuși din plin. Clădiră o cocină lîngă curtea de păsări, în care se zbenguiră curînd cîteva pui, pe cale să se domesticească, supraveghiați de Nab. Domnul Jup, care avea misiunea să le aducă hrana de toate zilele, lături și rămășițe de la masă, se juca uneori cu ei, trăgîndu-i de codiță; dar o făcea în glumă și nu cu răutate, jucîndu-se ca un copil cu codițele lor mici și răsucite.

Într-o zi, Pencroff, stînd de vorbă cu inginerul, îi aminti de o făgăduială pe care nu avusese încă vreme să și-o țină.

— Domnule inginer, ne-ați vorbit odată despre un aparat, care să desființeze scările Casei de Granit. Cînd aveți de gînd să ni-l faceți ?

— Vrei să spui, un fel de ascensor ? întrebă Cyrus Smith.

— Să-l numim ascensor, dacă vreți, răspunse marinarul. N-are importanță numele, numai să ne ducă ușor pînă la locuința noastră.

— N-ar fi greu de făcut, Pencroff, dar găsești că e nevoie de el ?

— Desigur, domnule Cyrus. După ce ne-am făcut rost de strictul necesar, trebuie să ne gîndim și la confort. S-ar putea să fie cam prea comod pentru oameni, dar pentru căratul lucrurilor este absolută nevoie de el. Nu e ușor să te cațeri pe o scară atît de înaltă, cînd duci poveri în spate !

— Bine, Pencroff, voi încerca să te mulțumesc, hotărî Cyrus Smith.

— Dar nu aveți nici o mașină la dispoziție !

— O vom face noi !

— O mașină cu aburi ?

— Nu, una pe care o va pune în mișcare forța apei.

Într-adevăr, pionierii aveau la îndemînă o forță naturală, pe care inginerul hotărî s-o folosească, pentru a pune în mișcare aparatul său.

Pentru aceasta, era destul să mărească debitul micii derivații, care aducea apă din lac în interiorul Casei de Granit. Trebuiră doar să lărgască gura canalului, făcînd astfel să crească șuvoiul apelor, care cădeau cu putere în fundul culoarului, și al căror prisos se scurgea prin puțul subteran. Dedesubtul acestei căderi de apă, inginerul instala un cilindru, prevăzut cu lopățele și legat printr-un cablu, înfășurat pe o roată aflată înafară. De cablu, era atîrnat un coș mare de răchită. Aparatul funcționa cu ajutorul unei frînghii lungi, care atîrna pînă la poalele falezei. Trăgînd de frînghie, se punea în mișcare — sau se oprea — motorul hidraulic, ridicînd coșul pînă la intrarea Casei de Granit.

Spre bucuria tuturor, în ziua de 17 martie, ascensorul funcționa pentru întîia oară. De atunci, toate poverile — lemne, cărbuni, provizii și oameni — fură urcate cu ascensorul. Top era cel mai încîntat de această îmbunătățire, căci el nu era ager ca Jup și de multe ori făcuse ascensiunea scărilor spre Casa de Granit pe spinarea lui Nab sau a urangutanului.

Cyrus Smith încercă totodată să Fabrice și sticlă, lucru pentru care amenaja vechiul cuptor de oale, ceea ce se dovedi a fi destul de greu. Dar, după cîteva experiențe neizbutite, sfîrși prin a înjgheba și atelierul de sticlărie. Timp de cîteva zile, inginerul și ajutoarele sale, adică, bineînțeles, Harbert și Gédéon Spilett, nu mai ieșiră pe afară.

Substanțele care intră în compoziția sticlei sînt nisipul, creta și soda. Ori, nisip se găsea pe plajă, cretă se extrăgea din var, plantele marine dădeau soda; piritele - acidul sulfuric, iar cărbunele, care trebuia să încălzească cuptorul pînă

la temperatura dorită, se găsea din belșug în pământ. Cyrus Smith avea tot ce-i trebuia ca să înceapă.

Unealta, a cărei Fabricație prezintă cea mai mare greutate, Fu „țeava de suflat” a sticlarului, un tub de fier, lung de cinci-șase picioare, care se introduce în amestecul lichid, incandescent. Cu ajutorul unei benzi de Fier, lungă și subțire, pe care o Făcu sul ca o țeava de pușcă, Pencroff izbuti să fabrice țeava, punînd-o repede în stare de funcțiune.

În ziua de 28 martie, cuptorul fu încins. Amestecul depus în creuzetele de pământ se alcătua din o sută de părți nisip, treizeci și cinci cretă, patruzeci sulfat de sodiu - totul amestecat cu puțin cărbune pisat. Cînd temperatura ridicată a cuptorului prefăcu întreaga compoziție într-o masă lichidă, sau mai bine zis într-o pastă, Cyrus Smith culese cu vergeaua o cantitate mică de pastă, o bătu pe o parte și pe alta pe o placă de metal pregătită mai dinainte, dîndu-i astfel o formă bună pentru suflat, apoi îi întinse lui Harbert țeava, spunîndu-i să sufle în ea.

— Așa cum se fac baloanele de săpun ? întrebă băiatul.

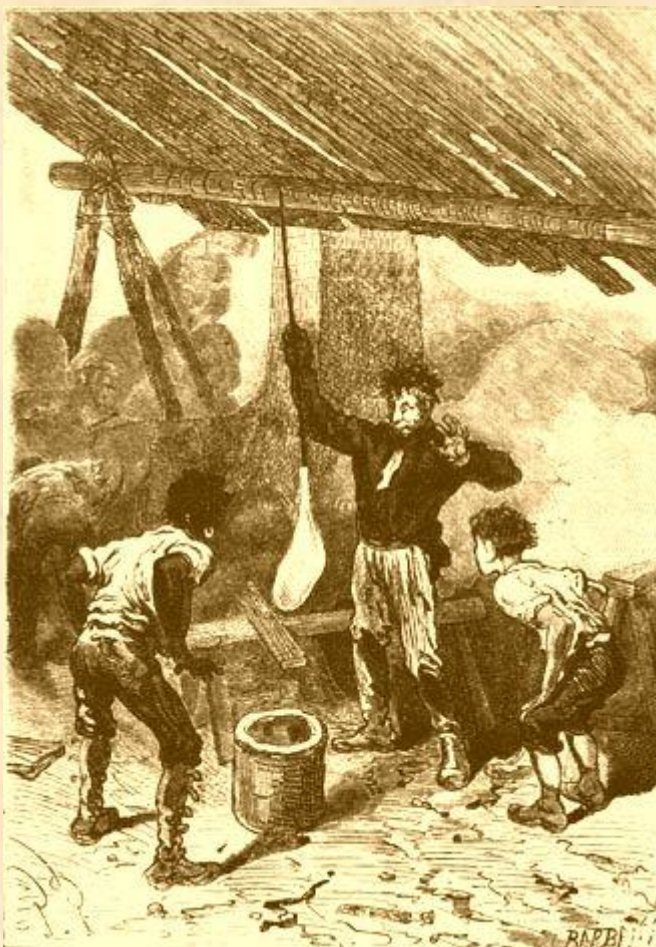
— Întocmai, răspunse inginerul.

Umflîndu-și obrajii, Harbert suflă atît de tare în țeava pe care o învîrtea mereu, încît izbuti să dilate masa sticloasă. O înmuiară din nou în pastă și suflară, pînă ce se formă o bășică mare. Atunci, Cyrus Smith luă țeava din mîinile lui Harbert și, dîndu-i o mișcare de pendul, izbuti să lungească bășica maleabilă, pînă cînd aceasta căpătă o formă cilindroconică.

Obținu astfel un fel de cilindru de sticlă, terminat la capete cu două calote sferice; cu ajutorul unui cuțit muiat în apă rece, retezară capetele cilindrului, apoi îl despicară de-a lungul său și, după ce-l făcură din nou maleabil, încălzindu-l a doua oară, el fu întins pe o placă, cu ajutorul unei vergele de lemn.

Primul geam fusese fabricat, și era destul să reînceapă de cincizeci de ori operația, pentru a obține cincizeci de geamuri. Ferestrele Casei de Granit avură în curînd geamuri, deși nu prea transparente, totuși, destul de bune.

Fabricarea sticlelor și a paharelor fu lucru ușor pentru ei și le dădeau forma la întîmplare, așa cum ieșeau la suflat. Pencroff ceru să fie pus și el la treabă. îndeletnicirea aceasta îi făcea mare plăcere, dar sufla atît de tare, încît obiectele

fabricate de el aveau formele cele mai caraghioase, lucru care-l umplea de bucurie.

Cu prilejul unei excursii, pionierii descoperiră un nou copac, ale cărui produse sporiră rezervele alimentare ale coloniei.

Mergînd la vînătoare, Cyrus Smith și Harbert se aventuraseră într-o zi în pădurea Far-West-ului, ceva mai departe decît altă dată. Stăteau într-una de vorbă, Harbert punînd ca de obicei mii de întrebări și inginerul răspunzînd cu plăcere. Dar vînătoarea, ca orice îndeletnicire, cere să-ți vezi de ea cum trebuie și cum Cyrus Smith nu era vînător prea dibaci, iar Harbert discuta mereu chestiuni de fizică și chimie, scăpară mult vînat, care le venise chiar în bătaia puștii. Ziua era foarte înaintată și cei doi vînători erau cît pe aci să creadă că au făcut excursia în zadar, cînd Harbert se opri scoțînd un țipăt de bucurie.

— Ah, domnule Cyrus, vedeți copacul acela ?

Și arată spre un fel de arbust, care avea tulpina acoperită cu o scoarță solzoasă și frunzele vărgate cu dungi mici, paralele.

— Ce fel de copac este ? Seamănă cu un mic palmier, spuse Cyrus Smith.

— Este un *cycas revoluta*, îl am reprodus în dicționarul meu de științele naturii.

Dar nu văd fructele lui.

— Într-adevăr, domnule Cyrus, nu are fructe, răspunse Harbert, dar trunchiul său conține un fel de făină, pe care o vom găsi gata măcinată.

— Atunci, ăsta este arborele de pîine ?

— Da, arborele de pîine.

— Ei bine, băiete, îi răspunse inginerul, ai făcut o descoperire prețioasă, în așteptarea recoltei noastre de grîu. La lucru deci și să nădăjduim că nu te-ai înșelat!

Harbert nu se înșelase. Frîngînd tulpina unui cycas, el găsi printre fibrele lemnoase o cantitate oarecare de măduvă făinoasă. Această feculă era amestecată cu un suc mucilaginos, neplăcut la gust, care putea fi totuși ușor înlăturat prin presare, obținîndu-se astfel o adevărată făină de calitate superioară și foarte hrănitoare.

Cyrus Smith și Harbert, după ce-și fixară puncte de orientare sigure în porțiunea Far-West-ului, unde creșteau acești copaci, se întoarseră la Casa de Granit, aducînd vestea descoperirii făcute.

A doua zi dimineată, pionierii începură recoltarea făinii.

Pencroff, din ce în ce mai entuziasmat de insula sa, îl întrebă pe inginer:

— Domnule Cyrus, credeți că există insule pentru naufragiați ?

— Ce înțelegi prin asta, Pencroff ?

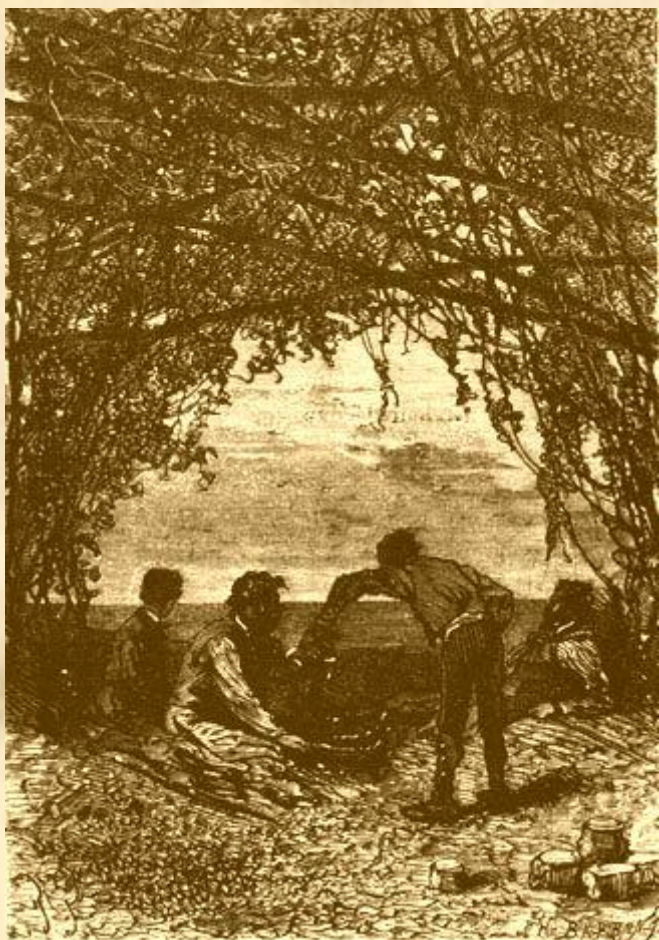
— Înțeleg insule anume create, unde naufragiații să se descurce cît mai bine.

— Or fi, răspunse zîmbind inginerul.

—Ba, eu cred că există sigur, spuse Pencroff, și sînt convins că insula Lincoln face parte dintre ele !

Se întoarseră la Casa de Granit, încărcăți cu o cantitate mare de tulpini de cycas. Inginerul făcu o presă, cu ajutorul căreia extrase sucul mucilaginos, amestecat cu fecula, obținînd astfel o mare cantitate de făină, care, în mîinile lui Nab, se prefăcu în pîine și budinci. Nu era adevărata pîine de grîu, totuși semăna mult cu ea.

Între timp, femela onaggas, caprele și oile stînei dădeau laptele necesar coloniei. Căruciorul făcea deseori drumul la stîna și cînd era rîndul lui Pencroff, el îl lua și pe Jup, lăsîndu-l să mîne. Jup pocnea din bici și își îndeplinea cît se poate de bine misiunea.

Totul mergea foarte bine, atît în gospodăria lor, cît și la stîna, și pionierii n-ar fi avut de ce să se plîngă, dacă nu s-ar fi aflat atît de departe de patrie. Ei se adaptaseră atît de bine vieții pe care o duceau, se obișnuiseră într-atît pe insulă, încît ar fi părăsit cu mare părere de rău pămîntul acesta ospitalier .

Și totuși, dragostea de țară este atît de adînc înrădăcinată în sufletul omenesc, încît, dacă vreun vas s-ar fi ivit la orizont, pionierii i-ar fi făcut semne, ar fi căutat să-l atragă în direcția lor și ar fi plecat cu el !...

Pînă una alta, duceau o viață liniștită.

Insula Lincoln, pe care pionierii locuiau de mai mult de un an, era adesea subiectul conversațiilor lor, și, într-o zi, observară un fapt, care avea

să aibă mai tîrziu urmări însemnate pentru ei.

Era în ziua de 1 aprilie, într-o duminică, și Cyrus Smith se odihnea împreună cu tovarășii săi. Era o zi frumoasă, cum sînt cîteodată zilele de octombrie în emisfera boreală.

Seara, după cină, se aflau cu toții pe veranda de la marginea platoului Grande-Vue, privind cum începeau să se coboare la orizont vălurile nopții. Nab le servise cîteva cești de infuzie de boabe de soc, care înlocuia cafeaua. Se vorbea despre insulă și de așezarea ei izolată în Pacific, cînd, Gédéon Spilett spuse deodată:

—Dragă Cyrus, ai mai controlat poziția insulei noastre de când ai găsit sextantul în ladă ?

—Nu, răspunse inginerul.

—Poate că ar fi bine s-o faci, folosind un instrument mai precis decît acela pe care l-ai avut.

—La ce bun ? răspunse Pencroff. Doar insula nu-și va schimba prin asta poziția !

—Fără îndoială, continuă Gédéon Spilett, dar s-ar putea întîmpla ca observațiile să fi fost inexacte, din cauza imperfecțiunii aparatelor, și dacă avem posibilitatea să controlăm...

—Ai dreptate, dragă Spilett, răspunse inginerul. Ar fi trebuit să fac aceasta mai devreme, deși sînt sigur că dacă am făcut vreo greșeală de calcul, ea nu poate să depășească cinci grade în latitudine sau în longitudine.

—Ei, cine știe, continuă reporterul, cine știe dacă nu ne aflăm mai aproape de un țarm locuit decît ne închipuim noi ?

—Vei afla asta mîine, îl încredința Cyrus Smith, și te asigur că dacă n-ar fi existat nenumăratele treburi, care nu mi-au lăsat nici un răgaz, am fi știut-o de mult.

—Foarte adevărat, spuse Pencroff. Domnul Cyrus este un observator prea bun ca să se fi înșelat și dacă insula nu s-a mișcat din loc, ea se află tot acolo unde a situat-o el.

—Vom vedea asta mîine.

A doua zi dimineață, inginerul se folosi de sextant, ca să verifice coordonatele obținute, și iată rezultatul observațiilor sale:

Prima cercetare îi dăduse următorul rezultat în ceea ce privea așezarea insulei Lincoln:

Longitudinea vest: $150^{\circ} - 155^{\circ}$;

Latitudinea sud: $30^{\circ} - 35^{\circ}$.

A doua cercetare dădu rezultatul următor:

Longitudinea vest: $150^{\circ} 30'$;

Latitudinea sud: $34^{\circ} 57'$.

Prin urmare, cu toate că folosisese aparate foarte rudimentare, Cyrus Smith procedase cu atîta îndemînare, încît greșeala sa nu depășise cinci grade.

—Acum, spuse Gédéon Spilett, fiindcă pe lîngă sextant avem și un atlas, să vedem, dragă Cyrus, care este poziția exactă a insulei Lincoln în Oceanul Pacific.

Harbert aduse atlasul care, după cum se știe, fusese editat în Franța și redactat prin urmare în limba franceză.

Harta Pacificului fu desfășurată, iar inginerul, cu compasul în mînă, se pregătea să determine așezarea insulei.

Deodată, se opri cu compasul în mînă, strigînd:

—Dar există pe hartă o insulă în partea asta a Pacificului !

— O insulă ? întrebă Pencroff.

— A noastră, fără îndoială, răspunse Gédéon Spilett.

— Nu, urmă Cyrus Smith. Aceasta e situată la 153° longitudine și 37° 11' latitudine, adică cu două grade și jumătate mai la sud de insula Lincoln.

— Și cum se numește ? întrebă Harbert.

— Insula Tabor.

— O insulă mai însemnată ?

— Nu, o insuliță pierdută în Pacific, care nu cred să fi fost cercetată vreodată !

— Atunci, o vom vizita noi ! spuse Pencroff.

— Noi ?

— Da, domnule Cyrus ! Vom construi o barcă mai mare pe care am s-o conduc eu. La ce depărtare ne aflăm de insula Tabor ?

— La aproximativ 150 de mile spre nord-est, răspunse Cyrus Smith.

— 150 de mile ! Un fleac ! spuse Pencroff. Cu un vânt bun din spate, le străbăteam în patruzeci și opt de ore.

— Dar la ce bun ? întrebă reporterul,

— Nu se știe ! Vedem noi!

În urma acestui răspuns, ei hotărîră să construiască un vas, care să poată porni în larg cam prin luna octombrie, cînd va fi din nou vreme frumoasă.

CAPITOLUL X

Construirea corăbiei. A doua recoltă de grîu. Vînătoarea de kula. O plantă nouă, mai mult frumoasă decît folositoare. O balenă în larg. Cangea. Îmbucătățirea balenei. Întrebuințarea fanoanelor. Sfîrșitul lunii mai. Pencroff nu mai are nici o dorință.

Cînd Pencroff își punea ceva în gînd, nu dădea nici altora răgaz și nu-și găsea nici el liniștea pînă cînd lucrul nu se înfăptuia. Acum, marinarul voia să viziteze insula Tabor și în acest scop avea nevoie de un vas de o anumită mărime: trebuia deci construit acest vas.

Inginerul, de acord cu marinarul, întocmi planul.

Corabia trebuia să aibă o lungime de treizeci și cinci de picioare de la prova la pupa și o lățime de nouă picioare, iar adîncimea ei nu trebuia să treacă de șase picioare, atît cît era suficient să aibă destulă afundare, pentru a nu fi luată de curent.

Ce lemn trebuia întrebuințat la construirea vasului? Ulmul sau bradul, care se găseau din belșug pe insulă ? Hotărîră să folosească bradul, al cărui lemn se crapă ușor, dar care se prelucrează bine și rezistă la apă tot atît de bine ca și ulmul.

Acestea fiind hotărâte și deoarece mai erau șase luni pînă în primăvară, pionierii se înțeleseseră ca numai Cyrus Smith și Pencroff să lucreze la construirea vasului. Gédéon Spilett și Harbert aveau să continue să vîneze, iar Nab și domnul Jup, ajutorul său, nu trebuiau să părăsească treburile casei, care intrau în atribuțiile lor.

Copacii fură aleși de îndată, tăiați apoi și prefăcuți în scînduri. După opt zile, unghiul coastei dintre Cămin și faleză fusese transformat în șantier, iar pe nisip se întindea scheletul unui vas, prevăzut cu prova și pupa.

Cyrus Smith nu lucrase nici acum la întîmplare. Iscusit în toate, se pricepea și în materie de construcții marine, așa că, înainte de a începe treaba, își fixase pe hîrtie modelul vasului. De altfel, avea un ajutor prețios în Pencroff, care lucrase cîțiva ani pe un șantier din Brooklyn și care își cunoștea meseria. Astfel, totul fu făcut după calcule serioase și matură chibzuință.

Nu era de mirare că Pencroff muncea cu înflăcărare la această nouă operă și că n-ar fi vrut s-o părăsească nici o clipă.

Un singur eveniment izbuti să-l îndepărteze de pe șantier, dar numai pentru o singură zi. Fu strîngerea celei de a doua recolte de grîu, în ziua de 15 aprilie. Ca și cea dintîi, recolta a doua le îndreptăți așteptările, dînd cantitatea de grîu la care se așteptau.

—Cinci banițe, domnule Cyrus !
spuse Pencroff, după ce își măsură cu grijă comoara.

—Cinci banițe, răspunse inginerul, asta înseamnă socotind o sută treizeci de mii de boabe de baniță, un total de șase sute cincizeci de mii de boabe de grîu !

—Foarte bine spuse marinarul. După ce vom pune de o parte o mică rezervă, vom semăna de data aceasta tot grîul.

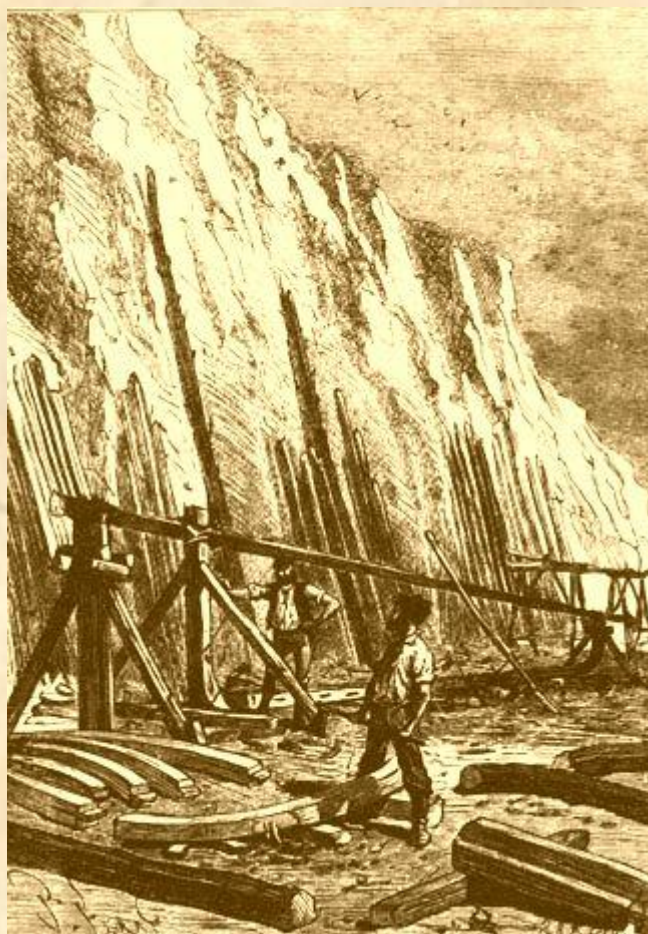
—Bine, Pencroff, și dacă recolta viitoare va fi la fel de bună, vom avea patru mii de banițe.

—Și vom mîncă pîine ?

—Desigur, Pencroff, vom munca pîine !

—Te pomenești că vom fi nevoiți, să facem o moară ?

—Facem și o moară, Pencroff !

Pregătiră apoi cu multă grijă pământul pentru al treilea lan de grâu, mult mai întins decât celelalte două de pînă atunci, încredințându-i prețioasele grăunțe. După aceea, Pencroff se întoarse la corabia lui.

Între timp, Gédéon Spilett și Harbert vînau prin împrejurimi. Pătrunzînd destul de adînc în părțile necunoscute ale Far-West-ului, mergeau cu puștile încărcate, gata să facă față oricărei întîlniri neplăcute. Era destul de grea explorarea acestor păduri dese, în care soarele străbătea anevoie printre ramurile stufoase. De aceea, reporterul nici nu se aventura decât cu busola de buzunar, căci fără ea nu ar fi regăsit drumul. Se întîmpla adesea ca vînatul să fie rar în aceste locuri, unde nu se puteau mișca în voie. Izbutiră totuși să ucidă trei ierbivore mari, pe la sfîrșitul lunii aprilie. Erau niște kula, animale pe care ie mai întîlniseră și pe țărmul de nord al lacului. Aici, în pădure, ele se lăsau omorîte prostește, chiar printre tufișurile în care își căutau scăparea. Pieile lor, aduse la Casa de Granit, au fost tăbăcite cu ajutorul acidului sulfuric, pentru a le putea folosi mai tîrziu.

Gédéon Spilett mai făcu încă o descoperire prețioasă.

În ziua de 30 aprilie, cei doi vînători pătrunseseră, ca de obicei, mai adînc în partea de sud-vest a pădurii Far-West. Ajungînd într-un fel de luminiș, scaldat în razele arzătoare ale soarelui, reporterul, care mergea înaintea lui Harbert, fu izbit de mirosul pe care-l răspîndeau niște plante cu tulpina dreaptă și cu florile așezate în ciorchine. Smulgînd vreo două tulpini, el se întoarse către băiat:

— Ia vezi, ce-i asta, Harbert ?

— Unde ați găsit această buruiiană, domnule Spilett ?

— Crește din belșug în luminișul de colo.

— De astă dată, domnule Spilett, răspunse băiatul, ați descoperit o comoară, pentru care Pencroff vă va fi recunoscător cît va trăi aici.

— Te pomenești că e tutun ?

— Sigur că da. Și chiar dacă nu e de prima calitate, este totuși tutun adevărat.

— Ce-o să se mai bucure Pencroff! Însă vreau să cred că nu-l va fuma pe tot. Va trebui să ne lase puțin și nouă .

— Mi-a venit o idee, care nu poate fi rea, domnule Spilett, îi răspunse Harbert. Ce-ar fi dacă nu i-am spune nimic lui Pencroff, pînă cînd uscăm frunzele și apoi să-i oferim într-o bună zi o pipă gata umplută?

— Bună idee, Harbert, și sînt încredințat că, începînd din ziua aceea, nu-i va mai lipsi nimic pe insulă bravului nostru tovarăș !

Culeseră o mare cantitate de tutun, se furișară, cu ea în Casa de Granit și o ascunseră cu multă băgare de seamă, de parcă Pencroff ar fi fost un. vameș grozav de sever.

Cyrus Smith și Nab luau și ei parte la complot. Astfel, cu toate că uscarea și pregătirea frunzelor, pe care după aceea le tocară și le uscară din nou pe niște

pietroaie încălzite în foc, ceru un timp destul de îndelungat, marinarul nu bănuia nimic. Operația ținu vreo două luni și totul se petrecu fără știrea lui Pencroff, care era atât de ocupat cu corabia lui, încît nu se abătea pe la Casa de Granit decît seara, la culcare.

Îi fu dat totuși să mai întrerupă o dată munca lui favorită, în ziua de 1 mai, cînd avură o mare expediție pescărească, la care, de voie, de nevoie, toți locuitorii insulei fură nevoiți să ia parte.

De cîteva zile, pionierii noștri observaseră că în largul apelor oceanului, la o depărtare de vreo douătrei mile, înota un animal uriaș. Era o balenă din cele mai mari, aparținînd, după toate probabilitățile, speței australe numită *balena Capului*.

— Mare noroc ar da peste noi dacă am pune mîna pe ea ! strigă marinarul. Ah ! Să fi avut un vas cum trebuie și o cange în bună stare, ce mai strigam eu acum: „Haideți, băieți, face să punem mîna pe ea!”

— Cît despre mine, Pencroff, răspunse Gédéon Spilett, tare mi-ar fi plăcut să te văd mînuind cangea. Frumos spectacol trebuie să fie.

— Frumos, n-am ce zice, însă cam periculos, spuse inginerul. Dar cum n-avem cu ce să atacăm balena, cred că e mai bine să o lăsăm în pace.

— Mă miră totuși, spuse reporterul, să văd o balenă la această latitudine !

— De ce te miri, domnule Spilett ? întrebă Harbert. Ne aflăm tocmai în acea parte a Pacificului, pe care pescarii americani și englezi o numesc „WhaleField”²⁴, și prin meleagurile astea, așezate între Noua Zeelandă și America de Sud, se întîlnesc cele mai multe balene din emisfera australă.

— Nimic mai adevărat, răspunse Pencroff. Ce mă miră însă, este că n-am mai văzut și altele pînă acum prin aceste părți. Dar ce-mi tot bat eu capul cu balenele, că tot nu ne putem apropia de ele !

Și Pencroff se întoarse la șantier, oftînd cu părere de rău, căci în fiecare marinar zace un pescar, și dacă este adevărat că plăcerea de a pescui este direct proporțională cu mărimea peștelui prins, este ușor de închipuit ce simțămînt încearcă pescarul în fața unei balene!

Și trebuie să se țină seama că pentru ei nu putea fi vorba de o simplă plăcere ! O astfel de pradă ar fi însemnat o comoară pentru colonie, unde grăsimea și fanoanele balenei puteau să găsească nenumărate întrebuințări.

Dar se întîmplă totuși un lucru ciudat: balena pe care o văzuseră nu părea dornică să părăsească apele din apropierea insulei, așa că, de la ferestrele Casei de Granit sau de pe platoul Grancie-Vue, Harbert și Gédéon Spilett nu mai lăsau ochianul, atunci cînd nu erau la vînătoare, ba chiar și Nab, de lîngă plita lui, pîndea cu încordare toate mișcările uriașei viețuitoare. Cetaceul pătrunsese adînc în golful Uniunii, pe care îl cutreiera repede de la capul Mandibulei pînă la capul Ghearei, folosindu-se de coada-i puternică, pe care părea să se proptească, și atingînd uneori o viteză de douăsprezece mile pe oră. Cîteodată,

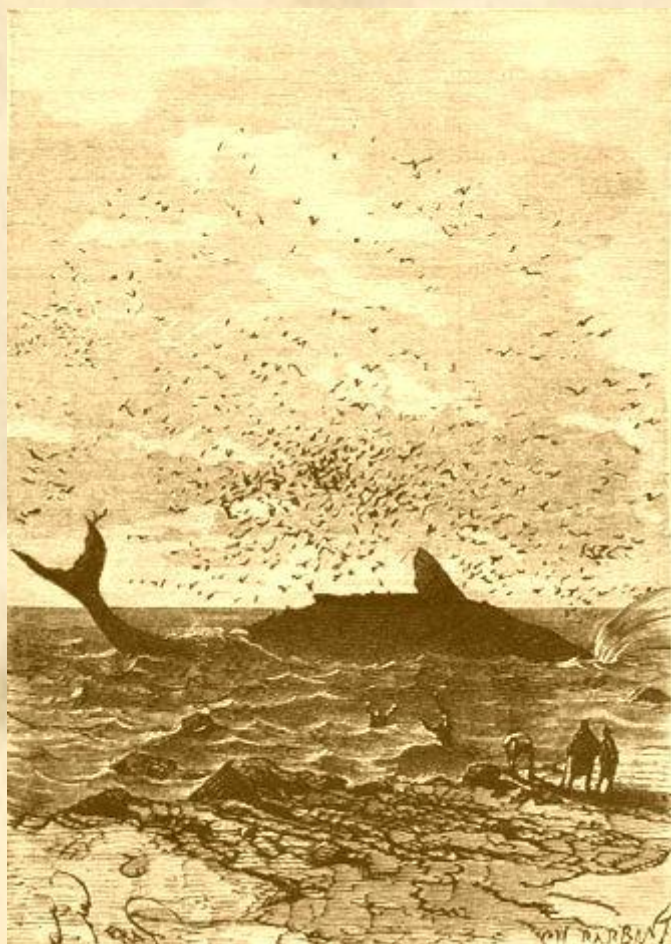
²⁴ Câmpul balenelor. (N. A.)

se apropia atît de mult de insulița Salvării, încît îl vedeau; în întregime. Era într-adevăr o balenă australă, cu totul neagră și cu capul mai turtit decît acela al balenelor nordice.

Arunca prin nările sale, la mare înălțime, trîmbe de aburi sau de apă — nu se știe precis căci oricît pare de ciudat acest lucru, naturaliștii și cu vînătorii de balene încă nu au izbutit să aibă aceeași părere în această privință.

Ce împrășcă ea oare pe nări ? Apă sau aburi ? Cei mai mulți naturaliști sînt de părere că înmroșcă aburi care, dînd de aer rece, se condensează și cad sub formă de apă.

Prezența acestui mamifer marin nu înceta să-i preocupe pe pionieri. Pencroff, mai ales, era nervos și nu-i mai era gîndul la lucru. Ajunsese să

rîvnească la această balenă, așa cum rîvnește un. copil la un lucru interzis. O visa și noaptea, și vorbea în somn despre ea. Este sigur că dacă șalupa ar fi fost gata, n-ar fi șovăit nici o clipă să pornească în urmărirea ei.

Dar ceea ce coloniștii nu putuseră să facă, întîmplarea făcu pentru ei și, în ziua de 3 mai, Nab, care stătea la fereastra bucătăriei, vesti cu multă gălăgie că balena fusese aruncată pe țărmul insulei.

Harbert și Gédéon Spilett, care erau gata de plecare, își lepădară puștile, Pencroff zvîrli toporul și împreună cu Cyrus Smith și Nab se îndreptară spre locul unde fusese aruncat cetaceul.

Balena zăcea spălată de flux pe plaja de la capul Epavei, la vreo trei mile de Casa de Granit. Astfel stînd

lucrurile, nu se putea crede că avea să-i fie ușor să se elibereze singură. în orice caz, pionierii trebuiau să se grăbească să-i taie o eventuală retragere. Se înarmară deci cu cîngi și ciomege, trecură în grabă podul de peste rîul Mercy, coborînd apoi malul drept al rîului și, în mai puțin de douăzeci de minute, ajunseră lîngă uriașa viețuitoare, deasupra căreia se roteau în zbor stoluri dese de păsări,

— Ce monstru ! strigă Nab.

Strigătul era îndreptățit. Aveau în fața lor o balenă australă uriașă, lungă de optzeci de picioare, care putea să cîntărească, vreo sută cincizeci de mii de

livre ! Ciudat însă: monstrul acesta nu se mișca, nu se zbătea, și nu căuta să se întoarcă în larg cu ajutorul fluxului.

Explicația o aflară pionierii în curînd, făcînd înconjurul animalului, după retragerea apelor.

Balena era moartă și, în partea dreaptă a trupului, avea înfiptă o cange.

— Să fie oare pescuitori de balene prin împrejurimi ? întrebă grăbit Gédéon Spilett.

— De ce să fie ? spuse marinarul.

— Păi cangea...

— Ei, domnule Spilett, asta nu dovedește nimic, răspunse Pencroff. Sînt balene care străbat mii de mile cu cangea înfiptă în pîntece și nu e lucru rar ca o balenă lovită de cange în Nordul Atlanticului să vină să moară în Sudul Pacificului.

— Bine, dar... începu reporterul, nemulțumit de răspunsul lui Pencroff.

— Tot ce se poate, îi tăie vorba Cyrus Smith. Să ne uităm însă cu luare aminte la cange; pescuitorii de balene au obiceiul să zgîrie pe ea numele vasului lor.

Într-adevăr, smulgînd cangea din pîntecele animalului, Pencroff citi următoarea inscripție:

Maria-Stella

Vineyard

— Un vapor din Vineyard²⁵ ! Un vapor din țara mea ! strigă el. Maria-Stella ! Frumos balenier, pe legea mea ! Și ce bine îl cunosc ! Ah, dragii mei, un vapor din Vineyard ! Un balenier din Vineyard

Și, agitănd cangea, marinarul repeta impresionat numele drag, numele orașului în care se născuse !

Apoi, cum nu se așteptau să apară Maria-Stella ca să-și reclame balena vînată, hotărîră s-o taie înainte de a intra în descompunere, cu atît mai mull cu cît păsările de pradă, care de cîteva zile pîndeau această namilă de carne, se arătau hotărîte să pună stăpînire pe ea. Pionierii se văzură nevoiți să folosească armele, pentru a le îndepărta.

Se dovedi că balena era o femelă, ale cărei mamele conțineau o mare cantitate de lapte care, potrivit părerii unora dintre naturaliști, seamănă destul de mult cu laptele de vacă, atît în privința gustului, cît și a culorii și densității.

Pencroff, care lucrase odinioară pe un vas de pescuit balene, conduse operațiile tăierii, destul de neplăcute de altfel, și care țînură trei zile; nici unul dintre pionieri nu se dădu înapoi de la această muncă, nici chiar Gédéon Spilett, care, după spusele marinarului, promitea să devină cu timpul „un foarte bun naufragiat”.

Grăsimea balenei, tăiată în fișii groase de două picioare și jumătate, fu ciopîrțită apoi în bucăți de vreo mie de livre fiecare și topită în vase mari de

²⁵ Vineyard — port din statul New - York. (N. A.)

pământ, aduse la fața locului. În felul acesta, evitau răspîndirea mirosului ei neplăcut în împrejurimile Casei de Granit. Cu toate că o treime se pierdu prin topire, le rămase totuși destulă grăsime; limba singură dăduse șase mii de livre de ulei, iar buza inferioară, alte patru mii. Afară de grăsime, care avea să le asigure pentru multă vreme stearină și glicerina de care aveau nevoie, mai obținură și fanoanele, pe care erau siguri că le vor întrebuința, cu toate că umbrelele și corsetele nu erau la modă în insula lor. Falca de sus era prevăzută de o parte și de alta cu opt sute de lame cornoase, cît se poate de flexibile, ca doi piepteni mari, ai căror dinți, lungi de șase picioare, rețin în gură miile de mici viețuitoare — peștișori și moluște — cu care se hrănește balena.

Cînd totul fu gata, spre marea mulțumire a operatorilor, păsările puseră stăpînire pe resturile părăsite, consumîndu-le pînă la ultima fărîmă, iar lucrările de fiecare zi își reluară cursul la Casa de Granit.

Totuși, înainte de a reîncepe lucrul pe șantier, Cyrus Smith se apucă să fabrice niște unelte, care puseră la grea încercare curiozitatea tovarășilor săi. Luă o duzină de fanoane, pe care le tăie în șase părți egale, ascuțindu-le apoi la capete.

— Dar la ce se mai întrebuințează și astea, domnule Cyrus ? întrebă Harbert după ce operația era isprăvită.

— Ca să ucidem lupi, vulpi și chiar jaguari, răspunse inginerul.

— Chiar acum ?

— Nu, la iarnă, cînd vom avea și gheață la îndemînă.

— Nu înțeleg... răspunse Harbert.

— Vei înțelege, dragul meu ! zise inginerul. Instrumentul acesta nu a fost inventat de mine. El se bucură de mare căutare printre vînătorii din insulele

Aleutine. Cînd va veni gerul, am să îndoi aceste fanoane și am să le stropesc cu apă, pînă cînd le voi acoperi în întregime cu o pojghiță de gheață, care le va menține îndoit; apoi, le voi risipi pe zăpadă, după ce mai întîi le voi înveli în grăsime. Cred că îți închipui ce se întîmplă cînd un animal înfometat înghite o astfel de momeală. Căldura stomacului topește gheața, fanonul se destinde și i-l perforează cu vîrfurile sale ascuțite. — Strașnică născocire ! spuse Pencroff.

— Vom face astfel economie de gloanțe și de praf de pușcă, răspunse Cyrus Smith.

— Sistemul ăsta e mult mai bun decît capcanele, adăugă Nab.

— Să așteptăm deci iarna

— S-o așteptăm !

Între timp, construirea corăbiei înainta mereu, încît, pe la sfîrșitul lunii, pereții ei se ridicaseră pînă la jumătate. Se și vedea că forma vasului era excelentă și că va fi în stare să înfrunte marea.

Pencroff muncea cu o rîvnă neîntrecută și doar natura sa robustă îl ajuta să țină piept unui astfel de efort; dar tovarășii săi îi pregătiseră în taină o răsplată,

mulțumită căreia, marinarul avea să cunoască în ziua de 31 mai una din cele mai mari bucurii din viața lui.

În ziua aceea, după cină, pe cînd se ridicau de la masă, Pencroff simți o mîină, apăsîndu-l pe umăr.

Era Gédéon Spilett, care îi spunea:

— Stai o clipă, maestre Pencroff. Ai uitat desertul.

— Mulțumesc, domnule Spilett, — îi răspunse marinarul, — mă duc să-mi văd de treabă.

— Ce-ai spune de-o cafeluță, dragul meu ?

— Nu e mare lucru !

— Dar o pipă ?

Pencroff sări de pe scaun și îngălbeni, văzîndu-l pe reporter că-i întinde o pipă înfundată și pe Nab care înainta cu un cărbune aprins.

Încercă să spună ceva, dar nu fu în stare să scoată nici o vorbă. Apoi apucă pipa, o duse la gură și o aprinse cu cărbunele, trăgînd cinci-șase fumuri, unul după altul.

Un nor albăstrui și parfumat se răspîndi în încăpere și din adîncurile acestui nou-raș de fum se auzi o voce, care nu înceta să repete ca într-un delir;

— Tutun, tutun adevărat!

— Da, Pencroff, avem tutun, răspunse Cyrus Smith. Și unde mai pui că este un tutun minunat!

— Pe toți sfinții, zise marinarul. Acum nu ne mai lipsește nimic pe insula noastră !

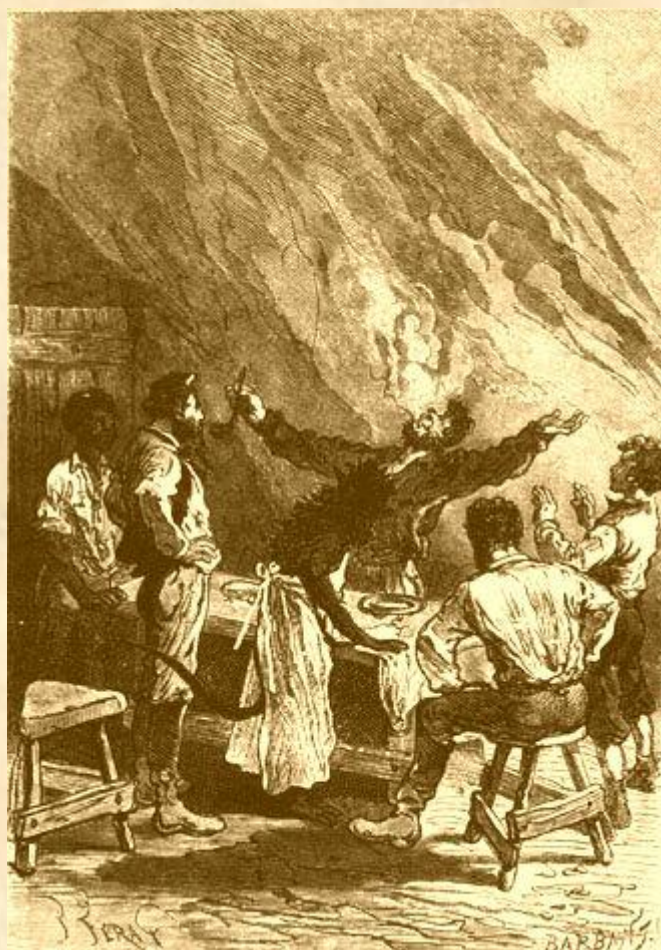
Și Pencroff fuma, fuma, fuma !

— Și cine a mai făcut și descoperirea asta ? întrebă el în cele din urmă. Fără îndoială că Harbert ?

— Nu, Pencroff, domnul Spilett a făcut-o.

— Mulțumesc, domnule Spilett, strigă marinarul, strîngîndu-l în brațe pe reporter, care în viața lui nu mai fusese astfel îmbrățișat.

— Uf ! Pencroff, răspunse Gédéon Spilett, de-abia trăgîndu-și sufletul. Recunoștința trebuie să ți-o împărți între Harbert, care a recunoscut buruiana asta, Cyrus care a preparat-o și Nab care s-a chinuit cu greu să păstreze atîta vreme taina noastră !

— Sînt sigur, dragii mei, că va veni și ziua în care o să vă răsplătesc !
răspunse marinarul. Acum ne-am legat pe viață și pe moarte.

CAPITOLUL XI

Iarna. Bătucitul lînii. Piua. Ideea fixă a lui Pencroff. Fanoanele. La ce poate folosi un albatros. Combustibilul viitorului. Top și Jup. Furtuni. Stricăciuni la curtea de păsări. O excursie la mlaștină. Cyrus Smith e singur. Explorarea puțului.

O dată cu venirea lunii iunie, care corespunde cu luna decembrie în zona boreală, sosea și iarna, așa că pionierii noștri se îngrijiră de confecționarea unor haine trainice și călduroase.

Muflonii de la stîna fuseseră tunși, iar lîna lor aștepta să fie transformată în stofă de haine.

Bineînțeles că Cyrus Smith nu avea la îndemînă nici unul din instrumentele care se întrebuintează pentru torsul și țesutul lînii, de aceea el își propuse să folosească proprietatea firelor de lînă care se încurcă constituind prin simpla lor încîlcire acea stofă care se numește „pîslă”, atunci cînd sînt presate în toate direcțiile. Pîsla se poate obține printr-o simplă „bătucire”, operație care, deși scade elasticitatea stofei, îi mărește în schimb posibilitatea de a păstra căldura. Lîna muflonilor, alcătuită din fire scurte, era cît se poate de potrivită pentru o astfel de operație.

Inginerul, ajutat de tovarășii săi, împreună cu Pencroff — care se vedea silit să-și părăsească din nou vasul drag — începură prin a elibera lîna de substanța aceea uleioasă cu care este îmbibată și care se numește usuc. O ținură douăzeci și patru de ore în hîrdaie pline cu apă încălzită la șaptezeci de grade; o spălară apoi bine cu sodă și cînd fu destul de bine uscată trecură la „bătucirea” ei, obținînd astfel o stofă foarte grosolană, care n-ar fi avut nici o căutare în centrele industriale din Europa sau America, dar care era foarte prețuită, pe piața insulei Lincoln.

Se știe desigur că stofele acestea erau cunoscute din timpurile cele mai îndepărtate și fuseseră obținute prin aceleași mijloace pe care se pregătea să le folosească Cyrus Smith.

Inginerul construi o mașină de presat lînă, folosind cu dibăcie forța mecanică produsă de căderea de apă de pe plajă, întreaga instalație era o piua cît se poate de rudimentară, alcătuită dintr-un ax, cu ajutorul căruia se ridicau și se lăsau doi piloni verticali, care presau lîna așezată în piua. Mai construiră și un cadru din bîrne groase, care înconjura întregul mecanism. Secole de-a rîndul așa au arătat pîuele de pretutindeni, pînă ce pilonii au fost înlocuiți prin cilindri compresori, mulțumită cărora lîna este supusă unui adevărat laminaj, în loc să fie „bătucită” ca în trecut.

Operația se făcu sub îndrumarea lui Cyrus Smith și izbuti de minune. Lîna, îmbibată cu soluție de săpun — menită pe de o parte să ușureze înmuierea, strîngerea și bătucirea firelor de lînă, făcîndu-le totodată și mai lunecoase și, pe de altă parte, să le împiedice să se destrame în timpul presării — fu scoasă din piuă sub forma unor bucăți groase de pîslă. Asperitățile și inegalitățile cu care însăși natura înzestrează firele de lînă ajutaseră atît de mult la alipirea și amestecarea lor, încît, în cele din urmă, coloniștii obținură pîsla, din care puteau să-și facă atît haine, cît și pături. Desigur că nu fabricaseră stofă merinos, muselină, cașmir, alpaga, satin, catifea ori brocard, nici măcar flanelă, ci doar pîslă - totuși insula avea oricum o industrie în plus.

Avînd în sfîrșit și pături groase, pe lîngă haine călduroase, pionierii puteau să înfrunte fără grijă iarna anului 1866-1867.

Pe la 20 iunie se lăsă ger și, spre marea lui părere de rău, Pencroff se văzu nevoit să întrerupă construirea corăbiei, pe care, de altfel, era sigur că o va isprăvi în primăvară.

Marinarul era stăpînit de gîndul de a face o călătorie de recunoaștere pînă în insula Tabor, cu toate că Cyrus Smith nu vedea ce-ar putea să aducă nou această expediție, pe care Pencroff o dorea mînat doar de curiozitate, neavînd ce să găsească pe stîncă aceea pustie și stearpă. Inginerul se arăta destul de îngrijorat la gîndul că vor străbate o sută cincizeci de mile, cu totul necunoscute, pe bordul unui vas destul de mic. Se îngrozea gîndindu-se la ceea ce s-ar putea întîmpla cu ei în largul mării, în cazul cînd n-ar putea să atingă insula Tabor și nici să se întoarcă pe insula Lincoln, cu atît mai mult cu cît aveau de străbătut o regiune foarte periculoasă a Pacificului.

Cyrus Smith discuta adesea acest plan cu Pencroff, care dădea dovadă de o încăpățînire de neînvins, pe care singur nu era în stare să și-o explice.

— La urma urmelor, Pencroff, — îi spuse într-o zi inginerul, — dă-mi voie să-ți amintesc că după ce ai lăudat atît insula aceasta și după ce îți exprimi mereu regretul de a fi nevoit într-o zi s-o părăsești, nu înțeleg cum poți fi tocmai dumneata acela care vrei s-o părăsești primul.

— Vreau s-o părăsesc doar pentru cîteva zile, răspunse Pencroff. Atît cît să mă duc și să mă întorc, atît eî să-mi dau seama ce-i cu insula aceea.

— Dar nu înțelegi că acum ea nu mai poate însemna pentru noi nici pe departe cît insula Lincoln ?

— De asta sînt sigur !

— Atunci de ce să te aventurezi ?

— Vreau să știu ce se petrece pe insula Tabor !

— Dar nu se petrece nimic Și nu are cum să se petreacă ceva !

— Cine știe !

— Și dacă te prinde vreo furtună ?

— N-am de ce să mă tem în timpul verii, răspuse Pencroff. Afară de asta, domnule Cyrus, fiindcă sînt totuși silit să mă gîndesc la toate, v-aș cere voie să-l iau numai pe Harbert cu mine.

— Dar bine, Pencroff, — răspunde inginerul, apăsîndu-și mîna pe umărul marinarului, — crezi că ne-am putea mîngîia vreodată dacă vi s-ar întîmpla vreo nenorocire dumitale și acestui copil, pe care-l socotim cu toții fiul nostru ?

— Domnule Cyrus, răspuse Pencroff, pătruns de o încredere nestrămutată, nu vă vom pricinui această durere. De altminteri nu vom mai vorbi despre această călătorie decît cînd va veni timpul potrivit. Sînt sigur că după ce veți vedea corabia gata înzestrată cu pînze și cu tot ce-i trebuie, cînd veți vedea cum ține la apă, căci vom face împreună ocolul insulei, mă veți lăsa să plec fără nici o grijă. Sînt sigur că va fi o adevărată minune corabia dumneavoastră.

— Cred că este mai potrivit să spunem corabia noastră, Pencroff, zise inginerul zîbind, dezarmat pentru moment.

Convorbirea se termină aici, ca să reînceapă altă dată, fără ca vreunul dintre ei să izbutească să-l convingă pe celălalt.

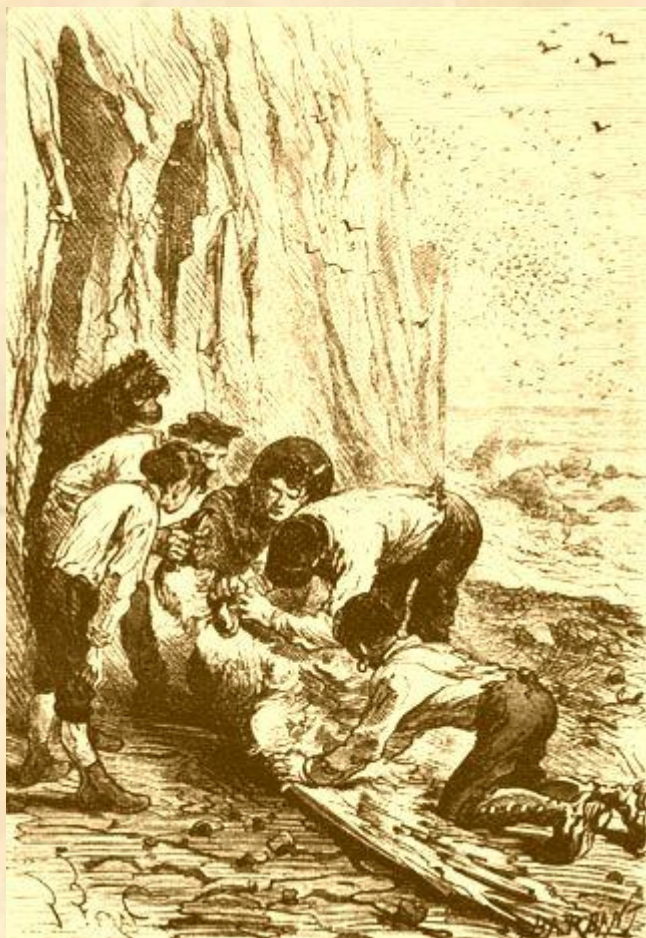
Prima zăpadă căzu la sfîrșitul lunii iunie. La stîna adunaseră mai dinainte nutreț destul, ca să nu mai fie nevoiți s-o viziteze zilnic; hotărîră totuși să nu lase să treacă o săptămîină fără să dea pe acolo.

Pionierii puseră din nou capcane și încercară micile instrumente fabricate de Cyrus Smith. Așezară la marginea pădurii, de-a lungul potecii pe care obișnuiau să umble fiarele ce coborau la lac, balenele îndoite printr-o pojghiță de gheață, pe care le acoperiseră cu un strat gros de grăsime.

Spre marea mulțumire a inginerului, născocirea pescarilor din Aleutine dădu rezultate minunate. Douăsprezece vulpi, cîțiva porci mistreți și chiar un jaguar căzură pradă pionierilor; toate aceste animale muriseră cu stomacul perforat.

Trebuie să pomenim aici și despre încercarea făcută de pionierii noștri de a comunica într-un fel oarecare cu semenii lor.

Gédéon Spilett se gîndise de multe ori să arunce în mare o sticlă conținînd un mesaj, pe care s-ar fi putut să o poarte curenții pe vreun țărm locuit, sau să

se folosească de vreun porumbel. Dar i se părea cu neputință ca un porumbel sau o sticlă să poată străbate distanța de o mie două sute de mile, care despărțea insula de oricare alt ținut.

În ziua de 30 iunie, pionierii prinseră cu mare greutate un albatros, pe care o împușcătură a lui Harbert îl rănise ușor la un picior. Era un exemplar foarte frumos, ale cărui aripi, când erau întinse, măsurau zece picioare și care, desigur, era în stare să străbată un ocean de mărimea Pacificului.

Harbert ar fi dorit să păstreze minunata zburătoare, a cărei rană se vindecase repede; el susținea că poate să o domesticească. Gédéon Spilett însă îl făcu să înțeleagă că nu puteau să piardă prilejul de a se pune în legătură cu vreun ținut locuit al Pacificului, așa că Harbert cedă. Dacă albatrosul venea dintr-o regiune locuită, socoteau naufragiații, cu siguranță că se va întoarce tot acolo, de îndată ce-și va recăpăta libertatea.

Era foarte posibil ca Gédéon Spilett, în care reporterul nu murise, să fi fost mulțumit că găsisse prilejul să trimită în necunoscut un palpitant articol, în care povestea aventurile pionierilor de pe insula Lincoln !

El redacta deci o notiță scurtă, pe care o vîrî într-un săculeț de pînză cauciucată, cu rugămintea către acela care o va găsi s-o predea ziarului *New-York Herald*. Săculețul fu legat de gîtul albatrosului și nu de laba sa, deoarece păsările acestea au obiceiul să se odihnească pe suprafața mării; apoi curierul lor fu eliberat, iar pionierii, destul de mișcați, îl priviră cum se pierdea printre cețurile ce acopereau zarea spre apus.

— Încotro se îndreaptă ? întrebă Pencroff.

— Spre Noua Zeelandă, răspunse Harbert.

— Drum bun strigă marinarul, care nu avea prea mare încredere în astfel de mijloace de corespondență.

O dată cu sosirea iernii, prietenii noștri reluară lucrările în interiorul Casei de Granit; își reparară îmbrăcămintea și între altele făcură și pînze pentru corabie, croite din inepuizabilul înveliș al aerostatului.

În timpul lunii iulie domni un frig strașnic, dar pionierii nu erau siliți să economisească nici lemnele, nici cărbunii. Cyrus Simth instalase un al doilea cămin în sala mare, în care își petreceau serile. În timp ce lucrau, stăteau de vorbă, iar când nu aveau de lucru, citeau, așa că timpul trecea cu folos pentru toată lumea.

Era o adevărată plăcere pentru ei să asculte mugetele vijeliei dezlănțuite afară, așezați în sala luminată cu lumînări, bine încălzită cu cărbuni, după o masă bogată, cu cafeaua de soc fumegînd în ceșcuțe, cu pipele răspîndind valuri de fum parfumat. Mulțumirea lor ar fi fost desăvîrșită de nu s-ar fi știut atît de departe de semenii lor, de patria lor. Vorbeau adesea despre țara lor, despre prietenii rămași acolo și despre avîntul industriei. În cursul unei astfel de convorbiri, Gédéon Spilett puse următoarea întrebare:

— Dragă Cyrus, nu riscă oare acest avînt al industriei și al comerțului să fie oprit într-o bună zi ?

— Oprit ? De ce ?

— Din lipsa cărbunelui, cel mai prețios minereu, Da, cel mai prețios, într-adevăr, răspunse inginerul. Se pare că natura însăși a ținut să se vadă cît este de prețios, creînd diamantul, care nu este altceva decît cărbune pur, cristalizat.

— Dar nu vreți să spuneți, domnule Cyrus, întrebă Pencroff, că în cazanele mașinilor se va arde diamantul în locul cărbunelui ?

— Nu, dragul meu, răspunse Cyrus Smith.

— Totuși, reluă Gédéon Spillet, recunoști că într-o bună zi cărbunele va fi consumat în întregime ?

— Ei ! Zăcămintele de cărbuni sînt încă foarte mari, astfel că cei o sută de mii de muncitori²⁶ care scot anual o sută de chintale metrice, nu le-au epuizat nici pe departe !

— Dar odată cu creșterea consumului de cărbuni, răspunse Gédéon Spilett, este de prevăzut că acești o sută de mii de muncitori vor deveni în curînd două sute de mii și că extracția va fi dublă.

— Fără îndoială ! Dar s-au inventat noi mașini, care vor permite să se exploreze mai intens zăcămintele din Europa, iar minele din America și Australia vor face față încă multă vreme cerințelor industriei.

— Cam cît timp ? întrebă reporterul.

— Cel puțin două sute cincizeci pînă la trei sute de ani.

— Noi n-avem de ce să ne temem, zise Pencroff. Sînt însă îngrijorat pentru strănepoții noștri.

— Pînă atunci se va găsi și alt combustibil, spuse Harbert.

— Să sperăm, răspunse Gédéon Spilett, căci altfel cum vor merge mașinile ? Fără mașini, ce vor deveni drumurile de fier, vapoarele, uzinele și tot ceea ce contribuie la progresul civilizației ?

— Oare ce s-ar putea întrebuița în locul cărbunelui ? întrebă Pencroff. Aveți vreo idee, domnule Cyrus ?

— Aproximativ, dragul meu.

— Ei, bine, ce s-ar putea arde în locul lui ?

— Apă, răspunse Cyrus Smith.

— Apă, strigă Pencroff. Să încălzim cu apă vapoarele cu aburi și locomotivele ! Apa va încălzi apa ?

— Da, da, apa ! Dar apa descompusă în elementele sale componente, răspunse Cyrus Sniitb. Probabil că operația aceasta se va face cu ajutorul electricității, care va deveni o forță puternică și ușor de mînuit, căci printr-o lege inexplicabilă, toate descoperirile mari parcă se potrivesc și se completează la un moment dat. Da, dragii mei, cred că apa va fi întrebuițată într-o bună zi drept combustibil; hidrogenul și oxigenul, care intră în compoziția ei, vor fi folosite

²⁶ O sută de mii de muncitori în epoca de la 1870 și, desigur, vorbind numai de America de Nord. (N. T.)

împreună sau separat și vor da un izvor nesecat de căldură și lumină, izvor mai bogat decît cărbunele. Va veni o zi cînd magaziile vapoarelor și tenderele locomotivelor vor conține în loc de cărbuni, aceste două gaze comprimate, care vor arde în cazanele lor, degajînd o uriașă putere calorică. Nu avem prin urmare de ce să fim îngrijorați. Atîta vreme cît pămîntul va fi locuit, el va satisface toate nevoile locuitorilor săi; ei nu vor duce lipsă nici de lumină, nici de căldură, după cum nu vor duce lipsă nici de produse animale,, vegetale sau minerale. Cred că atunci cînd zăcămintele de cărbuni vor fi istovite vom încălzi și ne vom încălzi cu apă. Apa este cărbunele viitorului.

— Tare aș vrea să apuc vremurile acelea, spuse marinarul.

— Pentru asemenea minuni te-ai trezit cam devreme, Pencroff, spuse Nab, care pînă atunci nu luase parte la discuție.

Totuși, nu cuvintele lui Nab încheiară convorbirea, ci lătratul lui Top. Cîinele avea. și de data aceasta lătratul acela ciudat, care-l preocupa pe inginer. Lătrînd într-una, Top începu să se învîrtească pe lîngă gura puțului, care se afla la capătul culoarului interior.

— Ce are Top de latră așa ? întrebă Pencroff.

— Și de ce mîrîie Jup ? adăugă Harbert. Într-adevăr, urangutanul dădea semne de agitație,

ca și cîinele și, lucru curios, ambele animale păreau mai curînd neliniștite, decît înfuriate.

— Fără îndoială, puțul acesta este în directă legătură cu marea, spuse Gédéon Spilett, și un monstru marin vine din cînd în cînd să respire în adîncul lui.

— Așa și este, răspunse marinarul. Nici nu poate fi altă explicație... Haide, Top, taci odată adăugă Pencroff, întorcîndu-se spre cîine. Și tu, Jup, treci în edaia ta !

Maimuța și dinele se potoliră. Jup se duse la culcare, dar Top rămase în salon, mîrîind înfundat toată seara.

Nu mai vorbiră de acest incident, dar inginerul căzu pe gînduri.

În tot restul lunii iulie urmară cînd zile de ger, cînd de moină. Temperatura nu scăzu ca în iarna precedentă, dar în schimb avură de îndurat furtuni și vijelii puternice. Marea năvăli din nou asupra țărmului, producînd în cîteva rînduri stricăciuni la Cămin. Valurile de fund, uriașe, care veneau să se sfarme de peretele Casei de Granit, erau atît de puternice, încît păreau provocate de un cutremur submarin.

Aplecați la ferestrele lor, pionierii nu se puteau opri să admire spectacolul măreț al oceanului, care se zbătea neputincios. Valurile se spulberau în spume de o albeață orbitoare, litoralul dispărea sub năvala apelor vijelioase, iar stîncile, în care era săpată casa, păreau să răsară chiar din mare, ale cărei cețuri de aburi le învăluiau pînă la mai mult de o sută de picioare înălțime.

În timpul acestor furtuni era greu, primejdios chiar, să te aventurezi pe șoselele insulei, căci vijelia doboră mulți copaci. Totuși, pionierii nu lăsau să treacă o săptămână fără să se ducă la stână. Din fericire, Țarcul străjuit de copaci și staulul se aflau la adăpostul muntelui Franklin, așa că nu avură mult de suferit de pe urma uraganului. În schimb, curtea de păsări, așezată pe platoul Grande-Vue, și prin urmare expusă vînturilor de răsărit, suferi mari pagube. De două ori zbură acoperișul hulubăriei, iar gardul se strică și el. Erau nevoiți să refacă totul, mult mai solid, căci acum se dovedise că insula Lincoln era așezată într-una din cele mai furtunoase regiuni ale Pacificului, fiind parcă centrul marilor cicloni, care o biciuiau ca pe o sfîrlează — numai că aici sfîrlează rămînea pe loc, iar biciul se învîrtea neîncetat.

În prima săptămână a lunii august, vijelia se potoli treptat și atmosfera, care părea pe veci osîndită la zbucium, se liniști, dar temperatura scăzu, gerul devenind foarte aspru. Termometrul coborî la minus opt grade Fahrenheit (-22° centigrade).

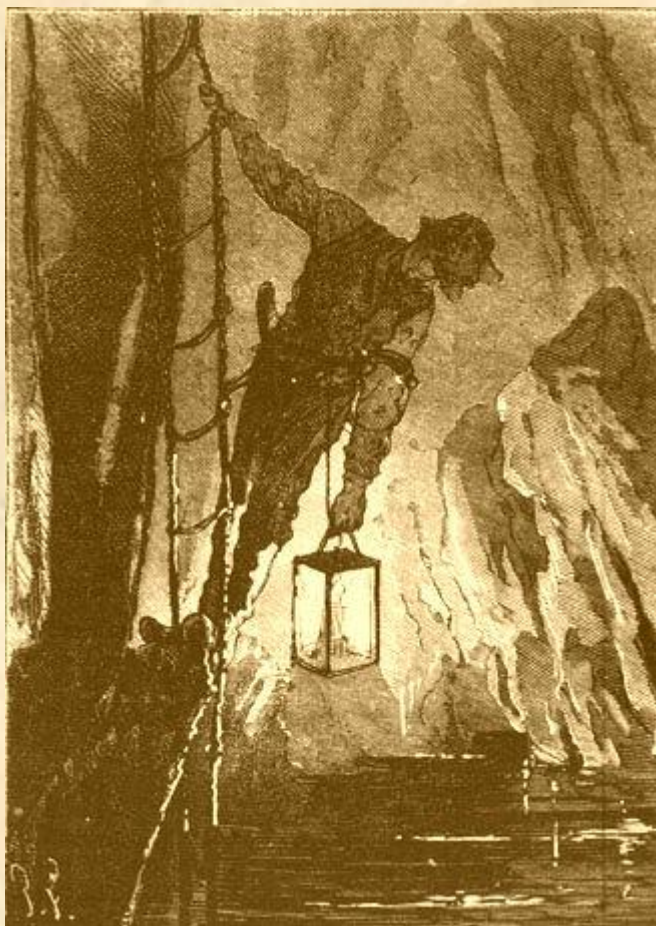
În ziua de 3 august, pionierii făcură o excursie, pe care o plănuiau de cîtva timp, în sud-vestul insulei, spre mlaștinile Tadornelor. Ei erau atrași de bogatul vînat acuat, care sălășluia acolo în timpul iernii. Se aflau pe acolo rațe sălbatice, becaține, liște, cufundări și alte zburătoare, așa că pionierii hotărîră să consacre o expediție de o zi întreagă pentru a vîna din aceste păsări.

Nu numai Gédéon Spilett și Harbert, ci și Pencroff și Nab luau parte la expediție. Doar Cyrus Sniith nu merse cu ei, susținînd că are de lucru. El rămase singur la Casa de Granit.

Ca să ajungă la mlaștină, vînătorii apucară pe drumul care ducea la portul Balonului, făgăduind să se întoarcă seara. Top și Jup îi întovărășeau. De cum trecură rîul Mercyv inginerul ridică podul și se întoarse acasă, cu gîndul să pună în aplicare un proiect pentru care ținea să fie singur.

Plănuia să viziteze cu de-amănuntul puțul interior, a cărui gură se deschidea în interiorul Casei de Granit și care era în legătură cu marea, fiindcă pe aici treceau odinioară apele lacului.

De ce se învîrtea atît de des Top în jurul acestui puț ? De ce lătra el atît de ciudat și de ce părea atît de neliniștit ? De ce se arăta Jup la fel de neliniștit ?

Oare să aibă puțul și alte ramificații afară de legătura verticală cu marea ? Duceau ramificațiile acestea spre alte regiuni ale insulei ? Iată ce dorea să știe Cyrus Smith și deocamdată ținea s-o afle numai el. De aceea hotărîse să încerce explorarea puțului în lipsa tovarășilor săi și acum i se ivea cel mai bun prilej s-o facă.

Era ușor de coborît pînă în fundul puțului, întrebuițînd scara destul de lungă de frînghie, pe care nu o mai foloseau de cînd instalaseră ascensorul. Inginerul trase scara pînă la gură, care avea un diametru de șase picioare, și o aruncă înăuntru, după ce legase zdravăn capătul ei de sus. Apoi aprinse un felinar, luă un revolver și, vîrîndu-și un cuțit la cingătoare, începu să coboare primele trepte.

Zidul era aproape în întregime neted, doar din loc în loc răsăreau cîteva colțuri de stîncă și, pe aceste ieșituri, o ființă îndemînatică ar fi putut într-adevăr să se ridice pînă la deschizătura puțului.

Observînd acest lucru, inginerul plimbă cu grijă felinarul în jurul acestor ieșituri, fără să găsească vreo urmă veche sau nouă, care să-i dea de gîndit.

Apoi coborî mai adînc, cercetînd cu luare aminte pereții.

Nimic suspect. Ajungînd la ultimele trepte, inginerul simți apropierea apei, care în clipa aceea era cu desăvîrșire liniștită. Nici la nivelul ei, și nici în altă parte a puțului nu văzuse vreun culoar lateral, care să se ramifice în interiorul masivului. Peretele, lovit cu mînerul cuțitului, suna plin. Pentru a ajunge în fundul puțului și a se ridica apoi pînă la gura lui, ar fi fost neapărat nevoie să se treacă pe sub apele mării, lucru ce nu l-ar fi putut face decît animalele marine. De altfel, era cu neputință de determinat în ce punct al litoralului și la ce adîncime sub nivelul mării se isprăvea canalul.

Încheindu-și cercetările, Cyrus Smith se urcă înapoi, trase scara, acoperi gura puțului și se întoarse gînditor în sala mare a Casei de Granit, spunîndu-și:

„N-am văzut nimic și totuși este ceva în puțul ăsta.”

CAPITOLUL XII

Echipamentul corăbiei. O ofensivă a vulpilor. Jup e rănit. Jup e îngrijit și se vindecă. Corabia este isprăvită. Triumful lui Pencroff. Vasul *Bonadventure*. Călătorie de încercare în jurul insulei. Un document neașteptat.

Seara, cei patru vînători se întoarseră supraîncărcați. Pînă și Top purta în jurul gîtului un șirag de păsări vîinate, iar Jup o cingătoare de becatine.

—Prieteni, strigă Nab, avem cu ce să ne trecem timpul ! Vom avea o cămară frumoasă, plină cu conserve și pateuri minunate, am însă nevoie de un ajutor. Mă bizui pe tine, Pencroff.

—Nu se poate, Nab, răspunse marinarul. Mă așteaptă pînzele corăbiei, așa că va trebui să te lipsești de ajutorul meu.

— Dar dumneata, domnule Harbert ?

— Eu, Nab, trebuie să mă duc mîine la stîină, răspunse tînărul.

— Atunci poate că dumneavoastră, domnule Spilett, îmi veți da o mînă de ajutor ?

— Desigur, Nab, dacă vrei, răspunse reporterul, dar te previn că dacă îmi vei dezvălui rețetele tale am să le public.

— N-aveti decît, domnule Spilett, răspunse Nab.

Și iată cum a doua zi, Gédéon Spilett, devenit ajutorul lui Nab, se instala în bucătărie. Inginerul îl pusese și pe reporter la curent cu rezultatul explorării sale din ajun și acesta era și el de părere că în jurul puțului stăruie totuși un mister.

Gerul nu se muie. El se mai menținu o săptămînă. Din această pricină pionierii nu părăsiră Casa' de Granit decît pentru a se repezi la curtea păsărilor, întreaga locuință era plină de miresmele plăcute, pe care le răspîndeau savantele preparații culinare ale lui Nab și ale reporterului. Ei nu transformară însă în conserve întreg produsul expediției, căci vînatul se păstra minunat pe frigul ce domnea, așa că toată colonia se înfrupta cu friptură de rață sălbatică și de alte zburătoare, deci afirmînd că e cel mai gustos vînat din lume.

Pencroff, ajutat de Harbert, lucră de zor întreaga săptămînă și pînzele corăbiei erau gata. Frînghii nu ie lipseau, căci puteau folosi toate frînghiile de la învelișul aerostatului. Cablurile, plasa și odgoanele balonului erau de cea mai bună calitate și-i prinseră foarte bine marinarului. Pînzele fură întărite pe margini cu frînghii puternice, dar tot le mai rămăseseră destul material pentru a confecționa funiile necesare la legarea acestor pînze la colțuri și cu care să le ridice și să le fixeze apoi de catarguri. Cît despre scripeți Cyrus Smith îi fabrică, slujindu-se de' strungul pe care și-l instalase. Și astfel, toate cele trebuitoare pentru înzestrarea corăbiei fură gata cu mult înaintea acesteia. Pencroff confecționa și un pavilion: albastru, roșu și alb, folosind în acest scop plantele colorate ce creșteau din belșug pe insulă. Numai că în loc de treizeci și șapte de stele, cîte împodobesc steagul Statelor Unite, marinarul zugrăvi treizeci și opt, adăugînd încă una pentru „Statul Lincoln”, pentru insula pe care o și considera alipită la patria sa.

„Dacă nu în faptă, spunea el, dar cu sufletul ea aparține mării noastre țări”.

În așteptarea acestui eveniment, steagul fu arborat la fereastra din mijloc a Casei de Granit și pionierii îl salutară cu trei puternice urale.

Între timp, iarna se apropia de sfîrșit și părea că va trece fără nici un incident grav, cînd iată că, în noaptea de 11 august, platoul Grande-Vue fu amenințat să fie devastat complet.

Pionierii dormeau adînc după o zi de muncă rodnică, cînd, pe la orele patru dimineața, fură treziți de lătratul lui Top.

De data aceasta, cîinele nu lătra lîngă gura puțului, ci în fața ușii, aruncîndu-se peste ea de parcă ar fi vrut s-o spargă. Jup țipa și el cît îl ținea gura.

— Ce e, Top ? strigă Nab, care se trezise primul.

Dar cîinele continua să latre.

— Ce s-a întîmplat ? întreba și Cyrus Smith. îmbrăcîndu-se în grabă, pionierii se repeziră cu toții la ferestre și le deschiseră.

Nu vedeau nimic, însă auzeau niște lătrături ciudate în beznă. Țărmlul părea năpădit de animale ce nu se zăreau în întuneric.

— Ce să fie ? strigă Pencroff.

Lupi, jaguari sau maimuțe ! răspunse Nab.

— Drace Să nu ajungă cumva pe platou ! spuse reporterul.

— Și păsările noastre, strigă Harbert, și zarzavaturile ?...

— Pe unde or fi trecut ? întreabă Pencroff.

— Au trecut desigur pe podețul dinspre plajă, răspunse inginerul, pe care unul dintre noi trebuie să-l fi uitat deschis.

— Într-adevăr, spuse Spilett, îmi amintesc că l-am lăsat deschis...

— Frumoasă ispravă, domnule Spilett ! strigă marinarul.

— Ce-a fost, a fost, răspunse Cyrus Smith. Să vedem ce-i de făcut acum !

Pionierii își dădeau seama că jivinele, oricare ar fi fost ele, trecuseră podețul din spre plajă și puteau să pătrundă pe platou, urcînd malul stîng al rîului. De aceea trebuiau să ajungă neapărat pe platou înaintea fiarelor.

— Ce fel de jivine să fie oare ? se întrebară ei din nou, surprinși de niște lătrături mai puternice.

Harbert tresări, amintindu-și că mai auzise asemenea lătrături, în timpul primei lui vizite la izvoarele Pîrîului Roșu.

— Sînt vulpi, spuse el.

— Pe ele ! strigă marinarul.

Se repeziră toți spre coșul ascensorului, înarmați cu topoare, carabine și revolve și coborîră pe plajă.

Animalele acestea sînt primejdioase cînd sînt în număr mare și înfometate. Totuși, pionierii se aruncară fără să șovăie în mijlocul haitei și primele împușcături ce fulgerară întunericul determinară retragerea celor dinții năvălitori.

Trebuiau înainte de toate să împiedice cu orice preț, pătrunderea jefuitoarelor pe platoul Grande-Vue, unde semănăturile și curtea de păsări ar fi suferit, iar pagubele aduse lanului de grîu ar fi fost poate imense și ireparabile. Dar cum platoul nu putea fi invadat decît dinspre malul stîng al rîului Mercy, era destul ca pionierii să taie vulpilor calea în vreun fel pe îngusta fișie de tărml, cuprinsă între rîu și faleză. Așa stînd lucrurile, se îndreptară într-acolo, în timp ce haita de vulpi gonea în întuneric,

Cyrus Smith, Gédéon Spilett, Harbert, Pencroff și Nab se așezară în așa fel, încît să formeze un front de netrecut. Top, căscînd fălcile lui uriașe, se așezase în fața lor, urmat de Jup, care mînuia o măciucă noduroasă ca pe un buzdugan.

Noaptea era foarte întunecoasă. Vulpile, în număr de vreo sută, se zăreau numai la lumina împușcăturilor, care nimereau de fiecare dată ținta. Ochii lor străluceau ca niște cărbuni aprinși.

— Nu trebuie să treacă ! strigă Pencroff.

— Nu vor trece ! răspunse inginerul.

Dacă vulpile nu trecură spre platou, aceasta nu înseamnă că nici nu încercară. Năvălitorii din ultimele rînduri împingeau fără răgaz pe cei din față, astfel că se iscă o încăierare înverșunată, în care pionierii luptau cu revolverele și topoarele. Nenumărate cadavre acoperiră pămîntul, dar ceata vulpilor nu se micșora. Părea că peste podeț trec mereu alți năvălitori, care sporeau rîndurile agresorilor.

Curînd, pionierii fură siliți să lupte corp la corp și primiră cîteva răni, din fericire ușoare. Cu un foc de revolver Harbert îl salvă pe Nab, căruia îi sărise în spinare o vulpe sprintenă ca un rîs. Top se lupta cu furie, repezindu-se la vulpi și gîtuindu-le. Jup lovea vîrtos cu ciomagul și zadarnic încercau pionierii să-l reție. înzestrat pesemne cu ochi care vedeau prin întuneric, el se vîra mereu acolo unde era învîlmășeala mai mare și își arăta mulțumirea, scoțînd din cînd în cînd un fluierat ascuțit. Se avîntă foarte departe și la lumina unui foc de revolver îl zăriră o clipă cum ținea piept voinicește la vreo șase vulpi mari.

După o luptă de doua ore, bătălia se isprăvi cu victoria pionierilor! Zorii zilei alungară cotropitorii; ei o zbughiră înapoi peste podeț, gonind spre nord. Nab ridică imediat podețul în urma lor.

Cînd se crăpă de ziuă pionierii numărară cincizeci' de cadavre întinse pe plajă.

— Jup ! strigă Pencroff. Unde este Jup ?

Jup dispăruse. Prietenul său, Nab, îl strigă, dar pentru prima oară Jup nu-i răspunse.

Începură cu toții să-l caute, tremurînd de frică pentru viața lui. Ridicînd cadavrele ce pătaseră zăpada cu sînge, îl găsiră pe Jup sub un adevărat morman de vulpi, ale căror fălci și oase rupte dovedeau că avuseseră de-a face cu măciuca viteazului urangutan. Bietul maimuțoi încă mai ținea în mîini o frîntură din ciomagul său. Lipsit de apărare, el fusese copleșit de dușmanul numeros și pieptul îi era brăzdat de răni adînci.

— Trăiește ! strigă Nab, aplecîndu-se deasupra lui.

— Lasă că-l scăpăm noi, răspunse marinarul; îl vom îngriji ca pe unul dintre ai noștri !

Jup părea să înțeleagă, căci își puse capul pe umărul lui Pencroff, ca și cum ar fi vrut să-i mulțumească. Marinarul era el însuși rănit, dar atît rănile sale cît și ale tovarășilor săi erau neînsemnate, căci mulțumită armelor de foc izbutiseră

să țină fiarele la distanță. Numai urangutanul era grav rănit; el căzu în nesimțire și continuă să geamă ușor.

Nab și Pencroff îl transportară în starea aceasta pînă la ascensor și îl urcară apoi încet în Casa de Granit. Acolo îl culcară pe o saltea scoasă dintr-un pat și-i spălară cu mare grijă rănilor. Nici un organ principal nu părea să fi fost atins, dar Jup era foarte slăbit din pricina pierderii de sînge și avea temperatură mare.

După pansare, îl duseră în camera lui și îl supuseră la un regim sever, „ca pe un om adevărat!” cum spunea Nab. Din cînd în cînd i se dădea să bea un ceai răcoritor, făcut din ierburile păstrate în farmacia Casei de Granit.

Jup căzu mai întîi într-un somn adînc și agitat, apoi, respirația lui devenind încetul cu încetul tot mai regulată, fu lăsat să se odihnească în liniște. Din cînd în cînd, Top venea tiptil să-și vadă prietenul și lingea cu un aer trist o mîină a lui Jup, ce atârna afară din pat.

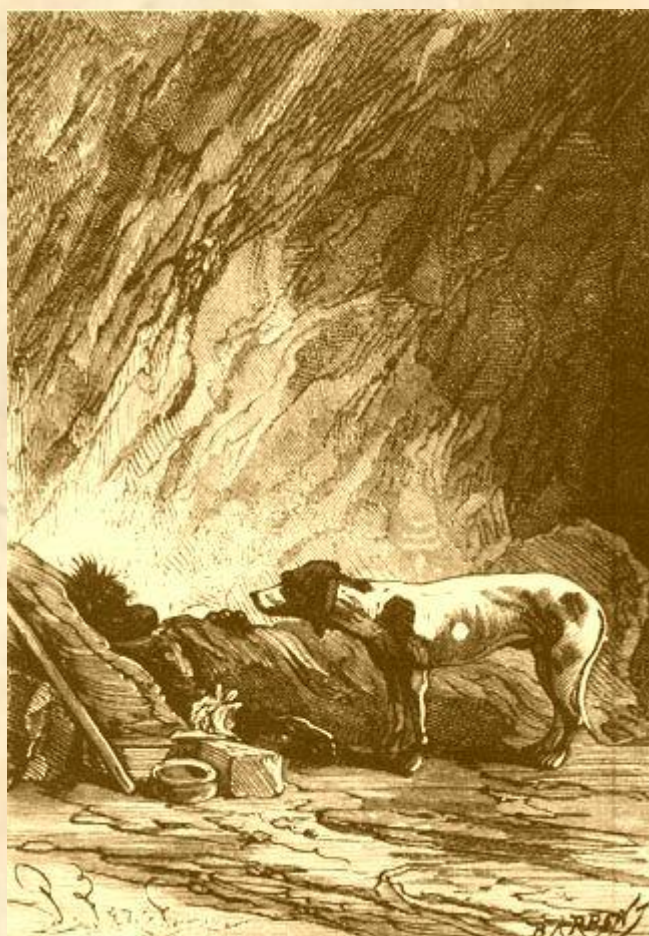
În aceeași dimineață îngropară cadavrele vulpilor, pe care le tîrîră pînă în pădurea Far-West și le-așezară într-o groapă adîncă.

Atacul suferit, care ar fi putut avea urmări grave, fu o lecție pentru pionieri, care nu se mai culcau înainte ca unul din ei să se fi asigurat că toate podurile erau ridicate și deci ei erau la adăpost de orice pericol de acest fel.

În timpul acesta, Jup, a cărui stare îi îngrijorase foarte mult, începu să se înzdrăvenească. Constituția lui robustă îl salvă, temperatura scăzu încetul cu încetul și Gédéon Spilett, care se pricepea la medicină, îl socoti scăpat. În ziua de 16 august, Jup începu să mănînce. Nab îi prepara tot felul de dulciuri, pe care bolnavul le mîncă cu poftă, căci marele lui defect era lăcomia și Nab nu făcuse nimic ca să-l dezvețe.

—Ce să-i faci ? îi răspundea el lui Gédéon Spilett, care îl certa cîteodată, susținînd că răsfăță maimuțoiul prea mult. Bietul Jup n-are altă plăcere decît mîncarea, iar eu sînt mulțumit că pot să-l răsplătesc măcar în felul acesta !

Zece zile după neplăcuta întîmplare, în ziua de 21 august, domnul Jup se sculă. Rănilor i se cicatrizară, și, după toate probabilitățile, avea să-și revie complet. Ca toți convalescenții, fu cuprins de o foame grozavă și reporterul îl lăsă să mănînce cît voia, avînd încredere în instinctul animalelor, care le pune la adăpost de excese. Nab era încîntat de pofta de mîncare a ucenicului său.

— Mănîncă, Jup dragă, — îi spunea el, — nu te lipsi de nimic ! Ți-ai vărsat sîngele pentru noi și este de datoria mea să te ajut să ți-l refaci !

În sfîrșit, în ziua de 25 august, Nab își chemă tovarășii.

— Domnule Cyrus, domnule Gédéon, domnule Harbert, Pencroff, veniți repede încoace !

Pionierii, care se aflau în sala cea mare, se sculară și veniră în camera lui Jup, unde-i chemase Nab.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă reporterul.

— Veniți să vedeți ! răspunse Nab, rîzînd cu hohote. Ce le văzură ochii ? Domnul Jup ședea turcește pe pragul Casei de Granit și trăgea liniștit din lulea.

— Pipa mea ! strigă Pencroff. Mi-a luat pipa ! Ei, dragă Jup, ți-o dăruiesc ! Fumează, dragul meu, fumează liniștit.

Iar Jup scotea nori groși de fum și părea foarte mulțumit.

Cyrus Smith nu se arătă prea mirat de această întîmplare; el cită mai multe cazuri de maimuțe domesticite, pentru care tutunul devenise o necesitate.

Din ziua aceea, Jup avu pipa lui, atîrnată la el în cameră, precum și o mică provizie de tutun. Și-o umplea singur, o aprindea cu un tăciune și părea cel mai fericit maimuțoi din lume. Această potrivire de gusturi nu făcu decît să strîngă și mai mult prietenia dintre maimuță și marinar.

— Cine știe dacă nu este un om, îi spunea cîteodată Pencroff lui Nab. Te-ai mira dacă într-o bună zi ar începe să vorbească?

— De loc, răspunse Nab. Singurul lucru care mă miră este că nu vorbește încă, fiindcă este singurul lucru care-i lipsește !

— Tare tni-ar plăcea, reluă marinarul, să-mi spună într-o bună zi: „Ce-ar fi dacă am face schimb de pipe, dragă Pencroff ?”

— Mda, n-ar fi rău, răspunse Nab. Ce păcat că este mut din naștere !

În luna septembrie, iarna luă sfîrșit și pionierii se apucară din nou de lucru.

Construirea corăbiei înainta repede. Pereții erau gata și în interior fură sprijiniți cu bîrne care fuseseră îndoite la aburi și care legau trainic toate părțile sale.

Deoarece nu duceau lipsă de lemne, Pencroff îi propuse inginerului să căptușească interiorul în întregime, pentru a obține o cît mai mare soliditate și impermeabilitate a vasului.

Cyrus Smith, care se temea de ceea ce le-ar fi putut pregăti viitorul, aprobă ideea marinarului de a face vasul cît mai rezistent.

Căptușirea corăbiei și puntea fură gata în ziua de 15 septembrie. Încheieturile, astupate cu cîlți de iarbă de mare uscată, fură acoperite cu rășină clocotită, pe care brazii pădurii o furnizau din belșug.

Amenajarea corăbiei fu cît se poate de simplă. Lestul era alcătuit din douăsprezece tone de bolovani, de granit, fixați cu ciment, peste care fu așternută o podea de scînduri. Întreg interiorul corăbiei fu împărțit în două camere, mobilate doar cu niște bănci, care serveau și drept Cuire. Piciorul

catargului principal susținea peretele despărțitor dintre cele două camere, în care se intra prin două chepenguri deschise în punte și care erau prevăzute cu obloane.

Pentru catarg, Pencroff găsi cu ușurință copacul potrivit. Alese un brad tânăr, drept, cu lemnul fără noduri, pe care-l ciopli la bază și-l rotunji la cap. Fierăria necesară catargului, pupei și cîrmei, solidă, dar grosolană, o făcură în atelierul de la Cămin. În sfîrșit, vîntrelele, vîrfurile catargului, catargele mici, vastele, totul fu gata în prima, săptămîină a lunii octombrie și hotărîră să încerce corabia în apropierea insulei, pentru a-și putea da seama cum se comportă pe mare și în ce măsură o puteau folosi.

În tot acest timp pionierii nu părăsiră nici celelalte lucrări. Stîna se mări,

căci turma de mufloni și de capre se îmbogățise cu o mulțime de iezi, care trebuiau adăpostiți și hrăniți. Pionierii cercetau mereu parcul de stridii, iepurăria, zăcămintele de cărbune și de fier și făceau investigații în părțile neexplorate încă ale Far-West-ului, care păreau bogate în vînat.

Mai descoperiră și diferite plante indigene, care, deși nu aveau o întrebuințare imediată, făceau ca provizia de produse vegetale a Casei de Granit să fie mai variată. Erau plante din familia ficoidelor, unele cu foi carnoase, bune de mîncat, altele care produceau niște grăunțe din care se putea face un fel de făină.

În ziua de 10 octombrie, corabia fu lansată. Pencroff era nespus de fericit. Operația reuși de minune. Vasul, gata pregătit, fusese împins pe butuci pînă la

extrema limită a țărmului, unde fu luat de valurile mării în flux și începu să plutească în aplauzele pionierilor. Pencroff nu arătă prea multă modestie în această împrejurare, iar acum, după ce își dusesese, munca la bun sfîrșit, era mîndru și de faptul că i se acordă titlul de căpitan al vasului.

Ca să-l mulțumească pe căpitanul Pencroff, căutară un nume pentru vasul lor, pe care, după oarecare discuții, îl numiră *Bonadventure*, după numele de botez al bravului marinar.

Îndată ce corabia fu luată de valuri, pionierii văzură că ea plutește foarte bine și că va fi în stare să navigheze sub toate vînturile.

De altfel, aveau de gînd să facă de îndată o plimbare în larg, căci timpul era frumos, marea liniștită, mai ales pe coasta de sud, și o briză plăcută de la nord-vest începuse să bată de vreo oră.

Dar înainte de plecare, trebuiau să prînzească și să ia chiar provizii pe bord, pentru cazul cînd excursia s-ar fi prelungit pînă-n seară.

Inginerul abia aștepta și el să încerce vasul, care fusese construit după proiectele lui, cărora de fapt le adusese unele modificări, ținînd seama de sfaturile lui Pencroff. Deoarece marinarul nu mai pomenea de călătoria spre insula Tabor, Cyrus Smith nădăjduia că-și schimbase gîndul.

Cu greu s-ar fi înduplecat el să încuviințeze ca doi sau trei dintre tovarășii săi să se aventureze în larg pe barca aceea, care nu putea să cîntărească decît cel mult cincisprezece tone.

La ora zece și jumătate, toată lumea era pe bord; Jup și Top nu lipseau nici ei. Nab și Harbert ridicaseră ancora înfiptă în nisip la gura rîului, iar vasul „Bonadventure”, cu pavilionul fluturînd în vînt și cu pînzale întinse, porni în larg, condus de Pencroff. Fură siliți să meargă cu vîntul în față, pentru a ieși din golf și vasul merse bine.

Călătorii de pe corabie erau încîntați. Aveau o navă bună, care la nevoie putea să le aducă mari servicii. Vremea fiind frumoasă și briza prielnică, plimbarea fu minunată.

Pencroff îi scoase în larg, la trei sau patru mile de coastă, în dreptul portului Balonului. Insula apăru atunci în toată întinderea ei. Înfățișarea coastei dintre capul Ghearei și promontoriul Reptilei era foarte variată. La mal creșteau păduri, în care verdele coniferelor se desprindea întunecat din mijlocul arborilor proaspăt înfrunziți, mai încolo, muntele Franklin domina ținutul, atingînd norii cu crestele lui acoperite cu zăpezi strălucitoare.

— Ce frumuseți ! strigă Harbert.

— Da, insula noastră este frumoasă și bună, răspunse Pencroff. O iubesc cum mi-am iubit mama. Ea ne-a primit săraci și lipsiți de toate și astăzi ce le lipsește celor cinci copii ai ei care au picat din cer ?

— Nimic ! răspunse Nab, nimic nu le lipsește, căpitane !

Și amîndoi scoaseră trei urale puternice în cinstea insulei lor.

Între timp, Gédéon Spilett, rezemat de catarg, desena panorama care se desfășura în fața ochilor săi. Cyrus Smith privea în tăcere.

— Ei, domnule Cyrus, întrebă Pencroff, ce spuneți de vasul nostru ?

— Pare să se poarte destul de bine, răspunse inginerul.

— Perfect ! Nu credeți că am putea întreprinde cu el o călătorie puțin mai lungă ?

— Ce călătorie, Pencroff ?

— Spre insula Tabor, de pildă ?

— Dragul meu, răspunse Cyrus Smith, cred că în caz de nevoie va trebui să ne încredințăm fără șovăire viața vasului nostru, chiar dacă ar fi vorba de o

călătorie mai lungă; dar știi foarte bine că tare m-ar mîhni să te văd pornind spre insula Tabor, atunci cînd nimic nu te silește.

—E bine să-ți cunoști vecinii, răspuse Pencroff cu încăpățănare, insula Tabor este vecina noastră, singura vecină pe care o avem. Ar trebui sări facem o vizită, cel puțin de bună cuviință.

—Drace, zise Gédéon Spilett, prietenul nostru Pencroff ține și la etichetă !

—Nu țin la nimic, mormăi marinarul, necăjit de împotrivirea inginerului, pe care însă n-ar fi vrut pentru nimic în lume să-l mîhnească.

—Gîndește-te, Pencroff, răspuse Cyrus Smith, că nu te poți duce singur pînă în insula Tabor.

—Îmi ajunge un singur tovarăș.

—Fie, răspuse inginerul. Dar s-ar putea să lipsești colonia noastră de doi pionieri din cinci cîți are.

—Din șase ! răspuse Pencroff. L-ați uitat pe Jup.

—Din șapte, adăugă Nab. Top nu-i nici el de lepădat.

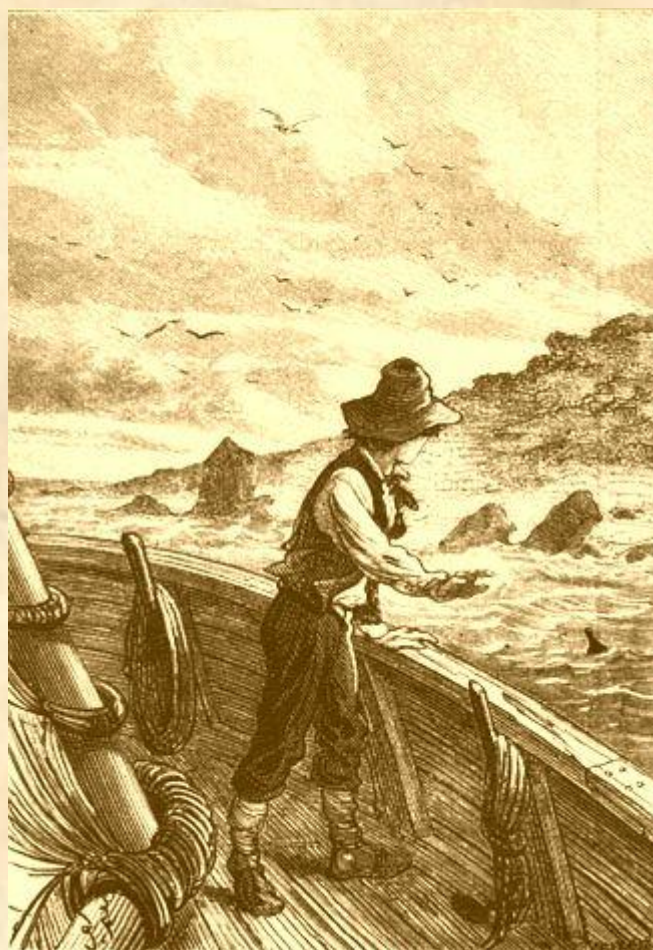
—Dar nu risc nimic, domnule Cyrus', reluă Pencroff.

—S-ar putea să ai dreptate, Pencroff; dar ți-o spun încă o dată: vă expuneți fără să fie nevoie !

Încăpățînatul marinar nu răspuse nimic, hotărît să reia mai tîrziu convorbirea. El nu bănuia că în curînd o întîmplare avea să-i dea prilejul să transforme într-o operă de ajutorare ceea ce nu reprezenta acum decît un capriciu.

Întradevăr, după ce navigase în larg, corabia se îndreptă spre portul Balonului. Trebuiau neapărat să verifice trecătorile dintre bancurile de nisip și stînci, și să le însemne la nevoie cu geamandure, deoarece golful acela mic avea să slujească drept radă pentru vasul lor.

Ajunseră la o jumătate de milă de coastă și fuseră nevoiți să navigheze cu ocoluri, deoarece înaintau împotriva vîntului. „Bonadventure" își micșorase viteza, căci briza domolită de înălțimile insulei abia umfla pînzele, iar marea, netedă ca o oglindă, unduia puțin doar la adierile unui vîntuleț cu toane, Harbert, care stătea la prova ca să arate drumul printre bancuri, strigă pe neașteptate:

— Mergi în direcția vântului, Pencroff !

— Ce e ? întreabă marinarul sculându-se. O stîncă ?

— Nu... așteaptă, spuse Harbert... nu văd bine... ia-o puțin mai spre dreapta... bine... întoarce puțin.

Cu aceste cuvinte, Harbert, care se culcase de-a lungul punții, vîrî repede brațul în apă și se ridică strigînd:

— O sticlă !

Ținea în mîna o sticlă, pe care o găsise la cîtiva pași de țărm.

Cyrus Smith luă sticla, scoase dopul în tăcere și trase din ea o hîrtie umedă, pe care erau scrise următoarele cuvinte:

Naufragiat... Insula Tabor: 153° long. V. — 37°11' lat. S.

CAPITOLUL XIII

Se hotărăște plecarea. Diferite presupuneri. Pregătiri. Cei trei călători. Prima noapte. A doua noapte. Insula Tabor. Cercetări pe plajă. Cercetări în pădure. Nici o urmă. Animale. Plante. O locuință. Pustietate.

— Un naufragiat! strigă Pencroff. Un naufragiat părăsit la cîteva sute de mile de noi, pe insula Tabor ! O, domnule Cyrus, acum n-o să vă mai puteți împotrivi proiectelor mele.

— Nu, Pencroff, răspunse Cyrus Smith, și chiar doresc să plecați cît mai curînd.

— Bine, să pornim mîine !

— Chiar mîine.

Inginerul ținea în mîna hîrtia scoasă din sticlă. Stătu cîteva clipe pe gînduri, apoi spuse:

— Din felul cum este redactat acest document, dragii mei, trebuie să tragem mai multe concluzii: mai întîi naufragiatul din insula Tabor este un om cu bogate cunoștințe marinărești, deoarece dă cu exactitate latitudinea și longitudinea insulei, așa cum le determinasem și noi; în al doilea rînd el este englez sau american, documentul fiind scris în englezește.

— Ceea ce spui este foarte logic, răspunse Gédéon Spilett, și prezența acestui naufragiat explică venirea lăzii pe țărmul insulei noastre. De vreme ce există un naufragiat, înseamnă că s-a întîmplat prin părțile acestea și un naufragiu. Noroc că Pencroff a construit o corabie pe care s-a gîndit s-o încerce tocmai astăzi, căci o singură zi de întîrziere ar fi fost de ajuns ca sticla să se fi spart de stînci.

— Într-adevăr, spuse Harbert, este o întîmplare fericită trecerea noastră pe aici, în timp ce sticla încă mai plutea.

— Nu ți se pare nimic ciudat în toată întîmplarea asta ? îl întreabă Cyrus Smith pe Pencroff.

—Nu văd nimic extraordinar, răspuse marinarul. Sticla asta, oricum, trebuia să ajungă undeva și a ajuns la noi, în loc să ajungă în altă parte.

—Se poate să ai dreptate, Pencroff, răspuse inginerul, și totuși...

—Dar, observă Harbert, nu putem ști dacă sticla plutește pe mare de multă vreme?

—Nu văd cum, răspuse Gédéon Spilett. De altfel, documentul pare să fi fost scris de curînd. Ce părere ai, Cyrus ?

—E greu de răspuns. Oricum, aceasta o vom afla noi mai târziu ! răspuse Cyrus Smith.

Cît dură schimbul acesta de cuvinte, Pencroff întoarse corabia, fără să mai piardă vreme, și cu toate pînzele întinse se îndrepta cu repeziciune către capul Ghearei. Toți se gîndeau la naufragiatul de pe insula Tabor, întrebîndu-se dacă vor ajunge la timp să-! salveze, în viața pionierilor se produsese un eveniment însemnat. Ei înșiși erau naufragiați, dar se gîndeau cu teamă că un altul poate fusese mai puțin norocos decît ei, și de aceea socoteau de datoria lor să-i sară în ajutor.

Ocoliră capul Ghearei și pe la orele patru vasul ancoră la gura rîului Mercy.

În aceeași seară plănuiă toate amănuntele expediției lor. Fiindcă Harbert și Pencroff erau singurii care se pricepeau să conducă un vas, păpea firesc să plece numai ei. Plecînd chiar a doua zi, la 11 octombrie, puteau să ajungă în ziua de 13 pe insula Tabor, căci vîntul bătea din direcția potrivită, așa încît nu le trebuiau mai mult de patruzeci de ore pentru o călătorie de o sută cincizeci de mile. Dacă petreceau o zi pe insulă și făceau trei-patru zile pe drum la întoarcere, în ziua de 17 călătorii puteau fi înapoi pe insula Lincoln. Vremea era frumoasă, barometrul urca lin, vîntul sufla neconținut, totul părea să vină în ajutorul acestor oameni de treabă, pe care o datorie omenească îi mîna departe de insula lor.

Hotărîră ca Cyrus Smith, Nab și Gédéon Spilett să rămînă la Casa de Granit. În ultima clipă însă trebuiră să modifice acest plan: Gédéon Spilett, care nu-și uitase meseria de reporter, declară că, decît să piardă o asemenea aventură, mai bine pleacă înot spre insula Tabor, așa încît îl primiră și pe el pe corabie.

Toată după masa transportară pe „Bonadventure” cîteva obiecte de așternut, unelte, arme, muniții, o busolă și alimente pentru o săptămînă, și cînd totul fu încărcat pe vas, pionierii se întoarseră la Casa de Granit.

A doua zi, la cinci dimineața, își luară rămas bun, foarte mișcați, apoi Pencroff, întinzînd pînzele, se îndreptă spre capul Ghearei, pe care trebuia să-l ocolească înainte de a se îndrepta direct spre sud-vest.

Vasul ajunsese la un sfert de milă de țarm, cînd călătorii zăriră în vîrfurile Casei de Granit doi oameni, care le făceau semne. Erau Cyrus Smith și Nab.

— Prietenii noștri ! strigă Gédéon Spilett. Iată prima noastră despărțire după cincisprezece luni !...

Pencroff, reporterul și Harbert făcură un ultim semn de rămas bun și Casa de Granit dispăru după stînci.

În primele ore ale zilei „Bonadventure” se menținu în apele insulei Lincoln, care semăna, văzută de departe, cu un coș de verdeață, din mijlocul căruia se ridica muntele Franklin. Înălțimile ei micșorate de depărtare îi dădeau o înfățișare puțin potrivită, pentru a atrage navigatorii pe țărmurile ei.

Plutind la zece mile de țărm, depășiră pe la ora unu capul Reptilei. De la acea depărtare nu mai puteau deosebi țărmul apusean al insulei care se întindea pînă la poalele muntelui Franklin. Trei ore mai tîrziu, insula Lincoln dispăru cu desăvîrșire în zare.

Vasul „Bonadventure” se lăsa ușor condus, tăia adînc valurile și înainta repede. Pencroff întinsese pînza catargului mare și, conducîndu-se după busolă, mergea în linie dreaptă spre insula Tabor.

Din cînd în cînd, Harbert îl înlocuia la cîrmă și tînarul avea o mîină atît de sigură, încît marinarul nu-i putea, găsi nici un cusur.

Gédéon Spilett vorbea cînd cu unul, cînd cu celălalt și, la nevoie, dădea o mîină de ajutor. Căpitanul Pencroff era foarte mulțumit de echipajul lui și vorbea chiar de „un sfert de rom pe echipă”, ca răsplată.

Spre seară, secera lunii, care abia la 16 avea să fie în primul pătrar, se arătă pe cerul umbrit de amurg, însă dispăru curînd. Noaptea era întunecoasă, dar înstelată, prevestind o zi frumoasă.

Pencroff Coborî pînza din vîrfurile catargului, pentru a nu fi surprins cumva de vreo pală de vînt mai puternică. Poate că nu era nevoie să ia această măsură, noaptea fiind liniștită, dar marinarul era prevăzător.

Reporterul dormi aproape toată noaptea. Pencroff și Harbert făceau cu schimbul la cîrmă. Marinarul avea încredere în Harbert ca în el însuși, și încrederea sa era îndreptățită de sîngele rece și înțelepciunea tînarului. Băiatul primea instrucțiunile marinarului ca un adevărat timonier, neabătîndu-se nici măcar cu o linie de la cursul indicat.

Noaptea și ziua următoare se scurseră liniștite. Direcția sud-vest fu menținută, toată ziua, astfel că „Bonadventure” trebuia să acosteze chiar pe

insula Tabor, presupunînd că nici un curent necunoscut nu o va îndepărta de ea.

Marea pe care o străbăteau era cu desăvîrșire pustie. Numai albatroșii păreau să cutreiere spațiul cuprins între insula Tabor și insula Lincoln și reporterul se întreba dacă nu cumva una din aceste păsări vînjoase era chiar aceea căreia îi încredințase mesajul său adresat ziarului „New-York Herald”.

— Cînd te gîndești că ne aflăm tocmai în vremea cînd pescuitorii de balene se îndreaptă spre sudul Pacificului, observă Harbert. Într-adevăr, nu cred să existe o mare mai puțin umblată, sau mai bine zis mai părăsită decît aceasta !

— Mie nu mi se pare chiar așa de pustie ! răspunse Pencroff.

— Cum asta ? întrebă reporterul.

— Păi nu sîntem noi pe aici? Dar ce, corabia noastră este o epavă ? Noi nu sîntem oameni ?

Și Pencroff rîse de gluma sa.

Spre seară socotiră că vasul străbătuse de la plecare o sută douăzeci de mile, adică vreo trei mile pe oră. Briza era slabă și cu tendință de scădere. Dacă însă socotelile lor erau bune și direcția exactă, insula Tabor trebuia să se arate a doua zi în zori.

Nici Gédéon Spilett, nici Harbert și nici Pencroff nu închiseseră ochii în noaptea de 12 spre 13 octombrie, fiind cu toții foarte emoționați. Era atîta nesiguranță în încercarea lor ! Se apropiau oare de insula Tabor ? Se mai afla oare pe insulă naufragiatul în ajutorul căruia veneau ? Cine era omul acesta ? Nu va aduce oare tulburări prezența lui în mica lor colonie, atît de unită pînă acum? Va consimți el să schimbe o închisoare cu alta ? Toate aceste întrebări, care trebuiau să capete răspuns a doua zi, nu-i lăsau să doarmă. În zorii zilei călătorii cercetau cu încordare întreg orizontul, spre vest.

— Pămînt! strigă Pencroff, pe la orele șase dimineața.

Și cum Pencroff nu se înșela niciodată, curînd un țarm se ivi în fața lor.

Se poate lesne închipui bucuria micului echipaj Peste cîteva ore aveau să Coboare pe insulă !

Insula Tabor, un fel de coastă joasă, abia răsărită din valuri, se afla doar la o depărtare de cincisprezece mile. îndreptară vasul spre ea și, pe măsură ce răsărea soarele, zăriră ici, colo cîte un pisc.

—Este mai mică decît insula Lincoln, observă Harbert, și își datorează probabil existența aceluiași frământări submarine.

La ora unsprezece dimineața, vasul „Bonadventure” ajunsese la două mii de coastă și Pencroff îl conducea cu multă băgare de seamă în aceste ape necunoscute.

Acum insula putea fi cuprinsă cu vederea în toată întinderea ei; ici, colo se zăreau grupuri de arbori de cauciuc înfrunziți și alți copaci înalți, de felul aceluia care creșteau și în insula Lincoln. Dar, lucru ciudat, nicăieri nu se ridica vreun nor de fum, care să trădeze prezența unui om, nicăieri pe litoral nu se zărea vreun semnal.

Și totuși, documentul era limpede: există un naufragiat pe insulă și acest naufragiat ar fi trebuit să stea la pîndă pe țărm !

Între timp, corabia înainta printre trecătorile destul de întortochiate dintre stînci și Pencroff observă cu luare-aminte toate cotiturile drumului. Îl pusese pe Harbert la cîrmă, iar el stătea la prova cercetînd apele, gata în orice clipă să strîngă pînzele, a căror frînghie o ținea în mînă. Gédéon Spilett cerceta țărmul prin ochian, fără să vadă nimic deosebit.

În sfîrșit, pe la amiază, prova corăbiei se lovi de o plajă de nisip. Aruncînd ancora, echipajul strînse pînzele și coborî pe uscat.

Nu încăpea nici o îndoială că se aflau pe insula Tabor. Pe hărțile cele mai recente nu se găsea nici o altă insulă în această margine a Pacificului, între Noua Zeelandă și coasta americană.

Vasul fu bine legat ca să nu fie luat de reflux; apoi, Pencroff cu cei doi tovarăși ai săi, bine înarmați, o luară de-a lungul țărmului, în direcția unui con înalt de aproximativ două sute cincizeci de picioare, ce se înălța la vreo jumătate de milă.

—Din creștetul acestui deal, spuse Gédéon Spilett, ne vom forma o oarecare idee despre înfățișarea insulei, lucru care ne va ușura cercetările.

—Prin urmare, vom face și noi, spuse Harbert, la fel cum a procedat domnul Cyrus pe insula Lincoln, atunci cînd s-a urcat mai întîi pe muntele Franklin.

—Chiar așa, răspunse reporterul. Este lucrul cel mai bun !

Tot vorbind, exploratorii înaintau de-a lungul unei pășuni, care se termina chiar la poalele conului. Stoluri de porumbei și rîndunele de mare, asemănătoare celor din insula Lincoln, zburau în fața lor. În păduricea din stînga pășunii se stîrni un freamăt ușor printre ierburi, care trăda prezența unor animale ce o luaseră la fugă; dar nimic nu arăta că insula este locuită.

Ajunși la poalele conului, Pencroff, Harbert și Gédéon Spilett îl urcară în cîteva minute și privirile lor cercetară întreg orizontul.

Se aflau pe o insulă cu un diametru de cel mult șase mii, de formă ovală, alungită, cu foarte puține capuri, promontorii și golfuri. De jur-împrejur, pînă

în fundul zărilor se întindea marea pustie. Nu se zărea nici un țărm și nici un catarg !

Mica insulă, în întregime împădurită, nu prezenta varietatea insulei Lincoln, stearpă și sălbatică într-o parte, roditoare și bogată într-alta. De-a curmezișul insulei curgea printr-o pășune un pîrîiaș, vărsîndu-se în mare printr-o gură îngustă.

— Nu-i prea întinsă insula, spuse Harbert.

— Da, ar fi fost cam mică pentru noi, spuse și Pencroff.

— Și pare nelocuită, zise reporterul. Într-adevăr, observă Harbert, nimic nu trădează prezența omului.

— Să coborîm totuși, spuse Pencroff, și să căutăm.

Marinarul și tovarășii săi se întoarseră pe țărm, la locul unde lăsaseră corabia. Hotărîră apoi să facă înconjurul insulei, mergînd de-a lungul țărmului, înainte de a se aventura în interior. În felul acesta, nici un punct nu putea rămîne necercetat.

Plaja era netedă, străpunsă din loc în loc de niște stînci mari, pe care le ocoleau. Exploratorii coborîră spre sud, stîrnind stoluri de păsări de apă și turme de foci, care se aruncau în mare de cum îi zăreau.

— Animalele astea, observă reporterul, au mai văzut oameni. Se tem de noi, deci cunosc oamenii.

Peste o oră, călătorii ajunseră- la extremitatea de sud a insulei, terminată printr-un cap ascuțit, și o luară îndată spre nord, mergînd de-a lungul coastei apusene, care și ea se înfățișa nisipoasă și stîncoasă, mărginită de pădurea deasă.

Nu găsiră nici o locuință și nu zăriră nici o urmă de picior omenesc pe întreg perimetrul insulei, pe care-l străbătură în patru ore.

Lucrul părea oricum foarte ciudat, și le venea să creadă că insula Tabor nu era, sau nu mai era locuită. La urma urmei, documentul putea să aibă tot atît de bine cîteva luni sau cîteva ani; se putea prin urmare ca naufragiatul să fi murit doborît de lipsuri sau să fi fost repatriat.

Prînzind în grabă pe corabie, Pencroff, Gédéon Spilett și Harbert făceau tot felul de presupuneri, mai mult sau mai puțin vrednice de crezare.

La ora cinci după-amiază își reluară expediția, aventurîndu-se în pădure.:

Prin fața lor fugeau nenumărate animale, mai ales capre și porci, aparținînd speciilor europene. Se putea să le fi debarcat vreun balenier pe insulă, unde se înmulțiseră cu repeziciune. Harbert se gîndi să ia cu el vreo două perechi pe insula Lincoln.

Deci, fără îndoială, insula fusese locuită cîndva de oameni. Lucrul deveni și mai evident atunci cînd găsiră în pădure crengi, trunchiuri și copaci doborîți cu toporul, și peste tot urme de mînă omenească. Dar copacii putreziți păreau tăiați cu mulți ani în urmă. Urmele de topor erau acoperite cu mușchi, și pe potecile care cu greu se mai zăreau, creșteau ierburi.

— După cum vedeți, observă Gédéon Spilett, urmele acestea dovedesc nu numai că au debarcat oameni pe această insulă, ci și mai mult, că au locuit aici cîtva timp. Cine au fost acei oameni ? Cîți au fost ? Cîți au rămas ?

— Documentul, spuse Harbert, pomenește de un singur naufragiat.

— Atunci, răspunse Pencroff, trebuie să-l găsim, presupunînd că se mai află pe insulă.

Porniră mai departe, urmînd poteca ce tăia insula de-a curmezișul, mergînd astfel de-a lungul pîrîului ce se vărsa în mare.

Cîteva plante dovedeau că omul' trecuse pe aici, lucru pe care îl confirmau de altfel și animalele de origine europeană, și unele lucrări făcute de mîna omului, în unele locuri, în mijlocul luminișurilor, se vedeau foarte bine urmele unor culturi de: zarzavat, semănate odinioară.

Cu nespusă bucurie, Harbert descoperi printre ele cartofi, salată, măcriș, morcovi, varză, napi. N-avea decît să le culeagă semințele, ca să îmbogățească flora insulei Lincoln.

— Foarte bine ! spuse Pencroff. Ce o să se mai bucure Nab ! Chiar dacă nu găsim naufragiatul, călătoria noastră tot nu a rămas fără folos.

— Fără îndoială, răspunse Gédéon Spilett; dar halul în care se găsesc aceste plante, mă face să cred că insula, nu mai este locuită, de mult.

— Asta așa e, spuse și Harbert. Un locuitor, oricare ar fi el, n-ar lăsa neîngrijită o cultură atît de însemnată.

— Da ! spuse Pencroff, naufragiatul a plecat ... ! Este de presupus...

— În cazul acesta sîntem siliți să credem că documentul este destul de vechi ?

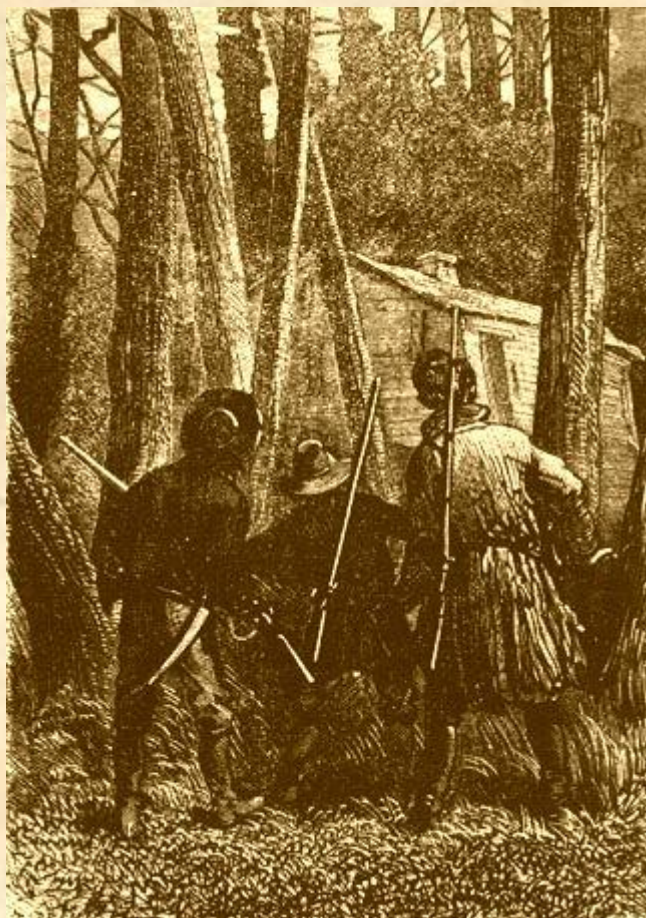
— Desigur !

— Și că sticla a ajuns lîngă insula Lincoln, după ce a plutit vreme îndelungată pe mare ?

— Tot ce se poate, răspunse Pencroff. Dar iată că se întunecă și cred că ar fi mai nimerit să ne întrerupem cercetările.

— Să ne întoarcem la , corabie și le reîncepem mîine, hotărî reporterul.

Părea lucrul cel mai potrivit. Erau gata să pornească spre țarm, cînd Harbert, arătînd ceva, ce se zărea printre copaci, strigă:

—O locuință !

Se îndreptară toți trei în grabă spre locuința arătată, în lumina amurgului constatară că era clădită din scînduri ce fuseseră acoperite cu pînză gudronată.

Pencroff, împinse ușa, pe jumătate închisă, intrînd grăbit.

Locuința era goală.

CAPITOLUL XIV

Inventar. Noaptea în locuința părăsită. Cîteva litere. Noi cercetări. Animale și plante. Harbert trece printr-o mare primejdie. Pe bord. Plecarea. Vreme rea. O scăpărare de lumină. Pierduți în larg. Un foc ce se aprinde la timp.

Încremeniți în întunericul ce se lăsase, Pencroff, Harbert și Gédéon Spilett tăcură cîtva timp. Apoi Pencroff începu să strige tare, dar nu primi nici un răspuns.

Marinarul ciocni amnarul și aprinse o crenguță uscată. Flacăra lumină o clipă încăperea ce părea părăsită de mult. în fund se afla un cămin grosolan, cu puțină cenușă rece în vatră, peste care zăcea un braț de lemne uscate. Pencroff apropie vreascul aprins și lemnele trosniră, răspîndind o lumină vie.

Marinarul și tovarășii săi zăriră atunci la lumina lor un pat răvășit, cu pături umede și îngălbenite de vreme, ce nu mai fuseseră folosite de mult; într-un colț al vetrei zăceau două ceainice ruginite și un cazan răsturnat; se mai afla în încăpere și un cufăr cu niște haine de marinar mucegăite. Pe masă se vedea un tacîm de cositor și o carte roasă de umezeală; într-un colț zăceau aruncate cîteva unelte, o lopată, un tîrnăcop, o sapă și două puști de vînătoare, dintre care una era frîntă; pe o poliță, făcută dintr-o scîndură, găsiră un butoiăș cu praf de pușcă, neatins, un butoiăș de alice și mai multe cutii cu capse de fitiluri. Și totul era acoperit de un strat gros de praf, adunat desigur în decursul anilor.

—Nu e nimeni, spuse reporterul.

—Într-adevăr ! răspunse Pencroff.

—Casa asta de mult n-a mai fost locuită, observă Harbert.

—Da, de mult ! răspunse reporterul.

—Domnule Spilett, spuse Pencroff, cred că ar fi mai bine să ne petrecem noaptea în locuința aceasta, în loc să ne întoarcem pe bord.

—Ai dreptate, Pencroff, răspunse Gédéon Spilett, și dacă se înapoiază proprietarul, cred că nu se va plînge prea mult, găsind locul ocupat!

—Nu se va mai întoarce, spuse marinarul, dînd din cap.

—Crezi că a plecat de pe insulă ? întrebă reporterul.

—Dacă pleca, lua cu el și armele, și uneltele, răspunse Pencroff. Știți bine cîtă valoare au astfel de lucruri pentru un naufragiat. Nu ! Nu ! repetă marinarul cu voce hotărîtă. Nu ! El n-a părăsit insula. Dacă ar fi plecat cu o

barcă făcută de el, cu atît mai mult n-ar fi părăsit aceste obiecte de primă necesitate Nu! El se află pe insulă!

— În viață ? întrebă Harbert.

— În viață sau mort. Dacă a murit, nu avea cum să se îngroape singur, așa că îi vom găsi cel puțin rămășițele.

Hotărîră deci să petreacă noaptea în casa părăsită. O grămadă de lemne, ce se găsea într-un colț, le ajută s-o încălzească cum trebuie. Cu ușa închisă, Pencroff, Harbert și Gédéon Spilett ședeau pe o bancă, vorbind puțin, însă reflectînd mult. Erau într-o stare sufletească ciudată, care-i făcea să se aștepte la orice, de aceea și ascultau cu încordare zgomotele de afară. Dacă s-ar fi deschis pe neașteptate ușa și în fața lor ar fi apărut un om, nu ar fi fost de loc surprinși, deși locuința părea părăsită. Erau gata să strîngă mîna omului aceluia, a naufragiatului, prietenul lor necunoscut, pe care îl așteptau.

Dar nu se auzi nimic, ușa nu se deschise și ceasurile se scurgeau fără să aducă vreo schimbare.

Ce lungă li se păru noaptea !

Doar Harbert dormi două ore, căci la vîrsta lui somnul era foarte necesar. Doreau să-și reia cît mai curînd cercetările începute în ajun și să scotocească insula pînă în colțurile ei cele mai tănuite. Judecata lui Pencroff părea îndreptățită: deoarece uneltele și armele rămăseseră în casa părăsită, se putea deduce că stăpînul ei este mort. Trebuia însă ca cel puțin rămășițele să fie căutate și îngropate.

Se luminează de ziuă. Pencroff și tovarășii săi începură să cerceteze locuința.

Ea fusese clădită într-un loc minunat, la poalele unui deal, umbrită de cîțiva copaci mari și frumoși, în fața ei fusese croit un luminiș larg, prin care privirea străbătea pînă la mare. Luminișul era înconjurat, cu un gîrduț dărîmat, ce ajungea pînă la țărm, unde se afla și gura pîrîului.

Locuința era construită din scînduri, și era lesne de văzut că ele proveneau din resturile unei corăbii. Se putea deci presupune că un vas avariat fusese aruncat pe țărmul insulei; singurul membru care scăpase cu viață din întreg echipajul își construise o locuință din resturile corăbiei, avînd uneltele trebuitoare.

Lucrul deveni și mai vădit cînd Gédéon Spilett, care se învîrtea în jurul casei, zări pe o scîndură cîteva litere șterse:

BR TAN A

— *Britania* ! strigă Pencroff, pe care reporterul îl chemase. Multe corăbii poartă numele acesta, așa că n-aș putea să spun dacă a fost un vas englez ori american.

— N-are nici o importanță, Pencroff !

— Nici o importanță, într-adevăr, răspunse marinarul, iar pe supraviețuitor, de orice nație ar fi el, îl vom scăpa dacă mai trăiește. Dar înainte de a reîncepe cercetările să ne întoarcem la vasul nostru.

Pencroff se simțea cuprins de oarecare îngrijorare, gîndindu-se la corabie. Te pomenești că insula este totuși locuită, și vreun locuitor o fi pus mîna pe vas... Dădu din umeri, zîmbind la acest gînd zănatic.

Oricum însă, marinarul n-avea nimic împotriva să ia masa pe bord. Calea gata croită nu era lungă — să tot fi avut o milă. Porniră cercetînd cu atenție pădurea și desișurile, prin care caprele și porcii mișunau cu sutele.

După douăzeci de minute, Pencroff și tovarăși săi își regăsiră corabia, priponită de ancora adînc înfiptă în nisip.

Pencroff răsufă ușurat. La urma urmei corabia era odrasla lui și era firesc să fie uneori mai îngrijorat decît ar fi trebuit.

Se urcară pe bord și prînziră în așa fel, încît să poată cina cît mai tîrziu; apoi, își reîncepură cu multă grijă cercetările.

De altfel, nu părea de necrezut că singurul locuitor al insulei murise, de aceea Pencroff și tovarășii săi căutau mai curînd urma unui mort decît a unei ființe vii ! Cercetară în zadar, scotocind desișurile care acopereau insula. În cele din urmă fură siliți să admită că nu mai rămăsese nici o urmă din cadavrul naufragiatului, care, fără nici o îndoială, fusese înghițit pînă la ultimul ciolan de vreo fiară sălbatică.

— Mîine în zori plecăm, le spuse Pencroff tovarășilor săi, care, pe la două după-amiază, se culcaseră la umbra unor pini ca să se odihnească puțin.

— Cred că putem lua, fără nici o grijă, uneltele care au aparținut naufragiatului, adăugă Harbert.

— Da, cred și eu, răspunse Gédéon Spilett. Armele și uneltele acestea vor întregi. inventarul Casei de Granit. Dacă nu mă înșel, provizia de praf de pușcă și de alicie este destul de mare.

— Da, răspunse Pencroff. Să nu uităm să prindem vreo două perechi de porci, căci ducem lipsă de ei pe insula Lincoln.

— Și să luăm ceva semințe, adăugă Harbert.

— Atunci ar fi poate bine, — spuse reporterul, — să mai rămînem o zi aici, ca să adunăm tot ce-ar putea să ne folosească.

— Nu, domnule Spilett, răspunse Pencroff, — aș vrea să plecăm mîine în zorii zilei. Vîntul are tendința să-și schimbe direcția, lucru foarte potrivit pentru călătoria de întoarcere.

— Atunci să nu ne pierdem timpul ! spuse Harbert, sculîndu-se.

— Să nu ne pierdem timpul, repetă Pencroff. Tu, Harbert, adună semințele acelea, că te pricepi mai bine decît noi. Domnul Spilett și cu mine vom căuta să prindem cîtiva porci și cred că vom izbuti, cu toate că nu-l avem pe Top.

Harbert apucă pe poteca ce ducea spre partea cultivată a insulei, pe cînd marinarul și reporterul intrară direct în pădure.

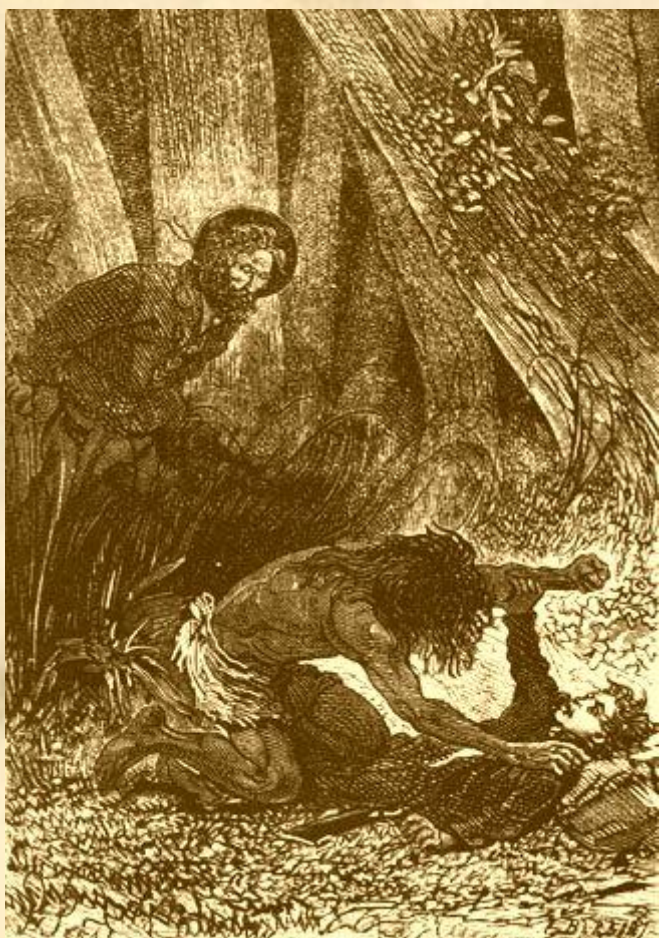
Cît despre porci, aceștia fugiră la vederea lor și, grozav de sprinteni, nu păreau de loc dispuși să se lase prinși; totuși, după o jumătate de oră de alergătură, vînătorii izbutiră să înhațe o pereche ce se ascunsese într-un tufiș; în clipa aceea, niște țipete îngrozitoare izbucniră la cîteva sute de pași, înspre nordul insulei. Aceste țipete erau întovărășite de niște răcnete care nu aveau nimic omenesc.

Pencroff și Gédéon Spilett săriră în picioare, iar porcii profitară de ocazie ca să o rupă la fugă, tocmai în clipa în care marinarul se pregătea să-i lege.

— E vocea lui Harbert, spuse reporterul.

— Hai repede ! strigă Pencroff.

Marinarul, însoțit de Gédéon Spilett, se îndreptă în goană spre locul de

unde se auzeau strigătele; la cotitura potecii, lingă un luminiș, îl zăriră pe băiat trîntit la pămînt, luptîndu-se cu o fiară sălbatică, probabil vreo maimuță uriașă, care era cît pe-aci să-l omoare.

Pencroff și Gédéon Spilett Se năpustiră asupra fiarei, doborînd-o la pămînt, și-l scăpară astfel pe Harbert. Marinarul era foarte voinic, iar reporterul nu era nici el mai prejos, așa că monstrul fu legat cobză, cu toată împotrivirea lui, fiind astfel redus la neputință.

— Nu te doare nimic, Harbert ?
întrebă Gédéon Spilett.

— Nu, nimic !

— Ah ! Bine că nu te-a rănit maimuța asta ! strigă Pencroff.

— Dar nu este o maimuță îi răspunse Harbert. Pencroff și Gédéon Spilett se uitară abia atunci la ființa

ciudată care zăcea la pămînt.

Într-adevăr nu era o maimuță ! Era o ființă omenească ! Era un om ! Dar ce om ! Un sălbatic în toată puterea cuvîntului, și cu atît mai îngrozitor, cu cît părea cu totul abrutizat.

Înspăimîntătoarea ființă, care era totuși un om, avea părul vîlvoi, o barbă lungă îi atîrna pe piept, iar trupul său gol era acoperit de o zdreanță legată peste șolduri. Privirea îi era sălbatică, mîinile uriașe aveau gheare lungi, pielea de culoare închisă părea tăbăcită, iar călcîiele lui întărite păreau niște copite. Se putea pe drept cuvînt naște întrebarea dacă în acest nenorocit mai sălășluiește o scînteie de înțelegere, sau dacă doar instinctul brutei mai rămăsese în el.

— Ești într-adevăr sigur că este un om ? îl întreabă Pencroff pe reporter.

— Din nefericire nu mai poate fi îndoială, răspunse acesta.

— Să fie oare naufragiatul nostru ? întreabă Harbert.

— Cred că da, răspunse Gédéon Spilett, dar nenorocitul nu mai are nimic, omenesc în el !

Reporterul avea dreptate. Era limpede că singurătatea făcuse din omul acesta un adevărat sălbatic. Din gîtlejul său nu mai ieșeau decît niște sunete nearticulate, ce se strecurau printre dinții care se ascuțiseră pentru a sfîșia carnea crudă. Se părea că memoria îl părăsise de mult, și că nu mai știa să se folosească de unelte și de arme, nici să aprindă un foc! Devenise foarte sprinten și mlădios, dar aceste calități fizice se dezvoltaseră în dauna celor intelectuale.

Gédéon Spilett îi vorbea. Se părea că nu înțelege și nici nu aude nimic și totuși, privindu-l bine în ochi, reporterul avu simțămîntul că mintea nenorocitului nu este cu totul întunecată.

De altfel, prizonierul nu se zbătea și nu căuta să-și smulgă legăturile. Era oare copleșit în fața semenilor săi, de care nu se deosebise odinioară ? Sau își amintea poate, într-o străfulgerare de o clipă, cîte ceva din vremea cînd trăise în mijlocul oamenilor ? Nu știa dacă, slobozindu-i legăturile, n-ar încerca să fugă. Îl lăsară deci în pace, așa cum se afla.

— Oricine ar fi, spuse Gédéon Spilett, datoria noastră este să-l ducem cu noi pe insula Lincoln.

— Da, da, răspunse Harbert. Poate că, îngrijindu-l bine, vom mai trezi în el oarecari licăriri de înțelegere.

Pencroff dădea din cap neîncrezător.

— Trebuie să încercăm, zise reporterul. Este de datoria noastră, ca oameni.

Aceasta era într-adevăr datoria lor de oameni civilizați, și ei știa că Cyrus Smith va încuviința în totul hotărîrea lor.

— Să-l lăsăm legat ? întreabă marinarul.

— Credeți că o să umble dacă îi dezlegăm picioarele ? spuse Harbert.

— Putem încerca, răspunse Pencroff.

Frînghiile care încătușau picioarele prizonierului fură desfăcute, brațele rămînîndu-i strîns legate. El se sculă singur, fără să arate vreo dorință de a fugi. Privirea lui, lipsită de expresie, era ațintită asupra celor trei oameni care umblau pe lîngă el, dar nu părea să-și amintească să fi fost vreodată aidoma lor. Din gura lui ieșea un fel de fluierat neîncetat, arăta cu totul sălbăticit, totuși nu li se împotriva în nici un fel.

Reporterul fu de părere să-l readucă pe acest nenorocit în casa lui. Se gîndea că poate la vederea obiectelor care fuseseră ale lui va fi oarecum impresionat ! Poate că o simplă scînteie va fi de ajuns ca să-i trezească mintea întunecată !

Coliba nu era departe, și în cîteva minute ajunseră acolo, dar prizonierul nu recunoscuse nimic, parcă își pierduse cu desăvîrșire mintea !

După halul în care ajunsese nenorocitul, se părea că omul, care venise teafăr pe insulă, suferise vreme îndelungată chinurile singurătății.

Reporterul se gândi să aprindă focul și peste câteva minute flăcările, care au darul să atragă și fiarele, înveseleau vatra.

O clipă, atenția nenorocitului se aținti asupra flăcării, dar se dădu repede înapoi, iar privirea lui se stinse din nou.

Hotărât lucru, mai mult decât să-l ducă pe corabie nu puteau face deocamdată. După ce îl urcară pe corabie, îl lăsară în paza lui Pencroff, iar Harbert și Gédéon Spilett se întoarseră pe insulă, ca să isprăvească ce le mai rămăsese de făcut. Câteva ore mai târziu se întorceau la țarm, aducând uneltele, armele, semințele de zarzavat, puțin vînat și două perechi de porci. Totul fu încărcat pe „Bonadventure”, care era gata să ridice ancora a doua zi în zorii zilei, o dată cu fluxul.

Prizonierul fusese dus în camera din față, unde stătea liniștit, tăcut, surd și mut totodată.

Pencroff îi dădu de mîncare, dar el respinse carnea friptă, de care se dezobișnuise după cîte se părea. Marinarul îi arătă atunci o rață împușcată de Harbert, la care nenorocitul se repezi, mușcînd sălbatic din ea.

— Credeți că-și va mai veni vreodată în fire ? întrebă Pencroff.

— Poate, răspunse reporterul. S-ar putea ca îngrijirile noastre să dea totuși roade, căci pe omul acesta singurătatea l-a adus în halul ăsta, ori de apum înainte el va avea tovarăși.

— Bietul om pare să fie de multă vreme în starea asta ! spuse Harbert,

— Tot ce se poate, zise Gédéon Spilett.

— Ce vîrstă să aibă ? mai întrebă Harbert.

— E greu de spus, căci nu-i pot vedea trăsăturile sub barba deasă care îi ascunde obrazul. Totuși cred că nu mai e tînăr. Bănuiesc că are vreo cincizeci de ani.

— Ați observat, domnule Spilett, ce afundați îi sînt ochii în orbite ? întrebă băiatul.

— Da, Harbert, totuși, privirea lor e mai omenească decât restul înfățișării lui.

— În sfîrșit, vom vedea, răspunse Pencroff. Sînt însă nerăbdător să aflu ce-o să spună domnul Smith de sălbaticul nostru. Ne-am dus să căutăm un om și am găsit o fiară ! De, face omul ce poate !

Trecu și noaptea. Nu știau dacă prizonierul lor dormise sau nu, dar cu toate că-i desfăcuseră legăturile, nu auziseră nici o mișcare. Era aidoma fiarelor care cad într-un fel de toropeală cînd sînt închise în cușcă, și furia le revine abia mai târziu.

În zorii zilei de 15 octombrie vremea se schimbă, după cum prevestise marinarul. Vîntul, care bătea acum dinspre nord-vest, avea să înlesnească

vasului drumul de întoarcere. În același timp însă aducea valuri de aer rece, destul de neplăcute pentru acel care conducea vasul.

La ora cinci dimineața, călătorii noștri ridicară ancora. Pencroff întinse pînza cea mare și se îndreptă spre est-nord-est, în direcția insulei Lincoln.

În prima zi nu se întîmplă nimic deosebit. Prizonierul stătea liniștit în cabina de la prova și marea cu zbugiumul ei părea să aibă o influență binefăcătoare asupra acestui fost marinar. Să-și fi adus el aminte de fosta lui meserie? în tot cazul, stătea liniștit, părăind mai mult mirat decît abătut.

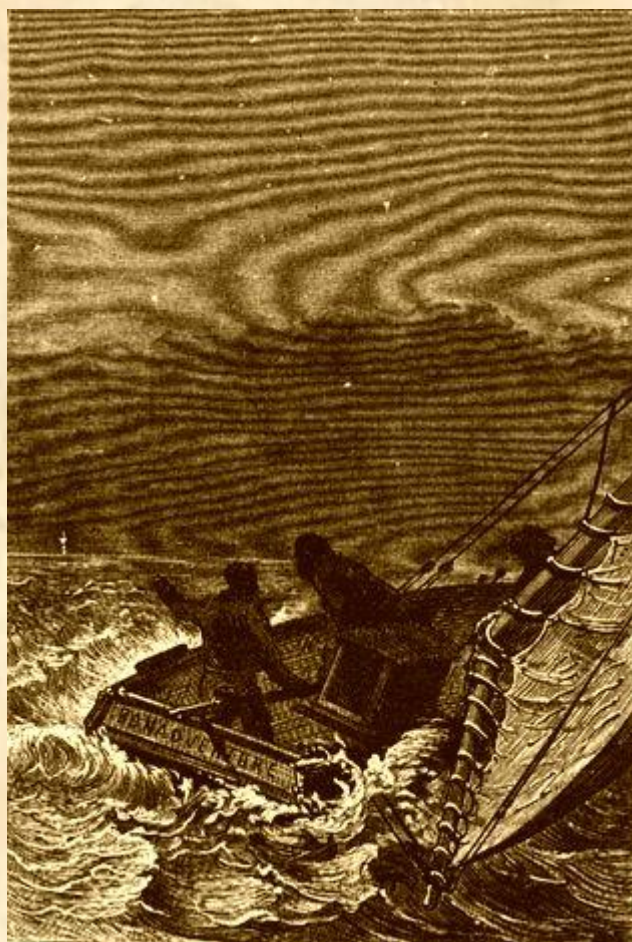
A doua zi, la 16 octombrie, vîntul deveni din ce în ce mai puternic, suflînd dinspre nord, așa că vasul își urmă ceva mai greu calea în mijlocul valurilor care îl scuturau puternic. Pencroff fu nevoit în curînd să nu mai lase cîrma din mîini și începu să fie neliniștit de violența cu care marea lovea corabia. Era sigur că, dacă vîntul nn-și va schimba direcția, vor avea nevoie pentru a se întoarce pe insula Lincoln de mai mult timp decît le trebuise ca să atingă insula Tabor.

În dimineața zilei de 17 octombrie, insula Lincoln nu se zărea încă, deși se scurseseră patruzeci și opt de ore de la plecare. De altfel, cu greu puteau să calculeze fără instrumente care era drumul pe care-l străbătuseră, deoarece atît viteza, cît și direcția vîntului se schimbau mereu.

Trecură alte douăzeci și patru de ore, dar nici un țarm nu apăru în zare. Vîntul era puternic și marea foarte agitată, iar pînzele trebuiau mereu mînuite după direcția vîntului. În ziua de 18, corabia fu acoperită în întregime de un talaz și călătorii ar fi fost luați de valuri, dacă nu ar fi avut fericita idee de a se lega din timp de punte.

În clipa aceea, spre marea lor uimire, Pencroff și tovarășii săi își văzură prizonierul sărindu-le cu totul pe neașteptate în ajutor. Ca și cînd instinctul lui de marinar s-ar fi trezit deodată, omul se repezi din cabină cu o cange în mînă, sparse în grabă obloanele gurilor de scurgere, ușurînd astfel golirea apei de pe punți și, odată pericolul trecut, se întoarse la loc, fără să scoată o vorbă.

Pencroff, Gédéon Spilett și Harbert încremeniseră de uimire și îl lăsaseră să se descurce cum știa.

Situația era însă proastă, și marinarul se simțea îndreptățit să creadă că se rătăcise pe întinsul mărilor, fără putință să regăsească drumul !

Noaptea, de 18 spre 19 se lăsa întunecoasă și rece. Către orele unsprezece, vântul se mai potoli, marea se mai liniști și ea, iar corabia, mai puțin zbugiumată, își mări viteza. De altminteri se comportase foarte bine tot timpul.

Nici Pencroff, nici Gédéon Spilett, nici Harbert nu închiseră ochii. Vegheau îngrijorați, căci s-ar fi putut tot atât de bine să plutească în imediata apropiere a insulei Lincoln, după cum se putea să fi fost purtați de curenți cu totul în altă direcție, fără să mai poată găsi drumul înapoi.

Pencroff, om călit de greutate, deși era foarte neliniștit, nu-și pierduse speranța. Ședea la cârmă, căutînd cu tot dinadinsul să străpungă cu privirea întunericul ce-l învăluia.

Către ora două dimineața, se sculă deodată, strigînd:

— Foc ! Uite un foc !

Într-adevăr, la vreo douăzeci de mile spre nord-est se zărea o lumină strălucitoare. Era insula Lincoln, iar focul, aprins desigur de Cyrus Smith, le arăta calea.

Pencroff, care se abătuse din drum cu mult prea spre nord, schimbă direcția, îndreptîndu-se spre flacăra aceea care strălucea în zare ca o stea de mărimea întîia.

CAPITOLUL XV

Întoarcerea. Discuția. Cyrus Smith și necunoscutul. Portul Balonului. Devotamentul inginerului. O încercare mișcătoare. Cîteva lacrimi.

A doua zi, 20 octombrie, la ora șapte dimineața, vasul „Bonadventure” acostă lin la gura râului Mercy, după o călătorie de patru zile.

Cyrus Smith și Nab, îngrijorați din pricina vremii rele și a lipsei prelungite a tovarășilor lor, se urcaseră din zorii zilei pe platoul Grande-Vue, și zăriseră în sfîrșit corabia ce întîrziase atîta vreme.

— În sfîrșit ! Iată-i ! strigă Cyrus Smith. Cît despre Nab, el juca de bucurie.

Numărînd persoanele de pe punte, inginerul își închipui în primul moment că naufragiatul de pe insula Tabor nu fusese găsit, sau că nenorocitul nu voise să părăsească insula.

Într-adevăr, pe puntea vasului, se zăreau numai Pencroff, Gédéon Spilett și Harbert.

În clipa acostării, Nab și inginerul se aflau pe țărm. Cyrus Smith se grăbi să le strige, înainte ca pasagerii să fi sărit pe nisip:

— Am fost foarte îngrijorați de întîrzierea voastră ! Ce vi s-a întîmplat ?

— Nimic, răspunse Gédéon Spilett, ne-a mers foarte bine. Îți vom istorisi totul.

— Totuși, continuă inginerul, expediția voastră a dat greș. Văd că sînteți tot trei, ca și la plecare !

— S-avem iertare, domnule Smith, spuse marinarul, sîntem patru !

— Ați găsit naufragiatul ?

— Da !

— Și l-ați adus cu voi ?

— Da !

— În viață ?

— Da.

— Unde e ? Cine e ?

— Naufragiatul nostru este, răspuse Gédéon Spilett, sau mai bine zis, a fost cîndva un om. Iată tot ce-ți pot spune, Cyrus !

Inginerul află pe loc tot ce se petrecuse în timpul călătoriei. Îi istorisiră în ce împrejurări găsiseră coliba și felul cum puseseră mîna pe naufragiat, care părea să nu mai facă parte din neamul omenesc.

— Într-atîta, adăugă Pencroff, încît mă întreb dacă am făcut bine aducîndu-l aici !

— Sînt sigur că ai făcut foarte bine, Pencroff! răspuse grăbit inginerul.

— Bine, dar nenorocitul și-a pierdut mințile!

— Lucrurile trebuie să se fi petrecut în ultima vreme, răspuse Cyrus Smith, iar acum cîteva luni, nenorocitul ăsta era un om teafăr ca voi și ca mine. Cine știe ce s-ar întîmpla cu vreunul dintre noi, dacă ar trăi mai mult timp izolat pe insula aceasta ? Vai de acela care trăiește singur, dragii mei ! Se pare că singurătatea îi ia mințile, dovadă halul în care l-ați găsit pe nenorocitul ăsta.

— Dar, domnule Cyrus, întrebă Harbert, ce vă face să credeți că starea de abrutizare a nenorocitului acestuia datează doar de cîteva luni ?

— Documentul pe care l-am găsit era de curînd scris și singur naufragiatul ar fi putut să-l scrie.

— S-ar putea, observă Gédéon Spilett, să fi fost scris de vreun tovarăș al acestui om, care să fi murit între timp.

— E cu neputință, dragă Spilett !

— De ce ? întrebă reporterul.

— Fiindcă documentul ar fi vorbit de doi naufragiați, ori el nu pomeneste decît de unul singur, răspuse Cyrus Smith.

Harbert istorisi pe scurt peripețiile călătoriei lor, stăruind asupra licăririi de inteligență pe care o avusese prizonierul, care în toiul vijeliei redevenise, pentru o clipă, marinar priceput.

— Ai dreptate, Harbert, răspuse inginerul, acest fapt are o deosebită însemnătate. S-ar putea ca nenorocitul acesta să nu fie de nevindecat și sînt încredințat că numai disperarea l-a adus în halul în care se află. Aici sînt semenii lui, printre care cred că își va reveni.

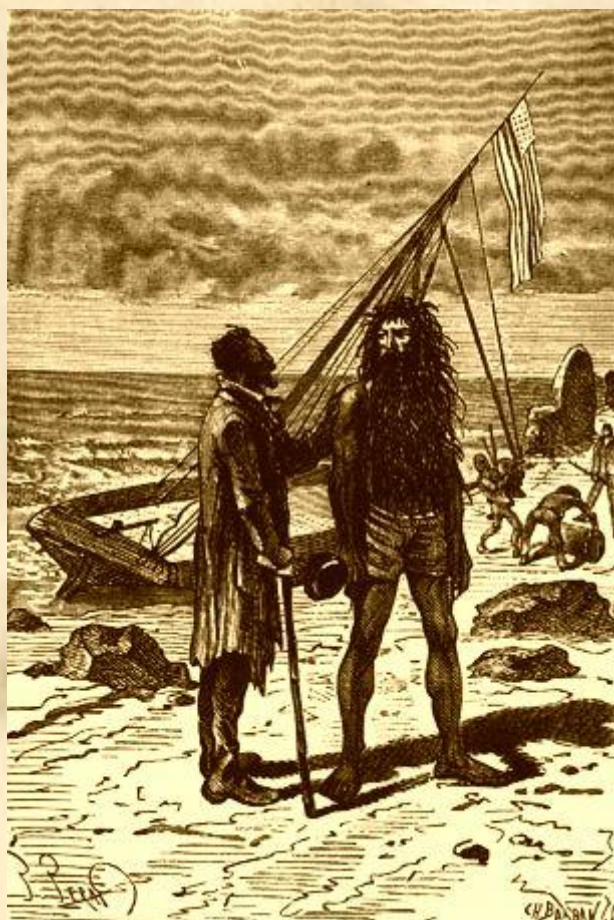
În cele din urmă, naufragiatul de pe insula Tabor fu scos din cabină, trezind mila inginerului și marea uimire a lui Nab. Primul simțămînt pe care îl vădi în noile împrejurări, fu dorința de a fugi.

Cyrus Smith îl reținu, punîndu-i nuna pe umăr cu un gest autoritar, privindu-l totodată cu multă blîndețe. Sub influența acestei priviri, nenorocitul se liniști, lăsă ochii în jos, își plecă fruntea și nu se mai împotrivi.

— Sărmanul părăsit ! șopti inginerul.

Cyrus Smith îl cercetase îndeaproape și, judecînd după aparențe, se părea că nenorocitul nu mai păstrase nimic omenesc în el. Totuși Cyrus Smith surprinsese, ca și reporterul, un fel de slabă licărire de înțelegere în privirile lui.

Hotărîră ca părăsitul, sau mai bine zis necunoscutul, căci așa era mai

nimerit să-l numească de acum înainte noii lui tovarăși, să locuiască într-una din camerele Casei de Granit, de unde nu putea să fugă. El se lăsă condus cu multă ușurință și totul îi îndreptăța să creadă că, bine îngrijit, necunoscutul va deveni și el, alături de ceilalți, unul din coloniștii insulei.

În timpul mesei ce urmă, pe care Nab se grăbi să o servească, Cyrus Smith ascultă cu luare-aniinte toate amănuntele călătoriei lor. Fu și el de părere că necunoscutul trebuie să fie englez sau american. Numele corăbiei dispărute „Britania”, cît și puținul ce se vedea din trăsăturile acoperite cu păr ale nenorocitului păreau să confirme această părere.

— Ascultă, Harbert, zise Gédéon Spilett, întorcîndu-se către băiat, de fapt tu nici nu ne-ai povestit cum l-ai întîlnit

pe sălbaticul ăsta și nici pînă acum nu știm altceva, decît că te-ar fi sugrumat, dacă n-am fi sosit la timp să te scoatem din ghearele lui .

— Drept să vă spun, răspunse Harbert, nici eu nu prea știu cum s-au întîmplat lucrurile. Cred că eram ocupat să-mi culeg plantele, cînd am auzit ceva prăvălindu-se cu zgomot dintr-un copac foarte în nit. Nici n-am avut timpul să mă întorc... și nenorocitul, care pesemne stătuse pitit între crengile unui copac, se și aruncase asupra mea. Fără domnul Spilett și Pencroff eram...

— Adevărat, băiete, spuse Cyrus Smith, ai trecut printr-o mare primejdie, dar tocmai mulțumită acestei primejdii l-ați putut găsi pe nenorocitul ăsta, din care vom face un nou tovarăș.

— Nădăjduiești să mai faci din el un om ? întrebă reporterul.

— Desigur, răspunse inginerul.

După masă, Cyrus Smith și tovarășii săi se întoarseră pe plajă, pentru a descărca corabia. Inginerul cercetă armele și uneltele, dar nu găsi nimic care să-i ajute să stabilească identitatea necunoscutului.

Porcii aduși din insula Tabor reprezentau un prețios adaos la fauna insulei Lincoln. Ei au fost duși la stînă, unde s-au aclimatizat repede.

Butoiașele cu praf de pușcă și cu alicie erau și ele binevenite. Pionierii hotărîră să facă un mic depozit de pulbere în afara Casei de Granit, pentru a fi feriți de pericolul unei explozii. Ei continuau totuși să întrebuințeze piroxilul, deoarece substanța dădea rezultate minunate și nu aveau nici un motiv s-o înlocuiască cu praful de pușcă.

Cînd isprăviră cu descărcatul corăbiei, Pencroff zise:

— Domnule Cyrus, cred că ar fi bine să ducem vasul într-un loc sigur.

— Socoti că nu stă bine aici, la gura rîului ?

— Nu, domnule Cyrus, răspunse marinarul. Va rămîne aproape tot timpul pe nisip, fără apă, și nu e bine. Ar fi păcat de corabia asta bună, care a suportat foarte bine vijelia de la întoarcere.

— N-ar putea să plutească chiar aici pe rîu ?

— Fără îndoială, domnule Cyrus, că ar putea, dar revărsarea rîului nu prezintă nici un fel de adăpost și, dacă s-ar isca un vînt puternic, vasul ar avea de suferit de pe urma talazurilor mării.

— Și atunci unde vrei să-l adăpostești, Pencroff ?

— În portul Balonului, răspunse marinarul. Golful acela mic și adăpostit între stînci este tocmai potrivit.

— Nu e cam departe ?

— Nu e nimic ! Sînt doar trei mile și unde mai puneți că șoseaua ce duce pînă acolo e frumoasă și dreaptă !

— Fă cum vrei, Pencroff, răspunse inginerul, dar aș fi fost mai mulțumit să avem vasul aci, sub imediata noastră supraveghere. Cînd o să dispunem de oarecare timp, va trebui să-i facem un mic port.

— Minunat ! strigă Pencroff, un port cu un far, cu un dig și cu un șantier de reparații. Domnule Cyrus, cît de simplu devine totul cînd sîntem cu dumneavoastră !

— Da, dragă Pencroff, răspunse inginerul, cu condiția să mă ajuți ! Și așa, mai mult dumneata faci totul !

Harbert și marinarul se îmbarcă deci din nou pe „Bonadventure” și, întinzînd pînzele, ocoliră cu repeziciune capul Ghearei, astfel că, după două ore, vasul era ancorat în apele liniștite din portul Balonului.

Să revenim acum la necunoscutul care era găzduit la Casa de Granit. Pionierii căutau să surprindă vreun semn care să le dovedească redeșteptarea minții lui sau o domolire a sălbăciei în care căzuse. Semnele se vădiră atît de

limpezi, încît Cyrus Smith și reporterul se întrebau dacă mintea lui fusese vreodată chiar atît de întunecată, cum li se păruse la prima vedere.

La început, fiind obișnuit cu viața în aer liber și cu deplina libertate de care se bucurase pe insula Tabor, necunoscutul trecu prin stări de furie și mai că se temeau să nu se arunce pe ferestrele Casei de Granit.

Încetul cu încetul se liniști și atunci i se dădu oarecare libertate.

Puteau deci nădăjdui că, mai mult ca sigur, starea lui avea să se schimbe în bine. Lăsîndu-și la o parte apucăturile de fiară carnivoră, necunoscutul începuse chiar să primească o hrană mai potrivită decît aceea cu care se obișnuise pe insula Tabor; carnea friptă începu să nu-i mai inspire repulsia pe care o manifestase pe corabie.

Cyrus Smith se folosisese de un moment cînd dormea, pentru a-i tăia părul și barba, care formau un fel de coamă și îi dădeau o înfățișare sălbatică. Apoi îl îmbrăcară, luîndu-i zdreanță din jurul șoldurilor. Mulțumită acestor îngrijiri, necunoscutul căpătă o înfățișare mai omenească, iar ochii lui păreau mai blînzi. Fără îndoială că, înainte de a fi ajuns în starea în care se afla, chipul lui avusese o expresie plăcută, inteligentă.

Gyrus Smith își făcuse o datorie din a petrece zilnic cîteva ore în tovărășia lui. Inginerul lucra lîngă el, ocupîndu-se cu tot felul de treburi și căutînd astfel să-i atragă atenția. Era, convins că o străfulgerare ar fi fost de ajuns pentru ca mintea nenorocitului să se trezească și omul să-și revină în fire. Purtarea lui pe corabie, în timpul furtunii, era cea mai bună dovadă. , Inginerul nu înceta să-i vorbească cu glas tare, ca să pătrundă și pe calea aceasta pînă în adîncurile minții lui. Tovarășii săi îi veneau rînd pe rînd în ajutor. Vorbeau, de cele mai multe ori despre lucruri în legătură cu marina, lucruri care probabil că erau cele mai adînc întipărite în mintea marinarului. cîteodată, necunoscutul părea să urmărească cele ce vorbeau ei, dînd impresia că înțelege o parte din aceste discuții. Uneori i se întipărea pe față o durere adîncă, dovadă că era frămîntat de o suferință de care nu vorbea, deși în diferite rînd uri păru gata să rostească unele cuvinte.

Bietul om era liniștit, dar cuprins de o mare tristețe ! Să fi fost numai aparentă liniștea lui? Oare această tristețe era urmarea captivității lui ? Nu puteau ști nimic. Văzînd doar puține obiecte și stînd într-un spațiu limitat, tot timpul în tovărășia pionierilor, cu a căror prezență se obișnuise, fiind bine hrănit și bine îmbrăcat, era firesc ca înfățișarea bietului om să se schimbe. Dar întrebarea era dacă își dădea seama că duce o viață nouă ? Poate se domesticise doar ca un simplu animal ? Problema aceasta îl frămînta pe Cyrus Smith, care grozav ar fi vrut s-o dezlege fără a-și tulbura totuși bolnavul ! Pentru el, necunoscutul nu era decît un biet bolnav. Se întreba însă dacă va începe vreodată să se însănătoșească ?

De aceea, inginerul nu-l slăbea din ochi nici o clipă ! Aștepta parcă să surprindă prima licărire de înțelegere a sărmanului om !

Pionierii urmăreau adânc impresionați toate fazele tratamentului aplicat de Cyrus Smith. Îl ajutau chiar, și cu toții - afară, uneori, de neîncrezătorul Pencroff - împărtășeau speranțele lui.

După cum am spus, necunoscutul era foarte liniștit și părea într-un fel legat de inginer, sub a cărui puternică influență se afla. Cyrus Smith se hotărî să-l supună unei încercări, ducându-l în alt mediu, și anume în fața oceanului, cu care fusese desigur obișnuit înainte vreme.

— Nu ți-e teamă că pus în libertate va fugi ? întrebă Gédéon Spilett.

— Trebuie să încercăm, îi răspunse inginerul.

— Bine ! zise Pencroff. Dar să știți că, atunci când se va vedea liber, va fugi cât îl vor ține picioarele !

— Nu cred să facă așa ceva, îi răspunse Cyrus Smith.

— Să încercăm, spuse Gédéon Spilett.

— Să încercăm, repetă inginerul.

Era în ziua de 30 octombrie. Naufragiatul din insula Tabor era de nouă zile prizonier în Casa de Granit. Vremea era caldă și întreaga insula scăldată în soare.

Cyrus Smith și Pencroff intrară în camera necunoscutului, pe care-l găsiră la fereastră, privind cerul.

— Vino, dragul meu, îi spuse inginerul.

Omul se sculă îndată, își aținti ochii asupra lui și îl urmă. Pencroff mergea după ei, așteptînd neîncrezător rezultatele experienței.

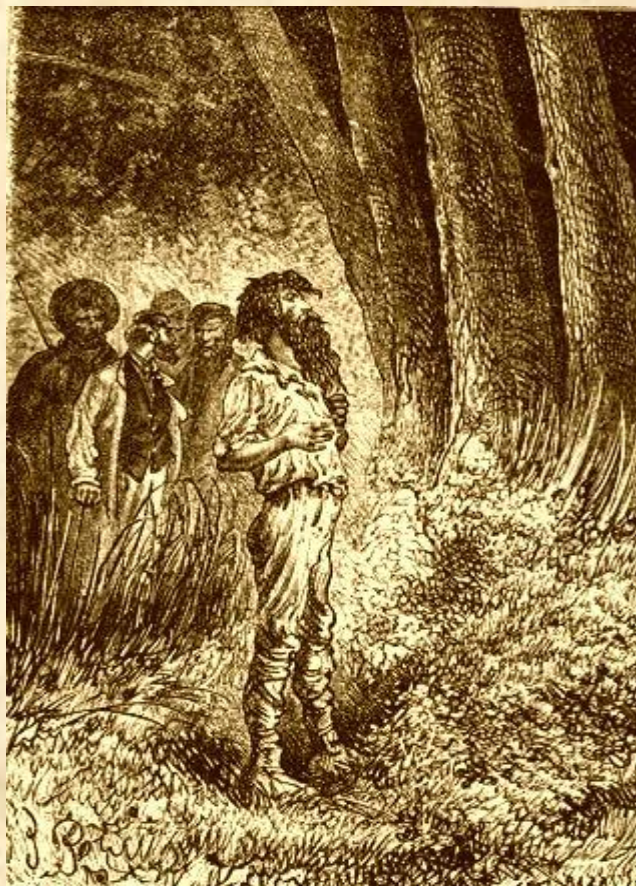
Cyrus Smith și Pencroff se așezară cu necunoscutul în ascensor, în vreme ce Nab, Harbert și Gédéon Spilett îi așteptau jos. Coșul coborî și peste câteva minute se aflau cu toții pe plajă.

Pionierii se depărtară puțin de prizonierul lor, ca să-i dea oarecare libertate.

Omul făcu cîțiva pași, apropiindu-se de mare; privirea îi străluci plină de însuflețire, totuși nu căută să fugă. Cîl urmărea cu ochii valurile mărunte care, spărgîndu-se de țarm, se pierdeau pe nisip.

— Aici vede doar marea, observă Gédéon Spilett, și poate că ea nu-i inspiră dorința de a fugi.

— Ai dreptate, răspunse Cyrus Smith, trebuie să-l ducem pe platou, la marginea pădurii. Acolo se va dovedi dacă experiența a fost bună sau nu.

—De altfel nu va putea fugi de acolo, observă Nab, căci podurile sînt ridicate.

—Oh! Nu pare un om pe care să-l oprească un fleac cum e pîrîul Glicerinei, zise Pencroff rîzînd,

—Să mergem, spuse Cyrus Smith, ai cărui ochi nu-l părăseau pe bolnav. Ajunși la marginea pădurii, unde se înălțau copaci frumoși, cu frunzișul foșnind în bătaia vîntului, necunoscutul păru să soarbă cu nesaț mireasma lor pătrunzătoare și un oftat lung îi umflă pieptul.

Pionierii stăteau în spatele lui, gata să-l prindă dacă ar fi încercat să fugă.

Și într-adevăr, bietul om păru o clipă că dorește să sară pîrîul care-l despărțea de pădure, picioarele i se încordară ca niște arcuri... dar de îndată se trase înapoi și se prăbuși pe jumătate la pămînt, cu ochii plini de lacrimi !

—Ah ! strigă Cyrus Smith. Iată-te iarăși om, de vreme ce plîngi !

CAPITOLUL XVI

O taină ce trebuie lămurită. Primele cuvinte ale necunoscutului. Doisprezece ani pe insulă. Mărturisiri. Disparația. încrederea lui Cyrus Smith. Moara. Prima pîine. Un act de devotament, Mîini cinstite.

Într-adevăr, nenorocitul plîngea ! Cine știe ce amintiri îl străfulgeraseră ! Pionierii îl lăsară cîtva timp pe platou, depărtîndu-se puțin, ca să se simtă mai liber. Dar acesta nu se gîndea nicidecum să folosească libertatea spre a fugi, așa că Cyrus Smith se hotărî să-l readucă la Casa de Granit.

Două zile după această întîmplare, necunoscutul începu să facă încercări să ia parte la viața comună. Se vedea foarte bine că aude și înțelege totul, dar părea că se încăpățînează să nu vorbească; într-o seară, Pencroff, care trăgea cu urechea la ușa camerei lui, îl auzi rostind:

—Nu ! Aici ! Eu ! Niciodată !

Marinarul repetă aceste cuvinte tovarășilor săi.

—Cine știe ce taină dureroasă ascunde ! murmură Cyrus Smith.

Necunoscutul începuse să folosească uneltele agricole și lucra în grădina de zarzavat. Cîteodată se oprea din treabă și părea cufundat în gînduri; potrivit sfatului inginerului, îl lăsau în pace, respectînd izolarea în care se complăcea deocamdată. Dacă unul din pionieri se apropia de el, omul se dădea la o parte, suspinînd din adîncul pieptului !

S-ar fi putut crede că era copleșit de remușcări, și Gédéon Spilett nu se putu opri să facă într-o zi următoarea observație:

—Poate că nu vorbește, pentru că are lucruri prea grave de spus !

Trebuiau să aibă răbdare și să aștepte. Altceva nu puteau face.

Cîteva zile mai tîrziu, la 3 noiembrie, necunoscutul, care lucra pe platou, se opri, aruncînd lopata pe jos.

Cyru's Smith, care îl observa, zări iar lacrimi picurînd din ochii săi. O milă adîncă îl împinse spre bietul om. Îi cuprinse brațul, spunîndu-i:

— Ce ai, dragul meu ?

Necunoscutul încercă să-i ocolească privirea și se depărta puțin de Cyrus Smith, care voia să-i apuce mîna.

— Privește-mă în față, prietene, rosti Cyrus Smith, cu o voce mai apăsată. Îți cer acest lucru !

Necunoscutul se uită la inginer și păru să se supună cu totul privirii poruncitoare. Apoi încercă să fugă. Dar deodată chipul i se transfigura. Ochii-i aruncau scînteii și cuvintele-i fluturau pe buze. Nu se mai putea opri !... În cele din urmă își încrucișa brațele, întrebînd cu o voce stinsă:

— Cine sînteți ?

— Niște naufragiați ca și dumneata, răspunse inginerul, adînc mișcat. Noi te-am adus aici, printre semenii dumitale.

— Semenii mei... N-am nici un fel de semeni !

— Ești printre prieteni.

— Prieteni !... Eu ! Prieteni ! strigă necunoscutul, ascunzîndu-și capul în mîini... Nu... Nu e cu putință... Lăsați-mă ! Lăsați-mă !...

O rupse apoi la fugă. spre marginea dinspre mare a platoului și rămase acolo nemișcat.

Cyrus Smith se întoarse la tovarășii lui și le povesti cele petrecute.

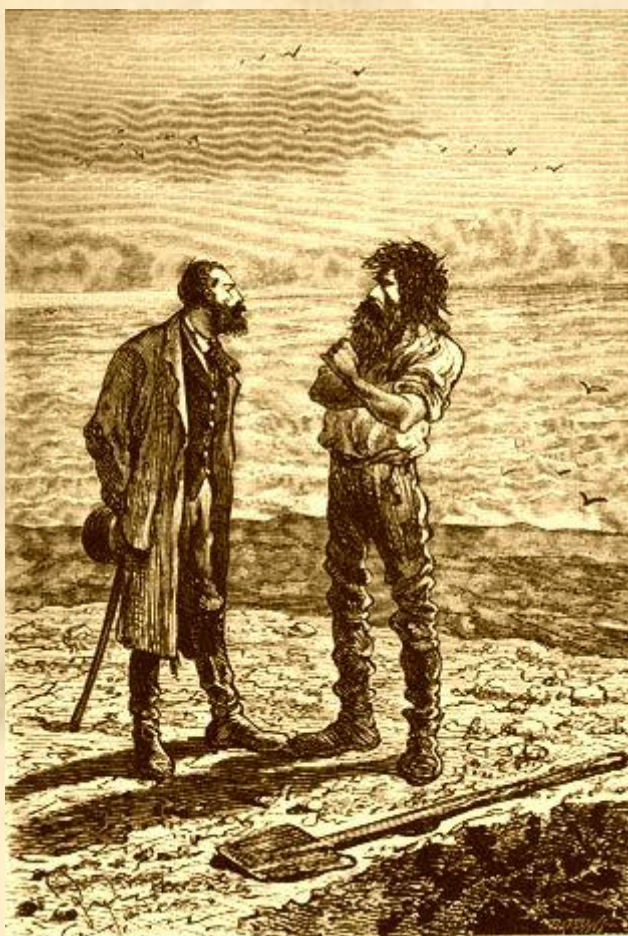
— Se pare că există o taină în viața acestui om, spuse Gédéon Spilett, și că nu a reintrat în rîndurile oamenilor decît din cauza unor remușcări ce-l frămîntă.

— Cine știe ce fel de om am adus printre noi, spuse marinarul. Tainele astea...

— Le vom respecta, îi tăie vorba Cyrus Smith. Dacă a păcătuit, e destul de pedepsit, și din partea noastră este iertat.

Timp de două ore necunoscutul stătu singur pe plajă, copleșit de amintirile trecutului său, un trecut întunecat, fără îndoială, iar pionierii, care nu-l scăpau din ochi, nu-i tulburară singurătatea.

După vreo două ceasuri, omul păru că ia o hotărîre și se îndreptă spre Cyrus Smith. Ochii îi erau înroșiți de lacrimile pe care le vărsase. Acum nu mai

plîngea; avea însă întipărită pe față o mare sfiiciune. Parcă îi era frică și rușine totodată și-și ținea capul plecat.

— Domnule, îl întrebă el pe Cyrus Smith, dumneata și tovarășii dumitale sînteți englezi ?

— Nu, răspunse inginerul, sîntem americani.

— A ! exclamă necunoscutul, apoi șopti: Mai bine așa!

— Dar dumneata, dragul meu, ce ești ? întrebă inginerul.

— Sînt englez, răspunse el repede.

Și, ca și cum îi venise destul de greu să rostească aceste cuvinte, necunoscutul se depărta spre plajă, unde umblă de colo pînă colo, pradă unei grozave tulburări.

Trecînd la un moment dat pe lîngă Harbert, se opri, întrebîndu-l cu o voce stinsă:

— În ce lună sîntem ?

— În noiembrie, răspunse Harbert.

— Ce an ?

— 1866.

— Doisprezece ani ! Doisprezece ani ! strigă el. Apoi se depărta repede.

Harbert istorisi prietenilor săi cele spuse de necunoscut.

— Nenorocitul acesta, observă Gédéon Spilett, pierduse chiar și socoteala lunilor și anilor.

— Da ! zise Harbert. Cînd am dat de el se afla de doisprezece ani pe insulă.

— Doisprezece ani, spuse Cyrus Smith, doisprezece ani de singurătate, după cine știe ce viață blestemată, pot face pe orice om să-și piardă mințile !

— Îmi vine să cred, spuse Pencroff, că omul ăsta n-a ajuns pe insula Tabor în urma unui naufragiu, ci că a fost părăsit acolo din cauza vreunei crime.

— S-ar putea să ai dreptate, Pencroff, răspunse reporterul, și dacă acesta e adevărul, poate că într-o bună zi acei care l-au părăsit vor veni să-l ia !

— Și n-au să-l mai găsească ! spuse Harbert.

— Dar atunci, reluă Pencroff, ar fi poate mai bine să ne întoarcem și...

— Dragii mei, spuse Cyrus Smith, degeaba vorbim de vreme ce nu cunoaștem adevărul. Cred că nenorocitul acesta a suferit destul și că și-a ispășit din greu păcatele, oricare ar fi ele, și că acum îl copleșește nevoia de a se destăinui. Să nu-l silim să vorbească ! Ne va mărturisi singur totul și atunci vom vedea ce e de făcut. El ne va spune dacă mai are vreo speranță sau siguranța să fie repatriat într-o bună zi. De altfel eu mă îndoiesc...

— De ce ? întrebă reporterul.

— Dacă ar fi fost sigur că într-o bună zi va fi salvat, omul ar fi așteptat scăparea fără să arunce documentul acela în mare. Mai curînd îmi vine să cred că a fost condamnat să se stingă acolo pe insulă, fără să-și mai revadă semenii !

— Un singur lucru nu pot să-mi explic, zise marinarul.

— Ce anume ?

— Dacă omul acesta a fost părăsit acum doisprezece ani pe insula Tabor, este de presupus că se află de câțiva ani în starea de sălbăticie în care l-am găsit.

— Foarte posibil, răspunse Cyrus Smith.

— Asta ar însemna că documentul a fost scris cu câțiva ani în urmă?

— Fără îndoială... și totuși pare să fi fost scris de curînd !...

— De altfel, nu-mi vine să cred că i-au trebuit sticlei câțiva ani ca să ajungă de la insula Tabor la insula Lincoln.

— N-ar fi cu neputință, răspunse reporterul. Se poate să fi rătăcit multă vreme în vecinătatea insulei.

— Asta nu se poate, răspunse Pencroff, — doar mai plutea încă. Și nici măcar nu-mi vine să cred că după ce a stat cîtva timp pe țarm s-o fi luat marea din nou. Prin locurile acelea țarmul e plin de stînci și s-ar fi spart cu siguranță.

— Așa e, murmură îngîndurat Cyrus Smith.

— Și mai mult, — adăugă marinarul, — dacă documentul ar fi fost scris și vîrît în sticlă acum câțiva ani, el ar fi suferit din cauza umezelii, ori noi l-am găsit în perfectă stare.

Observația marinarului era foarte îndreptățită și toată această împrejurare era ciudată, căci documentul părea scris de curînd. Mai mult, amănuntele privind așezarea geografică a insulei Tabor erau (late cu o precizie care dovedea o serie de cunoștințe pe care un simplu marinar nu le putea avea.

— Iată încă o serie de fapte inexplicabile, spuse inginerul. Totuși, să nu-l silim pe noul nostru tovarăș să vorbească din nou. Cînd va voi el, dragii mei, vom fi gata să-l ascultăm !

În zilele următoare, necunoscutul nu mai scoase nici un cuvînt și nu părăsi de loc platoul. Muncea la cîmp, fără să se odihnească și se ținea întotdeauna departe de ceilalți oameni. Cînd venea ora mesei nu-i însoțea la Casa de Granit, cu toate că fusese chemat de nenumărate ori și se mulțumea cu cîteva legume crude. Noaptea nu se folosea de camera ce i se dăduse; se culca afară, sub copaci, iar cînd era vreme rea, se ghemuia într-o scorbură dintre stînci. Părea să trăiască din nou ca pe vremea cînd se adăpostea în pădurile insulei Tabor. După multe rugăminți zadarnice, pionierii îl lăsară în pace. Totuși se apropia clipa în care, împins parcă fără voia lui de propria-i conștiință, avea să le facă mărturisiri impresionante.

La 10 noiembrie, în amurg, necunoscutul răsări pe neașteptate înaintea pionierilor, care ședeau cu toții pe verandă. Ochii îi străluceau ciudat și toată făptura lui recăpătase înfățișarea sălbatică din timpurile rele.

Cyrus Smith și tovarășii săi văzură cu uimire cum, sub stăpînirea unei tulburări grozave, dinții îi clănțăneau ca de friguri. Ce să fi avut ? Li devenise oare de nesuferit vecinătatea semenilor săi ? îl apucase din nou dorul de ducă, sau reîncepea starea de abrutizare ? Nu-și puteau închipui altceva, mai ales cînd îl auziră rostind cuvinte deslîinate:

—De ce sînt aici ?... Cu ce drept m-ați smuls de pe insula mea ?... Ce legătură poate să existe între mine și voi ?... Știți cine sînt eu... ce-am făcut... de ce eram acolo... singur ? Și cine vă spune că n-am fost părăsit... că n-am fost osîndit să mor acolo ?... îmi cunoașteți trecutul ?... De unde știți că n-am furat ?... Poate am ucis ?... Sînt poate un ticălos... o ființă blestemată... făcută să trăiască departe de oameni ca o fiară sălbatică... spuneți.,, de unde știți ?

Pionierii ascultau în tăcere mărturisirile pe care nenorocitul le rostea parcă fără voia lui. Cyrus Smith încercă să-l liniștească, apropiindu-se de el, dar necunoscutul se trase cîțiva pași înapoi.

—Nu ! Nu ! strigă el. O singură întrebare... Sînt liber ?

—Ești liber, răspunse inginerul.

—Atunci, rămîneți sănătoși ! strigă el și o luă la fugă ca un nebun.

Nab, Pencroff și Harbert se repeziră îndată spre marginea pădurii... dar se întoarseră singuri.

—Lăsați-l în pace, spuse Cyrus Smith.

—Nu se va mai întoarce niciodată... strigă Pencroff.

—Ba da, răspunse inginerul.

Trecură mai multe zile, totuși Cyrus Smith era sigur că nenorocitul se va întoarce, mai devreme sau mai tîrziu.

—Sînt ultimele răbufniri ale acestei firi aspre, spunea inginerul, el a cunoscut remușcarea și de acum înainte singurătatea îl va îngrozi.

Între timp muncile de tot felul își urmau cursul atît pe platoul Grande-Vue, cît și la stîna, unde Cyrus Smith avea de gînd să clădească o fermă. Semînțele aduse de Harbert din insula Tabor fuseseră semănate cu grijă. Platoul devenise o întinsă grădină de zarzavat, bine întreținută și care le dădea mult de lucru. Mereu aveau de făcut ceva la ea. Pe măsură ce se înmulțeau zarzavaturile, straturile deveneau și ele adevărate lanuri, care înlocuiau pășunile. Dar fînețele creșteau din belșug în restul insulei, așa că onaggașii își aveau și pe viitor hrana asigurată. De altfel, fînețele nu puteau fi primejduite de maimuțe sau de alte jîvine, așa că pionierii socotiră că este mai prevăzător să concentreze pe platou, la adăpostul brîului adînc de ape, toate culturile de zarzavat.

În ziua de 15 noiembrie culeseră a treia recoltă de grîu, care dădu patru mii de banițe, adică peste cinci sute de milioane de boabe de grîu ! Colonia avea acum grîu din belșug. Păstrînd o duzină de banițe pentru semănat, recolta anuală era asigurată și le rămînea grîu destul pentru hrana lor și a vitelor.

După strîngerea recoltei, a doua jumătate a lunii noiembrie fu hărăzită lucrărilor de panificație.

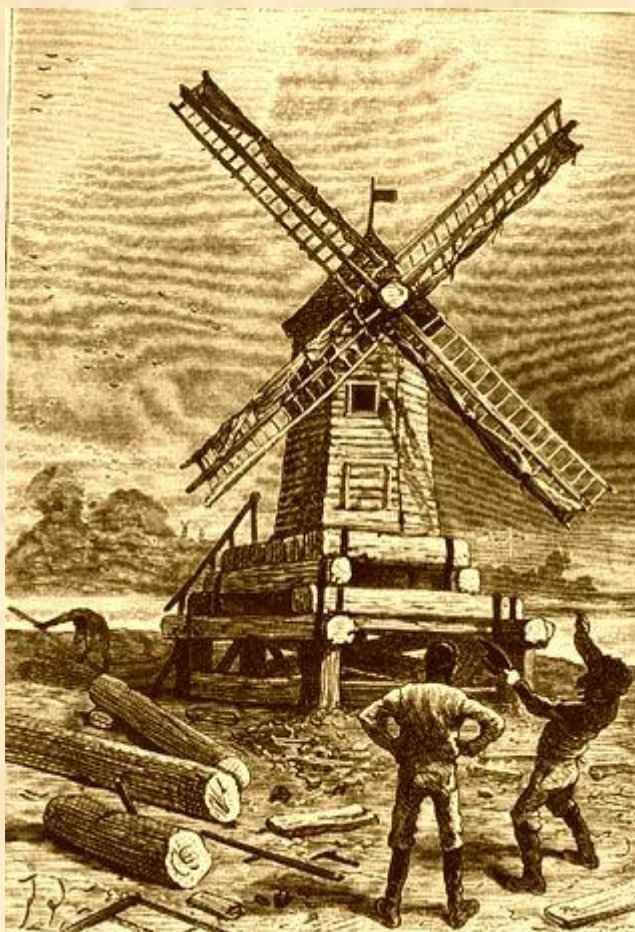
Într-adevăr, aveau grîu, dar nu făină, așa că erau nevoiți să facă o moară. Inginerul ar fi putut folosi în acest scop a doua cădere de apă de pe cursul fiului Mercy, deoarece, cum se știe, prima slujea pentru a pune în funcțiune piua cu care făceau pîslă. După multe discuții, hotărîră să ridice o moară de vînt pe platoul Grande-Vue, unde ar fi expusă tot anul vînturilor din larg.

— Unde mai pui, observă Pencroff, că o moară de vînt înveselește priveliștea.

Se apucară de lucru, alegînd lemn potrivit pentru scheletul și mecanismul morii. În partea de nord a lacului găsiră niște bolovani mari de gresie, din care își făcură pietrele de moară, iar aripile fură croite din interminabilul înveliș al balonului.

Cyrus Smith întocmi planul morii, pe care hotărîră s-o așeze lîngă lac, în dreapta crescătoriei, de păsări, întreg mecanismul era prins pe un ax puternic, ce era fixat într-o schelărie solidă, astfel că moara putea lucra, din orice parte ar fi bătut vîntul.

Lucrul mergea repede, căci Nab și Pencroff deveniseră niște dulgheri îndemînatici și n-aveau decît să execute întocmai planurile trasate. În curînd, un fel de cușcă cilindrică, cu un acoperiș ascuțit, ca o gheretă, se ridică lîngă lac. Cele patru brațe ale aripilor fură bine înțepenite în pivotul central și fixate cu niște drugi de fier. Cît despre diferitele părți ale mecanismului interior al morii, ele nu erau greu de făcut. Lucrură pe rînd: o cutie în care așezară pietrele morii — una fixă și alta mobilă — apoi construiră scocul din care grîul se scurgea pe pietre, grătarul mobil, care, mișcîndu-se cu un țacănit neînterupt, potrivește scurgerea grăunțelor, și sita cea deasă, care cerne făina, oprind pleava. Uneltele erau bune și lucrarea nu prea grea, căci mecanismul unei mori este destul de simplu. Toți luară parte la construirea ei, așa că în ziua de 1 decembrie moara era gata.

Ca întotdeauna, Pencroff era încîntat de opera lui, găsind-o desăvîrșită.

— Ne mai trebuie un vînt bun, spuse el, și să vedeți ce frumos vom măcina prima noastră recoltă !

— De un vînt bun este nevoie, răspunse inginerul, dar nu de un vînt prea puternic, Pencroff.

— Nu-i nimic ! Moara noastră se va învîrți mai repede.

— Nu trebuie să se învîrtească mai repede, răspunse Cyrus Smith. Trebuie să cunoaștem viteza vîntului pe secundă, pentru că se știe din experiență că moara funcționează cel mai bine atunci cînd aripile ei se învîrtesc de atîtea ori

pe minut cît face de șase ori viteza vîntului pe secundă. Prin urmare n-avem nevoie de un vînt prea puternic, căci aripile s-ar învîrți prea iute.

—Se nimerește de minune, strigă Harbert. Tocmai acum suflă o briză plăcută, așa cum ne trebuie nouă .

Porniră moara de îndată, căci se grăbeau să guste din prima pîine făcută pe insula Lincoln. Măcinară în dimineața aceea trei banițe de grîu și a doua zi la prînz pe masa Casei de Granit se răsfața o jimblă, puțin cam necrescută, totuși minunată. Nu e greu de închipuit cu cîtă plăcere mîncară pionierii noștri din ea !

Necunoscutul nu se mai arătase. De mai multe ori, Gédéon Spilett și Harbert cercetară pădurea din vecinătatea Casei de Granit, fără să-l întâlnească și fără să-i găsească urma. Erau destul de neliniștiți de această absență prelungită. Desigur că fostul locuitor al insulei Tabor avea cu ce să-și țină zilele în pădurile bogate în vînat ale Far-West-ului. Dar nu era oare în primejdie să-și reia vechile sale obiceiuri și să devină iarăși un sălbatic sperios ? Totuși Cyrus Smith nu înceta să susțină că fugarul se va întoarce.

—Da, se va întoarce ! repeta el, stăpînit de o încredere pe care tovarășii lui nu o împărtășeau. Pe insula Tabor se știa singur. Aici, dimpotrivă, se știe așteptat. De vreme ce bietul om ne-a și povestit în parte viața lui, sînt sigur că se va întoarce să ne spună totul și în ziua aceea va fi al nostru !

Mersul întîmplărilor avea să dea dreptate lui Cyrus Smith.

La 3 decembrie, Harbert plecase de pe platoul Grande-Vue și pescuia pe malul sudic al lacului. Era neînarmat, pentru că fiarele sălbatice nu se arătaseră pînă atunci prin partea aceea a insulei.

În timpul acesta, Pencroff și Nab erau ocupați în curtea de păsări,, iar Cyrus Smith și reporterul se aflau la Cămin, unde preparau sodă, deoarece li se terminase săpunul.

Pe neașteptate, izbucniră niște țipete:

—Ajutor ! Ajutor !

Cyrus Smith și reporterul fiind departe, nu auziră nimic, însă Pencroff și Nab părăsiră în grabă curtea de păsări, repezindu-se spre lac.

Dar fură depășiți de tovarășul lor necunoscut, a cărui prezență prin apropiere n-o bănuise nimeni și care sări peste pîrîul Glicerinei, ce despărțea platoul de pădure, ajungînd astfel primul pe malul opus.

Acolo, Harbert se afla în fața unui jaguar uriaș, asemănător cu acela care fusese ucis pe promontoriul Reptilei. Luat pe neașteptate, băiatul se lipise de un copac, iar fiara ghemuită la pămînt era gata să se năpustească asupra lui... Necunoscutul, înarmat doar cu un cuțit, se repezi la primejdiosul animal, care se întoarse să facă față noului dușman.

Lupta fu scurtă. Omul dădu dovadă de o putere și de o îndemînare neobișnuită. El apucă fiara de, gît, ținînd-o cu o mînă puternică, asemenea unui

clește și, fără să-i pese de ghearele ce-i sfîșiau carnea, îi înfipse cu cealaltă cuțitul în inimă.

Jaguarul se prăbuși. Necunoscutul împinse cu piciorul leșul și, în clipa în care pionierii ajungeau la locul de luptă, se pregătea s-o ia la fugă. Harbert se agăță însă de el și strigă:

— Nu ! Nu ! N-ai să pleci !

Cyrus Srhith se îndreptă spre fugar, care, zărindu-l, se încruntă. Haina-i era sfîșiată, iar din umăr i se prelingea sînge, fără ca el să țină seamă de acest lucru.

— Prietene, îi spuse Cyrus Srhith, îți sîntem foarte recunoscători. Ți-ai primejduit viața, ca să ne scapi băiatul !

— Viața mea ! șopti necunoscutul. Ce preț are ea ? Ce valorează ea ? Nici cît negru sub unghie !

— Ești rănit ?

— N-are nici o importanță.

— Vrei să-mi dai mîna ?

Și, fiindcă Harbert încercă să prindă mîna care îl scăpase, necunoscutul își încrucișa brațele pe piept, își umflă pieptul, iar privirea i se întunecă. Li se păru că vrea din nou să fugă; dar el le vorbi cu o voce răstită, stăpînindu-se cu greu:

— Cine sînteți voi ? Și ce vreți de la mine ? Pentru prima oară dorea să afle povestea pionierilor. Poate că după ce o va auzi va vorbi și el ?

În cîteva cuvinte, Cyrus Smith istorisi tot ce li se întîmplase din clipa plecării lor din Richmond, felul cum se descurcaseră și cum își duceau viața acum.

Necunoscutul ascultă cu mare atenție.

Apoi, inginerul îi spuse cine erau ei, Gédéon Spilett, Pencroff, Harbert, Nab și el însuși. îi mai povesti că cea mai mare bucurie a lor, de cînd se aflau pe insula Lincoln, au simțit-o în clipa cînd s-au întors din insula Tabor, aducînd printre ei un nou tovarăș:

Auzind acestea, necunoscutul plecă ochii în pămînt. Părea foarte rușinat.

— Acum, cînd ne cunoști pe toți, adăugă Cyrus Srnith, vrei să dai mîna cu noi ?

— Nu, murmură necunoscutul, cu voce stinsă, nu ! Voi sînteți oameni cinstiți ! Eu însă...

CAPITOLUL XVII

Mereu singur. O cerere a necunoscutului. Ferma de la stîină. Cu doisprezece ani în urmă ! Contramaistrul de pe *Britania*. Părăsit pe insula Tabor. Cyrus Smith îi strînge mîna. Taina documentului.

Ultimele cuvinte ale necunoscutului adevereau bănuielile pionierilor. Trecutul acestui om era întunecat de un păcat, ispășit poate în ochii oamenilor, dar pe care conștiința lui nu-l iertase încă. Se vedea însă că vinovatul avea remușcări: se căia și nu se socotea vrednic să dea mîna cu oamenii cinstiți. Totuși, după întîmplarea cu jaguarul, el nu se mai întoarce în pădure, dar nici nu veni în Casa de Granit.

Ce taină ascundea viața lui ? Oare va vorbi vreodată despre aceasta ? Nu le rămînea decît să aștepte. Pînă una alta, locuitorii insulei Lincoln hotărîră să nu-l mai întrebe nimic și să trăiască laolaltă, ca și cînd n-ar fi existat nici o bănuială împotriva lui.

Cîteva zile, viața comună își urmă cursul obișnuit. Cyrus Smith și Gédéon Spilett deveniseră pentru un timp chimiști, lucrau împreună și reporterul nu-l părăsea pe inginer decît atunci cînd se ducea la vînătoare cu Harbert, socotind că nu era prudent să mai lase băiatul să cutreiere pădurea singur. Nab și Pencroff trebăluiau cînd la grajd, cînd la stîină sau la Casa de Granit, unde nu duceau lipsă de lucru.

Necunoscutul muncea singur mai la o parte. își reluase viața dinainte, nu venea la masă, dormea pe platou sub copaci și nu se apropia niciodată de cei din jurul lui. Tovărășia acelor care îl scăpaseră părea să-i fie nesuferită.

— Atunci, spuse Pencroff, de ce-a cerut ajutorul semenilor lui ? De ce-a aruncat documentul acela în apă ?

— Ne va răspunde singur cînd va veni vremea, răspunse Cyrus Smith.

— Și cînd va veni vremea aceea ?

— Poate mai curînd decît crezi, Pencroff.

Într-adevăr, ziua mărturisirilor se apropia.

La 10 decembrie, o săptămînă după întoarcerea la Casa de Granit, necunoscutul se apropie de Cyrus Smith și îi spuse cu o voce liniștită și cu un aer sfios:

— Domnule, aș dori să vă rog ceva.

— Vorbește, îi spuse inginerul, dar înainte de toate aș vrea să-ți spun ceva.

La aceste cuvinte, omul roși, părăind că vrea să se retragă. Cyrus Smith înțelegea ce se petrece în sufletul vinovatului, care se temea să nu se vorbească despre trecutul lui.

Îl apucă de mînă, spunîndu-i:

—Prietene, vreau să știi că noi sîntem tovarășii dumitale și prietenii dumitale. Acuma te ascult.

Necunoscutul duse mîna la ochi. Tremura și cîteva minute nu fu în stare să scoată un cuvînt.

—Domnule, spuse el în sfîrșit, am venit cu o mare rugămintă la dumneavoastră.

—Anume ?

—Aveți la patru sau cinci mile de aici, la poalele muntelui, o stîină, unde țineți vitele dumneavoastră. Animalele acelea au nevoie de îngrijire. Îmi dați voie să trăiesc acolo, în mijlocul lor ?

Cyrus Smith îl privi cu milă și adîncă înțelegere. Apoi îi spuse:

—Dragul meu, la stîină sînt numai staule, care nu sînt prea bune nici pentru vite...

—Sînt destul de bune pentru mine, domnule.

—Prietene, urmă Cyrus Smith, vei face așa cum vei voi; dacă-ți place să trăiești la stîină, fie, să știi însă că vei fi întotdeauna binevenit la Casa de Granit. De asemenea, vom face tot ce ne este cu putință ca să te simți bine și acolo.

—Oricum va fi, cred că-mi va fi bine.

—Prietene, îi răspunse inginerul, apăsînd asupra acestui cuvînt, în privința asta noi știm mai bine ce avem de făcut !

—Mulțumesc, domnule, răspunse necunoscutul, depărtîndu-se.

Inginerul împărtăși tovarășilor săi această cerere și hotărîră cu toții să clădească la stîină o casă de lemn, cît se poate de confortabilă.

În aceeași zi, pionierii se duseră la stîină cu toate uneltele necesare și peste o săptămînă casa, așezată la vreo douăzeci de picioare de staule, era gata să-și primească oaspetele, care putea veghea de acolo cu ușurință asupra turmei de mufloni, ce număra peste optzeci de capete. Avea și mobilă: un pat, o masă, o bancă, un dulap și, în afară de acestea, arme, muniții și unelte.

Necunoscutul nici nu se dusesese să-și vadă noua locuință. El îi lăsă pe pionieri să procedeze cum credeau ei de cuviință, iar în timpul acesta își isprăvi munca pe platou. Mulțumită lui, pămîntul era gata pregătit pentru însămînțări, care se puteau face de îndată ce timpul era potrivit.

În ziua de 20 noiembrie, locuința de la stîină era terminată. Inginerul își înștiința prietenul că totul era gata și îl așteaptă și acesta le aduse la cunoștință că are de gînd să doarmă acolo chiar în noaptea aceea.

În aceeași seară, pionierii se aflau cu toții în Casa de Granit. Era ora opt, ora la care tovarășul lor trebuia să plece. Ca să nu-l tulbure, îl lăsaseră singur și se întorseseră în casă.

Stăteau de vorbă în sala cea mare, cînd deodată cineva bătu ușor în ușă. Intrînd, necunoscutul le spuse fără nici un fel de introducere:

— Domnilor, înainte de a pleca, e bine să-mi cunoașteți trecutul. Iată-l:

Cuvintele acestea mișcară adînc pe Cyrus Smith și pe tovarășii lui.

Inginerul se sculă în picioare:

—Nu-ți cerem nimic, dragul meu, spuse el. E dreptul dumitale să-l păstrezi în tăcere...

—Datoria mea este să vorbesc.

—Atunci, ia loc, te rog.

—Voi sta în picioare.

—Te ascultăm, răspunse Cyrus Smith.

Necunoscutul se trase într-un loc mai întunecat al sălii. Stătea cu capul descoperit, cu brațele încrucișate pe piept, iar vocea lui era sugrumată, vorbind ca un om care face eforturi să vorbească. Povesti apoi, ascultat de toți cei de față, care nu-l întrerupseră nici măcar o singură dată.

—În ziua de 20 noiembrie 1857, un yacht de plăcere, purtînd numele de Duncan și care aparținea lordului Glenarvan, ancoră la capul Bernouilli, pe coasta apuseană a Australiei. Pe bordul yachtului se aflau lordul Glenarvan cu soția, un maior din armata, engleză, un geograf francez, o fată tânără și un băiat. Aceștia din urmă erau copiii căpitanului Grant, al cărui vas, Britania, pierise cu un an înainte. Duncan-ul era condus de căpitanul John Mangles, care avea sub comanda lui un echipaj de cincisprezece oameni.

Iată de ce se afla yachtul în apele Australiei:

Cu șase luni în urmă, Duncan-ul găsisse în marea Irlandei o sticlă, în care se afla un document scris, în limbile engleză, germană și franceză. Din acest document reieșea că mai există trei supraviețuitori de pe Britania, că acești supraviețuitori sînt căpitanul Grant și doi oameni ai echipajului și că ei s-ar afla într-un ținut a cărui latitudine era însemnată în document, dar a cărui longitudine fusese ștearsă de apele mării și nu se mai putea citi.

Latitudinea era de 37°11' australă. Longitudinea fiind necunoscută, oricine călătorea de-a lungul paralelei de treizeci și șapte de grade trebuia să dea cu siguranță de ținutul în care se afla căpitanul Grant și tovarășii săi.

Deoarece amiralitatea engleză șovăia să întreprindă asemenea cercetări, lordul Glenarvan hotărî să facă totul pentru a da de urma căpitanului. Se puse deci în legătură cu Mary și Robert Grant. Yachtul Duncan fu pregătit pentru o călătorie lungă, în care se hotărîseră să plece atît copiii căpitanului, cît și familia lordului, și părăsind orașul Glasgow, trecu Atlanticul, străbătu strîmtoarea Magellan și, plutind în Pacific, ajunse pînă în Patagonia, unde se presupunea că se află căpitanul Grant, căzut în miinile indigenilor.

Călătorii debarcară pe coasta apuseană a Patagoniei, iar vasul își urmă drumul, pentru a-i aștepta apoi la capul Corrientes pe coasta răsăriteană.

Lordul Glenarvan străbătu Patagonia, de-a lungul paralelei 37 și, nedînd de urma căpitanului, se îmbarcă din nou în ziua de 13 noiembrie, ca să-și urmeze cercetările pe întinsul oceanului.

După ce vizită zadarnic insulele Tristan d'Acunha și Amsterdam, yachtul ajunsese la capul Bernouilli, pe coasta Australiei, la 20 decembrie 1854.

Lordul Glenarvan avea de gând să străbată Australia de-a lungul paralelei 37, după cum străbătuse și America și de aceea debarcară aici. La câteva mile de țărm se afla o fermă a unui irlandez, care dădu găzduire călătorilor. Lordul Glenarvan îi povesti irlandezului despre țința călătoriei sale, apoi îl întrebă dacă nu auzise de un vas englez cu numele Britania, care trebuie să se fi scufundat, cu doi ani în urmă, pe coasta de Vest a Australiei.

Irlandezul nu auzise pomenindu-se de acest naufragiu, dar, spre surprinderea tuturor, un servitor al irlandezului se amestecă în vorbă, spunând:

— „Dacă mai trăiește căpitanul Grant, atunci cu siguranță că trăiește pe pământ australian”.

— „Cine ești dumneata ?” întrebă lordul Glenarvan.

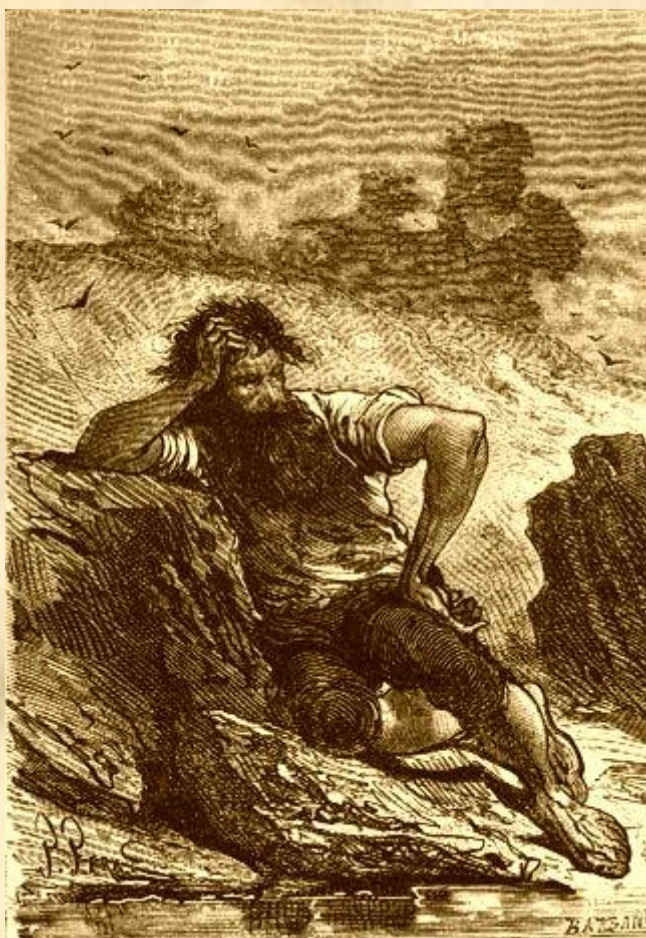
— „Un scoțian ca și dumneavoastră, unul din naufragații de pe Britania”.

Omul acela se numea Ayrton. Fusesse contramaistru pe Britania, ceea ce dovedi cu acte. Despărțit de căpitanul Grant în clipa în care corabia se spărgea de stînci, el crezuse pînă atunci că întregul echipaj pierise împreună cu căpitanul și că el, Ayrton, este singurul supraviețuitor al vasului.

— „Dar, adăugă el, naufragiul a avut loc pe coasta de est, nu de vest, a Australiei; și dacă mai trăiește căpitanul Grant, după cum reiese din documentul de față, el este desigur prizonierul indigenilor. Acolo trebuie căutat”.

Omul avea o voce sinceră și o privire liniștită, așa că nu se îndoiră de cuvintele lui. Irlandezul, în slujba căruia se afla de peste un an, garantă pentru el. Lordul Glenarvan căpătă încredere în el și hotărî să străbată Australia împreună de-a lungul paralelei 37. Glenarvan cu soția, cei doi copii, maiorul, francezul, căpitanul Mangles și cîțiva marinari alcătuiau grupul care trebuia să pornească sub conducerea lui Ayrton; yachtul Duncan, comandat de secundul Tom Austin, urma să se ducă la Melbourne și să aștepte acolo ordinele lordului Glenarvan.

Plecară în ziua de 23 decembrie 1854.

E timpul să vă spun că acest Ayrton era un trădător. Fusese într-adevăr contramaistru pe Britania, dar în urma unor certuri cu căpitanul, acesta îl debarcase în ziua de 8 aprilie 1852 pe coasta de vest a Australiei și îl părăsise acolo pe bună dreptate.

Ticălosul nici nu știuse deci pînă atunci că Britania se scufundase. El află lucrul acesta din povestirea lordului Glenarvan. Din clipa în care fusese părăsit, omul devenise, sub numele de Ben Joyce, căpetenia unor ocnași evadați; dacă îl sfătuia pe lordul Glenarvan să-și facă cercetările pe coasta de est, o făcea ca să-l îndepărteze de vasul său, pe care voia să pună mîna, dorind să transforme Duncan-ul într-un vas de pirați, care să opereze în apele Pacificului.

Aici, necunoscutul se opri o clipă, vocea îi tremura, apoi povesti mai departe:

— Expediția porni prin inima continentului australian. Desigur că dădură greș, deoarece erau conduși de Ayrton, urmat îndeaproape de banda lui de ocnași, care fusese instruită pentru lovitura pe care o pregătea el.

Duncan-ul fusese trimis între timp la Melbourne, pentru niște reparații. Ayrton dorea să-l facă pe lordul Glenarvan să-i dea ordine să părăsească orașul Melbourne și să acosteze pe coasta de est a Australiei, unde ar fi fost mai ușor să pună mîna pe vas. Mișelul conduse expediția pînă în apropierea coastei împădurite, unde cu greu se puteau găsi cele trebuitoare traiului și aici obținu din partea lordului o scrisoare către secundul yahtului. În această scrisoare i se ordona secundului să conducă de îndată vasul pe coasta de est, în golful Twofold, care se afla la o depărtare de cîteva zile de locul unde se oprise expediția. Acolo își dăduse Ayrton întîlnire cu complicitii lui.

Dar cînd lordul era gata să-i încredințeze scrisoarea, își dădu seama de intențiile lui. Totuși, Ayrton izbuti să pună mîna pe ea și, două zile mai târziu, Ayrton sosea la Melbourne.

Pînă acum, planurile criminalului se împliniseră. Găsise mijlocul să conducă Duncan-ul în golful unde avea să cadă pradă ocnașilor și, după masacrarea echipajului, Beh Joyce urma să devină stăpînul mărilor...

Ayrton ajunse la Melbourne, unde dădu scrisoarea secundului Tom Austin, care, după ce luă cunoștință de conținutul ei, porni de îndată în larg; dar care nu fu dezamăgirea și furia lui Ayrton, aflînd că secundul îndrepta vasul spre coasta de est a Noii Zeelande, în loc să-l îndrepte spre coasta de est a Australiei. încercă să se opună, dar Austin îi arătă scrisoarea... Într-adevăr, printr-o greșeală a geografului francez, care redactase scrisoarea, era indicat ca loc de destinație, în loc de Australia, coasta de est a Noii Zeelande.

Toate planurile lui Ayrton, se prăbușeau ! încercă să. se răzvrătească, dar fu închis și condus pe coasta Noii Zeelande, fără să știe ce avea să se întîmple cu lordul Glenarvan sau cu complicitii lui.

Duncan-ul rămase să navigheze pe coasta aceasta pînă în ziua de 3 martie, cînd Ayrton auzi niște detunături. Erau tunurile yachtului, care dădeau

semnalul și peste câteva minute, lordul Glenarvan cu ai săi se urcau pe bord. Iată ce se întâmplase:

După multă oboseală și trecînd prin multe primejdii, lordul Glenarvan ajunsese pe coasta de est a Australiei, în golful Twofold. Acolo nici urmă de Duncan ! Lordul telegrafie la Melbourne. I se răspunse: „Duncan plecat din ziua de 18 crt. spre destinație necunoscută”.

Lordul Glenarvan își închipui de îndată că yachtul căzuse în mâinile lui Ben Joyce, devenind astfel un vas de pirăți.

Dar, fiind un om curajos și întreprinzător, nu se dădu bătut, ci se îmbarcă pe un vas de marfă, ajungînd pe coasta de vest a Noii Zeelande, pe care o străbătu de-a lungul paralelei 37, fără să dea de urma căpitanului Grant. Pe coasta cealaltă, spre marea lui mirare, regăsi Duncan-ul, care aștepta acolo de cinci săptămîni !

În ziua de 3 martie 1855, lordul Glenarvan se afla din nou pe bordul Duncan-ului, Ayrton de asemenea. Trădătorul fu adus în fața lordului, care dorea să afle de la el tot ce știa despre soarta căpitanului Grant. Ayrton refuză să vorbească. Lordul Glenarvan îi spuse atunci că la prima escală îl va preda autorităților engleze. Ayrton păstra aceeași tăcere.

Duncan-ul își relua drumul de-a lungul paralelei 37. Între timp, lady Glenarvan încercă să învingă rezistența banditului. Ayrton îi propuse lordului ca, în schimbul informațiilor pe care i le va da în privința căpitanului Grant, să fie lăsat pe una din insulele Pacificului și să nu fie predat autorităților engleze. Lordul Glenarvan, hotărît să afle totul despre căpitanul Grant, consimți.

Ayrton îi istorisi atunci toată viața lui, arătîndu-i astfel că nu mai știa nimic despre căpitan din ziua în care fusese debarcat cu de-a sila pe coasta australiană.

Cu toate acestea, lordul Glenarvan se ținu de cuvînt. Duncan-ul își urmă drumul, ajungînd la insula Tabor. Acolo voiau să-l părăsească pe Ayrton și tot acolo, printr-o adevărată minune, au fost regăsiți căpitanul Grant și cei doi oameni ai săi. Insula era așezată chiar pe paralela 37. Banditul le luă astfel locul pe insula pustie și iată cuvintele pe care le rosti lordul Glenarvan, pe cînd Ayrton părăsea yachtul:

— „Aici, Ayrton, vei fi departe de orice țarm și despărțit de semenii tăi. Nu vei putea fugi din locul acesta unde te lasă Duncan-ul. Vei fi singur, dar nu vei fi pierdut, neștiut de nimeni, așa cum a fost căpitanul Grant. Oricît de nevrednic ai fi, oamenii se vor gîndi la tine. Știu unde te-am lăsat și știu deci unde să te găsesc. Nu te voi uita niciodată !”

Și Duncan-ul ridică pînzele, făcîndu-se nevăzut în zare.

Acestea se petrecură în ziua de 18 martie 1855.

Ayrton rămase singur, dar nu ducea lipsă de muniții și de arme, de unelte sau de semințe. El, ticălosul, se putea folosi de casa clădită de un om cinstit,

cum era căpitanul Grant. Nu-i mai rămînea decît să numere zilele și să ispășească în singurătate fărădelegile făcute.

Domnilor, omul se căi, se rușina de faptele sale, simțindu-se nespus de nenorocit. Își spunea mereu că trebuie să devină un om demn să se întoarcă printre oameni, presupunînd că vor veni să-l ia într-o bună zi. Suferi cumplit și munci din răputeri, căutînd să devină un alt om, mai bun.

Trăi astfel doi ani, trei ani. Abătut de singurătate, cercetînd mereu zarea în așteptarea unei corăbii și întrebîndu-se cît va dura ispășirea, suferea cum nu suferise vreodată în viața lui ! Ah ! Cumplită-i singurătatea pentru sufletul ros de remușcări !

Se vede însă că pedeapsa nu fusese destul de grea, căci omul simți cum, încetul cu încetul, se sălbăticește, se abrutizează ! Nu vă pot spune dacă lucrul acesta s-a întîmplat la doi sau patru ani după ce fusese părăsit pe insulă, tot ce mai știu este că deveni omul nefericit pe care l-ați găsit !

Cred că nu mai trebuie să vă mărturisesc, domnilor, că Ayrton, Ben Joyce și cu mine sîntem una și aceeași persoană !

Cyrus Smith și tovarășii săi se sculasera în picioare. Erau cutremurați de cumplita mizerie, suferință și desperare ce se dezvăluiseră în fața lor.

— Ai făcut mari fărădelegi, Ayrton. Sînt însă sigur că ți-ai ispășit cu prisosință păcatele, îi spuse Cyrus Smith. De aceea, revenind printre semenii dumitale, ești iertat. Și acum te întrebăm: vrei să fii tovarășul nostru ?

Ayrton se trase un pas înapoi.

— Dă-mi mîna, spuse inginerul.

Ayrton se repezi spre mîna pe care i-o întindea Cyrus Smith, în timp ce lacrimi amare i se rostogoleau pe obraji.

— Vrei să trăiești în mijlocul nostru ?
întrebă Cyrus Smith.

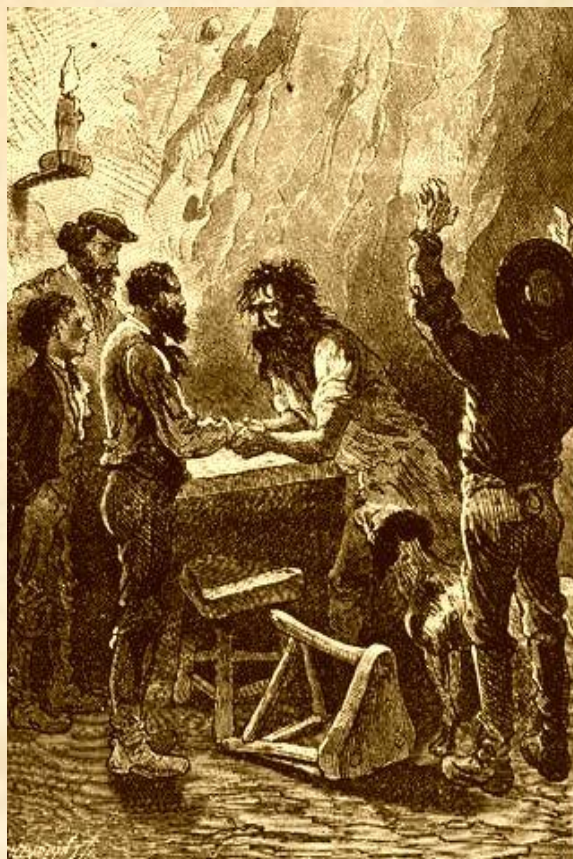
— Mai lăsați-mă singur cîtva timp, domnule Smith, răspunse Ayrton. Lăsați-mă singur în locuința de la stîină !

— Cum vrei, Ayrton.

Nenorocitul se pregătea să plece, cînd inginerul mai adăugă:

— O singură întrebare, dragul meu ! Dacă hotărîrea dumitale era să trăiești singur, de ce-ai aruncat în mare documentul acela, care ne-a făcut să dăm de urma dumitale ?

— Ce document ? răspunse Ayrton, care nu părea să știe despre ce e vorba.

— Documentul închis într-o sticlă, pe care l-am găsit noi și prin care am aflat așezarea exactă a insulei Tabor!

Ayrton duse mâna la frunte, răspunzând după o clipă de gândire:

— N-am aruncat nici un document în mare

— Niciodată ? strigă Pencroff.

— Niciodată !

Înclinându-se, Ayrton porni spre ușă, pe care o închise în urma lui.

CAPITOLUL XVIII

Convorbiri. Cyrus Smith și Gédéon Spilett. O idee a inginerului. Telegraful electric. Firele. Pila electrică. Alfabetul. Vreme bună. Belșug În colonie. Fotografiile. Nălucirile zăpezii. Doi ani pe insula Lincoln.

— Bietul om, spuse Harbert, care se întorcea de la ușă, de unde îl văzuse pe Ayrton alunecând de-a lungul cablului ascensorului și dispărînd în beznă.

— Se va întoarce, spuse Cyrus Smith.

— Dar asta ce-o mai fi, domnule Cyrus ? strigă Pencroff. Dacă n-a aruncat Ayrton sticla în mare, cine a putut s-o arunce ? De bună seamă, întrebarea era la locul ei.

— Tot el trebuie s-o fi aruncat, răspunse Nab, — dar se poate să fi fost pe jumătate nebun cînd a făcut-o.

— S-ar putea, spuse Harbert. Pesemne că nu mai știa ce face.

— Este singura explicație, dragii mei, se grăbi să răspundă Cyrus Smith: acum înțeleg și cum de a fost în stare Ayrton să indice exact așezarea insulei Tabor. Întîmplările petrecute înainte de părăsirea lui îl lămuriseră pe deplin în această privință.

— Totuși, observă Pencroff, dacă a scris documentul cînd nu era încă abrutizat, trebuie s-o fi făcut acum șapte sau opt ani. Cum se face în cazul acesta că hîrtia nu a fost atacată de umezeală ?

— Faptul acesta dovedește, răspunse Cyrus Smith, că Ayrton și-a pierdut mințile de puțină vreme, cu toate că lui i s-a părut timpul îndelungat.

— Așa trebuie să fie, răspunse Pencroff, altfel lucrurile ar fi cu totul de neînțeles.

— De neînțeles, într-adevăr, răspunse inginerul, care părea dornic să scurteze această convorbire.

— Să fi spus Ayrton întreg adevărul ? mai întrebă marinarul.

— Sînt sigur că povestea lui e adevărată, răspunse reporterul. îmi aduc foarte bine aminte că ziarele au vorbit de încercarea lordului Glenarvan și de rezultatele călătoriei sale.

—Ayrton a spus adevărul, adăugă Cyrus Smith. Nu trebuie să . te îndoiești, Pencroff, căci adevărul acesta este foarte crud pentru el. Când te învinuiești în așa fel, nu poți spune decît adevărul !

A doua zi, la 21 decembrie, cînd coloniștii coborîră pe țărm, urcînd apoi pe platou, nu-l mai găsiră pe Ayrton, care se retrăsese în timpul nopții la casa de la stîna și pionierii găsiră de cuviință să-l lase în pace.

Harbert, Pencroff și Nab își reluară îndeletnicirile obișnuite, iar Gédéon Spilett și Cyrus Smith se aflau singuri în atelierul de la Cămin.

—Să știi, dragă Cyrus, că nu m-a mulțumit explicația ta de ieri în privința sticlei Nu-mi vine să cred că nenorocitul ar fi putut să scrie documentul și să arunce sticla în mare, fără să-și mai aducă aminte de lucrul ăsta.

—Dar n-a aruncat-o el, Spilett dragă !

—Atunci tot mai crezi că...

—Nu cred nimic și nu știu nimic, îl întrerupse Cyrus Smith. Mă mulțumesc să număr și această întîmplare printre acelea pe care n-am izbutit să le deslușesc încă pînă astăzi.

—Ciudate lucruri, într-adevăr, spuse Gédéon Spilett. Salvarea dumitale, Cyrus, lada aceea găsită pe nisip, aventurile lui Top, în sfîrșit, sticla asta... Aflavom vreodată dezlegarea acestor taine ?

—Desigur, răspunse repede inginerul, — chiar dacă voi fi nevoit să scotocesc insula pînă în măruntaiele ei !

—Poate că vreo întîmplare norocoasă ne va da dezlegarea tainei !

—Nu cred în întîmplări norocoase, Spilett, așa cum nu cred nici în lucruri misterioase. Toate faptele neîntelese care se petrec aci își au cauzele lor bine determinate. Dar să așteptăm, să ne vedem de treabă și să fim cu băgare de seamă !

Sosi și luna ianuarie a anului 1867. Toți locuitorii insulei erau ocupați cu muncile de vară. Trecînd pe la stîna în zilele acelea, Harbert și reporterul văzură că Ayrton îngrijea foarte bine vitele, crușîndu-le astfel osteneala unor vizite prea dese pe acolo. Totuși, ca să nu se simtă părăsit, pionierii se abăteau din cînd în cînd pe la Ayrton.

De altfel, date fiind unele bănuieli ale inginerului, se cerea ca partea aceea a insulei să fie supusă unei oarecari supravegheri. Dacă se întîmpla ceva, Ayrton urma să-i înștiințeze cît mai neîntîrziat.

Totuși se puteau ivi întîmplări neașteptate, care să trebuiască aduse pe dată la cunoștința inginerului: de pildă, putea să apară în larg un vas, în vestul insulei, sau se putea întîmpla un naufragiu, poate chiar un atac al unor pirați.

Așa încît, Cyrus Smith hotărî să stabilească o legătură directă cît mai rapidă între Casa de Granit și stîna și la 10 ianuarie împărtăși planul său și celorlalți.

—Și cum înțelegeți să faceți lucrul acesta, domnule Cyrus ? întrebă Pencroff. Aveți de gînd să instalați un telegraf ?

—Întocmai, răspunse inginerul.

—Electric ? strigă Harbert.

—Electric, răspunse Cyrus Smith. Avem tot ce ne trebuie pentru confecționarea unei pile electrice; cel mai greu va fi să fabricăm sîrma, cred însă că vom izbuti să facem și această operație.

—Dacă-i așa, răspunse marinarul, aproape că iar încep să nădăjduiesc că într-o bună zi vom merge și cu trenul.

Se apucară deci de lucru, începînd cu ce era mai greu, adică tocmai cu fabricarea sîrmei, căci, dacă aceasta nu le-ar fi izbutit, nu mai avea nici un rost. să se mai apuce de fabricarea pilei și a celorlalte accesorii.

Fierul din insula Lincoln era de calitate foarte bună, după cum știm, și prin urmare ușor de tras în fire. Cyrus Smith fabrică mai întîi o placă de oțel, bine călit, care era străbătută de găuri conice de diferite calibre, prin care trebuiau să subțieze rînd pe rînd fierul. Fixă apoi placa pe un eșafodaj, bine înțepenit în pămînt, pe care îl așează la cîteva picioare de cascada cea mare, a cărei energie avea de gînd să o folosească.

Aveau de gînd să întrebuințeze axul piuei, care era mișcat de energia apei și care putea să le folosească la fabricarea firelor de metal.

Operația era foarte migăloasă și cerea multă răbdare. Prefăcură mai întîi fierul în bare lungi și subțiri, pe care le piliră la capete, astfel ca să pătrundă prin gaura cea mai mare a plăcii de metal, care înlocuia mașina de trefilat. Firul era apoi tras cu ajutorul axului piuei, în jurul căruia se înfășură. După aceea, desfăceau firele, trecîndu-le pe rînd prin găuri cu calibru din ce în ce mai mic, pînă ce inginerul obținu o grămadă de fire potrivite, lungi de treizeci, pînă la cincizeci de picioare, ce puteau fi ușor racordate și întinse pe distanța de cinci mile, care despărțea casa de stîină.

În cîteva zile, operația se isprăvi. De altfel, de îndată ce mașina intră în funcțiune, Cyrus Smith o lăsă în seama tovarășilor săi, el ocupîndu-se în timpul acesta cu alcătuirea unei pile electrice.

Avea nevoie de o pilă cu curent continuu. Se știe că, în general, pilele sînt compuse din cărbune de retortă, zinc și cupru. Cu toate cercetările întreprinse, inginerul nu găsise nici o urmă de cupru pe insulă, așa că se vedea silit să se lipsească de el.

Cărbunele de retortă, care este foarte dur și rezultă din dezhidrogenarea huilei, putea fi obținut și pe insula lor. Cerea însă timp și o aparatură complicată, greu de fabricat. Cît despre zinc, aveau din belșug, căci lada găsită la capul Epavei era căptușită cu plăci din acest metal, cărora li se putea da astfel o minunată întrebuințare.

După o îndelungată chibzuință, Cyrus Smith hotărî să fabrice o pilă foarte simplă, care să se asemene cu aceea concepută de Becquerel în 1820 și pentru care avea nevoie doar de zinc. Cît despre celelalte substanțe, acidul azotic și potasa, le avea la îndemînă.

Iată deci cum fabrică inginerul pila electrică, a cărei funcționare era determinată de reacția ce se producea în momentul în care potasa venea în contact cu un acid.

Fabricară mai întâi câteva flacoane de sticlă, pe care le umplură cu acid azotic. Inginerul le astupă cu un dop străbătut de un tub de sticlă, încins cu un tampon de argilă și legat cu o cârpă la capătul de jos, capăt pe care îl cufundă în acid. Apoi turnă în tub o soluție de potasiu, obținută din calcinarea diferitelor plante și care venea în contact cu acidul prin intermediul tamponului de argilă.

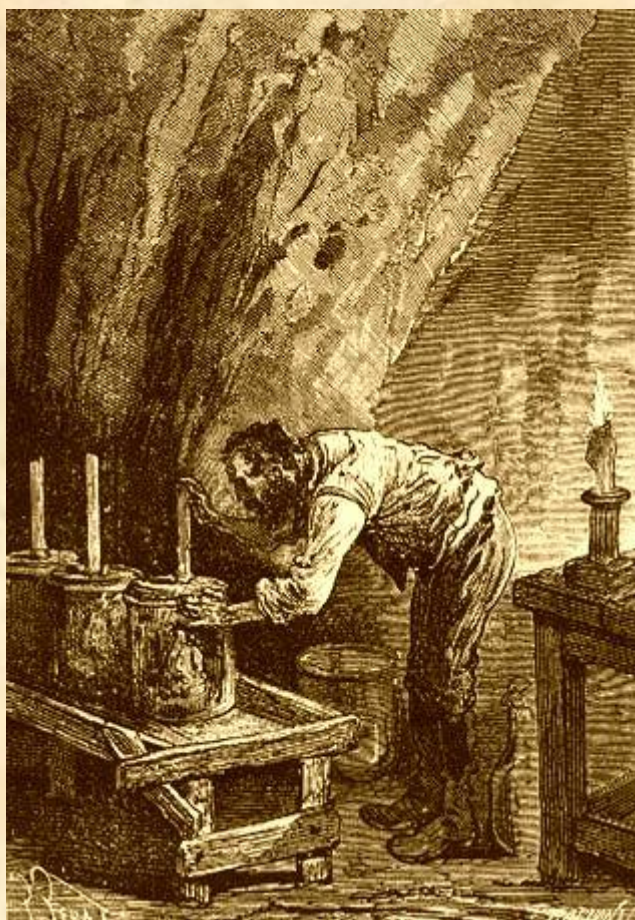
Cyrus Smith luă apoi două fișii de zinc și puse una în acid azotic, iar pe cealaltă în soluția de potasiu, îndată se produse un curent electric, care circula între cele două lame; le legă apoi între ele printr-un fir metalic, astfel că lama tubului deveni polul pozitiv, iar lama flaconului, — polul negativ al instalației. Electricitatea astfel obținută urma, să slujească la instalarea unui telegraf electric.

Aparatul acesta ingenios și foarte simplu construit avea să le permită stabilirea unei legături telegrafice între Casa de Granit și stînă.

În ziua de 6 februarie începură instalarea stîlpilor, înzestrați cu izolatoare de sticlă, care urmau să sprijine firele de-a lungul drumurilor. Peste câteva zile, firul prin care trebuia să treacă curentul electric cu o viteză de 100.000 km pe secundă, curent pe care pămîntul avea să-l readucă la punctul său de plecare, era tras.

Fabricaseră două pile, una pentru Casa de Granit și alta pentru stînă, fiindcă era tot atît de necesar să se poată vorbi de la stînă la Casa de Granit, pe cît era de necesar ca aceasta să aibă legătură cu stîna.

Aparatele de recepție și de manipulare erau cît se poate de simple. La ambele stații firul se înfășură în jurul unui electromagnet, alcătuit dintr-o bară de fier moale, pe care se înfășură un fir electric. Cînd se făcea legătura între cei doi poli ai pilei, curentul pornind de la polul pozitiv trecea prin fir și prin electromagnet, care se magnetiza temporar, și se întorcea prin pămînt, la polul negativ. Cum se întrerupea curentul, se descărca și electromagnetul; de aceea, era destul să se așeze o placă de fier moale în fața electromagnetului, pentru ca aceasta să fie atrasă cînd trecea curentul prin magnet și să cadă de îndată ce se

întrerupea curentul. Cyrus Smith legase un ax ce urma mișcarea plăcii, de un ac ce se rotea în fața unui cadran, pe care erau însemnate literele alfabetului, mijlocind astfel comunicările de la o stație la alta.

În ziua de 12 februarie, instalația era completă și Cyrus Smith întrebă prin telegraf dacă totul merge bine la stîină. Peste cîteva minute primi de la Ayrton un răspuns mulțumitor.

Pencroff nu mai putea de bucurie și în fiecare dimineată și seară trimitea o telegramă la stîină, telegramă la care primea întotdeauna răspuns.

Noul lor mijloc de comunicație aducea două, foloase mari: pe de o parte le permitea să controleze prezența lui Ayrton la stîină, iar pe de altă parte, Ayrton nu se simțea prea singur. De altfel, Cyrus Smith nu lăsa să treacă nici o săptămîină fără să se ducă să-l vadă, iar Ayrton venea și el din cînd în cînd la Casa de Granit, unde era întotdeauna bine primit.

Anotimpul frumos se scurgea cu încetul, iar oamenii noștri își vedeau de muncile obișnuite. Resursele sporeau din zi în zi, iar semințele aduse de pe insula Tabor se aclimatizaseră foarte bine. Platoul Grande-Vue avea o înfățișare îmbucurătoare. A patra recoltă de grîu fu minunată și niciunul dintre pionieri nu avu răbdare să numere grămezile de grăunțe, pentru a cerceta dacă într-adevăr adunaseră patru sute de miliarde de boabe. Pencroff ar fi fost gata să facă și așa ceva, dar după ce inginerul îi demonstra cu precizie matematică ce mult timp i-ar fi trebuit — nu mai puțin de cinci mii cinci sute de ani — se lăsă păgubaș.

Vremea era minunată. În timpul zilei era foarte cald, iar seara sufla o briză din larg, așa că locuitorii Casei de Granit se bucurau de nopți răcoroase. Din cînd în cînd se abătea o furtună scurtă, dar cumplită. Timp de cîteva ore, fulgerele aprindeau vîlvătaii pe cer și trăsnetele se țineau lanț.

Starea micii colonii era înfloritoare. Oaspeții crescătoriei de păsări se înmulțiseră atît de mult, încît pionierii se hrăneau mereu cu prisosul ei. Porcii sporiseră și ei, iar îngrijirea lor ocupa o bună parte din timpul lui Nab și al lui Pencroff. Onaggașii, care aveau doi mînji frumoși, erau folosiți de Gédéon Spilett și de Harbert, care devenise un călăreț desăvârșit sub supravegherea reporterului, sau erau înhămați la căruță, pentru a căra la Casa de Granit lemne, cărbuni și diferite produse minerale, de care avea nevoie inginerul.

Cam în aceeași vreme, pionierii făcură cîteva recunoașteri în adîncul pădurilor Far-West, unde nu aveau a se teme de arșița soarelui, ale cărui raze străbăteau cu greu printre ramurile încîlcite. Cercetară de asemenea malul stîng al râului Mercy.

În toate aceste excursii, pionierii porneau bine înarmați, căci întâlneau adesea porci mistreți foarte sălbatici și sîngeroși, împotriva cărora erau siliți să ducă o luptă aprigă.

Tot în vremea aceea porniră un război crîncen împotriva jaguarilor. Gédéon Spilett, îndeosebi, îi ura de moarte, iar elevul său Harbert se dovedi un

ajutor prețios. Înarmați cum erau, nu se mai temeau de aceste fiare. Îndrăzneala lui Harbert era nemaipomenită, iar sîngele rece al reporterului, cu totul uimitor, așa că în foarte scurt timp, douăzeci de piei minunate împodobeau sala mare a Casei de Granit. Dacă lucrurile aveau să meargă așa mai departe, neamul jaguarilor din insulă era amenințat cu pieirea, lucru de altfel dorit de vînătorii noștri.

Cîteodată lua parte și inginerul la unele cercetări pe care le făceau în părțile necunoscute ale insulei, unde observa totul cu cea mai mare încordare. Străbătînd hățîșurile întinselor păduri, el căuta cu totul alte urme decît cele lăsate de animale. Nu găsi totuși nimic care să-i dea de gîndit. De altfel, nici Top, nici Jup, care îl întovărășeau, nu dădeau semne de tulburare, ca acelea pe care le vădise de multe ori cîinele, cînd lătrase la gura puțului, ce fusese cercetat zadarnic.

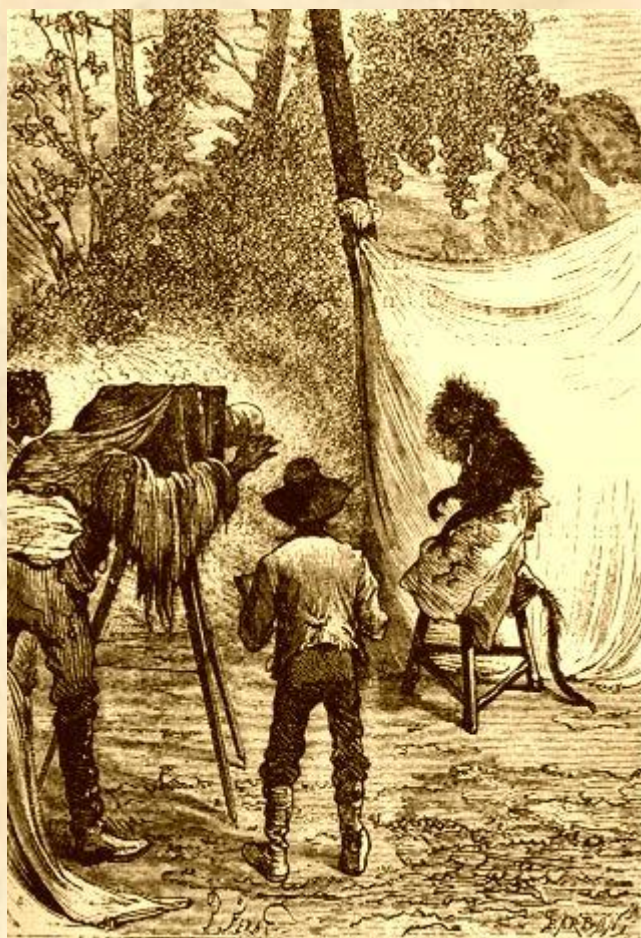
Tot în acea vreme, Gédéon Spilett, ajutat de Harbert, fotografiea părțile cele mai interesante ale insulei, cu aparatul fotografic găsit în ladă, de care nu se folosiseră încă pînă atunci.

Aparatul avea o lentilă puternică și dispuneau de toate substanțele necesare dezvoltării fotografiilor: găsiseră în ladă colodiu pentru acoperirea plăcilor de sticlă, nitrat de argint cu care să sensibilizeze plăcile la lumină, hiposulfid pentru fixarea imaginilor, clorură de amoniu pentru baia fixativă în care se pune fotografia și nu lipsea nici acetatul de sodiu și clorura de aur, cu care se îmbibă fotografiile. Aveau de asemenea multă hîrtie specială, clorurată pentru fotografii, pe care trebuiau doar s-o întindă într-un cadru peste plăcile negative, după ce o muiau mai întîi într-o soluție de nitrat de argint.

Reporterul și ajutorul său deveniră în scurt timp niște operatori îndemînatici, obținînd cîteva fotografii foarte frumoase, mai ales vederi ale insulei, luate de pe platou, în care se vedeau: muntele Franklin în zare, pitorescul ținut de la gura rîului Mercy, cu stîncile lui ciudate, luminișul și stîna, adăpostite de primele povîrnișuri ale muntelui, capul Ghearei, Epavei și altele.

Fotografii nu uitară să facă portretele tuturor membrilor coloniei.

— Înveselesc locuința, spunea Pencroff despre ele.

Bravul marinar era încântat să-și vadă chipul împodobind pereții Casei de Granit și se oprea adesea în fața expoziției lor de fotografii, ca odinioară în fața vitrinelor din marile capitale.

Dar cea mai reușită fotografie fu neîndoios aceea a lui Jup. Maimuțoiul pozase cu o gravitate ce nu poate fi descrisă, astfel că portretului său nu-i lipsea decât graiul !

— Ai zice că e gata să se strâmbe, strigă Pencroff.

Meșterul Jup ar fi dat dovadă de prost gust dacă s-ar fi arătat nemulțumit de poza lui. Nu făcu acest lucru, ba dimpotrivă se uita la fotografie cu un aer galeș, din care nu lipsea o oarecare înfumurare.

O dată cu venirea lunii martie, căldurile cele mari se sfârșiră. Timpul deveni ploios, dar vremea se menținu caldă. Luna martie, care corespundea lunii septembrie din emisfera boreală fu mai puțin frumoasă decât se așteptau. Părea să vestească o iarnă timpurie și aspră.

În dimineața zilei de 21, li se păru că și venise prima zăpadă. Într-adevăr, Harbert, care scosese capul pe fereastră dis-de-dimineață, începu să strige;

— Veniți să vedeți ! Insula cea mică e acoperită cu zăpadă !

— Zăpadă acuma ? se miră reporterul, venind lângă băiat.

Tovarășii lor se apropiară și ei și constatară că nu numai insula, dar și toată plaja de la poalele Casei de Granit era acoperită cu o pătură albă, răspîndită uniform pe pământ.

— E chiar zăpadă ! spuse Pencroff.

— Sau cel puțin pare să fie! adăugă Nab.

— Dar termometrul arată 58° (14° centigrade deasupra lui zero), observă Gédéon Spilett.

Cyrus Smith se uită în tăcere la întinderea aceea albă și, cu drept cuvînt, nu știa cum să explice fenomenul acesta, care se ivise într-un anotimp. nepotrivit și la o temperatură atît de ridicată.

— Drace ! strigă Pencroff. Au să ne înghețe semănăturile !

Marinarul se pregătea să coboare, dar sprintenul Jup i-o luă înainte, alunecînd cu repeziciune pînă jos.

Nici nu ajunsese bine maimuța pe plajă, și uriașa pătură de zăpadă se ridică, risipindu-se în aer în fulgi atît de deși, încît lumina soarelui se întunecă.

— Astea sînt păsări ! strigă Harbert.

Erau într-adevăr stoluri de păsări de mare, de 6 albeață orbitoare, ce se abătuseră asupra insulei și a coastei și care se făcură nevăzute în depărtate* lăsîndu-i pe toți înmărmuriți de rapida schimbare a priveliștii. Dispăruseră atît de repede, încît nici reporterul, nici tînărul nu izbutiră să doboare vreuna dintre ele, așa că nu aflară niciodată din care familie făceau parte.

Peste cîteva zile, la 26 martie, se împlineau doi ani de cînd naufragații aerului fuseseră zvîrliți pe insula Lincoln.

CAPITOLUL XIX

Amintiri din patrie. Planuri de viitor. Se cercetează coastele insulei. Plecarea din 16 aprilie. Peninsula Serpentinei văzută din larg. Stîncile de bazalt de pe coasta apuseană. Vreme rea. Se lasă noaptea. Un nou incident.

Doi ani ! De doi ani pionierii nu mai comunicaseră cu semenii lor.

Ce se petrecuse oare în țara lor ? Icoana patriei o aveau mereu înaintea ochilor, icoana patriei distruse de războiul civil și pe care rebeliunea Sudului o făcea poate să sîngereze și în clipa de față.

În cursul acestor doi ani nu trecuse nici o corabie prin dreptul insulei, nu zăriseră nici un catarg. Era vădit că insula Lincoln se găsea în afara drumurilor maritime și era probabil necunoscută, lucru dovedit și de hărțile pe care le aveau, căci altfel, chiar în lipsa unui port, vasele ar fi putut să acosteze aici pentru a-și reînnoi provizia de apă. Marea care îi înconjura era veșnic pustie, iar pionierii nu se puteau bizui decît pe propriile lor mijloace, pentru o eventuală repatriere.

Totuși, mai exista și un alt mijloc de scăpare și despre aceasta discutară în primele zile ale lunii aprilie, în sala mare a Casei de Granit.

Vorbiseră în ziua aceea despre America, patria lor, pe care aproape nu mai nădăjduiau s-o revadă vreodată.

— Hotărît, spuse Gédéon Spilett, ne-a mai rămas un singur mijloc să părăsim insula Lincoln: să construim o corabie mare, cu care să putem străbate cîteva sute de mile. Cred că dacă am construit o șalupă, putem construi și un vapor !

— Și vom putea să ajungem pînă în insulele Pomotu, de vreme ce am fost pe insula Tabor !

— Nu spun nu, răspunse ca de obicei Pencroff, expertul în materie de marină. Nu spun nu, cu toate că nu este același lucru să te aventurezi atît de departe sau să te duci pînă în apropiere ! Dacă șalupa ar fi fost amenințată de furtună, în timpul călătoriei spre insula Tabor, știam că portul nu e prea departe nici într-o direcție, nici în alta; dar să străbați o mie două sute de mile, asta nu e glumă și știți cu toții că nu există nici un țărm care să fie așezat la o distanță mai mică.

— Totuși, dacă ar fi nevoie, te-ai încumeta, Pencroff, să faci o asemenea încercare ? întrebă reporterul.

— Aș încerca tot ce mi s-ar cere, domnule Spilett, răspunse marinarul. Știți doar că nu mă dau în lături de la nimic !

— Apoi nu uitați că mai avem un marinar în mijlocul nostru, spuse Nab.

— Cine ? întrebă Pencroff.

— Ayrton.

— E drept, răspunse Harbert.

— Dacă ar vrea să meargă ! observă Pencroff.

— Crezi că Ayrton ar fi refuzat să plece dacă yachtul lordului Glenarvan s-ar fi întors să-l ia de pe insula Tabor ? întreabă reporterul.

— Uitați, dragii mei, întrerupse Cyrus Smith, că Ayrton nu mai era întreg la minte în cursul ultimilor ani petrecuți în insula Tabor. Dar nu despre asta e vorba. Să ne întrebăm mai curînd, dacă ne putem bizui pe întoarcerea vasului scoțian. Lordul Glenarvan i-a făgăduit lui Ayrton că va veni să-l ia, atunci cînd va socoti că și-a ispășit păcatele; eu cred că se va ține de cuvînt.

— Și eu cred, spuse reporterul, și voi adăuga chiar că s-ar putea să vină curînd, căci au trecut doisprezece ani de cînd își ispășește Ayrton pedeapsa.

— Ei bine, răspunse Pencroff, sîntem siguri că lordul se va întoarce și poate chiar foarte curînd. Dar unde o să acosteze ? Firește că pe insula Tabor și nu pe insula Lincoln.

— Cu atît mai mult, răspunse Harbert, cu cît insula Lincoln nici nu se află pe hartă.

— Și de aceea, prieteni, urmă inginerul, trebuie să luăm toate măsurile, pentru ca prezența noastră și aceea a lui Ayrton pe insula Lincoln să fie semnalată și pe insula Tabor.

— Desigur, răspunse reporterul, nimic mai ușor decît să lăsăm în coliba unde a locuit căpitanul Grant și apoi Ayrton o notă, în care să indicăm așezarea exactă a insulei noastre. Cu siguranță că lordul Glenarvan sau echipajul său o vor descoperi.

— Păcat că n-am făcut acest lucru la prima noastră călătorie pe insula Tabor, observă marinarul.

— Cum era s-o facem ? răspunse Harbert. Nu cunoșteam pe atunci povestea lui Ayrton și nu știam că s-ar putea să fie salvat într-o bună zi, iar atunci cînd am aflat toate acestea era prea tîrziu, căci vremea nu ne mai îngăduia să ne întoarcem în insula Tabor.

— Da, răspunse Cyrus Smith, este prea tîrziu și trebuie să amînăm călătoria pînă la primăvara viitoare.

— Dar dacă vine între timp yachtul scoțianului ? spuse Pencroff.

— Nu prea e cu putință, răspunse inginerul, căci lordul Glenarvan nu va întreprinde pe vreme de iarnă o astfel de călătorie pe aceste mări îndepărtate. S-ar putea întîmpla să fi fost pe insula Tabor în ultimele cinci luni, de cînd Ayrton e la noi, și atunci a plecat; sau va veni mai tîrziu și atunci avem tot timpul să mergem pînă la insula Tabor și să lăsăm o notiță.

— Mare nenorocire ar fi, spuse Nab, să fi venit Duncan-ul la insula Tabor în cursul ultimelor luni.

— Nădăjduiesc să nu se fi întîmplat una ca asta, răspunse Cyrus Smith, ca să nu ne fie răpită ultima șansă care ne-a rămas.

— Cred, zise reporterul, că în orice caz ne vom lămuri pe deplin cînd vom ajunge pe insula Tabor; dacă scoțienii s-au întors, ei trebuie să fi lăsat urme.

— Ai dreptate, răspunse inginerul. Prieteni, de 'vreme Ce ne-a mai rămas o posibilitate de repatriere, să așteptăm cu răbdare. Dacă vom pierde și această nădejde, vom vedea atunci ce este de făcut.

— În tot cazul, zise Pencroff, să rămână bine stabilit că dacă vom părăsi insula Lincoln, nu o vom face fiindcă ne-am simțit rău aici !

— Nu, Pencroff, răspunse inginerul, o vom părăsi, pentru că sîntem departe de tot ce poate fi drag unui om: familia, prietenii și țara în care s-a născut.

Lucrurile odată hotărîte, nu se mai gîndiră la construirea unui vas mare, care le-ar fi îngăduit să se aventureze fie pînă la arhipelagurile mai apropiate din nord, fie pînă la coastele Noii Zeelande în vest, și se ocupară de obișnuitele pregătiri în vederea celei de-a treia ierni pe care o petreceau la Casa de Granit.

Hotărîră totuși ca, înainte de statornicirea iernii, să facă ocolul insulei în șalupă. Coastele nu fuseseră în întregime cercetate, așa că pionierii noștri nu cunoșteau încă prea bine configurația litoralului din spre nord și vest, începînd de la revărsarea rîului Cascadei pînă la capul Mandibulei. Nu știau cum arată nici golful acela îngust, în chip de bot de rechin care era cuprins între cele două capuri ale Mandibulei,

Pencroff propusese această excursie. Și Cyrus Smith primi îndată, căci dorea să cunoască și această parte a domeniului lor.

Vremea era variabilă, totuși barometrul nu afăta oscilații prea mari. Chiar în prima săptămînă a lunii aprilie, după ce se semnalase o mare scădere a presiunii atmosferice, barometrul se urcă din nou, o dată cu apariția unui vînt puternic. Apoi barometrul arată o situație staționară la presiunea de 759, 45 mm., ceea ce li se păru favorabil pentru a începe expediția.

Hotărîră plecarea pentru ziua de 16 aprilie și vasul „Bonadventure", care era ancorat în portul Balonului, fu pregătit pentru o călătorie mai lungă.

Cyrus Smith îi vorbi și lui Ayrton despre călătoria lor propunîndu-i să-l ia cu ei; însă acesta, dorind să rămînă pe insulă, hotărîră ca în lipsa lor să locuiască la Casa de Granit. Meșterul Jup urma să-i ție de urît, lucru pe care domnia-sa se arăta că-l înțelesese.

În dimineața zilei de 16 aprilie, pionierii se îmbarcară împreună cu Top. Sufla o briză puternică de la sud-vest, așa că vasul părăsi cam greu portul Balonului și se îndreptă spre capul Reptilei. Perimetrul insulei era de nouăzeci de mile, dintre care tocmai coasta de sud, de la port pînă la promontoriu, număra douăzeci de mile. De aceea erau siliți să meargă mai încet", vasul plutind împotriva vîntului.

Le trebui o zi întreagă ca să ajungă la promontoriu, căci mersul corăbiei, care la ieșirea din port fusese purtată de reflux timp de două ore, fu împiedecat apoi de valuri contrarii, alte șase ore. Cînd ajunseră în dreptul promontoriului, se întunecase de-a binelea.

Pencroff îi propuse atunci inginerului să urmeze drumul mai încet, cu o parte din pînze strînse. Dar Cyrus Smith găsi mai nimerit să ancoreze la o mică depărtare de țărm ca să poată revedea partea aceea a coastei la lumina zilei. Hotărîră chiar, deoarece își puseseră în gînd să exploreze cît mai bine litoralul, să nu mai navigheze noaptea și să ancoreze în fiecare seară lîngă țărm, în măsura în care-avea să le-o îngăduie vremea.

Și astfel petrecură noaptea ancorați în dreptul capului. O dată cu căderea brumei, vîntul se potolise. Afară de Pencroff, marinar încercat, toți călătorii dormiră, poate nu chiar atît de bine ca în camerele lor de la Casa de Granit, dar tot dormiră.

A doua zi, la 17 aprilie, marinarul ridică ancora în zorii zilei și, cu toate pînzele întinse, o porniră de-a lungul coastei apusene.

Pionierii cunoșteau țărmul acesta împădurit, minunat de frumos, de vreme ce îl străbătuseră și pe jos, totuși el le stîrni din nou admirația. Navigau de-a lungul litoralului, înaintînd încet și cît mai aproape de coastă, ca să poată observa totul, ferindu-se numai din calea trunchiurilor de copaci, care pluteau ici, colo pe valuri. De cîteva ori ancorară, ca Gédéon Spilett să poată fotografia minunatele priveliști.

Pe la amiază, vasul atinse revărsarea rîului Cascadei. Mai încolo, pe țărmul drept al rîului, copacii se răreau, pentru a apare la trei mile mai departe doar ca niște simple buchete ce se ridicau printre povîrnișurile apusene ale muntelui, a căror creste golașe coborau' pînă la țărm.

Cîtă deosebire între partea de sud și partea de nord a țărmului ! Pe cît era prima de verde și de împădurită, pe atît era cealaltă de aspră și de sălbatică. Puteai să crezi că te afli pe un adevărat „țărm de fier", cum se spune în unele țări; înfățișarea lui zbuciumată părea să indice o cristalizare bruscă a bazaltului în fierbere, care avusese loc într-o îndepărtată epocă geologică. Grozava îngrămădire i-ar fi înspăimîntat pe pionierii noștri, dacă întîmplarea i-ar fi aruncat la început pe partea aceea a insulei ! Privind din vîrfurile muntelui Franklin, nu-și dăduseră seama de înfățișarea feroasă a acestor locuri. Văzut însă dinspre mare țărmul apărea atît de ciudat, încît nu semăna poate cu nici un alt punct al globului. Vasul trecu de-a lungul acestei coaste plutind la o jumătate de milă de țărm. Se vedeau bine blocurile de stîncă ce o alcătuiau. Erau de toate mărimile, unele doar de cîteva picioare, altele însă atingînd înălțimea de trei sute de picioare. Se găseau acolo stînci cilindrice ca niște hornuri, prismatice, se mănînd cu turlile bisericilor, altele păreau niște obeliscuri piramidale, altele, conuri trunchiate, ce semănau cu coșurile de fabrică. Nici banchizele mărilor glaciale nu înfățișau atîta măreață și înspăimîntătoare varietate. Ici se zăreau punți de piatră zvîrlite de la o stîncă la alta, dincolo, arcade boltite ca în adîncul unei biserici gotice, în care privirea se pierdea; în altă parte se vedeau bolți largi cu înfățișare monumentală; mai departe o adevărată îngrămădire de ascuțișuri, săgeți și mici piramide de piatră,

așa cum nici o catedrală gotică nu se putea mândri că are. Natura, care se întrecuse în capricii ce depășeau cea mai bogată închipuire omenească, izbutise să dea coastei, pe o întindere de opt sau nouă mile, o înfățișare plină de măreție.

Cyrus Smith și prietenii săi erau uimiți, uluiți aproape de această priveliște. Top însă nu se sfia să tulbure tăcerea lor, lătrând cu îndărătnicie, și glasul lui era repetat de ecou. Inginerul observă că lătratul câinelui este la fel de ciudat ca atunci când se învârtea împrejurul puțului de la Casa de Granit.

— Să acostăm, spuse el.

Și vasul se apropie cât mai mult cu putință de stîncile litoralului. Poate că exista aici o peșteră, care trebuia cercetată. Cyrus Smith nu zări însă nici o grotă, nici o scobitură care să poată adăposti o ființă oarecare, căci poalele stîncilor se prăvăleau de-a dreptul în mare. Curînd, Top încetă să mai latre și corabia își relua drumul, plutind la oarecare depărtare de mal.

În partea de nord-est a insulei, țărmul își recapătă înfățișarea netedă și nisipoasă. Ici, colo se zăreau copaci răzleți care creșteau printre mlaștinile cunoscute pionierilor noștri. Spre deosebire de coasta atît de pustie pe care o lăsaseră în urmă, aici se simțea freamătul nenumăratelor păsări de apă, care populau bălțile.

Seara, corabia ancoră într-o scobitură a litoralului de pe coasta de nord a insulei, foarte aproape de țărm, căci prin acele locuri apele erau foarte adînci. O dată cu căderea nopții adormi parcă și vîntul, pentru a se înviora din nou în zorii zilei, așa că pionierii petrecură o noapte liniștită.

Fiind doar la un pas de mal, Harbert și Gédéon Spilett, vînătorii coloniei, debarcară și făcură o plimbare de doua ore, întorcîndu-se cu o bogată pradă de rațe și becaține. Top se întrecuse pe sine, nelăsînd să-i scape nimic.

Pe la ora opt, vasul mînat din urmă de o briză din ceînce mai răcoroasă, își relua calea, îndepărtîndu-se cu repeziciune către capul Mandibulei de Nord.

—Nu m-ar mira, spuse Pencroff, să ne apuce azi vreo furtună. Era tare roșu apusul soarelui aseară și norișorii ăștia prelungi, care mătură cerul, nu prevestesc nimic bun.

Norii aceia subțiri și întinși ca niște „cozi de pisici”, cum le spunea Pencroff, erau niște nori cîrși înguști, ce pluteau la o înălțime de vreo cinci mii

de picioare. Păreau niște fulgi de vată și prezența lor prevestește de obicei tulburarea vremii.

— Atunci, spuse Cyrus. Smith, să întindem cât mai mult pînzele și să ne refugiem cât mai repede spre golful Rechinului. Socot că acolo vom fi în siguranță.

— Foarte bine, răspunse Pencroff. De altfel, țărmul ăsta nordic este acoperit cu dune, care nu prea ne interesează.

— Nu mi-ar părea rău, adăugă inginerul, să trecem chiar și ziua de mîine în golful acela. Cred că merită să fie bine cercetat.

— Mă tem că vom fi siliți s-o facem, vrînd, nevrînd, răspunse Pencroff, căci orizontul începe să se întunece în partea de vest. Priviți cum se tulbură vremea !

— În tot cazul, vîntul este bun, ne ajută să ajungem la capul Mandibulei, observă reporterul.

— Chiar prea bun, răspunse marinarul, — dar intrarea în golf va fi destul de grea și tare aș vrea să ajung pe lumină, căci nu cunosc locurile acelea !

— Acolo vom da desigur de multe stînci răzlețe, adăugă Harbert, dacă ne gîndim la înfățișarea litoralului, mai la sud de golful Rechinului.

— Fă cum știi, Pencroff, — spuse Cyrus Smith, — avem toată încrederea în dumneata.

— Fiți pe pace, domnule Cyrus, răspunse marinarul. N-am de gînd să-mi pun viața în primejdie așa cu una cu două ! Cît e ceasul ?

— Zece, răspunse Gédéon Spilett.

— Și cît să mai fie pînă la cap, domnule Cyrus ?

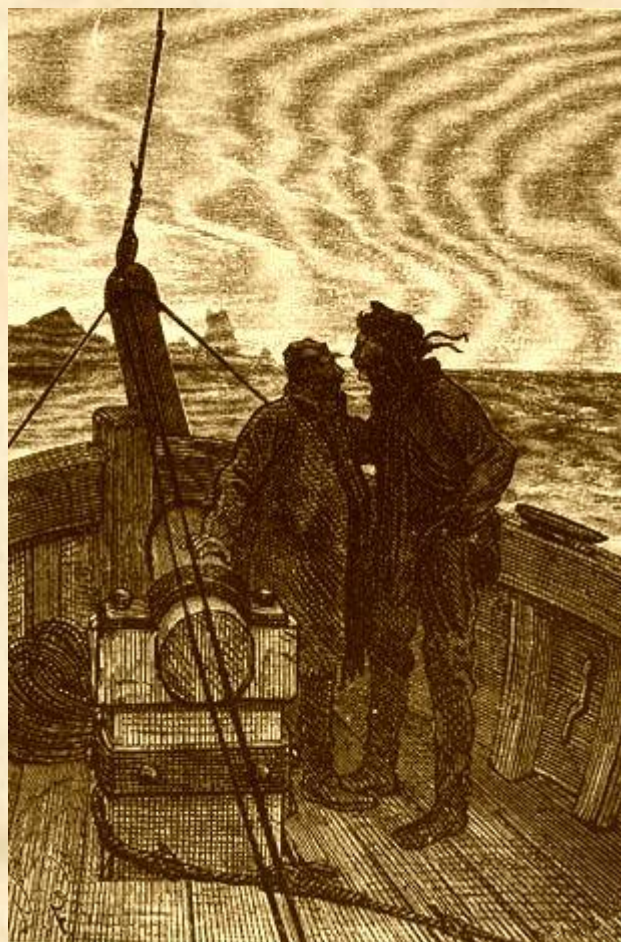
— Vreo cincisprezece mile.

— Se pot străbate în două ore și jumătate, socoti marinarul. Ne vom afla prin urmare în dreptul capului între douăsprezece și unu. Din nefericire vom sosi în timpul refluxului, cînd apele se retrag și cred că vom pătrunde foarte greu în golf plutind împotriva vîntului și a curentului.

— Mai avem și lună plină, și acum în aprilie fluxul și refluxul sînt și mai puternice, adăugă Harbert.

— Spune, Pencroff, întrebă inginerul, n-am putea să ancorăm în dreptul capului ?

— Unde s-a mai auzit așa ceva, domnule Cyrus ? strigă marinarul. Să

ancorăm lângă mal, pe timp de furtună ? Ne aruncă valurile pe țărm !

— Atunci, ce-i de făcut ?

— Mă voi menține în larg pînă la orele șapte seara, cînd vine refluxul și dacă va mai fi încă puțină lumină, voi încerca să pătrund în golf; dacă nu izbutesc, plutim toată noaptea cum putem și tragem la țărm mîine dimineată în zori.

— Ești liber să faci cum crezi, Pencroff, ți-am mai spus, răspuse Cyrus Smith.

— Ah ! oftă Pencroff, bine-ar fi să existe un far pe țărmul ăsta. Ar fi mult mai lesne pentru navigatori !

— Da, răspuse Harbert, și de data asta nu mai avem un binevoitor, care să ne aprindă un foc și să ne arate astfel intrarea în port.

— Cyrus dragă, spuse Gédéon Spilett, noi nici nu ți-am mulțumit încă; fără focul acela n-am fi ajuns niciodată...

— Care foc ?... întrebă Cyrus Smith, foarte mirat la auzul acestor cuvinte.

— Trebuie să știți domnule Cyrus, răspuse Pencroff, că noi ne-am cam rătăcit la sfîrșitul călătoriei și treceam prin fața insulei fără s-o vedem, dacă nu ați fi avut dumneavoastră grija să aprindeți un foc pe platou, în noaptea de 19 spre 20 octombrie.

— Da, da !... A fost într-adevăr o idee minunată ! răspuse inginerul.

— De data asta, adăugă marinarul, nu avem pe nimeni să facă așa ceva, afară numai dacă nu-i va da în gînd lui Ayrton.

— Mda ! Nu e nimeni spuse Cyrus Smith.

Peste cîteva minute, aflîndu-se singur cu reporterul, inginerul se plecă și-i șopti la ureche:

— Dacă există în lumea asta un lucru de care sînt sigur, Spilett, este că în noaptea de 19 spre 20 octombrie n-am aprins nici un foc pe platoul Casei de Granit și nici într-altă parte a insulei I

CAPITOLUL XX

Noaptea pe mare. Golful Rechinului. Destăinuiri. Pregătiri de iarnă. Iarnă timpurie. Geruri mari. Lucrări în interiorul locuinței. Șase luni mai tîrziu. Un clișeu fotografic. Întîmplare neașteptată.

Lucrurile se petrecură după cum prevăzuse Pencroff. Vîntul se întări, prefăcîndu-se dintr-o simplă briză într-o vijelie care, suflînd cu peste 100 kilometri pe oră, ar fi primejduit orice vas prins în larg, dacă echipajul nu ar fi avut grijă să strînga toate pîmzele și să lase jos catargele. Pe la ora șase ajunseră la intrarea golfului, în care n-au putut pătrunde datorită refluxului. Se văzură nevoiți să rămînă în larg, căci chiar să fi vrut Pencroff, tot nu mai aveau cum să ajungă pînă la vărsarea rîului Mercy.

Din fericire, cu tot vîntul puternic, marea fiind apărută de coastă, nu era prea zbuciumată. Nu avură de înfruntat valurile mari, foarte primejdioase pentru vasele mici. „Bonadventure” nu se putea răsturna, avînd lest destul, dar se putea să nu-i reziste lemnăria, dacă se întîmpla s-o lovească uriașele trîmbe de apă, care se prăvălesc pe bord în timpul furtunilor. Pencroff, marinar priceput, se gîndea la toate. Avea desigur multă încredere în vasul lui, dar asta nu-l împiedică să aștepte zorile cu oarecare îngrijorare.

În cursul nopții aceleia, Cyrus Smith și Gédéon Spilett nu mai avură prilejul să stea de vorbă; dar cuvintele pe care le șoptise inginerul la urechea reporterului arătau că trebuiau să mai discute despre misterioasa prezență, care se făcea simțită pe insula Lincoln. Gédéon Spilett se gîndea mereu la noua întîmplare inexplicabilă, la apariția focului pe coasta insulei. Îl văzuse deslușit. Tovarășii lui, Harbert și Pencroff, îl văzuseră și ei. Mulțumită focului aceuia izbutiseră ei să găsească insula în noaptea aceea întunecată. Nu se îndoiseră nici o clipă că el fusese aprins de inginer și iată că Cyrus Smith desmințea cu hotărîre acest lucru !

Gédéon Spilett își propunea să revină asupra acestei întîmplări de îndată ce se vor întoarce și voia să-l convingă pe Cyrus Smith să împărtășească și tovarășilor lor întîmplările acestea ciudate. Poate că în felul acesta se vor hotărî să facă cu. toți împreună o cercetare amănunțită prin toată insula.

Oricum, "de data asta, la intrarea în golf, nu se mai aprinse nici un foc pe țărmul acela încă necunoscut și mica lor corabie fu nevoită să rămînă toată noaptea în larg.

În zorii zilei, vîntul își schimbă direcția și se mai liniști îngăduindu-i lui Pencroff să pătrundă mai ușor la intrarea îngustă a golfului. Pe la orele șapte, vasul „Bonadventure”, care pornise în direcția capului Mandibulei de Nord, se strecura, condus cu grijă, prin strimta trecere dintre stînci și aluneca pe apele înconjurate de un ciudat chenar de blocuri de lavă.

— Iată, — spuse Pencroff, — un braț al mării ce alcătuiește o radă foarte bună, în care vasele ar putea găsi adăpost !

— Aici s-a petrecut un fenomen ciudat, observă Cyrus Smith. Golful s-a format din două șuvoaie de lavă aruncate de vulcan, care s-au suprapus în decursul erupțiilor repetate și cred că așa, cum arată azi, chiar pe furtunile cele mai mari, aicwnarea este liniștită ca un lac.

— Fără îndoială! reluă marinarul. Vîntul nu poate pătrunde decît prin deschiderea îngustă dintre cele două capuri, care se îmbucă în așa fel, încît valurile sînt oprite de stînci. De fapt, aici corabia noastră ar putea sta liniștită tot anul, fără să arunce măcar ancora !

— E cam mare golful pentru ea ! observă reporterul.

— Pentru corabia noastră e cam mare, ce-i drept, domnule Spilett, răspunse marinarul. Cred însă că la caz de nevoie ar fi numai bun pentru vasele Uniunii !

—Și acum, prieteni, iată-ne ajunși în gura Rechinului ! observă Nab, făcând aluzie la forma golfului.

— Chiar între fălcile lui, dragul meu Nab, răspunse Harbert. Dar nu-ți fie teamă că nu ne înghite!

— Nu, domnule Flarbert, răspunse Nab, și totuși acest golf nu-mi place ! Are o înfățișare feroasă !

— Asta-i acum ! strigă Pencroff. Nab îmi defăimează golful tocmai în clipa în care îl laudam mai mult !

— Dar cel puțin apele or fi destul de adânci pe aici ? întrebă inginerul.

— Iată un lucru ușor de aflat, răspunse Pencroff. Marinarul desfășură o frânghie lungă, la capătul căreia atârna un bloc de fier, care le servea drept sondă. Frânghia avea cincizeci de brasse²⁷ și se desfășură în întregime, fără să atingă fundul.

— Golful ăsta e o adevărată prăpastie, spuse Cyrus Smith. Dacă ne gândim însă la originea vulcanică a insulei, nu e de mirare că marea e atât de adâncă.

— Iar pereții de stîncă ce închid golful par a fi tăiați perpendicular pe suprafața mării. Cred că Pencroff n-ar da de baza lor chiar dacă ar avea o sondă de cinci sau șase ori mai lungă, observă Harbert.

— Toate bune și frumoase, se amestecă reporterul, dar îmi permit totuși să observ că radei lui Pencroff îi lipsește un lucru însemnat.

— Și ce anume, domnule Spilett ?

— O spărtură, o falie care să deschidă un drum spre interiorul insulei. Nu văd nici un loc unde s-ar putea pune piciorul pe țărm !

Într-adevăr, masele de lavă, înalte și abrupte, care înconjurau întreg golful, nu îngăduiau nicăieri debarcarea. Lavele alcătuiau un fel de barieră de metrecut, dînd golfului înfățișarea unui fiord norvegian, ba chiar mult mai sălbatică. Corabia plutea de-a lungul acestor ziduri, negăsind nici cel mai mic loc de trecere, care le-ar fi îngăduit debarcarea.

Pencroff se mîngîia cu gândul că vor despica acest perete cu ajutorul unui exploziv, oricînd va fi nevoie. Cum deocamdată nu mai aveau ce căuta în acest golf, îndreptă corabia spre trecerea dintre stînci, ieșind din nou în larg pe la orele două.

— Uf! făcu Nab ușurat.

S-ar fi spus că viteazul negru se simțea mai bine după ce se văzuse ieșit dintre fălcile uriașe ale golfului !

De la capul Mandibulei pînă la rîul Mercy nu erau mai mult de opt mile. Cîrmiră spre Casa de Granit și „Bonadventure”, cu pînzele întinse, o luă de-a lungul coastei, plutind la o milă de țărm. După uriașele stînci de origine vulcanică, prin fața ochilor li se perindau dunele capricios așezate, printre care fusese găsit inginerul și unde își aveau așezarea sute de zburătoare ale mării.

²⁷ Brasse — măsură de aproximativ 1,62 m. (N. R.).

Pe la orele patru, Pencroff pătrundea în canalul care despărțea țărmul de insula cea mică, iar la orele cinci, corabia era ancorată pe nisipurile de la revărsarea râului Mercy.

Pionierii lipsiseră trei zile. Ayrton îi aștepta pe plajă, însoțit de meșterul Jup, care le ieși înaintea, vesel și mîrîind de bucurie.

Coastele insulei fuseseră cercetate în întregime, fără ca pionierii noștri să fi găsit vreo urmă care să le dea de gîndit. Dacă vreo ființă misterioasă locuia în insulă, ea se putea adăposti doar în pădurile de nepătruns ale peninsulei Serpentinei, acolo unde pionierii nu răzbătuseră încă niciodată.

Gédéon Spilett discută aceste lucruri cu inginerul și hotărîră să atragă atenția tovarășilor lor asupra ciudățeniei diferitelor întîmplări petrecute pe insulă, ultima fiind cea mai de neînțeles dintre toate.

Vorbind din nou despre focul aprins pe litoral de o mîină necunoscută, Cyrus Smith nu se putu opri să nu-l întrebe pentru a douăzecea oară pe reporter:

—Ești sigur că ai văzut bine? Să nu fi fost vreo erupție parțială a vulcanului, sau vreun meteor oarecare !

—Nu, Cyrus, răspunse reporterul. Era cu siguranță un foc aprins de mîina omului. De altfel, întreabă pe Pencroff și pe Harbert. L-au văzut și ei ca și mine și pot întări spusele mele.

În ziua de 25 aprilie, spre seară, pe cînd pionierii se aflau cu toții adunați pe platoul Grande-Vue, Cyrus Smith luă cuvîntul, spunîndu-le:

—Dragii mei, cred că este de datoria mea să vă atrag atenția asupra unor întîmplări petrecute pe insula noastră, în privința cărora aș dori să cunosc părerea voastră. Aceste fapte par, ca să spun așa, supranaturale...

—Supranaturale ? ! strigă marinarul, scoțînd nori de fum din pipă. Să fie supranaturală insula noastră?

—Supranaturală nu-i, Pencroff, dar este cu siguranță misterioasă, răspunse inginerul. Afară numai dacă ne poți explica ceea ce Spilett și cu mine n-am putut dezlega pînă în prezent.

—S-auzim, domnule Cyrus, răspunse marinarul.

—Iată: vi s-a părut oare ușor de înțeles, — spuse inginerul, — faptul că după căderea mea în mare am fost regăsit la un sfert de milă în interiorul insulei, fără să-mi fi dat seama și eu cum de-am ajuns acolo?

—Poate că leșinat fiind... zise Pencroff.

—Nu se poate, răspunse inginerul. Să mergem mai departe. Ați înțeles voi cum de-a putut să vă găsească Top la cinci mile de scorbura în care mă aflam ?

—Instinctul cîinelui... răspunse Harbert.

—Ciudat instinct mai este și ăsta ! observă reporterul. L-a făcut pe Top să ajungă la noi uscat și fără urmă de noroi pe el, deși toată noapte plouase și fusesse o vijelie de pomină.

— Să trecem mai departe, urmă inginerul. Ați înțeles voi cum de a fost aruncat câinele afară din apă, după lupta cu dugongul?

— Nu ! nu prea, răspunse Pencroff, — după cum n-am priceput nici de unde venea rana dugongului, care părea să fi fost făcută cu un instrument tăios.

— Mai departe, urmă Cyrus Smith. Ați înțeles voi, dragii mei, cum de s-a găsit o alice în trupul pecariului, cum de ne-a sosit la timp lada aceea, fără să găsim altă urmă de naufragiu ? Ați înțeles cum de am dat peste sticla cu documentul acela chiar la prima noastră plimbare pe mare ? Ați înțeles cum de a venit luntrea cu frînghia ruptă într-o întâmpinare noastră pe apele râului Mercy, tocmai în clipa în care aveam nevoie de ea ? Ați înțeles cum de ne-a fost aruncată scara la timp din înălțimile Casei de Granit, după năvala maimuțelor și, în sfîrșit, cum de a picat în mâinile noastre documentul pe care Ayrton pretinde că nu l-a scris ?

Cyrus Smith înșirase toate întâmplările ciudate petrecute pe insulă, fără să uite nimic. Harbert, Pencroff și Nab se uitau unul la altul, neștiind ce să răspundă, căci succesiunea acestor incidente, înmănunchiate pentru prima oară, îi minuna grozav.

— Pe legea mea, spuse în sfîrșit Pencroff, se poate să aveți dreptate, domnule Cyrus. Sînt foarte greu de explicat aceste lucruri!

— Și acum, dragii mei, urmă inginerul, un ultim fapt tot atît de inexplicabil.

— Și anume, domnule Cyrus ? întrebă repede Harbert.

— Cînd v-ați întors de pe insula Tabor, reluă inginerul, mi-ai spus, Pencroff, că ai zărit un foc pe insula Lincoln !

— Desigur, răspunse marinarul.

— Ești sigur că ai văzut focul acela ?

— Așa cum vă văd.

— Și tu, Harbert ?

— Dar bine, domnule Cyrus, strigă Harbert, focul acela lucea ca o stea de mărimea întîia !

— Te pomenești că era chiar o stea, stăruie inginerul.

— Nu se poate, răspunse Pencroff. Cerul era acoperit cu nori groși și o stea nu e așezată atît de jos la orizont. Domnul Spilett a văzut focul ca și noi și poate întări spusele noastre.

— Pot să mai adaug, — spuse reporterul, — că focul acela era foarte viu. Semăna cu o lumină electrică.

— Da, da! Așa este... răspunse Harbert, — și cu siguranță că ardea pe înălțimile Casei de Granit.

— Ei bine, dragii mei, răspunse Cyrus Smith, — în noaptea de 19 spre 20 octombrie, nici Nab, nici eu n-am aprins vreun foc pe țărm.

— Nu dumneavoastră ați... ? strigă Pencroff, care de mirare nici nu mai putu să-și termine vorba.

—Noi n-am ieșit din casă și dacă ați zărit un foc pe coastă, el a fost aprins de altcineva.

Pencroff și Harbert erau înmărmuriți. Ei nu se înșelaseră; în cursul nopții de 19 spre 20 octombrie zăriseră un foc pe țărmul insulei.

Da ! Hotărît lucru, exista un mister pe insulă ! O putere ciudată, fără îndoială binevoitoare pionierilor, care le ațîța tot mai mult curiozitatea, se făcea simțită întotdeauna în momentul potrivit. Să fi trăind oare ceva ascuns în adîncurile insulei? Lucrul trebuia lămurit fără întârziere.

Cyrus Smith le reaminti tovarășilor săi purtarea ciudată a lui Top și a-lui Jup, de cîte ori se. învîrteau în jurul gurii puțului, care punea Casa de Granit în legătură cu marea. El le povesti că cercetase puțul, în care nu găsise nimic neobișnuit. în cele din urmă, membrii coloniei hotărîră să scotocească insula în întregime, de îndată ce timpul se va face frumos.

Dar din ziua aceea Pencroff începu să fie neliniștit. Insula, pe care o socoteau un fel de domeniu al lor, parcă nu mai era a lui în întregime; avea simțămîntul că o împarte cu altul și fără voia lui nu se mai simțea liber. Vorbea adesea cu Nab despre toate lucrurile astea inexplicabile și amîndoi erau gata să creadă că insula Lincoln era cîrmuită de puteri supranaturale.

Între timp, la începutul lunii mai — noiembrie din zonele boreale — începu vremea rea. Iarna se vestea timpurie și aspră, așa că se apucară fără întârziere de pregătirile de iarnă. De altfel, de data aceasta o așteptau liniștiți, oricît de grea ar fi fost ea. îmbrăcăminte din pîslă aveau din belșug, iar muflonii, din ce în ce mai numeroși, le dădeau lînă destulă pentru fabricarea acestei stofe călduroase.

Bineînțeles că Ayrton primi și el îmbrăcăminte potrivită. Cyrus îl pofti să petreacă iarna la Casa de Granit, unde era mai plăcut decît la stîină; Ayrton făgădui să fină de îndată ce-și va isprăvi treaba, ceea ce și făcu de la jumătatea lunii mai. Din acel moment Ayrton împărtăși viața tuturor, căutînd să le ajute în orice împrejurare. Rămase însă trist și abătut și nu lua parte niciodată la plăcerile tovarășilor săi.

Aproape toată iarna, a treia pe care o trăiau pe insula Lincoln, pionierii o petrecură închiși în Casa de Granit. Se dezlănțuiră furtuni groaznice și vînturi turbate, care scuturau parcă stîncile din temelii. Uriase talazuri de fund amenințau insula și orice vas ancorat în apropiere ar fi pierit cu siguranță. Pe o asemenea furtună, rîul Mercy crescua în două rînduri atît de năvalnic, încît se temeau ca podul și podețele de trecere să nu fie luate de ape. Pionierii fură nevoiți să ia măsuri pentru a întări podețele de pe plajă, pe care le înecau de fiecare dată valurile ce se spargeau de țărm.

E ușor de închipuit ce stricăciuni au putut produce aceste vîrtejuri, adevărate trombe marine, în care ploaia se amesteca cu zăpada. Moara și curtea de păsări au avut cel mai mult de suferit. Pionierii erau adesea nevoiți să facă reparații grabnice fără de care viața păsărilor ar fi fost serios amenințată.

Din pricina timpului prost, mai multe perechi de jaguari și cete de maimuțe se aventurară pînă la marginea platoului. Pionierii se temeau ca nu cumva fiarele cele mai îndrăznețe și mai sprintene, împinse de foame, să nu caute să treacă apa rîiului, ceea ce era destul de lesne, acesta fiind înghețat. Fără o supraveghere neîntreruptă, plantațiile și animalele domestice erau amenințate să fie distruse. De multe ori, coloniștii se văzură siliți să pună nuna pe arme, pentru a ține la distanță musafirii primejdioși. Astfel că pionierii nu duceau lipsă de lucru, deoarece pe lîngă toate cîte trebuiau făcute pe afară, aveau multe lucrări și în interiorul Casei de Granit. Pe un ger mare au avut loc cîteva vînători frumoase în mlaștinile Tadornelor. Gédéon Spilett și Harbert, ajutați de Jup și de Top, nu trăgeau nici un glonte fără folos în mulțimea de rațe, becaține, lișițe și nagîți.

Trecură astfel patru luni de iarnă cu adevărat aspră, adică iunie, iulie, august și septembrie. Dar, la drept vorbind, Casa de Granit nu suferi prea mult de pe urma intemperiilor. Stîna de asemenea avu puțin de îndurat, fiind așezată la adăpostul muntelui Franklin, unde nu ajungeau decît ultimele rafale, după ce se loviseră de pădurile și culmile stîncose ale litoralului. Stricăciunile de la fermă erau deci cu totul neînsemnate, și Ayrton rîndui totul cu îndemînare, pe la sfîrșitul lunii octombrie, cînd se abătu cîteva zile pe acolo.

În tot timpul iernii nu se rmai ivi nici o întîmplare inexplicabilă. Nu se petrecu nimic ciudat, deși Pencroff și Nab pîndeau toate incidentele, oricît de neînsemnate, care ar fi putut avea o cauză misterioasă. Top și Jup nu se mai învîrteau în jurul puțului și nu mai dădeau semne de neliniște. Seria întîmplărilor supranaturale părea să fi încetat. În lungile seri de iarnă, vorbiră totuși mult despre ele și despre hotărîrea luată de a cerceta insula pînă în colțurile ei cele mai ascunse. Un eveniment grav, și care ar fi putut avea urmări foarte neplăcute, veni să schimbe pentru un timp planurile lui Cyrus Smith și ale tovarășilor lui.

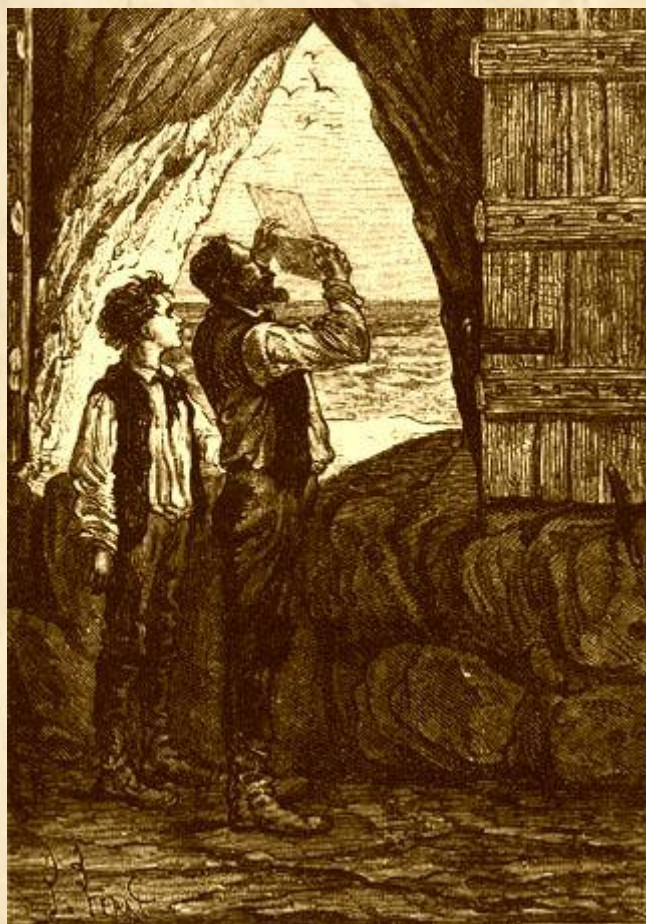
Era în octombrie, primăvara se apropia cu pași repezi. Natura se trezea sub razele călduțe ale soarelui, iar copacii, abia înfrunziți, formau insule luminoase în mijlocul verdelui întunecat al coniferelor.

Vă amintiți desigur că Gédéon Spilett și Harbert fotografiaseră, în mai multe rînduri, diferite părți frumoase ale insulei.

Tot astfel, în ziua de 17 octombrie, pe la orele trei după-amiază, Harbert, fermecat de frumusețea zilei, se gîndi să fotografieze întreg golful Uniunii, de la capul Mandibulei pînă la capul Ghearei.

Liniă orizontului se arcuia limpede, iar marea, dinspre care adia o briză ușoară, părea un lac liniștit, străpuns de luciri argintii.

Harbert așezase aparatul în dreptul unei ferestre a Casei de Granit, de unde se vedea întreg golful și plaja. Procedă ca de obicei și apoi se duse să dezvolpeze clișeul într-un ungher întunecat al casei, unde își depozitase toate substanțele necesare operației.

Întorcându-se la lumină, Harbert zări pe clișeu un punct foarte mic, care-i pata orizontul. Încercă să scoată pata spălînd placa din nou, dar în zadar.

„O fi fost defectă sticla”, gîndi el.

Avu apoi curiozitatea să cerceteze defectul acesta cu o lentilă puternică, pe care o deșurubă dintr-un ochian.

Dar nici nu se uită bine și scoase un țipăt, iar clișeul fu cît pe-aci să-i scape din mînă.

Se repezi în camera în care se afla Cyrus Smith și-i întinse clișeul și lentila, arătîndu-i pata.

Cyrus Smith cercetă și el punctul, apoi, luîndu-și ochianul, se repezi la fereastră.

Inginerul scrută cu privirea întreaga zare, oprindu-se în cele din urmă asupra punctului căutat. Lăsînd

ochianul, rosti un singur cuvînt:

— Corabie !

Și într-adevăr, în dreptul insulei Lincoln se zărea în larg un vas.

Sfârșitul părții a doua

PARTEA A III-A - TAINA INSULEI

CAPITOLUL I

Salvare sau pieire ? Ayrton e chemat. Discuție importantă. Nu este *Duncan*-ul. Un vas suspect. Măsurile ce se iau. Vasul se apropie. O lovitură de tun. Corabia ancorează în dreptul insulei. Noaptea.

Naufragiații aerului se aflau de doi ani și jumătate pe insula Lincoln și nu izbutiseră încă să intre în legătură cu semenii lor. O singură dată încercase reporterul să comunice cu restul lumii, încredințînd unei păsări o notă, în care se dezvăluia existența lor pe insulă, dar nu puteau ști care fusese soarta acelei hîrtii. Doar Ayrton ajunsese pe insulă, mărinind numărul membrilor coloniei, în împrejurările pe care le cunoaștem. Și iată că în ziua de 17 octombrie, pe această mare, veșnic pustie, apăreau pe neașteptate în apropierea insulei alți oameni.

Nu mai încăpea nici o îndoială ! În larg se zărea o corabie ! Nu se putea însă ști dacă vasul trecea numai în depărtare, sau se va opri pe insulă. În cîteva ore pionierii aveau să cunoască lucrul acesta.

Cyrus Smith și Harbert îi cheamă pe Gédéon Spilett, Pencroff și Nab în sala mare a Casei de Granit și le împărtășiră cele ce se petreceau. Pencroff luă ochianul, cercetă repede pînă ce dădu de punctul care apăruse ca o mică pată pe clișeul fotografic și constată apoi cu o voce ciudat de liniștită:

— Drace! E într-adevăr o corabie.

— Se îndreaptă spre noi ? întrebă Gédéon Spilett. Încă nu pot spune nimic, răspunse Pencroff. La orizont se zărește numai catargul, nu și vreo parte din corpul vasului.

— Ce trebuie să facem ? întrebă băiatul.

— S-așteptăm ! răspunse Cyrus Smith.

Pionierii păstrară mult timp tăcere, năpădiți de toate acele gînduri, emoții, temeri și speranțe pe care le poate stîrni o astfel de întîmplare - cea mai importantă dintre toate cîte se petrecuseră de cînd ajunsesera pe insula Lincoln.

Ei fuseseră cruțați de soarta acelor naufragiați care, părăsiți pe vreo insulă stearpă, își smulg o existență mizerabilă din sînul unei naturi vitrege, oameni care, prin forța împrejurărilor, sunt mînați într-una de dorul să revadă ținuturi locuite. Pencroff și Nab, mai ales, se socoteau fericiți și bogați și cu greu s-ar fi putut hotărî să-și părăsească insula. Se obișnuiseră de altfel cu viața asta nouă, în mijlocul unui domeniu pe care îl civilizaseră doar cu ajutorul inteligenței lor! Și totuși, vasul acesta putea să aducă știri de pe continent, însemna, poate, chiar o părticică din patria lor, care le venea astfel într-o întîmpinare ! Și e lesne de

înțeles că inimile lor băteau puternic la gândul că pe bordul acestui vas se aflau semenii lor!

Din cînd în cînd Pencroff lua ochianulși se așeza la fereastră. Cerceta cu mare grijă corabia, care acum se afla la douăzeci de mile spre est. Pionierii încă nu aveau cum să-și semnaleze prezența. Un pavilion nu putea fi zărit de la asemenea depărtare, o detunătură nu putea fi auzită, un foc n-ar fi fost văzut.

Totuși era greu de crezut că insula, străjuită de muntele Franklin, va scăpa vederii posturilor de observație de pe vas. Pe de altă parte, se prea putea ca nava să n-aibă nici un motiv să se apropie de un țărm și ajunsese din întîmplare în această regiune a Pacificului, unde doar insula Tabor era trecută pe hartă, insulă așezată și ea cu totul în afara drumului vaselor ce mergeau spre Polinezia, Noua Zeelandă și coastele Americii.

Deodată Harbert strigă:

— N-o fi Duncan-ul ?

După cum știm, Duncan era yaehtul lordului Glenarvan, care îl lăsase pe Ayrton pe insula Tabor și trebuia să vină într-o bună zi să-l ia. Și, deoarece insula aceasta nu era prea departe de insula Lincoln, un vas care s-ar fi îndreptat spre una din ele n-ar fi putut să nu treacă prin fața celeilalte. Erau situate doar la o depărtare de 150 mile longitudine și 75 mile latitudine una de alta.

— Să-l înștiințăm pe Ayrton, spuse Gédéon Spilett, și să-l chemăm de îndată aici. Numai el ne poate spune dacă acesta este Duncan-ul.

Găsind cu toții că ideea e bună, Spilett telegrafie la stîină:

— Vino repede!

Peste cîteva minute, Ayrton răspundea:

— Sosesec !

Apoi pionierii continuau să observe vasul.

— Dacă este Duncan-ul, spuse Harbert, Ayrton îl va recunoaște îndată. Doar a trăit cîtva timp pe bordul lui.

— Și ce tulburat are să fie, adăugă Pencroff, dacă este chiar Duncan-ul!

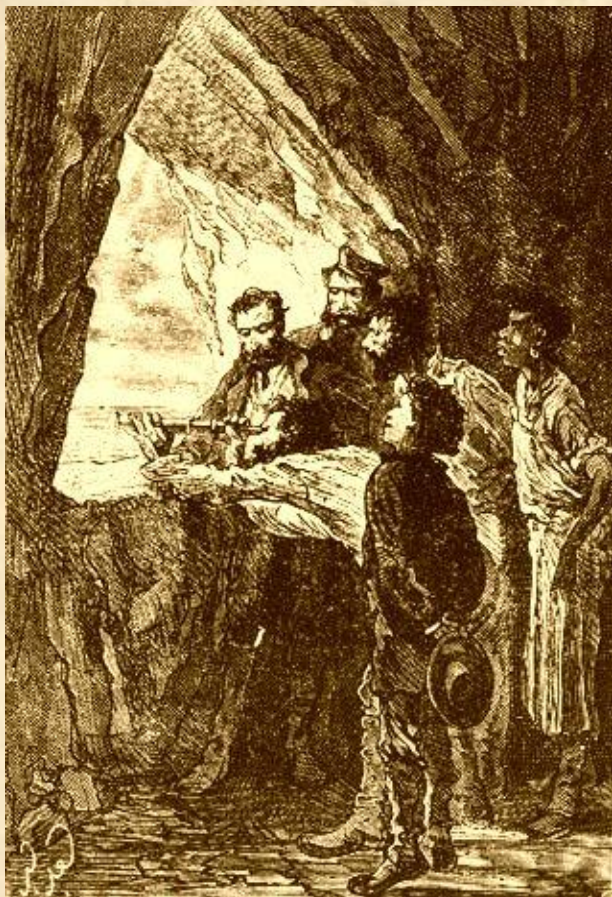
— Da, răspunse Cyrus Smith, dar acum Ayrton este vrednic să se întoarcă pe Duncan. Bine-ar fi să fie într-adevăr yachtul lordului Glenarvan, pentru că orice alt vas m-ar pune rău pe gînduri. Mările astea au o faimă rea și mă tem să nu primim pe insulă vizita unor pirați malaezi.

— În cazul acesta ne vom apăra ! strigă Harbert.

— Fără îndoială, dragul meu, răspunse inginerul, zîbind, — totuși socot că ar fi mai bine să nu fim nevoiți să ne apărăm.

— Am de făcut o observație, interveni Gédéon Spilett. Insula Lincoln e necunoscută, nefiind trecută nici pe hărțile cele mai noi. Nu crezi oare, Cyrus, că orice vas care zărește un țărm nou va căuta mai curînd să-l cerceteze, decît să fugă de el ?

— Aveți dreptate, spuse Pencroff.

—Așa cred și eu, adăugă inginerul. Ba este chiar de datoria oricărui căpitan de vas să semnaleze și prin urmare să se apropie și să cerceteze orice insulă necunoscută, cum ar fi de exemplu insula Lincoln.

—Bine, zise Pencroff, să presupunem că vasul se apropie și ancorează lângă insulă. Ce facem atunci ?

Această întrebare neașteptată rămase mai întâi fără răspuns. Dar după câteva clipe de gândire, Cyrus Smith răspunse liniștit cum îi era obiceiul:

—Atunci, dragii mei, iată ce va trebui să facem: să ne punem în legătură cu vasul, să cerem să ne ia pe bordul lui și să părăsim insula, după ce o vom fi luat în stăpânire în numele țării noastre. Apoi să ne întoarcem cu toți cei ce vor dori să se stabilească aci împreună cu noi

și să înzestrăm Republica americană cu o stațiune folositoare în această parte a Pacificului !

—Ura ! strigă Pencroff, frumos dar va primi țara noastră o insulă în parte colonizată, cu regiuni purtând numiri geografice, avînd un port natural, rezerve îndestulătoare de apă dulce, drumuri practicabile, o linie telegrafică, un șantier, o uzină ! Nu-i mai rămîne decît să înscrie numele insulei Lincoln pe hărți !

—Dar dacă pune altcineva stăpînire pe insulă în lipsa noastră ? observă Gédéon Spilett.

—Ei, drăcie ! strigă marinarul. Atunci mai bine rămîn aici s-o păzesc și cred că vă închipuiți că n-ar putea nimeni să mi-o fure ca pe un ceas de buzunar !

Timp de o oră nu-și dădură seama dacă vasul se îndreaptă spre insula Lincoln sau nu. Părea să se fi apropiat, totuși, Pencroff nu putea să-i determine direcția. De altfel, briza care sufla dinspre nord-est părea să mîne vasul spre insulă, iar marea era atît de liniștită, încît străinii puteau să se apropie fără frică, deși adîncimile din acele locuri nu erau însemnate pe hartă.

Pe la orele patru - o oră după ce fusese chemat - Ayrton sosi la Casa de Granit. Intră în sala mare, spunînd:

—La ordinele dumneavoastră, domnilor!

Cyrus Smith îi întinse mîna, ca de obicei, conducîndu-l la fereastră.

—Ayrton, te-am chemat să-ți anunțăm un lucru foarte important. În larg se zărește un vas.

Omul mai întâi păli și privirea i se tulbură o clipă. Apoi cercetă zarea, plecându-se în afară, dar nu văzu nimic.

— Ia ochianul, spuse Gédéon Spilett, și uită-te bine, Ayrton. S-ar putea ca vasul acesta să fie Duncan-ul, venit să te repatrieze.

— Duncan-ul ! șopti Ayrton. A și sosit!

Cuvintele îi scăpaseră parcă fără voia lui și își ascunse obrazul în palme.

I se părea oare că doisprezece ani de singurătate pe o insulă pustie nu erau o ispășire suficientă ? Vinovatul pocăit nu se socotea încă vrednic de iertare, atât în ochii săi, cât și în ochii semenilor săi ?

— Nu, nu ! zise el. Nu poate fi Duncan-ul !

— Uită-te bine, Ayrton, îi spuse inginerul. Trebuie să știm din timp cu ce vas avem de-a face.

— Este într-adevăr un vas, dar nu cred să fie Duncan-ul.

— Și de ce n-ar fi el ? întrebă Gédéon Spilett.

— Pentru că Duncan-ul este un vas cu aburi, iar eu nu zăresc nici o umbră de fum, nici deasupra, nici în urma corăbiei.

— Poate că deocamdată, vântul fiind prielnic, se folosește numai de pânze, vrînd să facă economie de cărbune, aflîndu-se atît de departe de orice țărm, observă Pencroff.

— S-ar putea să aveți dreptate, domnule Pencroff, răspunse Ayrton. Poate că vasul și-a stins focurile. Să așteptăm să se apropie de coastă și în curînd vom fi lămuriți.

După aceste cuvinte, Ayrton se retrase într-un colț al sălii unde rămase tăcut. Pionierii discutau într-una despre vasul necunoscut. Ayrton însă nu lua parte la conversație.

Erau cu toții atît de tulburați, încît le era cu neputință să-și mai vadă de treburile obișnuite. Gédéon Spilett și Pencroff, deosebit de frămîntați, nu puteau sta o clipă locului. Harbert era curios. Doar Nab era cu desăvîrșire liniștit. Cît despre inginer, el era preocupat și părea mai curînd că se teme decît că dorește sosirea vaporului.

Între timp, nava se mai apropiase. Cu ajutorul ochianului, își dădură seama că era vorba de un vas de curse lungi, și nu de una din acele corăbii ușoare de care se slujesc de obicei pirații Pacificului. Neliniștea inginerului putea fi deci neîntemeiată, iar prezența vasului în apele insulei Lincoln nu mai părea să prezinte un pericol pentru locuitorii ei. După o îndelungă cercetare, Pencroff afirmă că vasul era un „bric”²⁸ și că se apropia oblic de coastă, plutind cu pînzele mici întinse.

Dar, mergînd în felul acesta, vasul avea să dispară curînd după capul Ghearei, urmînd direcția sudvest. În cazul acesta, trebuiau să urce pe înălțimile golfului Washington, aproape de portul Balonului, ca să-l poată observa, ceea

²⁸ Vas cu pânze de mic tonaj folosit și azi pentru școlile de navigație. (N. T.)

ce era destul de greu, căci se făcuse ora cinci și amurgul, care se lăsa repede, nu le-ar mai fi îngăduit să-l urmărească prin ochian.

— Ce facem cînd se întunecă de tot ? întrebă Gédéon Spilett. Aprindem un foc ca să le semnalăm prezența noastră ?

Problema era gravă și, cu toate îndoielile inginerului, hotărîră să aprindă focul. În timpul nopții, vasul putea să dispară, să se îndepărteze pentru totdeauna, și cine știe dacă se va mai arăta altă corabie în apele insulei Lincoln? Și cine putea ști ce le pregătea pionierilor viitorul ?

— Da, spuse reporterul, cei de pe vasul acesta, oricine ar fi ei, trebuie să afle că insula este locuită. S-ar putea să ne căim amarnic în viitor dacă vom lăsa să ne scape acest prilej.

Hotărîră deci ca Nab și Pencroff să se ducă la portul Balonului și să aprindă acolo, de îndată ce se va întuneca, un foc mare, care să atragă luareaaminte a echipajului.

Dar pe cînd Nab și marinarul se pregăteau să părăsească Casa de Granit, vasul își schimbă direcția, îndreptîndu-se în plin spre insulă, și anume spre golful Uniunii. Era un vas rapid, care se apropie curînd de coastă.

Nab și Pencroff își amînară deci plecarea, iar ochi anul fu trecut lui Ayrton, ca să-și dea bine seama dacă vaporul este sau nu yachtul Duncan. Deoarece Duncan-ul avea și el pînze de bric, mai rămînea de văzut dacă între cele două catarge ale vasului din larg, care se afla acum doar la o distanță de zece mile,, se ridică un coș.

Orizontul era încă luminos, astfel că se putea desluși ușor acest lucru și Ayrton părăsi ochianul, spunînd:

— Nu este Duncan-ul ! Nu ! Nici nu putea fi !...

Pencroff luă din nou ochianul și văzu că aveau de-a face cu un bric de trei pînă la patru sute de tone, minunat construit, cu pînze numeroase, și părea făcut pentru a străbate cu repeziciune mările. Dar cărei națiuni aparținea el ? Greu de spus.

— Și totuși, adăugă marinarul, poartă un pavilion, dar nu îi văd culorile.

— În mai puțin de o jumătate de oră vom fi lămuriți, răspunse reporterul. De altfel, căpitanul acestui vas pare să aibă gîndul să ancoreze, așa că azi sau mâine aflăm noi cine sînt.

— Mda, totuși, spuse Pencroff, mi-ar place să știu de pe acum cu cine avem de-a face. N-ar fi rău să-și arate culorile.

Tot vorbind, marinarul nu părăsea ochianul. începuse să se întunece, și o dată cu venirea nopții, vîntul slăbi. Pavilionul bricului se vedea din ce în ce mai greu.

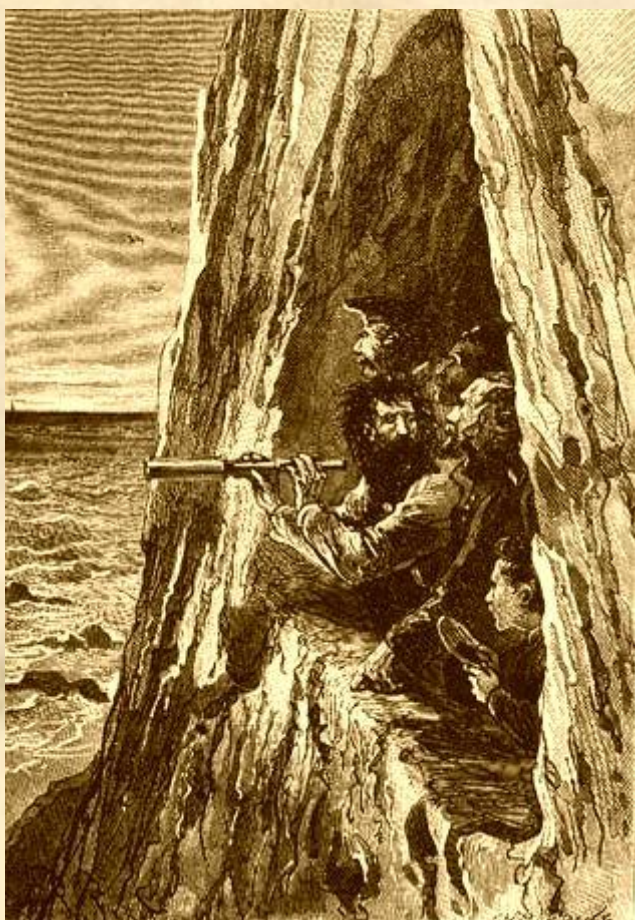
— Ăsta nu-i pavilion american, rostea din timp în timp Pencroff, nici englez. Roșul s-ar vedea lesne. Nu sînt nici culorile franceze sau germane, nu-i nici pavilionul spaniol... Pare să fie de o singură culoare... Să vedem... în apele

astea... cam ce vase se întîlnesc de obicei ?... pavilionul chilian ? e tricolor, al Braziliei? e verde... japonez? ...e negru și galben... pe cînd ăsta...

În clipa aceea briza întinse pavilionul necunoscut. Ayrton ridică în grabă ochianul ce scăpase din mîna marinarului, îl duse la ochi și strigă cu voce sugrumată:

—Pavilionul negru !

Să fi *avut* dreptate inginerul ? Într-adevăr, la pupa vasului necunoscut fîlîfia o pînză întunecată, încît nu mai rămînea îndoială că era suspect. Să fie cu adevărat un vas de pirăți ? Colinda oare după pradă apele Pacificului, la întrecere cu corăbiile malaezilor ? Ce căuta în jurul insulei Lincoln ? O considera oare un ținut în care să-și poată ascunde prada ? Sau pirății căutau un

adăpost pentru lunile de iarnă ? Era oare sortit frumosul domeniu al pionierilor să devie un bîrlog al infamiei, un fel de capitală a pirăților Pacificului ?

Toate aceste gînduri se înfățișară instinctiv în mintea pionierilor. Nu mai aveau nici o îndoială în privința pavilionului. Era într-adevăr pavilionul pirăților ! Acela pe care l-ar fi purtat și Duncan-ul, dacă lovitura ocnașilor ar fi izbutit .

Nu-și mai pierdură timpul în discuții.

—Dragii mei, spuse Cyrus Smith, s-ar putea ca vasul să se mulțumească numai să observe litoralul insulei. S-ar putea ca echipajul să n-aibă de gînd să debarce ? S-ar putea. Oricum ar fi, noi trebuie să ne ascundem prezența pe insulă. Însă moara de pe platou cam

bate la ochi. Ayrton și Nab să se ducă îndată să-i demonteze aripile. De asemeni să ascundem sub crengi groase ferestrele Casei de Granit. Toate focurile să fie stinse. Nimic să nu trădeze prezența omului pe această insulă !

—Și corabia noastră ? spuse Harbert.

—Oh! răspunse Pencroff, e așa de bine ascunsă în portul Balonului, încît nu cred să izbutească păcătoșii ăștia să dea de ea.

Ordinele inginerului fură executate cu repeziciune. Nab și Ayrton se urcară pe platou și luară toate măsurile ca orice urmă a prezenței omului pe insulă să fie ascunsă. între timp, tovarășii lor se repeziră la marginea pădurii Jacamarului, aducînd de acolo o grămadă de crengi și de liane, care, văzute de

departe, puteau semăna cu o vegetație naturală. Ei camuflară astfel destul de bine deschizăturile peretelui de granit. Totodată, armele și munițiile fură așezate în așa fel, încât să se afle la îndemîna pionierilor în cazul unui atac neașteptat.

După ce luară toate aceste măsuri, Cyrus Smith le spuse cu vocea tremurînd de emoție:

— Dragii mei, nu-i așa că ne vom apăra insula dacă ticăloșii ăștia vor voi să pună stăpînire pe ea ?

— Da, răspunse reporterul, și, de va fi nevoie, vom muri cu toții apărînd-o !
Inginerul întinse mîna tovarășilor săi, care i-o strînsesă cu căldură.

Numai Ayrton, rămas singur în colțul său, nu se alăturase pionierilor. Poate că fostul tîlhar se simțea încă nevrednic !

Cyrus Smith înțelese ce se petrece în sufletul lui Ayrton și, îndreptîndu-se spre el, îl întrebă:

— Dar dumneata, Ayrton, ce-ai face în asemenea caz ?

— Mi-aș face datoria răspunse Ayrton.

Apoi se așază la fereastră, uitîndu-se prin frunziș afară.

Între timp, se făcuse ora șapte și jumătate. Soarele dispăruse de vreo douăzeci de minute în dosul Casei de Granit, zarea se întuneca cu încetul, iar bricul înainta către golful Uniunii. Îl mai despărțeau doar opt mile de coastă și venea direct spre platou, căci, după ce ocolise capul Ghearei, fusese prins de curentul stîrnit de flux, care îl purtase o bună bucată spre nord. Se părea chiar, din depărtare, că și pătrunsese în largul golf.

Aveau de gînd pirații să înainteze adînc în golf ? Asta era prima întrebare. Odată la adăpost, aveau de gînd să ancoreze ? Iată a "doua întrebare. Nu se vor mulțumi oare numai să observe litoralul și apoi să pornească din nou în larg, fără să debarce echipajul ? Lucrul acesta aveau să-l afle pînă într-o oră. Pionierii nu puteau face altceva decît să aștepte.

Inima lui Cyrus Smith se strînsese, atunci cînd zărise pavilionul negru. Nu constituia el oare o amenințare împotriva operei pe care el și tovarășii lui o împliniseră atît de bine pînă atunci ? Poate că pirații mai fuseseră cîndva pe insulă, deoarece arborau acum la debarcare pavilionul lor. Poate aceasta ar fi explicat toate întîmplările ciudate rămase fără dezlegare. Trăia oare într-un colț încă necercetat a insulei vreun complice cu care să se poată pune ei în legătură ?

Cyrus Smith nu știa ce să răspundă la întrebările acestea pe care și le punea în tăcere. De un lucru era sigur: colonia lor nu putea să aibă decît de suferit de pe urma sosirii acestui bric.

Totuși, atît el cît și tovarășii lui erau hotărîți să reziste pînă la urmă. Tare ar fi vrut să știe dacă pirații erau mai numeroși, mai bine înarmați decît pionierii ! Dar cum să ajungi pînă la ei ?

Se înnoptase. Nu se mai vedea nici luna nouă, iar insula și marea erau învăluite de un întuneric adînc. Nori grei, grămădiți la orizont, nu lăsau să

treacă nici o rază de lumină. O dată cu amurgul, vîntul încetase. Nici o frunză nu foșnea, nici un val nu șopotea pe plajă. Vasul nu se mai vedea, căci plutea cu focurile stinse. Nu puteau deci ști dacă se mai afla în apropierea insulei și în ce loc anume.

— Ei ! Cine știe ? spuse atunci Pencroff. Poate că blestemata asta de corabie se va depărta în timpul nopții, și n-o s-o mai vedem mîine dimineață!

Ca un răspuns dat marinarului, o lumină vie țîșni în larg urmată de o bubuitură de tun.

Vasul nu plecase, și pe bordul lui se aflau piese de artilerie.

Între lumină și bubuitură se scurseră șase secunde.

Bricul se găsea prin urmare cam la o milă și un sfert de țarm.

În același timp, auziră un zăngănit de lanțuri. Vaporul ancorase chiar în fața Casei de Granit!

CAPITOLUL II

Discuții. Presimțiri. Propunerea lui Ayrton. Propunerea e acceptată. Ayrton și Pencroff pe ostrovul Gr'ant. Ocnașii din Norfolk. Planurile lor, încercarea eroică a lui Ayrton. întoarcerea. Șase contra cincizeci.

Nu mai era nici o îndoială în privința planurilor nutrite de pirați. Ancoraseră aproape de insulă și era limpede că a doua zi vor acosta cu bărcile lor.

Cyrus Smith și tovarășii săi erau gata de luptă, dar oricît de hotărîți ar fi fost ei, trebuiau să procedeze cu băgare de seamă. Dacă pirații se mulțumeau să debarce pe litoral, fără să pătrundă în interiorul insulei, prezența pionierilor mai putea fi ascunsă. S-ar fi putut într-adevăr ca cei de pe vas să fi dorit pur și simplu să se aprovizioneze cu apă, și nu era cu neputință ca podul, construit la o milă și jumătate de revărsarea, rîului Mercy, să scape nevăzut.

Dar de ce arboraseră pavilionul ? De ce au tras cu tunul ? Din simplă sfidare, fără îndoială, afară numai dacă acestea nu însemnau o luare în posesie a insulei ! Cyrus Smith știa acum că vasul era foarte bine-înarmat. Cu ce puteau răspunde locuitorii insulei tunurilor piraților ? Doar cu cîteva puști...

— Ne aflăm totuși într-o poziție strategică greu de cucerit, observă inginerul. Dușmanul nu poate să dea de gura canalului, pentru că e ascunsă de stuf și ierburi, și prin urmare nu poate pătrunde în Casa de Granit.

— Dar semănăturile noastre, curtea cu păsări, stîna... Pot distruge totul în cîteva ore, strigă Pencroff, bătînd din picior.

— Așa-i, Pencroff, răspunde Cyrus Smith, pot distruge totul și nu avem cum să-i împiedicăm.

— Cîți or fi ? Iată întrebarea, spuse reporterul. Dacă nu sînt decît vreo doisprezece, i-am putea opri, dar dacă sînt patruzeci, cincizeci, mai mulți poate...

— Domnule Smith, spuse deodată Ayrton, îndreptîndu-se spre inginer, vă rog să-mi îngăduiți un lucru !

— Ce anume, dragul meu ?

— Să mă duc pînă la vas, să văd cîți oameni sînt.

— Dar, Ayrton... răspunse șovăind inginerul, știi că îți prirnejduiești viața ?.

— Ce-are a face, domnule ?

— Nu este datoria dumitale să faci una ca asta !

— Eu trebuie să-mi fac mai mult decît datoria ! răspunse Ayrton.

— Și vrei să te duci cu barca pînă la vapor ? întrebă Gede.on Spilett.

— Nu, domnule, m-aș duce înot. Barca nu poate trece pe unde se strecoară un om, care poate înota și pe sub apă.

— Știi că bricul se află la o milă și un sfert de țărm ? spuse Harbert.

— Sînt un bun înotător, domnule Harbert.

— Îți mai spun odată: îți pui viața în primejdie, Ayrton, insistă inginerul.

— Nu face nimic, răspunse Ayrton. Domnule Smith, vă cer acest lucru ca o dovadă de bunăvoință. E poate un mijloc să mă ridic în ochii mei.

— Du-te, Ayrton, răspunse inginerul, care simțea că altfel l-ar fi mîhnit adînc pe fostul ocnaș, acum pocăit.

— Merg și eu, spuse Pencroff.

— N-aveți încredere în mine ! zise Ayrton tresărind. Apoi șopti umil:

— Așa este !

— Nu ! Nu ! spuse cu vioiciune Cyrus Smith. Nu, Ayrton ! Pencroff nu se îndoiește de dumneata ! Ai înțeles greșit cuvintele lui !

— Așa e, răspunse marinarul. Am de gînd să-l însoțesc pe Ayrton doar pînă la ostrov. S-ar putea, deși nu-mi vine să cred, ca vreunul din tîlharii ăștia să fi debarcat; în cazul ăsta, un om mai mult nu-i de prisos, ca să-l împiedice să dea alarma. îl voi aștepta pe Ayrton în ostrov, iar el se va duce singur pînă la vas, așa cum ne-a spus.

Odată hotărîrea luată, Ayrton se pregăti de plecare. Planul lui era îndrăzneț, dar, ajutat de întunericul nopții, putea să reușească. Ayrton voia ca, ajuns lîngă vas, să se agațe de diferitele lanțuri și frînghii, căutînd să afle numărul piraților și poate chiar planurile lor.

Ayrton și Pencroff coborîră pe țărm, urmați de tovarășii lor. Apa fiind încă foarte rece, Ayrton, după ce se dezbracă, se unse cu grăsime, ca să sufere mai puțin de frig. S-ar fi putut să fie nevoit să stea în apă mai multe ore.

Pencroff și Nab se duseră între timp să aducă piroga priponită la cîteva Sute de pași, pe malul rîului, și când se întoarseră cu ea îl găsiră pe Ayrton gata de plecare.

Îi aruncară o pătură pe umeri și pionierii îi strînseră cu toții mîna.

Apoi, Ayrton se urcă în pirogă împreună cu Pencroff.

La ora zece și jumătate seara, cei doi marinari dispărură în beznă, iar tovarășii lor se întoarseră să-i aștepte la Cămin.

Trecură ușor-canalul și piroga acostă pe malul ostrovului. Nu era nimeni pe acolo, totuși înaintară cu băgare de seamă, dar după cîteva clipe de cercetare se asigurară că într-adevăr nu le stătea nimic în cale. Urmat de Pencroff, Ayrton străbătu repede mica insulă, sperîind păsările ascunse în găurile stîncilor; apoi se aruncă în mare fără nici o șovăială și înotă în direcția vasului pe care îl vedeau bine, deoarece aprinsese cîteva lumini.

Pencroff se ghemui într-o scorbură de pe mal, așteptînd întoarcerea tovarășului său.

Ayrton înota cu putere, lunecînd prin apă, fără cel mai mic zgomot. Capul de-abia i se vedea și ochii îi erau ațintiți spre bricul întunecat, ale cărui lumini se oglindeau în mare. Omul se gîndea numai la datoria lui și nicidecum la primejdia prin care trecea, străbătînd apele bîntuite de rechini. Dus de curent, el se depărta repede de țărm.

După o jumătate de oră, Ayrton, care înotase un timp sub apă, se agăță cu o mîna de frînghiile de la capătul bompresului, fără să fi fost văzut sau auzit. Respiră adînc și, agățîndu-se de lanțuri, se furișă pînă aproape de bastingaj. Acolo se aflau întinși la uscat niște pantaloni de marinar. Trase pe el o pereche și, după ce se propti bine, începu să tragă cu urechea.

Pe bordul bricului nu dormea nimeni. Dimpotrivă, răsunau vorbe, cîntece și rîsete. Unele cuvinte, însoțite de înjurături, ajunseră pînă la Ayrton:

— Bună afacere bricul ăsta pe care am pus mîna !

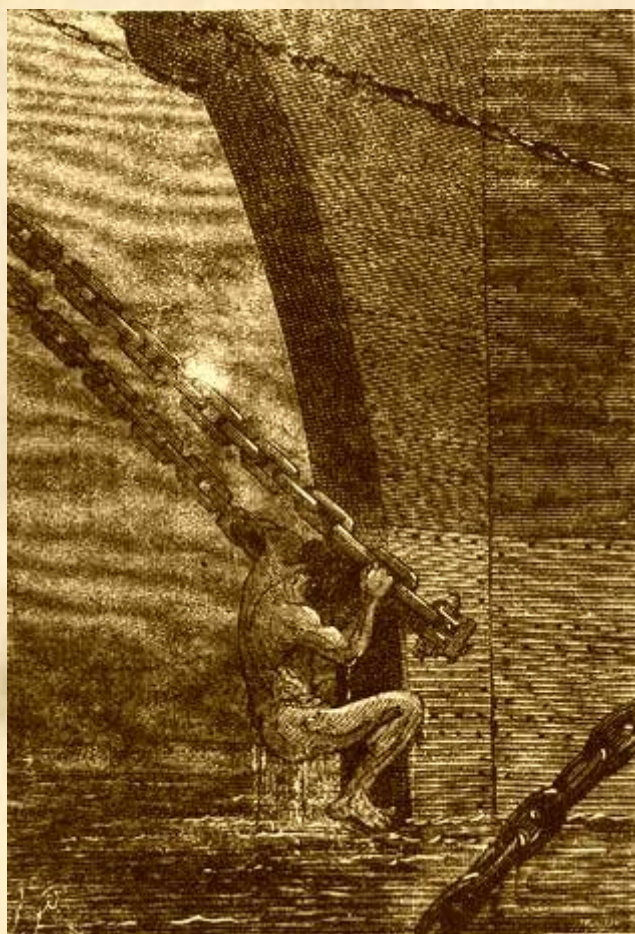
— Merge iute „Speedy”²⁹ își merită numele !

— Poate să se ia după noi toată flota din Norfolk ! Să poftească !

— Trăiască căpitanul nostru.

— Trăiască Bob Harvey !

Simțămintele lui Ayrton la auzul acestor cuvinte sînt ușor de înțeles: Bob Harvey era unul din tovarășii lui din Australia, un marinar îndrăzneț, care

²⁹ Speedy — în limba engleză înseamnă rapid. (N. A.)

dusesse la îndeplinire planurile lui criminale. Bob Harvey pusese mîna, în vecinătatea insulei Norfolk, pe bricul încărcat de arme, muniții, și unelte de tot felul, destinate uneia din insulele Sandwich³⁰. Cu toată banda lui de ocnași, deveniți pirați, Harvey cutreiera Pacificul, scufundînd vapoare și masacrînd echipajele. Ei se dovedeau mai cruzi decît pirații malaezi !

Bînd peste măsură, ocnașii vorbeau tare și își istoriseau faptele. Și iată ce auzi Ayrton:

Echipajul vasului Speedy era alcătuit acum numai din bandiți englezi de pe insula Norfolk. Insula aceasta este așezată la răsăritul Australiei, la 29°2' latitudine sudică și 165°42' longitudine estică; are un perimetru de șase mile și e străjuit de muntele Pitt, înalt de o mie o sută de picioare. Această insulă devenise sediul unui așezămînt, în care erau trimiși cei mai îndărătnici pușcăriași din închisorile engleze. Erau acolo vreo cinci sute de inși, supuși unei discipline de fier, amenințați cu pedepse grozave și păziți de o sută cincizeci de soldați și o sută cincizeci de funcționari, toți la ordinele unui guvernator. Ar fi greu de închipuit o adunătură de tîlhari mai mare decît aceasta. Uneori, cu toată supravegherea strașnică, unii mai izbuteau să fugă și să pună mîna pe cîte un vas, cu care începeau să cutreiere insulele Pacificului, așa cum făcuse Bob Harvey și tovarășii săi. Pe vremuri, Ayrton dorise să facă și el același lucru.

Bob Harvey pusese mîna pe bricul Speedy, ancorat în portul Norfolk, și masacrase echipajul. Devenit vas de pirați, Speedy cutreiera Pacificul sub comanda lui Harvey, care fusese cîndva căpitan de cursă lungă. Ayrton îl cunoștea foarte bine !

Cea mai mare parte a ocnașilor erau adunați pe dunctă la pupa, iar unii se tolăniseră pe punte și vorbeau în gura mare.

Convorbirea își urma cursul, în mijlocul zbieretelor și a beției generale; Ayrton află astfel că bricul Speedy trecuse din întîmplare prin apele insulei Lincoln.

Bob Harvey nu pusese niciodată piciorul pe insulă, dar - după cum bănuise și Cyrus Smith - întîlnind în drumul lui ținutul acesta necunoscut, care nu se afla trecut pe nici o hartă, își pusese în gînd să-l viziteze și, poate, să facă din insulă o ascunzătoare pentru vasul lor.

Ridicarea pavilionului negru și bubuitura de tun fuseseră simple manifestări de îngîmfare ale piraților, care voiau să imite vasele de război. Ele nu fuseseră semnale și deocamdată nu exista nici un fel de legătură între evadații din Norfolk și locuitorii insulei Lincoln.

Se dovedi astfel că domeniul pionierilor era amenințat de o mare primejdie. Fără îndoială că insula, cu izvoarele ei îmbelșugate de apă, cu micul port, cu bogățiile ei, atît de bine folosite de pionieri, cu ascunzișul Casei de Granit, nu putea fi decît pe placul ocnașilor, în mîinile lor, ea ar fi devenit un

³⁰ Insulele Sandwich sau Hawai. (N. R.)

minunat loc de refugiu, tocmai fiindcă era necunoscută și i-ar fi pus multă vreme la adăpostul urmăririlor. Fără îndoială că,

În cazul acesta, prima grijă a lui Bob Harvey ar fi să masacreze fără milă pionierii. De vreme ce ocnașii hotărâseră să-și facă reședința lor aici, Cyrus Smith și tovarășii lui nu puteau nici măcar nădăjdui să scape fugind și ascunzându-se vremelnic în vreun fumd necunoscut al insulei, pentru că era de bănuیت că pirații vor lăsa cîtiva oameni pe uscat, chiar atunci cînd bricul va fi plecat în expediție. Prin urmare, nu exista altă cale decît lupta, și distrugerea ticăloșilor pînă la unul! Tîlharii ăștia nu meritau milă și orice mijloc întrebuintat împotriva lor era îndreptățit.

Iată ce gîndea Ayrton și el știa că Cyrus Smith îi va împărtăși părerea.

Dar cum vor izbuti oare pionierii să reziste și să învingă ? Totul depindea de armamentul bricului și de numărul oamenilor de pe bord.

Ayrton hotărî să facă ceva cu orice preț și cam după un ceas, cînd strigătele se mai potoliră, deoarece mulți dintre ocnași adormiseră între timp, doborîți de băutură, el nu șovăi să se furișeze pe puntea vasului, care, după ce se stinseseră felinarele, era cufundată în întuneric.

Se urcă deci pe vas, avîntîndu-se peste bompres. Strecurîndu-se printre ocnașii întinși ici, colo, Ayrton înconjură bricul, aflînd astfel că acesta avea patru tunuri și că ele erau piese moderne, ușor de mînut și cu efecte grozave.

Pe punte dormeau vreo zece oameni, dar era de presupus că alții, mai numeroși, se culcaseră înăuntru. De altfel, Ayrton înțelesese din cele vorbite că trebuie să fie cu toții vreo cincizeci. Erau cam mulți pentru cei șase locuitori ai insulei Lincoln! Totuși, mulțumită devotamentului lui Ayrton, Cyrus Smith nu va fi luat prin surprindere; el va cunoaște cel puțin forța adversarilor și va lua măsuri în consecință.

Lui Ayrton nu-i mai rămînea decît să se întoarcă pentru a-și înștiința tovarășii. Se pregătea chiar să sară din nou în apă, cînd prin mintea omului acestuia, care dorea să-și facă mai mult decît datoria, fulgeră un gînd eroic. Își va sacrifica viața, scăpînd cu prețul acesta insula și locuitorii ei. Căci nu mai rămînea îndoială că Cyrus Smith n-ar putea opune rezistentă dacă cei cincizeci de bandiți ar pătrunde în Casa de Granit sau dacă i-ar răpune pe coloniști prin înfometare. Ii și vedea pe salvatorii lui, pe pionierii care făcuseră din el un om cinstit, cărora le datora totul, uciși fără milă. Vedea toată munca lor distrusă și insula transformată într-un cuib de pirați ! Și își spuse că, la urma urmei, chiar el avea să poarte vina acestor nenorociri, deoarece fostul său tovarăș, Bob Harvey, puna în aplicare chiar planurile lui. Ayrton se îngrozi peste măsură. Și atunci fu cuprins de dorința de neînvins de a face să sară în aer bricul cu întregul lui echipaj. Era adevărat că și el, Ayrton, va pieri în acea explozie, dar va muri făcîndu-și datoria.

Nu șovăi nici o clipă. Nu era greu să nimerească la magazia unde se păstra praful de pușcă, magazie care se află totdeauna în partea dinapoi a corăbiei. De

altfel, un vas care se îndeletnicea cu pirateria trebuia să aibă un depozit destul de bogat de praf de pușcă; va fi de ajuns o singură scînteie și totul va sări în aer într-o clipă.

Ayrton se strecură cu băgare de seamă pe puntea de jos, pe care erau întinse trupuri mai curînd amețite de băutură decît de somn, ajungînd pînă la piciorul catargului cel mare unde, luminat de un felinar, se afla un rastel cu tot felul de arme. El ridică un revolver și cercetă dacă era încărcat. Această armă îi ajungea ca să îndeplinească opera de distrugere. Se strecură apoi sub dunetă, unde socotea că va găsi magazia cu praful de pușcă.

Aci domnea însă un întuneric de nepătruns și era greu să se furișeze fără să lovească vreun ocnaș, care nu dormea destul de adînc. I se răspundea cu înjurături și pumni, și de cîteva ori se opri în loc. În sfîrșit ajunse în fața magaziei, dar ușa era încuiată.

Ayrton se văzu silit să spargă lacătul, lucrare grea de îndeplinit fără zgomot. Totuși, sub mîna lui puternică, lacătul cedă și ușa se deschise...

În clipa aceea, o mîna căzu pe umărul lui Ayrton.

— Ce cauți aici ? întrebă cu voce aspră un vlăjgan, răsărit din beznă, ridicînd în dreptul feței lui Ayrton lumina unei lanterne.

Ayrton se trase înapoi. În străfulgerarea de o clipă a lanternei recunoscuse pe vechiul său tovarăș Bob Harvey; era sigur însă că ocnașul nu știa cine este el, socotindu-l mort de multă vreme.

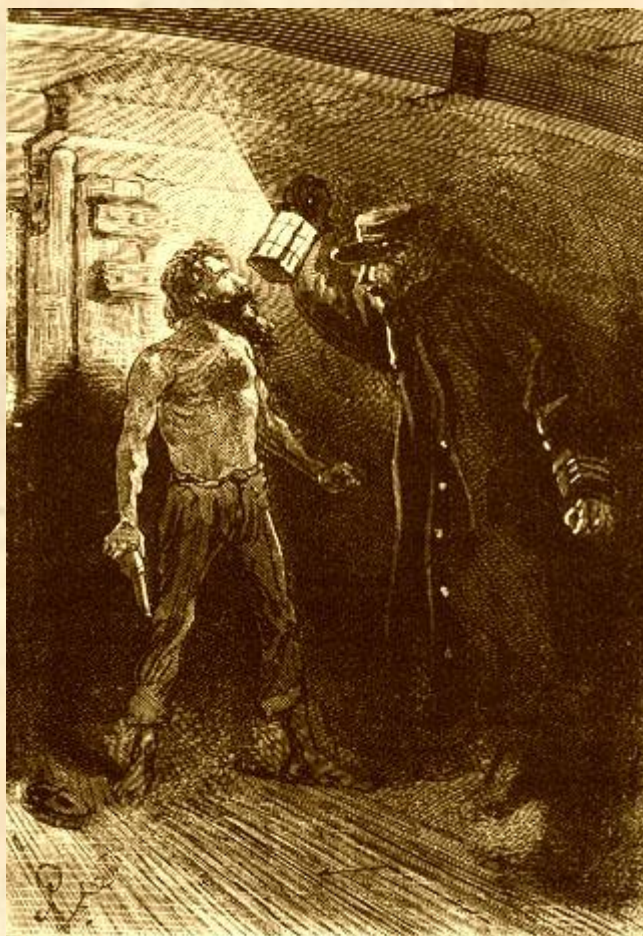
—Ce cauți aici ? mai strigă Bob Harvey, apucîndu-l de cingătoare.

Dar Ayrton, fără să răspundă nimic, îl îmbrînci cu putere, căutînd să pătrundă în magazie. O singură împușcătură în mijlocul butoiașelor cu pulbere și totul se sfîrșea !

—Săriți, băieți! strigă Bob Harvey.

Vreo doi pirăți, treziți de strigăt, se repeziră la Ayrton încercînd să-l doboare. Voinicul Ayrton izbuti totuși să scape din strînsoarea lor. Două focuri scăpărară și doi ocnași se prăbușiră, dar o lovitură de cuțit îi sfîșie umărul.

Ayrton înțelese că nu-și mai putea îndeplini planul. Bob Harvey închisese ușa magaziei, iar de pe vas se auzeau diferite zgomote, care dovedeau că pirății se trezesc. Acum, Ayrton trebuia să scape, pentru a lupta alături de Cyrus

Smith și ai săi. Nu-i mai rămînea decît să fugă, dar cum ? Nu prea vedea cum ar izbuti să scape, deși era hotărît să caute cu orice preț să se întoarcă la tovarășii săi.

Mai avea patru focuri de revolver. Două gloanțe le trase de îndată, țintindu-l pe Harvey, pe care-l răni ușor; apoi se folosi de o clipă de spaimă a dușmanului, spre a se repezi la scara ce ducea pe puntea bricului. Trecînd prin fața felinarului, îl sfărîmă cu mînerul revolverului, pentru a putea dispărea mai ușor la adăpostul întunericului,

Între timp, alți pirați, treziți de zgomot, coborau scara venind de pe punte. Cu al treilea foc, Ayrton doborî pe unul dintre ei, iar ceilalți se dădură la o parte, neînțelegînd ce se petrece. Din două sărituri, Ayrton era pe punte și trei secunde mai tîrziu, după ce trăsese ultimul glonte în obrazul unui pirat ce-l apucase de gît, el sărea peste bastingaj, aruncîndu-se în mare.

Nici nu făcuse cîțiva metri și gloanțele începură să răpăie ca grindina în jurul lui.

E lesne de înțeles prin ce spaimă trecură Pencroff în ascunzătoarea lui și Cyrus Smith, reporterul, Harbert și Nab ascunși în Cămin, auzind împușcăturile de pe vas. Aceștia din urmă se repeziră pe plajă, cu pușca fiiind gata să respingă orice atac.

Pentru ei nu mai exista nici o îndoială. Ayrton fusese prins de pirați și ucis, iar acum se puteau aștepta la atacul ticăloșilor, care, folosindu-se de întunericul nopții, vor năvăli poate pe insulă !

Trecu o jumătate de oră chinuitoare. Împușcăturile încetaseră, dar nici Ayrton, nici Pencroff nu se arătau. Năvăliseră oare pirații pe mica insulă? Nu cumva Pencroff și Ayrton aveau nevoie de ajutorul lor? Dar cum să treacă în ostrov? Venise fluxul și barcă nu mai aveau ! Se poate ușor închipui cît de îngrijorați erau Cyrus Smith și tovarășii săi.

În sfîrșit, pe la douăsprezece și jumătate, piroga aluneca pe plajă, aducînd pe cei doi tovarăși: Ayrton ușor rănit la umăr și Pencroff teafăr fură îmbrățișați de prietenii lor.

Se adăpostiră de îndată cu toții în Cămin și Ayrton istorisi ce se întîmplase, neascunzîndu-le nici planul de a zvîrli în aer bricul, încercare pe care nu o dusesese însă la bun sfîrșit.

Mîinile tuturor se întinseră spre Ayrton, care nu le ascunse gravitatea situației. Acum, pirații aflaseră că insula Lincoln este locuită. Vor coborî prin urmare bine înarmați și în număr mare. Ei nu vor cruța nimic și pionierii nu puteau să se aștepte la nici un fel de milă, dacă s-ar fi întîmplat să cadă în mîinile lor.

— Vom ști să murim ! spuse reporterul.

— Să ne întoarcem și să veghem ! hotărî Cyrus Smith.

— Domnule Cyrus, — întrebă marinarul, — credeți că avem oarecari sorți de izbîndă ?

— Da, Pencroff.

— Mde, șase împotriva a cincizeci.

— Da, șase, însă totul depinde de curajul nostru !

CAPITOLUL III

Ceața se ridică. Ordinele inginerului. Trei posturi. Ayrton și Pencroff. Prima barcă. Alte două bărci. Pe ostrov. Șase ocnași pe țărm. Bricul ridică ancora. Ghiulelele. Nu mai e nici o scăpare. Deznodămînt neașteptat.

Noaptea trecu netulburată. Pionierii petrecuseră tot timpul la pîndă, gata de atac, fără să iasă din adăpostul de la Cămin. La rîndul lor, pirații nu făcuseră nici o încercare de a coborî pe uscat. După împușcăturile trase în urma fugarului Ayrton, nici un foc de armă, nici cel mai mic zgomot nu mai semnala prezența vasului în apele insulei. S-ar fi putut crede chiar că bricul ridicase ancora și pornise în larg temîndu-se că are de-a face cu forțe prea mari.

Dar pionierii se înșelaseră. în zori, văzură prin ceață o umbră mare, întunecată. Era bricul Speedy.

— Iată, prieteni, spuse inginerul, dispozițiile ce mi se par mai potrivite și pe care le vom lua pînă se risipește ceața. Deocamdată putem lucra fără să fim văzuți. Lucrul cel mai însemnat este ca ocnașii să creadă că locuitorii insulei sînt numeroși și deci în stare să opună rezistență. Vă propun să ne despărțim în trei grupe, care se vor așeza: prima la Cămin, a doua la revărsarea rîului Mercy, iar a treia, socot nimerit s-o așezăm pe ostrov, ca să împiedice sau cel puțin să întîrzie orice încercare de debarcare. Avem două carabine și patru puști. Vom fi cu toții înarmați și nu vom face economie de gloanțe, căci avem de ajuns praf de pușcă. Puștile și tunurile bricului sînt neputincioase față de aceste stînci și deoarece noi nu vom trage de la ferestrele Casei de Granit, bandiților nu le va trece prin gînd să bată cu tunurile înapoi, astfel că nu ne vor produce mari stricăciuni cu ghiulelele lor. Singurul lucru de temut este lupta corp la corp, pentru că ocnașii sînt numeroși. De aceea, trebuie să încercăm să ne împotrivim oricărei debarcări, fără ca ei să ne poată descoperi. Nu economisiți deci munițiile, trageți des, dar ochiți bine. Fiecare dintre noi trebuie să ucidă opt sau zece dușmani, și trebuie să-i ucidă !

Cyrus Smith expuse situația cît se poate de limpede, vorbind foarte liniștit, parcă ar fi expus planul unor lucrări, nu al unei lupte și tovarășii săi primiră hotărîrile fără să cîrtească. Nu le mai rămînea decît să se ducă la posturile lor înainte ca ceața să se risipească.

Nab și Pencroff se urcară de îndată în Casa de Granit de unde cărară muniții îndestulătoare. Gédéon Spilett și Ayrton, buni trăgaci, primiră cîte o carabină de precizie, care bătea pînă la o milă. Cele patru puști și le împărțiră Cyrus Smith, Nab, Pencroff și Harbert.

Iată cum au fost alcătuite posturile:

Cyrus Smith și Harbert rămaseră ascunși la Cămin, de unde puteau păzi plaja și Casa de Granit.

Gédéon Spilett și Nab se ascunseră printre stînci, la revărsarea rîului Mercy. Ridică ră punțile și se așezară în așa fel, încît se împiedice trecerea bărcilor și orice debarcare pe țărmul opus.

Cît despre Pencroff și Ayrton, ei porniră în pirogă să ocupe două posturi pe ostrov. Astfel, văzîndu-se atacați deodată din trei locuri diferite, ocnașii vor crede că insula este bine populată și bine apărată.

În cazul unei debarcări pe care nu o vor putea opri, și chiar dacă s-ar lua după ei vreo barcă de pe vas, Pencroff și Ayrton trebuiau să se întoarcă cu piroga, să coboare pe țărm și să se îndrepte spre punctul cel mai amenințat.

Înainte de a-și ocupa posturile, pionierii își mai strînseră odată mîinile. Pencroff izbuti să se stăpînească, pentru a-și ascunde emoția în clipa în care îl îmbrățișa pe Harbert, copilul lui !... Apoi se despărțiră.

Peste cîteva clipe, Cyrus Smith și Harbert de o parte, Gédéon Spilett și Nab de altă parte dispăruseră printre stînci. După alte cîteva minute, Ayrton și Pencroff ajungeau cu bine la ostrov și se ascundeau printre stîncile coastei răsăritene.

Niciunul dintre ei nu putuse fi zărit de pirafi, devreme ce și bricul abia se deslușea prin ceață.

La ora șase și jumătate erau cu toții la posturi.

Curînd, pîcla începu să se risipească mai întîi în înălțimi, făcînd să se ivească vîrfurile catargului, Cîțva timp trîmbe mari de ceață se rostogoliră deasupra valurilor, apoi prinse să adie o briză, care spulberă foarte repede pîclele adunate.

Acum, bricul Speedy, reținut de două ancore, se arăta în întregime privirilor. După cum socotise Cyrus Smith, ancorase la o milă și un sfert de țărm.

În vîrfurile catargului flutura fiorosul steag negru.

Inginerul zări prin ochian cele patru tunuri îndreptate spre insulă. Erau desigur gata să tragă la primul semnal. Totuși, pe bricul Speedy era liniște ! Pirații circulau pe punte și își vedeau de treburi. Numai cîțiva se urcaseră pe dune, iar doi dintre ei, cocoțați pe barele catargului mare, urmăreau cu ochiane, cu mare atenție, tot ce se petrecea pe insulă.

Desigur că Bob Harvey și echipajul său nu-și dăduseră prea bine seama de tot ce se întîmplase în timpul nopții pe bordul vasului. Omul acela pe jumătate gol, care forțase ușa magaziei cu pulbere, care trăsese șase focuri de revolver asupra lor și se luptase cu ei, omorîndu-l pe unul dintre ai lor, și rănind pe alți doi, omul acela scăpase oare de gloanțele lor? De unde venea el, ce căuta pe bord ? Să fi avut într-adevăr de gînd să arunce bricul în aer, așa cum i se păruse lui Bob Harvey ? Toate acestea erau destul de nelămurite în mintea ocnașilor.

De un singur lucru nu se puteau îndoi, și anume, că insula necunoscută, în fața căreia ancoraseră, era locuită și poate chiar de o întreagă colonie hotărîtă să se apere. Totuși, nu se arăta nimeni nici pe plajă nici pe înălțimile insulei. Țărmlul părea pustiu și nu vedeau nici urmă de locuință. Să fi fugit locuitorii spre interior ?

Iată întrebările ce frământau desigur pe căpetenia piraților, care, foarte prevăzătoare, căuta să-și dea seama de împrejurări înainte de a porni la atac.

Timp de o oră și jumătate nu întreprinsese nimic. Bob Harvey șovăia. Nu-i zărise nici cu cel mai bun ochian pe pionierii ascunși printre stînci. Pe cît se părea, nu găsise ciudate nici perdelele verzi de crengi și liane, care ascundeau ferestrele Casei de Granit și care se desprindeau foarte limpede pe faleza goală. Într-adevăr, cu greu și-ar fi putut închipui că exista o locuință așezată la o atare înălțime, în mijlocul unui masiv de granit. De la capul Ghearei, pînă la cele două Mandibule, nimic nu trăda prezența unor locuitori pe insulă.

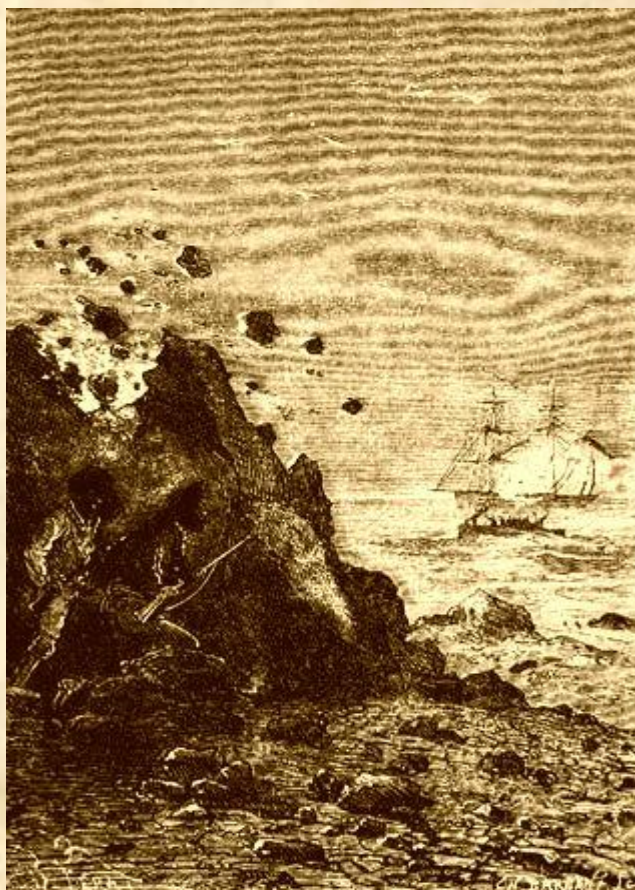
Pe la orele opt, pionierii observară totuși oarecare mișcare pe bric. Coborau o barcă, în care luară loc șapte pirați înarmați cu puști. Unul dintre bandiți se așeză la cîrmă, patru la vîsle, iar alți doi, ghemuiți la prova bărcii, pîndeau cu încordare țărmul. Porniseră fără îndoială într-o primă recunoaștere, dar nu păreau dornici să debarce, deoarece în acest caz ar fi plecat desigur în număr mai mare.

Din înălțimea catargelor, pirații văzuseră desigur că țărmul era apărat de un ostrov, de care îl despărțea un canal lat de o jumătate de milă. Cyrus Smith își dădu totuși în curînd seama — după direcția bărcii — < că bandiții nu intrau în canal, ci se îndreptau spre ostrov, lucru ce dovedea o măsură de prevedere și destulă înțelepciune din partea lor.

Pencroff și Ayrton, ascunși printre stînci, îi văzură îndreptîndu-se spre ei și așteptară să se apropie.

Barca înainta încet. Vîslele se afundau în apă la intervale mari. Unul dintre ocași, care ședea în față, ținea în mînă o sondă, căutînd să afle adîncimea apelor canalului. Deci Harvey avea de gînd să se apropie cu bricul cît mai mult de țărm. Pirații cățarați pe frînghiile catargelor nu pierdeau barca din ochi, urmărind. încercările de sondaj, care aveau să le fie de folos la debarcare.

Barca se opri la o mică depărtare de țărmul ostrovului. Cîrmaciul, în

picioare, căuta un punct unde să acosteze. În aceeași clipă, răsunară două împușcături, și norișori de fum plutiră deasupra stîncilor, Cîrmaciul și marinarul cu sonda se prăbușiră în barcă, loviți în același timp.

Numaidecît urmă o detunătură puternică, un nor de fum scînteietor țîșni din coasta vasului și o ghiulea făcu țandări creștetul stîncilor, sub care se adăposteau Ayrton și Pencroff. Cei doi apărători scăpară neatinși. În barcă izbucniră blesteme groaznice. Cîrmaciul fu înlocuit cu unul dintre tovarășii săi, iar vîslele loviră grăbite apa.

Totuși, în loc să se întoarcă spre vas, cum ar fi fost de crezut, barca o lua de-a lungul țărmului, căutînd să ocolească ostrovul pe la sud. Pirații vîsleau repede ca să iasă din bătaia gloanțelor.

Înaintară astfel pînă în apropierea capului Epavei, pe care îl ocoliră, apărați mereu de tunurile bricului, și se îndreptară apoi spre vărsarea rîului Mercy.

Pirații aveau deci de gînd să pătrundă pe canal, ca să-i ia pe la spate pe pionierii din ostrov, în așa fel, încît să-i prindă între focurile celor din barcă și tunurile bricului, situație destul de primejdioasă.

Trecu un sfert de oră și barca înainta mereu. În aer și pe apă, tăcere, liniște desăvîrșită.

Pencroff și Ayrton, deși vedeau bine că pot fi luați pe la spate, nu părăsiră postul, fie pentru că nu voiau să rămînă descoperiți în bătaia tunurilor de pe vas, fie pentru că se bizuiau pe tovarășii care vegheau la revărsarea rîului și printre stîncile Căminului.

Douăzeci de minute după încetarea primelor focuri, barca se afla la gura rîului Mercy. Fluxul tocmai începea cu violența lui obișnuită, ocnașii erau împinși spre gura rîului și cu greu se mențineau în mijlocul canalului, vîslind cu putere. Cum treceau de ajuns de aproape de gura rîului, fură întîmpinați cu două gloanțe, care mai doborîră în barcă doi dintre ei. Nab și Spilett își nimeriseră și ei ținta.

Bricul trimise pe dată o a doua ghiulea asupra locului pe care îl trăda fumul armelor, dar fără să facă nici o pagubă.

În barcă rămăseseră doar trei oameni teferi. Luată de curenți, ea alunecă pe canal cu repeziciunea unei săgeți, trecînd prin fața lui Cyrus Smith și a lui Harbert, care nu găsiră de cuviință să tragă, nesocotind-o de ajuns de aproape. Barca ocoli vîrful nordic al ostrovului și, mînată de doi dintre marinarii care mai rămăseseră teferi, căuta să se înapoieze la bric,

Pînă acum, pionierii n-aveau 'de ce să se plîngă. Lucrurile începuseră prost pentru adversari. Aceștia aveau patru răniți sau poate chiar patru morți; pionierii, dimpotrivă, scăpaseră teferi, nimerindu-și adversarii în plin. Dacă pirații urmau să-i atace în felul acesta, reînnoind încercările de debarcare cu ajutorul bărcilor, ei puteau fi doborîți unul cîte unul.

Acum se dovedea cât de nimerite erau dispozițiile inginerului. Pirații puteau să-și închipuie într-adevăr că aveau de-a face cu. dușmani numeroși și bine înarmați, pe care nu-i vor învinge cu ușurință.

Mai trecu o jumătate de oră pînă ce barca, lovită de curentul din larg, izbuti să ajungă la bric. În momentul în care barca, aducînd răniții, fu urcată pe vas, izbucniră răcnete groaznice și cîteva ghiulele, slobozite fără nici un rost, se pierdură în văzduh.

Între timp, doisprezece ocași, înnebuniți de furie, sau poate încă sub stăpînirea băuturii din ajun, se zvîrliră în barcă. Coborîră încă o barcă, în care luară loc alți opt inși; prima se îndreptă spre ostrov, iar a doua spre revărsarea rîului Mercy.

Situația lui Pencroff și a lui Ayrton începea să se înrăutățească. Ei își dădeau seama că e timpul' să se întoarcă pe insulă.

Totuși așteptară trecerea primei bărci, și alte două gloanțe, bine țintite, stîrniră tulburare în sînul echipajului. Apoi, Pencroff și Ayrton își părăsiră posturile și, urmăriți de gloanțele piraților, străbătură în goană ostrovul. Se aruncară în pirogă și trecură repede canalul, pe cînd barca ocolea capul ostrovului, și în cele din urmă se adăpostiră în Cămin.

Nici nu ajunseră bine lîngă Cyrus Smith și Harbert, cînd ostrovul fu invadat de pirați, care îl cutreierau în lung și în lat.

Dar aproape în aceeași clipă, alte detunături răsunară de la postul așezat lîngă rîu. Doi din cei opt ocași, care se aflau în barcă, fură uciși de Gédéon Spilett și de Nab, iar barca tîrîtă spre stînci, se sfărîmă chiar la gura rîului. Cei șase supraviețuitori, ținînd armele ridicate deasupra capului ca să le ferească de umezeală, izbutiră totuși să iasă pe malul drept al rîului, fugind apoi cât îi țineau picioarele spre capul Epavei, departe de bătaia gloanțelor.

Situația se schimbase. Pe ostrov se aflau doisprezece ocași dintre care cîteva erau răniți. Aveau totuși o barcă, pe care o puteau folosi. Pe insulă pătrunseseră șase oameni, care nu puteau să ajungă la Casa de Granit, fiindcă nu puteau trece rîul, podurile fiind ridicate.

—Merge! strigă Pencroff năvălind în cămin. Merge, domnule Cyrus! Dumneavoastră ce credeți ?

—Cred că lupta va lua o nouă întorsătură. Nu putem să ne închipuim că bandiții sînt atît de proști, încît să continue într-un chip atît de neprielnic pentru ei !

—Totuși, canalul n-au să-l treacă, spuse marinarul. Carabina lui Ayrton și a domnului Spilett veghează și știți că bat departe !

—Fără îndoială, răspunse Harbert, dar ce pot două carabine față de tunurile bricului ?

—Dar bricul încă n-a intrat pe canal, zise Pencroff.

—Și dacă vine? întrebă Cyrus Smith.

—E cu neputință. Riscă să se împotmolească, și atunci e pierdut.

— Ba e foarte cu putință, răspunse Ayrton. Ocnașii se pot folosi de flux ca să intre în canal, chiar dacă se vor împotmoli la retragerea apelor, iar noi n-o să ne putem păstra locurile în bătaia tunurilor lor.

— Ei drăcie! răcni Pencroff. Mi se pare că tîlharii se pregătesc să ridice ancora !

— S-ar putea să fim siliți să ne adăpostim în Casa de Granit ! observă Harbert.

— Deocamdată așteptăm, răspunse Cyrus Smith.

— Dar Nab și domnul Spilett ? întrebă Pencroff.

— Vor ști ei să ne găsească. Fii gata, Ayrton ! Carabina dumitale și a lui Spilett au cuvîntul !

Ayrton avusese dreptate. Bricul începu să se apropie de ostrov. Marea mai crescuse încă un ceas și jumătate, ușurînd manevra bricului. Totuși, Pencroff nu era de părerea lui Ayrton și era sigur că bricul nu va îndrăzni să încerce să intre pe canal.

Pirații de pe ostrov se apropiaseră între timp de țărmul opus, astfel că numai canalul îi mai despărțea de uscat. Fiind înarmați numai cu puști, ei nu puteau face nici un rău pionierilor ascunși în Cămin și la revărsarea rîului Mercy. Neștiind însă că pionierii aveau carabine cu tragere lungă, nu se credeau nici ei în primejdie și înaintau descoperiți.

Scurtă le fu însă liniștea. Carabinele lui Ayrton și a lui Gédéon Spilett începură să glăsuiască, spunînd ocnașilor lucruri atît de neplăcute, încît doi dintre ei se întinseră la pămînt.

Urmă o debandadă generală. Fără să-și ridice măcar răniții sau morții, cei zece care scăpaseră cu viață alergară în fuga mare spre malul opus al ostrovului, săriră în barcă și vâsliră repede spre bric.

— Opt bandiți mai puțin ! strigă Pencroff. Se pare că domnul Spilett și Ayrton se înțeleg bine.

— Domnilor, zise Ayrton, încărcîndu-și carabina, se încurcă lucrurile. Bricul pornește.

— Dar n-au ridicat încă ancora ! strigă Pencroff,

— Uite că au și început s-o tragă !

Într-adevăr se auzea huruitul lanțului ancorei smulse din adînc, pe măsură ce se înfășură pe scripete. Vîntul bătea din larg și înălțînd pînza de la catargul cel mare și de la cel mijlociu, vasul se apropia, încet, de coastă.

De la cele două posturi ale lor, pionierii priveau cuprinși de tulburare, dar fără să dea nici un semn de viață. Groaznică va fi situația lor, cînd vor ajunge în bătaia tunurilor, fără să se mai poată apăra. Cum vor putea împiedica atunci debarcarea piraților ?

Cyrus Smith își dădea bine seama care era situația și se întreba ce era de făcut ? Trebuia să ia peste puțin o hotărîre. Ce era de făcut ? Să se închidă în Casa de Granit și să reziste acolo săptămîni întregi, poate chiar luni de zile, mai

ales că provizii aveau din belșug ? Bine, dar apoi ? Pirații nu vor fi mai puțin stăpîni pe insulă; vor distruge totul și încetul cu încetul vor pune mîna și pe ei, deveniți prizonieri în Casa de Granit.

O singură scăpare le mai rămînea: Bob Marvey să nu se aventureze pe canal și să rămînă de partea cealaltă a ostrovului. De la o asemenea depărtare, loviturile de tun nu le puteau pricinui stricăciuni prea mari.

—Dacă Bob Harvey este un marinar bun, spuse Pencroff, nu se va aventura niciodată pe canal ! Știe el prea bine că-și primejduiește vasul dacă se ivește vreo furtună ! Și ce se face el fără bric ?

Dar bricul se apropiase de ostrov și se vedea lămurit că încearcă să se apropie de extremitatea lui inferioară. Briza era ușoară, curentul slab și Bob Harvey putea să-și manevreze vasul în voie.

Observînd drumul străbătut de bărci, aflase traseul canalului, în care se avînta acum cu multă îndrăzneală. Planul lui era limpede: căuta să se așeze în fața Căminului și să răspundă cu ghiulele gloanțelor care îi loviseră echipajul.

În curînd bricul ajunse la extremitatea inferioară a ostrovului, pe care o ocoli cu ușurință. Îndreptînd apoi pînza din urmă după direcția vîntului, ajunse chiar în dreptul revărsării rîului.

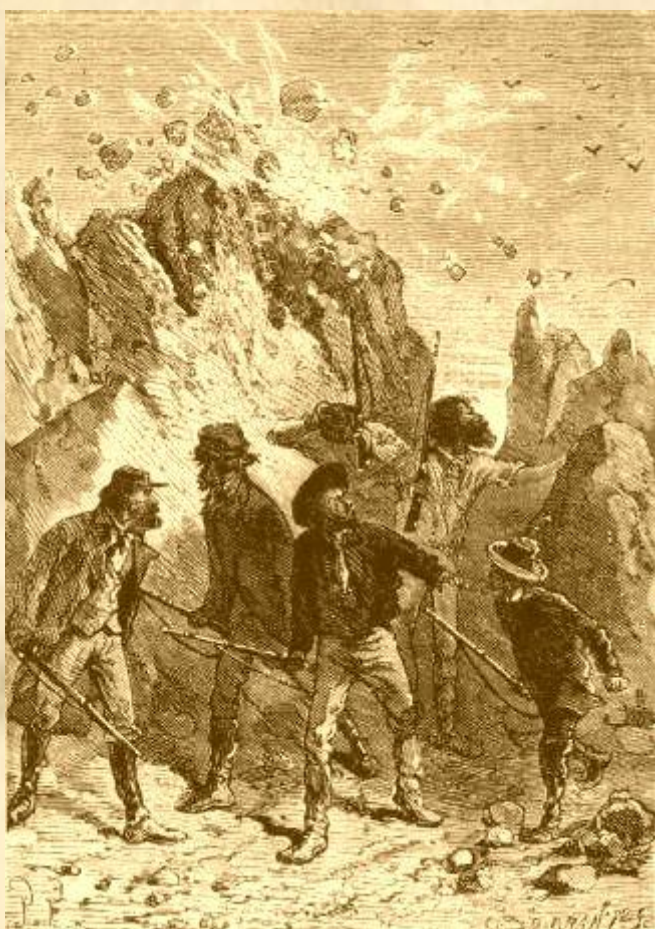
—Fir-ar ei de tîlhari, vin peste noi ! strigă Pencroff.

În clipa aceea, Nab și Gédéon Spilett veniră și ei lîngă Cyrus Smith, Ayrton, Pencroff și Harbert.

Reporterul și tovarășul său găsiseră nimerit să părăsească postul de lîngă rîul Mercy, de unde nu mai puteau să tragă asupra bricului. Și bine făcuseră. Era mai potrivit ca pionierii să fie adunați la un loc, în clipa în care avea să înceapă desigur o acțiune hotărîtoare. Gédéon Spilett și Nab se strecuraseră, adăpostiți de stînci, sub o ploaie de gloanțe care din fericire nu-i atinsese.

—Spilett ! Nab ! strigă inginerul, nu sînteți răniți ?

—Nu, răspunse reporterul, numai cîteva contuziuni provocate de gloanțele care au ricoșat, împrôșcîndu-ne cu bucăți de stîncă ! Dar blestematul de bric intră în canal !

— Da, răspunse Pencroff, și în mai puțin de zece minute va fi în fața Casei de Granit !

— Ce ai de gînd, Cyrus ? întrebă reporterul.

Trebuie să ne adăpostim în Casa de Granit cît mai e timp și cît nu ne văd ocnașii.

— Sînt de aceeași părere, răspunse Gédéon, dar odată închiși...

— Să mergem acolo și vom vedea noi ce e de făcut, răspunse inginerul. Atunci să pornim imediat ! spuse reporterul.

— Nu sînteți de părere, domnule Cyrus, ca Ayrton și cu mine să rămînem aici ? întrebă marinarul.

— La ce bun, Pencroff ? răspunse Cyrus Smith. Nu, să nu ne despărțim !...

Nu mai aveau nici o clipă de pierdut. Pionierii părăsiră Căminul apărați de cotitura stîncilor, care-i ascundeau de privirile celor de pe vas, în timp ce două-trei detunături și zgomotul ghiulelelor, care se spărgeau de stînci, vesteau apropierea bricului.

Se repeziră la ascensor și, într-o clipită, se suiră pînă la ușa Casei de Granit, unde Top și Jup erau închiși din ajun, și pătrunseră în fugă în sala cea mare.

Era și timpul, căci, în clipa aceea, pionierii zăriră prin frunziș bricul învăluit de fum, strecurîndu-se în canal. Fură nevoiți să se ferească de la ferestre, căci salvele bubuiau fără încetare și ghiulelele celor patru tunuri, însoțite de urale, loveau la întîmplare atît Căminul, cît și fostul post de observație de la gura rîului,

sfărîmînd stîncile.

Nădăjduiau totuși că ascunzătoarea lor va fi cruțată, mulțumită măsurilor luate de Cyrus Smith, care camuflase ferestrele, cînd pe neașteptate, o ghiulea pătrunse în coridor prin deschizătura ușii.

— Blestemați să fie ! Sîntem descoperiți strigă Pencroff.

Poate că nu-i văzuse, totuși Bob Harvey găsisese de cuviință să trimită un proiectil spre frunzișul suspect, care învăluia partea aceea a falezei. Bombardamentul se înteeți chiar atunci cînd, izbutind să distrugă o parte din perdeaua de frunziș, lovitura dezgolise una din deschizăturile făcute în granit.

Situația pionierilor era disperată. Ascunzișul lor fusese descoperit. Nu aveau cum să se apere împotriva ghiulelelor, nici nu puteau împiedica distrugerea stîncilor, ale căror sfărîmături zburau în jurul lor. Nu le mai rămînea decît să se ascundă în coridorul de sus al Casei de Granit și să lase locuința lor pradă tîlharilor. Dar deodată se auzi un zgomot asurzitor, urmat de țipete groaznice !

Urmă de tovarășii săi, Cyrus Smith se repezi la una din ferestre.

Ridicat pe un fel de trombă lichidă, căreia nu putuse să i se împotrivească, bricul se despicase în două, și în mai puțin de zece secunde fu înghițit de valuri împreună cu fiorosul lui echipaj !

CAPITOLUL IV

Pionierii pe țărm. Ayrton și Pencroff la lucrările de salvare. Convorbirea din timpul mesii. Părerile lui Pencroff. Vizitarea bricului. Magazia de pulbere intactă. Noi bogății. Ultimele rămășițe. Un cilindru spart.

— Au sărit, în aer ! strigă Harbert.

— Da, au sărit, de parcă ar fi aprins Ayrton praful de pușcă ! răspunse Pencroff, aruncîndu-se în ascensor împreună cu Nab și Harbert.

— Dar ce s-a întîmplat ? întrebă Gédéon Spilett, înmărmurit de sfîrșitul neașteptat.

— De data asta aflăm noi ce este !... răspunse repede inginerul.

— Ce să aflăm ?

— Mai tîrziu ! Mai tîrziu ! Hai, Spilett. Un singur lucru are acum însemnătate. Pirații au fost nimiciți !

Cyrus Smith împreună cu reporterul și cu Ayrton îi ajunseră din urmă pe cei de pe plajă.

Din bric nu se mai vedea nimic, nici măcar catargele. După ce fusese ridicat de trombă, se răsturnase pe o coastă, dîndu-se la fund, probabil din pricina unei spărturi uriașe. Dar cum în locul acela canalul nu era prea adînc - să fi avut douăzeci de picioare - vasul avea să reapară desigur o dată cu retragerea apelor.

Cîteva rămășițe pluteau la suprafața mării: pînze de corabie, o întreagă armătură cu catarge și bare de schimb, cotețe cu păsări încă în viață, lăzi și butoiașe, care ieșeau cu încetul la suprafață din pîntecele vasului. Totuși nu apăreau nici un fel de sfărîmături sau scînduri din punte ori din îmblănitura vasului, ceea ce făcea ca scufundarea bricului să pară destul de ciudată !

Se iviră însă și cele două catarge, care fuseseră frînte aproape de baza lor. Unele pînze ale catargelor erau strînse, altele desfăcute. Aceste bogății nu puteau fi lăsate pradă refluxului; Ayrton și Pencroff săriră în pirogă, avînd de gînd să tîrască toate resturile spre țărmul insulei sau al ostrovului.

Dar în clipa în care se imbarcau, îi opri o reflexie a lui Gédéon Spilett.

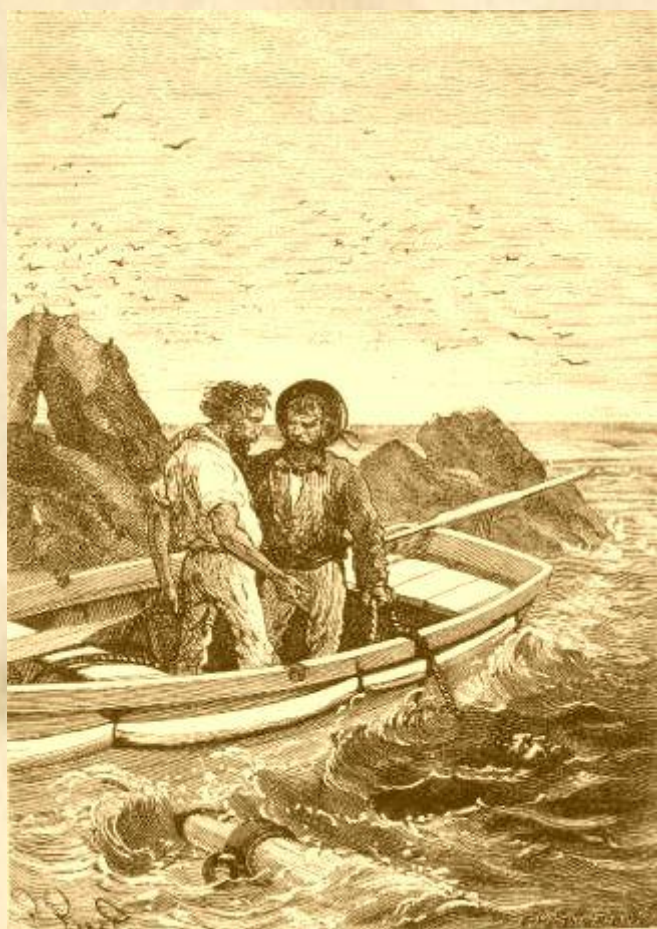
—Ce s-o fi întîmplat cu cei șase ocnași care au debarcat pe țărmul drept al rîului Mercy ? se întrebă el.

Într-adevăr, nu trebuiau să uite că cei șase oameni, a căror barcă se sfărîmase de stînci, izbutiseră să ajungă la capul Epavei.

Priviră într-acolo, fără să vadă pe nimeni. Poate că după ce se scufundase bricul o luaseră la fugă spre interiorul insulei.

—De ei ne ocupăm mai tîrziu, spuse Cyrus Smith. Pot fi foarte primejdioși, căci sînt înarmați, dar, în sfîrșit, șase contra șase, luptăm la egalitate. Să ne ocupăm acum de lucrurile mai grabnice.

Ayrton și Pencroff se urcară în pirogă și vîsliră cu putere, îndreptîndu-se spre resturile vasului.

Marea era liniștită și apele mari, căci de două zile apăruse luna în primul pătrar. Mai erau deci încă două ore pînă ce corpul vasului avea să iasă la suprafața apelor.

Ayrton și Pencroff avură răgaz să lege toate resturile cu un odgon, al cărui capăt îl tîrîră pe mal, în fața Casei de Granit și acolo, unindu-și puterile, pionierii traseră totul la mal. Apoi adunară în pirogă tot ce mai plutea pe apă: cotețele, butoiașele și lăzile și le cărară la Cămin.

În voia apei mai pluteau și cîteva cadavre. Printre ele Ayrton recunoscă pe Bob Harvey, pe care îl arătă tovarășului său, rostind cu glas sugrumat:

—Uite ce-am fost odată și eu, Pencroff !

—Dar nu mai ești, dragă Ayrton

răspunse marinarul.

Lucru ciudat, pluteau foarte puține leșuri printre sfărîmături. Să tot fi fost cinci sau șase cadavre, pe care refluxul le și împingea în larg. După cît se părea, ocnașii, surprinși de explozie, n-avuseseră timp să fugă, iar vasul aplecîndu-se pe o rînă, cea mai mare parte dintre ei rămăseseră prinși în bastingaje. Tîrînd în larg cadavrele acestor ticăloși, refluxul scutea pionierii de neplăcuta datorie de a-i înmormînta în vreun colț al insulei.

Timp de două ore, Cyrus Smith și tovarășii săi traseră pe plajă, apoi desfăcură și uscară pînzele bricului, care scăpaseră neatinse. Adînciți în munca lor, pionierii vorbeau puțin, dar cîte nu le treceau prin minte! Bricul, sau mai

bine zis conținutul lui, însemna pentru ei o adevărată comoară. Într-adevăr, o corabie este un fel de mică lume, cu toate cele trebuitoare. Datorită acestei întâmplări, inventarul coloniei avea să se îmbogățească cu o mulțime de lucruri folositoare, mult mai multe decât cele găsite odinioară în lada de la capul Epavei.

„De altfel, — gîndea Pencroff, — nu văd de ce n-am izbuti să reparăm bricul ? Dacă are o singură spărtură nu e grav, se poate astupa, și un vas de trei sau patru sute de tone este un adevărat vapor ! Un uriaș pe lîngă bietul nostru *Bonadventure*. Mergi departe cu un astfel de bric ! Te duci unde vrei ! Trebuie să vorbesc cu domnul Cyrus și Ayrton! Merită !”

Într-adevăr, dacă vasul mai era bun de ceva, aceasta însemna că pionierii aveau mult mai mulți sorți de scăpare. Dar ca să-și dea seama de lucrul acesta, trebuiau să aștepte retragerea apelor, pentru a putea cerceta întreg corpul bricului.

După ce traseră toate resturile pe plajă, la adăpost, Cyrus Smith și tovarășii săi își îngăduiră un scurt răgaz pentru masă. Se simțeau lihniți de foame. Din fericire, cămara nu era departe, iar Nab era un bucătar foarte vrednic. Mîncară lîngă cămin și tot timpul nu vorbiră decât de întâmplarea neașteptată, care scăpase colonia de la pieire.

— A fost o adevărată minune, spuse Pencroff, și trebuie să mărturisim că tîlharii au sărit în aer la timp ! Casa de Granit era pe cale să devină un adevărat iad!

— Ia spune, Pencroff, întrebă reporterul, cum s-or fi petrecut lucrurile și ce să fi provocat asemenea explozie ?

— Nimic mai simplu, domnule Spilett, răspuse Pencroff. Un vas de pirați nu este un vas de război. Ocnășii nu sînt disciplinați ca marinarii ! Poate că magazia bricului era deschisă și a fost de ajuns ca unul singur să fie mai neîndemînic, sau mai neprevăzător, ca totul să sară în aer !

— Mă miră totuși, domnule Cyrus, spuse Harbert, că explozia nu a avut un efect mai mare. Detunătura n-a fost prea puternică și de fapt nu sînt decât puține sfărîmături; nu știu de ce mi se pare că vasul a fost mai curînd scufundat, decât aruncat în aer.

— Îți pare ciudat lucrul acesta ? întrebă inginerul.

— Da, domnule Cyrus.

— Și mie la fel, Harbert dragă, răspuse inginerul. Cînd vom vizita bricul, vom găsi fără îndoială și dezlegarea misterului.

— Cum, domnule Cyrus? spuse Pencroff. Doar nu veți fi crezînd că vasul s-a scufundat ca orice corabie care se lovește de stînci ?

— De ce nu ? își dădu cu părerea Nab. Doar sînt stînci destule prin canalul ăsta !

— Asta e adevărat, Nab. Dar tu n-ai văzut tocmai ceea ce trebuia. O clipă înainte de a se scufunda, am văzut foarte bine cum bricul a fost ridicat de un val

uriaș și s-a prăbușit apoi, întorcându-se pe o parte. Dacă s-ar fi lovit de o stîncă, s-ar fi scufundat încet, încet, s-ar fi dat și el la fund ca orice vas cumsecade care ia apă.

—Păi, vezi bine că ăsta nu era un vas de oameni cumsecade, zise Nab liniștit.

—Lasă, Pencroff, vom vedea noi ce s-a petrecut, îi întrerupse inginerul.

—De văzut, vedem noi, adăugă marinarul, dar pot să fac prinsoare pe orice că nu e nici o stîncă în canal. Credeți oare, domnule Cyrus, că poate fi iar vorba de una din întâmplările acelea năzdrăvane cu care ne-am spart capul acum cîteva luni ?

Cyrus Smith nu răspunse nimic.

—Orice-ar fi, spuse Gédéon Spilett, lovitură sau explozie, trebuie să recunoști, Pencroff, că lucrul a venit la țanc.

—Da !... Da !... răspunse marinarul. Dar aș vrea să știu dacă domnul Smith nu vede și aici un lucru ciudat.

—Încă nu pot ști, Pencroff, spuse inginerul, și altceva nu-ți pot spune.

Răspunsul nu-l mulțumi pe marinar. El ținea morțiș că fusese „explozie” și nu putea să admită că în canalul cu albia nisipoasă, pe care îl trecuse de atîtea ori cînd marea era joasă, să se fi aflat o stîncă necunoscută de el. De altfel, bricul se scufundase în timpul fluxului, cînd apele erau atît de mari, încît vasul ar fi putut trece peste orice vîrf de stîncă. Prin urmare, bricul nu se ciocnise. Nu lovise nici o stîncă. Nu mai rămînea nici o îndoială că vasul sărise în aer.

Trebuie să recunoaștem că părerea marinarului era cît se poate de îndreptățită.

Pe la ora unu, pionierii se suiră în pirogă și se îndreptară spre locul catastrofei. Din nefericire, niciuna din bărcile bricului nu putuse fi salvată: una se sfărîmase, după cum se știa, la gura rîului, și nu mai era bună de nimic, iar a doua se scufundase o dată cu vasul și nu mai reapăruse.

În momentul acela, corpul vasului începea să se arate deasupra apelor. Bricul nu mai era culcat pe o parte. Lestul din fundul calei alunecase rupînd și baza catargelor, astfel că vasul era atît de aplecat, încît i se vedea mai tot fundul. Fusese aproape răsturnat de ciudatul fenomen submarin care se manifestase prin ridicarea unei uriașe trombe de apă.

Pionierii făcură înconjurul vasului. Pe măsură ce marea se retrăgea, se vedeau mai lămurit dacă nu cauzele, cel puțin efectele catastrofei.

În partea de dinainte, în flancuri, se căscau două spărturi mari, ce nu puteau fi astupate. Nu dispăruseră numai tăbliile de aramă din interiorul bricului și marginile dinafară ale punții, sfărîmate de explozie, dar pînă și din legăturile și armăturile de fier care întăreau vasul nu mai rămăsese nici urmă. Blănille din care fusese încheiat corpul, ambarcației abia se mai țineau în încheieturi, iar tălpoaia vasului, desprinsă de partea centrală de la piciorul catargului mare, era despîcată de la un cap la altul.

—Drace ! strigă Pencroff. Vasul nu va fi ușor de reparat!

—Eu mă tem că nici nu poate fi reparat! spuse Ayrton.

—În orice caz, ciudată explozie a mai fost și asta, observă Gédéon Spilett. A distrus fundul navei, în loc să arunce în aer puntea vasului. Spărturile astea uriașe par a fi mai curînd rezultatul unei ciocniri, decît al unei explozii.

—Nu există stînci în canal ! răspunse marinarul. Primesc orice concluzie vreți, afară de ciocnirea de stînci.

—Să încercăm să pătrundem înăuntru bricului, spuse inginerul. Poate că vom afla pricina pieirii lui.

Era lucrul cel mai potrivit, căci trebuiau să se apuce de inventarierea obiectelor de pe bord și să ia măsuri pentru salvarea lor.

Acum puteau intra cu ușurință înăuntru. Apa se retrăgea mereu și partea de dedesubt a punții devenise accesibilă în urma răsturnării bricului. Lestul greu, de fontă brută, făcuse și aci cîteva spărturi și se auzea zgomotul valurilor mării, care se retrăgeau acum prin crăpăturile vasului.

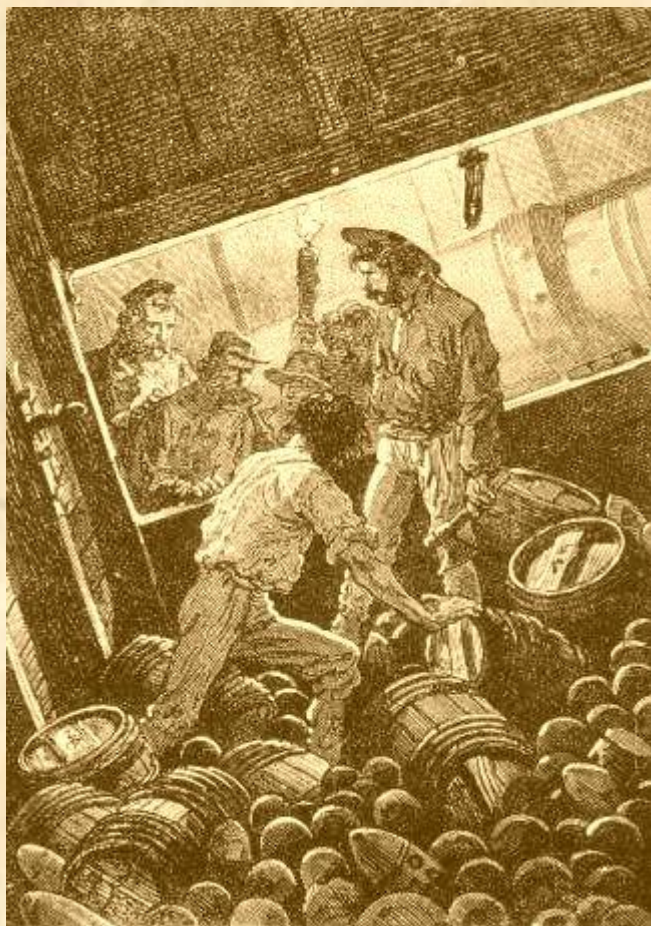
Cu toporul în mînă, Cyrus Smith și tovarășii săi se aventurară pe puntea sfărîmată. Peste tot erau împrăștiate lăzi, al căror conținut nu putea fi avariat, deoarece nu stătuseră prea mult timp sub apă.

Întreaga încărcătură fu pusă în siguranță. Mai erau cîteva ore pînă la flux, pe care pionierii le folosiră din plin. Ayrton și Pencroff așezară lîngă una din spărturi o macara, cu ajutorul căreia ridicară butoiașele și lăzile, pe care le cărau apoi cu piroga pe plajă.

Luau totul, fără să aleagă, deoarece timpul nu le îngăduia să facă o asemenea operație pe vas.

Pionierii constatară totuși, chiar de la început, spre marea lor mulțumire, că încărcătura bricului era foarte variată. Găsiră un asortiment complet de diferite mărfuri, unelte, produse manufacturate, instrumente, așa cum transportă toate vasele care deserveșc porturile Polineziei. Găsiră cîte puțin din toate și asta era tocmai ceea ce le trebuia lor.

Totuși, Cyrus Smith, care cerceta vasul, observă cu mirare că nu numai corpul bricului suferise de pe urma șocului care pricinuisese catastrofa, dar și amenajarea lăuntrică a vasului. Fusesse distrusă mai ales partea dinainte. Pereții

despărțitori și schelăria care susținea punțile erau sfărâmate ca și când un obuz ar fi explodat în pîntecul bricului. Pionierii circulau cu ușurință pe toată lungimea lui, mișcînd doar din loc lăzile, pe care le scoteau una după alta. Nu se aflau pe vas baloturi mari și grele pe care să nu le poată mișca, ci erau numai simple colete, care zăceau de-a valma unele peste altele.

Pionierii ajunseră în cele din urmă în partea dinapoi a bricului, acolo unde se ridica altădată duneta. După cît știa Ayrton, pe acolo se afla magazia cu praf de pușcă. Cyrus Smith socotea că magazia nu făcuse explozie și că vor mai putea salva vreo cîteva butoiașe cu praf de pușcă. Cum de obicei praful de pușcă se păstrează închis în cutii metalice, se putea ca el să nu fi suferit prea mult de pe urma scufundării vasului.

Și într-adevăr, avusese dreptate. Găsiră în mijlocul unei grămezi de proiectile vreo douăzeci de butoiașe căptușite cu aramă, pe care le scoaseră cu multă băgare de seamă. Pencroff se convinse astfel că distrugerea vasului nu se datora unei explozii. Partea corăbiei în care se afla magazia era tocmai aceea care suferise mai puțin.

— O fi, se încăpățîna marinarul, dar stîncă eu vă spun că nu există în canal.

— Atunci ce să se fi întîmplat ? întrebă Harbert. Nu știu, răspunse Pencroff. Domnul Cyrus nu știe nici el. Nimeni nu știe nimic și nu vom ști niciodată nimic !

Trecuseră cîteva ceasuri de cînd tot descărcau și marea începea să crească. Erau nevoiți să întrerupă operațiile de salvare, cu atît mai mult cu cît scheletul vasului nu putea fi luat de ape, fiind tot atît de bine înțepenit ca și odinioară în cele două ancore.

Puteau deci să aștepte în liniște și să reînceapă lucrul o dată cu refluxul următor. Cît despre corpul vasului, el putea fi considerat ca și pierdut și trebuiau chiar să adune în grabă toate rămășițele ce se puteau salva, căci nisipurile mișcătoare ale canalului aveau să acopere cu repeziciune epava.

Se făcuse ora cinci. Ziua fusese grea pentru pionierii noștri. Mîncară cu poftă și, cu toată oboseala, nu se putură opri să cerceteze după aceea lăzile care alcătuiseră încărcătura vasului.

Pionierii constatară cu plăcere că cea mai mare parte dintre ele conțineau îmbrăcăminte de bună calitate. S-ar fi putut îmbrăca o întreagă colonie; erau rufe de tot felul și încălțăminte pentru toate măsurile.

— Iată-ne prea bogați strigă Pencroff. Ce să facem cu atîtea haine?

Bucuria marinarului fu de nedescris cînd văzu butoiașele cu rachiu, tutun și armele de tot felul. Mai găsiră bumbac, unelte agricole, unelte de dulgherie, de tîmplărie, de fierărie și lădițe cu tot felul de semințe pe care, apa nu le stricase în timpul cît stătuseră scufundate. Cît de bine venite ar fi fost aceste lucruri cu doi ani în urmă . Dar chiar acum, după ce harnicii coloniști își făcuseră singuri toate cele trebuitoare, aceste bogății aveau să le folosească: în magazia Casei de Granit era loc destul, dar nu mai aveau timp să grămădească

totul în aceeași zi. De altfel, pionierii nu trebuiau să uite că șase supraviețuitori ai bricului se aflau pe insulă și că erau fără îndoială tâlhari de care trebuiau să se păzească. Cu toate că podurile și podețele fuseseră ridicate, trebuiau să fie cu băgare de seamă, căci ocnașii nu erau oameni care să se lase opriți de un râu și, împinși de nevoie, ticăloșii aceștia puteau deveni primejdioși.

Hotărîră să se ocupe mai tîrziu de măsurile ce urmau să fie luate împotriva lor; pînă una alta, lăzile și coletele îngrămădite lîngă Cămin trebuiau păzite, așa că pionierii vegheară cu rîndul.

Noaptea trecu, fără ca ocnașii să fi dat vreun semn de viață. Jup și Top, de pază la poalele Casei de Granit, i-ar fi simțit îndată.

În zilele următoare, adică 19, 20, 21 octombrie, salvară tot ce putea avea vreo valoare pentru ei, fie din încărcătură, fie din accesoriile vasului. Goleau cala în timpul refluxului, iar în timpul fluxului adunau mărfurile salvate... O bună parte din căptușeala de aramă a vasului fu scoasă și ea, înainte ca nisipul să fi acoperit totul. Ayrton și Pencroff se cufundară de cîteva ori pînă pe fundul canalului, aducînd la suprafață lanțurile, ancorele și leștul de fontă. Chiar cele patru tunuri fură trase pe uscat susținîndu-le de niște butoiașe goale.

Atît arsenalul, cît și camera și magazia Casei de Granit se îmbogățiseră. Pencroff, care veșnic își făcea planuri mărețe, vorbea despre înființarea unei baterii de coastă, la intrarea în canal și la gura rîului, și își lua răspunderea să țină la respect cu cele patru tunuri orice flotă „oricît de puternică ar fi fost ea”, care s-ar fi aventurat în apele insulei !

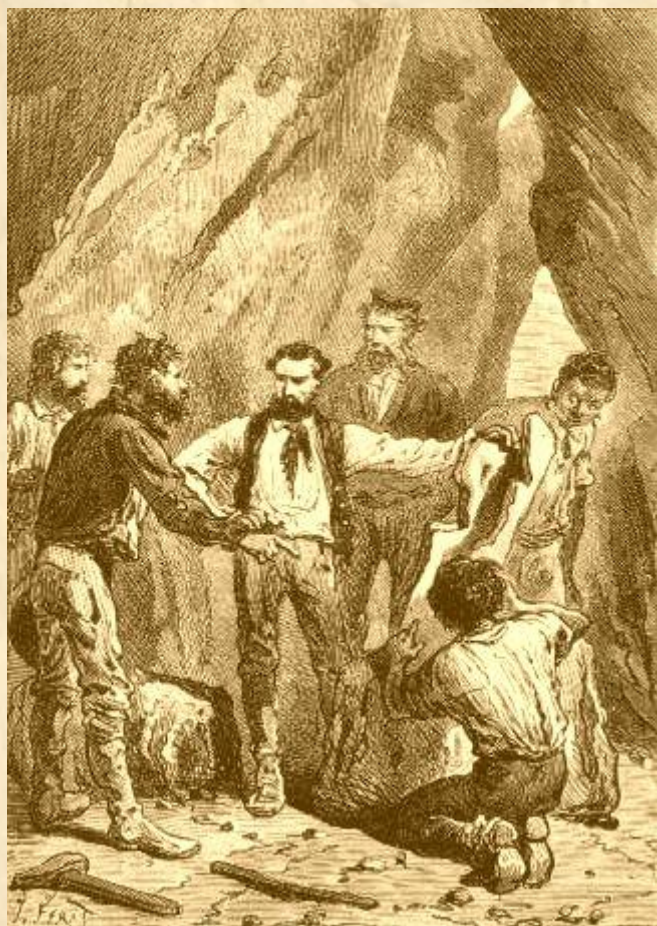
Pe neașteptate, cînd nu mai rămăsese decît scheletul nefolositor al bricului, timpul se strică și continuă opera de distrugere. Cyrus Smith avusese de gînd să arunce epava în aer pentru a-i culege apoi rămășițele pe plajă. Dar vijelia puternică ce se pornise le cruță praful de pușcă. În noaptea de 23 spre 24, corpul vasului fu complet dislocat și o parte din epavă zvîrlită pe plajă.

De prisos să se mai spună că Cyrus Smith nu dădu de urma jurnalului de bord, cu toate că cercetase cu de-amănuntul dulapurile de pe dune. Se vede că pirații nimiciseră toate hîrțile ce vorbeau fie de căpitan, fie de armatorul vasului, și cum numele portului de origine nu era scris nicăieri, nu aflară nici naționalitatea bricului. Totuși, după anumite particularități, Ayrton și Pencroff socotiră că fusese construit în Anglia.

După o săptămînă nu mai rămăsese nimic din corabie. Resturile ei se risipiseră, iar încărcătura îmbogățise magaziiile Casei de Granit.

Taina acestei ciudate nimiciri nu s-ar fi lămurit niciodată, dacă în ziua de 30 noiembrie, Nab, care se plimba pe plajă, n-ar fi găsit un cilindru gros de fier, ce purta urma unei explozii. Cilindrul era strîmbat și sfîrtecat, ca și cum ar fi suferit acțiunea unor substanțe explozive.

Nab dădu bucata de metal inginerului, care lucra cu tovarășii săi în atelierul de la Cămin.

Cyrus Smith cercetă cu atenție cilindrul, apoi spuse, întorcându-se spre Pencroff:

—Dragul meu, mai ești de părere că bricul Specdy nu s-a scufundat de pe urma unei ciocniri ?

—Da, domnule Cyrus, răspunse marinarul. Știți ca și mine că nu există stînci în canal.

—Dar dacă s-ar fi lovit de bucata asta de fier? spuse inginerul, întinzîndu-i cilindrul spart.

—Ce, de bucățica asta de țeava ? strigă neîncrezător Pencroff.

—Dragii mei, vă amintiți că, înainte de a se scufunda, bricul a fost ridicat de o adevărată trombă de apă ?

—Da, domnule Cyrus, răspunse Harbert,

—Ei bine, vreți să știți ce-a

determinat apariția trombei ? E lucrul pe care îl vedem aici, spuse inginerul, arătînd tubul spart.

—Fierul ăsta ? se miră Pencroff.

—Da ! Cilindrul acesta, care de fapt este restul unei torpile,

—O torpilă ! strigară toți deodată.

—Și cine să fi așezat torpila ? întrebă Pencroff, care nu voia să se dea bătut.

—Tot ce vă pot spune, e că nu sînt eu acela ! răspunse Cyrus Smith. Totuși torpila a fost așezată în canal, și singuri v-ați dat seama de forța ei cu totul neobișnuită !

CAPITOLUL V

Ce spune inginerul. Presupuneri mărețe ale lui Pencroff. Bateria de coastă. Cele patru proiectile. Ocnașii rămași în viață. Ayrton șovăie. Mărinimia lui Cyrus Smith. Pencroff este greu de înduplecat.

Și astfel, rămășița torpilei lămurea explozia submarină. Cyrus Smith, care cunoscuse în timpul războiului aceste grozave mijloace de distrugere, nu se putea înșela. Sub acțiunea cilindrului încărcat cu o substanță explozivă, nitroglicerină sau alta, apa canalului se ridicase în trombă și bricul, zguduit de o puternică lovitură, se scufundase pe loc, fără să mai poată fi tras pe uscat, atît

de mari erau stricăciunile suferite. Vasul nici n-ar fi putut rezista unei torpile în stare să distrugă o fregată cuirasată tot atît de lesne ca și o barcă de pescuit.

Da ! Totul se lămurea, totul... afară de prezența torpilei în apele canalului.

— Prieteni, încep Cyrus Smith, nu mai putem să ne îndoim că pe insulă se află o ființă misterioasă, poate un naufragiat ca și noi; vă spun toate acestea pentru ca Ayrton să afle și el despre lucrurile ciudate care s-au petrecut aici în ultimii doi ani. Cine să fie binefăcătorul necunoscut al cărui ajutor l-arn primit în atîtea împrejurări? Nu pot ști, Ce-l îndeamnă oare să se poarte astfel și să se ascundă totuși după ce ne-a făcut atîta bine ? Iar nu știu. Dar aceste binefaceri au existat și sînt de asemenea natură, încît îmi vine să cred că omul acesta dispune de puteri neobișnuite. Ayrton îi este tot atît de îndatorat ca și noi, căci, fără îndoială, același om care m-a scăpat din valuri a scris și documentul pe care l-a aruncat în drumul nostru, făcîndu-ne cunoscută situația lui Ayrton. Trebuie să mai adaug că lada, atît de bine încărcată cu tot ce ne lipsea, a fost adusă de același necunoscut, la capul Epavei, că focul aprins pe înălțimile insulei și care a ușurat întoarcerea voastră tot lui i se datorează, că alicea găsită în trupul pecariului, de el a fost trasă, că torpila, care a distrus bricul, de el a fost așezată în canal; într-un cuvînt, toate aceste fapte ciudate, pe care noi nu ni le putem explica, ființa asta misterioasă le-a pricinuit. De aceea, oricine ar fi prietenul necunoscut, naufragiat sau exilat pe această insulă, trebuie să-i fim recunoscători. Avem o datorie față de el, pe care sper că ne vom învrednici să o plătim odată.

— Ai dreptate, dragă Cyrus, răspunse Gédéon Spilett. Există o ființă cît se poate de puternică, ascunsă undeva în insulă, care a dat mult ajutor coloniei noastre. Aș putea spune că acest necunoscut pare să dispună de forțe supranaturale, dacă aș admite existența unor asemenea forțe. Să fie el acela care se pune în legătură cu noi prin puțul Casei de Granit, aflînd astfel planurile noastre ? Să fie el acela care ne-a trimis în cale sticla, cînd corabia a ieșit pentru prima oară în larg ? Să fie el acela care l-a azvîrlit pe Top din apele lacului și a ucis dugongul ? Să fie el acela care te-a salvat pe tine, Cyrus, în împrejurări atît de ciudate ? Dacă toate acestea i se datorează lui, înseamnă că necunoscutul dispune de mijloace care îi permit să stăpînească elementele naturii.

Cuvintele reporterului erau cît se poate de întemeiate. Toți își dădeau foarte bine seama de aceasta.

— Sînt sigur că necunoscutul care ne ajută stăpînește mijloace cu totul neobișnuite. Este și aici un mister, dar dacă aflăm cine e omul, dezlegăm și misterul. Acuma se pune următoarea întrebare: oare se cuvine să respectăm discreția binefăcătorului nostru, care ne ajută fără să se arate, sau trebuie dimpotrivă să facem totul ca să ajungem pînă la el? Ce părere aveți ?

— Părerea mea este, răspunse Pencroff, că oricine o fi el, e un om de treabă și se bucură de toată stima mea !

— Se poate, urmă Cyrus Smith, dar acesta nu e un răspuns, Pencroff.

— Domnule Cyrus, spuse Nab, cred că oricît l-am căuta pe domnul de care vorbiți, nu l-am găsi decît atunci cînd ar dori el singur să-l găsim.

— Ai foarte multă dreptate, Nab, răspunse Pencroff.

— Și eu sînt de părerea lui Nab, zise Gédéon Spilett, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să-l căutăm peste tot. Fie că-l găsim, fie că nu-l găsim, vom ști cel puțin că ne-am făcut datoria.

— Dar tu, copilul meu, ce părere ai ? întrebă inginerul, întorcîndu-se către Harbert.

— Cît aş vrea să-i mulțumesc aceluia care v-a salvat pe dumneavoastră, strigă Harbert, a cărui privire strălucea. Să-i mulțumesc că ne-a salvat apoi și pe noi toți.

— Bine zici, răspunse Pencroff, și eu aş vrea să-i mulțumesc, și noi toți am vrea ! Nu sînt curios din fire, dar ce n-aș da să văd chipul acestei făpturi cu totul neobișnuite. Trebuie să fie frumos, înalt, zdravăn, cu o barbă minunată, cu părul ca, niște raze și cred că stă întins pe nori și ține o bilă mare în mînă !

— Bine, Pencroff, spuse Gédéon Spilett, dar tu îl înfățișezi așa cum e zugrăvit în biserici dumnezeu !

— O fi, domnule Spilett, răspunse marinarul, dar eu așa mi-l închipui!

— Și dumneata, Ayrton, ce crezi ? întrebă inginerul.

— Domnule Smith, răspunse Ayrton, în această chestiune nu am nici o părere. Ceea ce veți face, va fi bine făcut. Dacă hotărîți că pot lua parte la cercetările dumneavoastră, voi fi gata să vă urmez.

— Mulțumesc, Ayrton, aş dori totuși un răspuns direct la întrebarea mea. Știi bine că ești tovarășul nostru; de mai multe ori ți-ai pus viața în primejdie pentru noi, de aceea, trebuie să-ți spui și dumneata părerea cînd e vorba de o hotărîre însemnată. Vorbește !

— Domnule Smith, răspunse Ayrton, eu gîndesc că trebuie cu orice chip să dăm de binefăcătorul nostru necunoscut. Poate este singur. Poate că suferă și el. Poate că-i putem da și noi vreun ajutor. Și eu am o datorie față de acest om. Doar el a putut veni pînă la insula Tabor, unde a găsit biata ființă pe care ați cunoscut-o, el este acela care v-a dat de veste că trăiește pe insulă un nenorocit care trebuie salvat. Lui trebuie să-i mulțumesc că am devenit iarăși om. Nu, nu-l voi uita niciodată !

— Atunci s-a hotărît, spuse Cyrus Smith. Vom începe de îndată cercetările. Nu vom lăsa nici un colț de insulă necercetat. Vom scotoci ungherele cele mai tainice și prietenul nostru necunoscut ne va ierta, înțelegînd ce ne îndeamnă s-o facem.

Cîteva zile, pionierii se îndeletniciră cu cositul fînului și cu secerișul grîului. înainte de a porni așa cum plănuiseră la cercetarea părților încă necunoscute ale insulei, ei socoteau că trebuiau făcute toate lucrările ce nu sufereau amîinare. Era anotimpul în care se recoltau diferite legume provenite din răsadurile aduse de pe insula Tabor. Totul trebuia pus la adăpost. Din

fericire, era loc destul la Casa de Granit. Toate produsele coloniei erau adunate acolo, așezate cu chibzuială și pe cât se părea la loc sigur. În mijlocul masivului de granit n-avea să le fie teamă de umezeală. Mai multe scobituri ce se aflau în coridorul de sus fură mărite fie cu târnăcopul, fie cu fulminant și Casa de Granit deveni un antrepozit general, în care se păstrau proviziile, munițiile, instrumentele și uneltele, într-un cuvânt zestrea toată a coloniei.

Tunurile bricului erau niște piese frumoase, din oțel turnat, pe care, în urma stăruințelor lui Pencroff, le ridicară cu macaraua pînă la intrarea Casei de Granit; între ferestre făcură niște deschizături, și așezară tunurile cu gurile, lor lucioase, căscate la marginea peretului de granit. De la înălțimea casei, gurile de foc vegheau asupra întregului golf al Uniunii, locul devenind astfel un mic Gibraltar. Orice vas ar fi pătruns în golf, în largul ostrovului, ar fi fost supus focului acestei baterii aeriene.

— Domnule Cyrus, spuse într-o zi Pencroff, bateria noastră este gata. Ce-ar fi să încercăm cît de departe bate ?

— Crezi că e nevoie de așa ceva ? întreabă inginerul.

— Mare nevoie, domnule Cyrus ! Altfel de unde să știm la ce depărtare putem trimite drăguțele de ghiulele cu care ne-am aprovizionat ?

— Să încercăm, Pencroff, răspunse inginerul. Dar sînt de părere să nu întrebuițăm praful de pușcă, de care nu vreau să mă ating, ci piroxilul, care nu va lipsi niciodată.

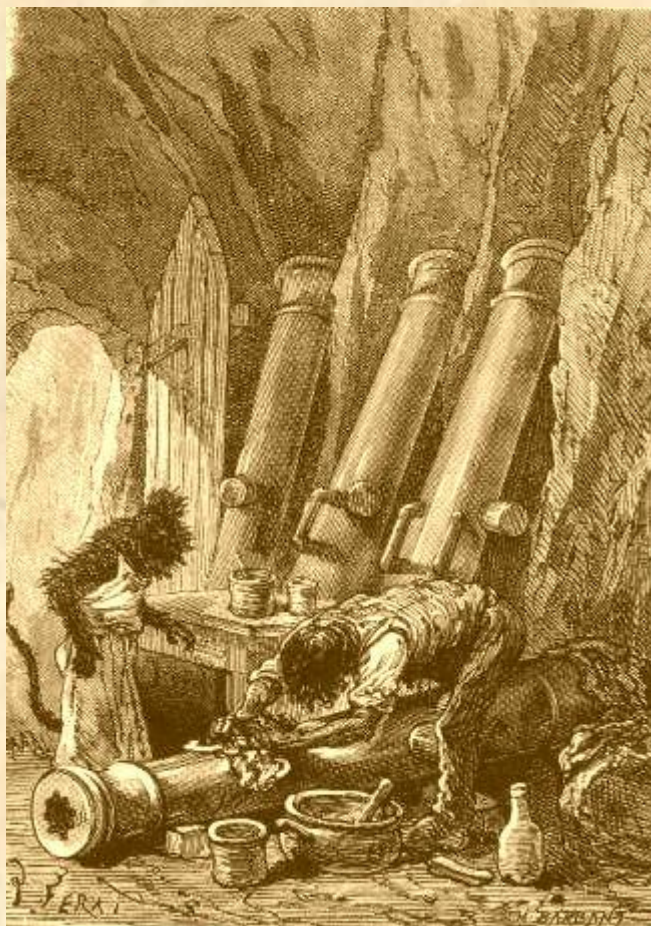
— Crezi că au să reziste tunurile la explozia piroxilului ? întreabă reporterul, dornic să încerce bateria.

— Cred că vor rezista. De altfel, vom fi prevăzători.

Inginerul avea toate motivele să fie mulțumit de tunuri. Erau din oțel și se încărcau prin culată, suportînd desigur o încărcătură mare și avînd astfel o rază de acțiune foarte întinsă.

Se știe că traiectoria unei ghiulele trebuie să fie cît mai întinsă, pentru ca proiectilul să cadă cît mai departe. Lucrul acesta se obține imprimînd ghiulelei o cît mai mare viteză inițială.

— De aceea, spuse Cyrus Smith, viteza inițială este determinată de cantitatea de praf de pușcă folosită. Prin urmare, avem nevoie de tunuri fabricate dintr-un material rezistent și oțelul este fără îndoială metalul cel mai

potrivit. Tunurile noastre fiind fabricate din oțel bun, cred că vor rezista la presiunea gazelor, provocate de aprinderea piroxilului, și ghiulelele vor bate departe.

—O să știm noi totul după ce le încercăm ! spuse Pencroff.

Cele patru tunuri erau în bună stare. După ce le scosese din apă, marinarul le curățase cu deosebită grijă. Ore întregi nu făcuse altceva decât să le frece, să le ungă, să le Instruiască și să le curețe mecanismul. Și acum, tunurile păreau noi, tot atât de strălucitoare ca pe bordul unui vas.

În ziua de 8 noiembrie, în prezența tuturor membrilor coloniei, de lângă care nu lipseau nici Jup și Top, cele patru tunuri fură încărcate pe rând. Le încărcară cu piroxil, ținând seama că puterea lui explozivă este de patru ori mai mare decât a prafului de pușcă obișnuit, apoi așezară și proiectilele de formă eilindrică-conică.

Pencroff ținea capătul fitilului, gata să-i dea foc.

La un semn al lui Cyrus Smith, ghiuleaua țîșni din țeava, îndreptîndu-se spre mare, trecu peste insula cea mică, pierzîndu-se în larg, la o depărtare greu de apreciat cu exactitate.

Al doilea tun fu îndreptat spre stîncile de la marginea capului Epavei și proiectilul se sfărîmă de o stîncă la trei mile de Casa de Granit-

A doua lovitură fusese trasă de Harbert, care era foarte mîndru că țintise atât de bine. Dar Pencroff se simți și mai mîndru de îndemînarea copilului său drag!

Al treilea proiectil fu îndreptat spre dunele care alcătuiau coasta de sud a golfului Uniunii; ghiuleaua căzu în nisip, la o depărtare de patru mile și, după ce ricoșă, se pierdu în mare într-un nor de spumă.

La al patrulea tun, Cyrus Smith mări încărcătura, ca să-i încerce puterea maximă. Se traseră cu toții la o parte, pentru a se feri de o eventuală explozie și fitilul fu aprins de la distanță, folosindu-se o sfoară lungă.

Răsuna o detunătură asurzitoare, dar tunul rezistă. Pionierii se repeziră la fereastră și văzură proiectilul ciuntind în trecere stîncile de la capul Mandibulei, la o depărtare de cinci mile de Casa de Granit, și pierzîndu-se apoi în golful Rechinului.

—Ei, domnule Cyrus, strigă Pencroff, ale cărui urale păreau să se ia la întrecere cu detunăturile. Ce spuneți de artileria noastră ? N-au decât să se adune toți pirații Pacificului în fața Casei de Granit. Nu va putea debarca niciunul fără voia noastră !

—Crede-mă, Pencroff, răspunse inginerul, că m-aș lipsi cu plăcere de asemenea încercare.

—Fiindcă veni vorba, reluă marinarul, ce ne facem cu cei șase nemernici care se plimbă pe insulă ? Li lăsăm să umble în voie prin pădurile și lanurile noastre ? Pirații ăștia sînt niște adevărați jaguari și merită să-i vînezi ca pe fiare. Ce părere ai, Ayrton ?

Ayrton șovăi să răspundă și lui Cyrus Smith îi păru rău de întrebarea nesocotită a lui Pencroff. Fu foarte stingherit când Ayrton răspunse într-un târziu cu o voce sfioasă:

—Și eu am fost un jaguar dintr-ăștia, domnule Pencroff, așa că n-am dreptul să vorbesc...

Se depărta apoi încet. Pencroff înțelese.

—Mare dobitoc mai sînt și eu ! strigă el. Sărmanul Ayrton ! Cred totuși că aici are dreptul să vorbească, ca și oricare dintre noi...

—Desigur, spuse Gédéon Spilett, dar rezerva aceasta îi face cinste și se cuvine să respectăm acest sentiment al lui despre trecutul său trist...

—Am înțeles, domnule Spilett, răspunse marinarul, și n-o să se mai întîmple. Mai bine îmi mușc limba decît să-l mai mîhnesc pe Ayrton. Dar să revenim la întrebarea mea. Cred că bandiții aceștia trebuie tratați fără milă și ar fi mai bine să curățăm insula de ei.

—Asta e părerea ta, Pencroff? întrebă inginerul,

—Bineînțeles.

—Nu crezi că ar fi bine să constatăm mai întîi vreun act dușmănos din partea lor, înainte de a-i urmări fără milă ?

—Ce-au făcut nu v-ajunge ? întrebă Pencroff, care nu înțelegea șovăielile inginerului.

—Poate că se vor schimba, spuse Cyrus Smith, poate că se căiesc...

—Să se căiască ei ! strigă marinarul, dînd din umeri.

—Pencroff, gîndește-te la Ayrton ! spuse atunci Harbert, apucînd mîna marinarului. Și el s-a transformat, devenind un on cinstit!

Pencroff își privi tovarășii, unul după altul. Nu și-ar fi închipuit că propunerea lui ar putea fi întîmpinată cu atîtea șovăieli. Firea lui aspră nu-i îngăduia nici o cruțare față de acești tîlhari care debarcaseră pe insulă, ciracii lui Bob Harvey, niște ucigași pe care îi socotea fiare, ce trebuiau stîrpite fără nici un fel de remușcare.

—Ia te uită ! strigă el. Toată lumea e împotriva mea ! Vreți să fiți mărinimoși cu nemernicii ăștia ? Fie ! Dar să nu ne pară rău !

—Nu ne paște nici o primejdie dacă umblăm cu băgare de seamă, spuse Harbert.

—Hm ! făcu reporterul, care nu se amestecase pînă atunci. Sînt șase și bine înarmați. Dacă fiecare dintre ei se ascunde într-un colt și trage asupra unuia dintre noi, ajung repede stăpînii insulei.

—De ce n-au făcut-o pînă acum ? zise Harbert. Desigur, pentru că nu avea nici un rost s-o facă. De altminteri, și noi sîntem șase !

—Bine ! Bine! mormăi Pencroff, pe care nimic nu-l putea convinge să-și schimbe părerea. Să-i lăsăm pe „bieții oameni” să-și vadă de treabă și să nu ne mai gîndim la ei !

— Hai, Pencroff, spuse Nab, nu te arăta mai rău decît ești! Sînt sigur că dacă nenorociții ăia s-ar afla în fața ta, în bătaia puștii tale, n-ai trage asupra lor...

— Ba i-aș doborî ca pe niște cîini turbați, Nab, răspunse Pencroff rece, Pencroff, spuse inginerul, întotdeauna ai ținut seama de părerile mele. N-ai vrea să ții seama de ele și în această împrejurare?

— Voi face așa cum spuneți, domnule Smith, răspunse marinarul, cu jumătate de gură.

— Dacă-i așa, să așteptăm și să nu atacăm decît atunci cînd vom fi atacați.

Astfel, ei hotărîră - deși Pencroff se arăta neîncrezător - că nu vor ataca bandiții, dar că vor fi pregătiți pentru orice eventualitate. La urma urmei, insula era mare și mănoasă. Dacă vreo fărîmă de cînte mai dăinuia în sufletul lor, ticăloșii se mai puteau îndrepta. Interesul lor era să înceapă o viață nouă. De aceea, măcar din simplă omenie, pionierii trebuiau să aștepte. Ei știau că nu vor mai putea să umble de colo, colo în liniște și fără griji. Pînă în clipa de față se păziseră numai de fiare, dar de acum înainte șase ocnași, dintre cei mai răi, trăiau pe insulă. Greu lucru — fără îndoială; și alți oameni, mai puțin curajoși, s-ar fi temut de această primejdie.

Deocamdată, dreptatea nu era de partea lui Pencroff, ci de partea celorlalți. Ce urma să fie mai tîrziu ? Rămînea de văzut.

CAPITOLUL VI

Planuri de expediție. Ayrton la stîină. O vizită la portul Balonului. Observațiile făcute de Pencroff pe bordul corăbiei Bonadventure. Telegramă la stîină. Ayrton nu răspunde. Plecarea. De ce nu funcționează firul. O detunătură.

Preocuparea de căpetenie a pionierilor rămase însă explorarea întregii insule și prin aceasta urmăreau acum, în primul rînd, să descopere ființa misterioasă a cărei existență devenise neîndoielnică și în al doilea rînd să vadă ce deveniseră pirații, unde sălășluiau, ce fel de viață duceau și la ce se puteau aștepta din partea lor,

Cyrus Smith dorea să plece cît mai repede. Socotind însă că expediția va dura mai multe zile, hotărîră să transporte cu căruța diferitele lucruri trebuitoare popasului în aer liber. Însă tocmai atunci, unul dintre onaggași era rănit la un picior și astfel fură nevoiți să amîne plecarea cu o săptămîină. În cele din urmă stabiliră că vor putea porni negreșit în ziua de 20 noiembrie. Luna noiembrie corespunde în acele ținuturi lunii mai din emisfera boreală. Se făcuse deci vreme frumoasă și soarele trecînd prin dreptul tropicului Capricornului, zilele erau foarte lungi. Prin urmare, nimic mai potrivit pentru o asemenea călătorie, care, chiar dacă nu-și atingea ținta, îngăduia totuși pionierilor să

descoperire noi produse naturale și să cerceteze pădurile Far-West-ului, care după cum știm se întindeau pînă la capătul peninsulei Serpentine.

Cele nouă zile pînă la plecare le închinărilor diferitelor munci ce rămăseseră neisprăvite, pe platou.

De asemenea, trebuia ca Ayrton să se repeadă pînă la stîna, ca să vadă de animale. Hotărîră ca el să zăbovească acolo două zile și să nu se întoarcă la Casa de Granit decît după ce le va fi pregătit nutreț din belșug.

La plecare, Cyrus Smith îl întrebă dacă nu vrea să fie întovărășit de vreunul dintre pionieri, căci acum nu se mai simțeau în siguranță ca altădată.

Ayrton răspunse că n-are nevoie de ajutor și că lui nu-i este frică de nimic. Mai spuse că dacă se va întîmpla ceva neobișnuit, la stîna sau în împrejurimi, îi

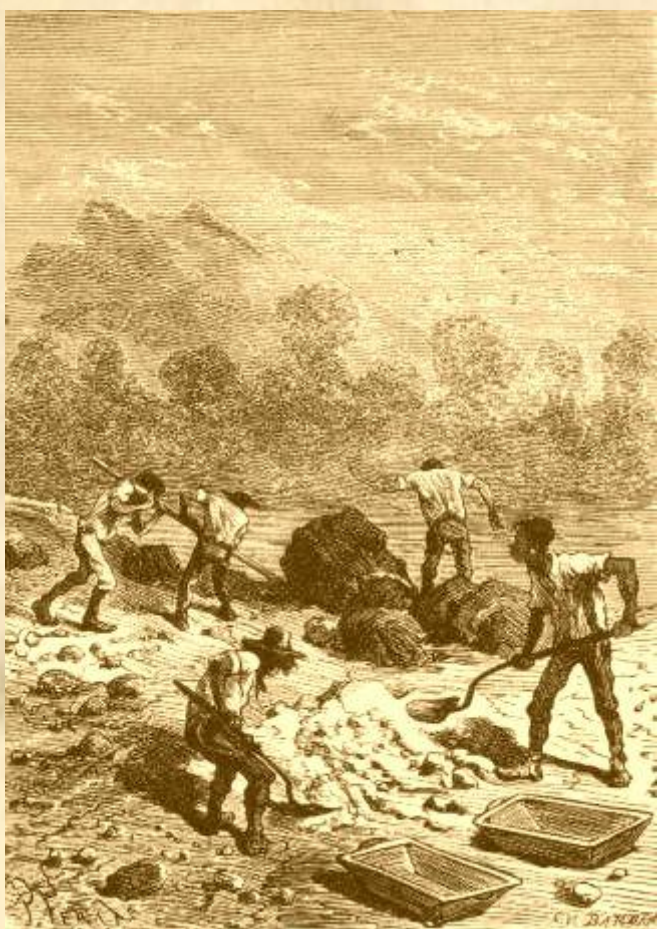
va înștiința de îndată printr-o telegramă.

Ayrton plecă deci în zorii zilei de 8 noiembrie, cu căruța la care era înhămat un singur onaggas. Două ore mai tîrziu, soneria electrică vestea că găsise totul în ordine la stîna, în ultimele două zile, Cyrus Smith adusese la îndeplinire un proiect, care avea să pună Casa de Granit pentru totdeauna la adăpost de atacuri neașteptate. Dorea să ridice nivelul lacului în așa fel, încît să camufleze cu totul gura fostei scurgeri, care fusese zidită și era pe jumătate ascunsă printre ierburi. Nimic mai ușor! Ajungea să înalțe cu două, trei picioare nivelul apelor lacului, pentru a acoperi în întregime locul unde fusese canalul de scurgere.

Pentru a ridica nivelul apelor lacului, era destul să se construiască două stăvilare, unul pe rîul Cascadei și celălalt pe pîrîul Glicerinei. Pionierii se așternură toți pe treabă și muncind cu rîvnă, ridicară niște zăgazuri de șapte-opt picioare lungime și de trei picioare lățime, construite din blocuri de piatră, cimentate.

După terminarea lucrării, era greu de bănuir că la capătul sudic al lacului existase cîndva un canal prin care se scurgeau apele.

Păstrare bineînțeleasă mica derivație prin care se scurgea apa trebuitoare rezervorului din Casa de Granit și funcționării ascensorului, îngrijindu-se ca ea să aibă un debit continuu. O dată ce se ridica ascensorul, locuința lor atît de confortabilă și de sigură era pusă la adăpostul oricărei surprize și oricărui atac.

Deoarece lucrarea fu gata destul de repede, Pencroff, Gédéon Spilett și Harbert avură timp să se repeadă pînă la portul Balonului. Marinarul dorea să știe dacă micul golf, în care era ancorată corabia lui, fusese călcat de ocași.

— Domnii ăștia, spuse el, s-au aciuat tocmai pe coasta sudică. Dacă le-a dat în gînd s-o ia de-a lungul țărmului, mi-e teamă să nu fi descoperit și micul nostru port și, în cazul acesta, nu mai dau doi bani pe vasul nostru !

Deoarece temerile marinarului erau destul de întemeiate, o vizită la portul Balonului era cît se poate de necesară.

În după-amiaza zilei de 10 noiembrie, marinarul și tovarășii lui porniră bine înarmați. Pencroff vîrî, în văzul tuturor, cîte două gloanțe în fiecare țeava a puștii, dînd din cap amenințător, lucru ce nu prevestea nimic bun pentru oamenii sau „fiarele” ce-i vor ieși în cale. Gédéon Spilett și Harbert luară și ei cîte o pușcă și îndată, după prînz, părăsiră toți trei Casa de Granit.

Nab îi întovărăși pînă la cotul rîului Mercy, ridicînd podețul după trecerea lor. Calatorii trebuiau să-și vestească întoarcerea printr-o împușcătură și, la auzul acestui semnal, Nab avea să restabilească legătura între cele două maluri.

Micul grup o apucă în direcția portului de pe coasta sudică. Distanța era doar de trei mile și jumătate, totuși, Gédéon Spilett și tovarășii săi o străbătură în două ore și jumătate. Cercetară cu-de-amănuntul toată marginea pădurii, precum și mlaștina Tadornelor. Nu găsiră nici o urmă a fugarilor, care, neștiind cîți locuitori are insula, se ascuseseră desigur într-un loc mai greu de descoperit.

Cînd ajunseră la destinație, Pencroff zări cu multă plăcere corabia ancorată la locul ei, în micul golf al portului. De altfel, portul Balonului era atît de bine ascuns între stîncile înalte, încît nu putea fi descoperit nici dinspre mare, nici dinspre uscat.

— Mă bucur că ticăloșii n-au trecut încă pe aici, spuse Pencroff. Șerpilor de soiul ăsta le plac ierburile înalte, așa că s-au ascuns prin pădurea Far-West

— Cu atît mai bine. Dacă ar fi pus mîna pe vasul nostru, adăugă Harbert, l-ar fi luat și noi n-am mai fi putut merge în insula Tabor.

— Într-adevăr, răspunse reporterul, și drumul acela este foarte, necesar. Trebuie să lăsăm acolo un document care să indice situația insulei Lincoln și noua reședință a lui Ayrton, căci în cazul că se întoarce yachtul scoțian, să știe unde să vină.

— Din fericire, vasul nostru e aici, domnule Spilett, răspunse marinarul, și atît vasul, cît și echipajul sînt gata de plecare .

— Cred, Pencroff, că vom porni de îndată ce vom isprăvi cu expediția în insulă. Poate că necunoscutul nostru, dacă îl vom găsi, ne va spune multe despre insulele Lincoln și Tabor. Să nu uităm că el este fără îndoială autorul documentului și că s-ar putea să știe ceva și despre întoarcerea yachtului.

— Ei, drace ! strigă Pencroff. Cine să fie și omul ăsta ? El ne cunoaște pe noi, iar noi nu-l cunoaștem. Dacă nu este decît un simplu naufragiat, de ce se

ascunde ? Noi sîntem oameni cumsecade și tovarășia oamenilor cumsecade e plăcută orișicui. Să fi venit aici de bună voie ? Poate să părăsească insula cînd vrea ? Se mai află aci ? Să fi plecat ?...

Tot vorbind, Pencroff, Harbert și Gédéon Spilett se urcară în corabie și se plimbau pe punte. Deodată, marinarul, care examina butucul în jurul căruia era înfășurat odgonul ancorei, strigă:

— Ce-o mai fi și asta ?

— Ce s-a întîmplat ? întrebă reporterul.

— Nodul ăsta nu l-am făcut eu !

Și Pencroff arată o frînghie, care lega odgonul de butuc, împiedicîndu-l astfel să alunece.

— Cum, nu l-ai făcut dumneata ? întrebă Gédéon Spilett.

— Nu ! Pot să jur. E un nod simplu, și eu fac nodul marinăresc.

— Poate că te înșeli, Pencroff?

— Nu mă înșel de loc afirmă marinarul. Lucrurile astea se fac după cum le-ai deprins, odată și întotdeauna în același fel.

— Atunci crezi că ocnașii au trecut pe aici ? întrebă Harbert.

— Nu știu, răspuse Pencroff, dar ceea ce este sigur, e că ancora corăbiei a fost ridicată și apoi aruncată din nou. Și mai avem o dovadă: cablul a fost desfășurat și garnitura lui nu se mai află acolo unde am lăsat-o. Vă spun încă o dată că cineva s-a folosit de vasul nostru !

— Dacă ocnașii s-ar fi servit de el, l-ar fi jefuit sau ar fi fugit...

— Să fugă ?... Unde ?... Spre insula Tabor ?... răspuse Pencroff. Credeți că ei s-ar aventura în larg pe un vas atît de mic ?

— De altfel, ar fi trebuit să știe mai întîi de existența insulei, murmură Gédéon Spilett,

— În orice caz, sînt sigur că vasul a făcut un drum fără noi !

Marinarul era atît de convins, încît nici Gédéon Spilett, nici Harbert nu-l putură contrazice. În orice caz, vasul se urnise din loc, de cînd îl adăpostise în golf. Pentru marinar nu exista nici un fel de îndoială; ancora fusese ridicată și apoi aruncată din nou. Aceste manevre n-aveau nici un rost, dacă vasul n-ar fi făcut un drum.

— Dar cum de nu l-am văzut trecînd în larg ? întrebă reporterul, care făcea presupunerile cele mai diferite.

— Ei, domnule Spilett, îi răspuse marinarul, e de ajuns să pleci noaptea, cu un vînt bun în spate și în două ore nu mai poți fi zărit de pe insulă .

— Bun, urmă Gédéon Spilett, dar mă mai întreb: de ce-au luat ocnașii corabia noastră și apoi de ce-au mai adus-o înapoi ?

— Domnule Spilett, răspuse marinarul, să trecem încă un lucru pe lista întîmplărilor nelămurite și să nu ne mai gîndim. Deocamdată, bine că *Bonadventure* este aici. Dacă din nefericire ocnașii pun mîna pe ea, s-ar putea să n-o mai găsim pe locul ăsta !

— Atunci, Pencroff, spuse Harbert, poate că e mai bine să tragem vasul în fața Casei de Granit ?

— Da și nu, răspunse marinarul, sau mai bine zis nu. Gura râului Mercy nu este un loc bun pentru o corabie. Sînt prea mari valurile pe acolo.

— Atunci s-o tragem pe nisip la poalele Căminului ?...

— Poate că... da... răspunse Pencroff. În orice caz de vreme ce tot părăsim Casa de Granit pentru un timp mai îndelungat, socot că vasul se află în mai multă siguranță aci și că am face bine să-l lăsăm pe loc, pînă cînd vom curăți insula de ocnași.

— Aceasta este și părerea mea, spuse reporterul. Cel puțin dacă se strică vremea, va fi mai puțin primejdut aici, decît la gura râului.

— Dar dacă vin din nou pirații ? întrebă Harbert. Atunci, băiete, răspunse Pencroff, ei tot îl vor căuta în altă parte dacă nu-l vor găsi aici și, în lipsa noastră, nimic nu-i va împiedica să pună rîna pe el ! Hotărît, sînt de părerea domnului Spilett. Lăsăm vasul în portul Balonului. La întoarcere, dacă n-am curățit insula de ocnași, cred însă că va fi mai bine să ținem vasul sub ochii noștri pînă cînd nu ne vom mai teme de atacuri neplăcute.

— Bine ! S-o pornim ! spuse reporterul.

Întorși la Casa de Granit, Pencroff, Harbert și Gédéon Spilett povestiră inginerului cele petrecute și el încuviință în totul măsurile luate de ei. Mai mult, făgădui chiar marinarului să studieze posibilitatea construirii unui port artificial în apropierea Casei de Granit, pentru ca vasul să fie în permanență supravegheat de ei.

În aceeași seară, trimiseră o telegramă lui Ayrton, cu rugămintea de a aduce de la stîna o pereche de capre, pe care Nab dorea să le aclimatizeze pe pășunile platoului. Lucru ciudat, Ayrton nu confirmă primirea telegramei, după cum obișnuia să facă. Inginerul se miră. Totuși se putea ca Ayrton să nu fi fost la stîna cînd telegrafiaseră sau chiar să fie în drum spre Casa de Granit. Trecuseră două zile de la plecarea lui și rămăsese stabilit ca pînă în seara zilei de 10 noiembrie, sau cel mai tîrziu în dimineața de 11 noiembrie să se întoarcă acasă.

Pionierii îl așteptară deci pe Ayrton; Nab și Harbert căutau să fie mereu în apropierea podului, ca să-l coboare de îndată ce tovarășul lor va sosi.

Dar, pînă la zece seara, nici urmă de Ayrton. Hotărîră să trimită încă o telegramă, prin care să ceară un răspuns grabnic.

Soneria Casei de Granit rămase însă mută !

Pionierii deveniră foarte neliniștiți. Ce să se fi întîmplat ? Ayrton să nu mai fie la stîna sau nu mai era liber ? Era oare bine pentru ei să se ducă acolo în timpul nopții ? Discutară cu aprindere. Unii erau de părere să plece, alții să rămînă.

— Dar, spuse Harbert, poate s-a întîmplat ceva cu aparatul electric, de aceea nu funcționează ?

— Tot ce se poate, întări reporterul.

— Să lăsăm totul pe mâine, spuse Cyrus Smith. Se poate ca Ayrton să nu fi primit telegrama noastră sau ca noi să n-o fi primit pe a lui.

Așteptară pînă dimineața; se înțelege însă că erau foarte îngrijorați.

În zorii zilei, Cyrus Smith telegrafie din nou, fără să primească răspuns.

Făcu încă o încercare; nici un răspuns.

— Haideți la stîină ! strigă el.

— Înarmați pînă în dinți! adăugă Pencroff.

Totodată hotărîră să nu lase casa singură, așa că Nab rămase la Casa de Granit. El trebuia să-și însoțească prietenii pînă la pîrîul Glicerinei, să ridice podul și apoi să pîndească, ascuns după un copac, întoarcerea lor sau a lui Ayrton.

Dacă se iveau pirații, el trebuia să încerce să-i oprească cu focuri de armă și dacă nu izbutea, urma să se adăpostească în Casa de Granit, unde se afla în deplină siguranță, dacă ridica ascensorul.

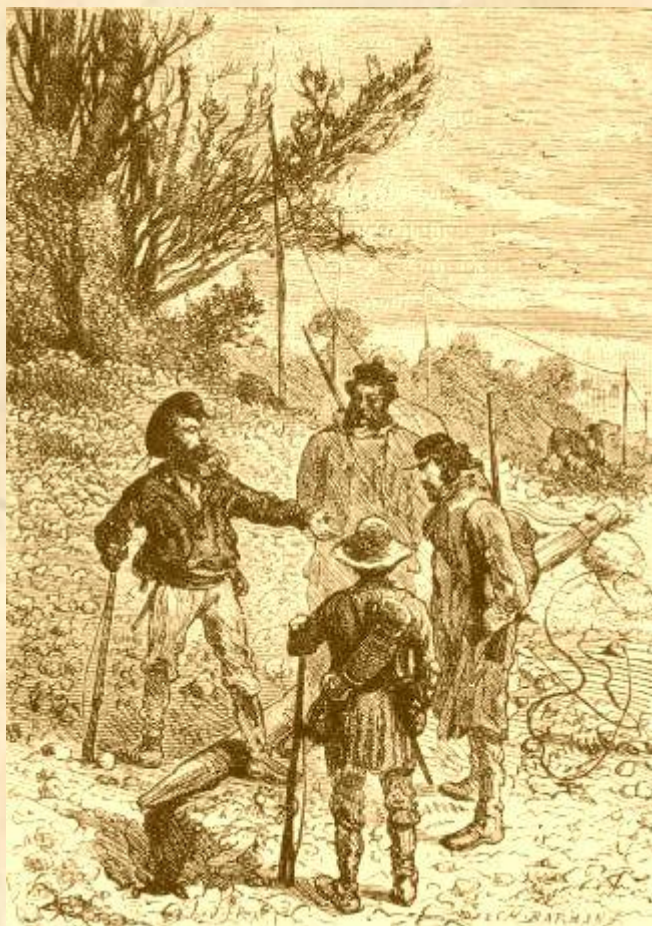
Cyrus Smith, Gédéon Spilett, Harbert și Pencroff voiau să se ducă de-a dreptul la stîină. Dacă nu-l găseau pe Ayrton, erau hotărîți să cerceteze împrejurimile.

La șase dimineața, inginerul și cei trei tovarăși ai săi trecură pîrîul Glicerinei și Nab se așază la pîndă pe malul stîng al apei, la adăpostul unei mici teșituri, ascunsă de conifere uriașe.

Lăsînd în urmă platoul Grande-Vue, pionierii luară de îndată drumul stînei. Purtau puști și erau gata să tragă la cea mai mică mișcare. Carabinele și puștile erau încărcate cu gloanțe.

De o parte și de alta a drumului creșteau desișuri mari, în care ușor se puteau ascunde răufăcători înarmați, ceea ce însemna că locul era foarte primejdios.

Pionierii mergeau repede, fără să vorbească. Top alerga în fața lor, zbenguindu-se pe drum sau intrînd din cînd în cînd în pădure, dar fără să dea semne de neliniște. Oamenii aveau toată încrederea în credinciosul lor cîine, fiind siguri că lătratul lui avea să le vestească de îndată orice semne de primejdie.

Pe drum, Cyrus Smith și tovarășii săi controlau firul telegrafic, care lega stîna de Casa de Granit. Făcuseră două mile, fără să găsească nici o stricăciune. Stîlpul era în stare bună, izolatoarele intacte și firul bine întins. Totuși, la un moment dat, inginerul observă că firul se lasă și într-adevăr, ajunși la stîlpul nr. 74, Harbert, care păsea în fruntea grupului, strigă:

— Firul e rupt!

Tovarășii grăbiră pasul și-l ajunseră pe băiat.

Stîlpul zăcea de-a curmezișul drumului. Firul era rupt ceea ce explica pe deplin tăcerea lui Ayrton, de vreme ce legătura dintre stîna și Casa de Granit era întreruptă.

— Stîlpul ăsta n-a fost trîntit de vînt, observă Pencroff.

— Nu, spuse Gédéon Spilett. Pămîntul a fost scormonit la baza stîlpului, care a fost smuls de mîna de om.

— Și firul a fost rupt, adăugă Harbert, arătînd cele două capete ale sîrmei, care se vedeau că fuseseră rupte.

— Ruptura e făcută de curînd ? întrebă Cyrus Smith.

— Da, răspunse Harbert, asta e sigur.

— La stîna. Haidem iute la stîna ! strigă marinarul.

Pionierii se aflau la jumătatea drumului dintre Casa de Granit și stîna, și mai aveau de făcut două mile și jumătate. O luară la fugă.

Se temeau să nu se fi întîmplat o nenorocire. Se putea să fi telegrafiat Ayrton și ei să nu fi primit nimic din cauza ruperii cablului. Ceea ce îi neliniștea mai mult era faptul că Ayrton, care făgăduise să se întoarcă în ajun, nu se arătase nici pînă acum. Legătura dintre stîna și Casa de Granit nu fusese degeaba întreruptă și cine altcineva decît ocnașii ar fi avut vreun interes s-o facă ?

Pionierii alergau cît îi țineau picioarele, cu inima strînsă de neliniște. Începuseră să-și îndrăgească sincer noul lor tovarăș. Aveau să-l găsească oare ucis de mîna acelor cărora le fusese șef ?

În curînd, ajunseră la brațul Pîrîlui Roșu, care străbătea pășunile. Încetiniră pasul, pentru a nu fi prea obosiți în momentul în care poate că ar fi fost nevoie să se lupte. Ridică piedica la arme, pîndind fiecare desigur de pe marginea pădurii, iar Top mîrîia într-un fel care nu prevestea nimic bun.

În sfîrșit, printre copaci zăriră gardul stîinii, care nu purta nici o urmă de violență. Poarta era închisă ca de obicei. În stîna domnea o tăcere adîncă. Nu se auzea nici behăitul muflonilor, nici vocea lui Ayrton.

— Să intrăm, spuse Cyrus Smith. Și inginerul înainta primul, în timp ce tovarășii săi stăteau la pîndă, în spatele lui, cu puștile pregătite.

Cyrus Smith ridică ivorul ușii și era cît p-aci s-o deschidă, cînd Top începu să latre cu furie. Peste gard trosni o detunătură, urmată de un țipăt de durere..

Harbert zăcea la pămînt, lovit de un glonte.

CAPITOLUL VII

Reporterul și Pencroff la stîină. Transportarea lui Harbert. Deznădejdea marinarului. Reporterul și inginerul se consultă. Tratamentul. Clipe de speranță. Cum să-l prevină pe Nab ? Un sol credincios și sigur. Răspunsul lui Nab.

Auzind țipătul băiatului, Pencroff aruncă pușca și se repezi la Harbert, strigînd:

— Ne-au omorît copilul! Copilul meu! L-au ucis ! Cyrus Smith și Gédéon Spilett se repeziră și ei; reporterul se plecă să asculte dacă inima bietului copil mai bătea.

— Trăiește, spuse el. Dar trebuie transportat...

— Unde ? La Casa de Granit e cu neputință, răspunse inginerul.

— La stîină, atunci ! strigă Pencroff.

— O clipă, spuse Cyrus Smith.

Făcu un salt spre stînga, ca să ocolească țărcul. Pe neașteptate se pomeni cu un ocnaș în față, care trase în el, străpungîndu-i cu un glonte pălăria. Dar peste cîteva secunde, ticălosul căzu înjunghiat în inimă de pumnalul lui Cyrus Smith, mai înainte de a fi avut timp să tragă un al doilea foc.

În același timp, Gédéon Spilett și marinarul săriră peste gard, dărîmară proptelele care țineau poarta închisă pe dinăuntru, se repeziră în casă, pe care o găsiră goală, și peste cîteva minute, sărmanul Harbert era întins în patul lui Ayrton.

Nu trecu mult și sosi și Cyrus Smith.

Văzîndu-l pe Harbert în nesimțire, marinarul fu cuprins de o grozavă durere. Plîngea în hohote și se lovea cu pumnii în cap. Nici inginerul, nici reporterul nu erau în stare să-l liniștească. Ei înșiși erau copleșiți de emoție și nu izbuteau să vorbească.

Totuși, făcură tot ce le stătea în putință ca să smulgă din ghearele morții pe bietul copil, care se părea că intrase în agonie. Gédéon Spilett, care trecuse prin multe în viața lui, avea cîteva noțiuni de medicină. Știa cîte ceva din toate și în multe împrejurări fusese silit să îngrijească răni pricinuite de tot felul de arme. Ajutat de Cyrus Smith, făcu tot ce-i era posibil ca să ușureze starea lui Harbert. Îi neliniștea, mai ales, starea de apatie în care se afla bolnavul, stare datorită fie pierderii de sînge, fie unei comoții, dacă din întîmplare glonțul lovise cu putere un os.

Harbert era foarte palid și pulsul lui era atît de slab încît Gédéon Spilett nu-l simțea bătînd decît la intervale mari, ca și cînd ar fi fost pe cale să se oprească, în același timp, băiatul își pierduse cunoștința — toate simptome destul de grave.

Îi dezveliră pieptul și, după ce spălară sîngele cu apă rece, văzură și rana. Era o deschizătură ovală, între a treia și a patra coastă. Pe acolo intrase glonte.

Cyrus Smith și Gédéon Spilett întoarseră copilul, care scoase un geamăt atât de slab, încât se părea că-și dă sufletul.

O altă rană însingera spatele lui Harbert și glontecele care îl lovise căzu din ea.

— Slavă domnului ! spuse reporterul, glontecele n-a rămas în trup și deci nu vom fi nevoiți să-l extragem.

— Dar inima ?... întrebă Cyrus Smith.

— Inima n-a fost atinsă, altfel Harbert ar fi murit.

— A murit! răcni Pencroff care nu auzise decât ultimul cuvânt al reporterului.

— Nu, Pencroff, răspunse Cyrus Smith. Nu! N-a murit, îi simt pulsul. Adineauri a gemut. Dar te rog, spre binele copilului tău, liniștește-te. Avem nevoie de mult sânge rece. Nu-ți pierde capul, dragul meu.

Pencroff tăcu și lacrimi mari prinseră a-i luneca pe obraji.

Gédéon Spilett încercă să-și adune amintirile și să procedeze cu metodă. Fără îndoială, glontecele intrat prin piept ieșise prin spate. Dar ce străpunsese glontecele în drumul lui ? Ce organe atinsese ? Nici un chirurg de profesie n-ar fi putut să se pronunțe atât de curînd și cu atât mai puțin reporterul.

El știa un singur lucru: trebuia să evite și să combată inflamațiile locale și febra ce se puteau ivi de pe urma acestei răni, care i-ar fi primejduit viața băiatului. Dar cu ce mijloace să împiedice inflamarea ? Mai știa că trebuie să panseze cât mai repede cele două răni, fără să mai provoace altă scurgere de sânge, căci și așa Harbert era foarte slăbit din pricina hemoragiei puternice.

Reporterul spală cele două răni cu apă rece. Harbert fu culcat pe partea stîngă și trebuia menținut în această poziție.

— Nu trebuie să se miște, spuse Gédéon Spilett. Se așază în poziția cea mai bună, pentru ca cele două răni să se poată vindeca în voie, și are nevoie de odihnă desăvîrșită.

— Cum ? Nu-l putem transporta la Casa de Granit ? întrebă Pencroff.

— Nu, Pencroff, răspunse reporterul.

Gédéon Spilett cercetă din nou, cu multă grijă, starea bolnavului. Harbert era așa de palid, încât reporterul se îngrijoră.

— Cyrus, spuse el, eu nu sînt medic... și sînt într-o cumpănă teribilă. Trebuie să mă ajuți cu sfaturile și cu experiența dumitale !

— Liniștește-te, dragul meu, răspunse inginerul, strîngînd mîna reporterului. Păstrează-ți sângele rece... Gîndește-te la un singur lucru: trebuie să-l salvăm pe Harbert!

Aceste cuvinte îl liniștiră oarecum pe Gédéon Spilett care se lăsase o clipă copleșit de deznădejde, uitînd de răspunderea ce-i revenea. Se așeză pe pat. Cyrus Smith rămase în picioare. Pencroff își rupsesse cămașa și cu gesturi mașinale pregătea feși pentru bandaje.

Gédéon Spilett îi explică lui Cyrus Smith că, după părerea lui, trebuiau să oprească mai întâi cu orice preț hemoragia, fără să închidă totuși cele două plăgi și fără să provoace cicatrizarea lor imediată, deoarece glonte străbătuse toracele și trebuia evitată acumularea puroiului în interior.

Cyrus Smith fiind de aceeași părere, hotărîră să panseze ambele răni, fără să încerce să le închidă imediat. Din fericire, marginile rănilor nu se lipiseră încă și nu era nevoie de nici o intervenție.

Dar ce mijloc aveau ei la îndemnă pentru a combate infecția ? Un asemenea mijloc îl pusese chiar natura la îndemîna lor: era apa rece, leacul cel mai puternic împotriva inflamațiilor, agentul terapeutic cel mai eficient, în cazurile grave, întrebuintat de toți medicii. Apa rece mai avea avantajul că lăsa rana în repaus absolut, izolînd-o, în primele zile, de contactul cu aerul.

Astfel gîndiră Gédéon Spilett și Cyrus Smith și judecata lor sănătoasă îi ajută să procedeze ca cei mai buni chirurghi. Așezară pe rănilor bietului Harbert comprese de pînză pe care le stropeau într-una cu apă rece.

Marinarul aprinsese focul în bucătărie și găsise în casă tot ce le trebuia. Plantele medicinale, pe care chiar băiatul le culesese pe malurile lacului Grant, slujiră la prepararea unor ceaiuri răcoritoare, îndulcite cu zahăr de arțar, pe care bolnavul le înghiți fără să-și dea seama. Avea temperatură și toată ziua și noaptea următoare trecură fără ca el să-și fi venit în fire. Viața pîlpîia slab în trupul rănitului.

Dar a doua zi, Cyrus Smith și tovarășii săi prinseră oarecare nădejde. Harbert își veni în fire. Deschise ochii și îi recunoscă pe Cyrus Smith, pe reporter, pe Pencroff. Rosti chiar două, trei cuvinte. Nu știa ce se petrecuse. Îi povestiră totul și Gédéon Spilett îl rugă să stea liniștit, spunîndu-i că viața nu-i e în prirnejdie și că rănilor i se vor cicatriza în cîteva zile. De allfel, Harbert aproape n-avea dureri și apa rece împiedica inflamarea rănilor. Totul decurgea

în mod normal, temperatura părea că nu se va urca, îndreptățindu-i să spere că rana atât de gravă nu va avea urmări fatale. Pencroff începuse să se liniștească. Se purta ca o soră de caritate sau ca o mamă care veghează la căpățiul copilului ei.

Harbert ațipi din nou, dar somnul lui părea mai liniștit.

— Mai spuneți-mi o dată că n-ați pierdut speranța, domnule Spilett! spuse Pencroff. Mai spuneți-mi o dată că-l veți salva pe Harbert!

— Da, îl vom salva ! răspunse reporterul. Rana este gravă, se poate chiar să fi străpuns plămînul, dar nu moare omul dintr-un plămîn găurit.

— Să dea Dumnezeu ! răspunse Pencroff. Bineînțeles, că în douăzeci și patru de ore de cînd se aflau la stîna, pionierii nu se gîndiseră decît la Harbert. Nu fuseseră preocupați nici de posibilitatea întoarcerii ocnașilor, nici de măsurile ce trebuiau luate pentru viitor.

Dar în ziua aceea, în timp ce Pencroff veghea la căpățiul bolnavului, Cyrus Smith și reporterul discutară despre toate aceste lucruri.

Începură prin a cutreiera stîna. Nici o urmă de Ayrton. Să se fi lăsat tîrît din nou de foștii lui complici ? Să fi fost surprins de ei la stîna ? Să fi luptat și să fi fost răpus în luptă ? Acesta părea să fie adevărul. În clipa în care Gédéon Spilett sărise gardul, el zărise pe unul dintre ocnașii, care, încolțit de Top, o luase la fugă spre povîrnișul de sud al muntelui Franklin. Era unul dintre ticăloșii aflați în barca ce se sfărîmase de stînci, la gura rîului. Găsiseră și cadavrul celui răpus de pumnalul lui Cyrus Smith și se convinseră că era tot din banda lui Bob Harvey.

Stîna nu suferise nici un fel de stricăciune. Porțile erau închise și animalele nu putuseră să fugă spre pădure. Nu găsiră nici o urmă de luptă și nici o stricăciune în casă sau pe afară. Numai munițiile pe care le avusese Ayrton dispăruseră o dată cu el.

— Nenorocitul, trebuie să fi fost luat pe neașteptate, spuse Cyrus Smith, și fiindcă nu era un om, care să se lase doborît cu una cu două, o fi fost răpus.

— Da, de asta mă tem și eu ! răspunse reporterul. Ocnașii trebuie să se fi instalat apoi la stîna, unde au găsit de toate, și au rupt-o desigur la fugă atunci cînd ne-au văzut pe noi. Sînt sigur că în clipa aceea Ayrton - mort sau viu - nu mai era aici.

— Va trebui să răscolim pădurea, spuse inginerul, și să curățim insula de tîlharii ăștia. Avea dreptate Pencroff, cînd spunea că trebuie uciși ca fiarele. Nu mai cădeau toate nenorocirile astea pe capul nostru !

— Da, răspunse reporterul, acum avem tot dreptul să fim fără milă !

— Totuși, spuse inginerul, sîntem siliți să mai așteptăm cîtva timp și să rămînem la stîna pînă în clipa în care vom putea transporta băiatul fără nici o primejdie la Casa de Granit.

— Dar Nab ? întrebă reporterul.

— Nab este în siguranță.

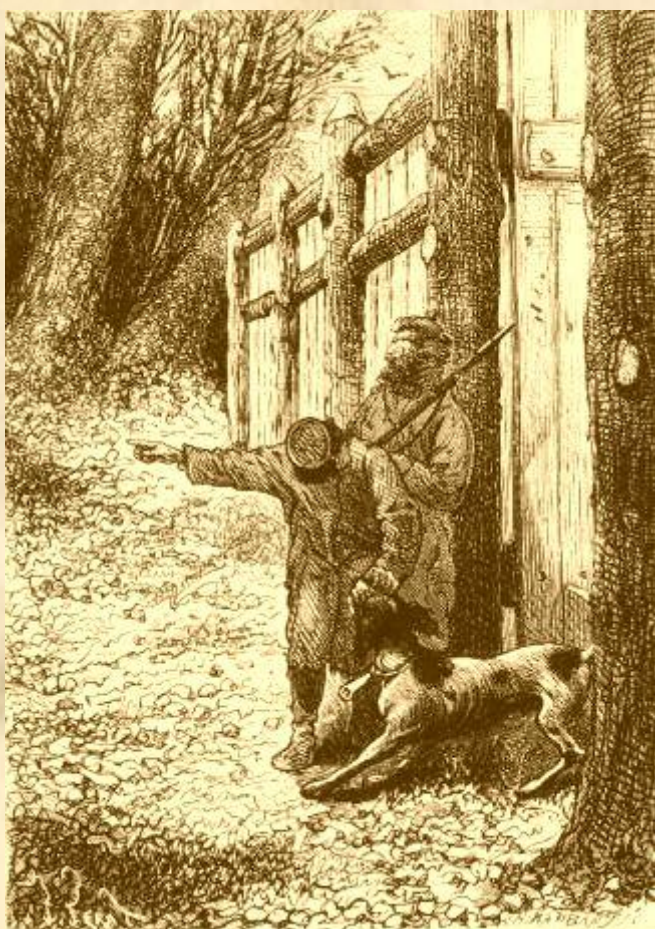
—Și dacă, îngrijorat de lipsa noastră îndelungată, încearcă să vină pînă aici ?

—Nu trebuie să vină ! răspunse repede Cyrus Smith. Au să-l omoare pe drum !

—Dar e mai mult ca sigur că va încerca să vină !

—Ce bine ar fi dacă ar funcționa telegraful ! Am putea să-i dăm de veste! Dar acum e cu neputință. Și nici nu putem să-l lăsăm aici pe Harbert numai cu Pencroff... Știi ce ? Mă duc singur la Casa de Granit.

—Nu, nu, Cyrus ! răspunse reporterul. N-ai dreptul să faci aceasta. Ticăloșii aceia stau cu siguranță la pîndă în pădure și dacă pleci vom suferi două nenorociri în loc de una.

—Dar Nab? repetă inginerul. N-are nici o știre de la noi de douăzeci și patru de ore. Sînt sigur că va veni !

—Și cum nu știe nici ce s-a întîmplat, răspunse Gédéon Spilett, va fi atacat!...

—Nu există nici un mijloc să-i dăm de veste?

În timp ce inginerul se gîndea, privirile sale căzură asupra lui Top, care se plimba de colo pînă colo, parcă ar fi spus: „Dar ce, eu nu sînt aici ?”

—Top ! strigă Cyrus Smith.

Animalul alergă în goană spre stăpînul său.

—Da, Top se va duce, spuse reporterul, care înțelesese totul. Top va trece pe unde noi n-am putea trece. El va duce la Casa de Granit vești de la stîna și ne va aduce știrile de la Casa de Granit!

—Repede ! răspunse Cyrus Smith. Repede ! Gédéon Spilett rupse o filă din carnet și scrise pe ea următoarele rînduri: „*Harbert rănit. Ne aflăm la stîna. Fii cu băgare de seamă. Nu părăsi Casa de Granit. Sînt ocnași prin împrejurimi? Răspunde prin Top.*”

Deși foarte scurt, biletul cuprindea tot ce trebuia să știe Nab și totodată întreba tot ce doreau să afle pionierii.

Fu legat de zgarda lui Top, așa ca să se vadă.

—Top ! Top ! Cățelul meu ! spuse inginerul, mîngîindu-l. Nab, Top ! Nab ! Du-te ! Du-te !

Auzind aceste cuvinte, Top sări în sus. înțelesese tot ce i se cerea. Cunoștea bine drumul și putea să-l străbată în mai puțin de jumătate de ceas, alergând prin ierburi sau pe sub marginea pădurii, unde nu putea fi zărit, trecând pe acolo pe unde nici inginerul, nici reporterul nu puteau să treacă fără a-și pune viața în primejdie.

Inginerul deschise poarta stînei, repetînd: „Nab ! Top! Nab!", în timp ce arăta în direcția Casei de Granit.

Top dădu buzna afară, făcîndu-se nevăzut.

— Are să ajungă ! spuse reporterul.

— Da ! și fără îndoială se va întoarce.

— Cît o fi ceasul ? întrebă Gédéon Spilett.

— E zece.

— Peste un ceas poate fi înapoi. Să așteptăm.

Poarta stînei fu închisă din nou. Inginerul și reporterul intrară în casă. Harbert dormea adînc. Pencroff umezea mereu compresele. Gédéon Spilett, văzînd că n-are nimic de făcut, începu să pregătească ceva de mîncare, supraveghînd gardul sprijinit de poalele muntelui, de unde putea să se ivească vreun dușman.

Pionierii așteptau destul de îngrijorați întoarcerea lui Top. înainte de unsprezece, inginerul și reporterul se așezară în dosul porții, ținîndu-și carabinele pregătite și gata să deschidă poarta la primul lătrat al cîinelui. Erau siguri că Nab va trimite cîinele de îndată ce va citi biletul,

Așteptară vreo zece minute, cînd deodată răsună o detunătură, urmată de lătrături puternice.

Inginerul deschise poarta și, zărint un norișor de fum la o sută de pași în pădure, trase un foc într-acolo.

În aceeași clipă, Top sări înăuntru și poarta fu repede închisă.

— Top ! Top ! strigă inginerul, luîndu-i capul frumos între mîini.

De zgardă era legat un bilet și Cyrus Smith citi cîteva cuvinte, scrise cu stîngăcie de Nab:

„Nu stat pirați în jurul Casei de Granit. Nu mă mișc de aici. Bietul Harbert.”

CAPITOLUL VIII

Ocnașii în jurul stînei. Așezare vremelnică. Tratamentul lui Harbert continuă. Primele mulțumiri ale lui Pencroff. Întoarcerea în trecut. Viitorul. Ce gîndește Cyrus Smith.

Prin urmare, ocnașii stăteau încă la pîndă în jurul stînei, hotărîți să-i ucidă unul după altul. Pionierii trebuiau să-i stârpească ca pe niște fiare sălbatice. Se cădea totuși să procedeze cu multă băgare de seamă, căci situația era prielnică

ocnașilor; ei vedeau fără ca să fie văzuți, puteau să surprindă pionierii printr-un atac brusc, fără ca să poată fi surprinși la rîndul lor,

Cyrus Smith potrivea lucrurile în așa fel, încît să poată locui la stîna destul de bine aprovizionată pentru cîtva timp. Casa lui Ayrton avea tot ce trebuie și ocnașii nu avuseseră timp s-o jefuiască. Se părea, după cum socotea reporterul, că lucrurile trebuie să se fi întîmplat cam așa: cei șase ocnași debarcați pe insulă o luaseră de-a lungul litoralului în partea de sud, pînă la peninsula Serpentinei. Neavînd chef să se aventureze în pădurile Far-West-ului, urcaseră firul Cascadei, pînă ce ajunseseră la poalele muntelui Franklin, unde era și firesc să-și caute adăpost, și descoperiseră stîna, pe atunci nelocuită. Se instalaseră pesemne acolo, așteptînd momentul potrivit ca să-și îndeplinească planurile lor mișelești. Sosirea lui Ayrton îi luase pe neașteptate. Izbutiseră totuși să pună mîna pe bietul om și... restul se putea ghici ușor.

Acum, ocnașii, în număr de cinci, dar bine înarmați cutreierau pădurea, în care nimeni nu s-ar fi putut aventura fără să se expună atacurilor lor prin surprindere, căroră nu li s-ar fi putut împotrivi.

—Să așteptăm ! Altceva nu e de făcut repeta Cyrus Smith. Îndată ce Harbert se însănătoșește, vom cutreiera toată insula și vom isprăvi cu ocnașii. Va fi și acesta unul din scopurile marii noastre expediții, ca și...

—...aflarea ocrotitorului nostru misterios, adăugă Gédéon Spilett, întregind cuvintele inginerului. Trebuie să recunoști, dragă Cyrus, că de data asta ajutorul lui ne-a lipsit în clipa în care am fi avut cea mai mare nevoie de el !

—Cine știe! răspunse inginerul.

—Ce vrei să spui cu asta ? întrebă reporterul.

—Că încercările noastre încă nu s-au isprăvit, dragă Spilett, și că mă tem că va mai avea prilejul să ne ajute cu atotputernicia lui. Dar nu de asta e vorba acum. Viața lui Harbert e mai presus de orice.

Aceasta era grija cea mai chinuitoare a pionierilor. Mai trecură cîteva zile și, din fericire, starea băiatului nu se înrăutăți. Apa rece, mereu schimbată, împiedicase inflamarea rănilor și se părea că sulful pe care-l conținea, deoarece izvora de la poalele vulcanului, ajuta la cicatrizarea rănilor. Nu mai supurau atît de mult și, mulțumită îngrijirilor primite, Harbert își revenea cu încetul, iar temperatura începea să-i scadă. Din păcate însă nu mîncă mai nimic și astfel se explica slăbiciunea lui. Ceaiurile întăritoare însă nu-i lipseau, iar repausul absolut îi făcea bine.

Cyrus Smith, Gédéon Spilett și Pencroff învățară să-l panseze cu multă îndemînare pe tînărul rănit. Toată rufăria locuinței fusese prefăcută înfeși. Rănile lui Harbert, acoperite cu comprese, nu erau legate prea strîns, ca să se poată cicatriza, fără să se provoace inflamații. Reporterul făcea pansamentele cu multă grijă. El le spunea tovarășilor săi un lucru cunoscut de toți medicii: că este mai greu să pansezi bine, decît să operezi bine.

Peste zece zile, Harbert se simți mult mai bine. Începu să mănânce cîte ceva. Obrajii îi erau mai puțin palizi și ochii lui blînzi zîmbeau celor care îl îngrijeau. Vorbea și el cîte puțin, cu toate că Pencroff își dădea toate silințele să-l împiedice, îndrugîndu-i într-una tot felul de povești, care de care mai grozave. Harbert îl întrebese ce este cu Ayrton, mirîndu-se că nu-l vede. Îl credea la stîină. Dar marinarul, dorind să-l cruțe de orice supărare, îi spuse că Ayrton s-a dus la Nab ca să apere Casa de Granit.

— Ei, spunea el, ce părere ai acum despre pirați ? Iată niște indivizi care nu mai au dreptul să fie cruțați ! Și domnul Smith, care voia să-i ia cu binișorul ! Am să-i iau eu cu binișorul, dar cu gloanțe, care au să le vină de hac !

— N-au mai dat nici un semn de viață ? întrebă Harbert.

— Nu, dragul meu, dar lasă că-i găsim noi. Cînd te vei face bine, vom vedea noi dacă nemernicii ăștia, care știu să lovească pe la spate, îndrăznesc să ne atace din față.

— Sînt încă foarte slab, dragă Pencroff!

— Lasă că te întărești tu, încetul cu încetul ! Crezi că-i mare lucru un glonte în piept? O glumă! Am cunoscut eu altele și mai rele și după cum vezi mă simt destul de bine !

Lucrurile păreau să meargă bine și dacă nu se ivea vreo complicație, Harbert putea fi socotit vindecat.

Așa cum mai procedaseră și în alte împrejurări, pionierii făcuseră apel și în această împrejurare la logica și bunul lor simț și ca întotdeauna izbutiseră să iasă din încurcătură, datorită cunoștințelor lor generale. Ar fi putut însă interveni împrejurări, în care toate cunoștințele lor să nu le fie de nici un folos. Și erau singuri pe insulă ! În sînul mării comunități omenești,

oamenii se completează unii pe alții, se ajută. Cyrus Smith știa prea bine acest lucru și se întreba uneori dacă nu le mai era dat să cunoască și alte încercări, pe care poate nu vor fi în stare să le biruie !

De altfel, i se părea că el și cu tovarășii săi, pînă atunci atît de fericiți, intraseră într-o perioadă grea. De doi ani și jumătate, de cînd fugiseră din Richmond, totul mersese bine. Natura le pusese la îndemînă pe insulă belșug de minerale, plante și animale, iar cunoștințele lor le fuseseră de mare ajutor, pentru a folosi din plin aceste bogății. Bunăstarea coloniei fusese, desăvîrșită,

nu le lipsea nimic și, în unele împrejurări grele, o forță necunoscută le venise în ajutor !... Dar totul avea un sfârșit!

Cyrus Smith avea simțămîntul că împrejurările începeau să le fie potrivnice.

Într-adevăr, în apele insulei se ivise un vas de pirați și, cu toate că vasul fusese distrus în chip..miraculos, scăpaseră totuși șase ticăloși. Nemernicii izbutiseră să se furișeze pe insulă și cinci dintre ei chiar trăiau, fără ca pionierii să-i poată prinde. Ayrton fusese cu siguranță ucis de ocnașii înarmați cu« puști și, la prima ciocnire dintre pionieri și bandiți, Harbert căzuse lovit aproape mortal de gloanțele lor. Să fi fost oare acestea primele lovituri încercate de grupul lor ? Iată întrebarea pe care și-o pune inginerul și pe care o repeta adesea reporterului. Și amîndurora li se părea că ajutorul necunoscutului, care venise la timp de atîtea ori, nu se arătase de astă dată. Misteriosul personaj, a cărui existență era de netăgăduit, părăsise oare insula ? Se prăpădise oare și el ?

La aceste întrebări, pionierii nu găseau răspuns. Dar Cyrus Smith și tovarășii săi nu erau oameni care să cadă ușor pradă deznădejzii. Dimpotrivă, ei priveau lucrurile în față, cercetau toate cele ce se iveau, erau pregătiți pentru orice greutate, înfruntau dîrzi și neclintiți viitorul și, dacă vreo nenorocire trebuia să-i lovească, aveau s-o întîrmpine ca niște oameni pregătiți și care știau să lupte.

CAPITOLUL IX

Nu sînt știri de la Nab. Propunerea lui Pencroff și a reporterului nu e primită. Gédéon Spilett face cîteva incursiuni. O bucătică de stofă. O știre. Plecare grabnică. Sosirea pe platoul Grande-Vue.

Tînarul bolnav era în convalescență și îi mergea bine. Un singur lucru mai doreau: să prindă puteri ca să-l poată transporta la Casa de Granit. Oricît de bine orînduită și aprovizionată era locuința de la stîină, ea nu avea confortul Casei de Granit. Afară de aceasta, nu se simțeau acolo atît de siguri și trăiau sub veșnica amenințare a unui atac al ocnașilor. Dincolo, dimpotrivă, în mijlocul masivului de piatră, nu aveau de ce să le fie teamă și orice încercare împotriva lor era sortită să dea greș. Așteptau deci cu nerăbdare clipa în care Harbert va putea fi transportat și erau hotărîți s-o facă, deși drumul prin pădurea Jacamarului era foarte greu.

N-aveau nici o știre de la Nab, dar nu erau îngrijorați în privința lui. Curajosul tînar,. bine ascuns în adîncul Casei de Granit, nu putea fi luat prin surprindere. Top nu mai fusese trimis, căci nu avea rost să expue credinciosul lor cîine unei împușcături, lipsindu-i astfel de un ajutor de neînlocuit.

Așteptau deci, cu toate că pionierii ar fi dorit să fie cu toții împreună la Casa de Granit. Inginerul își dădea seama că această despărțire a forțelor lor

folosea mult piraților. De la dispariția lui Ayrton, ei nu mai erau decît patru pionieri împotriva a cinci pirați, căci pe Harbert nu se puteau bizui încă. Bietul băiat se necăjea grozav, știind cîte încurcături le pricinuisese.

La 29 noiembrie, Cyrus Smith, Gédéon Spilett și Pencroff, folosindu-se de un moment cînd Harbert ațipise, se sfătuiră asupra felului în care aveau să lupte pe viitor împotriva ocnașilor.

— Dragii mei, spuse reporterul, după ce vorbiseră de faptul că nu puteau intra în legătură cu Nab, cred, ca și voi, că a te aventura în afara stînei înseamnă să primești o împușcătură fără să poți răspunde. Nu sînteți de părere că singurul lucru potrivit ar fi să declarăm război fățiș acestor ticăloși ?

— La asta mă gîndeam și eu, răspunse Pencroff. Noi nu sîntem oameni care să ne speriem de un glonte și, în ceea ce mă privește pe mine, dacă domnul Cyrus îmi dă voie, sînt gata să mă reped în pădure. Ce dracu ! Doar n-oi fi mai prejos decît ei !

— Ai lupta singur împotriva a cinci bandiți ? întrebă inginerul.

— M-aș duce și cu Pencroff, spuse reporterul, și amîndoi, bine înarmați, împreună cu Top...

— Dragă Spilett și tu, Pencroff, spuse Cyrus Smith, să privim lucrurile în față. Dacă ocnașii s-ar afla într-un loc al insulei cunoscut de noi și dacă ar fi vorba să-i scoatem de acolo, aș înțelege un atac direct. Dar mă tem că, dimpotrivă, lucrurile stau altfel, încît atacul va porni din partea lor.

— Ei, domnule Cyrus, strigă Pencroff, gloanțele nu-și nimeresc întotdeauna ținta.

— Glonte care l-a lovit pe Harbert și-a nimerit ținta, răspunse inginerul. De altfel, dacă părăsiți amîndoi stîna, rămîn singur ca s-o apăr. De unde știți că ocnașii nu vă vorvedea plecînd și, după ce vă vor lăsa să intrați în pădure, nu se vor folosi de lipsa voastră ca să atace stîna, unde vor ști că nu se mai află decît un singur om și un copil rănit ?

— Aveți dreptate, domnule Cyrus, răspunse Pencroff, plin de mînie neputincioasă, aveți dreptate. Ei vor face totul pentru a pune din nou nuna pe stîna, știind-o bine aprovizionată ! Și singur nu le puteți ține piept ! Ah ! Dacă am fi la Casa de Granit !

— Dacă am fi la Casa de Granit, răspunse inginerul, situația ar fi cu totul alta. Acolo nu m-aș teme să-l las pe Harbert cu unul singur, din noi, iar ceilalți trei ar putea cerceta pădurile. Dar din păcate sîntem la stîna și trebuie să rămînem aici pînă în clipa în care vom putea s-o părăsim cu toții împreună.

Nu aveau ce să răspundă la obiecțiile inginerului: și cei doi înțelegeau acest lucru.

— Bine-ar fi fost dacă era Ayrton aici ! spuse Gédéon Spilett. Bietul om ! Scurtă i-a fost întoarcerea printre oameni !

— Mă întreb dacă e mort ?.., zise Pencroff cu glas ciudat,

— Crezi, Pencroff, că l-au cruțat ticăloșii aceia ? întrebă Gédéon Spilett.

— Desigur, dacă au avut vreun interes să o facă !

— Ce, îți închipui că Ayrton, regăsindu'-și vechii complici, a uitat ce ne datorează?...

— Mai știi? răspuse marinarul, care nu îndrăznea să meargă prea departe pe calea acestor presupuneri.

— Pencroff, spuse Cyrus Smith, apucându-l de braț, rău ai gândit și ai să mă mîhnești mult dacă vei continua să vorbești astfel. Eu garantez pentru sinceritatea lui Ayrton !

— Și eu, adăugă repede reporterul.

— Da... da !... domnule Cyrus... n-am dreptate, îi răspuse Pencroff, am un gând rău, pe care nimic nu-l îndreptățește. Dar ce vreți ? îmi pierd și eu capul.

Închisoarea asta la stîna mă apasă și niciodată n-am fost atît de nervos !

— Ai răbdare, Pencroff, răspuse inginerul. Dragă Spilett, peste cît timp crezi că Harbert va putea fi transportat la Casa de Granit ?

— Asta e greu de spus, Cyrus, răspuse reporterul, căci o imprudență ar putea avea urmări grave. Băiatului îi e din ce în ce mai bine și, dacă peste opt zile se simte în puteri, vom vedea !

O săptămînă ! Aceasta însemna că nu se puteau întoarce la Casa de Granit înainte de începutul lunii decembrie.

De două luni era primăvară. Timpul era frumos și foarte cald, pădurile înfrunziseră și se apropia vremea recoltelor. La întoarcerea pe platou îi așteptau munci agricole importante, pe care numai expediția ce

plănuiseră s-o facă pe insulă avea să le întrerupă.

Faptul că fuseseră nevoiți să rămînă la stîna le pricinuia mult rău pionierilor. Se plecau în fața necesității, dar nu se puteau opri să nu fie nerăbdători.

O dată sau de două ori, reporterul îndrăzni să iasă, ocolind țarcul pe dinafară. Top îl întovărășea și Gédéon Spilett, cu carabina pregătită, era gata să întâmpine orice atac.

Nu întâlneau pe nimeni și nu găsi nici o urmă care să-i dea de gândit. Cîinele ar fi vestit orice primejdie și cum Top nu lătra, socotiră ca ocnașii se aflau în altă parte a insulei.

Totuși, în ziua de 27 noiembrie, Gédéon Spilett, care înaintase un sfert de milă în pădure, observă că Top simte ceva. Cîinele părea neliniștit; el umbla de colo pînă colo, adușmecînd, ca și cînd mirosul i-ar fi vestit un lucru îngrijorător.

Gédéon Spilett îl urmă, îndemnîndu-l, ținînd însă carabina la ochi și ascunzîndu-se pe după copaci. Top nu părea să fi simțit prezența unui om, căci ar fi lătrat mînios. Dar el nu lătra, ci doar mîrîia, dovadă că pericolul era încă departe.

Mai trecură cinci minute. Top căuta și reporterul îl urma pășind cu grijă. Deodată, cîinele se repezi într-un tufiș, aducînd de acolo o bucată de stofă.

Era o bucată de stofă murdară și ruptă dintr-o haină, și Gédéon Spilett o aduse îndată la stîină.

Aici, pionierii o cercetară și recunoscură o bucată din vesta lui Ayrton, făcută din pîsla fabricată de ei.

— Vezi, Pencroff, îl mustră Cyrus Smith, iată că Ayrton s-a apărut. Ocașii l-au luat fără voie ! Te mai îndoiești de cîntea lui ?

— Nu, domnule Cyrus, răspuse marinarul, mi-am schimbat de mult părerea ! Dar trebuie să ne gîndim ce înseamnă lucrul acesta.

— Și anume ? întrebă reporterul.

— Înseamnă că Ayrton n-a fost omorît la stîină. Că a fost tîrît, încă în viață, de vreme ce a rezistat S-ar putea să mai trăiască.

— Poate, într-adevăr! răspuse inginerul gînditor.

Exista astfel o slabă nădejde, de care tovarășii lui Ayrton se puteau agăța.

Într-adevăr se putea crede că, surprins la stîină, Ayrton căzuse doborît de un glonte, asemenea lui Harbert. Dar poate că tîlharii nu-l omorîseră pe loc și îl tîrîseră cu ei în altă parte a insulei, unde îl mai țineau prizonier ? Poate că fusese recunoscut de vreunul din foștii săi ciraci din Australia, care nădăjduia să-l mai atragă de partea lor, pentru a avea foloase de pe urma acestui lucru ?

Întîmplarea aceasta îi făcea pe locuitorii stîinei să spere; acum nu li se mai părea cu neputință să-l regăsească pe Ayrton. Dacă era prizonier, el va face, fără îndoială, totul ca să scape din mîna bandiților și lucrul va fi de mare ajutor pionierilor.

— Oricum, spuse Gédéon Spilett, dacă printr-o întîmplare fericită Ayrton izbutește să scape, el se va duce direct la Casa de Granit, căci el nu știe ce s-a petrecut cu Harbert și prin urmare nu știe că sîntem închiși în stîină.

— Ah ! Ce n-aș da să fie acum la Casa de Granit, strigă Pencroff, și să fim și noi toți acolo E adevărat că ticăloșii nu pot face nimic împotriva locuinței noastre, dar pot devasta platoul, recolta și curtea noastră de păsări.

Pencroff devenise un adevărat fermier, legat de recolta lui. Dar mai nerăbdător decît toți era Harbert, care știa cît de necesară era prezența pionierilor la Casa de Granit. Și totuși, din pricina lui stăteau cu toții la stîină ! El era stăpînit de un singur gînd: să părăsească stîina, s-o părăsească oricum Socotea că va fi în stare să suporte drumul pînă la Casa de Granit. îi asigura că

se va întrema mult mai repede în camera sa, bucurîndu-se de frumoasa priveliște a mării și de aerul înviorător.

De mai multe ori stărui pe lîngă Gédéon Spilett să pornească, dar reporterul se temea că rănilor lui Harbert, doar în parte vindecate, să nu se deschidă pe drum. De aceea, nu încuviința încă transportarea.

Se petrecu totuși un lucru, care-l făcu pe Cyrus Smith și pe cei doi prieteni ai săi să dea ascultare rugăminților băiatului. Nu știau însă cîtă durere și cîte remușcări avea să-i coste hotărîrea asta !

Era în ziua de 29 noiembrie. Pe la ora șapte dimineața, pionierii stăteau de vorbă în camera lui Harbert, cînd îl auziră pe Top lătrînd zgomotos.

Cyrus Smith, Gédéon Spilett și Pencroff puseră mîna pe puștile lor, totdeauna încărcate și ieșiră din casă.

Top alergă pînă la gard, sărînd și lătrînd. Nu părea să latre de supărare, ci de bucurie. Venea cineva ! Da !

Nu poate fi un dușman. Poate Nab ? Sau Ayrton ?...

În clipa aceea, cineva sări gardul, căzînd la picioarele lor.

Era Jup, domnul Jup în persoană, pe care Top îl primi cu multă prietenie.

— Jup ! strigă Pencroff.

— Să știți că ni l-a trimis Nab ! spuse reporterul,

— O fi avînd un bilet la el, răspunse inginerul.

Pencroff se repezi la maimuțoi. Dacă Nab dorea să le vestească ceva deosebit, el nu putea găsi un sol mai iute și mai sigur, care să treacă pe unde nici Top n-ar fi putut să se furișeze.

Cyrus Smith nu se înșelase. De gîtul lui Jup atîrna un săculeț și în săculeț era un bilețel scris de mîna lui Nab.

Cît de mare fu durerea lui Cyrus Smith și a tovarășilor săi, cînd citiră următoarele cuvinte:

„Vineri, ora șase dimineața. Platoul cotropit de ocnași! Nab”.

Se uitau unul la altul fără să scoată o vorbă. Intrară apoi în casă. Ce era de făcut ? Ocnașii pe platoul Grande-Vue însemna prăpăd, jaf, distrugere!

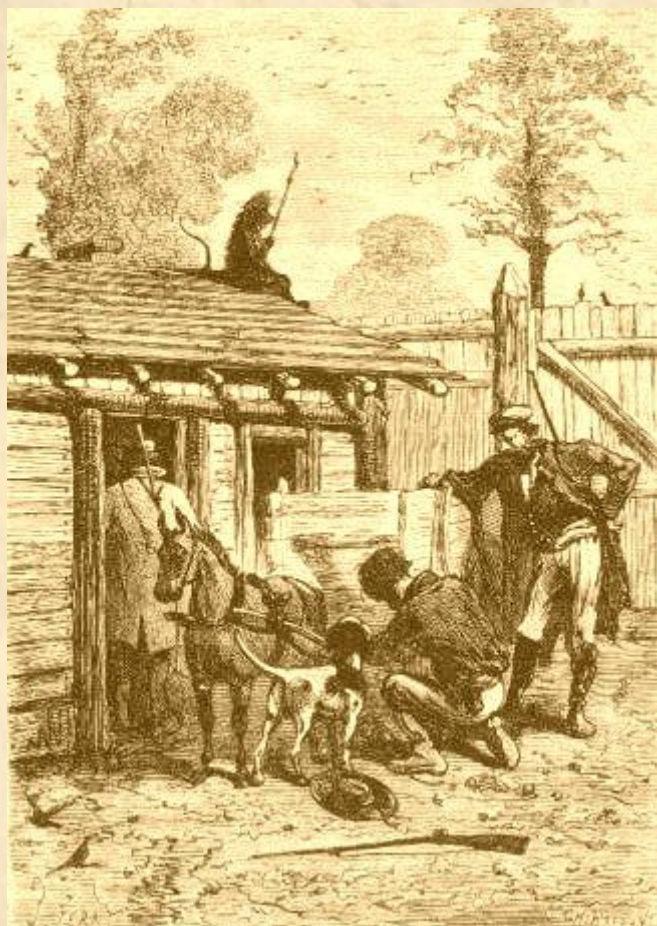
Cînd inginerul, reporterul și marinarul intrară în casă, Harbert înțelese după fețele lor că situația se înrăutățise, și cînd îl văzu și pe Jup, nu se mai îndoi că o nenorocire amenința Casa de Granit.

— Domnule Cyrus, spuse el, vreau să plec. Pot să suport drumul. Vreau să plec.

Gédéon Spilett se apropie de Harbert, îl privi cu atenție, apoi hotărî:

— Plecăm !

Hotărîră să-l transporte pe o targa sau cu căruța, în care vor așeza o saltea și pe care o vor conduce cu cea mai mare băgare de seamă, pentru a nu zdruncina prea tare băiatul. Targa l-ar fi zdruncinat mai puțin, firește, dar era nevoie de doi inși care s-o poarte, ceea ce însemna doi pușcași mai puțin, în cazul cînd ar fi fost atacați pe drum.

Căruța fu trasă în fața casei. Pencroff înhamă un onaggas, iar Cyrus Smith și reporterul îl ridicară pe Harbert cu saltea cu tot și -l așezară în fundul căruței, între loitre. Vremea era frumoasă, și razele strălucitoare ale soarelui se strecurau printre crengi.

—Armele sînt pregătite ? întrebă Cyrus Smith.

Erau pregătite. Inginerul și Pencroff, înarmați fiecare cu o pușcă, iar Gédéon Spilett cu o carabină erau gata de drum.

—Cum te simți, Harbert ?, întrebă inginerul.

—Fiți liniștit, domnule Cyrus, răspunse băiatul, n-am să mor eu pe drum.

Se vedea că bietul copil se străduia din răspuțeri să facă față

situației și că printr-o încordare grozavă căuta să-și adune puterile sleite.

Inima inginerului se strînse. Nu-i venea să pornească. Știa însă că lucrul acesta l-ar fi deznădăjduit, l-ar fi omorît poate pe Harbert.

—Să pornim ! spuse Cyrus Smith. Deschiseră poarta țarcului. Jup și Top, care știau cînd trebuie să tacă, ieșiră cei dintîi; urmă apoi căruța, după care poarta fu închisă și onaggasul, mînat de Pencroff, porni încet la drum.

Ar fi fost desigur mai potrivit să apuce o altă cale decît aceea care ducea de-a dreptul de la stîna la Casa de Granit, dar căruța ar fi înaintat cu greu prin pădure. Se văzură deci siliți să urmeze calea bătută, deși se putea s-o fi descoperit și ocașii.

Cyrus Smith și Gédéon Spilett umblau de o parte și de alta a căruței, gata să respingă orice atac, cu toate că erau siguri că ocașii nu părăsiseră încă platoul Grande-Vue. Biletul lui Nab fusese, fără îndoială, scris și trimis de îndată ce apăruseră tîlharii. Ori pe acest bilet scria ora șase dimineața și sprintena maimuță, obișnuită să vină la stîna, străbătuse cele cinci mile în trei sferturi de oră. De aceea, în momentul de față, pionierii socoteau că drumul era sigur, așteptîndu-se la un atac doar în jurul Casei de Granit.

Cu toate acestea, înaintau cu băgare de seamă. Top și Jup, care era înarmat cu un ciomag, alergau mereu înainte sau cercetau pădurea de o parte și alta a drumului, fără să vestească vreo primejdie.

Căruța, mînată de Pencroff, înainta încet, și o oră mai tîrziu, adică pe la opt și jumătate, făcuseră patru mile din cinci, fără să fi fost tulburați de nimeni.

Drumul era pustiu, pustie și pădurea Jacamarului, cuprinsă între lac și râul Mercy. Desigurile păreau la fel de pustii, ca și în ziua în care pionierii puseseră piciorul pe insulă.

Se apropiau de platou. Mai aveau o milă pînă la podețul de pe pîrîul Glicemiei, pe care Cyrus Smith era sigur că îl vor găsi lăsat, deoarece, pe oriunde ar fi pătruns ocnașii, ei trebuiau să fi coborît podul pentru a-și asigura retragerea.

În sfîrșit zăriră marea printre ultimii copaci. Căruța înainta însă încet și nici unul din apărătorii ei nu putea s-o părăsească.

Deodată, Pencroff opri onaggasul, strigînd cu o voce îngrozitoare:

— Ah, nemernicii! Și cu mîna arată un fum gros, ce se ridica deasupra morii, a grajdurilor și a cotețelor.

În mijlocul vîlvătailor alerga de colo-colo un om. Era Nab.

Tovarășii săi scoaseră un strigăt. Nab îl auzi și se repezi spre ei.

Ocnașii părăsiseră de vreo jumătate de oră platoul, pe care îl devastaseră !

— Și Harbert ? strigă Nab.

Gédéon Spilett întoarse capul spre căruță.

Harbert leșinase.

CAPITOLUL X

Harbert e transportat la Casa de Granit. Nab povestește ce s-a întîmplat. Cyrus Smith se duce pe platou. Praf și pulbere. Neputincioși în fața bolii. Coaja de salcie. Friguri grele. Top latră din nou.

Pionierii uitară pentru o clipă primejdia ce amenința Casa de Granit, ruinele de pe platou și chiar ocnașii. Oare drumul îl slăbise pe Harbert sau îi pricinuiseră leziuni interioare? Reporterul nu știa ce să creadă. Pionierii erau cu toții pradă deznădejdi.

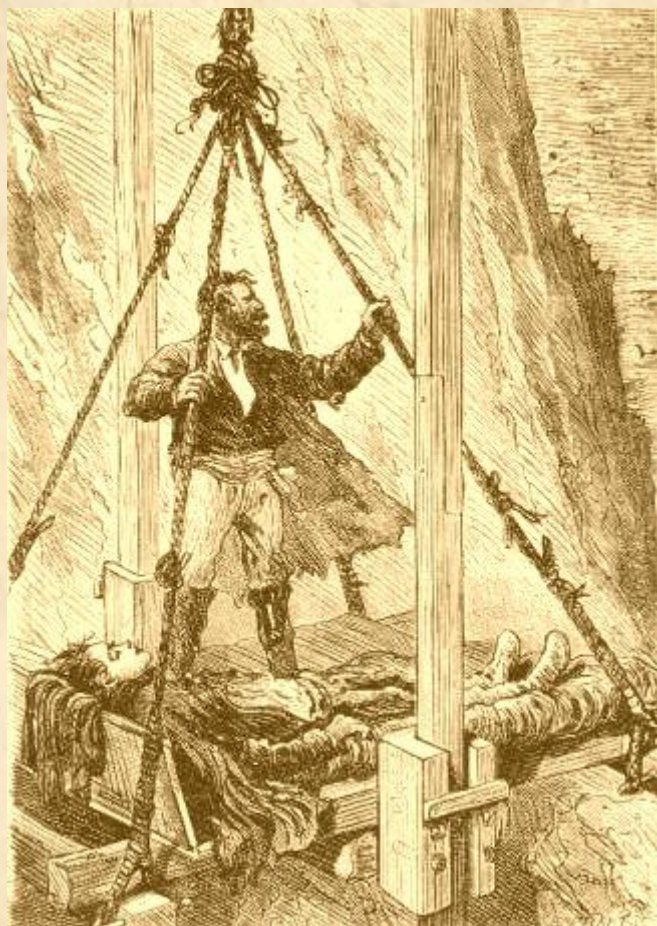
Căruța fu trasă la cotul râului. Făcură apoi o targa din cîteva crengi și așezară pe ele salteaua pe care zăcea băiatul leșinat. Peste zece minute, Cyrus Smith, Gédéon Spilett și Pencroff erau la poalele falezei, lăsîndu-l pe Nab să ducă pe platou căruța.

Porniră ascensorul și în curînd Harbert era întins pe patul lui din Casa de Granit.

Îngrijirile tovarășilor săi îl făcură să-și revină. Zîmbi, revăzîndu-se în camera lui, dar de-abia fu în stare să șoptească cîteva cuvinte, atît era de slăbit,

Gédéon Spilett îi cercetă rănile. Se temea să nu se fi redeschis, fiindcă știa că nu erau încă bine vindecate. Dar nu era așa. Atunci, cărui fapt se datora leșinul lui Harbert ? De ce se simțea rău băiatul ?

Tînarul fu cuprins de un somn zbuciumat și Pencroff cu reporterul rămaseră lîngă patul său.

Între timp, Cyrus Smith îi povesti lui Nab cele petrecute la stîină, iar Nab îi istorisi ce se întîmplase pe platoul Grande-Vue.

Abia cu o noapte înainte se arătaseră ocnașii la marginea pădurii, în apropierea pîrîului Glicerinei. Nab, care stătea la pîndă lîngă cotețe, trăsese numaidecît asupra unuia dintre piraiți, care se pregătea să treacă apa. Noaptea fiind întunecoasă, el nu-și dăduse seama dacă glonteale își atinsese ținta. Oricum, aceasta nu fusese de ajuns și banda nu bătuse în retragere. Nab se întorsese repede la Casa de Granit, unde cel puțin se afla în siguranță.

Nu știa însă ce să facă. Cum să împiedice devastarea platoului ? Prin ce mijloc să dea de veste tovarășilor săi ? De altfel nu știa nici ce făceau cei de

la stîină.

Cyrus Smith și tovarășii săi plecaseră în ziua de 11 noiembrie și acum erau în 29. De nouăsprezece zile Nab n-avusese alte știri, decît acelea aduse de Top; știri foarte rele: Ayrton dispărut, Harbert grav rănit, inginerul, reporterul și marinarul siliți să stea închiși la stîină !

„Ce e de făcut ?” se întrebă bietul Nab. Știa că pentru ființa lui n-aveau de ce se teme, căci ocnașii nu puteau să-l ajungă în Casa de Granit. Dar ce se va întîmpla cu lucrurile, plantațiile — toată munca lor amenințată de piraiți ? Trebuia neapărat să-l întrebe pe Cyrus Smith ce era de făcut sau să-i vestească cel puțin primejdia ce amenința platoul.

Nab se gîndi atunci să-l trimită pe Jup cu un bilet. Știa că urangutanul era deosebit de inteligent. Jup înțelegea cuvîntul „stîină”, care fusese rostit de multe ori în fața lui și își aminti că foarte adesea maimuțoiul condusesse căruța într-acolo împreună cu Pencroff. Vremea era potrivită, căci nu se luminase încă de ziuă. Nab era sigur că maimuța va ști să treacă fără să fie simțită prin pădure și de altfel, chiar dacă ar vedea-o ocnașii, ar lua-o drept unul din locuitorii pădurii.

Nab nu mai stătu la îndoială. Scrise biletul și-l legă de gîtul lui Jup; duse maimuța pînă la ușa Casei de Granit, desfășură pînă la pămînt o frînghie lungă și apoi repetă de mai multe ori:

—Jup ! Jup ! Stîină !

Animalul înțelese, apucă frînghia și, lunecînd repede pînă jos, se făcu nevăzut în beznă, fără ca ocnașii să-l fi zărit.

— Bine-ai făcut, Nab, spuse Cyrus Smith, dar dacă nu ne vesteai, făceai poate și mai bine !

Vorbînd astfel, Cyrus Smith se gîndea la Harbert, a cărui stare părea să se fi înrăutățit foarte mult de pe urma călătoriei.

Nab își isprăvi istorisirea. Ocnașii nu se arătară pe plajă. Necunoscînd numărul locuitorilor de pe insulă, socoteau Casa de Granit bine apărată. Ei își aminteau numeroasele împușcături ce-i întâmpinaseră în clipa debarcării, din diferitele puncte ale stîncilor și, fără îndoială, nu vrură să se expună. Platoul Grande-Vue era însă deschis și apărât de bătaia focurilor Casei de Granit. Acolo ocnașii dădură frîu liber pornirii lor prădalnice, distrugînd și dînd foc din simpla plăcere de a face rău. Dispăruseră cu o jumătate de ceas înainte de sosirea pionierilor, pe care îi socoteau încă retrași la stîna.

Văzînd cele ce se petreceau, Nab se repezise afară din adăpost, se urcase pe platou și, fără să se mai gîndească la primejdie, încercase să stingă focul ce mistuia cotețele. Luptase zadarnic împotriva flăcărilor, pînă în clipa în care căruța pionierilor apăruse la marginea pădurii.

Acestea erau nenorocirile ce se abătuseră asupra Casei de Granit. Ocnașii dovediră astfel că sînt un pericol permanent pentru locuitorii insulei Lincoln, care pînă atunci trăiseră liniștiți, dar care acum se puteau aștepta la nenorociri și mai mari!

Gédéon Spilett rămase împreună cu Pencroff la Casa de Granit, ca să-l îngrijească pe Harbert, iar Cyrus Smith, întovărășit de Nab, porni să cerceteze stricăciunile făcute.

Din fericire, ocnașii nu se apropiaseră de Casa de Granit, căci altfel atelierele Căminului n-ar fi scăpat neatinse.

Ar fi fost totuși mai ușor de înlocuit decît ruinele rămase pe platoul Grande-Vue.

Cyrus Smith și Nab se îndreptară spre rîul Mercy și o luară de-a lungul malului stîng, fără să întâlnească nici o urmă care să trădeze trecerea ocnașilor pe acolo, nici dincolo de rîu, nici în pădure, unde nu se vedea nimic ce-ar fi putut da de bănuț.

Ar fi fost tot atît de posibil ca ocnașii să fi fugit cînd i-au văzut întorcîndu-se la Casa de Granit sau să se fi înfundat în pădurea Jacamarului, după devastarea platoului, fără să știe nimic de întoarcerea pionierilor.

Dacă prima presupunere era cea bună, inginerul era sigur că nemernicii se vor întoarce la stîna lipsită de apărare, unde știau că vor găsi rezerve prețioase pentru ei.

Dacă a doua presupunere era cea adevărată, atunci se putea ca ei să se fi întors în ascunzișul lor, așteptînd prilejul să reînceapă atacul.

Bine ar fi fost să li se taie aceste căi, dar orice măsură împotriva lor era legată de starea lui Harbert. Pentru a porni împotriva ocnașilor, Cyrus Smith avea nevoie de toate forțele, ori în clipa de față nimeni nu putea părăsi Casa de Granit.

Inginerul și Nab ajunseră pe platou. îi întâmpină o priveliște jalnică. Lanuri călcate în picioare, spice coapte zăcând la pământ, celelalte plantații răscolite și grădina de zarzavat în întregime răvășită. Din fericire, la Casa de Granit se găsea o rezervă de semințe, cu ajutorul căreia puteau face față stricăciunilor.

Focul mistuise moara, cotețele și grajdul. Cîteva animale speriate rătăceau pe platou, iar păsările, care în timpul incendiului se refugiaseră pe apele lacului, se întorceau la locurile lor, bălăcindu-se pe maluri. Toată munca trebuia luată de la început.

Cyrus Smith nu scotea nici o vorbă, dar fața lui, mai palidă ca de obicei, trăda mînia grozavă pe care se străduia s-o stăpînească. Mai aruncă o privire asupra lanurilor răvășite și asupra dărîmăturilor și apoi se întoarse la Casa de Granit.

Veniră zile grele pentru pionieri, cele mai triste din cîte petrecuseră pe insulă. Harbert slăbea din ce în ce. Se părea că asupra băiatului se abătuse o boală mai grea, urmare a mării tulburări prin care trecuse organismul său. Gédéon Spilett prevedea o înrăutățire a stării bolnavului, pe care știa că n-o va putea combate.

Într-adevăr, Harbert era cuprins de un fel de toropeală și din cînd în cînd începea să aiureze. Singurele medicamente pe care le aveau la îndemîină pionierii, ceaiurile răcoritoare, se dovediră neputincioase. Febra nu se urcase prea tare, dar în curînd începu parcă să revină în accese regulate.

Aceste accese începură în ziua de 6 decembrie. Degetele, nasul și urechile băiatului erau foarte palide. Fu cuprins de fiori și tremurături, pulsul îi era slab și neregulat, pielea uscată și era chinuit de o sete grozavă. Urmă apoi un răstimp de febră. Pielea i se înroși, pulsul se accelerează, apoi fu scăldat de sudori și temperatura scăzu. Accesul ținuse cinci ore.

Gédéon Spilett nu se mișcase o clipă de lîngă Harbert. Reporterul își dădu seama că băiatul suferea de o febră intermitentă, care trebuia curmată cît mai era vreme.

—Ne trebuiesc medicamente, ca să luptăm împotriva febrei, îi spuse Gédéon Spilett lui Cyrus Smith,

—Medicamente!... răspunse inginerul. N-avem nici chinină, nici sulfat de chinină.

—Știu, spuse Gédéon Spilett, dar pe marginea lacului cresc sălcii și scoarța lor înlocuiește cîteodată chinina.

—Să încercăm, fără să pierdem o clipă! spuse Cyrus Smith.

Scoarța de salcie trecea drept un înlocuitor al chininei și se gîndeau s-o folosească așa cum o aveau la îndemîină, căci nu puteau extrage substanța

medicamentoasă care se presupunea că ar conține-o. Inginerul se repezi chiar el să taie cîteva bucăți de scoarță de pe o salcie neagră, pe care le aduse la Casa de Granit. Prefăcură coaja în pulbere și îi dădură lui Harbert o parte, chiar în aceeași seară.

Noaptea trecu fără să aducă vreo înrăutățire a boalei. Harbert mai aiura cîteodată, totuși nu se iviră accese în timpul nopții și nici în cursul zilei următoare.

Pencroff se mai liniști puțin. Gédéon Spilett nu spunea nimic. Cuprins de îngrijorare, reporterul aștepta ziua următoare, temîndu-se ca Harbert să nu aibă o febră terță, în care caz accesul următor trebuia să se ivească a doua zi.

Între timp, în momentele cînd îl lăsa febra, Harbert era frînt, cu capul greu și amețit. Apăru și alt semn care îl sperie pe reporter: ficatul băiatului începuse să se congestioneze și în curînd un delir intens arată că și creierul era aprins de boală.

Gédéon Spilett, îngrozit în fața acestor complicații, îl trase pe inginer la o parte.

— E o febră pernicioasă ! spuse el.

— Febră pernicioasă ! strigă Cyrus Smith. Te înșeli, Spilett. O febră pernicioasă nu apare din senin. Trebuie ca mai întîi să fi prins undeva germenul bolii !

— Nu mă înșel, răspunse reporterul. Harbert o fi prins boala asta în mlaștină. Primul acces a trecut. Dacă se ivește al doilea, și dacă nu izbutim să-l împiedicăm nici pe al treilea... băiatul e pierdut !

— Dar scoarța de salcie ?...

— Nu ajută, răspunse reporterul, și al treilea acces de febră pernicioasă este întotdeauna mortal, dacă nu este combătut cu chinină.

Din fericire, Pencroff nu auzise nimic, altfel ar fi înnebunit de durere.

Inginerul și reporterul trăiră clipe de grea îngrijorare atît în ziua, cît și în noaptea următoare.

Pe la mijlocul zilei următoare se ivi al doilea acces. Criza fu îngrozitoare și sărmanul Harbert se simțea pierdut ! Întindea brațele spre Cyrus Smith, spre Spilett, spre Pencroff ! Nu voia să moară !... Suferința băiatului era sîfșietoare. Pionierii se văzură nevoiți să-l scoată pe Pencroff din încăpere.

Accesul ținu cinci ore și pionierii își dădură seama că Harbert nu va fi în stare să mai suporte un altul.

Noaptea fu îngrozitoare. în delirul său, Harbert spunea lucruri care frîngeau inimile tovarășilor săi. Rostea vorbe fără șir, se lupta cu ocnașii, îl striga pe Ayrton ! Implora ajutorul ființei misterioase, protectorul lor necunoscut, dispărut acum, a cărui imagine îl mai obseda... Cădea apoi într-o stare de inconștiență care-l doboră: de cîteva ori, lui Gédéon Spilett i se păru că băiatul murise !

A doua zi, 8 decembrie, leșinurile se ținură lanț. Cu mâinile uscate, Harbert se încheșta de pat. Îi dădură din nou câteva doze de scoarță de salcie pulverizată, dar reporterul pierduse orice nădejde.

— Dacă pînă mîine dimineață nu-i dăm un medicament mai puternic, spuse reporterul, Harbert e pierdut!

Sosi și noaptea, după cît se părea ultima noapte a copilului bun, curajos, inteligent, atît de matur pentru vîrsta lui, pe care toți îl iubeau. Singurul leac împotriva groaznicei boli, singurul care putea s-o învingă, nu se găsea pe insula Lincoln !

În timpul nopții, Harbert aiura din ce în ce mai des. Ficatul se congestionase în mod înspăimîntător, creierul era și el atins și băiatul nu mai recunoștea pe nimeni.

Nu credeau s-o mai ducă pînă a doua zi, pînă la al treilea acces, care trebuia să-l ucidă. Băiatul părea sfîrșit și în intervalul dintre crize părea lipsit de simțiri.

Pe la orele trei dimineață, Harbert scoase un țipăt îngrozitor, pîrînd să se zbată în ghearele morții. Nab, care se afla lîngă el, fugi înspăimîntat în camera alăturată, unde vegheau tovarășii săi !

Și tocmai în acel moment, Top începu să latre într-un fel straniu...

Se repeziră cu toții în cameră și izbutiră să oprească băiatul, care voia să sară din pat; luîndu-i mîna, lui Gédéon Spilett i se păru că pulsul se întărește puțin...

Era ora cinci dimineața. Razele soarelui începeau să pătrundă în camerele Casei de Granit. Prevesteau o zi luminoasă, ultima zi a bietului Harbert

O rază alunecă și pe masa de lîngă pat.

Pencroff scoase un țipăt și arătă un obiect așezat pe masă...

Era o cutie mică, lunguiață, pe capacul căreia scria:

Sulfat de chinină

CAPITOLUL XI

Mister. Convalescența lui Harbert. Colțuri încă necunoscute ale insulei. Pregătiri de plecare. Prima zi. Noaptea. A doua zi. Perechea de casoari. Urme de pași în pădure. Pe promontoriul Reptilei.

Gédéon Spilett deschise cutioara. Ea conținea vreo două sute de mici buline albe, din care duse câteva la gură. Amărăciunea lor îi înlătură orice șovăială, ținea în mînă o cutie plină cu buline prețioase de chinină, cel mai bun leac împotriva acceselor periodice de friguri.

Trebuiau să-i administreze lui Harbert, fără întârziere, medicamentul. Mai târziu vor afla ei cum ajunsese chinina acolo.

—Dați-mi repede cafea, ceru Gédéon Spilett. Peste cîteva minute Nab aducea o ceașcă aburindă. Gédéon Spilett amestecă vreo zece grame de chinină în lichid și izbuti să-l facă pe Harbert să înghită amestecul.

Era și timpul, căci al treilea acces se putea ivi oricînd.

Accesul însă nu avea să se mai ivească niciodată!

Speranța înflorea din nou în sufletele tuturor. Puterea misterioasă apăruse din nou, într-o clipă de grea cumpănă, cînd nu se mai așteptau la ajutorul ei !...

Peste cîteva ore, Harbert dormea liniștit și pionierii putură discuta întîmplarea. Intervenția necunoscutului era mai limpede ca oricînd. Dar cum pătrunsese el în timpul nopții pînă în Casa de Granit? Lucrul era cu totul de neînțeles, după cum de neînțeles era întreaga purtare a „spiritului ocrotitor” al insulei.

În tot timpul zilei, Harbert primi din trei în trei ore cîte o doză de sulfat de chinină.

A doua zi, băiatul se și simțea ceva mai bine. Fără îndoială, nu era vindecat, căci febrele intermitente sînt supuse revenirilor, dar acum pionierii aveau cu ce să-l îngrijească, aveau la îndemîină medicamentul care le trebuia ! Și desigur că și acel care-l adusese nu se afla departe ! Inimile tuturor erau pline de speranță.

Și oamenii nu se înșelau. Zece zile mai târziu, la 20 decembrie, Harbert intră în convalescență. Era desigur foarte slab și ținut la un regim sever, dar accesele nu mai apărură. De altfel, băiatul respecta cu sfințenie tot ce i se spunea, dorind din tot sufletul să se facă bine.

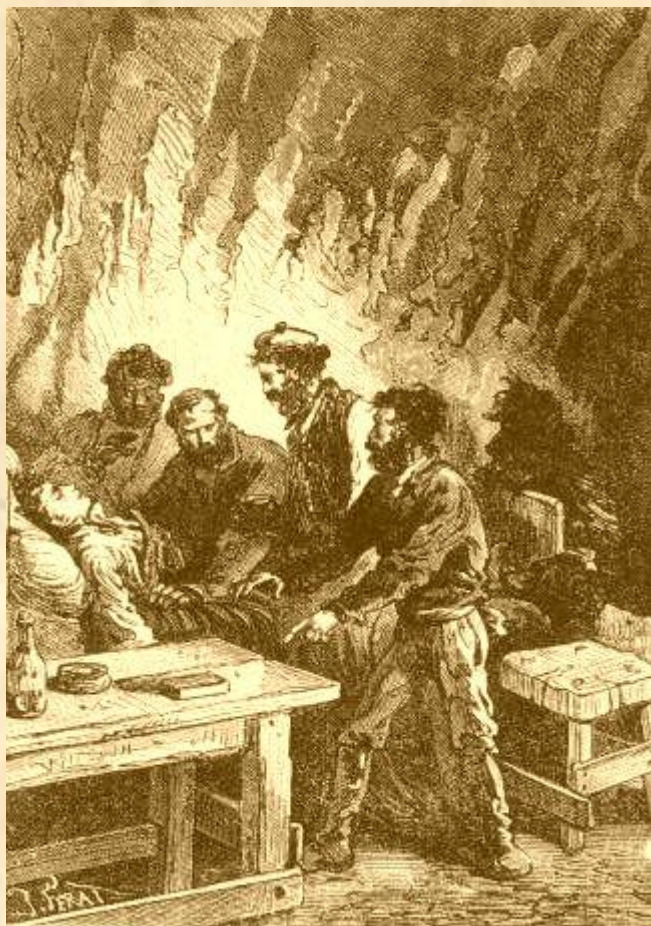
Pencroff arăta și el ca un om scăpat de la moarte. Era nebun de fericire, aiura parcă, iar pe Gédéon Spilett nu-l mai numea decît *doctorul Spilett*.

Nu le mai rămînea decît să dea de adevăratul medic.

—Las’ că-l găsim noi repeta marinarul.

Un lucru era sigur oricare ar fi fost omul, trebuia să se aștepte ca Pencroff să-l strîngă în brațe cu putere, ca un adevărat marinar.

O dată cu luna decembrie, luă sfîrșit și anul 1867, an plin de grele încercări pentru locuitorii insulei Lincoln. Anul 1868 începu cu o vreme minunată și cu

niște călduri tropicale, pe care, din fericire, briza mării mai izbutea să le domolească. Harbert prindea noi puteri și de pe patul lui, așezat la fereastră, trăgea în plămîni aerul sănătos încărcat cu sare, care îi dădea sănătate. începuse să mănînce, și Nab îi pregătea niște mîncăruri minunate, ușoare și gustoase.

— Mai, mai să-mi pară rău că n-am tras să mor, spunea Pencroff.

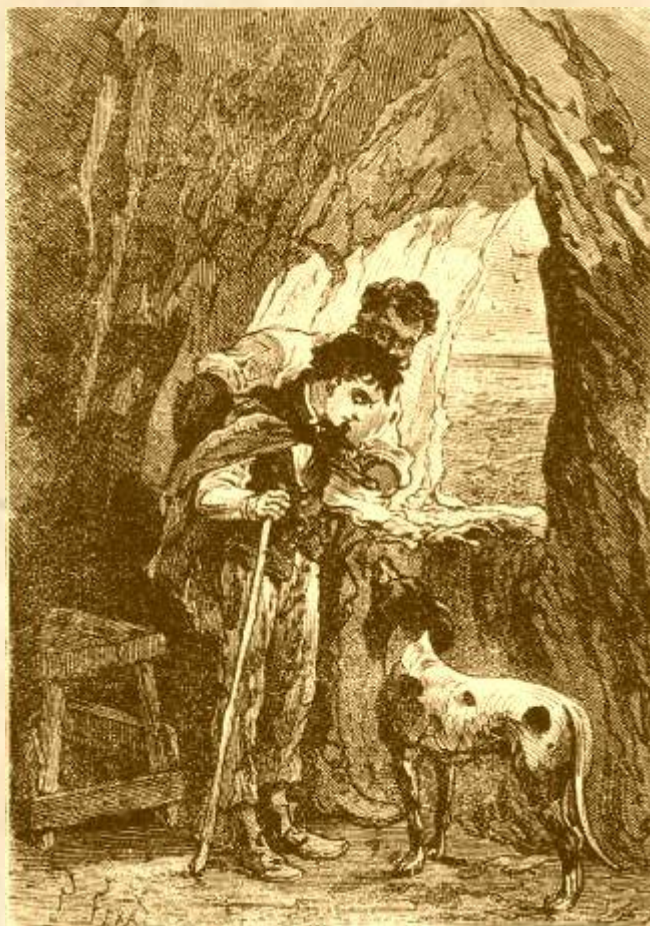
În tot timpul acesta, ocnașii nu se mai arătaseră prin jurul Casei de Granit. De la Ayrton n-aveau nici o știre. Totuși, inginerul și Harbert mai trăgeau nădejdea să-l regăsească într-o zi, deși tovarășii lor nu se mai îndoiau de moartea lui. Își dădeau însă cu toții seama că nu puteau trăi în asemenea nesiguranță și erau hotărîți să înfăptuiască expediția lor, de îndată ce băiatul se va simți bine. Trebuiau totuși să mai aștepte o lună cel puțin, căci aveau nevoie de toate forțele coloniei, pentru a putea doborî pe ocnași.

Lui Harbert îi mergea din ce în ce mai bine. Congestia ficatului dispăruse și rănilor lui puteau fi socotite pe de-a-ntregul vindecate.

În cursul lunii ianuarie munciră mult pe platoul Grande-Vue, dorind să mai salveze din rămășițele recoltei de grâu și legume, pe care voiau să le folosească drept semințe pentru recolta viitoare. Cît despre refacerea cotețelor, a morii și grajdurilor, Cyrus Smith socoti că era mai bine să mai aștepte. În timp ce tovarășii lui și el vor fi departe, ocnașii erau în stare să viziteze din nou platoul și, după obiceiul lor, să prade și să incendieze iar totul. De aceea, aveau de gînd să înceapă aceste lucrări după curățirea insulei de răufăcători.

Pe la mijlocul lunii ianuarie, tînărul convalescent începu să se scoale din pat cîteva ore pe zi. Puterile îi creșteau văzînd cu ochii, ajutat fiind de natura lui robustă. Harbert împlinise optsprezece ani. Era înalt și făgăduia să devină un bărbat frumos și vînjos. Începînd de atunci, merse cu pași repezi spre însănătoșire, sub supravegherea atentă și îngrijirea severă a „doctorului Spilett”.

Către sfîrșitul lunii ianuarie, Harbert cutreiera platoul Grande-Vue și plaja. Cîteva băi de mare, făcute în tovărășia lui Pencroff și a lui Nab, îi grăbiră întremarea. Cyrus Smith socoti că venise timpul să hotărască ziua plecării.

Aleseră data de 15 februarie. Noaptea foarte înstelate ale anotimpului aveau să le ușureze cercetările pe întreg cuprinsul insulei.

Începură pregătirile destul de importante pentru această călătorie. Pionierii juraseră să nu se mai întoarcă la Casa de Granit înainte de a fi omorât pe ocași și a-l fi regăsit pe Ayrton, dacă mai trăia. Pe de altă parte, erau hotărâți să descopere ascunzătoarea necunoscutului, care veghea cu atîta grijă asupra lor.

Pionierii noștri cunoșteau bine toată coasta răsăriteană a insulei, de la capul Ghearei pînă la capul Mandibulelor, mlaștina Tadornelor, împrejurimile lacului Grant, pădurea Jacamarului, între cursul râului Mercy și al Pîrîului Roșu, după cum cunoșteau și o parte din povîrnișurile de la poalele muntelui Franklin, unde își așezaseră stîna.

Ei mai cercetaseră, dar nu îndeajuns, litoralul golfului Washington, de la capul Ghearei pînă la promontoriul Reptilei, mlaștinile și regiunea împădurită din vest, precum și nesfîrșitele dune, care se terminau la botul căscat al golfului Rechinului.

Pionierii nu cercetaseră însă de loc pădurile întinse care acopereau peninsula Serpentină, țărmul drept al râului Mercy, țărmul stîng al râului Cascadei, văile și povîrnișurile întortochiate de la estul, nordul și sudul muntelui Franklin, unde existau desigur multe ascunzișuri adînci. Erau deci cîteva mii de acri de teren, care trebuiau cercetate.

Hotărîră să înceapă cu Far-West-ul în așa fel, încît să cuprindă tot țărmul drept al râului Mercy. Poate că ar fi fost mai nimerit să se îndrepte mai întîi spre stîna, unde se temeau că se instalaseră din nou ocașii, fie ca să se adăpostească acolo, fie ca să prade. Se putea însă întîmpla ca să ajungă acolo prea tîrziu, și să găsească totul devastat. Iar dacă pirații aveau de gînd să stea ascunși, era timp oricînd să-i prindă, chiar în bîrlog.

Pionierii hotărîră deci, după ce se sfătuiseră, să se îndrepte spre promontoriul Reptilei, mergînd prin pădure. Aveau de gînd să-și deschidă drum cu toporul, croind astfel primul traseu al șoselei, care avea să lege Casa de Granit cu extremitatea peninsulei, pe o lungime de 16-17 mile.

Căruța era în bună stare. Onaggașii, bine odihniți, puteau să umble mult. Încărcară căruța cu alimente, îmbrăcăminte, vase de bucătărie, unelte de tot felul, precum și arme și muniții, alese cu grijă din arsenalul atît de bogat al Casei de Granit. Pionierii știau că ocașii puteau fi ascunși în pădure și că, în mijlocul acestor desișuri, nu era greu să-i nimerească un glonte. De aceea trebuiau să țină seama de acest lucru și să nu se despartă, orice s-ar fi întîmplat.

Hotărîră să nu lase pe nimeni la Casa de Granit. Top și Jup făceau și ei parte din expediție. Locuința lor din mijlocul stîncilor se putea păzi și singură.

Ziua de 14 februarie, ajunul plecării, cădea într-o duminică. Ea fu consacrată în întregime odihnei. Harbert, vindecă, dar încă slab, avea un loc rezervat în căruță.

A doua zi, în zori, Cyrus Smith luă toate măsurile ca să pună Casa de Granit la adăpost de orice invazie. Scările pe care le folosiseră odinioară fură duse la Cămin, unde le îngropară adânc în nisip. Aveau să se slujească de ele la întoarcere, deoarece scripetele ascensorului fusese demontat. Pencroff rămase ultimul în Casa de Granit, pentru a termina operația, apoi coborî pe o frînghie, pe care o strînseră după aceea, împiedicînd astfel orice legătură între terasa casei și plajă.

Vremea era minunată.

—O să fie o zi călduroasă ! spuse reporterul vesel.

—Nu-i nimic, doctore Spilett, răspunse Pencroff, vom merge pe sub copaci, așa că nici nu vom zări soarele !

—Să pornim ! zise inginerul.

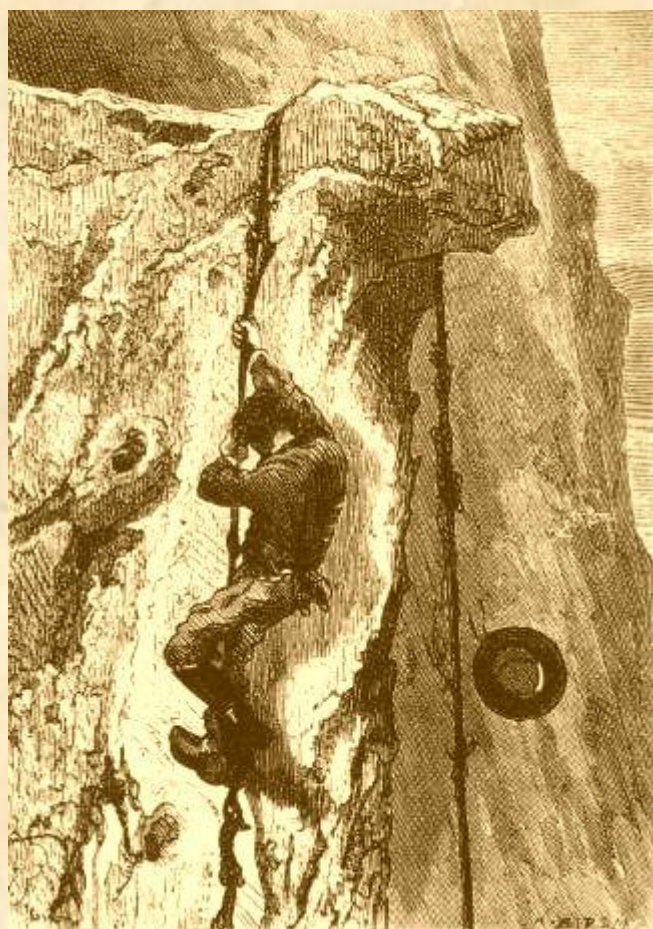
Căruța îi aștepta pe țarm, lângă Cămin. Reporterul era de părere ca Harbert să ia loc în ea, cel puțin în primele ore ale călătoriei, și tînărul se văzu nevoit să se supună sfatului doctorului său.

Nab luă onaggașii de căpăstru. Cyrus Smith, reporterul și marinarul mergeau înainte. Top sărea vesel de colo pînă colo. Harbert îl pofti în căruța și pe Jup, care primi fără să se lase rugat. În cele din urmă, grupul se puse în mișcare.

Căruța ocoli cotul rîului Mercy și, după ce urcă malul stîng, cale de o milă, trecu podul care lega platoul cu drumul spre portul Balonului. Lăsînd drumul în stînga lor, pionierii se afundară în uriașele păduri ale regiunii Far-West.

Primele două mile, căruța se mișcă ușor, copacii fiind mai răsfirați; din cînd în cînd, erau nevoiți să taie cîteva liane sau măracini, fără ca mersul lor să fie stînjenit de vreo piedică mai serioasă.

Frunzișul des al copacilor ținea umbră și răcoare. Cît cuprindeau cu ochii se întindeau desișuri mari de brazi „douglas”, dragonieri și alte esențe cunoscute, în care forfotea lumea păsărilor obișnuite ale insulei: tetra, jacamari, fazani și tot solul de papagali zgomotoși zburau de colo pînă colo. Prin iarbă alergau canguri, agutii și cabiai, amintind pionierilor de primele excursii făcute pe insulă.

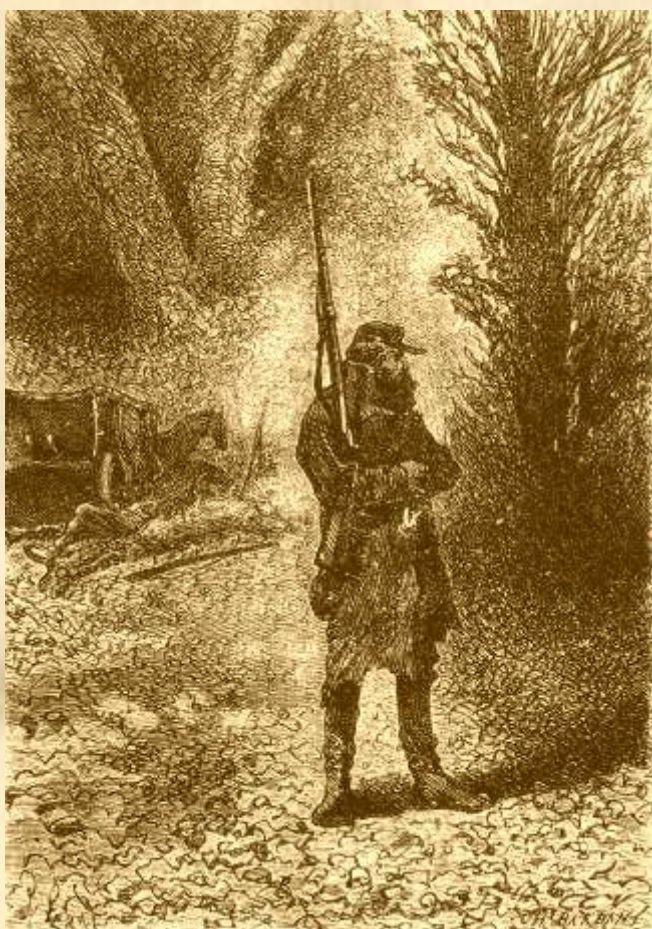

—Mi se pare totuși, spuse Cyrus Smith, că toate viețuitoarele astea, fie cu pene, fie cu păr, sînt mai sperioase ca altădată. Se vede că pădurea a fost cutreierată de ocnași și sînt sigur că în curînd vom găsi și urmele lor.

Într-adevăr, găsiră urme în nenumărate locuri. Mai mult sau mai puțin proaspete, toate dovedeau trecerea piraților. Ici, copaci crestați, pentru a însemna desigur drumul, colo urmele unui foc, mai departe urme de pași rămase în locuri mocirloase. Totuși, nimic nu indica o tabără stabilă.

Inginerul își sfătuisse tovarășii să nu vîneze. Împușcăturile ar fi putut atrage atenția ocnașilor, dacă aceștia se mai aflau în pădure, iar vînătorii ar fi fost ispitiți să se depărteze de căruță, umblînd răzleți, lucru cu totul neîngăduit.

Spre sfîrșitul zilei, începură să înainteze mai greu. În unele locuri, pionierii

se văzură nevoiți să doboare copaci pentru a-și croi drum. Înainte de a pătrunde în desișuri, inginerul avea grijă să-i trimită pe Top și Jup în cercetare. Cele două animale își îndeplineau conștiincios sarcina, astfel că inginerul înainta liniștit, știind că prin locurile cercetate de ele nu va întîlni fiare sau ocnași, tot atît de primejdioși ca și fiarele.

În prima seară, pionierii poposiră la opt mile depărtare de casa lor, pe malurile unui mic afluent al râului Mercy, pe care nu-l cunoscuseră încă și care făcea parte din rețeaua de ape ce dădeau atîta fertilitate acestor pămînturi.

Cinară cu poftă, căci erau înfometați, și apoi luară toate măsurile pentru a petrece o noapte liniștită. Inginerul s-ar fi mulțumit să aprindă

focuri în jurul taberei, dacă ar fi avut de-a face doar cu animale sălbatice — jaguari sau alte fiare; ocnașii însă ar fi fost mai curînd atrași decît opriți de aceste flăcări, așa că socoti mai potrivit să se culce cu toții pe întuneric.

Paza fu bine întocmită. Doi dintre pionieri vegheau în același timp și din două în două ore hotărîră să fie schimbați de alți doi tovarăși ai lor. Și cum, în ciuda protestelor sale, Harbert nu fu lăsat să facă de gardă, Pencroff cu reporterul și inginerul cu Nab vegheară pe rînd în împrejurimile taberei.

Întunericul ținu doar cîteva ore, pricinuit mai curînd de desișul de nepătruns al ramurilor, decît de lipsa soarelui. Tăcerea fu tulburată din cînd în

cînd de urletele răgușite ale jaguarilor și de strigătele maimuțelor, care păreau să-l supere mult pe Jup.

Noaptea trecu în liniște, iar a doua zi, la 16 februarie, pionierii își reluară mersul încet prin pădure,

În ziua aceea străbătură doar șase mile, căci la fiecare pas erau nevoiți să-și croiască drum cu topoarele, Procedînd ca niște pionieri adevărați, călătorii cruțau copacii mari și frumoși - care de altfel ar fi cerut eforturi uriașe din partea lor - doborînd mai curînd puieții, astfel că drumul lor ocolea și șerpuia mereu.

În cursul acelei zile, Harbert descoperi soiuri noi de copaci, cum erau ferigile arborescente, cu frunze frumos așezate, și roșcovi cu fructe dulci, lunguiețe, care plăcură mult onaggașilor. Mai găsiră și niște conifere minunate din specia „kauri”. Uriașii aceștia, ale căror conuri verzi se ridicau pînă la două sute de picioare, creșteau în pîlcuri izolate. Coniferele acestea creșteau în număr mare în Noua Zeelandă și erau la fel de vestite ca și cedrii din Liban.

Specii noi de animale nu se vedeau. Zăriră însă, de departe, fără să se poată apropia de ele, o pereche de păsări de origine australiană, un fel de casoari, numiți „emu”. Aveau vreo cinci picioare înălțime, erau acoperiți cu pene cafenii și cocoțați pe picioroange lungi. Top se repezi la ele, dar casoarii o luară la fugă, depărtîndu-se cu ușurință, deoarece goneau nemaipomenit de repede.

Mai găsiră cîteva urme ale ocnașilor. Lîngă un foc, care părea stins de curînd, pionierii descoperiră niște urme de ghetă, pe care le cercetară cu multă atenție. Măsurîndu-le una după alta în lățime și în lungime, ei aflară cinci urme deosebite. Cei cinci ocnași poposiseră fără îndoială aici; dar pionierii nu o găsiră pe a șasea, cea pe care o căutau și care ar fi fost a piciorului lui Ayrton.

— Ayrton nu-i cu ei ! spuse Harbert.

— Nu, răspunse Pencroff, și asta înseamnă că ticăloșii l-au omorît. Păcat că n-au o vizuină a lor, unde să-i înconjurăm ca pe niște fiare sălbatice !

— Nu stau pe loc, ci, pe cît se pare, rătăcesc de ici, colo, răspunse reporterul. Socot, se vede, că e mai bine așa, pînă ce vor deveni stăpînii insulei.

— Stăpînii insulei ? răcni marinarul. Stăpînii insulei ? Vocea i se sugruma, ca și cînd o mîină de fier i-ar fi strîns gîtul. Spuse apoi cu un glas mai potolit:

— Știți, domnule Cyrus, ce glonte am eu în pușcă ?

— Nu, Pencroff.

— Acela care a străbătut pieptul lui Harbert și vă dau cuvîntul meu că glonte ăsta își va nimeri ținta !

Dar această dreaptă războiărie tot nu l-ar fi putut învia pe Ayrton, și din cercetarea urmelor se părea că, din nefericire, nu mai era nici o nădejde să-l mai revadă vreodată !

În seara aceea, poposiră la paisprezece mile de Casa de Granit și Cyrus Smith socoti că-i mai despart doar cinci mile de capul Reptilei.

Într-adevăr, pionierii ajunseră a doua zi la capătul peninsulei. Străbătuseră pădurea în toată lungimea ei, dar nu găsiseră nici un semn care să le arate unde era ascunzișul ocnașilor sau ascunzișul și mai tainic al misteriosului necunoscut,

CAPITOLUL XII

Explorarea peninsulei Serpentine. Popas la revărsarea râului Cascadei. La șase sute de pași de stînă. Gédéon Spilett și Pencroff pleacă în recunoaștere. Întoarcerea lor. Înainte! O poartă deschisă. O fereastră luminată. La lumina lunii.

A doua zi, la 18 februarie, cercetară tot litoralul împădurit, ce se întindea de la promontoriul Reptilei pînă la râul Cascadei. Pionierii scotociră cu de-amănuntul pădurea, care ocupa întreaga lățime a peninsulei, pe o întindere de trei-patru mile. Copacii uriași și rămuroși dovedeau fertilitatea pămîntului, mai uimitoare aci decît pe tot restul insulei. Părea un colț de junglă africană sau de pădure virgină de pe malul Amazonului, transplantată aici, în mijlocul zonei temperate. Lucrul acesta îi făcea pe pionieri să creadă că minunații arbori găseau în pămîntul acesta umed la suprafață, dar încălzit în adîncime de focuri vulcanice, condiții neobișnuite într-o climă temperată. Peste tot dominau kaurii și eucaliptii uriași.

Totuși, pionierii nu veniseră să admire aceste frumuseți. Ei știau de mult că în această privință, insula Lincoln putea să se ia la întrecere cu insulele din grupul Canarelor, numite pe vremuri „Insulele Fericite”. Dar insula lor nu le mai aparținea în întregime. Alți oameni pătrunseseră aici; pe meleagurile lor călcau ticăloși, care trebuiau uciși fără milă.

Pe coasta răsăriteană, cu toate cercetările lor, nu mai găsiră nici o urmă. Nici urme de pași, nici creștături pe copaci, nici cenușă rece, nici tabere părăsite.

—Nu mă miră ! spuse Cyrus Smith. Ocnașii au debarcat pe insulă lîngă capul Epavei și s-au afundat îndată în pădurile Far-West-ului, după ce au trecut de mlaștinile Tadornelor. Ei au urmat cam același drum pe care l-am străbătut și noi de cînd am părăsit Casa de Granit. Astfel se explică urmele găsite în pădure. Odată ajunși pe litoral, ocnașii au înțeles că nu vor găsi un adăpost bun prin locurile astea, așa că au luat-o spre nord, unde au dat de stînă...

—Poate că s-au întors acolo, spuse Pencroff.

—Nu prea cred, răspunse inginerul. Își închipuie ei că vom cerceta și pe acolo. Stîna este pentru ei doar un loc de aprovizionare, nu o tabără definitivă.

—Are dreptate Cyrus, spuse reporterul, și după mine, ocnașii trebuie să-și fi căutat un adăpost în văile dintre povîrnișurile de la poalele muntelui Franklin.

— Atunci la ce mai stăm, domnule Cyrus ? Să mergem drept la stîină ! strigă Pencroff. Să isprăvim odată ! M-am săturat să ne tot pierdem timpul !

— Nu, dragul meu, răspunse inginerul. Uiți că trebuie să aflăm neapărat dacă se ascunde vreo locuință în pădurea Far-West. Știi că expediția noastră are un dublu scop, Pencroff. Pe de o parte vrem să pedepsim niște ticăloși, iar pe de altă parte, adu-ți aminte, am pornit să arătăm cuiva recunoștința noastră !

— Frumoase cuvinte, domnule Cyrus, răspunse marinarul. Mă bate totuși gîndul că pe domnul acela o să-l găsim numai cînd va binevoi el singur să se arate.

Pencroff exprima prin aceste cuvinte părerea tuturor. După cîte se părea, ascunzișul necunoscutului era tot atît de tainic, ca și persoana lui.

În seara aceea, căruța se opri la revărsarea rîului Cascadei. Tabăra fu așezată ca de obicei și măsurile de pază luate ca întotdeauna. Harbert era din nou băiatul zdravăn și sănătos de odinioară și se simțea foarte bine în aer liber, între briza oceanului și aerul înviorător al pădurii. Nu mai călătorea în căruța, ci alerga în fruntea caravanei.

A doua zi, la 19 februarie, pionierii părăsiră litoralul, pe care se îngrămădeau atît de pitoresc stîncile de bazalt de forme atît de diferite și o luară de-a lungul malului stîng al rîului. Drumul fusese croit, în parte, în timpul excursiilor, ce le făcuseră de la stîină pînă la țarmul de vest. Pionierii se aflau la șase mile de muntele Franklin.

Planul inginerului era următorul: să cerceteze cu de-amănuntul toată valea rîului și să înainteze, cu băgare de seamă, pînă în împrejurimile stînei; dacă găseau stîna ocupată, trebuiau s-o ia cu asalt, cu forța; dacă nu era ocupată, se vor întări acolo și vor face din ea baza de la care aveau să cerceteze povîrnișurile muntelui Franklin.

Pionierii aprobară planul, grăbiți cum erau să ia din nouă în stăpînire insula lor.

Urmară deci valea îngustă, care despărțea două din cele mai puternice metereze ale muntelui Franklin. Cu cît înaintau spre zonele superioare ale vulcanului, cu atît se răreau copacii, atît de deși pe malul apei. Solul accidentat ar fi putut să ascundă curse, așa că nu înaintau decît cu mare grijă. Top și Jup deschideau drumul ca înaintași, cercetînd în dreapta și în stîngă tufișurile dese, întrecîndu-se în pricepere și vioiciune, Nu găsiră totuși nici urmă de ocnași.

Pe la orele cinci, căruța se opri la șase sute de pași de țarcul stînei, care era ascuns de o perdea semi-circulară de copaci.

Trebuiau să afle dacă stîna era ocupată. Nu puteau face lucrul acesta în plină zi, fără să se expună să fie împușcați ca Harbert. Cel mai bun lucru era să aștepte venirea nopții.

Dar Gédéon Spilett ardea de nerăbdare să cerceteze împrejurimile stînei, iar Pencroff, nerăbdător și el, voia să-l întovărășească.

—Nu, dragii mei, se împotrivi inginerul. Așteptați pînă la noapte. Nu voi lăsa pe niciunul dintre voi să-și primejduiască viața în plină zi.

—Dar, domnule Cyrus... începu marinarul, care nu părea dispus să se supună.

—Te rog, Pencroff, spuse inginerul.

—Fie ! se învoi marinarul, înjurîndu-i pe ocnași marinărește, ca să-i mai treacă necazul.

Pionierii rămaseră deci în jurul căruței, supraveghind cu grijă pădurea din jurul lor.

Mai trecură trei ore. Vîntul încetase și o tăcere deplină domnea pe sub copacii uriași. S-ar fi auzit cu ușurință căderea unei crenguțe, zgomotul unui pas pe frunzele uscate sau foșnetul unui trup strecurîndu-se printre ierburi. Nu mișca însă nimic, de altminteri, riici Top, culcat cu botul pe labe, nu dădea nici un semn de neliniște.

Pe la orele opt era destul de întuneric ca să poată porni în recunoaștere. Gédéon Spilett și Pencroff erau gata de plecare. Cyrus Smith se învoi. Top și Jup rămaseră cu inginerul, Harbert și Nab, ca să nu dea de veste sosirea lor printr-un lătrat sau strigăt necugetat.

—Nu vă avîntați fără socoteală ! le spuse Cyrus Smith marinarului și reporterului. Nu trebuie să puneți stăpînire pe stîna, trebuie doar să vedeți dacă este sau nu ocupată !

—Am înțeles ! răspunse Pencroff.

Și plecară amîndoi. Frunzișul îi ascundea bine, așa că nimeni nu-i putea zări la o depărtare de douăzeci, treizeci de pași. Pencroff și reporterul înaintau încet, oprindu-se la fiecare zgomot suspect ce-l auzeau.

Păstrau oarecare, depărtare între ei, ca să nu-i poată lovi cu ușurință gloanțele ocnașilor, la care se așteptau în orice clipă.

Cinci minute mai tîrziu, Gédéon Spilett și Pencroff ieșiseră din pădure. Ajunseră la marginea luminișului, unde se ridica țarcul stînei.

Se opriră. Asupra tăpșanului despădurit mai stăruia o lumină ștearsă. Poarta stînei, ce se zărea la vreo treizeci de pași, părea să fie închisă. Cei treizeci de pași pînă la ea constituiau, cum se spune, „zona primejdioasă”, căci orice

glonț pornit din vârful gardului putea să-l răpună pe îndrăznețul care s-ar fi aventurat în locul acesta deschis.

Gédéon Spilett și marinarul nu erau oamenii care să se înpăimînte de un glonte, dar știau - în afară de faptul că ei ar fi fost primele victime - că nesocotința lor ar putea primejdui viața tovarășilor lor. Și dacă ei ar fi căzut, ce se făceau Cyrus Smith, Nab și Harbert ?

Pencroff, a cărui enervare sporise de cînd se vedea atît de aproape de stîna, era gata să se repeadă, dar reporterul îl trase înapoi cu putere.

— Peste cîteva clipe va fi întuneric, îi șopti Gédéon Spilett la ureche, și atunci pornim.

Pencroff strînse cu putere patul armei, se stăpîni și așteptă înjurînd pe înfundate.

Ultimele lumini ale amurgului se stinseră curînd și întunericul, ce părea să izvorască chiar din pădure, cuprinse întregul luminiș. Muntele Franklin părea acum un paravan uriaș, care acoperea zarea înspre apus. Noaptea venise repede, așa cum se lasă ea în zonele calde. Era timpul să pornească.

De cînd se postaseră la marginea luminișului, reporterul și marinarul nu slăbiseră din ochi gardul. Stîna părea părăsită. Muchea gardului se zărea limpede, ca o linie mai întunecată, ce se desprindea din bezna înconjurătoare. Totuși, era foarte posibil ca un ocnaș să stea la pîndă în dosul ulucilor, spre a fi feriți de orice surpriză.

Gédéon Spilett strînse mîna tovarășului său și amîndoi se tîrîră spre stîna, ținîndu-și puștile pregătite.

Ajunseră la poartă, fără să fi zărit vreo lumină.

Pencroff încercă s-o împingă, dar, după cum bănuia seră și ei, era închisă. Constată însă că barele exterioare nu erau proptite.

S-ar fi putut întîmpla ca ocnașii să fie la stîna și să fi proptit în așa fel poarta, ca ea să nu poată fi împinsă din afară.

Gédéon Spilett și Pencroff traseră cu urechea.

Nu se auzea nici un zgomot. Caprele și muflonii dormeau desigur în grajduri și nimic nu tulbura liniștea nopții.

Neauzind nici o mișcare, reporterul și marinarul se întrebă dacă n-ar fi fost nimerit să sară gardul și să intre în stîna, cu toate că Cyrus Smith le pusese în vedere să nu facă asemenea încercare.

De fapt, planul putea să izbutească, dar putea tot atît de bine să dea greș. Dar, presupunînd că ocnașii nu bănuiau ce se pornise împotriva lor și că ar fi putut fi luați prin surprindere, era oare nimerit ca ei doi să compromită eventuala reușită a atacului, năpustindu-se orbește peste gard ?

Reporterul socoti deci că era totuși mai bine să aștepte și să încerce să pătrundă în stîna împreună cu ceilalți pionieri. Un lucru era sigur: că puteau ajunge pînă la gard fără să fie văzuți. Țarul nu era păzit.' Era mai bine deci să se întoarcă la căruță.

Pencroff fu și el de aceeași părere și primi numaidecît să-l însoțească pe reporter înapoi la tovarășii lor,

Peste cîteva minute, inginerul află cum stăteau lucrurile.

— Gîndindu-mă bine, spuse el, încep să cred că ocnașii nu sînt la stîină.

— Vedem noi, după ce sărim gardul, răspunse Pencroff.

— Mergem la stîină, dragii mei ! îi anunță Cyrus Smith.

— Căruța o lăsăm în pădure ? întrebă Nab,

— Nu, ea e furgonul nostru cu muniții și alimente, răspunse inginerul, și la nevoie ne va sluji de baricadă. O luăm cu noi !

— Hai să pornim, îi îndemnă Gédéon Spilett. Căruța ieși din pădure și înainta fără zgomot spre gard.

Era întuneric și peste tot domnea o tăcere desăvîrșită. Iarba deasă înăbușea și zgomotul pașilor.

Pionierii erau pregătiți să tragă. Pencroff îi porunci lui Jup să meargă în urmă, iar Nab îl ținea pe Top de zgardă, ca să nu se avînte prea repede.

Ajunseră în luminiș. Era pustiu. Fără teamă, oamenii înaintară spre țarc. Străbătură în cîteva clipe „zona primejdioasă”, fără să fie întîmpinați cu împușcături. Căruța se opri în fața gardului. Nab rămase lîngă onaggași, iar inginerul, reporterul, Harbert și Pencroff se îndreptară spre poartă, ca să cerceteze dacă era proptită pe dinăuntru.

Poarta însă era deschisă !

— Ce tot spuneți voi mai înainte? întrebă inginerul, întorcîndu-se spre marinar și reporter.

Aceștia priveau înmărmuriți.

— Aș putea să jur, spuse Pencroff, că poarta era închisă adineauri !

Pionierii șovăiră o clipă. Să fi fost ocnașii la stîină atunci cînd Pencroff și reporterul porniseră în recunoaștere ? Fără îndoială, căci poarta închisă adineauri, doar unul dintre ei putea s-o fi deschis. Se mai aflau acolo sau ieșiseră ?

Toate întrebările acestea se îmbulzeau în mintea pionierilor, fără să-și găsească răspuns !

În clipa aceea, Harbert, care înaintase cîtiva pași, se dădu repede înapoi, apucîndu-l pe Cyrus Smith de mînă.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă inginerul.

— Se vede lumină.

— În casă ?

— Da !

Toți cinci înaintară spre poartă și într-adevăr, prin geamuri, străbătea o lumină slabă.

Cyrus Smith luă repede o hotărîre.

— Mare noroc să-i găsim pe ocnași închiși în casă și să-i luăm prin surprindere. S-a isprăvit cu ei ! Haideți !

Pionierii se strecurară în țarc cu puștile pregătite. Lăsară căruța afară, în paza lui Jup și a lui Top, pe care-i legaseră pentru mai multă siguranță.

Cyrus Smith, Pencroff și Gédéon Spilett, pe o parte, Harbert și Nab, pe cealaltă, se furișară de-a lungul gardului pînă în fața casei, cercetînd această parte a stînei, care însă era pustie și cufundată în întuneric.

În cîteva clipe se adunară cu toții lîngă casă, în fața ușii închise.

Cyrus Smith făcu tovarășilor un semn cu mîna ca să nu se miște; se apropie apoi de fereastra slab luminată și aruncă o privire în cameră.

Pe masă se afla un felinar aprins. Lîngă masă era patul lui Ayrton.

Pe pat era întins un om.

Deodată, Cyrus Smith se dădu înapoi, strigînd cu glas stins:

— Ayrton !

Pionierii se repeziră la ușă, mai s-o smulgă din țiței și năvăliră cu toții în cameră.

Ayrton părea să doarmă. Se vedea pe chipul lui că suferise mult. Pe mîini și pe picioare avea vînatăi mari.

Cyrus Smith se plecă asupra lui.

— Ayrton, strigă inginerul, apucînd brațul omului regăsit în împrejurări atît de neașteptate.

La acest strigăt, Ayrton deschise ochii, uitîndu-se la Cyrus Smith și la ceilalți:

— Dumneavoastră, dumneavoastră ?

— Ayrton ! Ayrton ! repetă Cyrus Smith.

— Unde mă aflu ?

— În casa de la stîină !

— Singur ?

— Da !

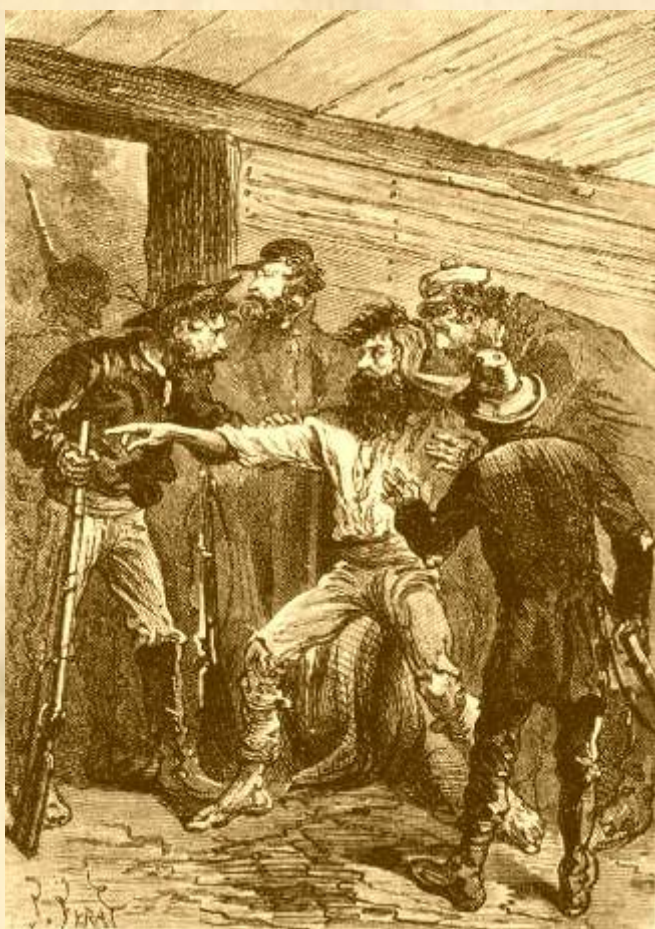
— Se vor întoarce! strigă Ayrton. Apărați-vă. Apărați-vă !

Și căzu înapoi sleit.

— Spilett, spuse inginerul, putem fi oricînd atacați. Aduceți căruța în țarc, baricadați poarta și apoi întoarceți-vă cu toții aici.

Pencroff, Nab și reporterul se repeziră să îndeplinească ordinele inginerului. Nu aveau nici un moment de pierdut. Poate că ocnașii și puseseră mîna pe căruța lor.

Într-o clipă, reporterul și cei doi tovarăși ai săi străbătură țarcul, îndreptîndu-se spre poartă, în dosul căreia Top începuse să mîrîie.

Inginerul, părăsindu-l un moment pe Ayrton, ieși din casă cu pușca pregătită. Harbert mergea lângă el. Supravegheau amîndoi coasta muntelui care domina stîna. Dacă ocnașii pîndeau ascunși acolo, ei ar fi putut să ucidă pe rînd toți pionierii.

În clipa aceea, luna se ridică deasupra pădurii întunecate și un val de lumină se răspîndi pe cuprinsul țarcului. Se vedeau pîlcurile de copaci, pîrîiașul și întinsul covor de iarbă, ce acoperea pămîntul. Înspre munte, casa și o parte din gard se desprindeau albe în lumina lunii. În partea cealaltă, spre poartă, țarcul se afla în umbră.

Pe neașteptate, o matahală întunecată se ivi în fața lor. Era căruța, care pătrundea în cercul de lumină și Cyrus Smith auzi zgomotul porții pe care o închideau tovarășii lui, proptind-o apoi pe dinăuntru.

Dar în aceeași clipă, Top începu să latre cu furie și se repezi, rupîndu-și zgarda, spre fundul țarcului, în dreapta casei.

— Prieteni, fiți atenți ! Pușca la ochi ! strigă Cyrus Smith.

Pionierii își potriviră puștile, așteptînd să tragă. Top lătra într-una, iar Jup scotea niște șuierături ascuțite, alergînd după cîine.

Pionierii se repeziră pe urmele lor, ajungînd pe malul pîrîului, străjuit de copaci uriași.

Și acolo, în plină lumină, ce le văzură ochii ?

Pe mal zăceau cinci trupuri!

Erau cadavrele ocnașilor, care debarcaseră cu patru luni înainte pe insula Lincoln.

CAPITOLUL XIII

Ce povestește Ayrton. Planurile foștilor tovarăși. Ocnașii se instalează la stîna. Cel ce face dreptate pe insula Lincoln. Vasul *Bonadventure*. Cercetări în jurul muntelui Franklin. Povîrnișurile superioare. Bubuituri subterane. Un răspuns al lui Pencroff. În fundul craterului. Întoarcerea.

Ce se întîmplase ? Cine-i ucisese pe ocnași ? Poate Ayrton ? Era cu neputință; cu foarte puțin înainte se temea de întoarcerea lor !

Ayrton căzuse într-un somn adînc, din care nu izbutiră să-l trezească. După cele cîteva cuvinte pe care le rostise, fusese cuprins de o toropeală adîncă și căzuse pe pat, nemaifiind în stare să se miște.

Pionierii, pradă gîndurilor învălmășite și cît se poate de agitați, așteptară toată noaptea, fără să părăsească casa lui Ayrton și fără să se întoarcă la locul unde zăceau trupurile ocnașilor. După cît se părea, Ayrton nu va fi în stare să le dea amănunte asupra împrejurărilor în care își găsiseră moartea ticăloșii, pentru că nici el nu știa cum de se afla la stîna. S-ar fi putut totuși să cunoască cele petrecute înaintea groaznicei execuții.

A doua zi, Ayrton se trezi din toropeală și tovarășii îi împărtășiră bucuria pe care o resimțeau regăsindu-l, aproape sănătos, după o lipsă de peste patru luni de zile.

Ayrton le istorisi în puține cuvinte ce i se întâmplase sau mai bine-zis ceea ce știa el.

A doua zi, după întoarcerea la stîină, în ziua de 10 noiembrie, în amurg, fusese luat prin surprindere de către ocnașii care săriseră gardul. Îl legaseră cobză și îl tîrîseră într-o peșteră întunecoasă de la poalele muntelui Franklin, unde își făcuseră ascunzișul.

Hotărîseră să-l ucidă și a doua zi erau gata s-o facă, cînd unul dintre ocnași îl recunoscuse și-l strigă pe numele ce-l purtase în Australia. Nemernicii aceștia, pregătiți să-l ucidă pe Ayrton, cruțară viața lui Ben Joyce.

Din clipa aceea, Ayrton fu hărțuit fără încetare de foștii lui tovarășii. Voiau să-l atragă din nou de partea lor și nădăjduiau să pătrundă cu ajutorul lui în inaccesibila Casă de Granit și să devină stăpîinii insulei, după ce vor fi ucis pionierii !

Ayrton se împotrivi. Fostul ocnaș, pocăit și iertat de semenii lui, era hotărît să moară fără să-și trădeze tovarășii.

Legat și păzit, cu căluș în gură, Ayrton trăi patru luni în peștera ocnașilor.

Ticăloșii descoperiseră stîna puțin după venirea lor pe insulă și trăiau folosind rezervele ei, fără să locuiască totuși acolo. În ziua de 11 noiembrie, doi dintre tîlhari, surprinși pe neașteptate de pionieri, traseră asupra lui Harbert și unul dintre ei se înapoie, lăudîndu-se că a ucis un locuitor al insulei. Se întorsese totuși singur. Tovarășul lui căzuse înjunghiat de Cyrus Smith.

E lesne de închipuit durerea lui Ayrton cînd află despre moartea lui Harbert. Rămăseseră doar patru pionieri, oricînd la cheremul ocnașilor.

După această întâmplare, tot timpul cît Harbert zăcu bolnav la stîină, pirații nu-și părăsiră bîrlogul și chiar după ce devastară platoul se întoarseră tot acolo.

Începură să-l chinuie mai rău pe Ayrton. Mîinile și picioarele lui mai purtau încă urmele frînghiilor cu care fusese legat zi și noapte. Tot timpul se aștepta să fie ucis.

Lucrurile meraseră astfel pînă în a treia săptămînă a lunii februarie. Ocnașii, pîndind mereu clipa potrivită, părăseau destul de rar adăpostul, mulțumindu-se să vîneze, fie în interiorul insulei, fie pe coasta sudică. Ayrton nu mai avea știri de la prietenii lui și nu mai credea să-i revadă vreodată.

În cele din urmă, nenorocitul, slăbit de chinurile suferite, căzu într-o toropeală adîncă, nemaivăzînd și nemaiauzind nimic. Din clipa aceea, cu două zile în urmă, nu mai știa ce s-a petrecut cu el.

— Dar, domnule Smith, adăugă el, cum se face că deși eram închis în peșteră, mă aflu acum la stîină ?

— Cum se face că ocnașii zac morți acolo, în mijlocul țarcului ? răspunse inginerul.

—Morți ? strigă Ayrton, ridicîndu-se într-o rîină, cu toate că era foarte slăbit.

Tovarășii săi se grăbiră să-l sprijine. Voia să se scoale cu tot dinadinsul, așa că îl însoțiră pînă la rîu.

Se luminase de ziuă.

Pe țărîm zăceau cele cinci cadavre ale ocnașilor, în poziția în care îi surprinsese moartea fulgerătoare.

Ayrton era înmărmurit. Cyrus Smith și tovarășii lui îl priveau în tăcere.

La un semn al inginerului, Nab și Pencroff cercetară trupurile înțepenite de frig.

Nu găsiră nici un fel de rană.

Examinîndu-i însă cu de-amănuntul, Pencroff observă pe fruntea unuia, pe pieptul altuia, pe spatele celuiilalt, pe umărul altuia un punct mic roșu, urma unei lovituri atît de puțin vizibile, încît era imposibil să-și dea seama ce o pricinuisese.

— Aici au fost loviți ! spuse Cyrus Smith.

— Dar cu ce armă ? strigă reporterul.

— O armă care trăsnește, necunoscută nouă.

— Dar cine să-i fi trăsniț ? .se miră Pencroff.

— Acela care face dreptate pe insulă, răspunse Cyrus Smith, acela care te-a transportat pe tine aici, Ayrton, acela care ne-a ajutat din nou, acela care face pentru noi ceea ce nu putem face singuri, acela care se ascunde după ce ne vine într-ajutor.

— Hai să-l căutăm ! strigă Pencroff.

— Să-l căutăm, desigur, răspunse Cyrus Smith, dar ființa superioară care face astfel de minuni se va arăta doar atunci cînd va dori ea să o cunoaștem. Să-l căutăm, totuși, urmă el. Poate vom izbuti într-o bună zi să dovedim binefăcătorului nostru că sîntem oameni care am meritat bunăvoința sa ! Ce n-aș da să-i putem fi și noi de ajutor, chiar cu prețul vieții noastre.

Din ziua aceea, singura grijă a locuitorilor insulei Lincoln a fost să-l găsească pe binefăcătorul lor. Se străduiau toți să dezlege taina aceluia, care părea să fie un om înzestrat cu daruri necunoscute celorlalți oameni.

Pionierii se întoarseră în casa de la stîină, unde, mulțumită îngrijirilor primite, Ayrton își recapătă puterile și liniștea.

Nab și Pencroff tîrîră cadavrele ocnașilor în pădure și le îngropară adînc, departe de stîină.

Apoi, Ayrton află tot ce se întîmplase în timpul cît fusese închis. Află de suferințele lui Harbert și prin ce încercări trecuseră pionierii. Află de asemenea că pionierii nu mai credeau să-l revadă vreodată, fiind siguri că fusese ucis fără milă de ocnași.

—Și acum, spuse Cyrus Smith, mai avem de îndeplinit o datorie. Jumătate din ce ne-am pus în gînd a fost îndeplinit, dar, deși am scăpat de ocnași, nu ne putem totuși lăuda că am redevenit stăpînii insulei prin noi înșine.

—De aceea, răspunse. Gédéon Spilett, ar fi bine să căutăm prin toate văile de la poalele muntelui Franklin. Să nu lăsăm nici o văgăună și nici o peșteră necercetată ! Credeți-mă, în viața mea nu am întîlnit un mister mai atrăgător pentru gusturile unui reporter !

—Și nu ne întoarcem la Casa de Granit, completă Harbert, pînă ce nu dăm de binefăcătorul nostru !

—Vom face tot ce este omeneste cu putință, zise inginerul, dar vă spun încă o dată: cred că nu-l vom găsi decît atunci cînd va voi el singur să se arate.

—Rămînem la stîna ? întrebă Pencroff.

—Da, rămînem aici, hotărî Cyrus Smith. Avem tot ce ne trebuie și ne aflăm în inima ținutului pe care dorim să-l cercetăm. De altminteri, cu căruța ajungem repede la Casa de Granit, de va fi nevoie.

—Bine, zise marinarul, dar mai este ceva.

—Ce anume ?

—Trece vara și noi avem de făcut un drum pe mare !

—Un drum pe mare ? se miră Gédéon Spilett.

—Da, la insula Tabor, răspunse Pencroff. Trebuie să ducem acolo o scrisoare, în care arătăm așezarea insulei noastre, unde se află și Ayrton. Dacă vine yachtul scoțian să-l ia ? Cine știe dacă nu e prea tîrziu ?

—Dar bine, Pencroff, întrebă Ayrton, cu ce vrei să faci drumul ăsta ?

—Cum cu ce ? Cu *Bonadventure* !

—Cu *Bonadventure* ?! strigă Ayrton. Nu mai există !

—Cum, nu mai există vasul meu ? răcni Pencroff, sărind în picioare.

—Nu ! răspunse Ayrton. Ocnașii au dat de el acum o săptămîină, au pornit pe mare și...

—Și ? îl grăbi Pencroff cu inima zvîcnind.

—Și, nemaiavîndu-l pe Bob Harvey ca să conducă vasul, s-au lovit de stînci și au sfărîmat corabia !

—Ah, ticăloșii ! Tîlharii ! Nemernicii ! strigă Pencroff.

—Pencroff, spuse Harbert, cuprinzînd mîna marinarului, vom face un alt *Bonadventure*, mai mare! Avem doar la îndemîină toată fierăria și întreg echipamentul bricului,

—Dar nu vă dați seama, zise Pencroff amărît, că va dura cinci sau șase luni pînă să construim un vas de treizeci sau patruzeci de tone ?

—Avem tot timpul, răspunse reporterul, — și oricum, anul acesta nu mai mergem la insula Tabor.

—Ce vrei, Pencroff, nu avem ce face! spuse inginerul. Doresc numai ca întîrzierea asta să nu ne aducă vreo pagubă !

— Ah ! *Bonadventure* a mea ! Sărmana mea corabie ! se văicărea Pencroff, adînc mîhnit de pierderea vasului, de care fusese atît de mîndru.

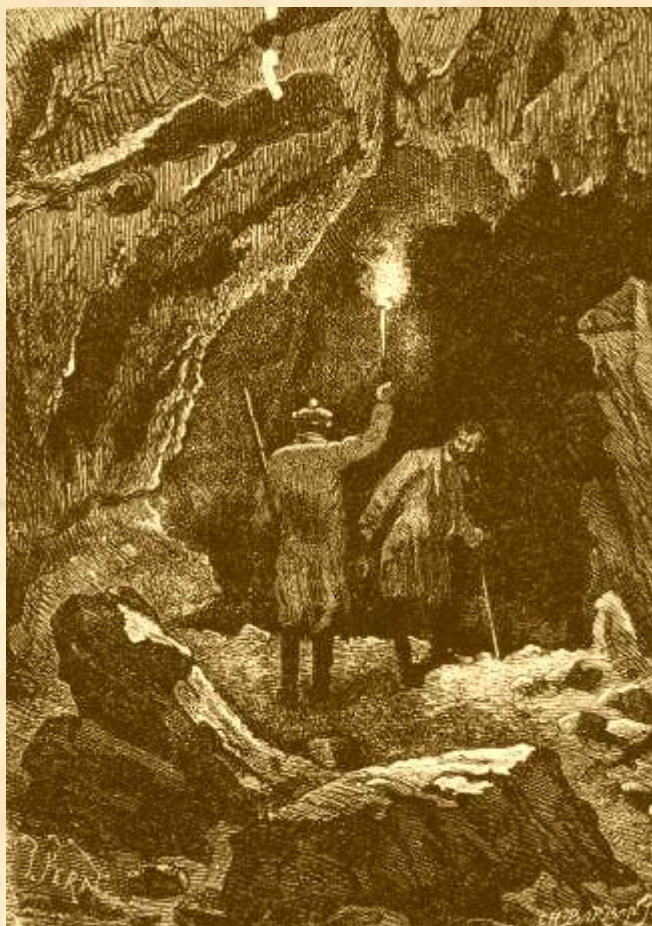
Distrugerea corăbiei era o lovitură grea pentru pionieri, care hotărîră să repare pierderea cît mai repede cu putință. Acum însă, voiau să ducă la bun sfîrșit cercetările începute în regiunea cea mai tainică a insulei.

Se așternură pe lucru în aceeași zi, 19 februarie. Cercetările ținură o săptămîină. Poalele muntelui, cu povîrnișurile și ramificațiile lor, alcătuiau un labirint de văi și clinuri foarte încîlcite. Fără îndoială că aici, în fundul trecătorilor înguste, și poate chiar înăuntrul masivului muntelui Franklin, trebuiau făcute cercetările. Nicăieri pe insulă nu s-ar fi putut ascunde mai bine o locuință, al cărui ocupant ținea să rămînă necunoscut. Atît de întortochiate erau văile, încît Cyrus Smith se văzu nevoit să procedeze cît se poate de sistematic.

Pionierii cercetară mai întîi valea care se deschidea la sudul vulcanului și primea apele rîului Cascadei. Aci le arătă Ayrton și peștera în care se adăpostiseră ocnașii și în care fusese ținut închis. Era așa cum o părăsise Ayrton. Găsiră dosite în ea provizii și muniții, furate de ocnași pentru a-și face rezerve.

Toată valea care ducea la peșteră era umbrită de copaci frumoși, printre care dominau coniferele, și fu cercetată cu grijă. La capătul văii, pionierii cotiră spre vest și se afundară într-o rîpă îngustă, care se pierdea printre stîncile de bazalt ale litoralului.

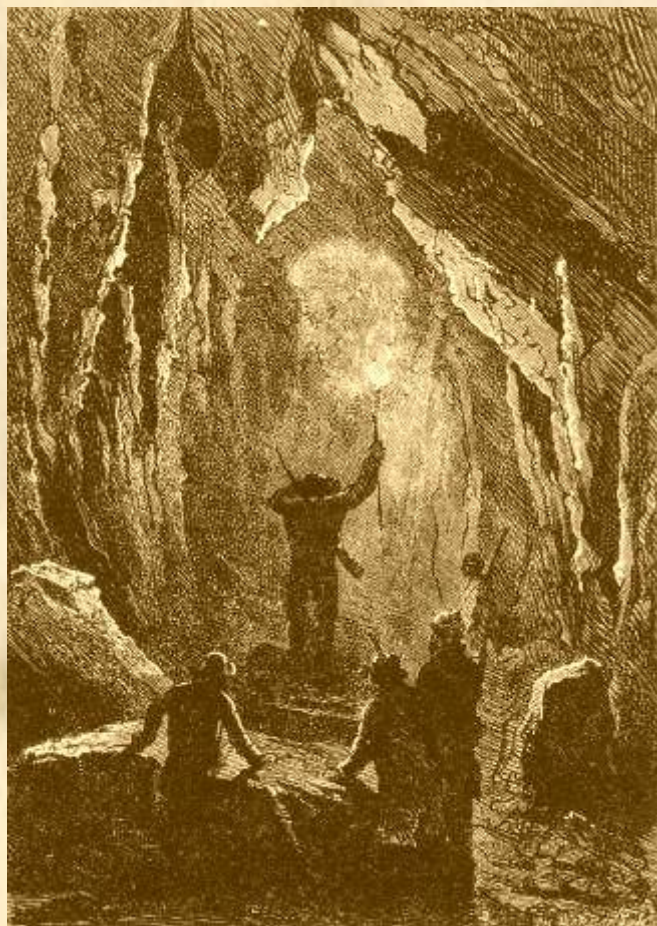
Aici, copacii se răreau și pietrișul lua locul pășunilor, începea regiunea stearpă a insulei. Se și putea recunoaște că dintre văile care se încrucișau la poalele muntelui Franklin, numai trei erau împădurite și bogate în pășuni, cum era valea în care se afla așezată stîna. Valea stînei se mărginea la răsărit cu valea prin care curgea rîul Cascadei și la apus cu valea Pîrîului Roșu. Ambele ape primeau mulți afluenți din munte, cursuri de apă mărunte, care înviorau regiunea roditoare din sudul insulei. Rîul Mercy era alimentat direct de izvoare bogate, ascunse prin desîșurile pădurilor Jacamarului, izvoare asemănătoare acelor care se răsfirau în nenumăratele cursuri mici de apă, ce udau pădurile care acopereau peninsula Serpentinei.

Oricare dintre cele trei văi, bogate în apă, ar fi putut adăposti un , pustnic, care ar fi găsit în ele toate cele necesare traiului. Dar pionierii le mai cercetaseră și altădată și nicăieri nu găsiseră urma omului.

Oare ascunzătoarea căutată să fie pitită în fundul trecătorilor sterpe, în mijlocul stîncilor prăvălite, în văgăunile dinspre nord, pe unde se scurseseră râurile de lavă ?

În partea de nord, la poalele muntelui Franklin, se aflau doar două văi, largi, nu prea adînci, lipsite de verdeață, presărate cu blocuri de granit, brăzdate de morene lungi și pardosite cu lavă. Pe alocuri zăceau blocuri de minereu, printre care erau presărate bucăți de obsidian și labradorit. Cercetările fură lungi și anevoioase. Prin văile acestea se căscau mii de cavități, care nu

prea erau plăcute de locuit, însă bine ascunse, și în care se pătrundea foarte greu. Pionierii cercetară chiar și tunelurile întunecate, rămase încă din epoca activității vulcanului, bolți înnegrite de flăcările vechi, care pătrundeau pînă în adîncul muntelui. Cercetară galeriile întunecate folosind torțe aprinse, scotocind toate adîncimile. Peste tot domneau tăcerea și întunericul. Părea că nici o ființă omenească nu-și purtase vreodată pașii prin aceste tuneluri străvechi și nu mișcase din loc vreo stîncă, din clipa cînd insula ieșise din valuri.

Dar, deși văgăunile erau pustii și întunecate, Cyrus Smith fu nevoit să constate că prin acele locuri nu domnea totuși o tăcere desăvîrșită.

În fundul uneia dintre aceste caverne, care se întindea pe o distanță de cîteva sute de picioare, pătrunzînd în inima muntelui, el auzi niște zgomote surde, a căror intensitate era mărită de sonoritatea bolților de stîncă.

Gédéon Spilett, care îl întovărășea, auzi și el acest murmur îndepărtat, care putea să însemne o trezire a focurilor subterane. Se opriră de mai multe ori să asculte și amîndoi înțelesesă că în adîncurile pămîntului se petrecea o reacție chimică.

— Te pomenești că vulcanul nu este cu totul stins! spuse reporterul.

— Se prea poate ca după plimbarea noastră în crater, răspunse Cyrus Smith, să se fi întîmplat oarecare schimbări în păturile adînci. Orice vulcan, chiar dacă este stins, poate să se trezească.

— N-ar fi primejdios pentru insula Lincoln o erupție a muntelui Franklin ? întreabă Gédéon Spilett.

— Nu cred, răspunse inginerul. Craterul, adică supapa de siguranță, există, și surplusul de vapori și de lavă va irupe pe drumul obișnuit, așa cum izbucnea și în trecut.

— Afară numai dacă lavele nu-și croiesc o altă cale, nouă, către ținuturile mănoase ale insulei!

— Nu văd de ce ar face-o, dragă Spilett, răspunse Cyrus Smith, — și de ce n-ar urma drumul de pînă acum ?

— Ei ! Vulcanii au uneori toane ! răspunse reporterul.

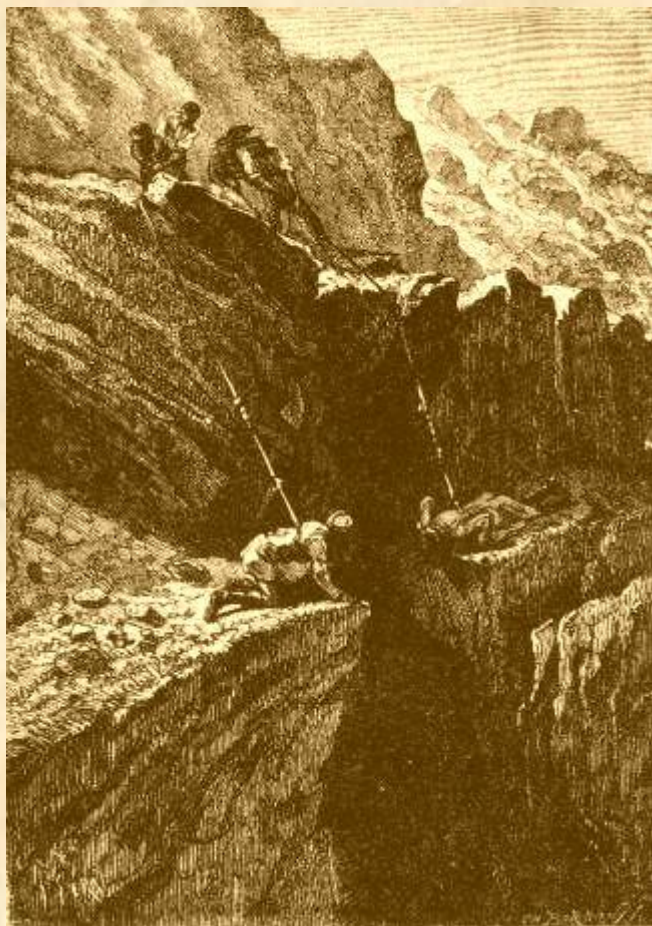
— Ia seama, observă inginerul, că înclinarea întregului masiv al muntelui Franklin înlesnește scurgerea lavei spre văile pe care le cercetăm în clipa de față. Doar un cutremur de pămînt ar putea să schimbe centrul de gravitate al muntelui, modificând și calea lavei.

— În asemenea împrejurări ne putem aștepta oricînd la un cutremur de pămînt, observă Gédéon Spilett.

— Desigur, răspunse inginerul, mai ales cînd încep să se trezească forțele subterane și cînd măruntaiele globului se simt prea apăsate după un repaus mai lung. Așa încît, dragă Spilett, o erupție este un lucru, grav și ar fi mai bine să nu se trezească vulcanul. Dar parcă stă în puterea noastră ?, În tot cazul, orice s-ar întîmpla, domeniul nostru de la Grande-Vue nu cred să fie serios amenințat. Între munte și șes există o depresiune simțitoare și dacă lava ar lua drumul lacului, ea ar fi aruncată spre dune și împrejurimile golfului Rechinului.

— N-am văzut în creștetul muntelui nici o dîră de fum, care să vestească vreo erupție apropiată, observă Gédéon Spilett, ,

— Nu, spuse Cyrus Smith, nici aburi nu ies din crater. Chiar ieri l-am observat. Dar se poate ca la baza lui să se fi adunat cu timpul stînci, cenușă și lavă întărită, și astfel, supapa de care vorbesc să fie închisă deocamdată. Dar la cea dintîi sforțare mai puternică, piedica va dispărea și poți să fii sigur, dragă Spilett, că nici insula, care este un fel de cazan cu aburi, și nici vulcanul, care e

hornul lui, nu vor plesni din cauza apăsării gazelor. Totuși, îți repet că ar fi mai bine să nu vină nici o erupție.

—Și totuși nu ne înșelăm, îl întrerupse reporterul. Se aud bubuituri în adâncurile vulcanului.

—Într-adevăr, se aud, recunosc inginerul, care asculta cu multă atenție, nu ne putem înșela... Aici se pregătește o reacție și nu știm cât e de mare și nici cum se va sfârși.

La întoarcere, Cyrus Smith și Gédéon Spilett împărtășiră și tovarășilor lor cele aflate.

—Ei, asta-i ! Vulcanul ăsta vrea să ne arate ce poate! Să încerce ! Sînt sigur că își va găsi stăpînul ! strigă Pencroff.

—Care stăpîn ? întrebă Nab.

—Binefăcătorul nostru, Nab, binefăcătorul nostru, care îi va astupa craterul de îndată ce va încerca să-l deschidă !

După cum se vede, încrederea marinarului în zeul insulei era nețărmurită și, într-adevăr, puterea necunoscută care le ajutase pînă acum în împrejurări atît de grele părea fără margini. Astfel, ea izbuti să scape de cercetările pionierilor și, cu toată strădania lor, cu tot zelul și cu toată îndîrjirea desfășurată, strania ascunzătoare nu fu descoperită.

Între 19 și 25 februarie, pionierii cercetară partea de nord a insulei Lincoln. Ciocăniră fiecare perete stîncos, așa cum face poliția într-o casă suspectă. Ba mai mult, inginerul făcu un plan exact al muntelui și împinse cercetările pînă în cele mai ascunse unghere.

Cercetară și prăpastia vulcanului, deocamdată stins, dar din adîncimile căruia răbufneau bubuituri. Totuși, nici o dîră de fum, nici o urmă de abur, nici

încălzire a pereților nu vesteau apropierea unei erupții. Nicăieri pionierii nu afiară urma aceluia pe care îl căutau.

Cercetară în cele din urmă și regiunea dunelor, și pereții de lavă din jurul golfului Rechinului, în toată înălțimea lor, cu toate că le fu cît se poate de greu să coboare la baza stîncilor. Nimeni ! Nimic !

Aceste cuvinte reprezentau pînă la urmă rezultatul ostinelilor lor, iar Cyrus Smith și tovarășii săi se simțeau copleșiți, descurajați și oarecum mînioși.

Pionierii fură deci nevoiți să facă drumul înapoi, căci cercetările nu se puteau prelungi, la nesfîrșit. Erau îndreptățiți să creadă că ființa misterioasă nu trăia pe suprafața insulei și presupunerile cele mai năstrușnice se născură în mintea lui Nab și a lui Pencroff.

În ziua de 25 februarie, pionierii se întoarseră la Casa de Granit. Cu ajutorul unei săgeți aruncară frînghia pînă la terasa din fața ușii și restabiliră legătura între locuința lor și pămînt.

O lună mai tîrziu, în ziua de 25 martie, se împlineau trei ani de cînd se aflau pe insula Lincoln.

CAPITOLUL XIV

Au trecut trei ani. Problema unei noi corăbii. Ce s-a hotărît. Colonia e bogată. Șantierul. Frigul emisferei australe. Pencroff se resemnează. Albitul rufelor. Muntele Franklin.

Trecuseră trei ani de cînd prizonierii fugiseră din Richmond și de cîte ori nu pomeniseră ei de patria lor în cursul acestor ani !

Erau încredințați că războiul civil se sfîrșise și că cei din nord învinseseră. Dar cum se desfășurase acest război ? Ce prieteni ai lor căzuseră în lupte ?

Iată ce-i frămînta, deși nu știau cînd le va fi dat să-și revadă țara. Visul lor era să se întoarcă în patrie măcar pentru scurt timp, să reînnoiască legăturile cu lumea locuită, să facă legătura între patria lor și insulă, apoi să-și petreacă cea mai mare și cea mai bună parte a vieții lor în această colonie întemeiată de ei.

Dar visul nu putea fi împlinit decît în două feluri: sau apărea un vas în apele insulei Lincoln, sau pionierii erau în stare să construiască singuri o corabie destul de mare, care să poată rezista la drum și care să-i ducă spre pămînturile cele mai apropiate.

— Mai este o cale, spunea Pencroff. Să ne dea „geniul” nostru un mijloc de a ne întoarce în patrie!

Și într-adevăr, dacă cineva le-ar fi spus, lui Pencroff și lui Nab, că un vas de trei sute de tone îi așteaptă în golful Rechinului sau în portul. Balonului, nici n-ar fi clipit din ochi. Ei se așteptau acum la orice minune.

Cyrus Smith însă, care nu trăia în închipuire, îi pofti să coboare din nori și să privească realitatea în față. Ea le cerea să construiască grabnic un nou vas, cu ajutorul căruia să ajungă cît mai curînd pe insula Tabor, pentru a depune acolo documentul, în care să arate noua reședință a lui Ayrton.

Le trebuiau cel puțin șase luni ca să construiască un nou vas. între timp se apropia însă iarna și călătoria trebuia amînată pînă în primăvara următoare.

— Avem deci tot timpul să construim corabia pînă în primăvară, îi spunea inginerul lui Pencroff, cu care vorbea despre toate acestea. Sînt de părere, dragul meu, că dacă tot construim un vas nou, ar fi bine să-l facem mai mare. Sosirea yachtului scoțian pe insula Tabor este îndoielnică. S-ar putea chiar să fi venit acum cîteva luni și să fi plecat după ce l-au căutat în zadar pe Ayrton. Nu ar fi mai bine să construim un vas care să ne ducă la nevoie pînă în arhipelagurile Polineziei sau în Noua Zeelandă ? Ce crezi ?

— Sînt de părere, domnule Cyrus, răspuse marinarul, că dumneavoastră sînteți în stare să construiți tot atît de bine un vas mare, ca și unul mic. Nu ne lipsesc nici uneltele, nici lemnul. Ne trebuie doar timp.

— În cîtă vreme am putea să construim un vas de trei pînă la patru sute de tone ? întrebă Cyrus Smith.

— Cel puțin șapte, opt luni, răspuse Pencroff. Nu trebuie să uităm că vine iarna și că pe ger lemnul se lucrează greu. Trebuie să socotim cîteva săptămîni

în care nu vom lucra, așa că va trebui să fim mulțumiți dacă vasul nostru va fi gata în luna noiembrie.

—Foarte bine, răspunse Cyrus Smith, e timpul cel mai potrivit pentru o călătorie pe mare spre insula Tabor sau mai departe.

—Cred că aveți dreptate, domnule Cyrus, răspunse marinarul. Faceți planurile, căci lucrătorii sînt gata să înceapă treaba și sînt sigur că Ayrton ne va fi de mare ajutor în această lucrare.

Pionierii, întrebați, încuviințară în totul proiectul inginerului. Este drept că era o muncă uriașă construirea unui vas atît de mare, dar pionierii erau plini de încredere în puterile lor, încredere îndreptățită de izbînzile ce le avuseseră pînă atunci.

Cyrus Smith se apucă să întocmească planul corăbiei. între timp, tovarășii lui tăiau și cărau copacii, din care aveau să cioplească lemnăria vasului. Pădurea Far-West le furniza lemnul cel mai potrivit — stejar sau ulm. Se folosiră de cărarea deschisă cu prilejul ultimei lor călătorii, pentru a croi un drum nou, care primi numele de șoseaua Far-Westului. Copacii îi cărară la Cămin, unde instalară șantierul de construcție. Noua cale deschisă în pădure era destul de întortochiată, deoarece fusese determinată mai mult de alegerea copacilor de care aveau nevoie, totuși ea ușura foarte mult accesul spre o mare parte a peninsulei Serpentine.

Tăierea și fasonarea acestor lemne trebuia făcută repede, căci verzi nu le puteau întrebuința, și trebuia să treacă destulă vreme pînă să se usuce. Dulgherii lucrară cu rîvnă toată luna aprilie, în care timp fură tulburați doar de cîteva furtuni de echinox, destul de violente. Meșterul Jup îi ajuta cu multă îndemînare, fie urcîndu-se în vîrfurile vreunui copac pentru a lega frînghiile, fie transportînd pe umerii lui vînjoși trunchiurile curățate de crengi.

Lemnăria fu așezată într-o magazie mare, făcută din scînduri, pe care o ridicaseră în apropierea Căminului. Aveau de gînd să o păstreze acolo pînă va veni timpul să fie prelucrată.

Luna aprilie fu destul de frumoasă, cum e de multe ori luna octombrie în zona boreală. Muncile agricole le îndeplîniră în așa fel, încît curînd urmele pîrjolului dispărură cu desăvîrșire de pe platoul Grande-Vue. Moara fu reclădită, iar în locul cotețelor vechi ridicară altele mai mari, căci numărul oaspeților curții de păsări sporise simțitor. Grajdurile adăposteau acum cinci onaggași, dintre care patru mari, zdraveni, bine dresați și unul mic, care de abia se născuse. Inventarul coloniei se îmbogățise cu un plug și onaggașii arau cîmpul tot atît de bine ca și niște boi. Pionierii își împărțeau diferitele munci și niciunul nu avea timp să stea degeaba. Și ce sănătoși erau muncitorii noștri și cîtă voie bună însuflețea serile Casa de Granit, atunci cînd fiecare făurea mii de planuri de viitor

Se înțelege că Ayrton împărțea viața pionierilor, aceștia nemaîngăduindu-i să locuiască la stîna. Rămăsese totuși trist, aceeași fire

închisă, împărtaşind mai mult muncile decît plăcerile tovarăşilor săi. Se dovedi însă un muncitor aprig, vînjos, îndemînatic, ingenios şi foarte inteligent. Toţi îl iubeau şi îl stimau, iar el simţea acest lucru.

Totuşi nu părăsiră cu desăvîrşire stîna. Din doua în două zile, unul dintre pionieri se ducea călare sau cu căruţa să îngrijească turmele, uducînd la întoarcere laptele de care aveau nevoie. Drumurile astea erau în acelaşi timp prilej de vînătoare. De aceea, Harbert şi reporterul se duceau cel mai des la stîna, întovărăşiţi de Top. Vînătorii noştri erau înarmaţi cu puşti bune, cu care vînau canguri şt mistreţi, fără să dispreţuiască nici vînatul mărunt ca fazanii, jacamarii şi becaţinele. Iepurii şi stridiile, cîteva broaşte ţestoase, somonii prinşi în rîti, legumele de pe platou, poamele pădurii, toate se îngărmădeau în cămara în care domnul Nab, primul bucătar, nu prididea să le aşeze.

Firul telegrafic care lega stîna de Casa de Granit fusese întins din nou şi era întrebuinţat ori de cîte ori vreunul dintre pionieri, aflîndu-se la stîna, găsea de cuviinţă să petreacă noaptea acolo. De altfel nu se mai aşteptau la nici un fel de atac, cel puţin din partea oamenilor.

Totuşi, ceea ce se întîmplase putea să se mai repete. Oricînd puteau năvăli alţi piraţi sau ocnaşi. Se putea prea bine ca unii complici ai lui Bob Har» vey, încă deţinuţi la Norfolk, să fie iniţiaţi în planurile sale secrete şi să fie ispitiţi să-i calce pe urme. De aceea, pionierii cercetau zilnic cu ochianul zarea, ce se întindea în faţa golfului Uniunii şi a golfului Washington. Cînd mergeau la stîna, cercetau cu aceeaşi grijă partea dinspre apus a mării şi urcîndu-se pe meterezele stînciase, cuprindeau cu privirea o bună parte a orizontului.

Nu zăriseră pînă atunci nimic ciudat, totuşi, pionierii nu slăbeau paza,

Mînat de această grijă, inginerul dezvălui într-o seară prietenilor săi hotărîrea de a întări stîna. El socotea că trebuiau să înalţe gardul şi să clădească un fel de blochaus, din care pionierii să poată rezista la nevoie împotriva duşmanilor. Casa de Granit, datorită aşezării sale, devenise o fortăreaţă greu de cucerit. Dar stîna, cu rezervele şi vitele care se aflau acolo, avea să stîrnească întotdeauna lăcomia oricărui năvălitor, iar pionierii trebuiau să fie în stare să ţină piept oricărui atac, care i-ar fi surprins acolo.

Era un plan vrednic să fie cercetat, dar execuţia lui trebui să fie amînată pentru primăvara următoare.

Pe la 15 mai, fundul noului vas era gata şi în curînd prova şi pupa se înălţau şi ele pe şantier. Tălpoaia făcută de stejar solid măsura în lungime o sută zece picioare. Dar dulgherii nu izbutiră să facă mai mult, fiind împiedicaţi de vînt şi vreme rea. În cursul săptămîinii următoare începură să căptuşească pupa, dar fură nevoiţi să întrerupă lucrările.

În ultimele zile ale lunii vremea se strică de tot. Sufla un vînt de răsărit, uneori puternic ca un uragan. Inginerul era îngrijorat de soarta şantierului de construcţie, pe care de altfel n-ar fi putut să-l aşeze în altă parte, pentru a nu fi prea departe de casă. Ostrovul apăra doar în parte litoralul împotriva

talazurilor din larg, astfel că în timpul marilor furtuni valurile ajungeau pînă la poalele falezei de granit.

Din fericire, temerile sale nu se adevărară. Vîntul bătea mai tot timpul dinspre sud-vest, așa că plaja de la poalele Casei de Granit era apărată de capul Epavei, care frîngea violența valurilor mari.

Pencroff și Ayrton, cei mai sîrguitori dintre constructorii vasului, lucrară cît le mai îngădui vremea Ei nu se speriau de vîntul care le zburlea părul, nici de ploaia care îi uda pînă la piele, și știau că un cui bine bătut ține la fel de e vreme rea sau bună. Dar după umezeală urmă un ger cumplit și lemnul se întări ca fierul, astfel că se lucra anevoie. Pe la 10 iunie, cei doi meșteri se văzură nevoiți să părăsească șantierul.

Cyrus Smith și tovarășii săi știau de mult cît de aspră poate fi iarna pe insula Lincoln. Domnea un frig ca în Noua-Britanie, care era așezată cam la aceeași depărtare de ecuator. Dar în ținuturile din emisfera boreală lucrul nu era greu de înțeles, pentru că peste tot se întindeau cîmpii joase, care nu pun nici o piedică în calea vînturilor reci, care bat dinspre pol. Lucrul era mult mai greu de înțeles aici, pe insula Lincoln.

—S-a putut chiar observa, spunea într-o zi Cyrus Smith tovarășilor săi, că la aceeași latitudine, insulele și ținuturile așezate pe malul mării se bucură de o climă mai blîndă decît ținuturile mediteraniene. Am auzit adesea spunîndu-se că iernile sînt mai aspre în Lombardia decît în Scoția și că lucrul acesta s-ar datora faptului că marea restituie în timpul iernii căldura acumulată în timpul verii. Insulele sînt deci acelea care beneficiază cel mai mult de aceasta.

—Dar atunci, domnule Cyrus, întrebă Harbert, de ce nu e supusă și insula Lincoln aceleiași legi ?

—Greu de explicat, răspunse inginerul. Totuși, îmi vine să cred că această particularitate se datorează așezării insulei noastre în emisfera australă, care, după cum știi, este mai rece decît emisfera boreală.

—Așa este, spuse Harbert. Se știe că ghețurile plutitoare se întind mai aproape de tropice în sudul Pacificului, decît în nordul lui.

—Foarte adevărat, interveni Pencroff. Pe vremea cînd mă îndeletniceam cu pescuitul balenelor, am întîlnit ghețuri plutitoare pînă în dreptul capului Horn.

—Poate că frigul aspru care domnește în insula Lincoln, spuse Gédéon Spilett, s-ar putea explica prin prezența ghețarilor sau a banchizelor la o depărtare nu prea mare.

—Tot ce se poate, dragă Spilett, răspunse Cyrus Smith, cu siguranță că iernile noastre aspre se datorează vecinătății ghețarilor plutitori. Mai există și altă cauză: de vreme ce soarele se află mai aproape de această emisferă în timpul verii, prin forța lucrurilor este mai îndepărtat în timpul iernii. Astfel se explică și salturile mari de temperatură, căci, deși iernile sînt foarte reci pe insula Lincoln, să nu uităm că verile, dimpotrivă, sînt grozav de călduroase.

—Dar de ce, domnule Smith? întrebă Pencroff încruntându-se. De ce este emisfera noastră atît de nedreptăţită ? N-ar trebui să fie aşa.

—Pencroff dragă, zise rîzînd inginerul, trebuie sau nu, noi nu putem decît să ne împăcăm cu situaţia. Iată de altfel şi pricina: pămîntul nu descrie un cerc împrejurul soarelui, ci o elipsă, aşa cum cer legile mecanicii raţionale. Pămîntul ocupă unul din focarele elipsei şi în consecinţă, la o anumită epocă din drumul său, el se află la apogeu, adică la cea mai mare depărtare de soare şi la o altă epocă - la perigeu - adică la cea mai mică distanţă. Ori, se întîmplă că tocmai în timpul iernii din ţinuturile australe, pămîntul să se afle în punctul cel mai îndepărtat de soare, pricinuind astfel frigul aspru, care domneşte prin meleagurile astea, Aşa că, dragă Pencroff, nu ne rămîne decît să aşteptăm vara.

—Şi totuşi, adăugă Pencroff, căruia îi venea greu să se dea bătut, oamenii sînt destul de învăţaţi. Gîndiţi-vă ce carte groasă s-ar putea scrie, domnule Cyrus, dacă am aduna tot ce ştie omenirea !

—Am scrie o carte şi mai groasă dacă am aduna tot ce nu se ştie încă, răspunse Cyrus Smith.

Era greu de stabilit cauza, dar luna iunie a fost ca de obicei grozav de friguroasă şi pionierii s-au văzut nevoiţi destul de des să stea închişi în Casa de Granit. Le era foarte neplăcut să trăiască astfel, sechestraţi între zidurile Casei de Granit. Îndeosebi Gédéon Spilett îndura greu această constrîngere.

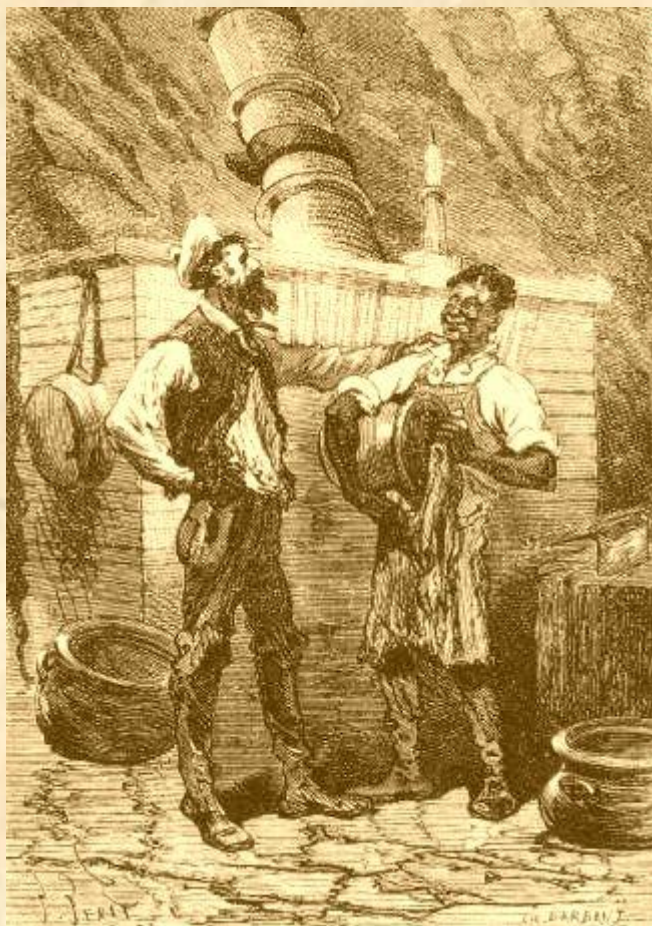
—Ce n-aş da să pot primi de undeva zilnic un ziar ! se tînguia el lui Nab. Cititul ziarului era îndeletnicirea mea cea mai plăcută.

Nab izbucni în rîs.

—Pe legea mea, răspunse el, ceea ce mă preocupă pe mine sînt treburile de fiecare zi.

Adevărul este că aveau destul de lucru şi în afară şi înăuntru.

După trei ani de muncă fără preget, colonia din insula Lincoln atinsese pe vremea aceea culmea prosperităţii. Catastrofa bricului fusese un izvor de bogăţie pentru ei. Fără să mai vorbim de echipamentul complet, care avea să folosească vasului de pe şantier, magaziile Casei de Granit se umpluseră cu unelte şi scule, cu arme şi muniţii, cu îmbrăcăminte şi instrumente. Pionierii nu

mai erau nevoiți să fabrice pîslă și dacă în timpul primei ierni, petrecute pe insulă, suferiseră din pricina gerului, acum nu se mai temeau de frig. Rufărie aveau destulă și o întrețineau cu multă grijă. Din clorură de sodiu, adică sare de mare, Cyrus Smith extrăsese sodiu și clor. Transformase apoi cu ușurință sodiul în carbonat de sodiu, folosind clorul pentru a prepara eterat de calciu și alte substanțe; primele două le folosea în gospodărie și pentru albitul rufelor. De altfel nu spălau decît de patru ori pe an, atît de multe rufe aveau, iar Pencroff și chiar Gédéon Spilett, care tot aștepta să-i aducă poștașul ziare, deveniseră adevărați meșteri în albitul rufelor.

Astfel trecură lunile de iarnă, iunie, iulie și august, luni foarte aspre. Vremea fu mai rece decît iarna trecută, termometrul coborînd pînă la 8° Fahrenheit (13,33 centigrade sub zero). Dar ce foc minunat ardea în vatra Casei de Granit ! Nu economiseau combustibilul care creștea singur la cîțiva pași. Lemnul rămas din construcția vasului îi ajuta să facă economie de cărbuni, care erau mai greu de cărat.

Oamenii erau sănătoși, animalele de pe lîngă casă o duceau bine, doar meșterul Jup cam suferea de frig. Era singurul lui cusur și pionierii îi făcură o haină groasă, vătuită. Ce tovarăș îndemînat, neobosit, discret și tăcut era maimuțoiul ăsta .

—Nu mă mir că muncește bine, spunea Pencroff. Cînd ai patru mîini, e firesc să muncești mai bine !

Într-adevăr, Jup cel deștept lucra minunat.

În tot timpul celor șapte luni care trecuseră, nimeni nu mai pomenise de protectorul insulei. De altfel nu mai dăduse nici un semn de viață. E drept că nu avusese prilejul, căci nu se ivise nici o întîmplare care să-i pună la grea încercare pe pionieri.

Cîinele nu mai mîrîia și încetase și neliniștea urangutanului. Cei doi prieteni nu se mai învîrteau în jurul puțului interior, nu mai lătrau și nu mai gemeau în felul acela straniu, care trezise de la început bănuielile inginerului.

În sfîrșit trecu și iarna. În primele zile de primăvară se întîmplă un fapt care ar fi putut să aibă urmări grele.

În ziua de 7 septembrie, Cyrus Smith, care se uita la creștetul muntelui Franklin, zări un nor de fum ce se încolăcea deasupra craterului.

CAPITOLUL XV

Trezirea vulcanului. Vreme frumoasă. Reluarea lucrărilor. Seara de 15 octombrie. O telegramă. O cerere. Răspunsul. Plecarea la stîină. însemnarea. Firul suplimentar. Coasta de bazalt. Fluxul. Refluxul. Peștera. O lumină orbitoare.

Pionierii, înștiințați de inginer, își lăsaseră lucrul și priveau în tăcere creștetul muntelui Franklin. Se trezise vulcanul și aburii străpunseseră desigur stratul mineral din fundul craterului. Oare locurile subterane vor provoca vreo erupție violentă ? Iată un lucru pe care nu-l puteau împiedica.

Dar, admițând chiar posibilitatea unei erupții, s-ar fi putut ca insula Lincoln să n-aibă prea mult de suferit în întregul ei. Scurgerile de lavă nu sînt întotdeauna dezastruoase. Insula mai trecuse prin astfel de încercări, după cum o dovedeau urmele de lavă de pe povîrnișul nordic al muntelui. Mai mult încă, forma craterului și spărtura de la marginea superioară erau de natură să proiecteze materiile eruptive spre partea opusă ținuturilor mănoase ale insulei.

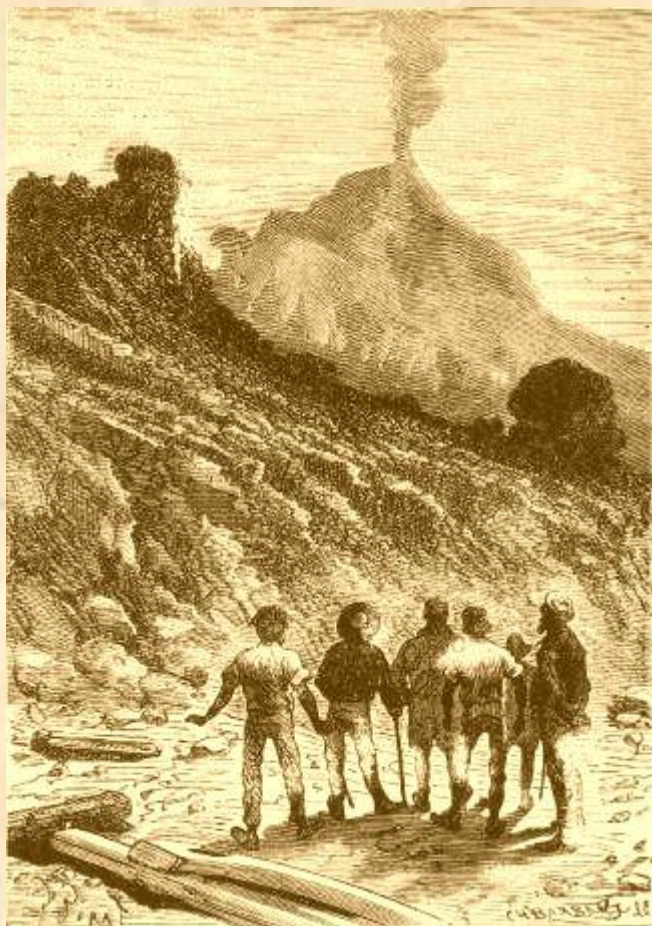
Totuși, urmele trecutului nu erau pentru pionieri o garanție de viitor. De multe ori se astupă craterele vechi și se deschid altele noi. Fenomenul se ivise în toate continentele, cu vulcani ca Etna, Popocatepetl și Orizaba, și nu se știe niciodată ce va aduce după sine erupția unui vulcan. Ajungea un cutremur de pămînt, fenomen care însoțește uneori erupțiile, pentru ca așezarea straturilor din interiorul muntelui să se schimbe, iar lavele incandescente să-și croiască drumuri noi.

Cyrus Smith explică aceste lucruri tovarășilor săi și le zugrăvi situația așa cum o vedea el.

Nu era nimic de făcut. Casa de Granit nu era amenințată, afară doar de un cutremur de pămînt, care ar zgudui violent insula. Stîna însă era în primejdie, dacă se deschidea un crater nou în partea de sud a muntelui Franklin.

Din ziua aceea, aburii încununau mereu creștetul muntelui, răsfirîndu-se în trîmbe, care deveneau din ce în ce mai înalte și mai dese. Nu se vedea însă nici o flacără. Se părea că fenomenele se concentrau deocamdată la baza hornului central.

Vremea îndreptîndu-se, pionierii își reluară muncile. Grăbeau construirea vasului; Cyrus Smith făcu un ferăstrău hidraulic, pus în mișcare de căderea de apă de pe plajă, și, cu ajutorul lui, pionierii fabricară mai repede scînduri și bîrne. Mecanismul aparatului era din cele mai simple și lemnul împins înainte era tăiat cu un ferăstrău, care avea o mișcare verticală. Inginerul izbutise să

pună în funcțiune acest mecanism, folosind o roată, doi cilindri și un sistem special de scripeți.

Pe la sfârșitul lunii septembrie, scheletul vasului, care avea să devină o goeletă, se și înălța pe șantier. Lucrările mergeau foarte bine, mulțumită fierăriei bricului, pe care o salvaseră în urma exploziei. Pencroff și Ayrton scoaseră dintre sfărâməturi toate șuruburile și o cantitate mare de cuie de aramă. Munca fierarilor era astfel mai ușoară, dulgherii însă aveau mult de lucru.

Lucrările fură întrerupte timp de o săptămână pentru seceriș, pentru cositul fînului și pentru înmagazinarea diferitelor legume, ce se coceau pe platoul Grande-Vue. După terminarea muncilor agricole, pionierii își închinară tot timpul lor construirii vasului.

Cînd venea seara, muncitorii erau sleiți. Ca să nu piardă timpul, schimbaseră și ora meselor: luau prînzul la orele douăsprezece și masa de seară abia cînd se întuneca complet. Apoi se întorceau la Casa de Granit și, frînți de oboseală, se grăbeau să meargă la culcare.

Cîteodată, cînd discutau cîte un lucru interesant, întîrziiau puțin ora culcării. Astfel, pionierii vorbeau de viitor și le făcea plăcere să-și închipuie schimbările pe care le-ar aduce ei pe insulă după ce-ar întreprinde o călătorie spre alte țarmuri. Dar din toate planurile răzbătea gîndul întoarcerii lor pe insula Lincoln. Ei n-aveau de gînd să părăsească o colonie creată cu atîta trudă, cu atît mai mult cu cît truda le fusese încununată de succes, iar legătura cu țara lor nu putea decît să dea un nou imbold dezvoltării insulei.

Pencroff și Nab mai ales voiau să-și termine zilele aici.

—Harbert, spunea marinarul, ai de gînd să părăsești vreodată insula Lincoln ?

—Niciodată, Pencroff, mai cu seamă dacă rămîi și tu aici !

—Nici vorbă că rămân, băiete! răspundea Pencroff. Am să te aștept aici. Ai să te întorci cu soția și copiii tăi, din care am de gînd să fac niște ștreqari în lege.

—Ne-am înțeles, făgădui Harbert, rîzînd tulburat și îmbujorîndu-se la față.

—Și dumneata, domnule Cyrus, urmă Pencroff încîntat, vei fi guvernatorul insulei. Cîți locuitori credeți c-ar putea trăi aici ? Cel puțin zece mii !

Discutau astfel de una, de alta, îl lăsau pe Pencroff să alerge cu închipuirea și, din vorbă în vorbă, pînă la urmă reporterul ajungea la concluzia că vor întemeia un ziar cu numele de „New Lincoln Herald”.

Așa este făcut omul. Simte nevoia să creeze opere durabile, care să-i supraviețuiască, și tocmai acesta este semnul superiorității lui față de celelalte viețuitoare.

Cine știe dacă Top și Jup nu făureau și ei micile lor planuri de viitor ?

Ayrton tăcea, gîndindu-se că ar dori să-l mai vadă o dată pe lordul Glenarvan și să se arate în ochii tuturor schimbat și pocăit.

Într-o seară, la 15 octombrie, tot vorbind despre acestea, convorbirea se prelungi mai mult ca de obicei. Se făcuse ora nouă, căscau cu toții și Pencroff se îndrepta spre camera lui, când soneria electrică, așezată în sala cea mare, răsună pe neașteptate.

Erau toți de față: Cyrus Smith, Gédéon Spilett, Harbert, Ayrton, Pencroff și Nai); deci la stîină nu era nimeni.

Cyrus Smith sări în picioare. Tovarășii lui se uitau unul la altul, necrezîndu-și urechilor.

— Ce-o mai fi și asta ? strigă Nab. Te pomenești că ne telegrafiază dracul ! ? Nimeni nu-i răspunse.

— Se pregătește o furtună, observă Harbert. Poate că influența electricității...

Harbert nu isprăvi fraza. Inginerul, spre care erau întoarse toate privirile, scutură din cap,

— S-așteptăm, spuse Gédéon Spilett. Dacă-i un semnal, oricine ar fi acela care-l face, îl va repeta.

— Dar cine să fie ? strigă Nab.

— Desigur, răspunse Pencroff, — acela care...

Cuvintele marinarului fură întrerupte de o nouă zbîrnîitură.

Cyrus Smith se îndreaptă spre aparat și telegrafie următoarea întrebare:

„Ce doriți ?”

Peste cîteva secunde, acul care se mișca pe cadranul alfabetic răspundea locuitorilor Casei de Granit:

„Veniți repede la stîină !”

— În sfîrșit! strigă Cyrus Smith.

Da ! În sfîrșit se va lămuri taina insulei ! Oboseala și nevoia de odihnă a pionierilor dispărură în fața perspectivei de a-și cunoaște binefăcătorul. În cîteva clipe, ei părăsiră în tăcere Casa de Granit, coborînd pe plajă. Top și Jup rămaseră acasă, căci nu era nevoie de ei.

Noaptea era foarte întunecată. Luna în primul pătrar dispăruse o dată cu soarele. După cum observase și Harbert, nori grei de furtună se țirau aproape de pămînt, acoperind lumina stelelor. Fulgere, pricinuite de o furtună îndepărtată, sfîșiau zarea. Pînă în cîteva ore era foarte posibil să se abată furtuna asupra insulei. Noaptea era înăbușitoare.

Dar oricît de adînc ar fi fost întunericul, el nu-i putea opri din drum pe pionierii obișnuiți cu șoseaua ce ducea la stîină. Luînd-o pe malul stîng al rîului Mercy, se urcară pe platou, trecură puntea peste pîrîul Glicerinei și înaintară prin pădure.

Pionierii umblau repede, fiind pradă unei tulburări puternice. Nu mai încăpea nici o îndoială, erau pe cale să afle cheia misterului, pentru a cărui dezlegare se osteniseră atît, numele ființei necunoscute, care luase parte la toate întâmplările vieții lor, ființă atît de puternică și de mărinimoasă ! Desigur, acest

necunoscut cunoștea cele mai mici amănunte ale vieții lor, auzea tot ce se spunea la Casa de Granit, izbutind astfel să-i ajute întotdeauna la timpul potrivit.

Copleșiți de gânduri, pionierii grăbeau pasul. Sub bolta copacilor era atât de întuneric, încât nu mai distingeau nici marginea drumului. În pădure domnea cea mai desăvârșită liniște. Păsări și animale, apăsate de vremea furtunoasă, stăteau nemișcate și tăcute. Nici o adiere nu clintea frunzișul. Doar pașii pionierilor, pe pământul tare, răsunau în bezna apăsătoare.

Mergeau de un sfert de oră, când Pencroff rupse tăcerea, spunând:

— Ar fi trebuit să luăm un felinar !

— Vom găsi unul la stînă, răspunse inginerul.

Cyrus Smith și tovarășii lui părăsiseră Casa de Granit la ora nouă și două minute. La nouă și patruzeci și șapte, străbătuseră trei mile din cele cinci care despărteau locuința lor de stînă.

Fulgere mari, strălucitoare, începură să brăzdeze văzduhul, profilînd pe cer dantela frunzișului sub care înaintau. Lumina lor era orbitoare. Judecînd după fulgerele din ce în ce mai dese și mai luminoase și după bubuiturile îndepărtate care răsunau în înălțimi, furtuna se apropia cu repeziciune. Aerul devenise înăbușitor.

Pionierii umblau ca și cînd ar fi fost mînați din urmă de o putere necunoscută.

Cînd ajunseră lîngă stînă, un fulger puternic lumină gardul țarcului și nici nu puseră bine piciorul pe prag, cînd un tunet năprasnic făcu să se cutremure văzduhul. Străbătură într-o clipă țarcul și Cyrus Smith se opri în fața locuinței.

S-ar fi putut ca necunoscutul să se afle în casă, căci de aici pornise telegrama. Dar ferestrele erau întunecate.

Inginerul bătui la ușă.

Nici un răspuns.

Împinse apoi ușa și pionierii intrară în camera cufundată în întuneric.

Nab scăpără amnarul și, un moment mai tîrziu, felinarul lumina întreaga încăpere...

În odaie nu era nimeni. Lucrurile nu fuseseră mișcate din loc.

— Să fi avut cu toții năluciri ? murmură Cyrus Smith.

Nu ! Nu era cu puțință ! Telegrama anunțase „*Veniți repede la stînă !*”

Se apropiara de masa pe care se afla telegraful. Pila electrică se afla în cutia ei, aparatul de transmisie și de recepție, totul era la locul lui.

— Cine a fost aici ultima oară ? întrebă inginerul.

— Eu, domnule Smith, răspunse Ayrton.

— Cînd ?

— Acum patru zile.

— A! Uite o însemnare! strigă Harbert, arătînd spre masă.

Pe hîrtie scria în englezește: „*Urmați firul cel nou !*”

— La drum ! strigă Cyrus Smith, care înțelese că telegrama nu pornise de la stîină, ci din ascunzișul tainic al necunoscutului. Un fir suplimentar, legat de cel instalat de ei, îl punea în legătură directă cu Casa de Granit.

Nab luă felinarul aprins și părăsiră cu toții stîina.

Furtuna se dezlănțuise cu nemaipomenită violență. Intervalul dintre fulgere și tunete era din ce în ce mai mic. În curînd vijelia avea să cuprindă întreaga insulă și muntele Franklin. La lumina fulgerelor se zărea creștetul vulcanului, încununat cu aburi.

În tot interiorul țarcului, între casă și gard, nu exista nici o legătură telegrafică. Dar, după ce ieșiră pe poartă, inginerul alergă pînă la primul stîlp, unde, la lumina unui fulger, descoperi un nou fir, ce se lăsa de la izolator la pămînt.

— Iată-l ! spuse el.

Firul se tîra pe pămînt, dar era înconjurat de o substanță izolatoare, care semăna cu aceea folosită pentru cablurile submarine, care asigură libera transmisiune a curentului. Firul părea că se îndreaptă în direcția pădurii și a povîrnișurilor sudice ale muntelui, luînd-o spre sudul insulei.

— Să ne luăm după el ! spuse Cyrus Smith.

La lumina felinarului și a fulgerelor, pionierii urmau calea arătată de fir.

Tunete asurzitoare bubuiau neîncetat, așa că nu se putea auzi nici o vorbă. De altminteri, nici nu era timp de vorbă, căci trebuiau să meargă repede.

Cyrus Smith și tovarășii lui urcară mai întîi povîrnișul care se ridica între valea stîinei și valea râului Cascadei, pe care-l trecură printr-un vad. întins pe pămînt sau aninat de crengile copacilor, firul îi călăuzea mereu.

Inginerul crezuse la început că firul se oprește undeva în fundul văii și că acolo se află și adăpostul necunoscutului. Văzu însă curînd că se înșelase.

Pionierii fură nevoiți să urce și panta din sud-vest și să coboare din nou platoul golaș, care se isprăvea la stîncile de bazalt, atît de straniu îngrămădite pe țarm. Din cînd în cînd unul dintre pionieri se apleca, pipăia firul cu mîna și la nevoie corecta direcția spre care trebuiau să meargă. Acum nu se mai îndoiau că firul se tîra spre mare. Se vede că acolo, în vreo văgăună, printre rocile calcinate, se afla pitită locuința zadarnic căutată de pionieri.

Deasupra lor cerul părea cuprins de flăcări. Fulgera neînterupt. Trăsnetele lovira de cîteva ori creștetul vulcanului, scurgîndu-se în craterul din care se înălța un fum gros. Cîteodată, muntele părea că aruncă flăcări.

La zece fără cîteva minute, pionierii ajunseră pe faleza care se înălța la marginea oceanului, în partea de apus. Vîntul sufla cu putere și talazurile se spărgeau mugind la picioarele lor.

Cyrus Smith socoti că se aflau la o milă și jumătate de stîină.

Aici firul se strecura printre stînci, coborînd o pantă foarte înclinată, în marginea unei rîpe înguste și foarte întortochiate.

Pionierii coborîră rîpa, cu toate că s-ar fi putut să provoace o prăbușire a stîncilor, care să-i zvîrle în mare. Coborișul era foarte primejdios, dar ei nu se mai temeau de nimic, nu mai erau stăpîni pe ei, erau parcă mînați de cineva spre acest punct misterios, așa cum magnetul atrage fierul.

Coborîră în rîpă, aproape fără să știe cum, cu toate că locurile erau primejdioase chiar în plină zi. Pietrele se rostogoleau, scînteind ca bolizii incandescenti, cînd erau luminate de fulgere. Cyrus Smith mergea în fruntea grupului și Ayrton încheia șirul. Cîteodată umblau încet, alteori alunecau pe stînca lucioasă; se ridicau însă și-și urmau drumul mai departe !

În cele din urmă, firul coti brusc, atingînd lanțul de stînci răzlețe prăvălitate în mare de-a lungul litoralului. Pionierii ajunseră la poalele peretelui de bazalt.

Acolo se afla o streășină îngustă, care șerpuia de-a lungul zidului, la cîteva picioare deasupra mării. Firul era tras și aici, așa încît pionierii se luară după el. Nu făcură nici o sută de pași, cînd streășina, înclinîndu-se în pantă lină, ajunse la nivelul apei.

Inginerul apucă firul și văzu că se cufundă în mare.

Tovarășii, opriți lîngă el, erau înmărmuriți.

Scoaseră un strigăt de deznădejde ! Să se arunce în mare ca să pătrundă în vreo peșteră submarină ? Atît de mare era încordarea care-i stăpînea, încît n-ar fi șovăit să facă și acest lucru!

Un cuvînt al inginerului îi opri.

Cyrus Smith își duse tovarășii într-o scobitură a stîncilor, spunîndu-le:

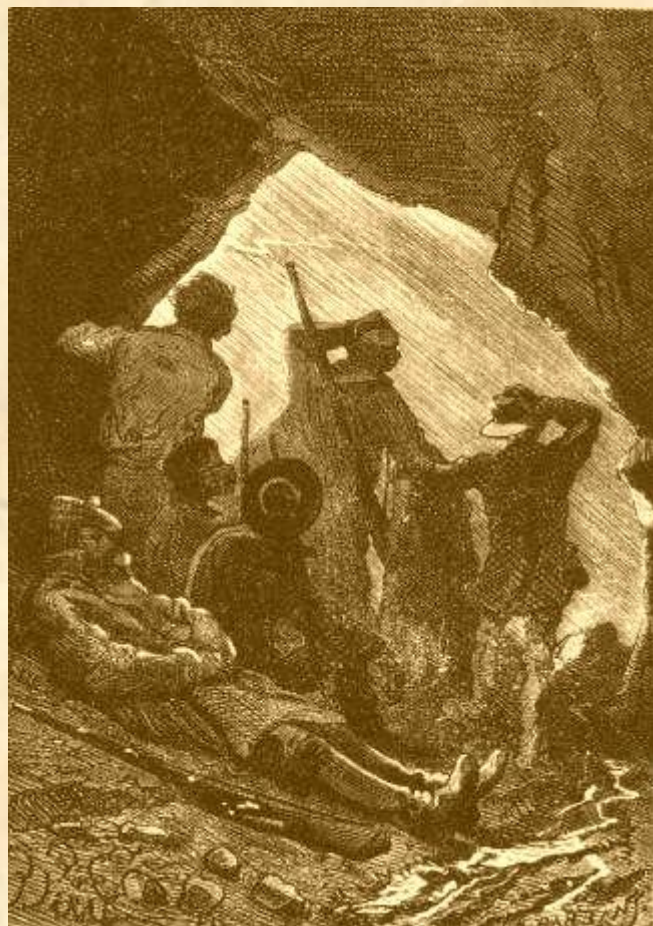
—Să așteptăm. Marea e în plin flux; cînd vine refluxul se deschide și drumul nostru.

—Dar de unde știți ? întrebă Pencroff.

—Nu ne-ar fi chemat, dacă nu s-ar fi putut ajunge pînă la el !

Cyrus Smith vorbise cu atîta siguranță, încît nimeni nu i se împotrivi. De altfel părea să aibă dreptate. Se putea să fie prin apropiere o deschizătură, acoperită de apă, în timpul fluxului, dar în care să se poată pătrunde cînd se retrag apele.

Oricum, erau siliți să aștepte cîteva ore. Pionierii se strînseră în tăcere sub un fel de boltă adîncă, săpată în stîncă. începuse să plouă și în curînd norii,

sfîrtecați de fulgere, revărsau pe pămînt adevărate torente de apă. Ecoul repeta bubuiturile tunetelor, dîndu-le o sonoritate măreață.

Pionierii erau nespuse de tulburați. Gîndurile cele mai stranii li se fugăreau prin minte și căutau să-și închipuie vreo apariție supranaturală, a cărei înfățișare să se potrivească întru totul cu părerea ce și-o făcuseră ei despre misteriosul spirit al insulei;

La miezul nopții, Cyrus Smith luă felinarul și coborî pe plajă ca să observe așezarea stîncilor. Refluxul începuse de două ore.

Și într-adevăr, inginerul nu se înșelase. Din mijlocul apelor începea să se ridice arcul unei bolți uriașe. Firul cobora, pătrunzînd în deschizătură.

Cyrus Smith se întoarse la tovarășii lui, spunîndu-le scurt:

— Peste o oră ne vom putea continua drumul.

— Va să zică există o deschizătură ? întrebă Pencroff.

— Te-ai îndoit vreodată de aceasta ? răspunse Cyrus Smith.

— Dar peștera trebuie să fie plină de apă, observă Harbert.

— Vom vedea, s-ar putea ca apele să se retragă în întregime din peșteră și să putem face drumul pe jos, sau să nu se retragă și atunci vom găsi cu siguranță un mijloc oarecare de transport, care ne așteaptă.

Mai trecu o oră. Coborîră cu toții prin ploaie, pînă la marginea apei. În trei ore, marea coborîse cu cincisprezece picioare. Creștetul arcului format de boltă se ridica la opt picioare deasupra luciului apei. Semăna cu arcada unui pod, sub care se scurgeau apele spumegînde.

Aplecîndu-se, inginerul zări un obiect negru, ce plutea la suprafața apei. Îl trase spre mal și văzu că era o barcă, legată de un colț al peretelui stîncos. Barca era făcută din plăci nituite și sub bănci se aflau două vîsle.

— Să ne imbarcăm, spuse Cyrus Smith.

Peste o clipă, pionierii erau în barcă. Nab și Ayrton puseră mîna pe vîsle. Pencroff se așeză la cîrmă, iar Cyrus Smith în partea din față, luminînd calea cu felinarul.

Bolta, foarte joasă la început, se înălța deodată, dar bezna era prea adîncă și lumina felinarului prea slabă ca pionierii să poată desluși întinderea peșterii, lărgimea, înălțimea și adîncimea ei. O tăcere adîncă domnea între aceste ziduri de bazalt. Nici un zgomot din afară nu pătrundea pînă aici și trăsnetele nu puteau străpunge grosimea stîncilor.

Există în unele părți ale globului peșteri uriașe, de felul acesta, cripte naturale, rămase din epoci geologice îndepărtate. În unele dintre ele au năvălit apele mării, altele ascund în străfundurile lor lacuri întregi. Natura a săpat aceste peșteri, păstrîndu-le pentru desfătarea oamenilor.

Peștera pe care o cercetau pionierii se întindea oare pînă în inima insulei ? De un sfert de ceas, barca înainta cotind mereu, în timp ce inginerul îi indica lui Pencroff drumul, cînd deodată îi spuse:

— Mai la dreapta !

Cotind, barca se apropie îndată de peretele din dreapta. Inginerul dorea, cu drept cuvînt, să se încredințeze dacă firul se mai întindea de-a lungul peretelui.

Era acolo, agățat de colțurile stîncii.

— Înainte ! spuse Cyrus Smith.

Lovind apele negre, cele două vîsle mînară barca mai departe.

Mai înaintară un sfert de oră și să tot fi străbătut o jumătate de milă, cînd se auzi din nou vocea lui Cyrus Smith:

— Opriți!

Barca se opri și pionierii zăriră o lumină puternică ce inunda cripta uriașă, săpată adînc în măruntaiele insulei.

Puteau în sfîrșit să cerceteze această peșteră, a cărei existență nici n-ar fi putut-o bănuî.

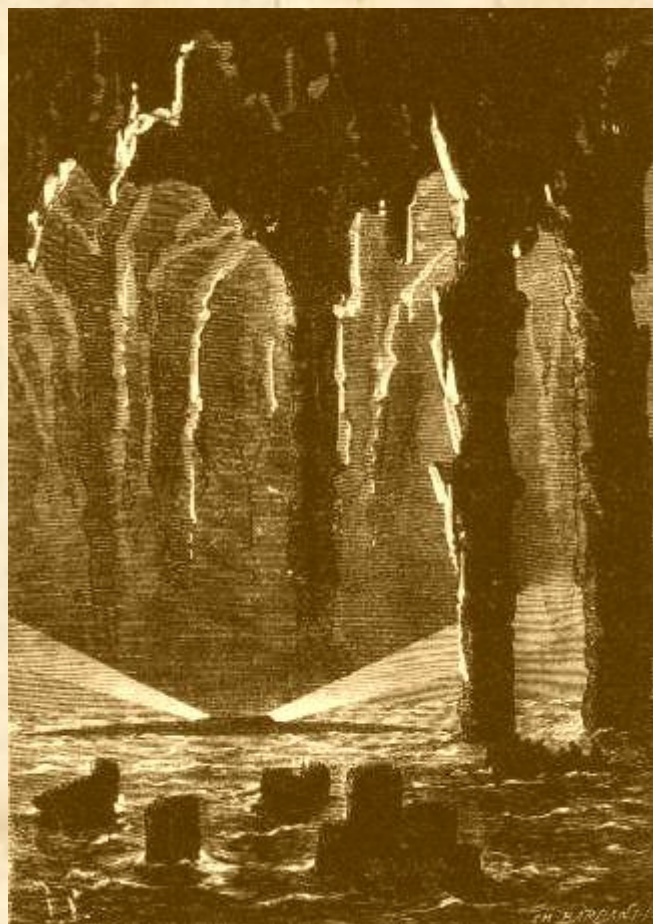
La o sută de picioare deasupra lor, se rotunjea o boltă susținută de coloane, de bazalt, care păreau toate turnate în același tipar. Pe coloane se sprijineau arcade neregulate și fel de fel de ieșituri de formă capricioasă, pe care natura le crease în mii de locuri, în primele epoci ale formării globului. Trunchiurile de bazalt, îmbucate unul într-altul, atingeau înălțimi de patruzeci-cincizeci de picioare și apa, liniștită, cu toată furtuna de afară, se întindea la picioarele lor. Strălucirea luminii, semnalată de inginer, aprindea pe fiecare creastă mii de scînteii, prefăcînd cele mai neînsemnate colțuri de stîncă în pietre nestemate.

Apa reflecta la suprafața ei toate aceste puncte luminoase, astfel încît barca părea să plutească între două rîuri de lumini,

Nu mai încăpea îndoială că razele luminoase, care țîșneau din apă și se loveau de bazalturi, proveneau dintr-un izvor de lumină electrică. De altfel, culoarea ei albă îi trăda originea. Era soarele acestei caverne și el o umplea de lumină.

La un semn a lui Cyrus Smith, vîslele lovîră apa, ridicînd o ploaie de nestemate, și barca se îndreptă spre focarul de lumină, apropiindu-se pînă la cîțiva metri.

Aici, lărgimea apei măsura vreo trei sute cincizeci de picioare și în spatele orbitoarei lumini se ridica un zid uriaș de bazalt, care închidea peștera în partea aceea. Marea forma aci un fel de lac, deoarece peștera se lărgise mult. Bolta, pereții laterali, peretele din fund, toate ornamentele,

prismatice, cilindrice, conice, apăreau scăldate în lumină și sclipeau atît de viu, încît s-ar fi putut spune că iradiau lumină.

În mijlocul lacului, tăcut și nemișcat, un obiect lungăreț, de forma unui fus, plutea la suprafața apelor. Din laturile lui, ca din două cuptoare supraîncălzite, răzbăteau două fîșii luminoase. Aparatul, care semăna cu trupul unei balene uriașe, avea o lungime de două sute de picioare și se ridica la zece-douăsprezece picioare deasupra mării.

Barca se apropie încet. Cyrus Smith se sculase în picioare, privind înainte cuprins de o adîncă tulburare. Apucîndu-l deodată pe reporter de braț, strigă i

— El este ! Nu poate fi decît el !...

Apoi căzu îndărăt în barcă, șoptind un nume, pe care numai Gédéon Spilett îl auzi.

Fără îndoială că reporterul cunoștea acest nume, căci păru și el foarte tulburat, răspunzînd cu vocea sugrumată:

— El ! Un om în afara legii !

— Da ! Da ! murmură Cyrus Smith.

Inginerul îi spuse lui Pencroff să vîslească spre straniul aparat plutitor. Trase în partea stîngă, de unde, printr-un geam gros, țîșnea o fîșie de lumină,

Cyrus Smith și tovarășii săi se urcară pe o platformă, în fața lor se afla o turelă deschisă. Se repeziră cu toții pe scară și apoi pe un coridor luminat electric. La capătul coridorului se afla o ușă, pe care Cyrus Smith o deschise.

Pionierii străbătură grăbiți o sală bogat împodobită, care dădea într-o bibliotecă scăldată în razele de lumină ce izvorau dintr-un tavan luminos.

În fundul bibliotecii zăriră o ușă mare, pe care inginerul o deschise.

Pionierilor li se păru că au pătruns în lumea basmelor sau a visurilor; în fața lor se întindea un salon uriaș, un fel de muzeu, în care erau îngrămădite comori minerale, opere de artă și minuni ale industriei.

Întins pe un divan frumos, stătea un om, ce părea să nu-i fi zărit încă.

Cyrus Smith, ridicînd glasul, rosti atunci, spre marea mirare a tovarășilor săi:

— Ne-ai chemat, căpitane Nemo ? Iată-ne.

CAPITOLUL XVI

Căpitanul Nemo. Primele sale cuvinte. Povestea unui erou al luptei pentru independența Indiilor. Ura cotropitorilor. Tovarășii săi. Viața în sînul apelor. Singur. Ultimul adăpost al lui *Nautilus* în insula Lincoln. Geniul misterios al insulei.

La auzul acestor cuvinte, omul se sculă, iar lumina îi scaldă chipul, înfățișînd un cap minunat, cu frunte înaltă, privire mîndră, barba albă și păr bogat dat spre spate.

Omul se. sprijini cu mîna de divanul de pe care se ridicase. Privirea lui era liniștită. Se vedea că o boală ascunsă îl rosea încetul cu încetul, dar vocea lui răsuna încă destul de puternic, cînd rosti în englezește, pe un ton ce trăda o mare mirare;

— Domnule, eu n-am nume !

— Totuși vă cunosc ! răspunse Cyrus Smith.

Căpitanul Nemo aruncă inginerului o privire fulgerătoare, ce dorea parcă să-l nimicească.

Apoi căzu îndărăt pe pernele divanului:

— La urma urmei ce-mi pasă ? șopti el. Curînd voi muri !

Cyrus Smith se apropie de căpitanul Nemo, căruia Gédéon Spilett îi apucă mîna fierbinte. Ayrton, Pencroff, Harbert și Nab se grămădiseră cuviincioși mai la o parte, într-un colț al minunatului salon, scăldat de orbitoarele raze electrice.

Căpitanul Nemo își trase repede mîna, făcînd semn inginerului și reporterului să ia loc.

Se uitau cu toții la el, fără să-și ascundă tulburarea, în fața lor se afla deci necunoscutul pe care îl botezaseră „geniul insulei”, ființa atotputernică, al cărui ajutor fusese atît de binevenit în împrejurări grele. În fața lor era binefăcătorul, căruia îi datorau atîta recunoștință. În fața lor, acolo unde Pencroff și Nab credeau să găsească un zeu, se afla un simplu om: și omul acela era pe moarte.

Dar cum de-l cunoștea Cyrus Smith pe căpitanul Nemo ? De ce se sculase atît de repede căpitanul la auzul numelui pe care-l credea uitat de toți ?

Căpitanul își reluase locul pe divan și, proptit într-un cot, se uita la inginer, care ședea lîngă el.

— Îmi cunoști numele, domnule ? întrebă el.

— Îl cunosc, răspunse Cyrus Smith, după cum cunosc și pe acela al minunatului dumitale aparat submarin...

— „Nautilus” ? zise căpitanul zîrbind.

— Da, „Nautilus”.

— Dar știi... știi cine sînt ?

— Știu.

— S-au scurs totuși treizeci de ani de cînd am rupt orice legătură cu lumea locuită, treizeci de ani de cînd trăiesc în adîncul mării, singurul loc în care am găsit libertatea ! Cine a putut să-mi trădeze taina ?

— Un om care nu ți-a promis s-o păstreze, căpitane Nemo, și care, prin urmare, nu poate fi învinuit de trădare.

— Francezul pe care întîmplarea l-a zvîrlit pe bord acum șaisprezece ani ?

— Chiar el !

— Atunci, n-a pierit împreună cu cei doi tovarăși ai săi în vârtejul Maelsrüm-ului, unde intrase submarinul „Nautilus” ?

—N-au pierit, și povestea lor a fost dăruită cititorilor sub numele de „douăzeci de mii de leghe sub mări”³¹.

—E doar povestea câtorva luni din viața mea domnule! rosti repede căpitanul.

—Adevărat, urmă Cyrus Smith, dar cîteva luni din viața dumneavoastră ciudată au fost destul ca să vă faceți cunoscut...

—Și să fiu socotit un mare vinovat, nu-i așa ? răspunse căpitanul Nemo, zîmbind disprețuitor. Desigur, un revoltat, scos poate din rîndul oamenilor.

Inginerul nu răspunse.

—Și acum, domnule ?

—Nu mi-e dat mie să-l judec pe căpitanul Nemo, răspunse Cyrus Smith, — cel puțin în ceea ce privește trecutul său. Ca și alții, de altfel, nici eu nu știu ce v-a îndemnat să duceți o viață atît de ciudată și nu pot să judec efectele, necunoscînd cauzele. Știu însă un lucru, că, de cînd am fost zvîrliți pe insula Lincoln, un om ne-a ajutat în cele mai grele împrejurări. Mai știu că datorăm viața noastră unui om bun, mărinimos, puternic, și că acest om puternic, mărinimos și bun, sînteți dumneavoastră, căpitane Nemo !

—Eu sînt, răspunse simplu căpitanul.

Inginerul și reporterul se ridicară. Tovarășii lor se apropiară și ei și erau cît pe ce să-și arate recunoștința prin vorbe...

Îi opri însă, o mișcare a căpitanului Nemo, care le spuse cu o voce mai mișcată decît ar fi dorit:

—După ce mă veți fi ascultat.

Și căpitanul în fraze scurte și simple, le dezvălui întreaga sa viață

Povesti pe scurt, totuși era nevoit să-și încordeze toate puterile ce-i mai rămăseseră, pentru a spune tot ce dorea. Se vedea că lupta împotriva unei mari slăbiciuni. De mai multe ori, Cyrus Smith îl rugă să se odihnească, dar căpitanul dădea din cap, ca unul căruia nu-i mai aparține ziua următoare, iar atunci cînd reporterul îi propuse să-l îngrijească, îi răspunse:

—În zadar. Clipele mele sînt numărate !

Căpitanul Nemo era un indian, prințul Dakkar, fiu de rajah și nepotul eroului Indiilor, Tippoo-Sahib³². La vîrsta de zece ani, tatăl său îl trimise în Europa, ca să primească acolo o educație completă, în dorința ascunsă de a-l vedea luptînd o dată, cu arme egale, împotriva acelor care erau asupritorii țării sale.

De la zece la treizeci de ani, prințul Dakkar, om înzestrat cu însușiri alese, sufletești și intelectuale, învăță de toate. Știință, literatură, artă — în toate aceste ramuri, prințul își însuși cunoștințe temeinice...

Prințul Dakkar călători în toată Europa. Numele și averea lui îi deschideau toate ușile, dar ispitele acestei lumi nu-l atrăgeau niciodată. Tînăr și frumos,

³¹ Povestea căpitanului Nemo a fost publicată sub titlul: „Douăzeci de mii de leghe sub mări”. (Nota red. fr.)

³² Tippoo-Sahib — ultimul nabab de Mysore, dușman al englezilor (1749—1799). (N.R.)

rămînea întotdeauna serios, închis, setos de învățătură, purtînd în suflet o ură înverșunată.

Prințul Dakkar purta în el ura împotriva singurei țări în care nu călcase niciodată, cu toate că fusese poftit de nenumărate ori; prințul Dakkar ura Anglia și purta în el toată ura pe care o simte învinsul față de cotropitor. Cotropitul nu iertase cotropitorul. Fiul țării, pe care Anglia nu izbutise s-o îngenunchieze decît de ochii lumii, crescut în spiritul ideilor de luptă și de răzbunare, plin de dragoste nețărmurită pentru patria sa încătușată de englezi, nu voia să pună piciorul pe acel pămînt blestemat, ai cărui stăpîni înrobiseră Indiile.

Prințul Dakkar deveni un artist, pe care-l impresiona tot ce era frumos, un învățat, căruia nici o știință nu-i era străină, un om politic, format la școala diplomației europene. În ochii observatorului superficial, el putea să treacă drept unul din acei cosmopoliți dornici să cunoască, dar care disprețuiesc faptele, putea fi socotit unul din acei călători ce se scaldă în bogății, firi reci și mîndre, care cutreieră neconținut lumea și nu au nici o patrie. Lucru cu totul neadevărat. Artistul, învățatul acesta, rămăsese indian cu sufletul, indian prin dorința lui de răzbunare, indian prin nădejdea pe care o nutrea că într-o zi va cîștiga drepturile țării sale, redîndu-i independența și gonind străinii.

În 1849, prințul Dakkar se întoarse în țara lui. El se căsătorii cu o indiană, al cărei suflet nobil sîngera și el pentru patria lor. Avu doi copii pe care-i iubea nespus de mult. Dar fericirea lui casnică nu putea să-l facă să uite robia Indiilor. El aștepta un prilej și prilejul se ivi.

Jugul englez apăsa prea greu asupra poporului indian. Prințul Dakkar se așează în fruntea nemulțumirilor, sădind în sufletele lor toată ura ce clocotea în el împotriva străinilor. Cutreieră nu numai teritoriile libere ale Indiei, dar și cele supuse direct administrației engleze, amintind tuturor de zilele mărețe în care Tippoo-Sahib murise ca un erou la Seringapatam, luptînd împotriva englezilor.

În 1857 izbucni marea revoltă a cipailor. Prințul Dakkar deveni sufletul și organizatorul răscoalei, punîndu-și toată priceperea și bogăția în slujba cauzei poporului său. El însuși nu se cruță: lupta în primele rînduri; își primejduie viața ca cel mai necunoscut dintre eroii ce se ridicaseră pentru libertatea țării lor; fu rănit de zece ori, fără să-și găsească moartea, chiar atunci cînd cei din urmă luptători pentru independență cădeau răpuși de gloanțele englezești.

Niciodată puterea britanică nu trecuse printr-o primejdie mai mare; dacă cipaii ar fi fost ajutați din afară, așa cum nădăjduseră, influența și dominația Angliei în Asia ar fi luat sfîrșit.

Numele prințului Dakkar era vestit. Eroul nu se ascunsese, el luptase în văzul tuturor. Se puse un mare preț pe capul lui și, fiindcă nu se găsi nici un trădător care să-l vîndă, răzbunarea căzu asupra tatălui și mamei sale, asupra soției și copiilor săi, mai înainte ca el să-și fi dat seama de primejdia ce-i păștea din pricina lui...

Încă o dată dreptatea se prăbușise. Ca de atâtea ori în istoria omenirii, puterea nesocotise dreptatea. Cipaii fură învinși și țara vechilor rajahi căzu din nou sub jugul englezilor, care deveni și mai apăsător.

Prințul Dakkar nu fusese răpus în luptă și se retrase în munții provinciei Bundelkung. Rămas singur, fu cuprins de un mare dezgust de omenire. Începuse să urască lumea civilizată, care ajunsese să-l îngrozească. Dorea să fugă cât mai departe, pentru totdeauna, așa că își adună resturile averii și, într-o bună zi, împreună cu douăzeci de tovarăși, oameni de nădejde, se făcu nevăzut.

Oare unde plecase prințul Dakkar să caute libertatea pe care n-o găsisese în ținuturile locuite de oameni ? În sînul apelor, în adîncurile mărilor unde nu putea să-l caute nimeni.

Învățațul luă locul războinicului. Prințul prefăcu în șantier o insulă pustie din Pacific și acolo construi, după planurile sale, un submarin. Pentru toate nevoile aparatului său plutitor se sluji de electricitate, a cărei putere uriașă se pricepu s-o întrebuițeze, folosind procedee care aveau să fie cunoscute mai târziu. Obținu astfel lumină, căldură și forță motrice. Marea, cu comorile sale nesfîrșite, cu miriadele de pești, cu plantele și ierburile ei, cu toate bogățiile ei naturale, cu cetaceele uriașe ce trăiau în apele ei, la care se adăugau și comorile ce le pierduseră oamenii, mulțumea pe deplin trebuințele eroului nostru și ale echipajului său. Astfel se împlinea cea mai mare dorință a prințului, aceea de a rupe orice legături cu oamenii de pe pămînt. Submarinul fu botezat *Nautilus*, el însuși își spuse căpitanul Nemo, apoi dispăru sub mări.

Ani de-a rîndul cutreieră oceanele de la un pol la celălalt. Trăind ca un om izgonit de societate, culegea de pe meleaguri nestrăbătute cele mai minunate comori. Milioanele scufundate o dată cu galioanele spaniole în golful Vigo în 1702 îi puseseră la îndeuiînă bogății nesecate, pe care le folosea ajutînd popoarele ce luptau pentru independența patriei lor³³. Niciodată însă nu se afla cine trimitea aceste ajutoare.

Nu mai avusese de multă vreme de-a face cu semenii săi, cînd, în noaptea de 6 noiembrie 1866, trei oameni fură zvîrliți pe bordul submarinului. Erau un profesor francez, servitorul lui și un pescar canadian. Cei trei oameni fuseseră aruncați în mare în timpul ciocnirii dintre „*Nautilus*” și vasul american „*Abraham Lincoln*”, care îl urmărea.

De la profesor află căpitanul Nemo că „*Nautilus*”, socotit cînd un mamifer uriaș din familia cetaceelor, cînd un submarin condus de pirați, era urmărit pe toate mările.

Căpitanul Nemo ar fi putut azvîrli în ocean acești oameni pe care întîmplarea îi aruncase pe vas, tulburîndu-i misterioasa existență, totuși nu procedă astfel. Se mulțumi să-i țină prizonieri și le fu dat să trăiască o minunată călătorie de douăzeci de mii de leghe sub mări.

³³ E vorba de revolta candiolilor, pe care căpitanul Nemo îi ajutase. (N. A.).

În ziua de 22 iunie 1867, cei trei oameni, care. nu cunoșteau trecutul căpitanului Nemo, izbutiră să fugă cu o barcă de pe „Nautilus”. Cum în clipa aceea „Nautilus” era tîrît spre coasta Norvegiei, fiind purtat de vârtejul Maelsirom-ului, căpitanul își închipui că fugarii își găsiseră moartea în fundul grozavei prăpăstii căscată sub ape. Nu află niciodată că francezul și cei doi tovarăși ai lui fuseseră aruncați ca prin minune pe țărm, unde îi adăpostiseră pescarii insulelor Lofoten. Nu știa nimic nici despre cartea pe care profesorul, întors în Franța, o publicase, carte în care povestea călătoria ciudată și aventuroasă a submarinului „Nautilus”! în timpul celor șapte luni petrecute pe vas.

Căpitanul Nemo continuă multă vreme această viață, cutreierînd mereu mările. Tovarășii săi pieriră unul cîte unul și își găsiră loc de veșnică odihnă în cimitirul de corali din fundul Pacificului. „Nautilus” ajunsese încetul cu încetul pustiu, și, în cele din urmă, căpitanul rămase singurul în viață dintre toți cei care se refugiaseră cu el în adîncul oceanului.

Pe atunci, căpitanul Nemo avea șazeci de ani. Rămas singur, izbuti să aducă submarinul pînă la unul din porturile submarine, unde obișnuia să poposească uneori.

Portul se afla sub insula Lincoln; era chiar acela în care se găsea și acum vasul „Nautilus”.

De șase ani căpitanul stătea acolo; nu mai călătorea pe mare și aștepta moartea, clipă în care va porni și el pe calea tovarășilor săi. Întîmplarea făcu să asiste la prăbușirea balonului, în care se aflau prizonierii sudiștilor. Îmbrăcat în haine de scafandru, el se plimba sub ape, pe lîngă țărmul insulei, cînd fu zvîrlit în mare inginerul. într-o pornire de omenie, căpitanul îl salvă pe Cyrus Smith.

La început ar fi dorit să fugă de cei cinci naufragiați, dar, datorită acțiunii vulcanice, portul său fusese închis prin ridicarea unui prag de bazalt, așa că submarinul nu mai putea să treacă prin bolta criptei. O barcă ușoară putea trece, submarinul însă nu mai avea apă destulă pentru a se deplasa.

Astfel stînd lucrurile, căpitanul Nemo rămase pe loc și, pîndind oamenii ce fuseseră aruncați pe o insulă pustie, făcu totul ca să rămînă nevăzut. încetul cu încetul, văzîndu-i cinstiți, energici, legați între ei printr-o frățească prietenie, încercările lor îi stîrniră interesul. Fără să vrea, pătrunse toate tainele vieții lor. îmbrăcat în scafandru, căpitanul se strecura cu ușurință pînă la puțul interior al Casei de Granit și, ridicîndu-se pe colțurile stîncii, îi auzea pe pionieri vorbind de trecut, de prezent și viitor. Și oamenii aceștia cinstiți izbutiră să-l împace pe căpitanul Nemo cu omenirea, pe care o reprezentau atît de frumos pe insulă .

Căpitanul Nemo îl salvase pe Cyrus Smith. Tot el îl adusese pe Top la Cămin, îl scosese apoi din apele lacului și tot el, căpitanul Nemo, așezase la capul Epavei lada cu prețiosul ei conținut. Căpitanul dăduse drumul bărcii pe curentul rîului Mercy, aruncase frînghia din înălțimea Casei de Granit, atunci cînd năvăliseră maimuțele, el le dezvăluise prezența lui Ayrton pe insula Tabor.

El așezase în fundul canalului torpila care zvîrlise bricul în aer și tot el îl scăpase pe Harbert de la o moarte sigură, aducînd chinina, după cum, tot el lovise ocnașii cu niște gloanțe electrice, cunoscute numai de el, gloanțe pe care le folosea în vînătorile submarine. Astfel se explicau atîtea incidente care păreau de neînțeles și care toate dovedeau mărinimia și cunoștințele neobișnuite ale căpitanului.

Acest mare mizantrop ardea totuși de dorința de a ajuta pe alții. Mai avea de dat cîteva sfaturi bune protejaților săi și, cum simțea că i se apropie sfîrșitul, el îi chemase pe pionieri, după cum am văzut, de la Casa de Granit, folosind firul cu care legase stîna de „Nautilus”. Poate că n-ar fi făcut acest lucru, dacă ar fi știut că Cyrus Smith îi cunoștea povestea și îi știa numele.

Căpitanul terminase povestea vieții sale. Cyrus Smith luă cuvîntul; el reaminti toate incidentele care exercitaseră asupra coloniei o influență atît de binefăcătoare, și, în numele tovarășilor săi și al lui, aduse mulțumiri binefăcătorului lor.

Dar căpitanul Nemo nu cerea să fie răsplătit pentru binele făcut. Era stăpînit de un singur gînd și, înainte de a strînge mîna pe care i-o întindea inginerul, spuse:

— Acum, domnule, îmi cunoașteți viața, vă rog să mă judecați.

Vorbind astfel, căpitanul făcea aluzie la un incident grav, la care fuseseră martori cei trei străini aruncați pe bordul submarinului său, incident pe care profesorul francez cu siguranță că îl relatase în cartea sa și al cărui răsunet desigur că fusese îngrozitor.

Într-adevăr, cu cîteva zile înainte de fuga profesorului și a celor doi tovarăși ai săi, „Nautilus”, urmărit de o fregată, în nordul Atlanticului, se repezise ca un berbec asupra acestui vas, scufundîndu-l fără milă.

Cyrus Smith înțelese despre ce este vorba și nu răspunse nimic.

— Era o fregată engleză, domnule, strigă căpitanul Nemo, redevenind pentru o clipă prințul Dakkar. O fregată engleză, m-ați înțeles ? Ea m-a atacat ! Eram încolțit într-un golf îngust și nu prea adînc !... Trebuia să trec și... am trecut.

Apoi, cu vocea calmă:

— Eram în dreptul meu, adăugă el. Am făcut peste tot binele pe care l-am putut face și tot răul pe care eram dator să-l fac. Dreptate nu înseamnă întotdeauna iertare !

Urmară câteva minute de tăcere, apoi căpitanul Nemo rosti următoarea întrebare:

— Ce părere aveți despre mine, domnilor ?

Cyrus Smith întinse mâna căpitanului, răspunzând cu voce gravă:

— Căpitane, ați greșit crezând că trecutul poate fi reînviat, și ați luptat împotriva istoriei. Greșeala dumneavoastră nu exclude admirația, și numele dumneavoastră poate să înfrunte judecata istoriei.

Căpitanul Nemo suspină adânc ridicînd mâna spre cer.

— Am făcut bine sau am făcut rău ? șopti el, Cyrus Smith răspunse:

— Căpitane, aveți în fața dumneavoastră niște oameni cinstiți, pe care i-ați ajutat și care vă vor plînge de-a pururi !

Harbert se apropie de căpitan, îngenunche și luîndu-i mâna i-o sărută.

O lacrimă se prelinse din ochii muribundului,

— Fii binecuvîntat, fiul meu !.., șopti el.

CAPITOLUL XVII

Ultimele ceasuri ale căpitanului Nemo. Dorințele unui muribund. O amintire pentru prietenii săi de o zi. Sicriul căpitanului Nemo. Câteva sfaturi. Momentul suprem. În fundul mărilor.

Era în zori. Nici o rază de lumină nu pătrundea în cripta a cărei intrare era închisă acum de flux. Dar lumina artificială, care izvora în lungi fîșii din pereții vasului, nu slăbise și apa continua să strălucească în jurul vasului plutitor.

Copleșit de oboseală, căpitanul Nemo căzu înapoi pe divan. Nu putea fi vorba să-l transporte la Casa de Granit, căci își manifestase dorința să rămînă în mijlocul minunățiilor de pe „Nautilus”, să aștepte aci moartea, care nu mai putea să întîrzie.

În timpul unei lungi toropeli, care semăna cu un lung leșin, Cyrus Smith și Gédéon Spilett examinară cu grijă bolnavul. Vădit lucru, căpitanul se stingea încetul cu încetul. Acest trup, altădată atît de puternic, nu mai era decît învelișul plăpînd al unui suflet gata să se stingă. Viața, cîtă mai era în el, se concentrase acum în inimă și în creier.

Inginerul și reporterul se sfătuiră în șoaptă. Cum puteau să-l mai îngrijească pe muribund ? Era oare în puterea lor dacă nu să-l scape, cel puțin să-i prelungească viața cu câteva zile ? El însuși le spusese că nu exista nici un leac și că așteaptă liniștit moartea de care nu se temea.

— Nu putem face nimic, spuse Gédéon Spilett.

— Dar de ce se stinge? întrebă Pencroff.

— Nu știu. Se stinge încet, răspunse reporterul.

— Totuși, spuse marinarul, dacă l-am duce afară, la aer și la soare, poate că și-ar reveni ?

— Nu, Pencroff, răspunse inginerul, nu-i nimic de făcut! De altfel, căpitanul Nemo n-ar consimți să părăsească bordul. De treizeci de ani trăiește pe „Nautilus” și tot aici vrea să moară.

Se vede că răspunsul lui Cyrus Smith fusese auzit de căpitanul Nemo, căci el se ridică puțin, spunând cu voce slabă, dar totuși deslușită:

— Aveți dreptate, domnule. Trebuie și vreau să mor aci. Am o singură rugămintă.

Cyrus Smith și tovarășii săi se apropiară de divan, așezînd pernele în așa fel, încît muribundul să se sprijine mai bine.

Privirea lui se opri rînd pe rînd pe minunățiile salonului scăldat de razele electrice, ce treceau prin plafonul luminos. Se uita rînd pe rînd la tablourile maeștrilor italieni, flamanzi, francezi și spanioli, atîrnate pe pereți, la reproducerile în marmură și în bronz, așezate pe pedestale, la orga minunată, apoi la vitrinele așezate în jurul unei fîntîni centrale și împodobite cu cele mai frumoase produse ale mării - plante marine, zoofite, perle minunate, de o neprețuită valoare - și în sfîrșit, ochii i se ațintiră asupra cuvintelor scrise pe frontonul muzeului:

„Mobilis in mobili”.

Căpitanul Nemo parcă dorea să mai vadă pentru cea din urmă oară minunățiile naturii și ale artei, la care își limitase orizontul în anii nenumărați petrecuți sub mare !

Cyrus Smith respectă tăcerea căpitanului Nemo. El aștepta ca muribundul să vorbească.

Peste cîteva minute, în timpul cărora întreaga lui viață i se depănase în fața ochilor, căpitanul Nemo se întoarse către pionieri:

— Domnilor, credeți că-mi datorați oarecare recunoștință ?...

— Căpitane, ne-am da viața pentru dumneavoastră !

— Bine, urmă căpitanul Nemo, bine!... Făgăduiți-mi că-mi veți îndeplini ultimele dorințe și voi fi astfel răsplătit pentru tot ceea ce am făcut pentru dumneavoastră.

— Vă făgăduim, răspunse Cyrus Smith.

Prin această făgăduială se simțea angajat atît el, cît și tovarășii săi.

— Domnilor, grăi căpitanul, mîine voi fi mort.

Îl opri cu un semn pe Harbert, care ar fi vrut să răspundă ceva.

— Mîine voi fi mort și doresc să nu am alt mormînt decît vasul meu. El va fi sicriul meu ! Toți prietenii mei odihnesc în fundul mărilor; acolo vreau să odihnesc și eu.

Aceste cuvinte ale căpitanului Nemo fură primite cu o adîncă tăcere.

— Ascultați-mă cu luare-aminte, domnilor, urmă el. Vasul „Nautilus” este prizonier în această peșteră, a cărei intrare a fost astupată. Dar, deși el nu mai poate să-și părăsească închisoarea, poate totuși să se scufunde în abisul din fundul ei, servind astfel drept sicriu rămășițelor mele pămîntești.

Pionierii ascultau cu evlavie cuvintele muribundului.

— Mîine, după moartea mea, domnule Smith, urmă căpitanul, veți părăsi, împreună cu tovarășii dumneavoastră, vasul „Nautilus”, căci toate bogățiile pe care le conține trebuie să dispară o dată cu mine. Prințul Dakkar vă lasă o singură amintire: caseta... de acolo... conține diamante în valoare de cîteva milioane, amintiri ale unui timp în care, fiu și soț, am Crezut aproape în fericire; ea mai conține o colecție de perle, adunate de mine și de prietenii mei în fundul mărilor. Cu această comoară veți putea face într-o zi lucruri multe și bune. În mîinile dumneavoastră, domnule Smith, și a tovarășilor dumneavoastră, banii nu vor constitui o armă primejdioasă. Sînt sigur că vor fi bine folosiți.

După cîteva clipe de odihnă, căpitanul Nemo vorbi mai departe:

— Mîine veți lua caseta și veți părăsi salonul, închizînd ușa, apoi vă veți urca pe platforma lui „Nautilus”, veți închide turela, fixînd-o în buloane.

— Așa vom face, căpitane.

— Bine. După aceea vă veți urca în barca cu care ați venit! Dar înainte de a părăsi vasul, duceți-vă în partea dinapoi și deschideți cele două robinete mari, care se află la nivelul apei. Marea va pătrunde în rezervoare și vasul „Nautilus” se va scufunda încetul cu încetul sub valuri, odihnindu-se pe vecie în fundul abisului.

Cyrus Smith făcu o mișcare de împotrivire, dar căpitanul adăugă:

— Nu te teme ! Veți scufunda un cadavru !

Nici Cyrus Smith și niciunul dintre tovarășii săi nu se crezură îndreptățiți să facă vreo observație. Aceasta era ultima dorință a căpitanului Nemo, pe care ei trebuiau s-o respecte.

— Am cuvîntul dumneavoastră, domnilor ? mai întrebă căpitanul Nemo.

— Îl aveți, căpitane, făgădui inginerul. Căpitanul făcu un gest de mulțumire și îi rugă pe pionieri să-l lase singur cîteva ore. Gédéon Spilett ceru

să rămînă lîngă el, pentru cazul în care s-ar fi ivit vreo criză, dar muribundul se împotrivi spunînd:

— Voi trăi pînă mîine, domnilor !

Părăsîră cu toții salonul, străbătură biblioteca și sufrageria și ajunseră în partea din față, în camera mașinilor, unde se aflau aparatele electrice, care o dată cu căldura și lumina dădeau și forța mecanică ce punea în mișcare vasul „Nautilus”.

Inginerul constată uluit că submarinul era o adevărată capodoperă, care adăpostea la rîndul ei alte capodopere.

Pionierii urcară pe platforma care se ridica la vreo șapte-opt picioare deasupra apei. Ei se opriră acolo, lîngă un geam gros lenticular, care închidea un fel de ochi mare din care țîșnea un val de lumină, îndărătul acestui ochi se afla o cabină, în care se zăreau roțile cîrmei. Aici stătea timonierul cînd conducea vasul „Nautilus” printre straturile lichide, pe care razele electrice le luminau pînă la mare depărtare.

Mișcați de cele văzute și auzite, Cyrus Smith și tovarășii săi rămaseră mai întîi tăcuți și li se strîngea inima, gîndindu-se la acela a cărui mînă îi scăpase de atâtea ori, la protectorul pe care abia îl cunoscuseră de cîteva ore și care acum era pe moarte !

Oricare va fi judecata posterității, prințul Dakkar avea să rămînă una din acele figuri deosebite, care nu se pot șterge din amintirea oamenilor.

— Ce om ! spuse Pencroff. E de necrezut cum a putut să trăiască în fundul oceanului. Și cînd te gîndești că n-o fi fost mai liniștit aci ca în altă parte !

— „Nautilus”, observă Ayrton, ar fi putut să ne folosească. Părăseam insula Lincoln, îndreptîndu-ne cu ajutorul lui către ținuturile locuite.

— Drace ! strigă Pencroff. Eu nu m-aș încumeta să conduc o astfel de corabie. Înțeleg să cutreier mările, dar nu să mă plimb pe sub mare !

— Socot, Pencroff, răspunse reporterul, că manevrarea unui aparat submarin ca „Nautilus” trebuie să fie ușoară, și că ne-am fi deprins destul de repede. Cu el nu te temi nici de furtuni și nici de ciocniri. La cîteva picioare de la suprafață, apele mării sînt tot atît de liniștite ca și apele unui lac.

— Se poate! răspunse marinarul, dar eu prefer să înfrunt o furtună zdravănă cu un vas bine echipat. O corabie e făcută să plutească pe apă și nu să meargă pe sub apă.

— Dragii mei, îi împacă inginerul, este de prisos, cel puțin în ceea ce privește vasul „Nautilus”, să discutăm chestiunea navelor submarine. Vasul „Nautilus” nu este al nostru și nu avem dreptul să dispunem de el. De altminteri, în nici un caz nu ar servi la nimic. Afară de faptul că nu poate să iasă din peștera a cărei intrare e închisă de un perete din stînci de bazalt, căpitanul Nemo dorește ca după moartea sa să se scufunde împreună cu vasul. Aceasta este dorința lui și noi trebuie s-o respectăm.

Cyrus Smith și tovarășii săi mai vorbiră cîtva timp, apoi coborîră în interiorul vasului. După ce mîncară, se întoarseră în salon.

Căpitanul Nemo ieșise din toropeala care-l copleșise și ochii săi își regăsiseră strălucirea de altădată. Un zîmbet îi flutură pe buze.

Pionierii se apropiară de el.

— Domnilor, le spuse căpitanul, sînteți niște oameni curajoși, cinstiți și buni. V-ați devotat cu totul operei comune. V-am observat adesea. V-am iubit și vă iubesc !... Dați-mi mîna, domnule Smith .

Cyrus Smith întinse mîna căpitanului, care i-o strînse călduros.

— Ce bine-mi face ! șopti el. Apoi urmă:

— Dar am vorbit destul despre mine ! Trebuie acum să vă vorbesc despre dumneavoastră și despre insula Lincoln, pe care v-ați adăpostit... Aveți de gînd s-o părăsiți ?

— Da, căpitane, dar ne vom reîntoarce! răspunse cu vioiciune Pencroff.

— Să vă întoarceți ?... Se pare, Pencroff, răspunse căpitanul zîmbind, că iubești mult această insulă. De altfel, ea s-a transformat datorită vouă și vă aparține de drept.

— Aveți vreo ultimă dorință de transmis ? întrebă inginerul. Vreo amintire de predat prietenilor pe care i-ați lăsat în munții Indiilor ?

— Nu, domnule Smith, nu mai am prieteni ! Sînt ultimul din neamul meu... sînt mort de mult pentru toți acei pe care i-am cunoscut... Dar să revenim la dumneavoastră. Singurătatea, izolarea sînt lucruri triste, ele sapă puterile omenești... Mă sting fiindcă am crezut că omul poate trăi singur !... Trebuie să faceți totul, ca să părăsiți insula Lincoln și să revedeți țara unde v-ați născut. Știu că nemernicii au distrus corabia pe care ați făcut-o...

— Construim alta, spuse Gédéon Spilett, un vas destul de mare, ca să ne transporte pînă în ținuturile cele mai apropiate; dar ne vom întoarce cu siguranță ! Prea multe amintiri ne leagă de aceste țărmuri, ca să le uităm vreodată !

— Aici l-am cunoscut pe căpitanul Nemo, spuse Cyrus Smith.

— Numai aici vom regăsi amintirea dumneavoastră neștirbită ! adăugă Harbert.

— Și eu aici îmi voi dormi somnul de, veci dacă... răspunse căpitanul. Șovăi o clipă și în loc să-și termine fraza, se mulțumi să spună: Domnule Smith, aș vrea să vă vorbesc numai dumneavoastră !

Tovarășii inginerului, respectînd dorința muribundului, părăsiră încăperea.

Cyrus Smith rămase numai cîteva minute singur cu căpitanul Nemo; își chemă apoi prietenii îndărăt, dar nu le spuse nimic din cele destăinuie de muribund.

Gédéon Spilett observă bolnavul cu multă atenție. Se vedea că acesta nu mai era susținut decît de energia lui morală, care curînd nu va mai putea să lupte cu slăbiciunea fizică.

Ziua luă sfîrșit, fără ca să se ivească vreo schimbare. Pionierii nu părăsiră nici o clipă submarinul. Se înnoptase, lucru care' nu se observa în criptă.

Căpitanul Nemo nu suferea, dar se stingea. Chipul său măreț și palid era liniștit. Pe buze îi fluturau cîteodată cuvinte neînțelese, care aminteau diferite întîmplări din viața lui ciudată. Se vedea că viața părăsea încetul cu încetul trupul ale cărui extremități începeau să se răcească.

O dată sau de două ori, el se mai adresă pionierilor așezați lîngă el, zîmbindu-le cu acel ultim zîmbet, ce mai dăinuiește și după moarte.

În sfîrșit, puțin după miezul nopții, căpitanul Nemo făcu o ultimă mișcare, izbutind să-și încrucișeze brațele pe piept, ca și cînd ar fi dorit să moară astfel așezat.

Pe la ora unu dimineța, ultima licărire de viață i se refugiase în privire. În ochii din care altădată țîsniseră flăcări, luci o ultimă scînteie. Apoi își dădu sufletul.

Aplecîndu-se, Cyrus Smith închise ochii aceluia care fusese prințul Dakkar și care acum nu mai era nici căpitanul Nemo.

Harbert și Pencroff plîngeau. Ayrton își ștergea pe furiș ochii. Nab, împietrit, îngenunchease lîngă reporter.

Cyrus Smith, întinzînd mîna peste capul mortului, șopti:

— Odihnește-te în pace !, zise el și, întorcându-se către prietenii săi, adăugă:

— Să ne rugăm pentru cel pe care l-am pierdut!

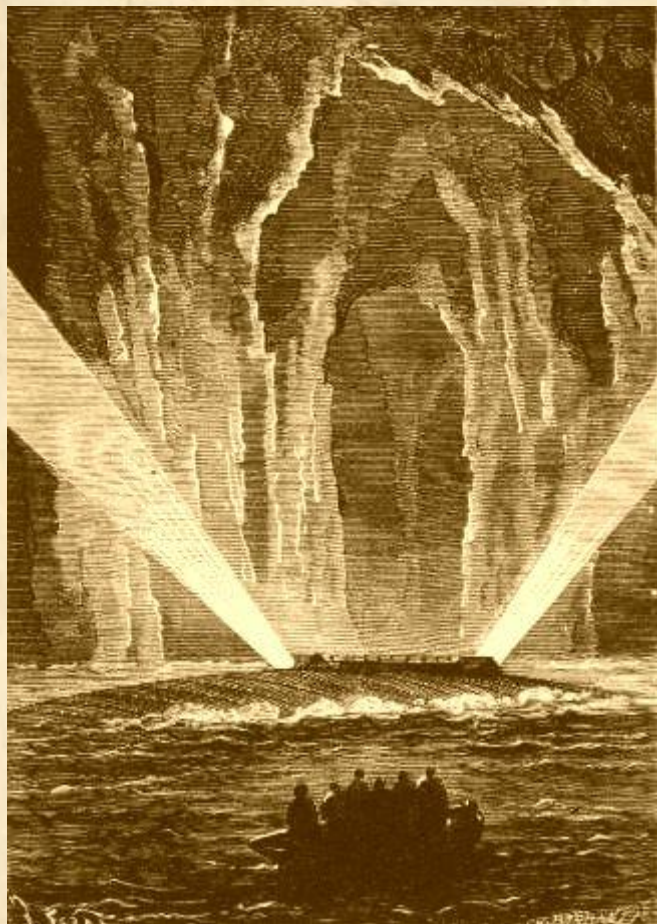
.....

Peste cîteva ore, pionierii îndepliniră ultimele dorințele căpitanului, ținîndu-și astfel făgăduiala dată.

Cyrus Smith și tovarășii săi părăsiră vasul *Nautilus*, luînd cu ei singura amintire lăsată de binefăcătorul lor, caseta cu comori.

Minunatul salon, scaldat în lumină, fu închis cu grijă. Ușa de fier a turelei fu înșurubată în așa fel, încît nici o picătură de apă să nu pătrundă în interiorul submarinului.

Apoi pionierii coborîră în barca legată de vas și o traseră spre pupa. Acolo, la nivelul apelor, se aflau două robinete mari, care erau în directă legătură cu rezervorul ce determina scufundarea submarinului.

Ei deschiseră robinetele, rezervorul se umplu și submarinul *Nautilus*, scufundîndu-se încetul cu încetul, dispăru în adîncuri.

Pionierii îl urmăriră cu privirea. Lumina sa puternică se zărea prin apa străvezie, în timp ce cripta se întuneca treptat. Apoi, uriașa revărsare de raze electrice se șterse și, în curînd, vasul „*Nautilus*”, sicriul căpitanului Nemo, atinse fundul mării.

CAPITOLUL XVIII

Gînduri. Lucrările de construcție sînt reluate. 1 ianuarie 1869. Flăcări în creștetul vulcanului. Primele simptome ale erupției. Ayrton și Cyrus Smith la stîna. Explorarea criptei Dakkar. Ce-i spusese căpitanul Nemo inginerului ?

În zorii zilei, pionierii se îndreptară spre intrarea peșterii, căreia îi dăduseră numele de *cripta Dakkar*, în amintirea căpitanului Nemo. Marea se retrăsese, îngăduindu-le să se strecoare cu ușurință sub boltă.

Barca de tablă rămase acolo, la adăpost de valuri. Mai prevăzători ca de obicei, Pencroff, Nab și Ayrton o traseră pe mica fîșie de nisip, care mărginea una din laturile criptei; acolo era la loc sigur.

Furtuna încetase. Ultimele bubuituri de tunet se pierdeau spre apus. Nu mai ploua, dar cerul era încă înnorat. Luna octombrie, începutul primăverii australe, nu se anunța frumoasă și, din pricina vîntului schimbător, nu se putea conta pe o vreme stabilă.

Cyrus Smith și tovarășii săi părăsiră cripta Dakkar, îndreptîndu-se spre stîna. De-a lungul drumului, Naib și Harbert ridicară firul întins de căpitan între stîna și peșteră, ca să-l folosească mai tîrziu.

Pionierii vorbiră puțin pe drum. Cele trăite în timpul nopții îi mișcase profund. Necunoscutul care îi ocrotise atât de mult, omul din care închipuirea lor făcuse un geniu, căpitanul Nemo, nu mai era. Dispăruse împreună cu vasul său în adâncuri. Fiecăruia i se părea că este mai singur ca înainte. Se obișnuiseră să se bizuie pe această intervenție atotputernică, ce le va lipsi de acum înainte, și atât Gédéon Spilett, cât și Cyrus Smith erau stăpîniți de aceleași gânduri. Așa încît, tot drumul păstrară cu toții tăcerea.

Pe la ora nouă dimineață, pionierii se întoarseră la Casa de Granit.

Ei hotărîră să se ocupe cît mai serios de construirea vasului căruia Cyrus Smith îi consacră tot timpul și toată grija sa. Nu știau ce le pregătește viitorul. Se cerea ca pionierii să aibă la îndemînă o corabie, cu care să poată înfrunta chiar vremea rea, și cu care, la nevoie, să poată străbate un drum mai lung. Chiar dacă după terminarea lucrărilor de construcție, pionierii nu s-ar fi putut hotărî să părăsească insula, pornind spre unul din arhipelagurile Polineziei sau spre coastele Noii Zeelande, trebuiau însă neapărat să întreprindă călătoria pe insula Tabor, pentru a depune acolo un document, care să arate unde se afla Ayrton. Era o precauție foarte nimerită, presupunând că se întoarce yachtul scoțian.

Lucrările fură reluate. Cyrus Smith, Pencroff și Ayrton, cărora Nab, Gédéon Spilett și Harbert le ajutau ori de cîte ori nu aveau treburi mai importante, munceau neobosiți. Corabia trebuia să fie gata peste cinci luni, adică la începutul lui martie, pentru ca vizita la insula Tabor să se facă înaintea furtunilor din timpul echinoxului. De aceea, dulgherii nu pierdeau o clipă. Le trebuiau doar corpul vasului, căci tot restul echipamentului îl aveau de la bricul Speedy.

Sfîrșitul anului 1868 se scurse cu aceste lucrări importante. După două luni și jumătate de muncă se vădi cît de bune erau planurile lui Cyrus Smith. Pencroff muncea de zor și nu se sfia să bombăne cînd cineva lăsa uneltele dulgherului, luînd pușca vîntătorului. Dar rezervele Casei de Granit trebuiau reînoite, căci iarna se apropia. Totuși marinarul era nemulțumit cînd vreunul din muncitori lipsea de pe șantier. În zilele acelea de zor el muncea cît șase.

Toată vara fu ploioasă. După cîteva zile de călduri mari, atmosfera încărcată cu electricitate dezlănțuia de fiecare dată furtuni violente, care deplasau straturile superioare de aer. Puține erau răstimpurile în care nu se auzea zgomotul surd și îndepărtat al tunetului. Era un. huruit continuu, așa cum se aude în regiunile ecuatoriale ale globului.

În ziua de 1 ianuarie 1869 izbucni o furtună de o violentă nemaivăzută și trăsnetul căzu de mai multe ori pe insulă, doborînd și lovind cîtiva copaci mari. Să fi avut oare vreo legătură furtuna cu fenomenele ce se petreceau în măruntaiele globului ? Cyrus Smith avea toate motivele să creadă acest lucru, căci furtunile erau întovărășite de simptomele vulcanului, care reintrase în acțiune.

În ziua de 3 ianuarie, Harbert, care se urcase în zorii zilei pe platoul Grande-Vue pentru a înșeua unul din onaggași, zări nori groși de fum în creștetul conului, își chemă îndată tovarășii.

— Ei, strigă Pencroff, de data asta. nu mai sînt aburi ! Mi se pare că uriașul nu se mai mulțumește să răsufle, văd că vrea să și fumeze !

Această metaforă întrebuițată de marinar zugrăvea întocmai schimbarea petrecută la gura vulcanului. De vreo trei luni, din crater ieșeau niște aburi mai mult sau mai puțin groși; ei proveneau din fierberea lăuntrică a substanțelor minerale. Dar acum, în locul aburilor, se ridica un fum gros, o adevărată coloană cenușie largă la bază de vreo trei sute de picioare, și care se deschidea ca o ciupercă uriașă, la înălțimea de șapte, pînă la opt sute de picioare deasupra creștetului muntelui.

— S-a aprins coșul, spuse Gédéon Spilett.

— Și nu-l vom putea stinge! răspunse Harbert.

— Ar trebui să existe hornuri și pentru vulcani, observă Nab cu seriozitate.

— Bine, Nab, strigă Pencroff, te pomenești că ți-ar conveni să stingi un asemenea horn ?

Și marinarul rîse cu hohote.

Cyrus Smith observa cu atenție fumul gros care se ridica deasupra muntelui Franklin și din cînd în cînd trăgea cu urechea, ca și cînd ar fi vrut să prindă vreo bubuitură depărtată. Apoi, întorcîndu-se spre tovarășii săi, de care se depărtase puțin, le spuse:

— Dragii mei, nu trebuie să ascundem adevărul. S-a petrecut o mare schimbare. Materiile vulcanice nu mai sînt în stare de fierbere, acum ele s-au aprins și sîntem fără îndoială amenințați de o erupție !

— Bine, domnule Smith ! Să vedem erupția, strigă Pencroff, și dacă este frumoasă, vom aplauda ! Nu cred că trebuie să ne îngrijorăm prea tare !

— Nu, Pencroff, răspunse Cyrus Smith, căci fostul drum al lavelor rămîne deschis și, mulțumită așezării sale, craterul s-a revărsat întotdeauna spre nord. Și totuși...

— Și totuși, deoarece nu avem nici un folos de pe urma unei erupții, ar fi mai bine să nu aibă loc, spuse reporterul.

— Cine știe ! răspunse marinarul. Poate că vulcanul conține vreo substanță folositoare și prețioasă, pe care va binevoi s-o scuipe și pe care o vom folosi.

Cyrus Smith clătină din cap, ca unul care nu se aștepta la nimic bun de pe urma unui fenomen atît de năvalnic. El nu privea lucrurile în felul lui Pencroff. Deși lava, în urma orientării craterului, nu amenința direct părțile împădurite și cultivate ale insulei, se puteau totuși ivi alte încurcături. Într-adevăr, erupțiile pot fi însoțite și de cutremure; o insulă de felul insulei Lincoln, alcătuită din roci atît de diferite, bazalt într-o parte, granit într-alta, lavă la nord, nisipuri mișcătoare la sud, substanțe care nu erau bine închegate între ele, risca să fie fărâmițată. Prin urmare, deși scurgerea materiilor vulcanice nu constituia prin

ea însăși un pericol serios, orice mișcare la temelia insulei putea să aibă însă urmări foarte grave.

— Mi se pare, spuse Ayrton, care își lipise ure. chea de pământ, mi se pare că aud un huruit, ea același pe care îl face o căruță încărcată cu bare de fier.

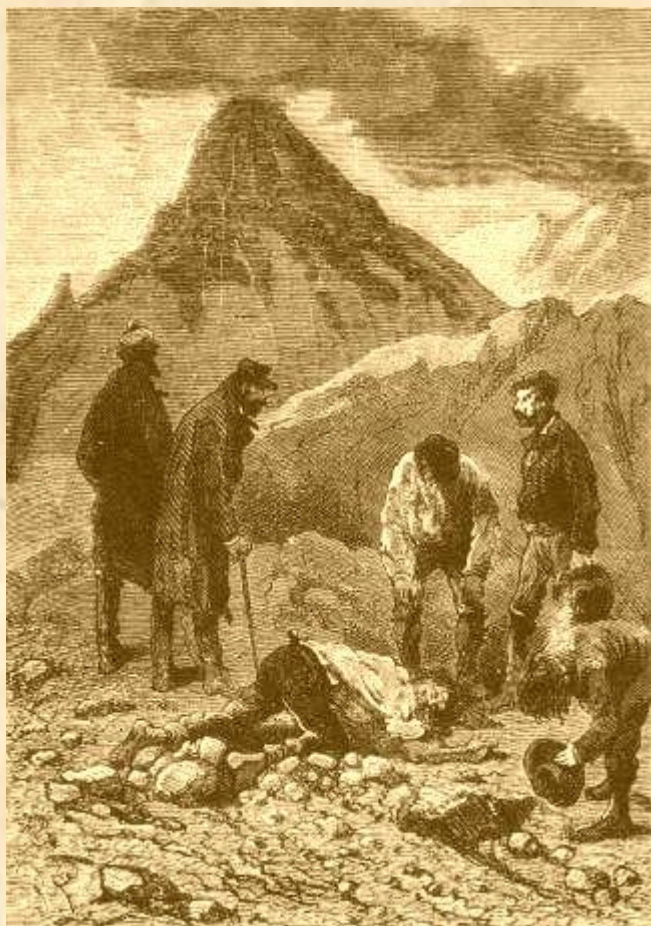
Pionierii ascultară cu multă atenție și se încredințară că Ayrton avea dreptate. Huruitul era însoțit de niște mugete subterane, care se stingeau și reînviau, ca și când un vînt puternic ar fi suflat în adîncul pămîntului. Dar nu se auzea nici o detunătură propriuzisă. Se putea crede că aburii și fumul își croiseră drum prin coșul central și că supapa fiind destul de largă, nici o explozie nu era de temut.

— Ei, spuse Pencroff, n-aveți de gînd să vă întoarceți la lucru ? Muntele Franklin n-are decît să fumeze, să plîngă, să geamă, să scuie foc și flăcări cît i-o place, dar ăsta nu-i un motiv să stăm degeaba ! Haideți, Ayrton, Nab, Harbert, domnule Cyrus și dumneavoastră, domnule Spilett, azi toată lumea trebuie să se țină de lucru. Peste două luni vreau ca noul „Bonadventure” - căci îi vom da același nume - să plutească pe apele portului Balonului ! N-avem nici o clipă de pierdut !

Pionierii, pe care Pencroff îi chema la lucru, coborîră cu toții pe șantierul de construcție și-și văzură de treabă.

În timpul zilei de 3 ianuarie munciră cu rîvnă, fără să se preocupe de vulcan, pe care nu-l puteau zări de pe plaja Casei de Granit. Dar, de vreo două ori, o umbră mare acoperi soarele, care-și urma drumul lui zilnic pe un cer cît se poate de senin, indicînd astfel că un nor gros de fum trecea între discul lui și insulă. Vîntul, suflînd din larg, căra aburii spre apus. Cyrus Smith și Gédéon Spilett observară aceste întunecări trecătoare și vorbiră între ei de fenomenul vulcanic, care era tot mai puternic, dar lucrul nu fu întrerupt. Interesul lor, mai mult ca oricînd, era ca vasul să fie construit cît mai repede. Cine știe dacă această corabie nu va deveni într-o bună zi singurul lor adăpost ?

Seara, după cină, Cyrus Smith, Gédéon Spilett și Harbert se urcară pe platoul Grande-Vue. Se întunecase de-a binelea, și, mulțumită întunericului,

aveau să poată constata dacă se zăreau și flăcări sau materii incandescente printre aburii și fumul care țîșneau pe gura craterului.

— Craterul este în flăcări ! strigă Harbert, care, mai-sprinten decît tovarășii săi, pusese cel dintîi piciorul pe platou.

Muntele Franklin, care se afla la o depărtare de șase mile, apăru ca o torță uriașă, în creștetul căreia pîlpîiau cîteva flăcări fumegînde. Ele erau amestecate cu atîta fum, atîta zgură și atîta cenușă, încît strălucirea lor, foarte slabă, nu reieșea prea mult din întunericul nopții. Doar un fel de licărire roșcată se răspîndise pe întreaga insulă; vîrtejuri uriașe de fum întuneceau înălțimile cerului, printre care străluceau cîteva stele.

— Merge repede ! spuse inginerul.

— Nici nu e de mirare, răspunse reporterul. Vulcanul s-a trezit cam de mult timp. Îți aduci aminte, Cyrus, că primii aburi au apărut pe vremea cînd am cercetat bolțile muntelui, în căutarea ascunzișului căpitanului Nemo ? Dacă nu mă înșel, asta s-a întîmplat la 15 octombrie.

— Da ! răspunse Harbert. Și de atunci au trecut două luni și jumătate !

— Focurile subterane mocnesc de zece săptămîni, urmă Gédéon Spilett, așa că nu mă mir că sînt acum atît de violente !

— Nu ți se pare că freamătă pămîntul ? întrebă Cyrus Smith.

— Ba da, răspunse Gédéon Spilett, dar de la asta și pînă la un cutremur de pămînt...

— Nu spun că sîntem amenințați de un cutremur, zise Cyrus Smith. Nu ! Aceste vibrațiuni sînt datorite efervescentei focului interior. Scoarța pămîntului nu este decît peretele unui cazan, și peretele unui cazan vibrează ca o placă sonoră sub apăsarea gazelor. Este tocmai ceea ce se petrece și aci în clipa de față.

— Ia uitați-vă ce limbi de foc minunate! strigă Harbert.

În clipa aceea țîșni din crater un adevărat foc de artificii, a cărui strălucire nu fusese întunecată de aburi. mii de scînteii luminoase și de puncte strălucitoare zburau în toate părțile. Unele spărgeau bolta de fum, lăsînd după ele o dîră de praf incandescent. Această desfășurare fu întovărășită de pocnituri succesive, care semănau cu țăcănitul unei mitraliere.

Cyrus Smith, Gédéon Spilett și Harbert, după ce stătură o oră pe platoul Grande-Vue, se întoarseră la Casa de Granit. Inginerul era gînditor, preocupat chiar, în așa măsură, încît reporterul se crezu îndreptățit să-l întrebe dacă se Veni ea de vreun pericol apropiat, ce s-ar datora erupției.

— Da și nu ! răspunse Cyrus Smith.

— Totuși, urmă reporterul, cea mai mare nenorocire care ar putea să ne lovească ar fi un cutremur de pămînt, care să răzcolească întreaga insulă. Cred însă că nu ne amenință acest pericol, de vreme ce aburii și lava au găsit drum liber și s-au scurs în afară.

— Da, răspunse Cyrus Smith, nici mie nu mi-e frică de un cutremur de pământ obișnuit, provocat de expansiunea gazelor subterane. Dar sînt alte cauze, care pot pricinui mari catastrofe.

— Care anume, dragă Cyrus ?

— Nu prea știi... trebuie să văd... să vizitez muntele... peste cîteva zile vom fi lămuriți.

Gédéon Spilett nu mai întrebă nimic și, curînd, cu toate detunăturile vulcanului, care se întăreau mereu și erau repetate de ecou, locuitorii Casei de Granit se scufundară într-un somn adînc.

Mai trecură trei zile: 4, 5 și 6 ianuarie. Lucrau mereu la construcția vasului, și inginerul îi zorea cît putea, fără să dea nici o explicație. Muntele Franklin purta în creștet un nor întunecat, urît la înfățișare; o dată cu flăcările, vulcanul arunca și bucați de stînci incandescente, care cădeau înapoi în crater. Pencroff, care căuta să vadă mai puțin sumbru fenomenul ce se desfășura înaintea ochilor săi, zise rîzînd:

— Ia te uită! Uriașul se joacă cu mingea! Jonglează !

Într-adevăr, pietrele cădeau înapoi și se părea că lava ridicată de presiunea lăuntrică, nu ajunsese încă la orificiul craterului.

Dar, oricît de grabnice erau lucrările de construcție ale vasului, pionierii erau nevoiți să vadă și de celelalte treburi, care-i chemau în diferite colțuri ale insulei, înainte de toate trebuiau să meargă la stîna, unde se afla turma de mufloni și de capre, pentru a le reînnoi provizia de furaj. Hotărîră deci ca Ayrton să se ducă acolo în ziua de 7 ianuarie, și fiindcă el putea să se ocupe singur de treburile de la stîna, pionierii se mirară cu toții cînd îl auziră pe inginer spunîndu-i lui Ayrton:

— Dacă te duci mîine la stîna, am să te întovărășesc.

— Ei ! Domnule Cyrus ! strigă marinarul... Zilele noastre de lucru sînt numărate și dacă plecați și dumneavoastră vom avea patru brațe mai puțin !

— Lipsim doar o zi, răspunse Cyrus Smith, dar trebuie să mă duc la stîna... trebuie să-mi dau seama cum stăm cu erupția.

— Erupția ! Erupția ! răspunse Pencroff nemulțumit. Mare lucru și cu erupția asta ! Ce-mi pasă mie de erupție ?

Cu toată împotrivirea marinarului, explorarea dorită de inginer fu hotărîtă pentru a doua zi. Harbert ar fi vrut să-l întovărășească pe Cyrus Smith, dar se feri să-l supere pe Pencroff prin lipsa sa.

A doua zi, în zori, Cyrus Smith și Ayrton se urcară în căruța la care înhămaseră cei doi onaggași și se îndreptară în mare grabă spre stîna.

Deasupra pădurii treceau nori groși, mereu reînnoiți de funinginea ce ieșea o dată cu fumul din craterul muntelui Franklin. Norii aceștia, care se rostogoleau greoi prin văzduh, erau compuși din tot felul de substanțe. Singur, fumul vulcanului nu putea să-i facă atît de deși și de greoi. În mijlocul acestor

vălătuci pluteau în suspensie zgură pulverizată și o cenușă foarte fină, atât de fină, încît se putea menține în aer luni de zile.

Dar, de cele mai multe ori, praful acesta cade la pămînt, lucru care se întîmplă și de data aceasta. îndată după sosirea lui Cyrus Smith și a lui Ayrton la stîna, se lăsă un fel de ninsoare negricioasă, semănînd cu un praf de pușcă fin, care schimbă pe loc înfățișarea solului. Copacii și pajiștile se acoperiră cu un strat de pulbere destul de gros. Din fericire, vîntul sufla de la nord-est, alungind cea mai mare parte a norilor deasupra mării.

— Ciudat fenomen, domnule Smith ! spuse Ayrton.

— E destul de grav, răspunse inginerul. Această piatră pulverizată, acest praf de origine minerală, dovedesc tulburări mari în paturile inferioare ale vulcanului.

— Și ce e de făcut ?

— Nimic. Doar să ne dăm seama cît de înaintată este erupția. Dumneata, Ayrton, ocupă-te de stîna. în timpul acesta, eu voi urca pînă la izvoarele Pîrîului Roșu și voi examina povîrnișul de nord al muntelui. Apoi...

— Apoi... domnule Smith ?

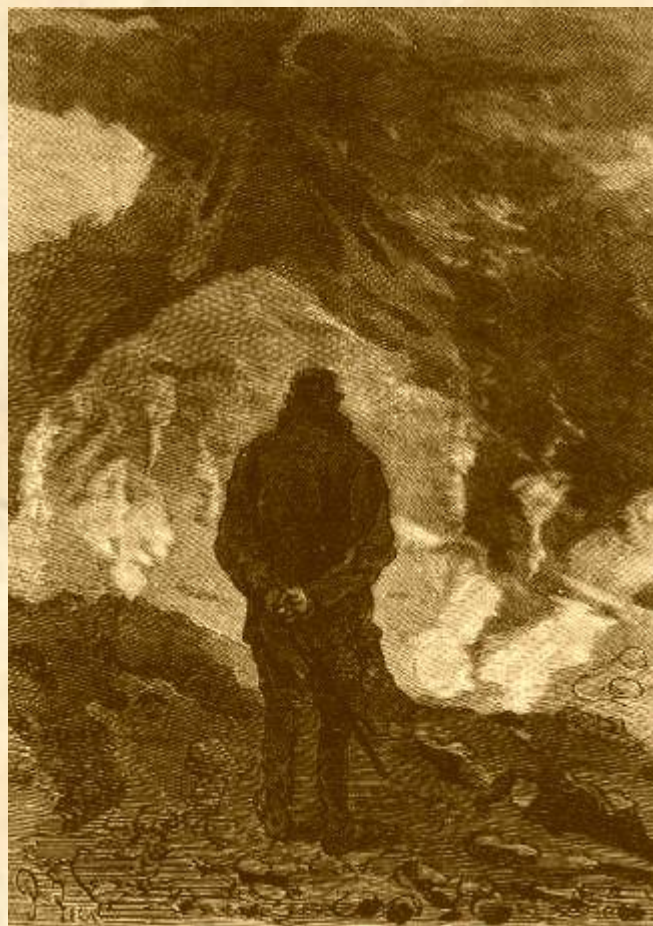
— Apoi vom vizita cripta Dakkar... Vreau să văd... în sfîrșit, am să mă întorc să te iau peste două ore.

Ayrton pătrunse în curtea stînei, și, în așteptarea inginerului, văzu ,de mufloni și de capre. Animalele păreau oarecum neliniștite din pricina primelor simptome ale erupției.

Cyrus Smith o luă pe creasta de răsărit a muntelui, ocoli Pîrîul Roșu și ajunse la locul unde, împreună cu tovarășii săi, descoperise izvorul sulfuros, în timpul primei lor cercetări.

Lucrurile se schimbaseră mult. În loc de o singură coloană de fum, acum țîșneau din pămînt treisprezece coloane, ce păreau împinse cu violență de un piston. Se vedea limpede că, în locul acela, scoarța pămîntului era supusă unei presiuni înspăimîntătoare. Atmosfera era saturată de gaze sulfuroase, de hidrogen sulfurat, de acid carbonic, amestecate cu aburi de apă. Inginerul simți cum tresăreau blocurile de lavă pietrificate de odinioară, risipite prin acele locuri, dar nu văzu nici o urmă de lavă proaspătă.

Privind coasta de nord a muntelui Franklin, constată același lucru.

Vîrtejuri de fum și de flăcări zvîcneau din crater; o adevărată grindină de zgură cădea la pămînt; dar nici o scurgere de lavă nu-și făcuse loc prin gura craterului, fapt care dovedea că nivelul materiilor vulcanice nu atinsese încă orificiul superior al coșului central.

„Tare aş dori să se fi întîmplat ! gîndi Cyrus Smith. Aş avea cel puţin siguranţa că lava şi-a luat drumul său obişnuit. Cine ştie dacă ea nu se va revărsa printr-o deschizătură nouă ? Dar nu în asta constă primejdia ! Căpitanul Nemo a ştiut ce spune ! Nu ! Primejdia nu este aci !”

Cyrus Smith înainta pînă la şoseaua imensă, a cărei prelungire încadra golful îngust al Rechinului. Putu deci să cerceteze cu grijă dîrele de lavă din această regiune. Nu încăpea îndoială că ultima erupţie avusese loc de foarte mult timp.

Se întoarse, trăgînd cu urechea la bubuiturile subterane, care huruiau ca un tunet neînterupt şi printre care se deosebeau detunături puternice. La ora nouă, era înapoi la stîină.

Ayrton îl aştepta.

— Vitele au tot ce le trebuie, domnule Smith, spuse el.

— Bine, Ayrton.

— Sînt însă neliniştite!

— Da, instinctul nu înşală, Ayrton. Ia un felinar şi amnarul şi să pornim.

Ayrton făcu ce i se cerea. Onaggaşii, destrămaţi, fură lăsaţi liberi în stîină. Poarta fu închisă pe dinafară şi Cyrus Smith apucă, împreună cu Ayrton, poteca îngustă care ducea la ţarm.

Călcau amîndoi pe pămîntul acoperit cu substanţe pulverizate, căzute din văzduh. Nici un patruped nu se zărea în pădure. Păsările fugiseră şi ele. Din cînd în cînd, o adiere ridica cenuşa şi cei doi pionieri, prinşi în vîrtejul ei, nu se mai vedeau unul pe celălalt. În asemenea clipe, duceau batista la ochi şi la gură, ca să nu se înăbuşe şi să nu fie orbiţi.

În astfel de condiţii, Cyrus Smith şi Ayrton nu puteau umbla repede. Pe lîngă aceasta, aerul era irespirabil, ca şi cînd o parte din oxigenul ce-l conţinea ar fi fost consumat. Se opreau mereu ca să respire adînc. Trecuse de ora zece, cînd inginerul şi tovarăşul său ajunseră pe creasta uriaşei îngrămădiri de bazalt şi de porfir, care alcătuia ţarmul de nord-est al insulei.

Ayrton şi Cyrus Smith începură să coboare povîrnişul abrupt, apucînd aproape acelaşi drum pe care-l urmaseră în noaptea furtunoasă, cînd se duseseră pentru prima oară la cripta Dakkar. Ziua, această coborîre era mai puţin primejdioasă, iar stratul de cenuşă care acoperea stîncile înclinate le făcea mai puţin lunecoase.

Peste puţin timp dădură de streăşină care înainta în prelungirea ţarmului. Cyrus Smith îşi reaminti că ea cobora în pantă lină pînă la mare. Era vremea refluxului, dar nu se zărea nici o fîşie de nisip şi valurile, cu apa tulburată de cenuşa vulcanică, se spărgeau de-a dreptul de stînci.

Cyrus Smith și Ayrton regăsiră cu ușurință deschizătura criptei Dakkar și se opriră sub ultima stîncă, ce se găsea la capătul drumului.

— Barca de tablă trebuie să fie acolo, spuse inginerul.

— E la locul ei, domnule Smith, răspunse Ayrton, trăgînd spre el barca ce se afla sub boltă.

— Să ne urcăm, Ayrton!

Urcară amîndoi în barcă. Un ușor curent îi împinse spre interiorul criptei și acolo, Ayrton aprinse felinarul, scăpărînd amnarul. Apoi apucă cele două vîsle, iar Cyrus Smith trecu la cîrmă și, cu felinarul așezat pe marginea bărcii, în așa fel încît să le lumineze calea, se îndreptară spre întunericul boltii.

Vasul „Nautilus” nu mai era acolo ca să inunde peștera cu lumina farurilor sale. Poate că radiațiunile electrice, alimentate de puternicul focar, se mai răspîndeau încă în fundul apelor, totuși, nici o rază nu răzbătea din adîncul în care se odihnea căpitanul Nemo.

Lumina felinarului, deși slabă, îngădui totuși inginerului să înainteze de-a lungul peretelui criptei. O tăcere mormîntală domnea în boltă, cel puțin în partea din față, căci curînd Cyrus Smith auzi niște bubuituri, care ieșeau din măruntaiele pămîntului.

— Vulcanul, spuse el.

Deodată, împreună cu zgomotul, reacțiile chimice se manifestară printr-un miros puternic, încît inginerul și tovarășul său începură să se înăbușe, din cauza emanațiunilor sulfuroase.

— Iată de ce se temea căpitanul Nemo șopti Cyrus Smith, pălînd ușor.

Totuși trebuie să mergem pînă la capăt!

— Să mergem ! răspunse Ayrton, plecîndu-se peste vîsle și împingînd barca spre fundul peșterii.

Douăzeci și cinci de minute după intrarea în peșteră, barca atinse peretele din fund.

Aci, sculîndu-se în picioare, Cyrus Smith plimbă felinarul pe toată suprafața peretelui, ce despărțea cripta de hornul central al vulcanului. Care era grosimea acestui perete ? Nu se știa dacă era de o sută sau de zece picioare. Dar zgomotele subterane se auzeau atît de bine, încît nu părea să fie prea gros.

Inginerul îl cercetă, urmînd o linie orizontală; apoi fixă felinarul la capătul unei vîsle și îl plimbă din nou la o înălțime mai mare.

Acolo, prin crăpături care de-abia se vedeau, prin unele prizme puțin depărtate, răzbătea un fum înecăcios, care infecta aerul peșterii. Aceste crăpături, dintre care unele mai largi, ajungeau pînă la o distanță de două sau trei picioare deasupra apelor peșterii.

Cyrus Smith rămase pe gânduri. Apoi șopti:

— Da ! Căpitanul avea dreptate ! Aci se află pericolul, un pericol grozav !

Ayrton nu spuse nimic, dar, la un semn a lui Cyrus Smith, apucă vîslele și peste o jumătate de oră ieșeau amîndoi din cripta Dakkar.

CAPITOLUL XIX

Cyrus Smith dă raportul. Pionierii grăbesc lucrările de construcție. O ultimă vizită la stîină. Lupta între foc și apă. Ce rămîne la suprafața insulei. Se hotărăște lansarea corăbiei. Noaptea de 8 spre 9 martie.

A doua zi dimineată, la 8 ianuarie, după o zi și o noapte petrecute la stîină, Cyrus Smith și Ayrton se întoarse la Casa de Granit, lăsînd totul în ordine.

Inginerul își adună tovarășii și le spuse că insula Lincoln trece printr-un pericol foarte mare, pe care nici o putere omenească nu putea să-l oprească.

— Dragii mei, zise el, și vocea sa trăda adîncă emoție. Insula Lincoln nu este din acelea care dăinuiesc cît globul pămîntesc. Ea este sortită unei distrugerii mai apropiate sau mai depărtate, a cărei cauză se află chiar în structura ei. De la această distrugere nimic n-o poate sustrage !

Pionierii se uitară unul la altul și apoi la inginer. Nu înțelegeau nimic.

— Vorbește lămurit, Cyrus ! ceru Gédéon Spilett.

— Voi vorbi lămurit, răspunse Cyrus Smith, sau mai bine zis vă voi transmite explicația pe care, în timpul convorbirii noastre secrete, mi-a dat-o căpitanul Nemo.

— Căpitanul Nemo ! strigară pionierii.

— Da, este ultimul serviciu pe care a vrut să ni-l facă înainte de a muri !

— Ultimul serviciu ! strigă Pencroff. Ultimul serviciu ! Să vedeți că, așa mort cum este, el ne va mai face și alte servicii !

— Dar ce ți-a spus căpitanul Nemo ? întrebă reporterul.

— Veți afla totul, dragii mei, răspunse inginerul. Insula Lincoln nu se aseamănă cu celelalte insule ale Pacificului, și o anume particularitate a ei, pe care mi-a dezvăluit-o căpitanul Nemo, e de natură să atragă, mai tîrziu sau mai devreme, dislocarea temeliei sale submarine.

— O dislocare ! Insula Lincoln ! Nu se poate ! strigă Pencroff, care, cu tot respectul care-l avea pentru Cyrus Smith, nu se putea opri să dea din umeri.

— Ascultă, Pencroff, urmă inginerul. Căpitanul Nemo a observat și am observat și eu însumi, ieri, în cursul unei explorări făcute în cripta Dakkar, că această peșteră se prelungește sub insulă pînă în inima vulcanului, nefiind despărțită de hornul central decît prin peretele din fundul ei. Acum, acest perete este brăzdat de crăpături și spărturi, prin care au și început să iasă gazele sulfuroase din interiorul vulcanului.

— Și atunci ? întrebă Pencroff, a cărui frunte se încruntase.

— Atunci mi-arn dat seama că aceste crăpături se măresc sub presiunea interioară, că peretele de bazalt se crapă încetul cu încetul și că în curînd apa mării care se află în peșteră, va trece dincolo de spărturi.

— Bine ! răspunse Pencroff, care încercă încă o dată să mai glumească. Marea va stinge vulcanul și totul se va isprăvi !

— Da, totul se va isprăvi ! răspunse Cyrus Smith. În ziua în care marea va năvăli prin peretele despărțitor, pătrunzînd prin hornul central pînă în măruntaiele insulei, unde clocotesc materiile eruptive, în ziua aceea, Pencroff, insula Lincoln va fi aruncată în aer, așa cum s-ar întîmpla cu Sicilia, dacă Mediterana ar năvăli în vulcanul Etna!

Pionierii nu răspunseră nimic la cele arătate atît de lămurit de către inginer. Înțelegeau acum pe deplin pericolul ce-i amenința.

Trebuie să spunem că Cyrus Smith nu exagerase nimic. Mulți oameni s-au gîndit că s-ar putea stinge vulcanii, care mai toți se află pe malul mării sau al lacurilor, deschizînd un drum apelor. Ei nu bănuiau că în felul acesta o parte a globului ar putea sări în aer, întocmai ca un cazan ai cărui aburi sînt întețiți brusc de un foc puternic. Năvălind într-un spațiu închis, a cărui temperatură este evaluată la cîteva mii de grade, apa s-ar evapora cu atîta energie încît nici un înveliș n-ar mai putea să-i reziste.

Nu mai încăpea îndoială că insula, amenințată de o dislocare groaznică și apropiată, va rezista atîta timp cît va rezista peretele criptei Dakkar. Nu era o chestie de luni, nici de săptămîni, ci de zile, poate de ore !

Primul simțămînt al pionierilor fu unul de durere adîncă ! Ei nu se gîndeau la pericolul care-i amenința direct, ci numai la distrugerea ținutului care îi adăpostise, a insulei pe care o făcuseră atît de roditoare, pe care o iubeau și a cărei înflorire o doreau ! Atîta oboseală și atîta muncă zadarnică !

Pencroff nu-și putu reține lacrimile care-i lunecară pe obraji.

Mai vorbiră astfel cîtva timp și analizînd ce le rămînea de făcut ajunseră la concluzia că nu mai aveau timp de pierdut, că trebuiau să grăbească terminarea vasului, care era singurul mijloc de scăpare la îndemîna locuitorilor insulei.

Fiecare fu deci folosit pentru această muncă. La ce-ar mai fi avut nevoie să secere, să strîngă recolta, să vîneze și să mărească rezervele Casei de Granit ? Rezervele din cămară și magazie ajungeau pentru aprovizionarea vasului, oricît de lungă ar fi fost călătoria. Era nevoie însă, mai presus de orice, ca vasul să fie gata înainte de inevitabila catastrofă.

Muncile fură reluate cu înfrigurare. Pe la 23 ianuarie vasul era aproape gata. Pînă atunci nu se mai ivise nici o schimbare în creștetul vulcanului. Prin crater ieșeau mereu aburi, fum amestecat cu flăcări și pietre incandescente. Dar, în timpul nopții de 23 spre 24, sub presiunea lavei, care ajunsese la nivelul primului etaj al vulcanului, conul care-i forma creștetul fu zvîrlit la pămînt. Se auzi un zgomot îngrozitor. Pionierii crezură în primul moment că începuse dislocarea insulei. Se repeziră cu toții afară. Era pe la ora două noaptea.

Cerul era în flăcări. Conul superior — un masiv înalt de o mie de picioare, cîntărind miliarde de livre — fusese trîntit pe insula al cărei sol se cutremurase. Din fericire, conul înclina spre nord, așa încît căzu pe nisipurile și stîncile vulcanice aflate între vulcan și mare. Craterul, larg deschis, proiecta spre cer o lumină atît de intensă încît, prin efectul răsfrîngerii, atmosfera părea incandescentă. În același timp, un torent de lavă, pornind din creștetul cel nou, se scurgea în mai multe cascade, ca apa care se revarsă dintr-un vas prea plin; mii de șerpi de foc se prelingeau pe povîrnișurile vulcanului.

— Stîna ! Stîna ! strigă Ayrton.

În urma orientării noului crater, lavele se prăvăleau spre stîna, amenințînd cu distrugerea imediată părțile cele mai mănoase ale insulei, izvoarele Pîrîului Roșu și pădurea Jacamarului.

La țipetele lui Ayrton, pionierii se repeziră spre grajdul onaggașilor. Căruța era înhămată. Aveau cu toții un singur gînd: să se grăbească să dea drumul animalelor închise la stîna.

Înainte de ora trei dimineată ajunseră la stîna. Zbieretele asurzitoare arătau groaza muflonilor și a caprelor. Un puhoi de materii incandescente, de minerale lichefiate se și prăvăleau de pe povîrnișul muntelui spre livadă, doborînd gardul în acea parte. Ayrton deschise repede poarta și animalele înnebunite o luară la fugă care încotro.

O oră mai tîrziu, lava clocotindă umplea stîna, ștergînd urma micului pîrîiaș din livadă și aprinzînd locuința care se mistui ca un chibrit, distrugînd gardul pînă la ultimul stîlp. Nu mai rămăsese nimic din stîna !

Pionierii ar fi vrut să lupte împotriva acestei cotropiri; încercară, dar degeaba, căci nu puteau opri acest cataclism.

Se luminase de ziuă. Era în 24 ianuarie. Cyrus Smith și tovarășii săi hotărîră, înainte de a se întoarce la Casa de Granit, să observe direcția definitivă pe care o luase puhoiul de lavă. Panta generală a solului cobora de la muntele Franklin spre țărmul de răsărit și se temeau că, deși avea în cale pădurea deasă a Jacamarului, torentul să nu ajungă totuși pînă la platoul Grande-Vue.

— Lacul ne va apăra, spuse Gédéon Spilett.

— Să sperăm ! răspunse Cyrus Smith scurt. Pionierii ar fi dorit să înainteze pînă la șesul pe care se prăvălise conul superior al muntelui Franklin, dar lava le tăia drumul. Ea se prelingea de o parte de-a lungul văii Pîrîului Roșu, și de altă parte de-a lungul văii rîului Cascadei, prefăcînd aceste ape în aburi. Era cu

neputință să treci puhoiul de lavă; dinu potrivit, erau nevoiți să dea înapoi în fața lui. Vulcanul decapitat nu mai era de recunoscut. Vechiul crater era înlocuit cu un fel de cîmpie dreaptă. Prin două guri, așezate pe marginile lui de sud și de est, lava se scurgea mereu, formînd două puhoaie diferite. Deasupra noului crater, un nor de fum și de cenușă se contopea cu pîclele din atmosferă, adunate deasupra insulei. Răsunau bubuituri de tunet, care se confundau cu bubuitul muntelui. Din gura craterului țîșneau roci calcinate, care, proiectate la o înălțime de peste o mie de picioare, se sfărîmau în văzduh, risipindu-se ca niște focuri de mitralieră. Cerul răspundea erupției vulcanice prin fulgere și trăsnete.

Pe la orele șase dimineața, situația devenise insuportabilă pentru pionierii care se refugiaseră la marginea pădurii Jacamarului. Nu numai proiectilele plouau în jurul lor, dar și lava, revărsîndu-se din albia Pîrîului Roșu, amenința să le taie drumul stînei. Primele rînduri de copaci luară foc și seva lor, prefăcută dintr-o dată în aburi, îi făcu să pocnească aidoma unor focuri de artificii, în timp ce alții, mai puțin umezi, rămaseră intacti în mijlocul lavei.

Pionierii o luară înapoi pe drumul stînei. Ei umblau încet, aproape de-a-ndăratelea. Dar, solul fiind înclinat, puhoiul se întindea repede spre est și, de îndată ce straturile inferioare de lavă se întăreau, erau acoperite de altele clocotitoare.

Torentul principal, care urma valea Pîrîului Roșu, devenea din ce în ce mai amenințător. toată această parte a pădurii era în flăcări și nori uriași de fum se rostogoleau deasupra copacilor, ale căror rădăcini pîrîiau în lavă.

Pionierii se opriră lîngă lac, la o jumătate de milă de punctul de revărsare al Pîrîului Roșu. O problemă de viață și de moarte se punea pentru ei.

Cyrus Smith, obișnuit cu situații grele și știind că se adresează unor oameni în stare să privească în față adevărul, oricare ar fi fost el, le zise:

— Dacă lacul oprește puhoiul, atunci o parte a insulei va fi ferită de completa devastare, dar dacă șuvoiul de lavă cuprinde pădurea Far-West-ului, atunci nici un copac, nici o plantă nu va mai rămîne pe suprafața ei. Pe aceste stînci golașe nu ne va mai rămîne altceva de făcut decît să așteptăm moartea, care nu va întîrzia și care se va datora distrugerii insulei !

— Atunci, strigă Pencroff, încrucișându-și brațele și lovind pământul cu piciorul, nici nu mai e nevoie să lucrăm la corabie, nu-i așa ?

— Pencroff, răspunse Cyrus Smith, trebuie să ne facem datoria pînă la urmă !

În clipa aceea, fluviul de lavă, care își croise drum printre copacii frumoși pe care îi și distrusese, ajunsese la marginea lacului. Exista acolo o ridicătură a solului, care, dacă ar fi fost ceva mai mare, ar fi putut să zăgăzuiască puhoiul.

— La lucru ! strigă Cyrus Smith.

Înțeleseseră cu toții ce avea de gînd să facă inginerul. Trebuia oprit torentul de lavă, silindu-l să se arunce în lac.

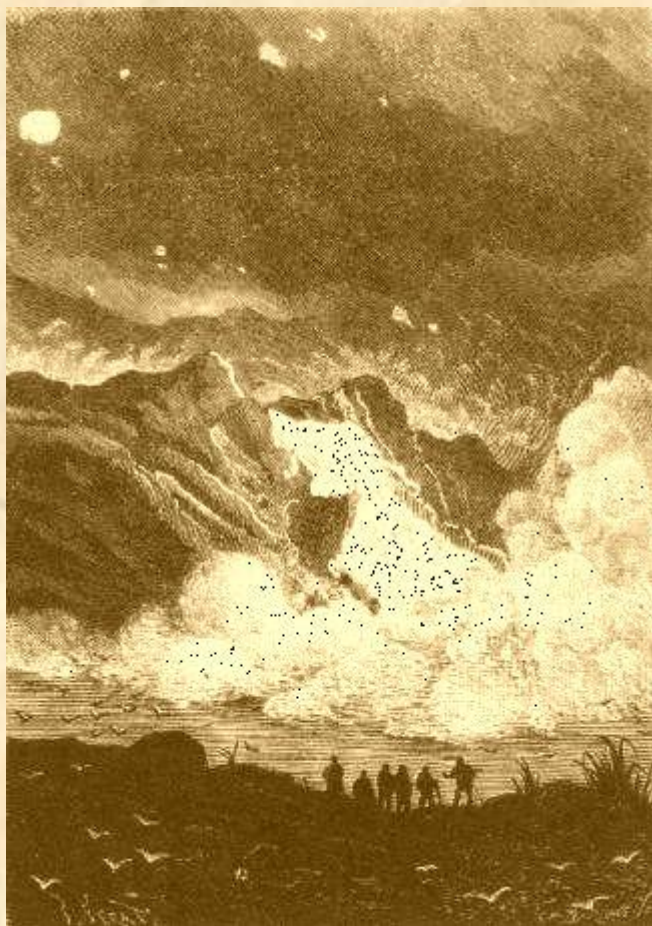
Pionierii alergară pe șantier. Luară lopeți, târnăcoape, topoare și izbutiră în cîteva ore, cu pământ și copacii tăiați, să ridice un dig înalt de trei picioare și lung de cîteva sute de pași. După terminarea lucrului, li se păru că munciseră doar cîteva minute!

Era și timpul. Materiile lichefiate ajunseseră pînă la poalele ridicăturii. Fluviul de lavă crescuse aidoma unui râu care caută să se reverse, amenințînd să treacă peste singurul obstacol, care se afla între el și pădurea Far-West... dar digul izbuti să înfrîneze lava și, după o groaznică clipă de șovăire, ea se prăvăli în lacul Grant, de la o înălțime de douăzeci de picioare.

Pionierii priveau gîfîind și fără să scoată o vorbă lupta dintre cele două elemente.

Nici o pană nu este în stare să descrie minunata grozăvie a luptei dintre foc și apă ! Apa șuiera evaporîndu-se în atingere cu lava incandescentă. Aburii se ridicau la o înălțime uluitoare, ca și cînd s-ar fi deschis deodată supapele unui cazan uriaș. Dar, oricît de mare ar fi fost masa de apă a lacului, ea avea să fie absorbită, căci nu se reînnoia, pe cînd puhoiul, alimentat de un izvor fără sfîrșit, aducea mereu alte valuri de materii incandescente.

Cele dintîi lave căzute în lac se solidificară îndată, acumulîndu-se într-o asemenea măsură, încît se ridicară pînă la suprafață. Peste ele se prăvăli o nouă cantitate de lavă, care, întărindu-se la rîndul său, ocupa centrul lacului. Se formă un fel de zăgaz, ce aduna lava care amenința cu umplerea lacului, acesta neputîndu-se revărsa, căci surplusul de ape se pierdea în aburi. Șuierăturile și

pîiriiturile făceau un zgomot asurzitor, iar aburii tîrîți de vînt cădeau în mare sub formă de ploaie. Zăgazul creștea și blocurile de lavă solidificată se adunau unele peste altele. În locul apelor liniștite se înălța acum o îngrămădire uriașă de stînci fumegînde: părea că din frămîntările scoarței pămîntului s-ar fi ridicat mii de colțuri de rocă. Trei ore după năvălirea puhoiului, căruia nimic nu i se mai putea împotrivi, priveliștea lacului te făcea să te gîndești că apele fuseseră răscolite de un uragan, înghețîndu-le în același timp pe neașteptate, la o temperatură de douăzeci grade sub zero.

De data aceasta, focul învinsese apa.

Surgerea lavei spre lacul Grant fu un adevărat noroc pentru pionieri. Aveau acum cîteva zile de răgaz. Platoul Grande-Vue, Gasa de Granit și șantierul se aflau deocamdată la adăpost. Aceste cîteva zile aveau să le îngăduie să-și termine vasul. După aceea aveau de gînd să-l lanseze pentru a se refugia în el, urmînd să-l echipeze cînd va pluti în elementul său. Temîndu-se de explozia care amenința insula, nu mai aveau nici o siguranță să rămînă pe uscat. Adăpostul, pînă acum atît de sigur, de la Casa de Granit, putea să-și prăbușească în fiecare clipă pereții peste ei.

În cele șase zile care urmară, de la 25 la 30 ianuarie, pionierii munciră cît douăzeci la construirea vasului. Aproape că nici nu se odihneau, iar lumina flăcărilor care țîșneau din crater le îngăduia să lucreze noaptea ca și ziua. Surgerea vulcanului parcă era mai înceată, din fericire, căci lacul Grant era aproape umplut și, dacă ar mai fi căzut altă lavă peste cea dintîi, ea s-ar fi răspîndit, fără îndoială, pe platoul Grande-Vue și de acolo pe plajă.

Dar dacă din partea aceasta insula era pusă la adăpost, lucrurile se prezentau cu totul altfel în partea apuseană.

Într-adevăr, al doilea puhoi de lavă, care urmase valea rîului Cascadei, nu întîlnise nici un obstacol. Lichidul incandescent se răspîndise în pădurea FarWest-ului. În acest anotimp, cînd copacii erau uscați de căldură și secetă, pădurea se aprinsese pe loc în așa fel, încît focul cuprinse în același timp trunchiurile, cît și crengile înalte, a căror împletire favoriza întinderea catastrofei. Flăcările păreau să se răspîndească mai repede în înălțimi, decît curentul de lavă care încingea poalele pădurii.

Animalele înnebunite, fiarele, ca și cele îmblînzite, vînat cu păr și cu pene, se adăpostiră în jurul rîului Mercy și în mlaștini, dincolo de drumul care ducea la portul Balonului. Dar pionierii erau prea ocupați ca să țină seama de fiare. Ei părăsiseră Casa de Granit și nici nu mai încercară să se odihnească la Cămin; se adăposteau sub un cort, lîngă punctul de revărsare al rîului Mercy.

În fiecare zi, Cyrus Smith și Gédéon Spilett se urcau pe platoul Grande-Vue. Harbert îi întovărășea cîteodată, dar Pencroff nu voia, căci se îngrozea să vadă cum arată insula devastată.

Spectacolul era într-adevăr dintre cele mai dureroase. Toată partea împădurită a insulei era dezgolită. Un singur pîlc de arbori verzi se mai zărea la

capătul peninsulei Serpentinei. Ici, colo zăreai trunchiuri înnegrite. În locul pădurilor distruse se întindea un ținut mai sterp decât mlaștina. Lava înghițise totul. În locul minunatei vegetații, solul era acoperit cu stînci vulcanice, ce-i dădeau un aspect sălbatic. Văile râului Cascadei și ale râului Mercy nu mai aveau nici o picătură de apă și dacă lacul Grant ar fi fost în întregime sec, pionierii n-ar fi avut cu ce să-și stingă setea. Din fericire, capătul dinspre sud fusese cruțat și forma un fel de eleșteu, care conținea toată apa potabilă a insulei. La nord-est tîșneau sălbatic ascuțișurile povîrnișurilor vulcanice, care se întindeau ca o gheară uriașă asupra insulei. Ce înfățișare tristă, ce spectacol îngrozitor și cîtă suferință pentru acești pionieri, care, de pe un domeniu mănol, bogat în cursuri de apă, cu păduri, cu grîne și cu recolte, se vedeau dintr-o dată pe o stîncă stearpă, pe care, fără rezervele lor, ar fi murit de foame !

— Mi se rupe inima ! spuse într-o zi Gédéon Spilett.

— Da, Spilett, ai dreptate, răspunse inginerul. Numai de-am avea timp să isprăvim corabia, singura noastră scăpare !

— Nu ți se pare, Cyrus, că vulcanul se potolește ? Mai aruncă lavă, dar parcă ceva mai puțină !

— Și ce-i cu asta ? întrebă Cyrus Smith. Focul tot mai arde în măruntaiele muntelui, iar marea poate să năvălească dintr-o clipă într-alia. Ne aflăm în situația călătorilor unui vas mistuit de un incendiu, pe care nu-l pot stinge, și care știu că mai curînd sau mai tîrziu focul va ajunge pînă la magazia cu praf de pușcă ! Vino, Spilett, să nu pierdem nici o clipă !

Timp de încă o săptămînă, adică pînă la 7 februarie, lava continuă să se răspindească, dar erupția se menținu ca mai înainte. Mai presus de orice, Cyrus Smith se temea de scurgerea substanțelor lichefiate pe plajă, care n-ar fi cruțat în cazul acesta nici șantierul de construcție. Între timp, pionierii începuseră să simtă în adîncul insulei niște, vibrații îngrijorătoare.

Era în ziua de 20 februarie. Corabia nu putea fi lansată înainte de o lună. Va mai rezista oare insula atîta ? Pencroff și Cyrus Smith aveau de gînd s-o lanseze de îndată ce corpul vasului va fi în stare să plutească fără să ia apă. Restul se va face mai tîrziu, dar partea cea mai însemnată era ca pionierii să-și găsească un adăpost în afara insulei. Ar fi fost poate chiar recomandabil să tragă corabia pînă la portul Balonului, adică cît se poate de departe de centrul erupției, căci la punctul de revărsare al râului Mercy, așezat între insula cea mică și faleză, ea risca să fie strivită în caz de dislocare. Pionierii făcură totul ca să termine corpul vasului.

Ajunseră astfel pînă în ziua de 3 martie, socotind că-l vor putea lansa peste vreo zece zile.

Speranța înflori din nou în inima pionierilor, atît de greu încercați în cursul acestui al. patrulea an petrecut pe insula Lincoln! însuși Pencroff mai ieși puțin din deznădejdea în care-l zvîrlise ruina și devastarea domeniului său. Nu se

mai gîndea ce-i drept decît la corabie, asupra căreia se concentrase nădejdea tuturor.

— O vom isprăvi, spunea el inginerului, o vom isprăvi, domnule Cyrus. De altfel e și timpul, căci în curînd vine echinoxul și de va fi nevoie vom petrece iarna pe insula Tabor. Dar să stăm pe insula Tabor după ce am stat pe insula Lincoln ? ! Ah, doamne ! Ce nenorocire ! Cine-ar fi crezut una ca asta ? !

— Să ne grăbim ! răspundea de fiecare dată inginerul.

Și lucrau înainte, fără să piardă o clipă.

Peste cîteva zile, Nab îl întrebă pe Cyrus Smith:

— Credeți că toate astea s-ar fi întîmplat dacă ar fi trăit căpitanul Nemo ?

— Desigur, Nab, răspunse Cyrus Smith.

— Eu nu cred ! șopti Pencroff la. urechea lui Nab.

— Nici eu ! răspunse Nab serios.

În cursul primei săptămîni a lunii martie, muntele Franklin amenință din nou. Fire de sticlă, care nu erau altceva decît lavă topită, căzură ca o ploaie pe sol. Craterul se umplu din nou cu lavă, care se scurse în toate părțile. Puhoiul năvăli peste lava întărită, distrugînd astfel scheletele copacilor care rezistaseră primei erupții. Curentul urmă de data aceasta țarmul de sud-vest al lacului Grant, trecu peste pîrîul Glicerinei și se năpusti pe platoul GrandeVue. Această ultimă lovitură dată operii pionierilor fu îngrozitoare. Din moară, din cotețe și din grajduri nu mai rămăsese nimic. Păsările speriate se risipiră în toate direcțiile. Top și Jup dădeau semne de spaimă și instinctul lor îi făcea să presimtă o catastrofă. Multe animale pieriseră în timpul primei erupții. Supraviețuitoarele nu găsiseră alt adăpost afară de mlaștină și de platoul Grande-Vue. Drumul spre acesta din urmă le fu acum închis, căci un fluviu de lavă sări peste creasta falezei, prăvălind, pe plajă adevărate cataracte de foc. Nimic nu poate descrie sublima grozăvie a acestui spectacol. Toată noaptea, o adevărată Niagară de fontă lichidă, acoperită cu aburi incandescenti sus și clocotind în partea de jos, se înfățișa privirilor îngrozite ale pionierilor.

Aceștia, nemaivăzînd alt mijloc de scăpare și deși nu călăfătuiseră încă încheieturile din partea de sus a corăbiei, hotărîră s-o lanseze.

Pencroff și Ayrton făcură deci îndată toate pregătirile de lansare, care trebuia să aibă loc a doua zi, în dimineața de 9 martie.

Dar, în timpul nopții de 8 spre 9, o coloană uriașă de aburi, izbucnind din crater, se înalță cu detunături îngrozitoare pînă la o înălțime de peste trei mii de picioare. Peretele criptei Dakkar cedase fără îndoială sub presiunea gazelor, și apele mării, năvălind prin coșul central în abisul de foc, se transformaseră deodată în aburi. Craterul nu fu în stare să ofere aburilor o deschizătură destul de largă. O explozie, care s-ar fi putut auzi pînă la o sută de mile, răvăși atmosfera. Bucăți de munte se prăvăliră în Pacific și peste cîteva minute oceanul acoperi locul unde fusese insula Lincoln.

CAPITOLUL XX

O stîncă singuratică în Pacific. Ultimul refugiu al pionierilor insulei Lincoln. Perspectiva morții. Ajutorul neașteptat. De ce și cum vine. Ultima binefacere. O insulă pe *uscat*. Mormîntul căpitanului Nemo.

O stîncă singuratică, lungă de treizeci de picioare și lată de cincizeci, puțin ridicată deasupra mării, era singurul punct solid pe care valurile Pacificului nu-l acoperiseră încă.

Atît mai rămăsese din masivul Casei de Granit ! Pereții se prăbușiseră, apoi fuseseră dislocați și cîteva stînci din sala mare se îngrămădiseră în așa fel, încît formaseră acest pisc. De jur-împrejur totul dispăruse în adîncimi: conul inferior al muntelui Franklin, sfîrtecat de explozie, fălcile de lavă ale golfului Rechinului, platoul Grande-Vue, insula Salvării, rocile de granit de la portul Balonului, bazaltul cripei Dakkar și prelunga peninsulă Serpentină, atît de depărtată de centrul erupției ! Din insula Lincoln nu se mai vedea decît această stîncă îngustă, pe care se adăposteau cei șase pionieri și cîinele Top.

Animalele dispăruseră și ele — păsările ca și ceilalți reprezentanți ai faunei de pe insulă —: toate fuseseră strivite sau înecate și din nenorocire bietul Jup își găsise și el moartea într-o crăpătură a solului !

Cyrus Smith, Gédéon Spilett, Harbert, Pencroff, Nab și Ayrton scăpaseră cu viață, pentru că în momentul exploziei se aflaseră cu toții sub cort și fuseseră zvîrliți în mare în clipa în care sfărîmăturile insulei erau proiectate în toate direcțiile.

Reveniți la suprafață, ei zăriră la mică depărtare o grămadă de stînci, spre care înotară și izbutiră să se urce pe ele.

Pe această stîncă goală trăiau de nouă zile. Nenorociții mai aveau doar cîteva provizii din magazia Casei de Granit, pe care le salvaseră înainte de catastrofă, și puțină apă dulce, pe care o lăsase ploaia într-o scobitură a stîncii.

Ultima lor speranță, corabia, fusese sfărîmată. Nu mai aveau cum să părăsească stîncă. N-aveau foc și nici cu ce să-l facă. Erau sortiți pieirii !

În ziua de 18 martie, le mai rămăseseră alimente doar pentru două zile, deși mîncaseră numai atîta cît să poată trăi. Toată știința și toată înțelepciunea lor nu mai slujea la nimic.

Cyrus Smith era liniștit. Gédéon Spilett mai nervos și Pencroff furios se plimbau de colo pînă colo pe stîncă. Harbert nu-l părăsea pe inginer și se uita la el cerîndu-i parcă un ajutor, pe care acesta nu avea cum să i-l dea. Nab și Ayrton se împăcaseră cu soarta.

—Of! Nenorocirea nenorocirilor ! repeta mereu Pencroff. Dacă am avea măcar o coajă de nucă, și tot ne-am duce pînă la insula Tabor ! Dar n-avem nimic, nimic !

—Bine a făcut căpitanul Nemo, că a murit! suspina Nab.

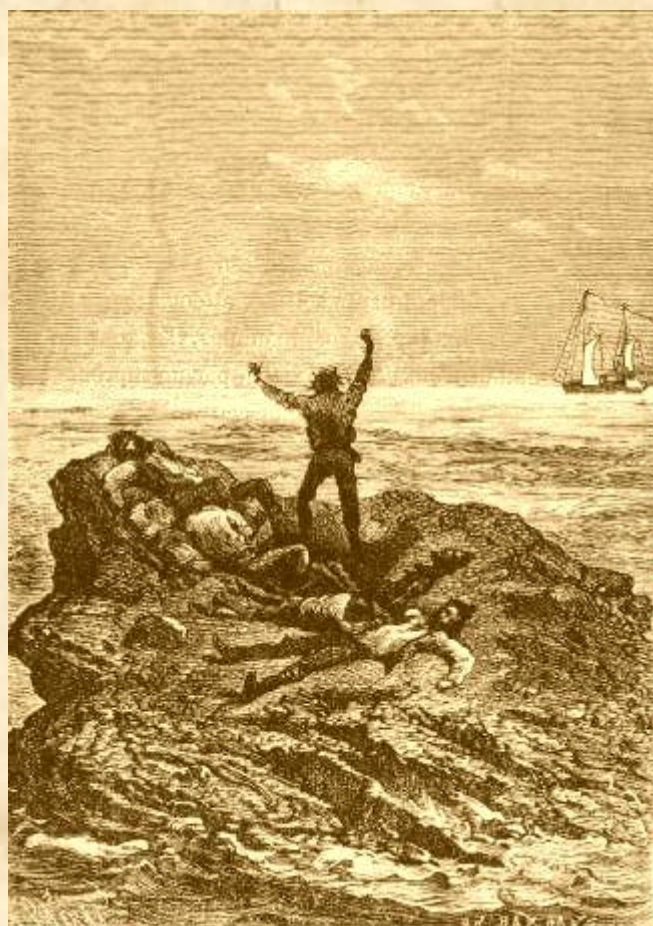
În cele cinci zile care urmară, Cyrus Smith și nenorociții săi tovarăși trăiră mîncînd cu cea mai mare enonomie, atît cît le trebuia ca să nu moară de foame. Erau cu toții grozav de slăbiți. Harbert și Nab începură chiar să aiureze !

Mai puteau ei să păstreze o umbră de nădejde într-o astfel de împrejurare ? Nu ! Care era singura lor scăpare ? Să treacă un vapor prin apropierea stîncii. Dar ei știau din experiență că nici un vas nu trecea prin părțile acelea ale Pacificului ! S-ar fi putut oare ca, printr-o întîmplare minunată, yachtul scoțian să vină chiar acum să-l ia pe Ayrton din insula Tabor ? Era puțin probabil. De altminteri, adinițînd chiar că venea, comandantul yachlului, după ce va fi cercetat insula fără rezultat, va porni desigur spre alte meleaguri, deoarece pionierii nu izbutiseră să lase acolo o notă, care să-l înștiințeze despre schimbările survenite în viața lui Ayrton.

Nu ! Nu mai aveau nici o speranță și o moarte îngrozitoare îi aștepta pe stîncă ! Vor muri de foame și de sete.

Și iată că zăceau la pămînt, leșinați, nemaștiind ce se petrece în jurul lor. Singur Ayrton, printr-o sforțare supremă, mai ridica din cînd în cînd capul, aruncînd priviri dezamăgite spre marea pustie...

Dar iată că în dimineața zilei de 24 martie, brațul lui Ayrton se întinse spre un punct din spațiu; el se ridică, întîi în genunchi, apoi în picioare și mîna sa schiță un semnal !... În larg

plutea un vas ! Vasul nu cutreiera marea la întâmplare. Stînca era pentru el punctul spre care se îndrepta în linie dreaptă, cu cea mai mare viteză, și nenorociții l-ar fi zărit cu cîteva ore mai devreme, dacă ar fi avut destulă putere ca să observe zarea.

— Duncan-ul ! șopti Ayrton, căzînd în nesimțire.

.....

Cînd Cyrus Smith și tovarășii săi își veniră în fire, mulțumită îngrijirilor primite, fără ca să înțeleagă cum de au putut să scape cu viață, ei se aflau în cabina unui vapor.

Un singur cuvînt al lui Ayrton îi lămuri:

— Duncan-ul ! șopti el.

— Duncan-ul ? ! se miră Cyrus Smith.

Era într-adevăr vasul Duncan, yachtul lordului Glenarvan, comandat de Robert, fiul căpitanului Grant, care fusese trimis pe insula Tabor, pentru a-l lua pe Ayrton și a-l readuce în patrie, după doisprezece! ani de ispășire !...

Pionierii erau salvați și se aflau pe drumul întoarcerii !

— Căpitane Robert, întrebă Cyrus Smith, cum v-a dat prin gînd, după ce ați părăsit insula Tabor, unde nu l-ați mai găsit pe Ayrton, să vă îndreptați spre nord-est, străbătînd o distanță de o sută de mile ?

— Domnule Smith, îi răspunse Robert Grant, aveam de gînd să vă iau și pe dumneavoastră, nu numai pe Ayrton !

— Pe noi ?

— Fără îndoială ! Mă îndreptam spre insula Lincoln !

— Insula Lincoln ! strigară Gédéon Spilett, Harbert, Nab și Pencroff înmărmuriți.

— Dar de unde cunoașteți insula Lincoln, întrebă Cyrus Smith, de vreme ce nu este însemnată pe nici o hartă ?

— Am aflat de existența ei din nota pe care ați lăsat-o pe insula Tabor, răspunse Robert Grant.

— Care notă ? strigă Gédéon Spilett.

— Iat-o, răspunse Robert Grant, arătîndu-le un document care indica poziția exactă a insulei Lincoln, locuința actuală a lui Ayrton și a cinci cetățeni americani.

— Căpitanul Nemo !... spuse Cyrus Smith, după ce citi notița și recunoscuse scrisul de pe documentul găsit la stîna.

— Ah, spuse Pencroff, el este acela care s-a servit de *Bonadventure* și s-a aventurat singur pînă la insula Tabor !...

— Ca să lase această notă ! răspunse Harbert.

— Aveam eu dreptate cînd spuneam că și după moarte căpitanul ne va mai face un ultim serviciu ! strigă marinarul.

—Dragii mei, spuse Cyrus Smith adînc mișcat, să mulțumim căpitanului Nemo, salvatorul nostru.

Pionierii se înclinară, șoptind numele căpitanului. În momentul acela, Ayrton, apropiindu-se de inginer, puse următoarea întrebare:

—Unde să depun caseta ?

Era caseta pe care Ayrton o scăpase cu prețul vieții sale, în clipa în care insula se scufunda, și pe care acum o înapoia inginerului.

—Ayrton ! Ayrton ! strigă mișcat Cyrus Smith.

Apoi se întoarse către Robert Grant, spunînd:

—Domnule, ați lăsat un vinovat și regăsiți un om, pe care ispășirea l-a readus pe calea cea bună și căruia sînt mîndru să-i strîng mîna.

Robert Grant fu pus la curent cu strania poveste a căpitanului Nemo și a pionierilor de pe insula Lincoln. Notă poziția stîncii, care avea să figureze pe hărțile Pacificului, apoi dădu semnalul de plecare.

Peste două săptămîni pionierii debarcau în America, regăsindu-și patria. Cea mai mare parte a moștenirii căpitanului Nemo fu întrebuințată pentru cumpărarea unui vast domeniu în Statul Iowa.

Acolo, pionierii chemară la muncă, adică la fericire, pe toți acei pe care ar fi dorit să-i găzduiască pe insula Lincoln. Ei întemeiară o colonie mare, ce purta numele insulei dispărute în adîncul Pacificului. Rîulețul care o străbătea primi numele de rîul Mercy, un deal fu numit muntele Franklin, micul lac primi numele de lacul Grant, iar pădurile fură numite Far-West. Era o adevărată insulă pe uscat.

Acolo, sub conducerea înțeleaptă a inginerului și a tovarășilor săi, totul înflorește. Niciunul din foștii locuitori ai insulei Lincoln nu lipsea, căci juraseră cu toții să rămînă mereu împreună; Nab, acolo unde se afla Cyrus Smith, Ayrton totdeauna gata la orice sacrificiu, Pencroff, iubind pămîntul și muncile agricole mai mult decît marea. Harbert își termină studiile, sub îndrumarea lui Cyrus Smith, iar Gédéon Spilett înființă ziarul *New Lincoln Herald*, unul dintre ziarele foarte bine informate.

Acolo, Cyrus Smith și tovarășii săi primiră vizita lordului Glenarvan, a căpitanului John Mangles și a soției sale, sora lui Robert Grant, a lui Robert Grant, a maiorului Mac Nabbs și a tuturor aceluia care fuseseră amestecați în aventurile căpitanului Grant și ale căpitanului Nemo.

Acolo își găsiră cu toții fericirea, prieteni ca în trecut; dar n-aveau să uite niciodată insula pe care fuseseră zvîrliți, goi și lipsiți, insulă care timp de patru ani îi adăpostise și îi hrănise și din care mai rămăsese doar un colț de granit, bătut de talazurile Pacificului, mormîntul aceluia care fusese cîndva căpitanul Nemo.

SFÎRȘIT

JULES VERNE

VOYAGES
EXTRAORDINAIRES

L'ÎLE
MYSTÉRIEUSE

Collection Huetzel

